AELIANI VARIAE HISTORIAE LIBRI 14. RERUMPUBLICARUM DESCRIPTIONES EX HERACLIDE...

Claudius Aelianus, Heraclides : Ponticus, Justus Vultejus

ÆLIANI VARIÆ HISTORIÆ LIBRI XIIII.

Rerumpublicarum descriptiones ex Heraclide.

Cum Latina interpretatione.

Editio postrema, multo quàm antehac emendatior.

Coloniæ Allobrogum,

Typis IACOBI STOER.

M. DC. XXX.

IVSTVS VVLTEIVS VVetteranus Io. Pinciero consobrino suo S.

* *
*

QVVM superioribus annis bellici motus & arma totam Germaniam occupassent, videbam, extinctis pæne scholis plerosque à liberalibus studiis discedere: nonnullos etiam, qui maiores progressus in litteris fecissent, ciuitatibus ac patriæ suam operam impertire. Quidam verò priuatam recolendarum artium rationem instituerunt, vt quum vlteriùs progrediendi ac discendi plura facultas non daretur, interim ad ea quæ cognouissent, vsum & exercitationem adhiberent, ac locupletiora redderent, aut saltem percepta conseruarent. Quo tempore deliberandi mihi quid potissimum facerem, aut quomodo meis rationibus consulerem, venit in mentem tantisper in pristinis studiis operam con-

ſumere, ac permanere, donec quò res euaderet, ſciremus. Oportunè igitur accidit, vt eodem cohortatio doctiſſimorum virorum accederet, quorum ego in conſiliis refragari piaculum ducebam. Ij, quum in leuioribus periculum feciſſent quid in reliquis præſtare poſſem, Ælianum mihi de Græco in Latinum conuertendum propoſuerunt. Ita ſit, vt neque ambitione ductus hoc onus ſuſceperim: neque verò impulſus temeritate, quæ ſolet in hanc ætatem, qua ego ſum, frequenter cadere. Eruditorum hominum voluntati morem gerens, non ſolùm meis, verùm etiam aliorum ſtudiis vtilitatem aliquam adferre volui, quorum alterum me adeptum eſſe ſentio: alterum an aſſequutus ſim, ego de meipſo affirmare non debeo, eſt enim arrogantis: neque verò negare, quod eſt temerarij. Penes te, Pinciere conſobrine, Græcæ linguę peritiſſimum, & tui ſimiles doctos viros iudicium eſto. Equidem tibi præ cæteris hunc auctorem inſcribendum, & has mearum lucubrationum primitias dedicandas cenſui, multas ob cauſas. primùm, quoniã ad hoc præclariſſimum literarũ ſtudium, ſuaſor & auctor mihi ſemper extitiſti: cui quicquid in eo profeci, quamuis exiguum eſt, tamen quicquid id eſt, acceptũ referre

debeo.

debeo. Deinde quod cognatione beneuolentiáque mihi es coniunctissimus, tum quòd scriptor est eiusmodi, qui tibi in primis conueniat, cùm ob admirandam facundiam, & Atticam dictionis concinnitatem, cuius te perstudiosum esse animaduerti: tum quòd syluam quandam vberem & copiosam, omníque rerum & exemplorum genere refertam complectitur, quæ cupidum varietatis plurimùm delectare, & auidum cognoscendi iuuare multum potest. Postremo fuit necessarium, vt aliquem huius editionis mihi patronum assumerem: qui, si forte labor meus in calumnias maleuolorum quasi scopulum incurrisset, vindicare me à crimine, velut naufragio, posset. Etenim est hæc ætas nescio quo fato ad criminandum procliuior, quàm ad laudandum propensior, vt ne summis quidem scriptoribus, Aristoteli, Homero, Ciceroni parcat. Quæ quum ita sint, quid ego de me futurum sperare debeam, facile est coniectura augurari. Quanquam verò multos habeam in ea re patronos & aduocatos, tamen Ciceronem aliquem & perfectum oratorem te cupio ad hanc causam adiungere, qui neminem calumniantem non facile vel auctoritate, vel eruditione, vel orationis facultate, re-

pêlles & confutabis. Hæ rationes me impulerunt, Pinciere consobrine, vt hanc versionem, qua Ælianum Latinum feci, tibi potissimùm dedicarim. Cæterùm in eius narrationibus quid est non egregium, non præstans, non idoneum vel ad cognoscendum, vel ad imitandum, fugiendúmve? Nam quæ sine assidua multorum ac diuersorum auctorum lectione & singulari diligentia colligi non potuerunt, ea nobis Ælianus in vnum quasi fascem, mirabili verborum elegantia redegit, vt vno labore, sine tædio fastidióque plurima ac diuersissima animo comprehenderemus. Quid vero deest sermoni? Quid non in eo tersum, elegans, politum, & Atticum? planè vt Romanus Græca eloquentia multos Athenienses videatur excellere. Quod Philostratum non fefellit, quum in eius vita sic scriptum reliquit: ἠττίκιζε δὲ ὥσπερ οἱ ἐν τῇ μεσογείᾳ Ἀθηναῖοι. Sed ille neque eget sanè meo præconio, neque, vt maximè vellem, satis pro dignitate laudibus vehere possem. Proinde studiosos adolescentes ad Ælianum quàm diligentissimè legendum, euoluendúmque adhortor: qui ita breuibus multa variáque complexus est, vt nemo vel operam vel tempus, quod in

hunc

hunc impenderit, sit perditurus: & omnes rogatos volo, vt hunc meum conatum in meliorem partem interpretentur. De te, Pinciere, non mihi dubium est, quin pro mutuo nostro amore, & cognatione, munus hoc à me profectum leuidense, boni consulas. Vale

Francofurti, Anno

1548.

¶ 4

TYPOGRAPHVS LECTORI S.

In hac *editione Tigurinam Gesneri, in Æliani Græco, secuti sumus, quòd reliquis omnibus longè emendatior esset: In Heraclidis, Romanam Perusci. Vtrobique tamen non pauca reperies à mendis repurgata. At in versione Vulteij innumera habes in Æliano nunc primùm à nobis restituta, præter ea quæ in prioribus editionibus curaueramus cum Græco conferri, ex eoque restitui & emendari. In Heraclide verò, versione à Cragio edita vsi sumus.* Præterea, *hanc editionem multis in locis illustriorem reddidimus eruditissimis emendationibus ac cõiecturis Isaaci Casauboni, in quibus nõn dubito quin in ijs, quæ ad marginem, nomen ipsius aliquoties prætermissum sit.*

ÆLIA-

ÆLIANI VITA ex Philoſtrato.

* * *

ÆLianus, quamuis genere Romanus, non minus eleganter tamen Græcè, quàm vel mediterranei Athenienſes, loquutus eſt. Et ſanè laude dignus vir ille mihi videtur: primùm, quòd quum habitaret in vrbe, quæ ſermone prorſus diuerſo vtebatur, Græcæ linguæ puritatem ſit conſequutus: deinde quòd oblato ſibi [ab iis, qui huiuſmodi titulos conferre ſolent] Sophiſtæ nomine, nullam de ſe fiduciam aut adulationem ſui, aut ſuperbiam, ex tanti nominis honore conceperit. Quin potiùs, quum ſuas ipſe vires trutinaſſet, eaſque declamatoriæ palæſtræ impares iudicaſſet, ad condenda & relinquenda ſui ingenij monumenta ſe contulit, & admirationem inde conſequutus eſt. Dictio eius ita eſt pura, vt ſimplex pariter & inaffectata ſit, & Nicoſtrati elegantiæ quoddam ceu condimentum adhibeat. Eſt quando Dionem, eiuſque dicendi genus & tonum imitatur. Hunc olim Lemnius Philoſtratus librum quendam in manibus habentem reperit, quem indignanter, & concitatè lectitabat: & quum inſtituti eius rationem quæreret, Ginnidis [hoc eſt effœmi-

nati hominis] accusatione à se elaborare dixit. sic autem vocare se tyrannum, qui paulo antè Romano imperio infamiæ labem morum turpitudine inussisset. Cui Philostratus, Admirarer [inquit] si viuentem accusasses. Siquidem contra viuentem tyrannum aliquid moliri, viri opus censeo: functum verò fato lacessere, cuiusuis. Prædicabat de se Ælianus, nunquam inscendisse: neque nouisse mare. Quare in magna erat auctoritate, veluti patrij moris studiosè obseruans. Docentem audiuit Pausaniam. Herodem verò, tanquam scitissimum, & vario sermonis artificio præstantissimum, inter rhetores admiratus est. Viuendo annum sexagesimum excessit, & sine liberis defunctus est, quum neque matrimonium, neque procreationem prolis approbasset. Quod quidem fœlicius an miserius sit, disceptare nunc tempestiuum non est.

EX SVIDA.

Ælianus Præneste in Italia natus, Pontifex & Sophista prænomine Claudius, cognominatus verò Meliglossus vel Meliphthongus, post Adriani tempora Romæ Rhetoricam professus est.

DE SO-

DE SOPHISTIS.

Sophistæ nomen primùm philosophis datum est: deinde ad pseudophilosophos, cauillatores, & dialecticarum argutiarum peritos peruenit: inde ad rhetores & declamatores. Et Æliani quidem tempore non ignobile nec inhonestum fuit. nam & Fl. Philostratus, vt iam recensui in Æliani vita, magnum fuisse Sophistæ nomen scribit: & ad Antonium ita præfatur: τοὺς ἐν δόξῃ τοῦ φιλοσοφῆσαι σοφιστεύσαντας, καὶ τοὺς οὔπω κυρίως προσρηθέντας σοφιστὰς, ἐς δύο βίβλους ἀνέγραψά σοι. Plura leges in eiusdem operis præfatione, de Sophistice & Sophisti.

DE STYLO ÆLIANI,

AD LECTOREM.

DVm Æliani varia percurro, obiter pauca quædam obseruaui, quæ rariuscula circa dictiones & phrases aut syntaxin in hoc auctore mihi videbantur, quibus & ab aliis vsitata quædam, propter elegantiam, inserui: quæ hoc in loco Græcæ linguæ studiosis hominibus communicare volui. Ociosior aliquis multo plura his accumulare volui. Ociosior aliquis multo plura his accumulare poterit. Numerus prior librum, posterior caput significat.

In genere quædam.

Aliquando supplendum aliquod nomem, Attico more: vt lib.13 cap.30. Ὀλυμπιὰς ἡ Ἀλεξάνδρου. *subaudi* μήτηρ. *Ibid.c.23.* Ὦ Σωφρονίσκου, *subaudi* παῖς. *Et* 11.7. Ἀρχέστρατος ἔλεγε δύο Ἀλκιβιάδας μὴ ἂν ὑπομεῖναι τὴν τῶν Ἀθηναίων, *supple* πόλιν. *&* 13.16. τὴν τελήλυθαν, *subaudi* φύσιν.

Enallagæ numerorum & casuum non infrequentes sunt ei. Vt 10.16. Οἱ δὲ, οὐδεὶς αὐτῷ προσεῖχον. *Adiectiua pro aduerbiis, vt,* Ἐρᾶν δριμύτατα, *pro* δριμυτάτως.

Nominatiuus pro obliquo, præcipuè quum pronomẽ αὐτὸς, *vel* οὗτος *in obliquo sequitur. lib.*2 13. Ἀλλ' οἵ γε ξένοι, τὸν γὰρ κωμῳδούμενον ἠγνόουν παρ' αὐτῶν ἐπηνίσσαντο. *Et* 2.41. καὶ Λακύδης δὲ καὶ Τίμων οἱ φιλόσοφοι καὶ τούτους πιεῖν πάμπολύ φασι.

Rarissimus est indicatiui pro infinitiuo vsus, 12.39. *in fine,* Φασὶ τὴν Σεμίραμιν εἴποτε εἶλε λέοντα, μέγα

ὀργῶντες

ἐφρόνει. pro φρονῆσαι.

Comparatiuus est quando positiui locum obtinet, vt καὶ ταῦτα εἰπεῖν οὐ χεῖρόν ἐστι. *Sic* 2.23. οὐ μοι ἥδιον μεμνῆσθαι αὐτῶν. *Videtur & superlatiuum pro comparatiuo posuisse* 10, 13. καὶ τὸ ἔτι τούτων αἴσχιστον, ὅτι πλείονα ... ἀπέβαλεν.

Verba in præsenti tempore loco præteriti vel aoristi, & de eadem re sæpe vtrorumque temporum verba vsurpat & miscet. vt 12.45. Φρύγιοι λόγοι ἄδονσι Μίδου καθεύδοντος μύρμηκας εἰς στόμα εἰς τὸ στόμα.

Dictiones quædam & phrases, ordine litterarum notatæ.

Ἀκρατῶς ἔχειν φθόνου, 12.10. *nimium grauari inuidia, inuidiæ non posse resistere.*

Ἀλλὰ *abundat vt* 2.10. Τιμόθεον ἀκούω τὸν Ἀθηναῖον στρατηγόν, *&c.* ἀλλὰ τοῦτόν γε Πλάτωνι τῷ Ἀρίστωνος συντυχόντα εἰπεῖν. *Et cap.* 21. Ὁ δὲ μὴ εἰς πάντας πεφοίτηκεν ἀλλ' ἐγὼ ἐρῶ. *Et c.* 10. Οἱ γὰρ δύο παῖδες Πάραλός τε καὶ Ξάνθιππος. ἀλλὰ οὗτοι μὲν κατὰ τὴν νόσον ἀπέθανεν. *Et* 2.23. *& alibi.*

Ἀμφισβητῆσαι ὥρας *de pulchritudine certasse.* 12.14

Ἄμαχος, *summus, vehemens, nimius.* Χιῶος ἐς τὸν τρέφοντα ἄμαχος εὔνοια. Φαγεῖν ἄμαχοι, *voracissimi,* 1.1.

Αὐτὸς *pro articulo interdum capi videtur, vel abundare, vt* 13.1. Καὶ αὐτὰ ἕκαστα τῶν δρυμώνων κατακεφόρημοι.

Εἰς γόνυ πίπτειν, *prouerbium non animaduersum ab Erasmo Rot.* Οὐ τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο εἰς γόνυ πεσοῦσαν, ἀλλ' ἐπὶ στόμα. 3.17. *Non in genu collapsam, quod aiunt, sed in os, hoc est, non mediocriter, sed penitus afflictam.*

Εἰς *cum accusatiuo precij.* Ἐπιπράσκετο εἰς στατῆρας πεντήκοντα. 22.12. *Vendebatur stateribus L.*

Ex de patria. vt 2.12. Παυσανίας ὁ ἐκ Κεραμέων. oriundus Cerameis.

Επὶ, tanquam aduerbium temporis. 2.35. Επεὶ δὲ τις αὐτοῖς παρῆλθε τῶν ἐπιτηδείων, Quum familiaris quidam cum accessisset.

Επιθανατίως, quod ab aliis dicitur ἐπιθανατίως non sine mortis periculo. Οἱ μὲν ἀπέθνησκον, οἱ δὲ ἐπιθανατίως εἶχον, 13.26. Alij moriebantur, alij morti proximi erant.

Εσθῆτα ἤσθητο, alicubi, & 13.1. στολὴν δὲ ἤσθητο ἀπεσφαγμένα. & ἠσθημένος, 9.34. indutus: tanquam à præsenti ἐσθέομαι, quod in vsu non est. Εσθημα tamen & ἔσθησις, (id est vestimentum: vestitus) à præterito ἤσθημαι formata videntur. Legitur & ἐσθημένος sine augmento apud Herodotum.

Εὐήτριος χιτὼν, ὁ λεπτὸς ἐυφὴς, id est tunica subtilis & probè contexta. vt Grammatici interpretantur. Χιτῶνα ἐρίων πολυτελῆ καὶ εὐήτριον, 1.16. Eustathius sic dictum monet ἀπὸ ἠτρίων, ὅ ἐστιν ἐν τοῖς ὕφεσι στημόνων:

Ηνίκα νῦν, quàm, multis in locis.

Ιμάτιον, quare Χιτών.

Καθήμενα χωρία, loca humilia & plana, τὰ κοῖλα καὶ ὁμαλά. 3.1. Καθήμενα καὶ λεῖα χωρία nominat.

Εν καλῷ εἶναι, simpliciter vel cum genitiuo. Αποθανεῖν ἐν καλῷ ἐστι, 10. Tempestiuum vel oportunum est mori.

Κατὰ ἄγραν καὶ νομὴν, 13.1. Ad venationem & pascua.

Λιπαρὴς assiduus, perseuerans, instans. Επεὶ δὲ λιπαρέστερος ὁ Διογένης, καὶ ἐνέκειτο. 10.10.

Μὲν & δὲ, aliquando ne diuersum quidem inferunt, vt 12.31 Οἱ μὲν ἐπείθοντο, οἱ δὲ γίνονται κατὰ τὴν Κλαζομενίων χώραν, de iisdem, non diuersis.

Μὴ interrogatiuo 32.23.

Μηλὶς, ἡ, Melinus color, natiuus, à Melo insula dictus, candidus, &c. apud Plinium.

Μή τι γοῦν, ne dum, non solùm. Εἴγε καὶ οἱ παῖδες, μή τι γοῦν οἱ ἄνδρες, 12.10. Hermogenes μὴ τοί γε eadem significatione dixit.

Μητρὶς Cretice pro patria.

Ὁ articulus cum suis casibus variè vsurpatur. Τὰ μάλιστα, 13.2. τὰ abundat. Et alibi, Ὑπὲρ ἐκείνων ὧν ἔλεγε Πλάτων, pro ἃ ἔλεγε. de ijs quæ profitebatur Plato.

12.1. Ἐν δὲ τῶν καὶ Ἀσπασία ἦν, inter cæteras & Aspasia erat. Ὁ δὲ abundat 3.20. vel pro καὶ ὁ αὐτὸς similiter, & ὅδε vna vox aliquando redundat, vt & ὅδε alibi.

Οἷα τοιαῦτα, veluti, sic, aduerbialiter. Στολὴν δὲ καὶ αὐτὸ τοιαύτην οἷαν μὴ ἀποδεῖν Ἀρτέμιδος. 13.1. Veste vtebatur, qui quam proximè referret Dianam.

Ὁμιλεῖν, pro συνουσιάζειν alicubi.

Ὅσα ἰδεῖν 13.2 quod ad aspectum.

Ὅτι abundat. 14.15 ὅτι σρίψον τὸ πινάκιον, &c. Verba sunt cuiusdam incipientis alterum alloqui. Alibi verò persæpe in hoc opere breuiter aliquid commemorans, vel notans, vt in capitum vel librorum argumentis solemus, & in excerpendis aliorum scriptis, hac coniunctione vtitur.

Οὗτος abundat. 2. vt & ὅδε alibi.

Οὐ μὴν 8.12. (etsi codex impressus habet οὐ γὰρ) videtur affirmatiuè poni.

Περ ουν expletiua particula frequentissimè vtitur. nam plerumque dicit ὅσπερουν, ὥσπερουν pro ὅς, ὡς, & ὅσπερ, ὥσπερ aliquando ὡς οὖν. rarenter ὡς solùm. Αὖ etiam & δήπου apponit, vt οἷα δὴ, οἷα δήπου, & οἷ-ονεί, pro ὡς. Ὅσα pro ὅσον.

Πομπὴ, impulsus, prouidentia. Κατά τινα θείαν πομπὴν ἠκούσατε τῆς βοῆς 13. 2. prouidentia quadam

diuina, & 8.1. Φωνὴν πολλάκις ἔφασκεν ὁσίαν πομπῆς ἐγκεκληρῶσθαι αὐτῷ. Sæpe sacri alicuius auspicij vocem, ceu sorte quadam obtingere dicebat.

Ῥήτρα τε πρὸς αὐτὸν καὶ ὁμολογία γίνεται, 2.7. Pactum & conditiones interuedunt.

Φημὶ plus aliquid est, quàm εἶπεν, & asseuerantius, vt in illo αὐτὸς ἔφα, Οὐ ῥαθύμως εἶπεν, ἀλλ' ἔφη. 1.30.

Χιτὼν, vestis interior, vt ἱμάτιον exterior, sicut scribunt Grammatici. Ælianus variorum 1.16. his verbis, Ἀπολλόδωρος Σωκράτει χιτῶνα ἔφερεν ἐρίων πολυτελῆ καὶ εὐήτριον, καὶ ἱμάτιον τοιοῦτο καὶ ἠξίου ἐνδῦντα αὐτὸν τὸν χιτῶνα, καὶ θοἰμάτιον περιβαλόμενον, εἶτα οὕτω πιεῖν τὸ φάρμακον χιτῶνα etiam laneum fieri solitum docet, & ἐνδύεσθαι, hoc indui instar indusij (nimirum supra indusium lineum) ἱμάτιον verò περιβάλλεσθαι, id est circumiici amiciri. hinc ἱμάτιον dicitur esse περίβλημα vel περιβόλαιον pallium, sagum, χιτὼν verò ἔνδυμα. Ammonio χιτώνιον est muliebre indumentum, χιτωνίσκος verò ὁ τοῦ ἀνδρός.

Χρῆμα de hominibus etiam & animalibus, pleonasmo periphrastice. Σεμνὸν γάρ τι χρῆμα καὶ τὸ Σόλων ἐγένετο. 2.22, hoc est, Solon vir grauitate eximia fuit.

ΑΙΛΙΑ.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ
ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
βίβλιον πρῶτον.

ÆLIANI VARIÆ HISTORIÆ,
LIBER I.

Περὶ πολύποδος.

ΣΕΦ. α.

ΔΕΙΝΟΙ κατ' κοιλίαν εἰσὶν οἱ πολύποδες, καὶ πᾶν ὁτιοῦν φαγεῖν ἄμαχοι· πολλάκις γοῦν οὐδὲ ἀλλήλων ἀπέχονται, ἀλλὰ τῷ μείζονι ὁ βραχύτερος ἁλοὺς, καὶ ἐμπεσὼν τοῖς ἀνδρειοτέροις θηράτροις, τοῖς καλουμένοις τοῦ ἰχθύος πλοκάμοις, εἶτα αὐτῷ γίνεται δεῖπνον. ἐλλοχῶσι δὲ οἱ πολύποδες καὶ τοὺς ἰχθῦς τὸν τρό-

De Polypode.

CAP. I.

FIRMO admodũ & robusto ventre sũt Polypodes: proinde quicquid edant insuperabiles. Sæpe igitur, ne à sese quidẽ inuicem abstinent: sed minor à maiore captus, quando videlicet incidit in validiora venabula (Polypodis crines vocant) fit ei esca. Insidias faciunt etiam piscibus

hoc pacto. Sub scopulis latitantes sedent, & eorũ colorem induunt, sic vt idem cum scopulis esse videantur. Quum igitur pisces tanquam ad scopulos, ita ad Polypodes adnatant, illi suis retibus, nempe cirris, imprudentes implicant.

De Phalangiis siue Araneis.

CAP. II.

Textoriam artem atque texere, & Erganæ deę munera, neque norunt Phalanges, neque nosse volunt. Quam enim ad rem vteretur eiusmodi vestimentis talis bestia? sed tela hæc rete, & quasi massa ponitur iis quæ incidunt: ipsa quidem stans immota penitus, & rei similis immobili excubias agit. Quòd si quid incidit, quicquid illud sit, ex eo cœnam parat. Incidit autem tantum, quãtum & tela retinere potest, & illi ad explendam famem satis est.

που τοῦτον. ὑπὸ ταῖς πέτραις κάθηνται, καὶ ἑαυτοὺς εἰς τὴν ἐκείνων μεταμορφοῦσι χροιάν, καὶ τοῦτο εἶναι δοκοῦσιν, ὅπερ οὖν καὶ πεφύκασιν αἱ πέτραι. οἱ τοίνυν ἰχθύες προσνέουσιν ὡσνεὶ τῇ πέτρᾳ τοῖς πολύποσιν. οἱ δὲ, ἀφυλάκτους ὄντας αὐτοὺς περιβάλλουσι ταῖς ἐξ ἑαυτῶν ἄρκυσι ταῖς πλεκταναις.

Περὶ φαλάγγων.

ΚΕΦ. β.

Ὑφαντικὴν, καὶ ὑφαίνειν, καὶ δῶρα Ἐργάνης δαίμονος, οὔτε ἴσασιν αἱ φάλαγγες, οὔτε εἰδέναι βούλονται· ἢ τί ποτ' ἂν καὶ χρήσαιτο τῷ τοιῷδε ἐσθήματι τὸ τοιοῦτον θηρίον, τὸ δὲ ἄρα πάγη, καὶ οἱονεὶ κύρτος ἐστὶ τοῖς ἐμπίπτουσι· καὶ ἡ μὲν ἀρκυωρεῖ πάνυ σφόδρα ἀτρεμοῦσα, καὶ ἔοικεν ἀκινήτῳ, καὶ τὸ μὲν ἔπεσεν, ὅ, τι ποτέ ἐστι τὸ ἐμπεσὸν, ἤδη ἔχει δαῖτα· τοσοῦτον δ' ἐμπίπτει, ὅσον καὶ τὸ ὕφασμα κατέχειν δυνατόν ἐστι, καὶ ἐκείνῃ δειπνεῖν ἀπόχρη.

Περὶ

Περὶ Αἰγυπτίων βατράχων.

ΚΕΦ. γ.

Σοφόν τι ἄρα χρῆμα
ἦν γένος βατράχων αἰ-
γυπτίων, καὶ οὖν καὶ τῶν ἄλ-
λων ὑπερφέρουσι κατὰ πο-
λύ. ἐὰν γὰρ ὕδρῳ περιπέσῃ
νείλου θρέμματι βάτρα-
χος, καλάμου τρύφος ἐκ-
δακὼν, πλάγιον φέρει, καὶ
ἀτρεκὶς ἔχεται, καὶ οὐκ ἀνίησι
κατὰ τὸ καρτερόν. ὁ δὲ ἀμη-
χανεῖ καταπιεῖν αὐτὸν
ὑπὸ τοῦ καλάμου. οὐ γὰρ οἱ
χωρεῖ περιλαβεῖν τοσοῦτον
ο στόμα, ὅσον ὁ κάλαμος
διείργει· καὶ ἐκ τούτου περιγί-
νονται τῆς ῥώμης τῶν ὕδρων οἱ
βάτραχοι τῇ σοφίᾳ.

Περὶ κυνὸς Αἰγυ-
πτίου.

ΚΕΦ. δ.

Καὶ ἐκεῖνο δὲ κυνὸς
γυπτίου τὸ σοφὸν, οὐκ ἀ-
ως, οὐδὲ ἀνέδην, οὐδὲ ἐ-
θέραις ἐκ τοῦ ποταμοῦ πί-
νειν, ἐπικύπτοντες ἅμα, καὶ
ν διψῶσι λάπτοντες. ὑ-
φορῶνται γὰρ τὰ ἐν αὐτῷ θη-

De ranis Ægyptiis.

CAP. III.

P:culiari quadam sa-
pientia præditum est ge-
nus ranarum Ægyptia-
rum, & reliquis maximè
præcellit. Si enim in Hy-
drum Nili alumnum in-
cidat rana, subitò demor-
det frustum arundinis, &
id obliquum gerens, for-
titérque tenens, non re-
mittit pro virili parte. Ille
verò ranam cum ipsa a-
rundine simul deglutire
non potest. Non enim
tantam amplitudinem
os habet, quantum arū-
do extenditur. Atque ita
ranæ prudentiâ vincunt
& superant hydrorum
robur.

De cane Ægyptio.

CAP. IV.

Etiam hoc ad singula-
re quoddam prudentiæ
donum in Ægyptio cane
referendum est, quod ne-
que continuè, neque ad
satietatem, neque liberè
bibunt ex fluuio, ita vt
inclinare se, & sitim suã
lambendo satiare ausint.
Metuunt enim sibi, & su-
spectas habent latitantes

in eo bestias. Prætercurrunt igitur ripam, & furtim raptímque bibunt. quantum est rapere, iterum atque iterum. Ita deinde saturati ex interstitiis non perierunt, & sitim nihilominus restinxerunt.

De vulpe marina.

CAP. V.

Vulpes non solùm illa terrestris bestia calliditate pollet, sed etiam marina versutiis plena est. Nam escam quidem non suspectam habet, nec sibi ab ea cauet propter intemperantiam, sed hamum prorsus etiam cõtemnit vulpes. priùs ênim quàm hamiota arundinem trahat, illa prosilit, & funiculum abradit, ac rursus natat. Sæpe igitur duos aut tres hamos deuorat: nec tamen piscator eam comedit è mari extractam.

De testudinibus marinis.

CAP. VI.

Testudines marinæ

ρία, παραθέουσι δὲ τὴν ὄχθην, καὶ παρακλέπτοντες πίνουσιν ὅσον ἁρπάσαι, καὶ πάλιν. εἶτα οὕτως ἐκ διαλειμμάτων ἐκορέσθησαν, οὐ μὴν ἀπώλοντο, καὶ οὖν καὶ ἠκέσαντο τὸ δίψος.

Περὶ θαλαττίας ἀλώπεκος.

ΚΕΦ. ε.

Η ἀλώπηξ οὐ μόνον τὸ χερσαῖον θηρίον δολερόν ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἡ θαλαττία πανοῦργός ἐστι. τὸ μὲν γὰρ δέλεαρ οὐχ ὑφορᾶται, οὐδὲ μὴν φυλάττεται διὰ τὴν ἀκρασίαν τοῦτο. τοῦ δὲ ἀγκίστρου καταφρονεῖ καὶ πάνυ ἡ ἀλώπηξ. πρὶν οὖν γὰρ τὸν ἁσπαλιέα ἀνασπάσαι τὸν κάλαμον, ἥδε ἀνέθορε, καὶ ἀπέκειρε τὴν ὁρμιὰν, καὶ νήχεται αὖθις. πολλάκις δ' οὖν καὶ δύο καὶ τρία καταπέπωκεν ἄγκιστρα· ὁ δ' ἁλιεὺς ἐκείνην οὐκ ἐδείπνησε περισπῶν τῆς θαλάσσης.

Περὶ χελωνῶν θαλαττίων.

ΚΕΦ. ς.

Αἱ χελῶναι, αἱ θαλάττιαι

λάσσαι, ἐν τῇ γῇ τίκτουσι. τεκοῦσαι δὲ παραχρῆμα κατέχωσαν ἐν τῇ γῇ τὰ ᾠὰ, εἶτα ἐπιστρέψασαι, ὀπίσω, εἰς ἤδη τὰ ἑαυτῶν νήχονται. εἰσὶ δὲ ἐς τοσοῦτο λογιστικαὶ, ὥστε ἐφ' ἑαυτῶν λογίζεσθαι τὰς ἡμέρας τὰς τεσσαράκοντα, ἐν αἷς τὰ ἔγγονα αὐταῖς τῶν ᾠῶν συμπαγέντων, ζῶα γίνονται. ὑποστρέψασαι οὖν αὖθις εἰς τὴν χῶραν, ἐν ᾧ κατέθεντο κρύψασαι τὰ ἑαυτῶν βρέφη διώρυξαν τὴν γῆν, ἣν ἐπέβαλον, καὶ κινουμένους ἤδη τοὺς νεοττοὺς ἐπέσθαι δυναμένους αὐταῖς ἀπάγουσιν.

Περὶ ἀγρίων συῶν.

ΚΕΦ. ζ.

Ἦσαν ἄρα οἱ σῦς οἱ ἄγριοι ἰατρικῆς οὐκ ἀπαίδευτοι, καὶ θεραπείας ἄμα. οὗτοι γοῦν ὅταν αὐτοὺς λαθόντες ὑοσκυάμου φάγωσι, τὰ ἐξόπισθεν ἐφέλκουσι, παρειμένως ἔχοντες οὕτως ἑαυτῶν. εἶτα ἀσωμένοι ὅμως ἐπὶ τὰ ὕδατα παραγίνονται καὶ ἐνταῦθα τῶν καρκίνων ἀναλέγουσι καὶ ἐσθίουσι

partum in terra edunt. Enixę verò continuò defossis intra terram ouis reuertuntur ad loca cõsueta, natántque. Tantũ autem habent rationis, vt quadraginta dies numerare possint, intra quas fœtus concretis ouis in animalia iam euadit. Tunc redeuntes ad eundem locum, vbi reposuerant & absconderant suam sobolem, effodiunt terram, quam iniecerant, & illam iam sequi valentem secum abducunt.

De Suibus agrestibus.

CAP. VII.

Sues agrestes non omnino sunt medicinæ & curationis imperiti. Itaque quum per imprudentiam hyoscyamum comederunt, statim attrahunt posteriora, resolutione & paralysi affecta. Deinde, licet contracti, tamen ad aquas perueniunt, & ibi collectos cancros epulantur pro-

ptissimè, qui morbi remedium eis præstans, & pristinam valetudinem restituunt.

De Phalangio.

CAP. VIII.

Phalangium ceruis tã est noxium, quàm hominibus: *ac si comederint cerui*, periculum est ne breui moriantur. At si gustent hederam, morsus nihil adfert detrimẽti. Hederam verò syluestrem esse oportet.

De Leone ægrotante.

CAP. IX.

Ægrotanti Leoni nulla potest alia medicina adhiberi quàm si comedat Simiam, id ei morbi remedium existit.

Quomodo Cretica Capra sagittarum ictum in se ipsis curent.

CAP. X.

Cretenses sagittandi periti sunt. Quare iaculis petunt capras, quæ in montium cacuminibus pascuntur. Illæ verò percussæ, repentè comedũt herbam dictamnum, & simulac gustarunt, iacula tota excidunt.

πρεσβυμότατα· γίνονται δὲ οὗτοι τοῦ πάθους φάρμακον. καὶ ἐργάζονται ὑγιεῖς αὐτοὺς αὖθις.

Περὶ φαλαγγίου.

ΚΕΦ. η.

Φαλάγγιον ἐλάφοις τοσοῦτόν ἐστι κακὸν ὅσον καὶ ἀνθρώποις καὶ κινδυνεύουσιν ἀπολέσθαι διαταχέων. ἐὰν μέντοι κιττοῦ γεύσωνται, οὐδὲ ἤπησεν αὐτοὺς τὸ δῆγμα οὐδέν. δεῖ δὲ εἶναι τὸν κιττὸν ἄγριον.

Περὶ λέοντος νοσοῦντος.

ΚΕΦ. θ.

Λέοντα δὲ νοσοῦντα τῶν μὲν ἄλλων οὐδὲν ὀνίνησι. φάρμακον δέ ἐστιν αὐτῷ τῆς νόσου, βρωθεὶς πίθηκος.

Πῶς αἱ βεβλημέναι ἐν Κρήτῃ αἶγες θεραπεύονται.

ΚΕΦ. ι.

Οἱ Κρῆτές εἰσι τοξεύειν ἀγαθοὶ, καὶ οὖν καὶ τὰς αἶγας βάλλουσιν ἐπ᾽ ἄκροις νεμομένας τοῖς ὄρεσιν. αἱ δὲ βληθεῖσαι παραχρῆμα τοῦ † δικτάμνου βοτάνης διέτραγον, καὶ ἅμα τῷ γεύσασθαι, ὅλα ἐκεῖνα τὰ βέλη ἐκπίπτει.

† δικτάμνου.

Ὅτι μαντικοὶ οἱ μῦες.

ΚΕΦ. ια.

Ἦσαν δ' ἄρα μαντικωτάτων ζώων καὶ μῦες. γηράσης γὰρ οἰκίας ἤδη, καὶ μελλούσης καταλισθαίνειν, αἰσθάνονται πρῶτοι· καὶ ἀπολίποντες τὰς μυωπίας τὰς αὐτῶν, καὶ τὰς ἐξ ἀρχῆς διατριβὰς, ἣ ποδῶν ἔχουσιν ἀποδιδράσκουσι, καὶ μετοικίζονται.

Περὶ μυρμήκων.

ΚΕΦ. ιβ.

Ἔχουσι δὲ καὶ οἱ μύρμηκες, ὡς ἀκούω, μαντικήν τινα αἴσθησιν. ὅταν γὰρ μέλλῃ λιμὸς ἔσεσθαι, δεινῶς εἰσι φιλόπονοι πρὸς τὸ θησαυρίσαι, καὶ ἑαυτοῖς ἀποταμειώσασθαι τοῦ πυροῦ, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν σπερμάτων, ὅσα μυρμήκων δεῖπνόν ἐστιν.

Quòd futurorum prescij mures.

CAP. XI.

Sunt verò etiam mures inter animalia vaticinandi maximè perita censendi. Nam quum domus aliqua consenuit, & ruinam iam minatur, primi sentiunt, & relictis suis foraminibus & pristinis habitationibus quantum contendere pedibus valent, fugiunt, aliúdque domicilium quærunt.

De formicis.

CAP. XII.

Formicæ etiam, sicut accipio, quendam futurorum sensum habent. Nam imminente fame mirum in modum sunt laboriosæ ad comportandum victum, & reponendum sibi frumentum, ac reliquos fructus, quibus vescuntur Formicæ.

De Gelone & eius Cane. | Περὶ Γέλωνος.

CAP. XIII. | ΚΕΦ. ιγ.

Gelon Syracusius, per insomnium ictus fulmine, exclamauit, non tacita neque infirma voce, vt solet in somniis fieri, sed strenua tanquam grauissimè metu perculsus. At Canis, qui propè eum dormiebat vociferatione perturbatus, & * circũiens ipsum, vehementer & terribiliter latrabat. Hoc modo Gelon, somno simul solutus est, & metu liberatus.

* supra eum consistens.

Ὁ συρακούσιος Γέλων κατ' ὄναρ ἐβέβλητο κεραυνῷ, καὶ διὰ τοῦτο ἐβόα, οὐκ ἀμυδρὸν, οὐδὲ ἀσθενὲς, ὡς ἐν ὀνείρῳ, ἀλλ' ἀνδρικῶς, ἅτε δεινῶς ἐκπλαγεὶς ὑπὸ τοῦ δέους. ὁ δὲ κύων, ὃς πλησίον αὐτῷ παρεκάθευδεν, ἐκ τῆς βοῆς διεταράχθη, καὶ περιβὰς αὐτὸν ὑλάκτει πάνυ σφοδρῶς ἀπειλητικὸν, καὶ συντονον, καὶ ἐκ τούτων ὁ Γέλων ἅμα τε ἀφυπνίσθη, καὶ τοῦ δέους ἀφείθη.

De Cygno. | Περὶ κύκνου.

CAP. XIV. | ΚΕΦ. ιδ.

Aristoteles inquit, Cygnum pulchram multámque sobolem progignere. Sed & iracundiæ esse obnoxium. Sæpe igitur fieri vt ira commoti Cygni, pugnáque commissa, se mutuò perimãt, idem ille affirmat, Cygnos cum Aquilis bellum gerere, verùm ita,

Λέγει Ἀριστοτέλης τὸν κύκνον καλλίπαιδα εἶναι, καὶ πολύπαιδα, ἔχειν γε μὴν καὶ θυμόν. πολλάκις γοῦν εἰς ὀργὴν καὶ μάχην προελθόντες, καὶ ἀλλήλους ἀπέκτειναν οἱ κύκνοι. λέγει δὲ ὁ αὐτὸς, καὶ μάχεσθαι τοὺς κύκνους τοῖς ἀετοῖς, ἀμύνασθαί γε μὴν αὐτοὺς, ἀλλ' οὐκ

ἀρχὴν ἀδίκων. ὅτι δὲ εἰσὶ φιλῳδοὶ, τοῦτο μὲν ἤδη καὶ τεθρύλληται. ἐγὼ δὲ ᾄδοντος κύκνου οὐκ ἤκουσα, ἴσως δὲ οὐδὲ ἄλλος. πεπίστευται οὖν ὅτι ᾄδει, καὶ λέγουσί γε αὐτὸν μάλιστα ἐκεῖνον εἶναι τὸν χρόνον ἀφωνότατον καὶ ᾠδικώτατον, ὅταν ᾖ περὶ τὴν καταστροφὴν τοῦ βίου. διαβαίνουσι δὲ καὶ πέλαγος, καὶ πέτονται κατὰ θαλάσσης, καὶ αὐτοῖς οὐ κάμνει τὸ πτερόν.

vt iniuriam à se propulsent, non vt inferant priores. Cantandi studiosos esse, iam communi sermone peruulgatum est. Ego verò Cygnum nunquam audiui canere: fortasse neque alius. Creditur tamen canere: & tunc potissimum aiūt eorum cantum suauissimum & iucundissimum esse, quando ad vitæ finem deuenit. Traiiciunt autem pelagus, & per mare volant, indefesso alarum remigio.

Περὶ περιστερῶν.

ΚΕΦ. ιε.

Ἐκ διαδοχῆς φασὶν ἐπωάζειν τὰς περιστεράς. εἶτα τῶν νεοττῶν γινομένων, ὁ ἄῤῥην ἐμπτύει αὐτοῖς, ἀπελαύνων αὐτῶν τὸν φθόνον, φασὶν, ἵνα μὴ βασκανθῶσι † δι' ἀρχ * τοῦτο. τίκτει δὲ ᾠὰ δύο ἡ θήλεια, ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἄῤῥεν ποιεῖ πάντως, τὸ δὲ δεύτερον, θῆλυ. τίκτουσι δὲ αἱ περιστεραὶ κατὰ πᾶσαν ὥραν τοῦ ἔτους, ἔνθεν τοι καὶ δεκάκις τοῦ ἔτους ὠδίνουσι. λόγος δέ τις

De Columbis.

CAP. XV.

Columbas successione perhibent ouis incubare: deinde pullis exclusis, masculus sputo eos aspergit, inuidiam auertens, (inquiunt) ne fascinationi sint obnoxij. Parit fœmina duo oua quorum semper primū marē producit, alterum fœminā. Pariunt omnibus anni partib. vnde per annum decies fœtum edunt. De

Had. Ius legit. δι' [illegible] * τοῦτον.

divina. & 8.1. Φωνὴν πολλάκις ἔφασκεν ὁσίαν πομπῆς ἐγκεκληρωμένην αὐτῷ. Sæpe sacri alicuius auspicij vocem, ceu sorte quadam obtingere dicebat.

Ῥήτρα τε πρὸς αὐτὸν καὶ ὁμολογία γίνεται, 2.7. Pactum & conditiones intercedunt.

Φημὶ plus aliquid est, quàm εἶπεν, & asseuerantius, vt in illo αὐτὸς ἔφα, Οὐ ῥαθύμως εἶπεν, ἀλλ' ἔφη. 1.30.

Χιτὼν, vestis interior, vt ἱμάτιον exterior, sicut scribunt Grammatici. Ælianus variorum 1.16. his verbis, Ἀπολλόδωρος Σωκράτει χιτῶνα ἔφερεν ἐρίων πολυτελῆ καὶ εὐήτριον, καὶ ἱμάτιον τοιοῦτο καὶ ἠξίου ἐνδῦντα αὐτὸν τὸν χιτῶνα, καὶ θοἰμάτιον περιβαλόμενον, εἶτα οὕτω πιεῖν τὸ φάρμακον. χιτῶνα etiam laneum fieri solitum docet, & ἐνδύεσθαι, hoc indui instar indusij (nimirum supra indusium lineum) ἱμάτιον verò περιβάλλεσθαι, id est circumiici, amiciri. hinc ἱμάτιον dicitur esse περίβλημα vel περιβόλαιον pallium, sagum, χιτὼν verò ἔνδυμα. Ammonio χιτώνιον est muliebre indumentum, χιτωνίσκος verò ὁ τοῦ ἀνδρός.

Χρῆμα de hominibus etiam & animalibus, pleonasmo periphrastico. Σεμνὸν γάρ τι χρῆμα καὶ τὸ Σόλωνος ἐφαίνετο. 2.22. hoc est, Solon vir grauitate eximia fuit.

ΑΙΛΙΑ.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

βίβλιον πρῶτον.

ÆLIANI VARIÆ HISTORIÆ,

LIBER I.

Περὶ πολύποδος.

ΚΕΦ. α.

ΔΕΙΝΟΙ κατὰ κοιλίαν εἰσὶν οἱ πολύποδες, καὶ πᾶν ὁτιοῦν φαγεῖν ἄμαχοι· πολλάκις οὖν οὐδὲ ἀλλήλων ἀπέχονται, ἀλλὰ τῷ μείζονι ὁ βραχύτερος ἁλοὺς, καὶ ἐμπεσὼν τοῖς ἐνδρειοτέροις θηράτροις, τοῖς καλουμένοις τοῦ ἰχθύος πλοκάμοις, εἶτα αὐτῷ γίνεται δεῖπνον. ἐλλοχῶσι δὲ οἱ πολύποδες καὶ τοὺς ἰχθῦς τὸν τρό-

De Polypode.

CAP. I.

FIRMO admodũ & robusto ventre sũt Polypodes: proinde, quicquid edant insuperabiles. Sæpe igitur, ne à sese quidẽ inuicem abstinent: sed minor à maiore captus, quando videlicet incidit in validiora venabula (Polypodis crines vocant) fit ei esca. Insidias faciunt etiam piscibus

hoc pacto. Sub scopulis latitantes sedent, & eorũ colorem induunt, sic vt idem cum scopulis esse videantur. Quum igitur pisces tanquam ad scopulos, ita ad Polypodes adnatant, illi suis retibus, nempe cirris, imprudentes implicant.

De Phalangiis siue Araneis.

CAP. II.

Textoriam artem atque texere, & Erganæ deę munera, neque norunt Phalanges, neque nosse volunt. Quam enim ad rem vteretur eiusmodi vestimentis talis bestia? sed tela hæc rete, & quasi massa ponitur iis quæ incidunt: ipsa quidem stans immota penitus, & rei similis immobili excubias agit. Quòd si quid incidit, quicquid illud sit, ex eo cœnam parat. Incidit autem tantum, quãtum & tela retinere potest, & illi ad explendam famem satis est.

πον τοῦτον. ὑπὸ ταῖς πέτραις κάθηνται, καὶ ἑαυτοὺς εἰς τὴν ἐκείνων μεταμορφοῦσι χροιὰν, καὶ τοῦτο εἶναι δοκοῦσιν, ὅπερ οὖν καὶ πεφύκασιν αἱ πέτραι. οἱ τοίνυν ἰχθύες προσνέουσιν οἱονεὶ τῇ πέτρᾳ τοῖς πολύποσιν. οἱ δὲ, ἀφυλάκτους ὄντας αὐτοὺς περιβάλλουσι ταῖς ἐξ ἑαυτῶν ἄρκυσι ταῖς πλεκταναῖς.

Περὶ φαλαγγίων.

ΚΕΦ. β.

Ὑφαντικὴν, καὶ ὑφαίνειν, καὶ δῶρα Ἐργάνης δαίμονος, οὔτε ἴσασιν αἱ φάλαγγες, οὔτε εἰδέναι βούλονται· ἢ τί ποτ᾽ ἂν καὶ χρήσαιτο τῷ τοιῷδε ἐσθήματι τὸ τοιοῦτον θηρίον, τὸ δὲ ἄρα πάγη, καὶ οἱονεὶ κύρτος ἐστὶ τοῖς ἐμπίπτουσι· καὶ ἡ μὲν ἀρκυωρεῖ πάνυ σφόδρα ἀτρεμοῦσα, καὶ ἔοικεν ἀκινήτῳ, καὶ τὸ μὲν ἔπεσεν, ὅ,τι ποτέ ἐστι τὸ ἐμπεσὸν, ἡ δὲ ἔχει δαῖτα· τοσοῦτον δ᾽ ἐμπίπτει, ὅσον καὶ τὸ ὕφασμα κατέχειν δυνατόν ἐστι, καὶ ἐκείνῃ δειπνεῖν ἀπόχρη.

Περὶ

Περὶ Αἰγυπτίων βατράχων.

ΚΕΦ. γ.

Σοφόν τι ἄρα χρῆμα τὸ γένος βατράχων αἰγυπτίων, καὶ οὖν καὶ τῶν ἄλλων ὑπερφέρουσι κατὰ πολύ. ἐὰν γὰρ ὕδρῳ περιπέσῃ νείλου θρέμματι βάτραχος, καλάμου τρύφος ἐκδακὼν, πλάγιον φέρει, καὶ ἀπρὶξ ἔχεται, καὶ οὐκ ἀνίησι κατὰ τὸ καρτερόν. ὁ δὲ ἀμηχανεῖ καταπιεῖν αὐτὸν αὐτῷ τῷ καλάμῳ. οὐ γὰρ οἱ χωρεῖ περιλαβεῖν τοσοῦτον τὸ στόμα, ὅσον ὁ κάλαμος διείργει· καὶ ἐκ τούτου περιγίνονται τῆς ῥώμης τῶν ὕδρων οἱ βάτραχοι τῇ σοφίᾳ.

Περὶ κυνὸς Αἰγυπτίου.

ΚΕΦ. δ.

Καὶ ἐκεῖνο δὲ κυνὸς αἰγυπτίου τὸ σοφὸν, οὐκ ἀθρόως, οὐδὲ ἀνέδην, οὐδὲ ἐλευθέρως ἐκ τοῦ ποταμοῦ πίνουσιν, ἐπικύπτοντες ἅμα, καὶ τὸν διψῶσι λάπτοντες. ὑφορῶνται γὰρ τὰ ἐν αὐτῷ θη-

De ranis Ægyptiis.

CAP. III.

Peculiari quadam sapientia præditum est genus ranarum Ægyptiarum, & reliquis maximè præcellit. Si enim in Hydrum Nili alumnum incidat rana, subitò demordet frustum arundinis, & id obliquum gerens, fortitérque tenens, non remittit pro virili parte. Ille verò ranam cum ipsa arundine simul deglutire non potest. Non enim tantam amplitudinem os habet, quantum arũdo extenditur. Atque ita ranæ prudentiâ vincunt & superant hydrorum robur.

De cane Ægyptio.

CAP. IV.

Etiam hoc ad singulare quoddam prudentiæ donum in Ægyptio cane referendum est, quod neque continuè, neque ad satietatem, neque liberè bibunt ex fluuio, ita vt inclinare se, & sitim suã lambendo satiare ausint. Metuunt enim sibi, & suspectas habent latitantes

in eo bestias. Prætercurrunt igitur ripam, & furtim raptímque bibunt. quantum est rapere, iterum atque iterum. Ita deinde saturati ex interstitiis non perierunt, & sitim nihilominus restinxerunt.

De vulpe marina.

CAP. V.

Vulpes non solùm illa terrestris bestia calliditate pollet, sed etiam marina versutiis plena est. Nam escam quidem non suspectam habet, nec sibi ab ea cauet propter intemperantiam, sed hamum prorsus etiam cõtemnit vulpes. priùs enim quàm hamiota arundinem trahat, illa prosilit, & funiculum abradit, ac rursus natat. Sæpe igitur duos aut tres hamos deuorat: nec tamen piscator eam comedit è mari extractam.

De testudinibus marinis.

CAP. VI.

Testudines marinæ

εἶα, παραθέουσι δὲ τὴν ὄχθην, καὶ παρακλέπτοντες πίνουσιν ὅσον ἁρπάσαι, καὶ πάλιν. εἶτα οὕτως ἐκ διαλειμμάτων ἐκορέσθησαν, οὐ μὴν ἀπώλοντο, καὶ οὖν καὶ ἠκέσαντο τὸ δίψος.

Περὶ θαλαττίας ἀλώπεκος.

ΚΕΦ. ε.

Η ἀλώπηξ οὐ μόνον τὸ χερσαῖον θηρίον δολερόν ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἡ θαλαττία πανοῦργός ἐστι. τὸ μὲν γὰρ δέλεαρ οὐχ ὑφορᾶται, οὐδὲ μὴν φυλάττεται διὰ τὴν ἀκρασίαν τοῦτο. τοῦ δὲ ἀγκίστρου καταφρονεῖ καὶ πάνυ ἡ ἀλώπηξ. πρὶν οὖν γὰρ τὸν ἀσπαλιέα ἀνασπάσαι τὸν κάλαμον, ἥδε ἀνέθορε, καὶ ἀπέκειρε τὴν ὁρμιὰν, καὶ νήχεται αὖθις. πολλάκις δ᾽ οὖν καὶ δύο καὶ τρία κατέπιεν ἄγκιστρα· ὁ δ᾽ ἁλιεὺς ἐκείνην οὐκ ἐδείπνησε περισπάσας τῆς θαλάσσης.

Περὶ χελωνῶν θαλαττίων.

ΚΕΦ. ϛ.

Αἱ χελῶναι, αἱ θαλάσσιαι,

λάσσαι, ἐν τῇ γῇ τίκτουσι. τεκοῦσαι δὲ παραχρῆμα κατέχουσαν ἐν τῇ γῇ τὰ ᾠὰ, εἶτα ἐπιστρέψασαι, ὀπίσω, εἰς ἤδη τὰ ἑαυτῶν νήχονται. εἰσὶ δὲ ἐς τοσοῦτο λογιστικαὶ, ὥστε ἐφ' ἑαυτῶν λογίζεσθαι τὰς ἡμέρας τὰς τεσσαράκοντα, ἐν αἷς τὰ ἔγγονα αὐταῖς τῶν ᾠῶν συμπαγέντων, ζῶα γίνονται. ὑποστρέψασαι οὖν αὖθις εἰς τὸν χῶρον, ἐν ᾧ κατέθεντο κρύψασαι τὰ ἑαυτῶν βρέφη ἀνώρυξαν τὴν γῆν, ἣν ἐπέβαλον, καὶ κινουμένους ἤδη τοὺς νεοττοὺς ἕπεσθαι δυναμένους αὐταῖς ἀπάγουσιν.

Περὶ ἀγρίων συῶν.

ΚΕΦ. ζ.

Ἦσαν ἄρα οἱ σῦς οἱ ἄγριοι ἰατρικῆς οὐκ ἀπαίδευτοι, καὶ θεραπείας ἄμοιροι. οὗτοι γοῦν ὅταν αὐτοὺς λαθόντες ὑοσκυάμου φάγωσι, τὰ ἐξόπισθεν ἐφέλκουσι, παρειμένως ἔχοντες οὕτως ἑαυτῶν. εἶτα συρόμενοι ὅμως ἐπὶ τὰ ὕδατα παραγίνονται καὶ ἐνταῦθα τῶν καρκίνων ἀναλέγουσι καὶ ἐσθίουσι

partum in terra edunt. Enixę verò continuò defossis intra terram ouis reuertuntur ad loca cõsueta, natántque. Tantũ autem habent rationis, vt quadraginta dies numerare possint, intra quas fœtus concretis ouis in animalia iam euadit. Tunc redeuntes ad eundem locum, vbi reposuerant & absconderant suam sobolem, effodiunt terram, quam iniecerant, & illam iam sequi valentem secum abducunt.

De Suibus agrestibus.

CAP. VII.

Sues agrestes non omnino sunt medicinæ & curationis imperiti. Itaque quum per imprudentiam hyoscyamum comederunt, statim attrahunt posteriora, resolutione & paralysi affecta. Deinde, licet contracti, tamen ad aquas perueniunt, & ibi collectos cancros epulantur pro-

prissimè, qui morbi remedium eis præstans, & pristinam valetudinem restituunt.

προθυμότατα· γίνονται δὲ οὗτοι τοῦ πάθους φάρμακον. καὶ ἐργάζονται ὑγιεῖς αὐτοὺς αὖθις.

De Phalangio.

CAP. VIII.

Phalangium ceruis tã est noxium, quàm hominibus: *ac si comederint cerui*, periculum est ne breui moriantur. At si gustent hederam, morsus nihil adfert detrimẽti. Hederam verò syluestrem esse oportet.

Περὶ φαλαγγίου.

ΚΕΦ. η.

Φαλάγγιον ἐλάφοις τοσοῦτόν ἐστι κακὸν ὅσον καὶ ἀνθρώποις καὶ κινδυνεύουσιν ἀπολέσθαι διαταχέων. ἐὰν μέντοι κιττοῦ γεύσωνται, ἐλύπησεν αὐτοὺς τὸ δῆγμα οὐδέν. δεῖ δὲ εἶναι τὸν κιττὸν ἄγριον.

De Leone ægrotante.

CAP. IX.

Ægrotanti Leoni nulla potest alia medicina adhiberi quàm si comedat Simiam, id ei morbi remedium existit.

Περὶ λέοντος νοσοῦντος.

ΚΕΦ. θ.

Λέοντα δὲ νοσοῦντα τὸν μὲν ἄλλων οὐδὲν ὀνίνησι. φάρμακον δέ ἐστιν αὐτῷ τῆς νόσου, βρωθεὶς πίθηκος.

Quomodo Creticæ Capræ sagittarum ictum in se ipsis curent.

CAP. X.

Cretenses sagittandi periti sunt. Quare iaculis petunt capras, quæ in montium cacuminibus pascuntur. Illæ verò percussæ, repentè comedũt herbam dictamnum, & simulac gustarunt, iacula tota excidunt.

Πῶς αἱ βεβλημέναι ἐν Κρήτῃ αἶγες θεραπεύονται.

ΚΕΦ. ι.

Οἱ Κρῆτες εἰσὶ τοξεύειν ἀγαθοί, καὶ οὖν καὶ τὰς αἶγας βάλλουσιν ἐπ' ἄκροις νεμομένας τοῖς ὄρεσιν. αἱ δὲ βληθεῖσαι παραχρῆμα τῆς † δικτάμνου βοτάνης διέτραγον, καὶ ἅμα τῷ γεύσασθαι, ὅλα ἐκεῖνα τὰ βέλη ἐκπίπτει.

† δικτάμνου.

Oπ

Ὅτι μαντικοὶ οἱ μῦες.

ΚΕΦ. ια.

Ἦσαν δ' ἄρα μαντικωτάτων ζώων καὶ μῦες. γηρασάσης γὰρ οἰκίας ἤδη, καὶ μελλούσης κατολισθαίνειν, αἰσθάνονται πρῶτοι· καὶ ἀπολίποντες τὰς μυωπίας τὰς αὐτῶν, καὶ τὰς ἐξ ἀρχῆς διατριβὰς, ᾗ ποδῶν ἔχουσιν ἀποδιδράσκουσι, καὶ μετοικίζονται.

Quòd futurorum prescij mures.

CAP. XI.

Sunt verò etiam mures inter animalia vaticinandi maximè perita censendi. Nam quum domus aliqua consenuit, & ruinam iam minatur, primi sentiunt, & relictis suis foraminibus & pristinis habitationibus quantum contendere pedibus valent, fugiunt, aliúdque domicilium quærunt.

Περὶ μυρμήκων.

ΚΕΦ. ιβ.

Ἔχουσι δὲ καὶ οἱ μύρμηκες, ὡς ἀκούω, μαντικήν τινα αἴσθησιν. ὅταν γὰρ μέλλῃ λιμὸς ἔσεσθαι, δεινῶς εἰσι φιλόπονοι πρὸς τὸ θησαυρίσαι, καὶ ἑαυτοῖς ἀποταμιεύσασθαι τοῦ πυροῦ, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν σπερμάτων, ὅσα μυρμήκων δεῖπνόν ἐστιν.

De formicis.

CAP. XII.

Formicæ etiam, sicut accipio, quendam futurorum sensum habent. Nam imminente fame mirum in modum sunt laboriosæ ad comportandum victum, & reponendum sibi frumentum, ac reliquos fructus, quibus vescuntur Formicæ.

De Gelone & eius Cane.

CAP. XIII.

Gelon Syracusius, per insomnium ictus fulmine, exclamauit, non tacita neque infirma voce, vt solet in somniis fieri, sed strenua tanquam grauissimè metu perculsus. At Canis, qui propè eum dormiebat vociferatione perturbatus, & * circũiens ipsum, vehementer & terribiliter latrabat. Hoc modo Gelon, somno simul solutus est, & metu liberatus.

* supra eum consistens.

Περὶ Γέλωνος.

ΚΕΦ. ιγ.

Ὁ συρακούσιος Γέλων κατ᾽ ὄναρ ἐβέβλητο κεραυνῷ, καὶ διὰ τοῦτο ἐβόα, οὐκ ἀμυδρὸν, οὐδὲ ἀσθενὲς, ὡς ἐν ὀνείρῳ, ἀλλ᾽ ἀνδρικῶς, ἅτε δεινῶς ἐκπλαγεὶς ὑπὸ τοῦ δέους. ὁ δὲ κύων, ὃς περὶ αὐτὸν παρεκάθευδεν, ἐκ τῆς βοῆς διεταράχθη, καὶ περιβὰς αὐτὸν ὑλάκτει πάνυ σφοδρῶς ἀπειλητικὸν, καὶ σύντονον, καὶ ἐκ τούτων ὁ Γέλων ἅμα τε ἀφυπνίσθη, καὶ τοῦ δέους ἀφείθη.

De Cygno.

CAP. XIV.

Aristoteles inquit, Cygnum pulchram multámque sobolem progignere. Sed & iracundiæ esse obnoxium. Sæpe igitur fieri vt ira commoti Cygni, pugnáque commissa, se mutuò perimãt, idem ille affirmat, Cygnos cum Aquilis bellum gerere, verùm ita,

Περὶ κύκνου.

ΚΕΦ. ιδ.

Λέγει Ἀριστοτέλης τὸν κύκνον καλλίπαιδα εἶναι, καὶ πολύπαιδα, ἔχειν γε μὴν καὶ θυμόν. πολλάκις γοῦν εἰς ὀργὴν καὶ μάχην προελθόντες, καὶ ἀλλήλους ἀπέκτειναν οἱ κύκνοι. λέγει δὲ ὁ αὐτὸς, καὶ μάχεσθαι τοὺς κύκνους τοῖς ἀετοῖς, ἀμύνασθαί γε μὴν αὐτοὺς, ἀλλ᾽ οὐκ

ἄρχειν

ἀρχὴν ἀδίκων. ὅτι δὲ εἰσὶ φιλῳδοὶ, τοῦτο μὲν ἤδη καὶ τεθρύλληται. ἐγὼ δὲ ᾄδοντος κύκνου οὐκ ἤκουσα, ἴσως δὲ οὐδὲ ἄλλος. πεπίστευται οὖν ὅτι ᾄδει, καὶ λέγουσί γε αὐτὸν μάλιστα ἐκεῖνον εἶναι τὸν χρόνον εὐφωνότατον καὶ ᾠδικώτατον, ὅταν ᾖ περὶ τὴν καταστροφὴν τοῦ βίου. διαβαίνουσι δὲ καὶ πέλαγος, καὶ πέτονται καὶ κατὰ θαλάσσης, καὶ αὐτοῖς οὐ κάμνει τὸ πτερόν.

vt iniuriam à ſe propulſent, non vt inferant priores. Cantandi ſtudioſos eſſe, iam communi ſermone peruulgatum eſt. Ego verò Cygnum nunquam audiui canere: fortaſſe neque alius. Creditur tamen canere: & tunc potiſſimum aiũt eorum cantum ſuauiſſimum & iucundiſſimum eſſe, quando ad vitæ finem deuenit. Traiiciunt autem pelagus, & per mare volant, indefeſſo alarum remigio.

Περὶ περιστερῶν.

ΚΕΦ. ιε.

Ἐκ διαδοχῆς φασὶν ἐπωάζειν τὰς περιστεράς. εἶτα τῶν νεοττῶν γινομένων, ὁ ἄῤῥην ἐμπτύει αὐτοῖς, ἀπελαύνων αὐτῶν τὸν φθόνον, φασὶν, ἵνα μὴ βασκανθῶσι † δι᾽ ἀρχ * τοῦτο τίκτει δὲ ᾠὰ δύο ἡ θήλεια, ὧν τὸ μὲν πρῶτον ἄῤῥεν ποιεῖ πάντως, τὸ δὲ δεύτερον, θῆλυ. τίκτουσι δὲ αἱ περιστεραὶ κατὰ πᾶσαν ὥραν τοῦ ἔτους, ἔνθεν τοι καὶ δεκάκις τοῦ ἔτους ὠδίνουσι. λόγος δέ τις

De Columbis.

CAP. XV.

Columbas ſucceſſione perhibent ouis incubare: deinde pullis excluſis, maſculus ſputo eos aſpergit, inuidiam auertens, (inquiunt) ne faſcinationi ſint obnoxij. Parit fœmina duo oua quorum ſemper primũ maré producit, alterum fœminã. Pariunt omnibus anni partib. vnde per annum decies fœtum edunt. De

Had. Ius legit. δι᾽ ἀρχὰς * τοῦτον.

Ægypto ferunt in ea regione columbas duodecies parere. Aristoteles verò Peliadas Liuias diuersas esse à columbis asseuerat, quòd Columbæ sint maiores, Liuiæ verò minores: & Columbæ sint cicures, Liuiæ non item. Idem ille tradit, masculum non priùs fœminam inire, quàm osculum illi dederit, non enim admittere fœminas marium commercium, si vacuum sit osculo. Addit ad hæc etiam illa, quod fœminæ deficiente mare, seipsas mutuo conscendant: neque quicquam in se inuicem omittant: gignant tamen oua, è quibus non efficiuntur pulli. Quod si Callimacho fides est adhibenda, φάσσα Palumbus, πυράλλις, Pyrallis, περιστερὰ Columba, τρυγὼν Turtur, nihil habent inter se similitudinis. De India dicunt quòd habeat Columbas colore luteas. Charon verò Lampsacenus affirmat, circa Athon visas esse

περιίησιν αἰγύπτιος, λέγων δωδεκάκις τὰς ἐν αἰγύπτῳ τίκτειν. λέγει δὲ Ἀριστοτέλης καὶ διάφορον εἶναι τὴν περιστερὰς τὴν πελειάδα· καὶ τὴν μὲν γὰρ περιστερὰν εἶναι μείζονα. τὴν δὲ πελειάδα βραχυτέραν. καὶ τὴν μὲν περιστερὰν τιθασὸν εἶναι, τὴν δὲ, οὔ. λέγει δὲ ὁ αὐτὸς, μὴ πρότερον ἐπιβαίνειν τὸν ἄρρενα τῇ θηλείᾳ, πρὶν ἢ φιλήσει αὐτήν· μὴ γὰρ ἀνέχεσθαι τὰς θηλείας τὴν τῶν ἀρρένων ὁμιλίαν τοῦ φιλήματος ἔρημον. προστίθησι τούτοις δὲ ἐκεῖνα, ὅτι καὶ αἱ θήλειαι ἀλλήλας ἀναβαίνουσιν, ὅταν τῆς πρὸς ἄρρενα μίξεως ἀτυχήσωσι. καὶ οὐδὲν μὲν εἰς ἀλλήλας προΐενται. τίκτουσι δὲ ᾠὰ ἐξ ὧν νεοττοὶ οὐ γίνονται αὐτοῖς. εἰ δέ τι Καλλιμάχῳ χρὴ προσέχειν, φάσσαν, καὶ πυραλλίδα, καὶ περιστερὰν, καὶ τρυγόνα, φησὶ, μηδὲν ἀλλήλαις ἐοικέναι. ἰνδοὶ δέ φασι λόγοι, περιστερὰς ἐν ἰνδοῖς γίνεσθαι μηλίνας τὴν χρόαν. Χάρων δὲ ὁ λαμψακηνὸς περὶ τὸν ἄθων φανῆναι περιστε-

ρας λευκὰς λέγει, ὅτε ἐνταῦθα ἀπώλοντο αἱ τῶν περσῶν τριήρεις, περιγνάμπτουσαι τὸν ἄθω, ἐν ἔρυκι δὲ τῆς σικελίας, ἔνθα ἐστὶν ὁ τῆς ἀφροδίτης νεὼς, σεμνός τε, καὶ ἅγιος, ἔνθα κατά τινα καιρὸν θύουσιν οἱ ἐρυκινοὶ τὰ ἀναγώγια, καὶ λέγουσι τὴν ἀφροδίτην εἰς λιβύην ἀπὸ τῆς σικελίας ἀνάγεσθαι, ἀφανεῖς ἐκ τῆς χώρας αἱ περιστεραὶ γίνονται, ὥσπερ οὖν τῇ θεῷ συναποδημοῦσαι. κατά γε μὴν τὸν λοιπὸν χρόνον πάμπολύ τε πλῆθος τῶν ὀρνίθων ἐπιπολάζειν τῷ ναῷ τῆς θεοῦ ὁμολογεῖται. ἀχαϊκοὶ δὲ αὖ πάλιν λέγουσι λόγοι, καὶ τὸν Δία αὐτὸν μεταβαλεῖν τὴν μορφὴν εἰς περιστερὰν, ἐρασθέντα παρθένου, φθίας ὄνομα, ἐν αἰγίῳ δὲ ᾤκει ἡ φθία αὕτη.

Columbas candidas, quũ ibi triremes Persarum quæ præterlegebant Athon, perirent. In Eryce verò Siciliæ, vbi templũ Veneris est venerandum & sanctum, quum certo tempore offerunt Anagogia sacrificia Erycini, & Venerem è Sicilia soluere in Libyam affirmant, euanescunt ex eo loco columbæ, quasi cũ dea simul discedant. Reliquo verò tempore, ingentem earundem auiũ copiam, circa deæ templum abundare constat. Insuper Achiui commemorant, Iouem ipsum in figuram Columbæ versum esse, quum amaret Phthiam virginem habitantem in Ægio.

Περὶ Σωκράτους, ὅτε τὸ κώνειον ἔπιεν.

ΚΕΦ. ιϛ.

Ὅτε ἧκεν ἡ ναῦς ἡ ἐκ Δήλου, καὶ ἔδει Σωκράτην ἀποθνήσκειν, ἀφίκετο εἰς τὸ δεσμωτήριον Ἀπολλόδωρος ὁ τοῦ Σω-

De Socrate, quum cicutam biberet.

CAP. XVI.

Quum rediisset nauis è Delo, iámque Socrati moriendum esset, accedens in carcerem Apollodorus Socratis ami-

cus, tulit ei tunicam ex preciosa lana, pulchréque textam, simile item pallium: & rogauit, vt indutus tunica, amictúsque pallio, sic demum venenum biberet. Dicebat enim eum magnificæ sepulturæ non expertem fore, si in iis mortem obiret: sic enim nõ prorsus indecorè cum ornatu mortuum apparitu-rum. Hæc ad Socratem Apollodorus. At ille non passus est, sed dixit ad Critonem, Simmiam, & Phædonem: Quam verò præclaram opinionem de nobis habet Apollodorus, si sperauit, post propinationem, ab Atheniensibus factam & veneni absorptionem, se adhuc visurum esse Socratem. Nam si putat eũ, qui paulò pòst ad pedes stratus iacebit, esse Socratem, certum est me ab ipso non cognosci.

κράτους ἑταῖρος, χιτῶνά τε αὐτῷ φέρων ἐρίων πολυτελῆ, καὶ εὐήτριον, καὶ ἱμάτιον τοιοῦτο, καὶ ἠξίου ἐνδύντα αὐτὸν τὸν χιτῶνα, καὶ θοἰμάτιον περιβαλλόμενον, εἶτα οὕτω πιεῖν τὸ φάρμακον. ἔλεγε γὰρ αὐτῷ καλῶν ἐνταφίων μὴ ἀμοιρήσειν, εἰ ἐν αὐτοῖς ἀποθάνοι· καὶ γὰρ οὖν καὶ τὸ προκεῖσθαι σὺν τῷ κόσμῳ τὸν νεκρὸν οὐ πάνυ τι ἀδόξως. ταῦτα τὸν Σωκράτην ὁ Ἀπολλόδωρος. ὁ δὲ οὐκ ἠνέσχετο, ἀλλ' ἔφη πρὸς τοὺς ἀμφὶ τὸν Κρίτωνα, καὶ Σιμμίαν, καὶ Φαίδωνα· καὶ πῶς ὑπὲρ ἡμῶν καλῶς Ἀπολλόδωρος οὕτω δοξάζει, εἴγε τὸ αὐτὸ πεπίστευκεν, ὅτι μετὰ τὴν ἐξ Ἀθηναίων φιλοτησίαν, καὶ τὸ τοῦ φαρμάκου πόμα, ἔτι τὸν οὕτως ὄψεται Σωκράτην. εἰ γὰρ οἴεται τὸν ὀλίγον ὕστερον ἐρριμμένον ἐν ποσὶ, καὶ κεισόμενόν γ' ἐμὲ εἶναι, δῆλός ἐστι με οὐκ εἰδώς.

Πεϱὶ

προκεῖσθαι.
αὐτός.
ὄντως.

Περὶ τῶν σμικροτάτων τεθρίππων, καὶ ἐλεγείου.

ΚΕΦ. ιζ.

Ταῦτα ἄρα ἐστὶ τὰ θαυμαζόμενα Μυρμηκίδου τοῦ Μιλησίου, καὶ Καλλικράτους τοῦ Λακεδαιμονίου, τὰ μικρὰ ἔργα. τέθριππα μὲν ἐποίησαν ὑπὸ μυίας καλυπτόμενα, καὶ ἐν σησάμῳ δίστιχον ἐλεγεῖον χρυσοῖς γράμμασιν ἐπέγραψαν. ὧν, ἐμοὶ δοκεῖν, ὁ σπουδαῖος οὐδέτερον ἐπαινέσεται. τί γὰρ ἄλλο ἐστὶ ταῦτα, ἢ χρόνου παραναλώματα.

De minutissimis quadrigis & elegeio.

CAP. XVII.

Hæc sunt opera Myrmecidæ Milesij, & Callicratis Lacedæmonij, quæ propter nimiam exilitatẽ in admiratione habentur. Quadrigas fecerunt, quæ sub musca possent abscondi, & in sesamo distichon elegeium litteris aureis inscripserunt. Quorum sanè neutrum, mea sententia, laudauerit sapiens. Quid enim hæc aliud sunt, quàm vana temporis iactura?

Περὶ τρυφώντων γυναικῶν.

ΚΕΦ. ιη.

Πῶς δὲ οὐ διέρρεον ὑπὸ τρυφῆς αἱ πολλαὶ τῶν γυναικῶν. ἐπὶ μὲν γὰρ τῆς κεφαλῆς στεφάνην ἐπετίθεντο ὑψηλὴν, τοὺς δὲ πόδας σανδάλοις ὑπεδοῦντο. ἐκ δὲ τῶν ὤτων αὐταῖς ἐνώτια μακρὰ ἐπεκρέματο. τῶν δὲ χιτώνων τὰ περὶ τοὺς ὤμους ἄχρι τῶν χειρῶν

De mulieribus luxuriosis.

CAP. XVIII.

Nunquid verò pleræque *antiquarum* mulierum, luxu diffluxere? quę corollam sublimen capiti imponebant, pedes verò sandaliis induebant, ex auribus longas inaures dependentes habebant. Tunicarum verò eã partem, quæ est ab hu-

meris vſque ad manus, non conſuebant, ſed cõtinuis fibulis aureis & argenteis conſtrinxere. Atque hæc antiquiſſimæ mulieres faciebant. Atticarum verò mulierum delitias Ariſtophanes recenſeat.

De Sybaritarum, Colophoniorum & Corinthiorum luxu.

CAP. XIX.

Dictum vulgare, & in omnes homines euulgatum, ait Sybaritis, & ipſi Sybari nimium luxum exitialem fuiſſe. Ego verò, ea in medium proferam, quæ vulgo cognita non ſunt. Colophoniis etiam ipſis ferunt intolerandam luxuriam perniciem & interitum attuliſſe. Etenim etiam illi ſplendidis veſtibus ſuperbiebant: & intemperantia menſæ ſupra modum abutentes, ad iniurias cõtumeliáſque procliues erant. Ad hæc Bacchiadarum regnum apud Corinthios quum ad ſummum potentiæ gradum perueniſſet, tamen per immoderatam luxuriam diſſolutum eſt.

οὐ συνέῤῥαπτον, ἀλλὰ περόναις χρυσαῖς, καὶ ἀργυραῖς συνεῖχον καταλαμβάνοντες· καὶ ταῦτα αἱ πάνυ παλαιαί. τὴν δὲ ἀττικῶν γυναικῶν τὴν τρυφὴν Ἀριστοφάνης λεγέτω.

Περὶ τῆς Συβαριτῶν, καὶ Κολοφωνίων, καὶ Κορινθίων τρυφῆς.

ΚΕΦ. ιθ.

Ὁ μὲν δημώδης λόγος, καὶ εἰς πάντας ἐκφοιτήσας, λέγει συβαρίταις καὶ αὐτῇ τῇ συβάρει αἰτίαν τῆς ἀπωλείας γενέσθαι τὴν πολλὴν τρυφήν. ἃ δὲ οὐκ ἔστι τοῖς πολλοῖς γνώριμα, ταῦτ᾽ ἐγὼ ἐρῶ. κωλοφωνίους φασὶ, καὶ αὐτοὺς διὰ τὴν πάνυ τρυφὴν ἀπολέσθαι. καὶ γὰρ τοι καὶ οὗτοι ἐσθῆτι πολυτελεῖ ἐθρύπτοντο, καὶ τραπέζης ἀσωτίᾳ, καὶ ὑπὲρ τὴν χρείαν χρώμενοι ὕβριζον. καὶ ἡ τῶν βακχιαδῶν δὲ τῆς ἐν κορίνθῳ ἀρχῆς, ὅτι μέγα δυνάμεως προήχθοῦσα, ὅμως διὰ τὴν τρυφὴν τὴν ἔξω τοῦ μέτρου, καὶ αὐτὴ κατελύθη.

Περὶ Διονυσίου συλήσαντος τὰ τῶν θεῶν.

ΚΕΦ. κ.

Διονύσιος ἐξ ἁπάντων τῶν ἐν Συρακούσαις ἱερῶν ἐσύλησε τὰ χρήματα. τοῦ δὲ ἀγάλματος τοῦ Διὸς περιεῖλε τὴν ἐσθῆτα καὶ τὸν κόσμον, † ὅσον ἦν φασι, χρυσίου πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ταλάντων. ὀκνούντων δὲ τῶν δημιουργῶν ἅψασθαι, ὁ δὲ πρῶτος ἔκρουσε τὸ ἄγαλμα. καὶ τὸ ἄγαλμα δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος περιεσύλησεν, ἔχον καὶ αὐτὸ χρυσοῦς βοστρύχους, κελεύσας ἀποκεῖραί τινα αὐτό. πλεύσας δὲ εἰς Τροιζηνίους, τὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ τῆς Λευκοθέας ἅπαντα ἐσύλησε χρήματα. τὴν παρακειμένην ἀργυρᾶν τῷ Ἀπόλλωνι τράπεζαν κελεύσας ἀφελεῖν, ἀγαθοῦ δαίμονος τῷ θεῷ διδόντος πρόποσιν.

† ὅσος.

De Dionysio sacrilegia patrante.

CAP. XX.

Dionysius ex omnibus Syracusarum templis & delubris per sacrilegium pecuniam abstulit. Statuam Iouis vestitu & omnibus ornamentis spoliauit, quæ octoginta quinque auri talentis æstimabantur. Et quum statuam operariis publicis attingere religiosum esset, ipse primus manum iniecit. Deprædatus est etiam simulacrum Apollinis, aureis cincinnis præditum, quos abradere aliquem iussit. Inde nauigans in Trœzene, vniuersas Apollinis & Leucotheæ pecunias nefario scelere abripuit. Mensam etiam argenteam astantem Apollini iussit auferri, super qua bonus Genius propinabat.

Iſmenias ſine turpitudine Perſarum regem adorauit.

CAP. XXI.

Iſmeniæ Thebani ſapientiſſimum & planè Græcum factum ſilentio præterire nullo modo poſſum. Is patriæ cauſa legatione ad regem Perſarum ſuſcepta, venit, & voluit ipſe de ſuo negotio regem cõuenire. Tribunus itaque militum, cuius officium erat, res nunciatas ad regem deferre, & admittendos ad eum introducere: verũ, ô Thebane hoſpes, dicebat (hæc autem ioco loquebatur per interpretem: nomen erat tribuno Tithrauſtes) lex eſt apud Perſas recepta, vt is qui in conſpectum regis venit, non antè ſermonem cum eo conferat, quàm eum adorauerit. Quòd ſi igitur vis ipſe eum adire, neceſſe eſt, vt quod lex iubet, peragas: Sin minus, idem tibi etiam per nos præſtabitur, quãuis

Ἰσμηνίας αἰσχύνης χωρὶς πῶς Περσῶν βασιλεῖ προσεκύνησεν.

ΚΕΦ. κα.

Ἰσμηνίου τοῦ Θηβαίου σοφὸν ἅμα, καὶ ἑλληνικὸν, οὐκ ἂν ἀποκρυψαίμην ἔργον· πρεσβεύων ὑπὲρ τῆς πατρίδος πρὸς βασιλέα τῶν Περσῶν, ἀφίκετο μὲν, ἐβούλετο δὲ αὐτὸς ὑπὲρ ὧν ἧκεν ἐντυχεῖν τῷ Πέρσῃ, ἔφατο οὖν πρὸς αὐτὸν ὁ χιλίαρχος, ὁ δὲ τὰς ἀγγελίας εἰσκομίζων τῷ βασιλεῖ, καὶ τοὺς δεομένους εἰσάγων. Ἀλλ' ὦ ξεῖνε Θηβαῖε, ἔλεγε δὲ ταῦτα παίζων δι' ἑρμηνέως· Τιθραύστης δὲ ἦν ὄνομα τῷ χιλιάρχῳ· νόμος ἐστὶν ἐπιχώριος Πέρσαις, τὸν εἰς ὀφθαλμοὺς ἥκοντα τοῦ βασιλέως, μὴ πρότερον λόγου μεταλαγχάνειν, πρὶν ἢ προσκυνῆσαι αὐτόν. εἰ τοίνυν αὐτὸς διὰ σαυτοῦ συγγενέσθαι θέλεις αὐτῷ, ὥρα σοὶ τὰ ἐκ τοῦ νόμου δρᾶν· εἰ δὲ μὴ, τὸ αὐτό σοι τοῦτο καὶ δι' ἡμῶν ἀνυσθήσεται, καὶ μὴ προσκυνήσαντι.

τι. ὁ πίτων Ἰσμηνίας, Ἄγε με, εἶπε. καὶ προσελθὼν, καὶ ἐμφανὴς τῷ βασιλεῖ γενόμενος, περιελόμενος τὸν δακτύλιον, ἔρριψεν ἀδήλως παρὰ τοὺς πόδας, ὃν ἔτυχε φορῶν, καὶ ταχέως ἐπικύψας, ὡς δὴ προσκυνῶν, πάλιν ἀνείλετο αὐτὸν, καὶ δόξαν μὲν ἀπέστειλε τῷ Πέρσῃ προσκυνήσεως, οὐ μὴν ἔδρασεν οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς Ἕλλησιν αἰσχύνην φερόντων. πάντα οὖν ὅσα ἠβουλήθη κατεπράξατο, οὐδὲ ἠτύχησέ τι ἐκ τοῦ Πέρσου.

tu non adoraueris. Ismenias verò, Deduc me, ait. Quum autem accessisset, & in faciem regis venisset, annulum, quem gestabát, è digito detractum, clàm abiecit ad pedes, confestímque procumbens, tanquam adoraret, sustulit eum iterũ, & opinionem quidem adorationis Persarum regi præstitit: nihil tamé commisit, quod ignominiosum aut indecorum foret Græcis. Quicquid igitur petiit, impetrauit, neque quicquam à Persa ei denegatum est.

Δῶρα τὰ διδόμενα παρὰ Περσῶν βασιλέως τοῖς πρεσβευταῖς.

ΚΕΦ. κβ.

Munera quæ Persarum reges legatis soliti sunt largiri.

CAP. XXII.

Δῶρα τὰ ἐκ βασιλέως διδόμενα τοῖς παρὰ αὐτὸν ἥκουσι πρεσβευταῖς, εἴτε παρὰ τῶν Ἑλλήνων ἀφίκοντο εἴτε ἑτέρωθεν, ταῦτ' ἦν. τάλαντον μὲν ἑκάστῳ Βαβυλώνιον ἐπισήμου ἀργυρίου. τάλαντα δὲ, φιάλαι δύο ἀργυραῖ. δύναται δὲ τὸ τάλαντον τὸ Βαβυλώ-

Munera, quæ rex dono dabat, venientibus ad se legatis, siue ij ex Græcia, siue aliunde aduenissent, hæc èrant. Vnicuique talentum Babylonicum argenti † præstantissimi. Talenta verò, duę fuerunt argenteæ phialæ. Conficit autem talentum Babylonicũ * septua-

† signati *forte. Locus est obscurus.*

* septuaginta. *Pollux.*

ginta duas minas Atticas. Item armillas, & acinacem dabat, & torquẽ: vniuersa hæc mille Daricis æstimata. ad hæc stolam Medicam, quã Doryphoricam appellant. Δορυφορικὴ.

νιον δύο καὶ ἑβδομήκοντα μνᾶς Ἀττικάς, ψέλλιά τε δὲ ἀκινάκην ἐδίδου, δὲ στρεπτόν. χιλίων δαρεικῶν ἄξια ταῦτα δὲ στολὴν ἐπ' αὐτοῖς Μηδικήν, ὄνομα δὲ τῇ στολῇ † δωρυφορική.

De Gorgia & Protagora.

CAP. XXIII.

Veterum Græcorum ætate, summa gloria floruerunt, Gorgias Leontinus Philolai filius, & Protagoras filius Democriti. Sapientia verò tantum abfuerunt quãtum à viris pueri. Videtur enim hominum opinio non nimis acutè aut cernere, aut audire. Quam ob causam sæpenumero fallit & tum ad gratiam blanditur, tum etiam mendacia spargit.

Περὶ Γοργίου, καὶ Πρωταγόρου.

ΚΕΦ. κγ.

Ἐν τοῖς Ἕλλησι, τοῖς πάλαι, μακρῷ τῇ δόξῃ διέπρεπε Γοργίας ὁ Λεοντῖνος Φιλολάου. δὲ Πρωταγόρας Δημοκρίτου. τῇ δὲ σοφίᾳ τοσοῦτοι ἧττον τό, ὅσον ἀνδρῶν παῖδες. ἔοικε γὰρ πως ἡ δόξα μὴ πάνυτι. ἀκριβὲς μήτε ὁρᾶν, μήτε ἀκούειν. ἔνθεν τοι ἐστι πολλὰ σφάλλεσθαι καὶ τὰ μὲν καταχαρίζεσθαι τὰ δὲ ψεύδεται.

De contentione Herculis & Leprea.

CAP. XXIV.

Glaucon, filius Neptuni ex Astydameia filia Phorbãtis, genuit filium

Περὶ φιλονεικίας Ἡρακλέους, καὶ Λεπρέου.

ΚΕΦ. κδ.

Γλαύκων ὁ τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ Ἀστυδαμείας τῆς Φόρβαντος, γίνεται παῖς Λεπρέας· ὃς παρ᾽ τὴν συμ-

συνεβούλευσε τῷ Αὐγέᾳ, δῆσαι τὸν Ηρακλῆ, ὅτε αὐτὸν ἀπήτει τὸν ὑπὲρ τῶν ἄθλων μισθὸν Ηρακλῆς. ἦν οὖν, οἷα εἰκὸς, πολέμιος τῷ Ηρακλεῖ ὁ Λεπρέας, ἐκ τῆς τοιαύτης συμβουλῆς. χρόνῳ δὲ ὕστερον ὁ μὲν τοῦ Διὸς παῖς εἰς Καύκωνας ἀφίκετο. δεηθείσης δὲ τῆς Ἀστυδαμείας, διαλύεται τὴν πρὸς τὸν Λεπρέαν ὁ Ηρακλῆς ἔχθραν. φιλονεικία δ᾽ οὖν αὐτοῖς ἐμπίπτει νεανική, καὶ ἐρίζουσιν ἀλλήλοις, περὶ δίσκου, καὶ περὶ ὕδατος ἀντλήσεως, καὶ τίς καταδειπνήσαι ταῦρον πρότερος· καὶ ἐν πᾶσι τούτοις ἡττᾶται Λεπρέας. καὶ ὑπὲρ πολυποσίας ἀγὼν αὐτοῖς ἐγένετο καὶ ἐνταῦθα πάλιν ὁ Ηρακλῆς ἐκράτει. διανεμόμενος δὲ ὁ Λεπρέας λαβὼν ὅπλα, εἰς μονομαχίαν προκαλεῖται τὸν Ηρακλῆ. καὶ οὖν καὶ ἔτισε δίκας ὑπὲρ τῶν παρ᾽ Αὐγέᾳ, μαχόμενος γὰρ ἀποθνήσκει.

nomine Lepreā: qui Augeæ consilium dedi[t], de vinciēd[o] Hercule, quum certami[n]is & laborum suoru[m] mercedem ab eo repeteret. Proinde vt verisimile est, exosus Herculi Lepreas erat ex hac cōsultatio[n]e. Interjecto deinde tēpore, Iouis fi[l]i⁹ ad Caucones proficiscitur. intercedente autem per obtestationes Astydameia, Hercules simultates, quas cum Leprea, exercebat, dissoluit. Iuuenilis igitur quædā æmulatio inter hos accidit, vt disco mutuò contenderent, & aqu[a]rum exhaustione, & vter prior taurum comedere posset. In quib. omnibus superatur Lepreas. Et inde certamē aliud ortum inter eos est vter bibēdo plus posset: è quo rursum inferior discessit Lepreas. Tandē ira & indignatione cōmot⁹ sūptis armis ad solitariā pugnam Herculē prouocat. Persoluit igitur pœnas eorum quæ cum Augea tractauerat: pugnando enim interfectus est.

De magnificentia Alexandri in Phocionem, & contra Phocionis in Alexandrum.

C. XXV.

Alexander Philippi filius, siue quis mauult Iouis, id enim mea nihil refert, soli Phocioni, vt aiunt, Atheniensium duci, quum scriberet, χαίρειν, id est salutem apposuit. Adeò Phocion Macedonis animum sibi deuinxerat. Insuper etiam centum argenti talenta misit ei, & quatuor ciuitates nominauit, quarum quamcumque libitum esset deligere iussit, vt eius census & reditus in suam & propriam vtilitatem conuertere. Erant autem ciuitates, Cius, Elæa, Mylasa, Patara. Atque hæc Alexander liberaliter & magnificè. Verùm magnificentius longè Phocion, qui quum neq. argentũ, neque ciuitatẽ accipere vellet: tamẽ ne planè pro missa Alexandri nihili facere & contẽnere videretur, hac re eum honorauit: Eos qui in arce Sar-

Περὶ Ἀλεξάνδρου μεγαλοφροσύνης εἰς τὸν Φωκίωνα, καὶ τούτου εἰς ἐκεῖνον.

ΚΕΦ. κε.

Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου, εἰ δέ τῳ δοκεῖ ὁ τοῦ Διός, ἐμοὶ γὰρ οὐδὲν διαφέρει. Φωκίωνι μόνῳ φασὶ τῶν Ἀθηναίων στρατηγῶν γράφων, προσετίθει τὸ χαίρειν. οὕτως ἄρα ἡρήκει τὸν Μακεδόνα ὁ Φωκίων. ἀλλὰ καὶ τάλαντα αὐτῷ ἀργυρίου ἔπεμψεν ἑκατόν, καὶ πόλεις τέσσαρας ὀνομάσειν, ὧν ἠξίου μίαν ἣν βούλεται, προελέσθαι αὐτόν, ἵνα ἔχῃ καρποῦσθαι τὰς ἐκεῖθεν προσόδους. ἦσαν δὲ αἱ πόλεις αἵδε, Κίος, Ἐλαία, Μύλασα, Πάταρα. ὁ μὲν οὖν Ἀλέξανδρος μεγαλοφρόνως ταῦτα καὶ μεγαλοπρεπῶς. ἔτι γε μὴν μεγαλοφρονέστερον ὁ Φωκίων, μήτε τὸ ἀργύριον προσιέμενος, μήτε τὴν πόλιν. ὡς δὲ μὴ δοκοίη πάντη ὑπερφρονεῖν τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐτίμησεν αὐτὸν κατὰ τοῦτο, τοὺς ἐν τῇ

ἄκρα-

ἄχρα, τῇ ἐν Σάρδεσι, δεδεμένους ἄνδρας ἠξίωσεν αὐτὸν ἀφεῖναι ἐλευθέρους αὐτῷ, Ἐχεκρατίδην τὸν σοφιστὴν, καὶ Ἀθηνόδωρον τὸν Ἱμεραῖον, καὶ Δημάρατον †. ἀδελφὼ δὲ ἄρα ἤστην οὗτοι Ῥοδίω.

Περὶ Ἀγλαΐδος τῆς ἀδδηφάγου.

ΚΕΦ. κϛ.

Γυναῖκα ἀκούω σαλπίσαι, καὶ τοῦτο ἔργον ἔχειν ἅμα καὶ τέχνην, Ἀγλαΐδα ὄνομα, τὴν Μεγακλέους παῖδα. περίθετο δὲ εἶχε κόμην καὶ λόφον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, καὶ ὁμολογεῖ Ποσείδιππος ταῦτα. δεῖπνον δὲ ἦν ἄρα αὐτῇ, κρεῶν μὲν μναῖ δώδεκα, ἄρτων δὲ χοίνικες τέσσαρες, ἔπινε δὲ οἴνου χοᾶ.

Περὶ ἀδδηφαγίας πολλῶν.

ΚΕΦ. κζ.

Ἀδδηφάγους λέγουσιν ἀνθρώπους γεγονέναι, Πιτυρέα τὸν Φρύγα, καὶ * Κάμβητα τὸν Λυδὸν, καὶ * Θῦον

dis captiui tenebantur liberos sibi dimitti rogauit, Echecratidē sophistā, Athenodorū † Himeræū, & Demaratum, qui duo fratres erant, & Rhodij.

> *Himera Siciliæ vrbs est & fluuius. quomodo igitur vtriq. erunt Rhodij?*

De Aglaide multiuora

CAP. XXVI.

> *Cas. addit ex Plutarcho* καὶ Σπειρωνα.

Fœminam audio tuba cantasse, eiusque hoc institutum vitæ atque artem fuisse, nomine Aglaidem, filiam Megaclis. Comam habebat apposititiam, & cristam in capite, vt testatur Posidippus. Consumebat hæc in vna cœna, duodecim minas carnium, & quatuor chœnices panum, bibebat congium vini.

De voracitate multorū.

CAP. XXVII.

Voraces supra modum referunt fuisse, Pityreum Phrygem, Cambetem Lydum, Thyum

> *Cas. legit* Κάαβλητα, Θῦν,

χπείλαν Paphlagonem, Charidã, Cleonymum Pisandrũ, Charippum, Mithridatẽ Pōticum, Calamodrum Cyzicenum, Timocreō- Καλαμό- tem Rhodium, pugilem δρῳ. simul & poëtam, Cantibarim Persam, Erysichthonẽ Myrmidonis filiũ, Canthon. qui ob eam causam etiã† asinus est appellatus. Dicitur autẽ in Sicilia templum existere Voracitati sacrum, & Cereris frumentariæ simulacrum. Testatur etiam Alcman poëta se fuisse voracissimum. Et Anaxilas comicus dicit, Ctesiam quendam immodicæ voracitatis fuisse.

τὸ παφλαγόνα, καὶ * Χαρίδαν, καὶ Κλεώνυμον, καὶ Πίσανδρον, καὶ Χάριππον, καὶ Μιθριδάτην, τὸ ποντικόν, καὶ * Καλαμόδρυν τὸ Κυζικηνόν, καὶ Τιμοκρέοντα τὸ ῥόδιον τὸ ἀθλητὴν ἅμα καὶ ποιητὴν Καντίβαριν τὸ πέρσην, καὶ Ερυσίχθονα τοῦ Μυρμιδόνος. ἔνθεν τοι καὶ κάνθων ἐκλήθη αἶθος. λέγεται δὲ ἐν Σικελίᾳ Αδδηφαγίας ἱερὸν εἶναι καὶ σιτοῦς ἄγαλμα Δήμητρος. ὁμολογεῖ δὲ καὶ Αλκμὰν ὁ ποιητὴς ἑαυτὸν πολυβορώτατον γεγονέναι. καὶ Κτησίαν δὲ φησί τινα Αναξίλας ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητὴς πολλὰ ἐσθίειν.

De obsoniis quæ apud Rhodios sunt in precio.

Περὶ τῶν παρὰ Ροδίοις τιμωμένων ὄψων.

CAP. XXVIII.

ΚΕΦ. κη.

Ego vero Rhodiam opinionem vobis cõmemorabo. In Rhodo, aiũt, si quis pisces intuetur, eorúmque admiratione ducatur, sitque supra omnes alios pisciũ amans eum populares quasi liberalẽ cõmendant. Quibus vero magis arridet carniũ esus, ij agrestes &

Αλλὰ ἐγώ γε ὑμῖν ἐθέλω εἰπεῖν ῥόδιον δόξαν. ἐν Ρόδῳ φασὶ, τὸ μὴ εἰς τοὺς ἰχθῦς ὁρῶντα καὶ θαυμάζοντα αὐτοὺς, καὶ ὄντα τῶν ἄλλων ὀψοφαγίστατον, ἀλλὰ τοῦτόν γε ὡς ἐλευθέριον ὑπὸ τῶν δημοτῶν ἐπαινεῖσθαι, τὸν γε μὴν εἰς τὰ κρέα ἀπονεύοντα, ὡς φορτι-

φορτικὸν καὶ γάστρον διαβάλλουσι Ῥόδιοι. εἴτε δὲ ἐκεῖνοι ὀρθῶς, εἴτε ἐκεῖνοι φλαύρως, ὑπερφρονῶ τοῦτο ἐξετάζειν.

ventres calumniæ causa apud Rhodios audiunt. Verùm hinc an illi rectè maléve faciát, id verò inquirere parùm curo.

Ὅτι ὄϊς λέοντα ἔτεκεν.

ΚΕΦ. κθ.

Λέγουσι Κώων παῖδες, ἐν Κῷ τεκεῖν ἔν τινι ποίμνῃ Νικίππου τοῦ τυράννου ὄϊον. τεκεῖν δὲ οὐκ ἄρνα, ἀλλὰ λέοντα. καὶ οὖν τὸ σημεῖον τοῦτο τῷ Νικίππῳ τὴν τυραννίδα τὴν μέλλουσαν αὐτῷ μαντεύσασθαι, ἰδιώτῃ ἔτι ὄντι.

Quòd ouis leonem fuerit enixa.

CAP. XXIX.

Coi dicunt, in pascuis Nicippi tyranni ouem peperisse: Peperisse verò non agnum, nec agnam, sed leonem. Atque id Nicippo, qui tũ priuatã adhuc vitã agebat, futuram tyrannidé portendisse.

Ὅτι Γαλέτης οὐ μᾶλλον διὰ τὴν μορφὴν ἢ διὰ τὴν σύνεσιν ὑπὸ τοῦ Πτολεμαίου λίαν ἠράσθη.

ΚΕΦ. λ.

Πτολεμαῖος ὁ βασιλεὺς ἐρώμενον εἶχε Γαλέτην ὄνομα, ἰδεῖν κάλλιστον. ἀμείνων δὲ ἦν ἄρα τῷ μειρακίῳ γνώμη τῆς μορφῆς. πολλάκις γοῦν αὐτῷ καὶ ὁ Πτολεμαῖος ἐμαρτύρει, καὶ ἔλεγεν· ὦ ἀγαθὴ κεφαλή, κακοῦ μὲν οὐδεπώποτε οὐδενὶ γέγονας αἴ-

Galetem non ob formam magis, quam prudentiam à Ptolemæo fuisse adamatum.

C. XXX.

Ptolemæus rex amasiũ habebat Galetem, pulcherrima forma præditum. Animus verò iuuenis longè formã superabat, persæpe igitur etiam Ptolemæus testimoniũ ei perhibebat, inquiens, O benignum caput. Nulli tu vnquam vllius auctor incommodi fui-

ibi, sed contrà multis multa bona procurasti: Hic aliquando cum Rege adolescens equitabat. Quum verò procul aliquos ad supplicium trahi videret, non oscitanter in hæc verba regem affatus est: Sed, ô rex, inquit ad Ptolomæum, quandoquidem prospera quadam sontium istorum fortuna, in equis nunc sumus, age, si tibi gratum est, calcaribus admotis & velociùs persequentes appareamus miseris quasi Dioscuri saluatores, & opiferi salutem ferentes, quod communi prouerbio de his diis vulgatum est. Ille verò maximam voluptatem capiens ex eius bonitate, & propensum ad misericordiam animum amplectens, tum nocentes seruauit, tum amoris vim, quo eum deperibat, confirmauit & auxit.

πῳ, πολλοῖς δὲ καὶ πολλὰ ἀγαθὰ προὐξένησας. ὁ μὲν ἵππευε σὺν τῷ βασιλεῖ τὸ μειράκιον. ἰδὼν δὲ πόρρωθεν ἀγομένους τινὰς ἐπὶ θανάτῳ, οὐ ῥᾳθύμως εἶπεν, ἀλλ' ἔφη πρὸς τὸν Πτολεμαῖον, ὦ βασιλεῦ, ἐπεὶ κατά τινα δαίμονα τῶν ἀγομένων ἀγαθὸν, ἐπὶ ἵππῳ ἐτύχομεν ὄντες, φέρε, εἰ σοὶ δοκεῖ, τὴν ἔλασιν ἐπιτείναντες, καὶ συντονώτερον ἐπιδιώξαντες Διόσκουροι τοῖς δειλαίοις γενώμεθα σωτῆρες ἔνθα, καὶ ἀγαθοὶ παραστάται, τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον ἐπὶ τῶν θεῶν τούτων. ὁ δὲ ὑπερησθεὶς αὐτοῦ τῇ χρηστότητι, καὶ τὸ φιλοίκτιρμον ὑπερφιλήσας, καὶ ἐκείνους ἔσωσε, καὶ ἐπὶ πλέον προσέθηκε τὸ φίλτρον τοῦ κατ' αὐτὸν ἔρωτος.

Lex Persarum, de ferendis Regi muneribus.

Περσικὸς νόμος, περὶ τοῦ δῶρα προσφέρειν τῷ βασιλεῖ.

CAP. XXXI.

Legem habent Persæ,

ΚΕΦ. λα.

Νόμος ἐστὶ Περσικὸς

ὅτι

ἐκ τοῖς μάλιστα ὑπ' αὐτῶν φυλαττόμενος, ὅταν εἰς Πέρσας ἐλαύνῃ βασιλεὺς, καὶ πάντες αὐτῷ Πέρσαι, κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν ἕκαστος προσκομίζει, ἅτε δὴ ὄντες ἐν γεωργίᾳ, καὶ περὶ γῆν πονούμενοι, καὶ αὐτουργοὶ πεφυκότες, οὐδὲν τῶν ὑβρισμένων οὐδὲ τῶν ἄγαν πολυτελῶν προσφέρουσιν, ἀλλ' ἢ βοῦς, ἢ ὄϊς, ἢ δὴ σῖτον, καὶ οἶνον ἄλλοι. παρεξιόντι δ' αὐτῷ, καὶ παρελαύνοντι, ταῦτα ὑπὸ ἑκάστου πρόκειται, καὶ ὀνομάζεται δῶρα, καὶ δοκεῖ τούτῳ. οἱ δὲ ἔτι τούτων ἐνδέστεροι τὸν βίον, γάλα, καὶ φοίνικας αὐτῷ, καὶ τυρὸν προσφέρουσι, καὶ τρωκτὰ ὡραῖα, καὶ τὰς ἄλλας ἀπαρχὰς τῶν ἐπιχωρίων.

Περὶ δεδωρημένου ὕδατος τῷ Περσῶν βασιλεῖ.

ΚΕΦ. λβ.

Λόγος οὖν καὶ οὗτος Περσικός. φασὶν ἄνδρα Πέρσην, ᾧ ὄνομα ἦν Σιναίτης, πόρρω τῆς ἐπαύλε

quę vna ex omnibus obseruantissimè ab illis cōlitur. Quum rex in Persia equitat, omnes ei Persæ singuli pro suis facultatibus munera offerunt. Nam qui agriculturæ dediti sunt, & terrę colendæ operam nauāt, & qui sua manu laborāt opifices, neque nimis attrita & vilia neque nimis preciosa & magnifica donāt, sed aut boues aut oues: nonnulli etiā frumentum, siue vinum. Prætereequitanti autem ipsi hæc à singulis apponuntur, & munerū nomine vocantur, qua appellatione etiam ipse recipit. Qui vero sunt his pauperiores, lac, palmas, & caseum ferunt, maturaque bellaria & alias primitias fructuū, qui in regione nascuntur.

De aqua regi Persarum dono data.

CAP. XXXII.

Hæc etiam historia Persica est. Ferunthominem Persam, nomine Sinetam, procul à suo

tugurio, factum obuiam Artaxerxi, qui Mnemon cognominabatur, & interceptum, metu legis se ipsum cruciasse, atque verecundia regis. Quum verò, quid in præsentia faceret non haberet, aiũt molestè patientem se ab aliis Persis officio superari, neque committere volentem, vt ipse solus donis non ferentis infamis esset, ad præterfluentem proximè fluuiũ, nomine Cyrum, summa celeritate accurrisse, & seuestigio procumbentem, aquam vtraque vola hausisse, & sic regem alloquutum esse: O rex, inquit, Artaxerxa regnes in æternum. Nunc ego prout possum, & quomodo possum te munere dono, vt non indonatus, quantum ad me attinet, & quantum in me est, prætereas. Honoro autẽ te Cyri aquis. Quòd si ad stationem tuam veneris, ego domo mea, quantũ meæ facultates patiẽtur, pretiosissima & optima ferens, te honorabo: & forsitan haud cedã

ὡς τῆς ἑαυτοῦ ἐντυχεῖν Ἀρταξέρξῃ τῷ ἐπικαλουμένῳ Μνήμονι, ἀπολειφθέντα οὖν θορυβηθῆναι δέει τοῦ νόμου, καὶ αἰδοῖ τοῦ βασιλέως. οὐκ ἔχων δὲ ὅτι χρήσεται τῷ παρόντι, ἡττηθῆναι τῶν ἄλλων Περσῶν μὴ φέρων, μηδὲ ἄτιμος δόξαι, τῷ μὴ δωροφορῆσαι βασιλέα. ἀλλ' οὗτός γε πρὸς τὸν ποταμὸν τὸν πλησίον παραῤῥέοντα, ᾧ Κῦρος, ὄνομα, ἐλθὼν σὺν σπουδῇ, καὶ ἢ ποδῶν εἶχε μάλιστα ἐπικύψας, ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν, ἀρυσάμενος τοῦ ὕδατος βασιλεῦ (φησὶν) Ἀρταξέρξη, δι' αἰῶνος βασιλεύοις. νῦν μὲν οὖν σε ὅπη τε, καὶ ὅπως ἔχω τιμῶ, ὡς ἂν μὴ ἀγέραστος τό γοῦν ἐμὸν, καὶ τὸ κατ' ἐμὲ παρέλθῃς. τιμῶ δέ σε Κύρου ποταμοῦ ὕδατι. ὅταν δὲ ἐπὶ τὸν σταθμὸν τὸν σὸν παραγένῃ οἴκοθεν ὡς ἂν ἔνι μάλιστα τὰ ἑαυτοῦ κράτιστα καὶ πολυτελέστατα χωρήσαι μὴ οὕτω τιμήσω σε, καὶ δὴ

οὐδὲν

οὐδὲν ἐλάττον γνωσίμην τινὸς τῶν ἄλλων τῶν ἤδη σε δεξιωσαμένων τοῖς δώροις. ἐπὶ τούτοις ὁ Ἀρταξέρξης ἥσθη, καὶ δέχομαι ἡδέως (φησὶν) ἄνθρωπε τὸ δῶρον, καὶ τιμῶ γε αὐτὸ τῶν πάνυ πολυτελῶν, καὶ ἰσοστάσιον ἐκείνοις λέγω· πρῶτον μὲν, ὅτι ὕδωρ ἐστὶ τὸ πάντων ἄριστον, δεύτερον δὲ ὅτι Κύρου ὄνομα ἐν ἑαυτῷ φέρει. καὶ σὺ δέ μοι καταλύοντι, ἐν τῷ σταθμῷ πάντως ἐπιφάνηθι. ταῦτα εἰπὼν προσέταξε τοῖς εὐνούχοις λαβεῖν τὸ ἐξ αὐτοῦ δῶρον· οἱ δὲ τὴν ταχίστην προσδραμόντες, εἰς χρυσῆν φιάλην ἐδέξαντο ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ τὸ ὕδωρ. ἐλθὼν δὲ ἔνθα κατέλυεν ὁ βασιλεὺς, ἔπεμψε τῷ ἀνδρὶ τῷ Πέρσῃ στολὴν Περσικὴν, καὶ φιάλην χρυσῆν, καὶ χιλίους δαρεικούς. καὶ προσέταξε τὸν κομίζοντα αὐτὰ εἰπεῖν τῷ λαμβάνοντι, κελεύει σε βασιλεὺς, ἐκ μὲν τούτου τοῦ χρυσίου εὐφραίνειν τὴν σεαυτοῦ ψυχὴν, ἐπεὶ καὶ σὺ τὴν ἐκείνου εὔφρανας, μὴ αὐτὸν ἀγέραστον, μηδὲ

cuiquam illorũ, qui nũc te muneribus venerantur & excipiunt. Artaxerxes hac re delectatus, Ego verò, inquit, ô homo, grato animo munus tuum accipio, & in pretiosissimis numero, & illis æquale ac par esse dico: primùm quoniam aqua rerum omnium est optima: deinde quoniã Cyri nomen præ se fert. Et prorsus volo, vt mihi diuertẽti in statione appareas. Hæc loquutus mandauit Eunuchis, vt munus ab eo reciperent: qui sine mora accurrentes, in auream phialã de manibus eius aquam exceperũt. Rex verò, quum ad diuersorium suũ peruenisset, misit homini stolam Persicam & phialam auream, atq. mille Daricos. Simulque ferẽtem ea dicere iussit: Iubet te Rex animum tuum isto auro oblectare, quoniam ipsius quoque mentem voluptate affecisti, qui non indonatum neque inhonoratũ

tugurio, factum obuiam Artaxerxi, qui Mnemon cognominabatur, & interceptum, metu legis se ipsum cruciasse, atque verecundia regis. Quum verò, quid in præsentia faceret non haberet, aiũt molestè patientem se ab aliis Persis officio superari, neque committere volentem, vt ipse solus donis non ferentis infamis esset, ad præterfluentem proximè fluuiũ, nomine Cyrum, summa celeritate accurrisse, & [illegible] procumbentem, aquam vtraque vola hausisse, & sic regem alloquutum esse: O rex, inquit, Artaxerxa regnes in æternum. Nunc ego prout possum, & quomodo possum te munere dono, vt non indonatus, quantum ad me attinet, & quantum in me est, prætereas. Honoro autẽ te Cyri aquis. Quòd si ad stationem tuam veneris, ego domo mea, quantũ meæ facultates patiãtur, pretiosissima & optima ferens, te honorabo: & forsitan haud cedã

ως τῆς ἑαυτοῦ ἐντυχεῖν Ἀρταξέρξῃ τῷ ἐπικαλουμένῳ Μνήμονι, καταληφθέντα οὖν θορυβηθῆναι δέει τοῦ νόμου, καὶ αἰδοῖ τοῦ βασιλέως. οὐκ ἔχων δὲ ὅτι χρήσεται τῷ παρόντι, ἠπορηθῆναι τῶν ἄλλων Περσῶν μὴ φέρων, μηδὲ ἄτιμος δόξαι, τῷ μὴ δωροφορῆσαι βασιλέα. ἀλλ' οὖν τό γε πρὸς τὸν ποταμὸν τὸν πλησίον παραῤῥέοντα, ᾧ Κῦρος ὄνομα, ἐλθὼν σὺν σπουδῇ, καὶ ᾗ ποδῶν εἶχε μάλιστα ἐπικύψας, ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν, ἀρυσάμενος τοῦ ὕδατος βασιλεῦ (φησὶν) Ἀρταξέρξη, δι' αἰῶνος βασιλεύοις. νῦν μὲν οὖν σε ὅπῃ τε, καὶ ὅπως ἔχω τιμῶ, ὡς ἂν μὴ ἀγέραστος τό γε ἐμὸν, καὶ τὸ κατ' ἐμὲ παρέλθῃς. τιμῶ δέ σε Κύρου ποταμοῦ ὕδατι. ὅταν δὲ ἐπὶ τὸν σταθμὸν τὸν σὸν παραγένῃ οἴκοθεν ὡς ἂν ἔνι μάλιστα † ἐμαυτοῦ κράτιστα καὶ πολυτελέστατα χωρήσαι μὴ οὕτω τιμήσω σε, καὶ δὴ

οὐδὲν ἐλάττων γνωσίμην πρὸς τὴν ἄλλων τῶν ἤδη σε δεξιωσαμένων τοῖς δώροις. ἐπὶ τούτοις ὁ Ἀρταξέρξης ἥσθη, καὶ δέχομαι ἡδέως (φησὶν) ἄνθρωπε τὸ δῶρον, καὶ τιμῶ γε αὐτὸ τῶν πάνυ πολυτελῶν, καὶ ἰσοστάσιον ἐκείνοις λέγω· πρῶτον μὲν, ὅτι ὕδωρ ἐστὶ τὸ πάντων ἄριστον, δεύτερον δὲ ὅτι Κύρου ὄνομα ἐν ἑαυτῷ φέρει. καὶ σὺ δέ μοι καταλύοντι, ἐν τῷ σταθμῷ πάντως ἐπιφάνηθι. ταῦτα εἰπὼν προσέταξε τοὺς εὐνούχους λαβεῖν τὸ ἐξ αὐτοῦ δῶρον· οἱ δὲ τὴν ταχίστην προσδραμόντες, εἰς χρυσῆν φιάλην ἐδέξαντο ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ τὸ ὕδωρ. ἐλθὼν δὲ ἔνθα κατέλυεν ὁ βασιλεὺς, ἔπεμψε τῷ ἀνδρὶ τῷ Πέρσῃ στολὴν Περσικὴν, καὶ φιάλην χρυσῆν, καὶ χιλίους δαρεικούς. καὶ προσέταξε τὸν κομίζοντα αὐτὰ εἰπεῖν τῷ λαμβάνοντι, κελεύει σε βασιλεὺς, ἐκ μὲν τούτου τοῦ χρυσίου εὐφραίνειν τὴν σεαυτοῦ ψυχὴν, ἐπεὶ καὶ σὺ τὴν ἐκείνου εὔφρανας, μὴ αὐτὸν ἀγέραστον, μηδὲ

cuiquam illorũ, qui nũc te muneribus venerantur & excipiunt. Artaxerxes hac re delectatus, Ego verò, inquit, ô homo, grato animo munus tuum accipio, & in pretiosissimis numero, & illis æquale ac par esse dico: primùm quoniam aqua rerum omnium est optima: deinde quoniã Cyri nomen præ se fert. Et prorsus volo, vt mihi diuertẽti in statione appareas. Hæc loquutus mandauit Eunuchis, vt munus ab eo reciperent: qui sine mora accurrentes, in auream phialã de manibus eius aquam exceperũt. Rex verò, quum ad diuersorium suũ peruenisset, misit homini stolam Persicam & phialam auream, atq. mille Daricos. Simulque ferẽtem ea dicere iussit: Iubet te Rex animum tuum isto auro oblectare, quoniam ipsius quoque mentem voluptate affecisti, qui non indonatum neque inhonoratũ

δύναιτο αὖ κρείττονα γενέσθαι.

Περὶ πατρὸς υἱοῦ θάνατον καταγνώσεσθαι ζητοῦντος.

ΚΕΦ. λδ.

Ἀνὴρ γένει Μάρδος, ὄνομα Ῥακώκης, παῖδας εἶχεν ἑπτά. ἀλλὰ τούτων ὁ νεώτατος ἐκαλεῖτο Καρτώμης, κακὰ δὲ πολλὰ τοὺς μάγους εἰργάζετο. καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἐπειρᾶτο αὐτὸν ὁ πατὴρ παιδεύειν, καὶ ῥυθμίζειν λόγῳ, ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐπείθετο, τῶν δικαστῶν τῶν περιχώρων ἀφικομένων ἔνθα ᾤκει ὁ τοῦ νεανίσκου πατήρ· ἀλλ' ἐκεῖνός γε συλλαβὼν τὸ παιδίον, καὶ τὼ χεῖρε ὀπίσω περιαγαγὼν αὐτοῦ, πρὸς τοὺς δικαστὰς ἤγαγε. καὶ ὅσα αὐτῷ τετόλμηται πάντα ἀκριβῶς κατηγόρησε, καὶ ᾔτει παρὰ τῶν δικαστῶν ἀποκτεῖναι τὸν νεανίσκον. οἱ δὲ ἐξεπλάγησαν, καὶ αὐτοὶ μὲν ἀφ' ἑαυτῶν οὐκ ἔκριναν τὴν καταδικάζουσαν ἀγαγεῖν ψῆφον, ἀμφοτέρους δὲ ἐπὶ τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν τὸν Ἀρταξέρξην ἤγαγον. τὰ αὐτὰ δὲ λέγοντος,

producat, effici posse.

De patre filium suũ capitis reum postulante.

CAP. XXXIV.

Homo quidam genere Mardus, nomine Rhacoces, septem habebat liberos. Sed ex his omniũ minimus natu nomine Cartomes, magos & sapientes multis damnis affligebat. Primũ igitur eum pater instituere, & verbis componere eius mores tentabat. Verùm quum ille nõ pareret, & quodã tẽpore illius tractus iudices eò venissent, vbi sedes suas habebat adolescentis pater, tũ vero ille cõprehensum filiũ, & manibus in tergũ reuinctis, ad iudices adduxit. Ibi, accuratè eorum omniũ filiũ accusat quæ ab illo audaciùs erãt patrata: & à iudicibus postulauit, vt adolescentem ad mortem raperent. At illi stupefacti suis sententiis eum condemnandum non censuerunt, sed vtrumque ad regem Persarum Artaxerxem adduxerunt. Mardo verè

eadem contendente, excipiens rex ait: Ergóne tu oculis tuis tuum ipsius filium moriétem videre sustinebis? qui respondit, Maximè. Quoniam in horto etiam quum nascétium lactucarum surculos amaros defringo & amputo, tãtum abest vt dolorem ex eo mater ipsorum lactuca patiatur, vt etiam magis efflorescat, item magnitudine & dulcedine plus augeatur. Ad eundem modum ego, ô rex, cum videro eum qui meam familiam lædit, & victum fratrum dilapidat, vitam amittere, & à suis in ipsos iniuriis prohiberi, etiam ipse amplificabor, & reliquos mei generis similiter mecum prosperam fortunam agere conspiciam. Quibus audisis Artaxerxes, Rhacocem collaudauit, & in collegium regiorum iudicum cooptauit, his verbis præsentes allocutus: Qui tam seueriter & iustè de propriis liberis sententiam audet pronunciare, omninò etiam

τοῦ Μαρδου, ὑπολαβὼν ὁ βασιλεὺς ἔφη, εἶτα τολμήσεις τοῖς ὀφθαλμοῖς τοῖς ἑαυτοῦ τὸν ὑὸν ἀποθνήσκοντα ὑπομεῖναι; ὁ δὲ ἔφη, πάντων μάλιστα, ἐπεὶ καὶ ἐν τῷ κήπῳ ὅταν τῶν φυομένων θριδακινῶν τὰς ἐκφύσεις τὰς πικρὰς ἀποκλῶ καὶ ἀφαιρῶ οὐδὲν ἡ μήτηρ αὐτῶν ἡ θριδακίνη λυπεῖται, ἀλλὰ θάλλει μᾶλλον, καὶ μείζων, καὶ γλυκίων γίνεται, † ἅμα καὶ ἐγὼ ὦ βασιλεῦ, τὸν βλάπτοντα τὴν ἐμὴν οἰκίαν, καὶ τὸν τῶν ἀδελφῶν βίον εἴπε, θεωρῶν ἀπολλύμενον καὶ τῆς κακουργίας τῆς εἰς αὐτοὺς παυόμενον, καὶ αὐτὸς αὐξηθήσομαι, καὶ τοῖς λοιποῖς τοῖς κατὰ γένος συμβήσομαι τὰ αὐτὰ ἐμοὶ δι πάσχουσιν. ὧν ἀκούσας Αρταξέρξης ἐπῄνεσε μὲν τὸν Ρακώκην, καὶ τῶν βασιλικῶν δικαστῶν ἐποίησεν ἕνα, εἰπὼν πρὸς τοὺς παρόντας· ὅτι ὁ περὶ τῶν ἰδίων παίδων οὕτω δικαίως ἀποφαινόμενος, πάντως καὶ ἐν τοῖς

ἐν τοῖς ἀλλοτρίοις ἀκριβὴς ἔσται δικαστὴς καὶ ἀδέκαστος· ἀφῆκε δὲ καὶ τὸν νεανίαν τῆς παρούσης τιμωρίας, ἀπειλῶν αὐτῷ θανάτου τρόπον βαρύτατον, ἐὰν ἐπὶ τοῖς φθάσασιν ἀδικῶν φωραθῇ ὕστερα.

erga alios incorruptum & sincerum iudicem se præstabit: adolescentem verò præsenti culpa liberauit, grauissimâ morte interminatus, si præter antecedentia peccata in posterum simili in crimine deprehensus fuisset.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

βιβλίον δεύτερον.

ÆLIANI VARIÆ HISTORIÆ,

LIBER II.

Quemadmodum Socrates animum Alcibiadi fecerit, vt ne plus æquo metueret amplius populum.

CAP. I.

ET hæc Socratis ad Alcibiadem verba referemus: qui quum adolescens admodum angeretur & vehementer timeret in populi concionem prodire, Socrates confidentiorem reddere & excitare volens, An nō, inquit, suo-

Πῶς ὁ Σωκράτης ἐθάρσυνε τὸν Ἀλκιβιάδην, ὥστε μηκέτι μᾶλλον τοῦ πρέποντος εὐλαβεῖσθαι τὸν δῆμον.

ΚΕΦ. α.

ΚΑΙ ταῦτα Σωκράτους πρὸς Ἀλκιβιάδην. ὁ μὲν ἠγωνία, καὶ ἐδεδίει πάνυ σφόδρα εἰς τὸν δῆμον παρελθεῖν τὸ μειράκιον. ἐπιθαρσύνων δὲ αὐτὸν, καὶ ἐγείρων ὁ Σωκράτης, οὐ καταφρονεῖς (εἶπεν) ἐκείνου τοῦ

νε τε σκυτοτόμε, τὸ ὄνομα εἰπὼν αὐτε; φήσαντος ἢ τε Αλκιβιάδε ὑπολαβὼν πάλιν ὁ Σωκράτης, ἔπι ἢ ἐκείνε τε ἐν τοῖς κύκλοις κηρύττοντος, ἢ ἐκείνε τε σκηνὼ ὀρράφε; ὁμολογεντος ἢ τε Κλεινίε μειρακίε, οὐκεν, ἔφη ὁ Σωκράτης, ὁ δῆμος ὁ Αθηναίων ἐκ τοιέτων ἤθροισται; χἂν τε καθ' ἕνα καταφρονεῖς, καταφρονητέον ἄρα καὶ τῶν ἠθροισμένων. μεγαλοφρόνως ταῦτα ὁ τε Σωφρονίσκε καὶ τῆς Φαιναρέτης, τὸν τε Κλεινίε καὶ τῆς Δεινομάχης διδάσκων.

rem illum (adjecto nomine) nihili pendis? Annuente Alcibiade, rursu excipiens Socrates, Quid inquit, an non etiam illum qui in circulis praeconia exercet, aut eum qui tentoriorum sutorem illum? Fatente Cliniae filio. Nonne, inquit, hi sunt ex quibus conflatus est populus Atheniensis? Quare, si singulos contemnis, contemnendi tibi sunt etiam si vnà sint congregati. Hęc prudentissimè filius Sophronisci & Phaenaretae, filium Cliniae & Dinomaches docebat.

Περὶ γραφῶν ἐπαινεμένων κακῶς.

De perperam laudatis picturis.

ΚΕΦ. β.

CAP. II.

Μεγαβύζε ποτὲ ἐπαινοῦντος γραφὰς εὐτελεῖς καὶ ἀτέχνες, ἑτέρας ἢ σπεδαίως ἐκπεποιημένας διαψέγοντος, τὰ παιδάρια τὰ τε Ζεύξιδος, τὴν μηλίδα τρίβοντα κατεγέλα. ὁ τοίνυν Ζεῦξις ἔφατο ὅταν μὲν σιωπᾷς, ὦ Μεγάβυζε, θαυμάζει σε

Quum Megabyzus aliquando picturas tenuiter & ruditer confectas laudibus extolleret, aliàs verò cum summa industria elaboratas reprehéderet, pueri Zeuxidis melinam terram terentes eum deridebant. Zeuxis itaque, Quum taces, inquit, Megabyze, mirantur te isti pueri. Vident e-

nim vestem & cultum tuum. Simulacrum verò quid quod ad artem pertineat vis dicere, te contemnunt. Tu igitur, vt inter laudandos censearis, linguá compesce: neque cuiusquam, quæ nihil ad te attinent, opera vel artem dijudices.

De Alexandro, quòd simulacrum quoddam non, vt par erat, laudauerit.

C. III.

Alexander Ephesi suá ipsius imaginem, quam Apelles pinxerat, contemplatus, non laudauit pro dignitate picturæ. Quum autem introductus equus adhinniret equo picto, perinde atque vero: O rex (inquit Apelles,) hic sanè equus artis pingendi peritior quàm tu esse videtur.

De amore Charitonis & Melanippi, & tyranni erga ipsos miseratione.

C. IV.

Phalaridis factum recensebo vobis, alienum id quidem ab eius mori-

τὰ παιδάρια ταῦτα. ὁρᾷ γάρ σου τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὴν θεραπείαν τὴν περί σε· ὅταν γραμμὴν τεχνικὴν τι θέλεις εἰπεῖν, καταφρονεῖ. φύλαττε οὖν σαυτὸν εἰς τὸ ἐπαινεῖσθαι κρατῶν τῆς γλώσσης, καὶ ὑπὲρ μηδενὸς τῶν μηδέν σοι προσηκόντων φιλοτεχνεῖν.

Περὶ Ἀλεξάνδρου οὐκ ἐπαινέσαντος εἰκόνα κατὰ τὴν ἀξίαν.

ΚΕΦ. γ.

Ἀλέξανδρος θεασάμενος τὴν ἐν Ἐφέσῳ εἰκόνα ἑαυτοῦ, τὴν ὑπὸ Ἀπελλοῦ γραφεῖσαν, οὐκ ἐπῄνεσε κατὰ τὴν ἀξίαν τοῦ γράμματος. εἰσαχθέντος δὲ τοῦ ἵππου, καὶ χρεμετίσαντος πρὸς τὸν ἵππον τὸν ἐν τῇ εἰκόνι, ὡς πρὸς ἀληθινὸν καὶ ἐκεῖνον· ὦ βασιλεῦ (εἶπεν ὁ Ἀπελλῆς) ἀλλ' ὅ γε ἵππος ἔοικέ σου γραφικώτερος εἶναι κατὰ πολύ.

Περὶ ἔρωτος Χαρίτωνος καὶ Μελανίππου, καὶ τυράννου εἰς αὐτοὺς συμπαθείας. Κ. δ.

Φαλάριδος ὑμῖν ἔργον οὐ μάλα ἐκείνῳ συνῆθες εἰπεῖν ἐθέλω. τὸ δὲ

ἔργον

ἔργον φιλανθρωπίαν ἄμαχον ὁμολογεῖ καὶ διὰ τοῦτο ἀλλότριον ἐκείνου δοκεῖ. Χαρίτων ἦν Ἀκραγαντῖνος φιλόκαλος ἄνθρωπος, καὶ περὶ τὴν ὥραν τῶν νέων ἐσπουδακὼς δαιμονίως. διαπύρως δὲ ἠράσθη μάλιστα Μελανίππου τοῦ Ἀκραγαντίνου καὶ ἐκείνου, καὶ τὴν ψυχὴν ἀγαθοῦ, καὶ τὸ κάλλος διαφέροντος. Τοῦτον ἐλύπησέ τι Φάλαρις τὸν Μελάνιππον. δικαζομένῳ γὰρ αὐτῷ πρός τινα τῶν ἑταίρων αὐτοῦ τοῦ Φαλάριδος προσέταξεν ὁ τύραννος τὴν γραφὴν καταθέσθαι. τοῦ δὲ μὴ πειθομένου, ὅδε ἠπείλησε τὰ ἔσχατα δράσειν αὐτὸν μὴ ὑπακούσαντα. καὶ ἐκεῖνος μετὰ βίας τὴν δίκην ἐκράτησε τῇ ἀνάγκῃ προστάξαντος τοῦ Φαλάριδος. οἱ δὲ ἄρχοντες τὴν γραφὴν τοῦ ἀγῶνος ἠφάνισαν. βαρέως δ' ἐπὶ τούτοις ὁ νεανίσκος ἤνεγκεν ὑβρείας λέγων. καὶ ὡμολόγει τὴν ὀργὴν τὴν ἑαυτοῦ πρὸς τὸν ἐραστὴν ὁ Μελάνιππος, καὶ ἠξίου κοινωνὸν αὐτὸν γενέσθαι τῆς ἐπιθέσεως

bus. Nam humanitatem quandam præse fert singularem, & idcirco ei nō conuenire videtur. Chariton erat quidam Agrigentinus pulchritudinis amator, & nimius in adolescẽtium amore. Hic ardenti desiderio Melanippum amabat, qui etiam ipse Agrigentinus erat, animum gerens honestum & elegantia formæ præstans. Hunc Melanippum læserat quadã re Phalaris. Quum enim iudicio cum amico Phalaridis contenderet, tyrannus mandauit, vt accusatione desisteret. Qui quum non obediret, extremum periculum ei minatus est, nisi morem gereret. Itaque vi coactus lite abstinuit. Magistratus autem, qui sub Phalaride irritam iudicij sententiam fecerunt. Quod adolescens ægrè ferens, iniuriam sibi fieri dixit, & ei à quo amabatur, suam iram prodidit atq. cõfessus est Melanippus, rogauitque vt sibi adiumento esset, ad insidias in tyrannum intende-

das. Alios etiam adolescentes in societatem asciscere cogitauit, quos ad eiusmodi facinus commodissimos paratissimosque esse sciret. Chariton quum insaniam eius ac furorem cerneret, & ab ira incensum rapi, atque sciret nominē ciuium in hanc rem cōsensurum esse metu tyranni, se quoque dudum aiebat hoc agitasse, & omnem diligentiam semper adhibere, vt patria à seruitute præsenti in libertatem vindicaret: sed periculosè hæc multis enunciari & cōmunicari. Quamobrē orare vt sibi de his rebus penitiùs cōsiderādi curam permittat, & tempus idoneum ad obeundum facinus capere sinat. Concessit adolescens. Proinde Charithō, omnem hujus ausi conatū in sese assumens, amasium in societatem sceleris assumere nolebat: vt si deprehenderetur, & manifestum fieret negotium, ipse solus pœnas depēderet, non etiam amasium periculi faceret

τ̃ καθ' αὐτὸ. καὶ ἄλλους δὲ ἔσπευδε προσλαβεῖν τῶν νεανίσκων, οὓς μάλιστα ἤδει περὶ τὴν τοιαύτην πρᾶξιν θερμοτάτους. ὁρῶν δὲ αὐτὸν ὁ Χαρίτων ἐνθουσιῶντα, καὶ ὑπὸ τῆς ὀργῆς ἀναφλεγόμενον, καὶ γινώσκων ὅτι τῶν πολιτῶν οὐδεὶς αὐτοῖς συλλήψεται, δέει τοῦ ἐκ τοῦ τυράννου, καὶ αὐτὸς ἔφη πάλαι τοῦτο ἐπιθυμεῖν, καὶ σπεύδειν ἐκ παντὸς, τὴν πατρίδα ῥύσασθαι τῆς δουλείας τῆς καταλαβούσης· ἀσφαλὲς δὲ μὴ εἶναι πρὸς πολλοὺς τὰ τοιαῦτα ἐκφέρειν. ἠξίου δὲ τὸν Μελάνιππον οἱ συγχωρῆσαι ὑπὲρ τούτων ἀκριβέστερον διασκέψασθαι, καὶ ἐάσαι παραφυλάξαι τὸν χρόνον τὸν ἐπιτήδειον εἰς τὴν πρᾶξιν. συνεχώρησε τὸ μειράκιον. ἐφ' ἑαυτοῦ τοίνυν ὁ Χαρίτων βαλλόμενος τὸ πᾶν τόλμημα, καὶ κοινωνὸν αὐτοῦ μὴ θελήσας προσλαβεῖν τὸν ἐρώμενον, ἵν' εἰ καταφωραθεὶς αὐτὸς ὑπέχοι τὴν δίκην, ἀλλὰ μὴ καὶ ἐκεῖ-

τον εἰς τὰ αὐτὰ ἐμβάλοι. ἡνίκα οὖν ἐδόκει καλῶς ἔχειν, ἐγχειρίδιον λαβὼν ὡρμᾶτο ἐπὶ τὸν τύραννον. οὐ μὴν ἔλαθε, καταφωράθη δὲ πάνυ σφόδρα τῶν δορυφόρων ἀκριβῶς τὰ τοιαῦτα φυλαττόντων, ἐμβληθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Φαλάριδος εἰς τὸ δεσμωτήριον, καὶ στρεβλούμενος ἵν' εἴπῃ τοὺς συνεγνωκότας, ὁ δὲ ἐνεκαρτέρει καὶ ἐνήθλει ταῖς βασάνοις. ἐπεὶ δὲ μακρὸν τοῦτο ἦν, ὁ Μελάνιππος ἧκεν ἐπὶ τὸν Φάλαριν, καὶ ὡμολόγησεν οὐ μόνον κοινωνὸς εἶναι τῷ Χαρίτωνι τῆς βουλῆς, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἄρξαι τῆς ἐπιβουλῆς. τοῦ δὲ πυνθανομένου τὴν αἰτίαν, εἶπε τὸν ἐξ ἀρχῆς λόγον, καὶ τὴν τῆς γραφῆς ἄρσιν, καὶ ἐπὶ τούτοις ὡμολόγει περιαλγῆσαι θαυμάσας οὖν, ἀμφοτέρους ἀφῆκε τῆς τιμωρίας, προστάξας αὐθημερὸν ἀπελθεῖν μὴ μόνον τῆς Ἀκραγαντίνων πόλεως, ἀλλὰ καὶ τῆς Σικελίας. συνεχώρησε δὲ

participem. Sumpta igitur sica, quum opportunum videbatur aduersus tyrannũ ruebat. Nec verò clàm esse potuit, sed deprehensus est à satellitibus, qui in ejusmodi res summo studio intenti erant. Conjectus autem in carcerem, & quæstionibus examinatus ad prodendos coniuratores fortiter tolerauit & passus est tormentorum sęuitiam atque vim. Postquàm verò longũ id fuit Melanippus ad Phalarim accessit, & se non tantũ socium huius consilij, sed etiam auctorem insidiarum Charitoni fuisse cõfessus est. Percontante rege, qua causa impulsus hoc fecisset, narrauit ei rem omnem à principio de accusandi potestate sibi adempta, atque hæc sibi molesta & indigna visa esse fassus est. Miratus igitur tyrannus, vtrumque liberum dimisit: sed ea lege atque conditione, vt eodem die nõ solùm ex Agrigentinorum vrbe, verùm etiam è Sicilia excederent. Nihilominus tamen eis per-

mittebat, vt ex suis possessionibus & facultatibus debitum fructum caperent. Hos postmodũ & eorum amicitiam Pythia celebrauit his carminibus:

Humanæ gentis auctores cælestis amoris
Et Chariton fœlix, & Melanippus erat:

oraculo horum amoré diuinum & cęlestem appellante.

De temporis parsimonia, & quod apud Lacedæmonios non concedebatur deambulatio.

CAP. V.

Lacedæmonij temporis parsimoniã magnopere putauerunt habendam, impendẽtes ipsum sedulo ad seria negotia, neque cuiquam ciuium permittentes, vt vel in otio vel in ludicris illud consumeret: vt ne rebus extra virtutem positis tributum, frustrà perderetur. Huius testimoniũ cum cæteris etiam illud est: Quum nunciatum esset Ephoris Lacedæmoniorum, eos qui Deceliam occupauerant, deambu-

αὐτοῖς τὰ ἴδια δίκαια καρποῦσθαι. τούτους ὕστερον ἡ Πυθία, καὶ τὴν φιλίαν αὐτῶν ὕμνησε, διὰ τούτων τῶν ἐπῶν·

Θείας ἡγητῆρες ἐφημερίοις φιλότητος,
Εὐδαίμων Χαρίτων, καὶ Μελάνιππος ἔφυ·

τοῦ θεοῦ τὸν ἔρωτα αὐτῶν θείαν ὀνομάσαντος φιλίαν

Περὶ χρόνου ταμιευούσας καὶ τοῦ μὴ ἐᾶσαι Λακεδαιμονίους περιπατεῖν.

ΚΕΦ. ε.

Λακεδαιμόνιοι σπουδὴν ἐποιοῦντο τοῦ χρόνου τὴν φειδώ. ταμιευόμενοι πανταχόθεν αὐτὸν εἰς τὰ ἐπείγοντα, καὶ μηδενὶ τῶν πολιτῶν ἐπιτρέποντες, μήτε ῥᾳστωνεύειν, μήτε ῥᾳθυμεῖν εἰς αὐτόν. ὡς ἂν μὴ πρὸς τὰ ἔξω τῆς ἀρετῆς ἀναλισκόμενος, εἶτα μάτην διαφθείροιτο. μαρτύριον τούτου πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τοῦτο. ἀκούσαντες οἱ ἔφοροι Λακεδαιμονίων, τοὺς Δεκέλειαν καταλαβόντας περιπάτῳ χρῆσθαι

σθαι διὰ κλινῶν. ὅθι σεῖλαν αὐτοῖς, μὴ περιπατεῖτε, ὡς τρυφῶσαν αὐτῶν μᾶλλον, ἢ τὸ σῶμα ἐκπονούντων. δεῖν γὰρ Λακεδαιμονίους, οὐ διὰ τῶν περιπάτων, ἀλλὰ διὰ τῶν γυμνασίων τὴν ὑγείαν πορίζεσθαι.

lationibus vti pomeridianis, mandatum dederunt ad eos: Ne deambuletis: tanquam voluptatem sectarentur illi potius quàm corpus exercerent. Nam oportere Lacedæmonios, non deambulationibus, sed exercitiis, bonam valetudinem parare & tueri.

Παράδειγμα, ὅτι οὐ δεῖ τοῖς πολλοῖς ἀρέσκειν.

ΚΕΦ. ϛ.

Exemplum, quòd non oporteat vulgo hominũ placere.

CAP. VI.

Ἱππόμαχός, φασιν, ὁ γυμναστὴς, ἐπεὶ παλαίσματι ὁ ἀθλητὴς, ὁ ὑπ' αὐτῷ γυμναζόμενος ἐπάλαισεν, εἶτα ὁ πᾶς ὄχλος ὁ περιεστὼς ἐξεβόησε, καθίκετο αὐτοῦ τῇ ῥάβδῳ ὁ Ἱππόμαχος, καὶ εἶπεν, ἀλλὰ σύγε κακῶς, καὶ οὐχ ὡς ἐχρῆν ἐποίησας, ὅπερ ἐχρῆν ἄμεινον γενέσθαι. οὐ γὰρ ἂν ἐπῄνεσαν οὗτοι τεχνικόν σε δρᾶσαί τι. αἰνιττόμενος, ὅτι τοὺς εὖ, καὶ καλῶς ἕκαστα δρῶντας, οὐ τοῖς πολλοῖς, ἀλλὰ τοῖς ἔχουσι

Hippomachus, vt fama est, pugilandi magister, quum athleta quidã ex eius discipulis specimẽ exhiberet artis, & circumstans multitudo vniuersa plausum tolleret, percussit eum virga Hippomachus inquiens: Tu verò perperam, neque sicut oportebat fecisti, quod melius fieri debebat. Nam si quid artificiosum præstitisses, nõ hi te collaudarent: innuens, eos qui vnũquodque ritè gerunt & administrant, non multitudini, sed iis tantum qui rei

scientiam aliquã habent, placere oportere. Videtur etiã Socrates populi iudicium repudiare, & pro nihil ducere, in colloquio cum Critone: quum Crito veniens ad eum in carcerem, suaderet vt effugeret, & Atheniensium contra se iudicium corrumperent.

Quod Thebani non exponant infantes.

CAP. VII.

Lex hæc Thebanorum rectissimè & humanissimè posita erat. Ne cui Thebano liceat infantem exponere, neque in solitudinem abjicere, capitis supplicio constituto. Verũ si extrema mendicitate pater laboret, siue mas sit, siue fœmina infans, iubet lex eum statim à materno partu ad magistratum cum ipsis fasciis adferre: qui acceptum, alicui tradit leui pretio, cum quo pactum & conditiones intercedant, vt bona fide infantem alat & adultum serui vel seruæ loco habeat, sic vt pro educationis

νῶν θεωρητικὸν τῶν δραμάτων, ἀρέσκειν δεῖ. ἔοικε δὲ ὁ Σωκράτης τὴν τῶν πολλῶν ἐκφαυλίζειν κρίσιν, ἐν τῇ συνουσίᾳ τῇ πρὸς Κρίτωνα, ὅτε ἀφίκετο ὁ Κρίτων εἰς τὸ δεσμωτήριον, καὶ δὴ ἔπειθεν αὐτὸν ἀποδρᾶναι, καὶ τὴν τῶν Ἀθηναίων τὴν κατ' αὐτοῦ κρίσιν διαφθεῖραι.

Περὶ τοῦ μὴ ἐκθεῖναι βρέφη Θηβαίους.

ΚΕΦ. ζ.

Νόμος ἐστὶ Θηβαϊκὸς ὀρθῶς ἅμα καὶ φιλανθρώπως κείμενος ἐν τοῖς μάλιστα· ὅτι οὐκ ἔξεστιν ἀνδρὶ Θηβαίῳ ἐκθεῖναι παιδίον, οὐδὲ εἰς ἐρημίαν αὐτὸ ῥίψαι, θάνατον αὐτοῦ καταψηφισάμενος. ἀλλ' ἐὰν ᾖ πένης εἰς τὰ ἔσχατα ὁ τοῦ παιδὸς πατήρ, εἴτε ἄρρεν τοῦτο, εἴτε θῆλύ ἐστιν, ἐπὶ τὰς ἀρχὰς κομίζει ἐξ ὠδίνων τῶν μητρῴων σὺν τοῖς σπαργάνοις αὐτό. αἱ δὲ, παραλαβοῦσαι, ἀποδίδονται τὸ βρέφος τῷ τιμὴν ἐλαχίστην δόντι. ῥήτρα τε πρὸς αὐτὸν, καὶ ὁμολογία γίνεται, ἦ μὴν τρέφειν τὸ βρέφος, καὶ αὐξηθὲν ἔχειν δοῦλον, ἢ δού-

λην

λίω, θρεπτήρια αυτῷ, τίω ὑπηρεσίαν λαμβάνοντα,

mercede operas eius accipiat.

Περὶ Ξενοκλέους καὶ Εὐριπίδου ἐν Ολυμπίᾳ ἀγωνισαμένων.

De Xenocle & Euripide poetis in Olympijs certantibus.

ΚΕΦ. η.

Κατὰ τίω πρώτίω, καὶ ἐκτίω Ολυμπιάδα, καθ' ἣν ἐνίκα Εξαίνετος ὁ Ακραγαντῖνος στάδιον, ἀνηγωνίσαντο ἀλλήλοις Ξενοκλῆς, καὶ Εὐριπίδης, καὶ πρῶτός γε ἦν Ξενοκλῆς, ὅς τίς ποτε οὗτός ἐστιν Οἰδίποδι, καὶ Λυκάονι, καὶ Βάκχαις, καὶ Αθάμαντι σατυρικῷ. τούτου δεύτερος Εὐριπίδης ἦν Αλεξάνδρῳ, καὶ Παλαμήδη, καὶ Τρῳσὶ, καὶ Σισύφῳ σατυρικῷ. γελοῖον δὲ, οὐ γάρ; Ξενοκλέα μὲν νικᾶν, Εὐριπίδην δὲ νικᾶν, καὶ ταῦτα τοιούτοις δράμασι. τῶν δύο τοίνυν τὸ ἕτερον· ἢ ἀνόητοι ἦσαν οἱ τῆς ψήφου κύριοι, καὶ ἀμαθεῖς καὶ πόῤῥω κρίσεως ὀρθῆς, ἢ ἐδεκάσθησαν. ἄτοπον δὲ

CAP. VIII.

Olympiade prima † supra octogesimam, qua Exænetus Agrigentinus vicit stadio, contenderũt inuicem Xenocles & Euripides. Et primam palmam consequutus est Xenocles, quisquis is tandem est, Oedipode, Lycaone, Bacchis & Athamãte Satyrico. Post hunc secundus erat Euripides, Alexandro, Palamede, Troianis, & Sisypho Satyrico. Ridiculum autem est, præsertim quum eiusmodi dramata fuerint, Xenoclem non victum, & Euripidem non superiorem discessisse. Vnum itaque ex his duobus in causa fuerit necesse est: aut suffragiorũ domini nihil viderunt, & imperitiam suam prodiderunt, procúlque à sano iudicio discesserunt: aut pecuniis corrupti fuerunt. Ignominiosum verò vtrumque

† *Locus mendosus in Græco.*

est, & Atheniensium indignum.

De quibusdam defectoribus, Atheniensium decreta. C. IX.

Quæ verò, dij boni, decreuerunt Athenienses, idque in democratia? Æginetarũ vnicuique pollicem è manu dextra rescindi, vt hastã ferre non possent, remos verò adhuc agere possent. Mitylenensium verò omnem iuuẽtutem occidi. idque decretum factum est auctore Cleone, filio Cleæneti. Captiuos verò Samiorũ notis in facie notari & inuri, quæ noctuã referrẽt: quod ipsum etiã Atticum erat decretum. Hæc verò ô vrbana Minerua & Iupiter Eleutherie, & omnes Græcorum dij, vtinam neque Athenis statuta essent, neque de Atheniensibus dicerentur.

Timotheus, postquàm Platonẽ audiuisset, minùs se beatum putauit.

CAP. X.

Timotheum au lio fi-

ἑκάτερον, καὶ Ἀθηναίων ἥκιστα ἄξιον.

Περὶ τινῶν ἀποστάτων, Ἀθηναίων ψηφίσματα.

ΚΕΦ. θ.

Οἷα ἐψηφίσαντο Ἀθηναῖοι, καὶ ταῦτα ἐν δημοκρατίᾳ; Αἰγινητῶν μὲν ἑκάστου τὸν μέγαν ἀποκόψαι τῆς χειρὸς δάκτυλον τῆς δεξιᾶς, ἵνα δόρυ μὲν βαστάζειν μὴ δύνωνται, κώπην δὲ ἐλαύνειν δύνωνται. Μιτυληναίους δὲ ἡβηδὸν, ἀποσφάξαι. καὶ τοῦτο ἐψηφίσαντο, εἰσηγησαμένου Κλέωνος τοῦ Κλεαινέτου. τοὺς γε μὴν ἁλισκομένους αἰχμαλώτους Σαμίων στίζειν κατὰ τοῦ προσώπου, καὶ εἶναι τὸ στίγμα γλαῦκα, καὶ τοῦτο ἀττικὸν ψήφισμα. οὐκ ἐβουλόμην δὲ αὐτὰ, οὔτε Ἀθήνησι κεκυρῶσθαι, οὔτε ὑπὲρ Ἀθηναίων λέγεσθαι, ὦ πολιὰς Ἀθηνᾶ, καὶ ἐλευθέριε Ζεῦ, καὶ οἱ Ἑλλήνων θεοὶ πάντες.

Τιμόθεος Πλάτωνος διαλεγομένου ἀκούσας, ἧττον εὐδαίμονα ἑαυτὸν ἔκρινεν.

ΚΕΦ. ι.

Τιμόθεον ἀκούω τὸν Κόνωνος

ναιον, τὸν Ἀθηναίων στρατηγὸν, ὅτε ἐν ἀκμῇ τῆς εὐτυχίας ἦν, καὶ ᾕρει τὰς πόλεις ῥᾶστα, καὶ οὐκ εἶχον Ἀθηναῖοι ὅποι ποτὲ αὐτὸν καταθῶνται ὑπὸ θαύματος τοῦ περὶ τὸν ἄνδρα. ἀλλά τοῦτόν γε Πλάτωνι τῷ Ἀρίστωνος περιτυχόντα, βαδίζοντι ἔξω τοῦ τείχους μετά τινων γνωρίμων, καὶ ἰδόντα σέμνον μὲν ἰδεῖν τὸ πλάτος, ἵλεων δὲ τῷ προσώπῳ, διαλεγόμενον δὲ οὐχὶ περὶ εἰσφορᾶς χρημάτων, οὐδὲ ὑπὲρ τριήρων, οὐδὲ ὑπὲρ ναυτικῶν χρειῶν, οὐδὲ ὑπὲρ πληρωμάτων, οὐδὲ ὑπὲρ τοῦ δεῖν βοηθεῖν, οὐδὲ ὑπὲρ φόρου τοῦ τῶν συμμάχων, οὐδὲ ὑπὲρ τῶν νησιωτῶν, ἢ ὑπὲρ ἄλλου τινὸς τοιούτου φλυάρου. ὑπὲρ ἐκείνων δὲ ὧν ἔλεγε Πλάτων, καὶ ὑπὲρ ὧν εἰώθει σπουδάζειν, ἐπιστάντα τὸν Τιμόθεον τὸν τοῦ Κόνωνος, εἰπεῖν, ὦ τοῦ βίου, καὶ τῆς ὄντως εὐδαιμονίας! ἐκ τούτων ἂν δῆλον, ὡς ἑαυτὸν οὐ πάνυ τι εὐ-

lium Cononis, ducem Athenienſium, tum quum maximè ſecundo rerum ſucceſſu floreret, & facillimè vrbes caperet, neq. ſatis ſcirent Athenienſes, quo cum honore potiſſimum dignarentur, ob ſummã viri admirationem, in Platone incidiſſe qui extra mœnia cũ quibuſdam diſcipulis & notis ambulabat. Quumq. videret eum grauem aſpectu & latis humeris virũ eſſe, cæterùm vultu benignum: differentem verò nõ de pecuniarum contributione, neque de triremibus aut nauticis rebus, neque de ſupplementis, aut quemadmodũ auxilium eſſet ferẽdũ, neque de tributo ſociorũm, neque de inſulanis, aut ſimilibus nugis aut ineptiis: ſed de illis quæ profitebatur Plato, & in quibus omne ſtudium conſumere ſolebat, dixiſſe: Cononis filius fertur, O vitam, & veram fœlicitatẽ! Ex quibus manifeſtò colligitur, quod ſeipſum idcirco non o-

omnino beatum iudicarit Timotheus, quoniam non in istis, sed in oculis & gloria Atheniensium, & honore versaretur.

Quæ Socrates dixerit de ijs qui à triginta tyrãnis fuerant trucidati.

C. XI.

Socratem quum videret in imperio triginta tyrannorũ multos summę existimationis viros interfici, & locupletissimosquosque grauissimis insidiis circumueniri, dixisse ferunt ad Antisthenem: Nunquid te pœnitet, quòd in vita nihil magnũ neque spectabile consequuti simus, quemadmodum videmus in Tragœdia describi monarchas, Atreos illos & Thyestas, & Agamemnones & Ægisthos? Nam illi obtruncari in Tragœdiis, & mala fercula cœnasse atque comedisse vbique producuntur. Nemo verò poëtarum eò progressus est audaciæ & impudentiæ, vt porcum mactatum in drama introducat.

δαίμονα ἀπέφαινεν ὁ Τιμόθεος, ὅτι μὴ ἐν τούτοις, ἀλλ' τῇ παρ' Ἀθηναίων δόξῃ, καὶ τιμῇ ἦν.

Περὶ τῶν ῥηθέντων ὑπὸ Σωκράτους περὶ τῶν ὑπὸ τῶν τριάκοντα σφαττομένων.

ΚΕΦ. ια.

† Σωκράτης ἰδὼν κατὰ τὴν ἀρχὴν τῶν τριάκοντα τοὺς ἐνδόξους ἀναιρουμένους, καὶ βαρύτατα τοὺς πλουτοῦντας ὑπὸ τῶν τυράννων ἐπιβουλευομένους Ἀντισθένει φασὶ περιτυχόντα εἰπεῖν· μή τι σοι μεταμέλει, ὅτι μέγα καὶ σεμνὸν οὐδὲν ἐγενόμεθα ἐν τῷ βίῳ, καὶ τοιοῦτο οἵους ἐν τῇ τραγῳδίᾳ τοὺς μονάρχας ὁρᾷς, Ἀτρέας τε ἐκείνους, καὶ Θυέστας, καὶ Ἀγαμέμνονας, καὶ Αἰγίσθους; οὗτοι μὲν γὰρ ἀποσφαττόμενοι, καὶ ἐκτραγῳδούμενοι, καὶ πονηρὰ δεῖπνα δειπνοῦντες καὶ ἐσθίοντες, ἑκάστοτε † ἐκκαλύπτονται. οὐδεὶς δὲ οὕτω ἐγένετο τολμηρὸς, οὐδὲ ἀναίσχυντος τῆς τραγῳδίας ποιητὴς, ὥς τε εἰσαγαγεῖν εἰς δρᾶμα ἀποσφαττόμενον χοῖρον.

Περὶ

Περὶ Θεμιστοκλέους παυσαμένου τῆς ἀσωτίας.

ΚΕΦ. ιβ.

Θεμιστοκλέους, τοῦ Νεοκλέους, οὐκ οἶδα εἰ ἐπαινεῖν χρὴ τοῦτο· ἐπεὶ γὰρ τῆς ἀσωτίας ἐπαύσατο Θεμιστοκλῆς, ἀποκηρυχθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς, καὶ ἀπήρχετο τοῦ σωφρονεῖν, καὶ τῶν μὲν ἑταιρῶν ἀπέστη, ἤρα δὲ ἔρωτα ἕτερον, τὸν τῆς πολιτείας τῶν Ἀθηναίων, καὶ θερμότατα ἐπεχείρει ταῖς ἀρχαῖς, καὶ ἑαυτὸν ἔσπευδεν εἶναι πρῶτον. ἔλεγε (φασὶ) πρὸς τοὺς γνωρίμους· τί δ᾽ ἂν ἐμοὶ δοίητε ὃς οὔπω φθονοῦμαι; ὅστις δὲ ἐρᾷ φθονεῖσθαι, τοῦτο δήπου τὸ τοῦ Εὐριπίδου παραβλάπτεσθαι σπεύδει· ὅτι δὲ τοῦτ᾽ ἔστι κενὸν, ὁ αὐτὸς Εὐριπίδης φησί.

De Themiſtocle quum renunciaſſet prodigalitati.

CAP. XII.

Themiſtoclis, filij Neoclis, neſcio an hoc etiam dictum laude dignum ſit. Poſtquam enim abdicatus à patre, à luxu & incontinentia deſiſteret, & in viam rediret, à ſcortis abſtineret, alio captus amore, adminiſtrandæ Reipub. Athenienſis, quúmque ad magiſtratus obnixè contenderet, ipſe primus eſſe & excellere conaretur, Tum ſolebat ille dicere ad ſuos familiares: Quid verò mihi dederitis, qui nondum in vllius inuidia poſitus ſum? At qui delectatur inuidia, ad illud ipſum Euripidis τὸ παραβλάπτεσθαι, hoc eſt, proprium damnum feſtinat, id verò ſtultũ eſt, ipſo approbãte Euripide.

Περὶ Σωκράτους κωμῳδουμένου ὑπὸ Ἀριστοφάνους.

ΚΕΦ. ιγ.

Ἐπετίθεντο τῷ Σω-

De Socrate in comœdia taxato ab Ariſtophane.

CAP. XIII.

Socratem petebant,

eique insidians struebāt Anytus cum sociis, eo nomine, eásque ob causas, quas multi iam commemorarunt. Verùm quum Athenienses haberent suspectos, timeréntque dubitantes ecquo animo accusationē essent laturi (nam magnū erat tunc Socratis nomen, cū propter alia, tum propterea quòd Sophistas arguebat vanitatis, & qui nihil honesti nec scirent nec dicerent.) Hæc igitur quum sic se haberent, voluerunt & periculum facere quam in partem accepturi essent accusationem Socratis Athenienses. Nam statim eum in crimen vocare, nō arbitrabantur esse consultum partim ob ea quæ exposui, partim ne Socratis amici & asseclæ exasperatos contra accusatorem iudicum animos in suas partes abstraherent, & sic in se aliquod malum redundaret, vt qui falsò detulissent hominem non solùm nullius calamitatis reipublicæ auctorem, verùm etiam ex diuerso ciuitatis Atheniensium ornamentum. Quid ergo excogitant?

κράτει, καὶ ἐπεβούλευον, οἱ ἀμφὶ τὸν Ἄνυτον, ὧν χάριν, καὶ δι' ἃς αἰτίας λέλεκται πάλαι. ὑφορώμενοι δὲ τοὺς Ἀθηναίους, καὶ δεδιότες, ὅπως ποτὲ ἕξουσι πρὸς τὴν κατηγορίαν τοῦ ἀνδρός· πολὺ γὰρ ἦν τὸ τοῦ Σωκράτους ὄνομα, διά τε τὰ ἄλλα, καὶ ὅτι τοὺς σοφιστὰς ἤλεγχεν, οὐδὲν ὑγιὲς ὄντας, οὐδέ τι σπουδαῖον, ἢ εἰδότας, ἢ λέγοντας. ἐκ τούτων οὖν ἐβουλήθησαν πεῖραν καταθεῖναι ὑπὲρ τῆς κατ' αὐτοῦ διαβολῆς. τὸ μὲν γὰρ ἄντικρυς ἀπενέγκασθαι γραφὴν κατ' αὐτοῦ παραχρῆμα, οὐκ ἐδοκίμαζον, δι' ἃ προεῖπον, καὶ δι' ἐκεῖνα δέ, μή ποτε ἄρα ἀγριάναντες οἱ φίλοι οἱ τοῦ Σωκράτους, ἐξάψωσι κατ' αὐτῶν τοὺς δικαστάς, εἶτά τι πάθωσι κακὸν ἀνήκεστον, ἅτε συκοφαντοῦντες ἄνδρα, οὐ μόνον οὐδενὸς αἴτιον κακοῦ τῇ πόλει, ἐκ δὲ τῶν ἐναντίων καὶ κόσμον ταῖς Ἀθήναις ὄντα. τί οὖν ἐπινοοῦσιν;

Ἀριστο-

Ἀριστοφάνην τὸν τῆς κωμῳδίας ποιητὴν, βωμολόχον ἄνδρα καὶ γελοῖον ὄντα, καὶ εἶναι σπεύδοντα, ἀναπείθουσι κωμῳδῆσαι τὸν Σωκράτη ταῦτα δήπου τὰ περιτρεχόμενα. ὡς εἴη ἀδολέσχης, λέγων τε αὖ, καὶ τὸν ἥττω λόγον ἀποφαίνει κρείττονα, καὶ ἐσάγει ξένους δαίμονας καὶ οὐκ εἰδεῖ θεοὺς, οὐδὲ ἐτίμα τὰ δὲ αὐτὰ ταῦτα, καὶ τοὺς προσιόντας αὐτῷ ἐδιδάσκε τε, καὶ εἰδέναι ἀνέπειθεν. ὁ δὲ Ἀριστοφάνης λαβόμενος ὑποθέσεως εὖ μάλα [ἀνδρικῆς] ἀνδρικῆς, ὑποσπείρας γέλωτα, καὶ τὸ ἐν τοῖς μέτροις αἱμύλον, καὶ τὸν ἄριστον τῶν Ἑλλήνων λαβὼν ὑπόθεσιν. οὐ γάρ εἰ κατὰ Κλέωνα ἦν τὸ δρᾶμα, οὐδὲ ἐκωμῴδει Λακεδαιμονίους, ἢ Θηβαίους, ἢ Περικλέα αὐτὸν· ἀλλ᾽ ἄνδρα τοῖς τε ἄλλοις θεοῖς φίλον, καὶ δὴ καὶ μάλιστα τῷ Ἀπόλλωνι. ἅτε οὖν ἄηθες πρᾶγμα, καὶ θέαμα παράδοξον ἐν σκηνῇ καὶ κω-

Aristophanem poëtam comicum, nugatorem, qui & ridiculus erat, & talis haberi studebat, subornant & persuadent, vt in comœdia Socratem ab iis, quæ plerique de eo confixa norunt, malis taxaret atque incesseret. Esse nugatorem, & dicendo efficere vt malæ causæ bonæ videantur, introducere nouos & inusitatos dęmones, quũ neque nosset interim neque reuerenter haberet deos, atque hæc ipsa quoque in eos qui eius opera vterentur, transfundere, & eos in falsam opinionem inducere. Aristophanes arrepto argumento admodũ strenuè, risum interposuit, & metrorum festiuitatem, optimum Græcorum aduersus quem diceret materiam sibi faciens. Non enim illi Cleon erat in dramate propositus, non suggillabat Lacedæmonios, aut Thebanos, aut ipsum Periclem: sed virum diis omnibus, præsertim Apollini charum: proinde re insolentia, & inusitato in scena spectaculo

Σωκράτης.

φθονερῶς ὄντας.

προῃρημένοις.

Socratis, primùm omnes Athenienses quum nihil minus expectassent, obstupuerunt. Deinde, quoniam natura inuidiosi erant Athenienses & ad optimis quibusque detrectandum procliues, non solùm illis qui in administratione reipublicę & magistratibus excellerent, verumetiam qui vel doctrina literarum, vel vitæ grauitate præfulgerent: Nebulas illas audiuere libentissimè, & auctorem plausu tanto prosequebantur quanto nunquam antea, & clamore victoriam ei decreuerunt, mandarúntque iudicibus, vt Aristophanis nomen, non alterius, supremum scriberent. Atque drama fuit eiusmodi. Socrates verò rarò veniebat in theatra, nisi quando Euripides Tragicus poëta cum nouis tragœdis certaret: tum enim accedere solebat. Et tunc quoque quũ Euripides in Piræo contenderet, eò descendebat. Nam amabat hominem, tum propter sapientiam, tum propter carminum virtutem & bonitatem.

μῳδία * Σωκράτη, πρῶτον μὲν ἐξεπλήξεν ἡ κωμῳδία τοὺς Ἀθηναίους. εἶτα δὲ καὶ φύσει † φθονερὼς ὄντας, καὶ τοῖς ἀρίστοις βασκαίνειν προῃρημένους, οὐ μόνον τοῖς ἐν τῇ πολιτείᾳ, καὶ ταῖς ἀρχαῖς, ἀλλ' ἔτι καὶ πλέον τοῖς εὐδοκιμοῦσιν, ἢ ἐν λόγοις ἀγαθοῖς, ἢ ἐν βίου σεμνότητι, ἄκουσμα ἔδοξεν ἥδιστον αἱ δὲ αἱ Νεφέλαι, καὶ ἐκρότουν τὸν ποιητὴν ὡς οὔποτε ἄλλοτε, καὶ ἐβόων νικᾶν. καὶ προσέταττον τοῖς κριταῖς ἄνωθεν Ἀριστοφάνην, ἀλλὰ μὴ ἄλλον γράφειν. καὶ τὰ μὲν τοῦ δράματος τοιαῦτα. ὁ δὲ Σωκράτης σπάνιον μὲν ἐπεφοίτα τοῖς θεάτροις, εἴποτε δὲ Εὐριπίδης ὁ τῆς τραγῳδίας ποιητὴς ἠγωνίζετο καινοῖς τραγῳδοῖς, τότε γε ἀφικνεῖτο. καὶ Πειραιοῖ δὲ ἀγωνιζομένου τοῦ Εὐριπίδου καὶ ἐκεῖ κατῄει. ἔχαιρε γὰρ τῷ ἀνδρὶ δηλονότι διά τε τὴν σοφίαν αὐτοῦ. καὶ τὴν ἐν τοῖς μέτροις ἀρετήν.

τινί. ἤδη δέ ποτε αὐτὸν ἐρεσχελῶν Ἀλκιβιάδης ὁ τοῦ Κλεινίου, ἢ Κριτίας ὁ Καλλαίσχρου, καὶ κωμῳδῶν ἀκοῦσαι παρήγοντα εἰς τὸ θέατρον ἐξεβιάσαντο. ὁ δὲ αὐτοῖς οὐκ ἠρέσκετο, ἀλλὰ δεινῶς κατεφρόνει (ἅτε ἀνὴρ σώφρων, καὶ δίκαιος, καὶ ἀγαθὸς καὶ ἐπὶ τούτοις σοφὸς) ἀνδρῶν κερτόμων, καὶ ὑβριστῶν, καὶ ὑγιὲς λεγόντων οὐδέν· ἅπερ ἠνίπει δεινῶς αὐτούς. καὶ ταῦτα οὖν τῆς κωμῳδίας ἦν αὐτοῦ τὰ σπέρματα, ἀλλ' οὐ μόνον ἃ παρὰ τοῦ Ἀνύτου καὶ Μελίτου ὡμολόγηται. εἰκὸς δὲ καὶ χρηματίσασθαι ὑπὲρ τούτων Ἀριστοφάνην. ἐκ γὰρ βουλομένων, μᾶλλον δὲ ἐκ παντὸς συκοφαντῆσαι τὸν Σωκράτην σπευδόντων ἐκείνων, καὶ αὐτὸν δὲ πένητα ἅμα καὶ κατάρατον ὄντα, τί παράδοξον ἦν ἀργύριον λαβεῖν ἐπ' οὐδενὶ ὑγιεῖ; καὶ ὑπὲρ μὲν τούτων αὐτὸς οἶδεν. εὐδοκίμει δ' οὖν αὐτῷ τὸ δρᾶμα. καὶ γάρ τοι καὶ τὸ τοῦ

tem. Aliquando tamen ipſum Alcibiades filius Cliniæ, & Critias filius Callæſchri, vt Comœdias etiam in theatro audiret, inuitarunt, & tantum non cœgerunt. Verùm ille non magni Comicos pendebat, ſed egregiè contemnebat (vt vir modeſtus, iuſtus, probus & ſapiens) homines mordaces, iniurioſos, & ſani nihil dicentes: quod ipſos malè habuit. Atque etiam hæc erant Ariſtophanis comœdiæ ſeminaria non ſolùm ea quæ Anytus & Melitus ſuggeſſerant. Haud etiam verò diſſimile eſt, Ariſtophanem magna pecunia ex hac re locupletatum fuiſſe. Nam quum illi cuperent, & omnino feſtinarent Socratem calumniis & conuiciis proſcindere, ipſe verò pauper & ſceleroſus eſſet, quid abſurdum ſequatur, ſi etiam ſtatuamus eum argentum ob rem inhoneſtam & maleficioſam cepiſſe? Sed hoc ipſe ſcit Ariſtophanes. Conſequutum eſt igitur drama magnam gloriam. Etenim illud Cratini tum

maximè verum erat. Theatrũ malè sana corda habebat, & quoniã Bacchanaliorum festum celebrabatur, magna multitudo Græcorũ eò spectandi cupiditate confluxerat. Quum ergo iactaretur in scena Socrates, & crebro nominaretur (non mirum, si etiam visus in histrionum personis, ne figulos etiam pulchrè eum persæpe expressisse constat), peregrini, quis ille qui in comœdia traduceretur esset nescientes, susurrum & murmur excitabant, atque quisnã esset ille Socrates interrogabant. Quod quum animaduertisset ille (etenim non forte fortuna aderat, sed sciens se in comœdia taxandum: sedebátque in opportuno loco theatri) ad tollendam dubitationem ex animis peregrinorum, surrexit, & per totum drama, cõgredientibus histrionibus, stans cernebatur. Tantum in Socrate fuit virium & ad contemnendam comœdiam illam, & Athenienses ipsos.

Κρατίνου τοῦτο, συνέβη εἴ ποτε ἄλλοτε, καὶ τότε τοῦ θεάτρου νοσῆσαι τὰς φρένας. καὶ ἅτε ὄντων Διονυσίων, παμπολύ τι χρῆμα τῶν Ἑλλήνων σπουδῇ τῆς θέας ἀφίκετο. περιφερομένου τοίνυν ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ Σωκράτους, καὶ ὀνομαζομένου πολλάκις, οὐκ ἂν δὲ θαυμάσαιμι, εἰ καὶ βλεπομένου ἐν τοῖς ὑποκριταῖς· δῆλα γὰρ δὴ, ὅτι καὶ οἱ σκευοποιοὶ ἔπλασαν αὐτὸν, ὡς ὅτι μάλιστα ἐξεικάσαντες· ἀλλ' οἵ γε ξένοι, τὸν γὰρ κωμῳδούμενον ἠγνόουν, θροῦς παρ' αὐτῶν ἐπανίστατο, καὶ ἐζήτουν ὅστις ποτὲ οὗτός ἐστιν ὁ Σωκράτης. ὁ περ οὖν ἐκεῖνος αἰσθόμενος, (καὶ γάρ τοι καὶ παρῆν οὐκ ἄλλως, οὐδὲ ἐκ τύχης, εἰδὼς δὲ ὅτι κωμῳδοῦσιν αὐτόν· καὶ δὴ ἐν καλῷ τοῦ θεάτρου ἐκάθητο) ἵνα οὖν λύσῃ τὴν τῶν ξένων ἀπορίαν, ἐξαναστὰς παρ' ὅλον τὸ δρᾶμα ἀγωνιζομένων τῶν ὑποκριτῶν, ἑστὼς ἐβλέπετο. τοσοῦτον ἄρα περιῆν τῷ Σωκράτει τῆς κωμῳδίας, καὶ Ἀθηναίων καταφρονεῖν.

Περὶ

Περὶ πλατάνου ὑπὸ τοῦ Ξέρξου ἐρωμένης.

KΕΦ. ιδ΄.

Γελοῖος ἐκεῖνος ὁ Ξέρξης ἦν, εἴγε θαλάσσης μὲν καὶ γῆς κατεφρόνει τῆς Διὸς τέχνης, ἑαυτῷ δὲ εἰργάζετο καινὰς ὁδοὺς καὶ πλοῦν ἀήθη· δεδούλωτο δὲ πλατάνῳ, καὶ ἐθαύμαζε τὸ δένδρον. ἐν Λυδίᾳ γοῦν φασὶν, ἰδὼν φυτὸν εὐμέγεθες πλατάνου, καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην καταμείνας οὐδέν τι δεόμενος καὶ ἐχρήσατο σταθμῷ τῇ ἐρημίᾳ, τῇ περὶ τὴν πλάτανον. ἀλλὰ καὶ ἐξῆψεν αὐτῆς κόσμον πολυτελῆ, στρεπτοῖς καὶ ψελλίοις τιμῶν τοὺς κλάδους. καὶ μελεδωνὸν αὐτῇ κατέλιπεν, ὥσπερ ἐρωμένῃ φύλακα, καὶ φρουρὸν. ἐκ δὲ τούτων τί τῷ δένδρῳ καλὸν ἀπήντησεν; ὁ μὲν γὰρ κόσμος ὁ ἐπίκτητος καὶ μηδὲν αὐτῷ προσήκων, ἄλλως ἐκρέματο, καὶ συνεμάχετο εἰς ὥραν οὐδέν. ἐπεὶ τοῦ φυτοῦ κάλλος ἐκεῖνός ἐστιν.

De platano à Xerxe amata.

CAP. XIV.

Ridendus profectò Xerxes ille est, quòd quũ mari terrísque Iouis operibus posthabitis, noua itinera & insolitam nauigationem sibi parasset, seruiuit platano, & arborem coluit. In Lydia igitur, vt rumor fert, quum vidisset proceram platanum, integrum diem ibi commoratus est, nulla postulante necessitate, & castra posuit in solitudine circa platanum. Sed & multiplicem ac pretiosum ornatum ex ea suspendit, torquibus armillísque ramos veneratus: & curatorem ei reliquit, & quasi custodem & propugnatorem amasiæ. Sed quid tandem ex his ad arborem emolumenti rediit? Nam ornatus appositiuis, & nihil ad ipsam pertinens, frustrà pependit, neque vllũ momentum ad arboris pulcritudinem attulit.

Nam in arboribus commendantur generosi rami, coma densa, stirps firma ac stabilis, radices in profundum actæ, ventorum agitatio, vmbræ ex iis procedentis amplitudo, cedentes inuicem anni partes: aqua partim alueis inducta ad alendũ, partim missa de cælo ad irrigandum. At chlamydes Xerxis, & aurũ barbari, reliquáque munera, neque ad platani, neque vllius alterius arboris generositatem quicquam faciunt.

De iis qui Ephororum subsellia fuligine infecerunt.

CAP. XV.

Clazomenij quidam Spartam venientes, per iniuriam & fastũ thronos Ephororum, in quibus sedentes ius dicere, & de iis, quæ ad Rempubl. pertinerent, constituere consueuerant, hos, inquam, thronos fuligine resperserunt. Ephori re cognita: non molestè tulerunt, sed vocato præco-

εὐγενεῖς οἱ κλάδοι, καὶ ἡ κόμη πολλὴ, στερεὸν τὸ πρέμνον, καὶ αἱ ῥίζαι ἐν βάθει, καὶ διασείοντες οἱ ἄνεμοι, καὶ ἀμφιλαφὴς ἡ ἐξ αὐτῆς σκιὰ, καὶ ἀναστρέφουσαι αἱ ὧραι, καὶ ὕδωρ τὸ μὲν διὰ τῶν ὀχετῶν ἐκτρέφον, τὸ δὲ ἐξ οὐρανοῦ ἐπάρδον. χλαμύδες δὲ αἱ Ξέρξου, καὶ χρυσὸς ὁ τοῦ βαρβάρου, καὶ τὰ ἄλλα δῶρα, οὔτε πρὸς τὴν πλάτανον, οὔτε πρὸς ἄλλο δένδρον εὐγενὲς ἦν.

Περὶ τῶν τοὺς τῶν ἐφόρων θρόνους ἀσβόλῳ χρισαμένων.

ΚΕΦ. ιε.

Κλαζομενίων τινὲς εἰς τὴν Σπάρτην ἀφικόμενοι, καὶ ὕβρει, καὶ ἀλαζονείᾳ χρώμενοι, τοὺς τῶν ἐφόρων θρόνους ἔνθα εἰώθασι καθήμενοι χρηματίζειν, καὶ τῶν πολιτικῶν ἕκαστα διαπράττειν, ἀλλὰ τούτους γε τοὺς θρόνους ἀσβόλῳ κατέχρισαν. μαθόντες δὲ οἱ Ἔφοροι, οὐκ ἠγανάκτησαν· ἀλλὰ τὸν δημόσιον κήρυκα καλέσαντες, προσέταξαν αὐτὸν

αὐτὸν δημοσίᾳ κηρύξαι, τοῦτο δὴ τὸ θαυμαζόμενον· ἐξέστω Κλαζομενίοις ἀσχημονεῖν.

ne publice, mandarunt, vt publicè in ciuitate proclamaret, hoc mirãdum: Liceat Clazomeniis indecorè facere.

Περὶ Φωκίωνος.

De Phocione.

ΚΕΦ. ιϛ.

CAP. XVI.

Φωκίωνος ἢ τοῦ Φώκου, καὶ τοῦτο ἔγωγε ἔργον καλόν. παρελθὼν γὰρ εἰς τὸν Ἀθηναίους ἐκκλησίας οὔσης, ἐπεί τι αὐτοῖς ἐμέμφετο ἀγνωμονοῦσι, πάνυ σφόδρα πεπαιδευμένως, καὶ πληκτικῶς εἶπε· βούλομαι μᾶλλόν τι ὑφ᾽ ὑμῶν παθεῖν κακὸν αὐτὸς, ἢ αὐτός τι ὑμᾶς κακῶς δρᾶσαι.

Phocionis filij Phoci, etiam hoc factum laudabile duco. quum enim ad Athenienses verba faceret pro concione, reprehendens quandam in ipsis ingratitudinem, sapientissimè simul & grauissimè dixit, Malo damnum à vobis accipere, quàm ipse vobis damnum dare.

Περὶ Μάγων τῶν ἐν Πέρσαις σοφίας, καὶ Ὤχου.

De sapientia Magorum Persicorum, & Ocho.

ΚΕΦ. ιζ.

CAP. XVII.

Ἡ τῶν ἐν Πέρσαις Μάγων σοφία, τά τε ἄλλα οἶδεν, ὁπόσα αὐτοῖς εἰδέναι θέμις, καὶ οὖν καὶ μαντεύεσθαι. οἱ προεῖπον καὶ προεῖπον τὴν τοῦ Ὤχου περὶ τοὺς ὑπηκόους ἀγριότητα, καὶ τὸ

Persicorum Magorum sapiẽtia, tum alia tenuit, quæ ipsis scire fas esset, tũ etiam vaticinandi scientiam calluit. Hi ergo prædixerunt etiam Ochi sæuitiam aduersus subdi-

tos, & ingenium cædis auidum, quum id ex signis quibusdam arcanis de eo cognouissent. Nam quum Artaxerxe patre vita defuncto regnum Persarum Ochus capesseret, Magi cuidam ex Eunuchis præceptum, vt posita mensa animum aduerteret, quibus rebus ex obiectis rex primùm manum iniiceret. Qui quum oculos ad hoc intentos haberet, Ochus vtraque manu protensa, dextra vnum ex adiacentibus cultris arripuit, altera maximum panem accepit, quem carnibus impositum scidit, & alacriter comedit. Quibus auditis, Magi hæc duo vaticinati sunt, anni tempestiuam fertilitatem, atque annonæ copiam illo regnante, & cædium frequentiam protendentes: neque falsi fuerunt.

φονικὸν αὐτὸν, διά τινων ἀποῤῥήτων συμβόλων καταγνόντες τοῦτο. ὅτε γὰρ Ἀρταξέρξου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τελευτήσαντος, εἰς τὴν βασιλείαν τὴν Περσῶν ὁ Ὦχος παρῆλθεν· οἱ Μάγοι προσέταξαν τῶν εὐνούχων τινὶ τῶν πλησίον παρεστώτων, φυλάξαι τὸν Ὦχον, τῆς τραπέζης παρατεθείσης, τίνι πρῶτον τῶν παρακειμένων ἐπιχειρεῖ. καὶ ὁ μὲν εἱστήκει τηρῶν τοῦτο. ὁ δὲ Ὦχος τὰς χεῖρας ἐκτείνας, τῇ μὲν δεξιᾷ τῶν μαχαιρῶν τῶν παρακειμένων ἓν ἥρπασε, τῇ δὲ ἑτέρᾳ τὸν μέγιστον τῶν ἄρτων προσελκύσατο, καὶ ἐπιθεὶς ἐπ' αὐτὸν τῶν κρεῶν, εἶτα τέμνων, ἤσθιεν ἀφειδῶς. ἀπὸ τούτων ἀκούσαντες οἱ μάγοι, δύο ταῦτα ἐμαντεύσαντο. εὐετηρίαν τὴν ἐξ ὡρῶν, καὶ εὐφορίαν τὴν παρὰ τὸν τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ χρόνον, καὶ πολλοὺς φόνους· καὶ οὐ διεψεύσαντο.

Περὶ δείπνων πολυτελῶν.

ΚΕΦ. ιη.

Τιμόθεος ὁ Κόνωνος, στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων ἀποστὰς ποτὲ τῶν δείπνων τῶν πολυτελῶν καὶ τῶν ἑστιάσεων τῶν στρατηγικῶν ἐκείνων, παραληφθεὶς ὑπὸ Πλάτωνος εἰς τὸ ἐν Ἀκαδημίᾳ συμπόσιον, καὶ ἑστιαθεὶς ἀφελῶς ἅμα, καὶ μουσικῶς, ἔφη πρὸς τοὺς οἰκείους ἐπανήκων. ὅτι ἄρα οἱ παρὰ Πλάτωνι δειπνοῦντες, καὶ τῇ ὑστεραίᾳ καλῶς διάγουσιν. ἐκ δὲ τούτου διέβαλε Τιμόθεος τὰ πολυτελῆ δεῖπνα, καὶ φορτικά, ὡς πάντως εἰς τὴν ὑστεραίαν οὐκ εὐφραίνοντα. λόγος δὲ καὶ ἐκεῖνος ὁ ἀδελφὸς τοῦ προειρημένου, καὶ περὶ τὸν νοῦν, οὐ μὴν τὰ αὐτὰ λέγων περίεισιν· ὅτι ἄρα τῇ ὑστεραίᾳ ὁ Τιμόθεος περιτυχὼν τῷ Πλάτωνι εἶπεν· ὑμεῖς, ὦ Πλάτων, εὖ δειπνεῖτε μᾶλλον εἰς τὴν ὑστεραίαν, ἢ εἰς τὴν παροῦσαν.

De opiparis cœnis.

CAP. XVIII.

Timotheus Cononis filius, dux Atheniensiū, omissis opiparis cœnis, & epulationibus imperatoriis, assumptus à Platone ad conuiuium Academicum, & frugali musicáque cœna exceptus, reuersus ad suos dixit: Qui cum Platone cœnant, etiam postero die bene habent. Exinde Timotheus vituperauit cœnas splendidas & onerosas, quæ sequenti die nullam voluptatem afferrent. Etiam ille sermo prædicto affinis, & sensum eundem præ se ferens, verbis autem diuersis circumfertur, quod postridie Timotheus quum incidisset in Platonem, dixit ei, Vos, ô Plato, melius cœnatis sequenti die, quàm præsenti.

De Alexandro, qui se Deum appellari volebat.

CAP. XIX.

Alexander, superato Dario, & Persarũ regno in suam potestatem redacto, sapiens altum, & ob prosperam fortunã, quã tum visus fuerat, diuinos spiritus gerẽ, Græcis scripsit ut se deum facerent, satis equidẽ stultè. Neque enim quæ natura ei largita non fuerat, hæc ab hominibus petendo consequebatur. Itaque aliis aliter statuentibus Lacedæmonij decretum eiusmodi fecerunt: Quoniam Alexander deus esse vult, esto deus: Laconicè simul & patrio more redarguentibus Lacedæmoniis stuporem & væcordiam Alexandri.

Περὶ Ἀλεξάνδρου θεὸν ἑαυτὸν καλεῖσθαι βουλομένου.

ΚΕΦ. ιθ.

Ἀλέξανδρος ὅτε ἐνίκησε Δαρεῖον, καὶ τὴν Περσῶν ἀρχὴν κατεκτήσατο, μέγα ἐφ' ἑαυτῷ φρονῶν, καὶ ὑπὸ τῆς εὐτυχίας τῆς περιλαβούσης αὐτὸν τότε ἐκθεούμενος, ἐπέστελλε τοῖς Ἕλλησι θεὸν αὐτὸν ψηφίσασθαι γελοίως γε· οὐ γὰρ ἅπερ οὖν ἐκ τῆς φύσεως οὐκ εἶχε, ταῦτα ἐκ τῶν ἀνθρώπων αἰτῶν ἐκεῖνος ἐκέρδαινεν. ἄλλοι μὲν οὖν ἄλλα ἐψηφίσαντο, Λακεδαιμόνιοι δὲ ἐκεῖνα, ἐπειδὴ Ἀλέξανδρος βούλεται θεὸς εἶναι, ἔστω θεός. Λακωνικῶς τε ἅμα καὶ κατὰ τὸν ἐπιχώριον σφίσι τρόπον ἐλέγξαντες τὴν ἔμπληξιν οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῦ Ἀλεξάνδρου.

De Antigoni regis mansuetudine.

CAP. XX.

Antigonum regem

Περὶ Ἀντιγόνου βασιλέως πρᾳότητος.

ΚΕΦ. κ.

Ἀντίγονόν φασι τὸν βασιλέα

σιν ἐα δημοτικὸν καὶ πρᾶον γίνεσθαι. καὶ ὅτῳ μὴ σχολὴ τὰ κατ' αὐτὸν εἰδέναι. καὶ αὐτοῦ ἔργα ἐξετάζειν τοῦ ἀνδρὸς, εἴσεται ἑτέρωθεν. εἰρήσεται δ' οὖν αὐτοῦ ἓν πάνυ πρᾶον καὶ ἄτυφον, ὃ μέλλω λέγειν. ὁ Ἀντίγονος ἰδὼν, ὁρῶν τὸν υἱὸν τοῖς ὑπηκόοις χρώμενον βιαιότερόν τε, καὶ θρασύτερον ἐκεῖσθαι εἶπεν, ὦ παῖ τὴν βασιλείαν ἡμῶν ἔνδοξον εἶναι δουλείαν; καὶ τὰ μὲν τοῦ Ἀντιγόνου πρὸς τὸν παῖδα πάνυ ἡμέρως ἔχει καὶ φιλανθρώπως ὅτῳ δὲ οὐ δοκεῖ ταύτῃ, ἀλλ' ἐκεῖνός γε οὐ δοκεῖ μου, βασιλικὸν ἄνδρα τε εἰδέναι, οὐδὲ πολιτικὸν, τυραννικῷ δὲ συμβιῶσαι μᾶλλον.

siunt popularé & mansuetum fuisse. Cui igitur vacat pernoscere eum, & singula facta hominis perquirere, sciet aliunde. Dicetur tamen eius hoc facinus clementissimũ, & ab omni fastu alienum, quod iam dicam. Hic Antigonus quum cerneret filium suum se violétiorem & immodestiorẽ gerere erga subditos: An non, inquit, nouisti fili nostrum regnum nobilẽ esse seruitutem? Atque hæc Antigoni verba, quibus filium alloquutus est, maximam mansuetudinem & humanitaté præ se ferunt. Qui id non approbat, is verò mihi videtur, neque regium, neque ciuilem nosse virũ quenquam, sed cum tyrannico potiùs aliquo conuixisse.

Περὶ Παυσανίου, Ἀγάθωνος τοῦ ποιητοῦ ἐρωμένου.

ΚΕΦ. κα.

De Pausania Agathonem poëtam amante.

CAP. XXI.

Ἀγάθωνος ἤρα τοῦ ποιητοῦ Παυσανίας ὁ ἐκ Κεραμέων. καὶ τοῦτο μὲν διατεθρύλληται. ὁ δὲ μὴ εἰς πάντας πεφοίτηκεν,

Agathonem poëtam amabat Pausanias Cerameis natus. Et hoc quidẽ manifestum est. Quod verò non omnibus notũ

est, id ego exponam. Aliquando venerunt ad Archelaum ambo, tum amator, tũ amatus. Archelaus verò non minus amoris quàm litterarum erat studiosus. Quum igitur videret crebrò esse contentiones inter Pausaniam & Agathonem, arbitratus amatorem ab amasio sperni, interrogauit Agathonem Archelaus, Quid sibi vellet, quòd frequenter inimicaretur ei, à quo summoperè amaretur? At ille: Huius rei, inquit, ô rex, ego rationem tibi reddá. Neque enim contentiosior sum aut morosior aduersus ipsum, neque rusticitate quadam id facio. Quòd si quid ego quoque de moribus intelligo tum ex aliis, tum ex arte poëtica, iucundissimum amantibus esse reperio, si ex contentione & litibus cum amasiis in gratiam redeant. Et sanè mihi videtur nihil illis delectabiliꝰ accidere posse. Huius ergo voluptatis persæpe eum participem facio, frequenter cum eo

ἀλλ' ἐγὼ ἐρῶ. εἰς Ἀρχελάου ποτὲ ἀφίκοντο, ὅ, τε ἐραστὴς καὶ ὁ ἐρώμενος οὗτοι. ἦν δὲ ἄρα ὁ Ἀρχέλαος ἐρωτικὸς, οὐχ ἧττον, ἢ καὶ φιλόμουσος. ἐπεὶ τοίνυν ἑώρα διαφερομένους πρὸς ἀλλήλους τόν τε Παυσανίαν, καὶ τὸν Ἀγάθωνα πολλάκις, οἰόμενος τὸν ἐραστὴν ὑπὸ τῶν παιδικῶν παρορᾶσθαι, ἤρετο ἄρα τὸν Ἀγάθωνα ὁ Ἀρχέλαος, τί βουλόμενος οὕτω πυκνὰ ἀπεχθάνεται τῷ πάντων μάλιστα φιλοῦντι αὐτόν. ὁ δὲ, ἐγώ σοι, ἔφη, φράσω βασιλεῦ. οὔτε γάρ εἰμι πρὸς αὐτὸν δύσερις, οὔτε ἀγροικίᾳ πράττω ταῦτα. εἰ δέ τι καὶ ἐγὼ ἠθῶν ἐπαΐω, τῇ τε ἄλλῃ, καὶ ἐκ ποιητικῆς, ἥδιστον εὑρίσκω εἶναι τοῖς ἐρῶσι πρὸς τὰ παιδικὰ ἐκ διαφορᾶς καταλλάττεσθαι, καὶ πεπίστευκα. οὐδὲν αὐτοῖς οὕτως ἀπαντᾷν τερπνόν. τούτου γοῦν τοῦ ἡδέος πολλάκις αὐτῷ μεταδίδωμι, ἐρίζων πρὸς αὐτὸν πλεονάκις. ὁ δ' εὐφραί-

rixans

νεται γὰρ καταλυομένην μου τὴν πρὸς αὐτὸν ἔριν συνεχῶς. ὁ μαλῶς δὲ καὶ συνήθως προσιόντος οὐκ εἰσεται τὴν διαφορότητα. ἐπήνεσε ταῦτα ὁ Ἀρχέλαος, ὡς λόγος. ἤρα δέ φασι, τοῦ αὐτοῦ Ἀγάθωνος τούτου καὶ Εὐριπίδης ὁ ποιητής. καὶ τὸ Χρύσιππον το δρᾶμα αὐτῷ χαριζόμενος λέγεται διαφροντίσαι, καὶ εἰ μὲν σαφὲς τοῦτο, ἀποφήνασθαι οὐκ οἶδα, λεγόμενον δ᾽ οὖν αὐτὸ οἶδα ἐν τοῖς μάλιστα.

contendens. Gaudium enim capit, si contentionē cum eo subinde dissoluā & reconciliem. Si verò æqualiter & consueto more cum eo semper agerem, non experiretur diuersitatem. Laudauit hæc Archelaus, vt inquiunt. Amauit etiam eundem hunc Agathonē Euripides poëta, & drama Chrysippum in eius gratiam elaborasse dicitur. Id certum esse, non possum affirmare, hoc autem scio, constanter à multis dici.

Ὅτι ἐννομώτατοι Μαντινεῖς.

Quòd iustissimi Mantinenses.

ΚΕΦ. κβ.

CAP. XXII.

Ἐννομωτάτους γενέσθαι καὶ Μαντινέας ἀκούω, οὐδὲν ἧττον Λοκρῶν, οὐδὲ Κρητῶν, οὐδὲ Λακεδαιμονίων αὐτῶν, οὐδ᾽ Ἀθηναίων. σεμνὸν γάρ τι χρῆμα καὶ τὸ Σόλωνος ἐγένετο, εἰ καὶ μετὰ ταῦτα Ἀθηναῖοι κατὰ μικρὸν τῶν νόμων † τινὰ τῶν ἐξ αὐτῶν γραφέντων αὐτοῖς διέφθειραν.

Iustissimis legibus vsos etiam Mantinēses fuisse audio, non minus quàm Locros, & Cretenses & Lacedæmonios ipsos, atque Athenienses. Nam Solon grauissimus & iustissimus ciuis fuit, quanquam post Athenienses sensim leges, quæ ab illo scriptæ fuerant, sustulerunt.

τινὰς τῶν ὑπὸ αὐτοῦ γραφέντων.

Quòd Nicodorus pugil factus est legislator.

Ὅτι Νικόδωρος πύκτης ὤν, καὶ νομοθέτης ἐγένετο.

CAP. XXIII.

ΚΕΦ. κγ.

Nicodorus autem pugil excellentissimus & celeberrimus apud Mantinenses, extremo ætatis suæ tempore, & exacta pugilatione, legislator eis extitit, longè vtiliorem se patriæ in ea re præstās, quàm quum publicè victor in stadiis proclamaretur. Aiunt tamen Diagoram Melium, à quo amabatur, ei conposuisse leges. Haberem aliquid amplius de Nicodoro recensere, sed ne videar simul laudare Diagoram, hîc oratio mea conquiescat. Nam diis erat infestus Diagoras, nec mihi cordi est vlteriùs de illo mentionem facere.

Νικόδωρος δὲ ὁ πύκτης ἐν τοῖς εὐδοκιμωτάτοις Μαντινέων γενόμενος, ἀλλὰ ὀψὲ τῆς ἡλικίας, καὶ μετὰ τὴν ἄθλησιν καὶ νομοθέτης αὐτοῖς ἐγένετο, μακρῷ τούτου ἄμεινον πολιτευσάμενος τῇ πατρίδι τῶν κηρυγμάτων τῶν ἐν τοῖς σταδίοις. φασὶ δὲ αὐτῷ Διαγόραν τὸν Μήλιον συνθεῖναι τοὺς νόμους ἐραστὴν γενόμενον. εἶχόν τι καὶ περαιτέρω ὑπὲρ Νικοδώρου εἰπεῖν· ὡς δ᾽ ἂν μὴ δοκοίην καὶ τὸν ἔπαινον τὸν τοῦ Διαγόρου προσπαραλαμβάνειν, εἰς τοσοῦτον διηνύσθω τὰ τοῦ λόγου. θεοῖς γὰρ ἐχθρὸς Διαγόρας, καὶ οὔ μοι ἥδιον ἐπὶ πλεῖστον μεμνῆσθαι αὐτοῦ.

Quòd Milo corpore quidem erat robustus, animo verò non fortis.

Ὅτι ὁ Μίλων τὸ σῶμα ἰσχυρὸς ἦν, τὴν δὲ ψυχὴν οὐκ ἀνδρεῖος.

CAP. XXIV.

ΚΕΦ. κδ.

Aliqui robur Milonis

Ἤδη τινὲς τὴν Μίλωνος

νος τοῦ Κροτωνιάτου περὶ φερομένην ῥώμην ἐξέβαλεν τοιαῦτα ὑπὲρ αὐτοῦ λέγοντες. Μίλωνος τούτου τὴν ῥοιὰν ἣν ἐν τῇ χειρὶ κατεῖχεν, οὐδὲ εἷς τῶν ἀντιπάλων ἐξελεῖν ἐδύνατο· ἡ δὲ ἐρωμένη αὐτοῦ, ῥᾷστα αὐτὴν ἐξῄρει, φιλονεικοῦσα πρὸς αὐτὸν πολλάκις. ἐκ δὴ τούτου νοεῖν ἔστιν, ὅτι ὁ Μίλων ἰσχυρὸς μὲν τὸ σῶμα ἦν, ἀνδρεῖος δὲ τὴν ψυχὴν οὐκ ἦν.

Crotoniatæ multorum sermonibus vsurpatum, contemptius reddiderũt, eiusmodi de eo prædicãtes: Miloni nemo aduersari orum malum, quod in manu tenebat, eripere potuit. Atqui amasia eius nullo negotio eximebat, sæpe cum eo contendens. Ex quo sanè perspicuum est Milonem, corpore validissimo virum, animo tamen effœminato extitisse.

Ὅτι ἡ ἕκτη τοῦ Θαργηλιῶνος δεξία τοῖς Ἕλλησι.

ΚΕΦ. κε.

Τὴν ἕκτην τοῦ μηνὸς τοῦ Θαργηλιῶνος πολλῶν καὶ ἀγαθῶν αἰτίαν γενέσθαι λέγουσιν οὐ μόνον τοῖς Ἀθηναίοις ἀλλὰ καὶ ἄλλοις πολλοῖς, αὐτίκα γοῦν Σωκράτης ἐν ταύτῃ ἐγένετο· καὶ Πέρσαι δὲ ἡττήθησαν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ καὶ Ἀθηναῖοι τῇ Ἀγροτέρᾳ ἀποθύουσι τὰς χιμαίρας τὰς τριακοσίας, κατὰ τὴν εὐχὴν τοῦ Μιλτιάδου δρῶντες τοῦτο. τοῦ δ' αὐτοῦ μηνὸς

Quod sexta Februarij Græcis fuerit auspicata.

CAP. XXV.

Sextam diem mensis Februarij multa bona nõ solùm Atheniensib. verumetiam multis aliis attulisse ferunt. Ne longè abeam, ea die Socrates in lucem prouenit: & Persæ hoc die fusi atque fugati sunt: & Athenienses Agroteræ trecentas capellas in sacrificiis immolant, facientes id ex voto Miltiadis. Et octauo

Thargelionis, *quem alij Februarium interpretãtur, alij Maium. Cælius 9. 15. Ego cũ Gyraldo senserim, conuenire cũ plerumque Aprili nostro.*

Macedones Maium mensem Artemisium vocant. Est & mons Arcadiæ hoc nomine & Artemisium promontorium Eubœæ.

idus eiusdem mensis aiũt ad Platæas prælium cō-missum esse, Græcósque superiores discessisse. Nā priorem cladem, cuius memini, in * Artemisio factam esse perhibent. Neque verò partam ad Mycalam Græcis victoriā alij quàm huic diei acceptam referri: siquidem eodem die victoriā & ad Platæas, & ad Mycalam adepti sunt. Item Alexandrum Macedoné Philippi filium, multas Barbarorum myriades fudisse dicunt octauo idus Februarij, quum Darium caperet Alexander: & constat omnia hæc huius esse mensis. Tradunt eodem etiam die Alexandrum & in vitam introiisse, & è vita egressum esse.

ἕκτῃ ἱσταμένου, καὶ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην φασὶ γενέσθαι, καὶ νικῆσαι τοὺς Ἕλληνας. τὴν γὰρ προτέραν ἧτταν αὐτῶν, ἧς ἐμνήσθην, τὴν ἐπ' Ἀρτεμισίῳ γεγονέναι. καὶ τὴν ἐν Μυκάλῃ δὲ τῶν Ἑλλήνων νίκην οὐκ ἄλλης ὁμολογεῖται δῶρον ἡμέρας γενέσθαι, ἢ ταύτης, εἴγε κατὰ τὴν αὐτὴν ἐνίκων καὶ ἐν Πλαταιαῖς καὶ ἐν Μυκάλῃ. καὶ Ἀλέξανδρον δὲ τὸν Μακεδόνα τὸν Φιλίππου παῖδα, τὰς πολλὰς μυριάδας τὰς τῶν βαρβάρων φθεῖραι καὶ αὐτὸν λέγουσιν ἕκτῃ ἱσταμένου, ὅτε καὶ Δαρεῖον καθεῖλεν Ἀλέξανδρος, καὶ ὁμολογοῦσι τοῦ αὐτοῦ μηνὸς πάντα. καὶ αὐτὸν δὲ τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ γενέσθαι καὶ ἀπελθεῖν τοῦ βίου τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ πεπίστευται.

De Hyperboreo Apolline, & quibusdam mirabilibus circa Pythagoram.

Περὶ ὑπερβορείου Ἀπόλλωνος, καὶ περί τινων περὶ Πυθαγόρου θαυμασίων.

CAP. XXVI.

ΚΕΦ. κϛ.

Aristoteles dicit, à Crotoniatis Pythago-

Ἀριστοτέλης λέγει ὑπὸ τῶν Κροτωνιατῶν τὸν Πυθαγόραν

θαγόραν Ἀπόλλωνα ὑπερβόρειον προσαγορεύεσθαι, κἀκεῖνα ἢ προσεπιλέγει ὁ τοῦ Νικομάχου· ὅτι τῆς αὐτῆς ἡμέρας ποτὲ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν, καὶ ἐν Μεταποντίῳ ὤφθη ὑπὸ πολλῶν, καὶ ἐν Κρότωνι τῷ ἀγῶνι ἐξανιστάμενος· ἔνθα καὶ τὸν μηρὸν ὁ Πυθαγόρας παρέφηνε τὸν ἕτερον χρυσοῦν. λέγει δὲ καὶ ὁ αὐτὸς, ὅτι ὑπὸ τὸν † Κῶσαν ποταμὸν διαβαίνων προσερρήθη, καὶ πολλούς φησιν ἀκηκοέναι τὴν πρόσρησιν ταύτην.

ram Apollinem Hyperboreum cognominari. & hæc adhic ille Nicomachides: Quòd aliquãdo eodem die & eadem hora visus sit à multis & in Metapontio, & in ludis Crotone surgere: vbi Pythagoras etiam alterũ femur aureum ostendit. Dicit idem ille, quòd Nessum fluuiũ transiens appellatus sit, & multos ait hanc appellationem audiuisse.

Νέσσον. *Laertius.*

Ὅτι Ἀννίκερις ἱππεὺς δεξιός· καὶ ὅτι ὁ ὑπὲρ μικρῶν λίαν σπουδάζων, τὰ μεγάλα ὀλιγωρεῖ.

Quòd Anniceris eques bonus: & quòd qui minimis rebus nimiam operam tribuit, negligit maiora.

ΚΕΦ. κζ.

CAP. XXVII.

Ἀννίκερις ὁ Κυρηναῖος ἐπὶ τῇ * ἱππείᾳ μέγα ἐφρόνει, καὶ ἁρμάτων ἐλάσει. καὶ οὖν ποτε καὶ ἐβουλήθη Πλάτωνι ἐπιδείξασθαι τὴν τέχνην. ζεύξας οὖν τὸ ἅρμα, περιήλασεν ἐν Ἀκαδημίᾳ δρόμοις παμπόλλοις, οὕτως ἀκριβῶς φυλάττων τοῦ

Anniceris Cyrenensis, ob artem equitandi & curruum regendorũ peritiam, superbum animum gerebat. Voluit igitur quodam tempore specimen artis suæ Platoni exhibere, & iuncto curru in Academia multos cursus circumequitauit, adeò exactè directum currus meatũ

ἱππείᾳ.

seruans, vt non discederet ab orbitis, sed semper in ijsdem incederet. Cæteri igitur omnes mirantes obstupuerunt: At Plato nimiam eius industriá reprehendit, inquiens, fieri non posse, vt qui rebus tam nullius pretij operam nauaret adeò diligentem, possit magnis & præclaris negotiis vllis vacare. Quum enim omnis cogitatio in illa conferatur, necessum esse vt ea negligat quæ reuera sunt admiratione digna.

δρόμου τὸ στοῖχον, ὡς μὴ παραβαίνειν τὰς ἁρματοτροχίας, ἀλλ' ἀεὶ κατ' αὐτὴν ἰέναι. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι πάντες, ὥσπερ εἰκὸς, ἐξεπλάγησαν· ὁ δὲ Πλάτων, τὴν ὑπερβάλλουσαν αὐτοῦ σπουδὴν διέβαλεν, εἰπών· ἀδύνατόν ἐστι τὸν εἰς μικρὰ οὕτω, καὶ οὐδενὸς ἄξια τοσαύτην φροντίδα καταθέμενον, ὑπὲρ μεγάλων τινῶν σπουδάσαι· πᾶσαν γὰρ αὐτῷ τὴν διάνοιαν εἰς ἐκεῖνα ἀποτεθεῖσαν, ἀνάγκη ὀλιγωρεῖν τῶν ὄντως θαυμάζεσθαι δικαίων.

ἀποτεθεῖσαν.

Vnde certamen gallorum gallinaceorum initium traxerit.

Ἀλεκτρυόνων ἀγὼν πόθεν ἀρχὴν ἔλαβεν.

CAP. XXVIII.

ΚΕΦ. κη.

Post deuictos Persas, Athenienses legem posuerunt vt galli gallinacei quotannis vno die certamen in theatro inirent. Vnde verò sumpserit occasionem hæc lex, planum faciam. Quum Themistocles ciuium exercitum aduersus barbaros educeret, gallos

Μετὰ τὴν κατὰ τῶν Περσῶν νίκην, Ἀθηναῖοι νόμον ἔθεντο, ἀλεκτρυόνας ἀγωνίζεσθαι δημοσίᾳ ἐν τῷ θεάτρῳ μιᾶς ἡμέρας τοῦ ἔτους. πόθεν δὲ τὴν ἀρχὴν ἔλαβεν ὅδε ὁ νόμος, ἐρῶ. ὅτε Θεμιστοκλῆς ἐπὶ τοὺς βαρβάρους ἐξῆγε τὴν πολιτικὴν δύναμιν, ἀλεκτρυόνας ἐθεάσατο μαχομένους·

χρυσίους· οὐδὲ ἀργῶς αὐτοὺς εἶδεν. ἐπέστησε δὲ τὴν στρατιὰν, καὶ ἔφη πρὸς αὐτούς. ἀλλ' οὗτοι μὲν, οὔτε ὑπὲρ πατρίδος, οὔτε ὑπὲρ πατρῴων θεῶν, οὐδὲ μὴν ὑπὲρ γονικῶν ἠρίων κακοπαθοῦσιν, οὐδὲ ὑπὲρ δόξης, οὐδὲ ὑπὲρ ἐλευθερίας, οὐδὲ ὑπὲρ παίδων. ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ μὴ ἡττηθῆναι ἑκάτερος, μηδὲ εἶξαι θατέρῳ τὸν ἕτερον. ἅπερ οὖν εἰπὼν ἐπέρρωσε τοὺς Ἀθηναίους. τὸ τοίνυν γενόμενον αὐτοῖς σύνθημα τότε εἰς ἀρετὴν, ἐβουλήθη διαφυλάττειν καὶ εἰς τὰ ὅμοια ἔργα ὑπόμνησιν.

gallinaceos vidit pugnātes: neque ille oſcitanter eos vidit: Sed totum exercitum aduertens, inquit ad ipſos: At hi neq; pro patria, neque pro diis familiaribus, neque verò pro auitis monumentis periculum ſubeunt, neque pro gloria, neque pro libertate, neq; pro liberis: ſed tantùm ne alter ab altero ſuperetur, aut alter alteri cedat. Quibus verbis Atheniēſium animos confirmauit. Quod ergo tunc eis incitamentum ad virtutem extitit, voluit ad ſimilium rerum & factorum memoriam ſempiternam conſecrare.

Τὴν τύχην πῶς ἐσήμαινεν ὁ Πιττακός.

ΚΕΦ. κθ.

Πιττακὸς ἐν Μιτυλήνῃ κατεσκεύασε τοῖς ἱεροῖς κλίμακα. εἰς οὐδεμίαν μὲν χρῆσιν ἐπιτήδειον, αὐτὸ δὲ τοῦτο ἀνάθημα εἶναι, αἰνιττόμενον τὴν ἐκ τῆς τύχης ἄνω καὶ κάτω μετάπτωσιν· τρόπον τινὰ τῶν μὲν εὐτυχούν-

Quemaimodum fortunam ſignificarit Pittacus.

CAP. XXIX.

Pittacus Mitylene templis ſcalam fecit, ad nullum alium vſum, quā vt eſſet dedicatum donum, adumbrans fortunæ repentinos aſcenſus atque deſcenſus: aſcendētibus quodammodo his, quibus fortuna aſpirat:

descendentibus verò, qui miseriis premuntur.

των ἀνιόντων, κατιόντων δὲ τῶν δυστυχούντων.

De Platone.

CAP. XXX.

Plato, filius Aristonis, primùm omnium ad artem poëticam animũ adiecit, & Heroica carmina cœpit condere. Postea combussit, nihili faciens, quum ad Homeri versus examinans, longè deteriora videret esse: Proinde ad tragœdias scribendas animum applicuit: & elaborata tetralogia, iam in histrionum manus poëmata tradiderat, & de palma volebat contendere. verũ ante Bacchanalia semel audito Socrate, captus omnino illius sirene, non solùm à certando tunc destitit, sed in totum etiam scribendarum tragœdiarum studium abiecit, & ad Philosophiam se accinxit.

Περὶ Πλάτωνος.

ΚΕΦ. λ.

Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος τὰ πρῶτα ἐπὶ ποιητικὴν ὥρμησεν, καὶ ἡρωϊκὰ ἔγραφε μέτρα. εἶτα αὐτὰ κατέπρησεν ὑπεριδὼν αὐτῶν, ἐπεὶ τοῖς Ὁμήρου αὐτὰ ἀντικρίνων, ἑώρα κατὰ πολὺ ἡττώμενα· ἐπέθετο οὖν τραγῳδίᾳ, καὶ δὴ καὶ τετραλογίαν, εἰργάσατο· καὶ ἔμελλεν ἀγωνιεῖσθαι, δοὺς ἤδη τοῖς ὑποκριταῖς τὰ ποιήματα. πρὸ τῶν Διονυσίων δὲ παρελθὼν, ἤκουσε Σωκράτους. καὶ ἅπαξ αἱρεθεὶς ὑπὸ τῆς ἐκείνου σειρῆνος, τοῦ ἀγωνίσματος οὐ μόνον ἀπέστη τότε, ἀλλὰ καὶ τελέως τὸ γράφειν τραγῳδίαν ἀπέρριψε, καὶ ἀπεδύσατο ἐπὶ φιλοσοφίαν.

Quòd nemo Barbarorum impius sit.

CAP. XXXI.

Et quis non Barbaro-

Ὅτι μηδεὶς τῶν βαρβάρων ἄθεος.

ΚΕΦ. λα.

Καὶ τίς οὐκ ἂν ἐπήνεσε-

τὴν

τὴν τῶν βαρβάρων σοφίαν; εἴγε μηδεὶς αὐτῶν εἰς ἀθεότητα ἐξέπεσε· μηδὲ ἀμφιβάλλουσι περὶ θεῶν, ἆρά γε εἰσιν, ἢ οὐκ εἰσιν· καὶ ἆρά γε ἡμῶν φροντίζουσιν, ἢ οὔ. οὐδεὶς γοῦν ἔννοιαν ἔλαβε τοιαύτην, οἵαν ὁ Εὐήμερος ὁ Μεσσήνιος, ἢ Διογένης ὁ Φρύξ, ἢ Ἵππων, ἢ Διαγόρας, ἢ * Σωσίας, ἢ Ἐπίκουρος, οὔτε Ἰνδὸς, οὔτε Κελτὸς, οὔτε Αἰγύπτιος. λέγουσι δὲ τῶν βαρβάρων οἱ προειρημένοι, καὶ εἶναι θεοὺς καὶ προνοεῖν ἡμῶν, καὶ προσημαίνειν τὰ μέλλοντα, καὶ διὰ ὀρνίθων, καὶ διὰ συμβόλων, καὶ διὰ σπλάγχνων, καὶ δι᾽ ἄλλων τινῶν μαθημάτων τε, καὶ διδαγμάτων. ἅπερ οὖν ἐστι τοῖς ἀνθρώποις διδασκαλία ἐκ τῆς παρὰ τῶν θεῶν εἰς αὐτοὺς προνοίας, καὶ δι᾽ ὀνείρων δὲ λέγουσι, καὶ δι᾽ αὐτῶν τῶν ἀστέρων πολλὰ προδηλοῦσθαι. καὶ ὑπὲρ τούτων ἰσχυρὰν ἔχοντες τὴν πίστιν, θύουσί τε καθαρῶς, καὶ ἁγνεύουσιν ὁσίως, καὶ τελετὰς τελοῦσι, καὶ ὀργίων φυλάττουσι νόμους, καὶ τὰ ἄλλα·

rum sapientiam laudib. extollat? siquidem nemo eorum ad contemptum deorum vnquam excidit: neque in dubium vocat, sintne dij an non sint, & curéntne res humanas an non. Nemo igitur, neque Indus, neque Celta, neq; Ægyptius, eã cogitationem in animum induxit, quam vel Euemerus Messenius, vel Diogenes Phryx, vel Hippõ, vel Diagoras, vel † Sosias, vel denique Epicurus. Sed Barbari hi, quos dixi, cõtendunt & esse deos, & nostri curam gerere, & præsignificare futura per aues, signa, vel omnia viscera, & alias quasdã obseruationes atque doctrinas. Quorum ergo præscientiam homines ex beneuolentia deorũ habere possint, ea magna ex parte per insomnia & stellas etiam aiunt significari. Et hæc immota fide tenentes, purè rem diuinam faciunt, sanctè vitam agunt, ceremonias obeunt, orgiorum legem obseruant,

† Γοργίας vel Ἱππίας ex Cass.

& alia patrant, ex quibus certum est, quòd deos obstinatè colant ac venerentur.

προσάπτουσιν· ἐξ ὧν, ὅτι τοῖς θεοῖς ἰσχυρῶς, καὶ σέβουσι, καὶ τιμῶσιν, ὡμολόγηται.

De Herculis nomine mutato, & oraculo Apollinis de ipso.

Περὶ Ἡρακλέους μετονομασίας, καὶ χρησμοῦ Φοίβου περὶ αὐτοῦ.

CAP. XXXII.

ΚΕΦ. λϐ.

Aiunt quidam sermones Delphici, Herculem, Iouis & Alcmenes filiũ, & natiuitate nominatũ esse Heraclidem: interfecto deinde tempore, quadam de causa oraculum consuluisse, & compotem factum quorum gratia venerat. Præterea seorsim etiam hæc audiuisse à deo:

Heraclem te alia Phœbus iam nomine dicit:

Gratificando etenim, decus immortale tenebis.

Era ferens, id est quæ grata & accepta erunt hominibus faciens.

Λέγουσί τινες λόγοι Πυθικοὶ τὸν Ἡρακλέα τὸν Διὸς καὶ Ἀλκμήνης παῖδα, ἀπὸ γενεᾶς Ἡρακλείδην κεκλῆσθαι· χρόνῳ δὲ ὕστερον ἥκοντα εἰς Δελφοὺς διά τινα αἰτίαν δεόμενον χρησμοῦ, μήτε ὧν ἧκε χάριν ἀμοιρῆσαι· προσακοῦσαι δὲ ἐκείνοις, καὶ ἰδίᾳ παρὰ τοῦ θεοῦ ταῦτα·

Ἡρακλέην δέ σε Φοῖβος ἐπώνυμον ἐξονομάζει.

Ἦρα γὰρ ἀνθρώποισι φέρων κλέος ἄφθιτον ἕξεις.

De imaginibus fluuiorum.

Περὶ ἀγαλμάτων ποταμῶν.

CAP. XXXIII.

ΚΕΦ. λγ.

Fluuiorum naturam

Τὴν τῶν ποταμῶν φύσιν,

στι, καὶ τὰ ῥεῖθρα αὐτῶν ὁρῶμεν. ὅμως δὲ οἱ τιμῶντες αὐτοὺς, καὶ τὰ ἀγάλματα αὐτῶν ἐργαζόμενοι. οἱ μὲν τ' ἀναμόρφοις αὐτοὺς ἱδρύσαντο, οἱ δὲ βοῶν εἶδος αὐτοῖς περιέθηκαν. βουσὶ μὲν οὖν εἰκάζουσιν, οἱ Στυμφάλιοι μὲν τὸν Ερασινον, καὶ τὴν Μετώπην. Λακεδαιμόνιοι δὲ τὸν Εὐρώταν· Σικυώνιοι δὲ καὶ Φλιάσιοι, τὸν Ασωπόν· Αργεῖοι δὲ, τὸν Κηφισσόν. ἐν εἴδει δὲ ἀνδρῶν Ψωφίδιοι τὸν Ερύμανθον· τὸν δὲ Αλφειὸν Ηραιεῖς. Χεῤῥονήσιοι δὲ οἱ ἀπὸ Κνίδου, καὶ αὐτοὶ τὸν Κνίδον ποταμὸν ὁμοίως. Αθηναῖοι δὲ τὸν Κηφισσὸν ἄνδρα μὲν δεικνύουσιν ἐν τιμῇ κέρατα δὲ ὑποφαίνοντα· καὶ ἐν Σικελίᾳ δὲ Συρακούσιοι μὲν τὸν Ανάπον ἀνδρὶ εἴκασαν· τὴν δὲ Κυανοῦ πηγὴν, γυναικὸς εἰκόνι ἐτίμησαν. Αἰγεσταῖοι δὲ τὸν Πόρπακα, καὶ τὸν Κριμισσὸν, καὶ τὸν Τελμισσὸν, ἀνδρῶν εἴδει τιμῶσιν· Ακραγαντῖνοι δὲ τὸν ἐπώνυμον τῆς πόλεως ποταμὸν παιδὶ ὡραίῳ εἰκάσαντες, θύουσιν· οἱ δὲ αὐτοὶ καὶ ἐν Δελφοῖς ἀνέθεσαν ἐλέφαντος διαγ-

& alueos ob oculos cernimus. Nihilominus tamen quidam colentes eos, & imagines eorum fabricantes, partim humanam, partim boum figuram eis affingunt: nam bobus similes faciunt, Stymphalij Erasinum, & Metopam, Lacedæmonij Eurotam, Sicyonij & Phliasij Asopum, Argiui Cephissum. In hominum verò figura Psophidij Erimanthum, Alpheum Heræenses, Cherronesij, qui à Cnido sunt, similiter ipsi quoque Cnidum fluuium. Athenienses autem Cephissum colunt, vt virum cornutum. Porrò in Sicilia Syracusij Anapum viro assimilant: at Cyanam fontem, vt fœminam honorant. Ægestæi Porpacem, Crimissum & Telmissum, virorum specie colunt. Agrigentini cognominē vrbi fluuium speciosi pueri forma effingentes illi sacrificant: qui etiam Delphis consecrarunt eburneam statuam, & flu-

ἀνδρομόρφους vel ἀνθρωπομόρφους.

uij nomen inscripserunt: statuam autem fecerunt puerum.

De senectute.

CAP. XXXIV.

Epicharmum aiunt, quum omnino esset ætate prouecta, cum quibusdam æqualibus sedentem in confabulationibus, & singulis ex illis dicentibus, alio, Mihi satis est quinque annos viuere: alio, mihi tres: tertio dicente, mihi quatuor: respondentem Epicharmum, O optimi viri, dixisse, quid mutuò contenditis & litigatis de paucis diebus? Omnes enim qui conuenimus, quodam fato vergimus ad occasum. Itaque tempus est nobis omnibus ocyus discedendi, antequam aliquod senile damnum experiamur.

γλύψαντες ἄγαλμα, καὶ ἐπιγράψαι τὸ τοῦ ποταμοῦ ὄνομα, καὶ παιδός ἐστι τὸ ἄγαλμα.

Περὶ γήρως.

ΚΕΦ. λδ'.

Ἐπίχαρμον, φασί, πάνυ σφόδρα πρεσβύτην ὄντα, μετά τινων ἡλικιωτῶν ἐν λέσχῃ καθήμενον, ἐπεὶ ἕκαστος τῶν παρόντων ἔλεγεν ὁ μέν τις, ἐμοὶ πέντε ἔτη ἀπόχρη βιῶναι· ἄλλος δὲ, ἐμοὶ τρία· τρίτου δὲ εἰπόντος, ἐμοί γε τέσσαρα, ὑπολαβὼν ὁ Ἐπίχαρμος, ὦ βέλτιστοι, εἶπε, τί στασιάζετε καὶ διαφέρεσθε ὑπὲρ ὀλίγων ἡμερῶν; πάντες γὰρ οἱ συνελθόντες κατά τινα δαίμονα ἐπὶ δυσμαῖς ἐσμεν· ὥστε ὥρα πᾶσιν ἡμῖν τὴν ταχίστην ἀναχωρεῖν, πρὶν ἤ τινος καὶ ἀπολαῦσαι κακοῦ πρεσβυτικοῦ.

Ὅτι ὁ ὕπνος θανάτου ἀδελφὸς, καὶ περὶ Γοργίου τελευτῆς.

ΚΕΦ. λε.

Γοργίας ὁ Λεοντῖνος ἐπὶ τέρματι ὢν τοῦ βίου, καὶ γεγηρακὼς εὖ μάλα, ὑπό τινος ἀσθενείας καταληφθεὶς, κατ' ὀλίγον εἰς ὕπνον ὑπολισθαίνων ἔκειτο. ἐπεὶ δέ τις αὐτὸν παρῆλθε τῶν ἐπιτηδείων ἐπισκεψόμενος, καὶ ἤρετο τί πράττοι, ὁ Γοργίας ἔφη, Ἤδη με ὁ ὕπνος ἄρχεται παρακατατίθεσθαι τῷ ἀδελφῷ.

Περὶ Σωκράτους γηρῶντος, καὶ νοσοῦντος.

ΚΕΦ. λϛ.

Σωκράτης δὲ καὶ αὐτὸς βαθύτατα γηρῶν, εἶτα νόσῳ περιπεσών, ἐπεί τις αὐτὸν ἠρώτησε πῶς ἔχει, καλῶς εἶπε, πρὸς ἀμφότερα, ἐὰν μὲν γὰρ ζῶ, ζηλωτὰς ἕξω πλείονας· εἰ δὲ ἀποθάνω, ἐπαινέτας πλείονας.

Quòd somnus mortis frater sit: & de obitu Gorgiæ.

CAP. XXXV.

Gorgias Leontinus ad finem vitæ spectans, & bene senio confectus, quum aduersa valetudine correptus, paulatim in somnum prolaberetur, & quidam ex necessariis accedens inuisendi causa, quo modo se haberet quæreret. iam, inquit, me somnus incipit suo fratri tradere.

De Socrate sene & ægroto.

CAP. XXXVI.

Socrates etiam ipse quum decrepitam iam ætatem agens, in morbum incidisset, & quidam interrogaret quomodo sese haberet: Rectè, inquit, vtroq; modo. Nam si fuero superstes, plures æmulatores habebo: sin vita excessero, plures laudatores.

De lege quæ ægrotantibus abstinentiam à vino præcipit.

CAP. XXXVII.

Zaleuci Locrensis cùm multæ leges extant aliæ rectè commodéque positæ, tum illa non in postremis est habenda. Si quis Locrensium Epizephyriorum ægrotans vinum merum bibisset, nisi iubente medico, etiãsi ad pristinam valetudinem rediisset, mors ei supplicium erat constitutum, quoniam non iussus biberat.

Περὶ νόμου τοῦ τοὺς νοσοῦντας οἶνον πίνειν κωλύοντος.

ΚΕΦ. λζ.

Ζαλεύκου τοῦ Λοκροῦ, πολλοὶ μὲν εἰσι καὶ ἄλλοι νόμοι κάλλιστα, καὶ εἰς δέον κείμενοι, καὶ οὗτος δὲ οὐχ ἥκιστα· εἴ τις Λοκρῶν τῶν Ἐπιζεφυρίων νοσῶν ἔπιεν οἶνον ἄκρατον μὴ προστάξαντος τοῦ θεραπεύοντος, εἰ καὶ περιεσώθη, θάνατος ἡ ζημία ἦν αὐτῷ, ὅτι μὴ προσταχθὲν αὐτῷ ὅδε ἔπιεν.

Romanorum & aliorum quorundam lex, neque omnibus, neque omni ætati vinum bibere permittens.

CAP. XXXVIII.

Lex etiam hæc Massiliensium fuit, vt mulieribus non liceret vinum gustare, sed omnium ætatum fœminæ aquam biberent. Affirmat Theophrastus, etiam apud Milesios hanc legem valere, & Iadas Milesiorum

al. ἀλλ' οὐ, sed potius delendũ ἀλλὰ.

Ῥωμαίων καὶ ἄλλων τινῶν νόμος οἶνον, μήτε παντὶ, μήτε ἡλικίᾳ πάσῃ συγχωρῶν.

ΚΕΦ. λη.

Νόμος καὶ οὗτος Μασσαλιωτικὸς, γυναῖκας μὴ ὁμιλεῖν οἴνῳ, ἀλλ' ὑδροποτεῖν πᾶσαν γυναικῶν ἡλικίαν. λέγει δὲ Θεόφραστος καὶ παρὰ Μιλησίοις τὸν νόμον τοῦτον ἰσχύειν, καὶ πείθεσθαι αὐτῷ τὰς Ἰάδας, * ἀλλὰ τὰς Μιλησίων

λησίαν γυναῖκας. Τί δὲ οὐκ ἂν εἴποιμι καὶ τὸν Ῥωμαίων νόμον; καὶ πῶς οὐκ ὀφλήσω δικαίως ἀργίαν, εἰ τὰ μὲν Λοκρῶν, ἢ Μασσαλιωτῶν, ἀξιῶ μνήμης ἐθέμην, τὰ δὲ τῆς ἐμαυτοῦ πατρίδος ἀλόγως ἐάσω; οὐκοῦν καὶ Ῥωμαίοις ἦν ἐν τοῖς μάλιστα νόμος ὃ δὲ ἐρρωμένος, οὔτε ἐλευθέρα γυνὴ ἔπιεν ἂν οἶνον· οὔτε οἰκέτις, οὐδὲ μὴν τῶν εὖ γεγονότων, εἰ ἀφ' ἥβης μέχρι πέντε καὶ τριάκοντα ἐτῶν.

Κρητῶν νόμος περὶ μαθημάτων.

ΚΕΦ. λθ.

Κρῆτες δὲ τοὺς παῖδας τοὺς ἐλευθέρους, μανθάνειν τοὺς νόμους ἐκέλευον μετά τινος μελῳδίας, ἵνα ἐκ τῆς μουσικῆς ψυχαγωγῶνται, καὶ εὐκολώτερον αὐτοὺς τῇ μνήμῃ παραλαμβάνωσι· καὶ ἵνα μή τι τῶν κεκωλυμένων πράξαντες, ἀγνοίᾳ πεποιηκέναι ἀπολογίαν ἔχωσι· δεύ-

vxores ei parêre. Quid verò obstet, quo minus Romanorum quoque legem referam? Et quo modo non iure redarguar inertiæ, si quum Locrensium & Massiliensium & Milesiorum mentionem fecerim, meæ patriæ statuta silentio præteream? Apud Romanos igitur maximè seruabatur hæc lex, vt neque libera, neque serua biberet vinum, neque verò claro genere natorum hominum quisquam à pube vsque ad trigesimum quintum annum.

Lex Cretensium de disciplinis.

CAP. XXXIX.

Cretenses iusserunt liberorum filios cum quodam concentu & melodia leges perdiscere, vt ex musica voluptatẽ caperent, & faciliùs eas memoria cõplecterentur: & ne si quid cõtra leges admisissent, per ignorantiã se fecisse possent defende-

re. Secundum, quod eis discendum proponebát, erant hymni in honorem deorum facti. Tertium, fortium virorum encomia.

Animalia bruta vinum fugientia & aliter inebriari solita.

CAP. XL.

Omne brutum à vino naturaliter abhorret, maximè verò ex animalibus illa, quæ vua aciníſve nimis impleta inebriantur. Et Corui, si comedant herbam * sinuttam, atque etiam canes ipsi ad furorem & bacchationem impelluntur. At Simius & Elephas, si vinum biberint, hic sui roboris obliuiscitur, ille versutiæ: & omnino sunt imbecilli & faciles captu.

œnuttam οἰνῦτταν.

De quibusdam, qui & libenter & multum bibebant.

CAP. XLI.

Potandi amantes fuisse

τερον δὲ μάθημα ἔταξαν, τὸ τῶν θεῶν ὕμνους μανθάνειν. τρίτον τὰ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐγκώμια.

Ζῷα ἀλλοτρίως πρὸς οἶνον ἔχοντα, καὶ ἄλλως μεθύοντα.

ΚΕΦ. μ.

Πᾶν μὲν ὅσον ἄλογον ζῷον, ἀλλοτρίως πρὸς οἶνον πέφυκε, μάλιστα δὲ τῶν ζῴων ἐκεῖνα ὅσα σταφυλῆς, ἢ γιγάρτων ὑπερπλησθέντα μεθύει. καὶ οἱ κόρακες δὲ τὴν καλουμένην † σινοῦτταν βοτάνην, ἐπὰν φάγωσι· καὶ οἱ κύνες δὲ καὶ αὐτὸ βακχεύονται, πίθηκος δὲ, καὶ ἐλέφας, ἐὰν οἴνου πίωσιν ὁ μὲν τῆς ἀλκῆς ἐπιλανθάνεται ὁ ἐλέφας, ὁ δὲ τῆς πανουργίας, καὶ εἰσὶν αἱρεθῆναι πάνυ ἀσθενεῖς.

Φιλοπόται τινὲς, καὶ πολυπόται.

ΚΕΦ. μα.

Φιλοπόται δὲ λέγονται γενέ-

γνέσθαι, Διονύσιος ὁ Σικελίας τύραννος, καὶ Νισαῖος, καὶ αὐτὸς τύραννος, καὶ Ἀπολλοκράτης ὁ Διονυσίου τοῦ τυράννου υἱός, καὶ Ἱππαρίων Διονυσίου ἀνεψιὸς καὶ αὐτός, καὶ Τιμόλαος ὁ Θηβαῖος, καὶ Χαρίδημος ὁ Ὠρείτης, καὶ Ἀρκάδων καὶ Ἐρασίξενος, καὶ Ἀλκέτας ὁ Μακεδών, καὶ Διότιμος ὁ Ἀθηναῖος, οὗτος τὸ καὶ χώνη ἐπεκαλεῖτο· ἐντιθέμενος γὰρ τῷ στόματι χώνην, ἀδιαλείπτως ἐχώρει τὸν ἐγχεόμενον οἶνον. Κλεομένης ὁ Λακεδαιμόνιος οὐ μόνον φασὶν, ὅτι πολυπότης ἦν, ἀλλὰ γὰρ προστεθέασιν αὐτῷ, καὶ τοῦτο δήπου τὸ σκυθικὸν κακὸν, ὅτι ἀκρατοπότης ἐγένετο. καὶ Ἴωνα δὲ τὸν Χῖον τὸν ποιητὴν, καὶ αὐτόν φασι περὶ τὸν οἶνον ἀκρατῶς ἔχειν. καὶ Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Μακεδὼν ἐπὶ Καλάνῳ τῷ βραχμᾶνι, τῷ Ἰνδῶν σοφιστῇ, ὅτε ἑαυτὸν ἐκεῖνος κατέπρησεν, ἀγῶνα μουσικῆς, καὶ ἱππικῶν, καὶ ἀθλητῶν διέθηκε. χαριζόμενος δὲ τοῖς Ἰνδοῖς, καί τι ἐπιχώριον

traduntur Dionysius Siciliæ tyrannus, & Nisæus etiam ipse tyrannus, Apollocrates Dionysij tyranni filius, Hipparion cognatus Dionysij, Timolaus Thebanus, Charidemus Orites, Arcado, Erasixenus, Alcetas Macedo, & Diotimus Atheniensis: hic etiam dictus est infundibulum, propterea quòd infundibulo in os imposito sine interspirio vinum infusum absorberet. Cleomenem, Lacedæmonium non solùm multum bibisse perhibent, verumetiam praua illa Scytharum consuetudine præditum fuisse, vt vinum merum biberet. Et Ionem Chium poëtam etiam fama est, modum in bibendo vino non tenuisse. Alexander etiam rex Macedonum, quum in honorem Calani Brachmanis, Indici sophistæ, qui seipsum combusserat, certamina musica, equestria & pugilatus constituisset, volens gratificari Indis, vsitatá etiá ipsis cõcertationem,

in honorem Calani, superioribus certaminibus adiecit, & potandi vini certamen instituit, atque primas obtinenti, præmium constituit talentum, proximo triginta minas, tertio decem. In his victoriam consecutus est Promachus. Apud Dionysium etiam in festo, quod Choas vocant, præmium ordinatum est ei qui plus bibisset, aurea corona, quam meritus est Xenocrates Chalcedonius, qui sumpta corona quum à cœna reuerteretur, Mercurio, qui stabat ante fores, eam imposuit, iuxta pristinã consuetudinem. Nam & florida, & myrtina, & hederacea, & laurea serta solebat hîc reponere & relinquere. Etiam Anacharsin aiunt plurimum bibisse apud Periandrum: hunc scilicet morem domo secum attulerat. Scytharum enim est, merum bibere. Lacydam etiam & Timonem philosophos plurimum bibisse fe-

αὐτῷ ἀγώνισμα, εἰς τιμὴν τοῦ Καλάνου συνεξηρίθμησε τοῖς ἄθλοις τοῖς προειρημένοις, οἰνοποσίας τὴν ἀγωνίαν προὔθηκε· καὶ ἦν τῷ μὲν τὰ πρῶτα φερομένῳ, τάλαντον τὸ γέρας· τῷ δὲ δευτέρῳ τριάκοντα μναῖ· τῷ γε μὴν τρίτῳ, δέκα. ὁ δὲ τὰ νικητήρια, ἀναδησάμενος ἐν αὐτοῖς ἦν Πρόμαχος. καὶ ἐν Διονυσίου δὲ τῇ τῶν χοῶν ἑορτῇ προὔκειτο ἆθλον τῷ πιόντι πλέον, στέφανος χρυσοῦς. καὶ ἐνίκησε Ξενοκράτης ὁ Χαλκηδόνιος, καὶ τὸν στέφανον λαβὼν, ὅτε ἐπανῄει μετὰ τὸ δεῖπνον, τῷ Ἑρμῇ τῷ πρὸ τῶν θυρῶν ἑστῶτι ἐπέθηκεν αὐτὸν, κατὰ τὸ ἔθος τῶν ἔμπροσθεν ἡμερῶν. καὶ γὰρ καὶ τοὺς ἀνθινοὺς, καὶ τοὺς ἐκ τῆς μυῤῥίνης, καὶ τοὺς ἐκ τοῦ κιττοῦ, καὶ τὸν ἐκ τῆς δάφνης, ἐνταῦθα ἀνέπαυσε, καὶ ἀπέλιπε. καὶ Ἀνάχαρσις δὲ πάμπολυ φασὶν, ἔπιε παρὰ Περιάνδρῳ· τοῦτο μὲν καὶ οἴκοθεν ἑαυτῷ ἐπαγόμενος τὸ ἐφόδιον. Σκυθῶν γὰρ ἴδιον τὸ πίνειν ἄκρατον. καὶ Λακύδης δὲ, καὶ Τίμων οἱ φιλόσοφοι, καὶ τούτους πιεῖν πάμπολύ φασι.

καὶ

καὶ Μυκερῖνος δὲ ὁ Αἰγύπτιος, ὅτε αὐτῷ τὸ ἐκ Βούτης μαντεῖον ἀφίκετο, προλέγων τὴν τοῦ βίου στενοχωρίαν, εἶτα ἐβουλήθη σοφίσασθαι τὸ λόγιον ἐκεῖνο, διπλασιάζων τὸν χρόνον, καὶ ταῖς ἡμέραις προστιθεὶς τὰς νύκτας, διετέλει καὶ αὐτὸς ἀγρυπνῶν, καὶ πίνων ἅμα. Τίθει μετὰ τούτων καὶ Ἄμασιν τὸν Αἰγύπτιον, ἐπεί τοι καὶ Ἡρόδοτος ἱκανὸς τεκμηριῶσαι. καὶ Νικοτέλην δὲ τὸν Κορίνθιον, οὐ χρὴ ἀπὸ τούτων τάττειν καὶ Σκόπαν τὸν Κρέοντος υἱόν, καὶ Ἀντίοχον τὸν βασιλέα φασὶν οἰνεραστὴν γενέσθαι. Διὰ ταῦτά τοι καὶ τὴν βασιλείαν αὐτῷ διῴκουν Ἀρισταῖός τε, καὶ Θεμίσων οἱ Κύπριοι, αὐτὸς δὲ διὰ τὴν πολυποσίαν ἐπεγέγραπτο τῇ ἀρχῇ ἄλλως. καὶ ὁ Ἐπιφανὴς δὲ κληθεὶς Ἀντίοχος ὁ Ῥωμαίοις δοθεὶς ὅμηρος, καὶ οὗτος ἀκράτως ἐδίψα οἴνου πίνειν. καὶ ὁ ὁμώνυμος δὲ τούτου Ἀντίοχος, ὁ Μήδοις πρὸς Ἀρσάκην πολεμήσας, καὶ οὗτος ἦν τοῦ πίνειν δοῦλος, καὶ ὁ μέγας

runt. Præterea Mycerinus Ægyptius, quum ei vaticinium è Buta afferretur prædicens vitæ breuitatem, oraculum eludere volens, tempus duplicando, noctes adiiciens diebus, ſemper vigilias agebat, & poculis indulgebat. His etiam Amaſin Ægyptium annumera, de quo ſatis teſtatur Herodotus. & Nicoteles Corinthius ab his ſeiungi non debet. Scopam etiam Creontis filium, & Antiochum regem perhibent vini cupidiſſimum extitiſſe. Quam ob cauſam regnum ei gubernantibus Ariſtæo & Themiſtone Cypriis, ipſe ob bibacitatem titulum imperij inanem vſurpabat. Et Epiphanes dictus Antiochus, Romanis obſes datus, etiam ipſe vini erat immoderatè appetens. Et huic cognominis Antiochus, qui cum Medis aduerſus Arſacem bellum geſſit, etiam ipſe potationibus ſeruiebat. Cum his etiam

ponatur. Antiochus magnus. Et Agronem Illyriorum regem immoderata vini cupiditas occidit, & in pleuritidẽ coniecit. Item alius Illyriorũ rex, strenuus erat in bibendo, & cibi intemperans. Quid verò Cappadociæ regi Ortopherni faciemus, qui & ipse potator fuit eximius? Quòd si mulierum etiam nomina recensere oporteat (absurdum quidẽ & turpe est, fœminam potandi studiosam esse, & longè magis multipotam) dicatur de his etiã. Clio, vt perhibent, non solùm cum fœminis, verumetiã cum viris potando certare ausa, potentissima fuit, & omnes superauit: turpissimam istam quidem, me iudice, consequuta victoriam.

ἢ καλλίμαχος Ἀντίοχος, καὶ ἐπὶ σὺν τούτοις πετάλων. καὶ Ἀγρωνα ἢ τῶν Ἰλλυριῶν βασιλέα ἀπέκτεινεν, ἡ πρὸς τὸν οἶνον ἄδικος ὁρμή, καὶ αὐτῷ πλευρῖτιν εἰργάσατο. καὶ ἕτερος Ἰλλυριῶν βασιλεὺς γενναῖος πίνειν καὶ ἐπὶ τῆς ἑαυτῷ ἀκρατῶς. τόν γε μὴν Καππαδόκην βασιλέα τὸν Ὀρφοφέρνην, τί τοῦτον δράσομεν καὶ ἐκεῖνον πίνειν γενόμενον δεινόν; εἰ δὲ χρὴ καὶ γυναικῶν μνημονεῦσαι, ἄτοπον μὲν γυνὴ φιλοπότις, καὶ πολυπότις ἔτι μᾶλλον, εἰρήσθω δέ σοι καὶ περὶ τούτων. Κλειὼ φασὶν, εἰς ἅμιλλαν ἰοῦσα, οὐ γυναιξὶ μόναις, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀνδράσι τοῖς συμπόταις, δεινοτάτη πιεῖν ἦν, καὶ ἐκράτει πάντων; αἰσχρόν γε τοῦτο φερομένη τὸ νικητήριον, ὥς γε ἐμοὶ κριτῇ.

Τόνπ© π. κ.τ. εἶχεν ἀκράτως. Casaub.
οἶνον. Ὀρφέρνην, Casaub.

De Platonis gloria & æquabilitate.

Περὶ Πλάτωνος δόξης, καὶ περὶ ἰσονομίας.

CAP. XLII.

ΚΕΦ. μβ.

Platonis gloria, & vir-

Ἡ Πλάτωνος δόξα, καὶ

ειὸ τὸ κατ' αὐτὸν ἀρετῆς λόγος, καὶ εἰς Ἀρκάδας ἀφίκετο, καὶ Θηβαίοις. καὶ κοινῇ ἐδεήθησαν αὐτοῦ πρέσβεις ἀποστείλαντες, σὺν τῇ ἀνωτάτῃ σπουδῇ ἀφικέσθαι σφίσι τὸν ἄνδρα, οὐκ ἐπὶ μόνῃ τῇ τῶν νέων παρουσίᾳ, οὐδ' ἵνα αὐτοῖς συγγένηται ἐπὶ τοῖς λόγοις τοῖς κατὰ φιλοσοφίαν· ἀλλὰ γὰρ καὶ τὸ ἔτι τούτων μεῖζον, νομοθέτην αὐτὸν ἐκδήσειν. ἑκὼν ἔμελλεν ἀτυχήσειν τοῦ ἀνδρὸς, καὶ γὰρ ἥσθη ὁ τοῦ Ἀρίστωνος τῇ κλήσει. καὶ δὴ καὶ ἔμελλεν ὑπακούσεσθαι. ἤρετο μὲν τοὺς ἥκοντας, πῶς ἔχουσι πρὸς τὸ ἴσον ἔχειν ἅπαντες. ἐπεὶ δὲ ἔμαθε παρ' αὐτῶν, ὅτι καὶ πάνυ ἀλλοτρίως, οὐδὲ πείσειν αὐτοὺς τιμᾶν τὴν ἰσονομίαν, ἀπείπατο τὴν πρὸς αὐτοὺς ἐπιδημίαν.

tutis fama, vſque ad Arcadas & Thebanos permanarat. Qui miſſis legatis ſummo ſtudio hominem non ſolùm ad inſtituendos iuuenes, & docendam philoſophiã: verumetiam, quod his maius erat, ad præſcribendas reipublicæ leges vocarunt. Impetraturi igitur fuerant à viro rogata (magnam enim Ariſtonis filius ex hac vocatione lætitiam capiebat) verùm quum legatos interrogaſſet, quemadmodum ad æquabilem bonorum honorúmque partitionem eſſent affecti, & comperiſſet eos hanc prorſus abominari, neque vt ſuſciperent perſuaderi poſſe, noluit ad eos profectionem inſtituere.

Τινὲς τῶν Ἑλλήνων ἄριστοι, πενέστατοι.

Quinam Græcorum optimi, fuerint pauperrimi.

ΚΕΦ. μγ.

CAP. XLIII.

Πενέστατοι ἐγένοντο οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων, Ἀρι-

In ſumma egeſtate vitam traduxerũt optimi

Græcorum: Ariſtides Nicomacho ſatus, & Phocion Phoci filius: Epaminondas, Polymatide natus: Pelopidas Thebanus, Lamachus Athenienſis, Socrates filius Sophroniſci, & Ephialtes Sophonidæ.

Imaginis Theonis pictoris explicatio.

CAP. XLIV.

Theonis pictoris, cùm alia ſunt multa, quæ artis præſtantem peritiam arguant: tum verò hæc quoque pictura. Vir eſt armatus, qui ad ferendum auxilium properat, quùm hoſtes repentinam impreſſionem feciſſent, & agrum totum vaſtarent ac popularentur. Manifeſtò autem, & prorſus animoſè videtur adoleſcens ad pugnam feſtinare. Equidem diceres eum inſanire, quaſi ex Marte furore correptum. Toruum vident oculi: armis ſumptis videtur, quantùm pedibus

στείδης ὁ Νικομάχου, καὶ Φωκίων ὁ Φώκου, καὶ Ἐπαμινώνδας ὁ Πολυμάτιδος, καὶ Πελοπίδας ὁ Θηβαῖος, καὶ Λάμαχος ὁ Ἀθηναῖος, καὶ Σωκράτης ὁ Σωφρονίσκου, καὶ Ἐφιάλτης δὲ ὁ Σοφωνίδου καὶ ἐκεῖνος.

Εἰκόνος τοῦ Θέωνος ζωγράφου ἔκφρασις.

ΚΕΦ. μδ.

Θέωνος τοῦ ζωγράφου πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ὁμολογεῖ τὴν χειρουργίαν ἀγαθὴν οὖσαν, ἀτὰρ οὖν καὶ τόδε τὸ γράμμα. ὁπλίτης ἐστὶν ἐκβοηθῶν ἄφνω τῶν πολεμίων εἰσβαλόντων, καὶ δηούντων ἅμα καὶ κειρόντων τὴν γῆν. ἐναργῶς δὲ, καὶ πάνυ ἐνθύμως ὁ νεανίας ἔοικεν ὁρμῶντι εἰς τὴν μάχην. καὶ εἶπες ἂν αὐτὸν ἐνθουσιᾷν, ὥσπερ ἐξ Ἄρεος μανέντα. γοργὸν μὲν αὐτῷ βλέπουσιν οἱ ὀφθαλμοί. τὰ δὲ ὅπλα ἁρπάσας, ἔοικεν, ᾗ ποδῶν ἔχει, ἐπὶ τοὺς

πολεμίοις ᾄττειν. περιβάλλεται δὲ ἐντεῦθεν ἤδη τὴν ἀσπίδα, καὶ γυμνὸν ἐπισείει τὸ ξίφος, φονῶντι ἐοικὼς, καὶ σφάττειν βλέπων, καὶ ἀπειλῶν δι' ὅλου τοῦ σχήματος, ὅτι μηδενὸς φείσεται. καὶ πλέον οὐδὲν προσειργάσατο ὁ Θέων, οὐ λοχίτης, οὐ ταξίαρχος, οὐ λόχος οὐχ ἱππεὺς, οὐ τοξότης. ἀλλ' ἀπέχρησεν οἱ καὶ ὁ εἷς ὁπλίτης πρὸς τὸ πληρῶσαι τὴν τῆς εἰκόνος ἀπαίτησιν. οὐ πρότερόν γε μὴν ὁ τεχνίτης ἐξεκάλυψε τὴν γραφὴν, οὐδὲ ἔδειξε τοῖς ἐπὶ θέαν συνειλεγμένοις, πρὶν ἢ σαλπιγκτὴν παρεστήσατο, καὶ προσέταξεν αὐτῷ τὸ παρορμητικὸν ἐμπνεῦσαι μέλος διάτορόν τε, καὶ γεγωνὸς ὅτι μάλιστα, καὶ οἷον εἰς τὴν μάχην ἐγερτήριον. ἅμα τε οὖν τὸ μέλος ἠκούετο, τραχὺ, καὶ φοβερὸν, καὶ οἷον εἰς ὁπλιτῶν ἔξοδον ταχέως ἐκβοηθούντων † μελῳδούσῃ σάλπιγγι, καὶ ἐδείκνυτο ἡ γραφὴ, καὶ ὁ στρατιώτης ἐβλέπετο. τοῦ μέλους ἐναργεστέραν τὴν φαντασίαν

conniti potest, in hostes impetum facere. Inde scutum protendit, & strictum vibrat gladium, cædem cupienti similis, oculis ad occidendum spectantibus; & minabundus toto habitu, se nemini parsurum. Neque quidquam aliud adiecit Theon, non manipularem, non centurionem, non manipulum, non equitem, non sagittarium, sed hic vnus armatus ei ad ostendendá imaginis perfectionem satis fuit. Verùm artifex non priùs exhibuit picturám, neque congregatis ad spectandum proposuit, quàm tibicinem iuxtà collocasset, qué iussit carmen incitatiuum canere, penetrans & clamosum quàm fieri posset maximè, & quod ad prælium animaret. Simulac igitur auditum est carmen asperũ & horrendũ, atque tuba quasi armatorum eruptionem sonante, picturá ostẽdit. & miles conspectus est, quũ efficaciorẽ cogitatio-

† μελῳδούσης σάλπιγγος.

nem de excurrente in animis hominum cantus excitaret.

τῦ ἐκβοηθοῦντος ἔτι καὶ μᾶλλον παραςήσαντος.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

βίβλιον τρίτον.

ÆLIANI VARIÆ HISTORIÆ,

LIBER III.

Describuntur Tempe Thessalica.

CAP. I.

Περιήγησις τῶν Θετταλικῶν Τεμπῶν.

ΚΕΦ. α.

Agesis igitur, quæ vocant Tempe Thessalica nunc oratione pingamus atque effingamus. Nam id confesso est, orationem, si explicandi vim ac facul-

Φέρε οὖν καὶ τὰ καλούμενα Τέμπη τὰ Θετταλικὰ διαγραψώμεν τῷ λόγῳ, καὶ διαπλάσωμεν. ὡμολόγηται γὰρ καὶ ὁ λόγος ἐὰν ἔχῃ δύναμιν φραστικὴν, μηδὲν

μηδὲν ἀσθενέστερον ὅσα βούλεται δεικνύναι τῶν κατὰ χειρουργίαν δεινῶν. ἔστι δὴ χῶρος μεταξὺ κείμενος τοῦ τε Ὀλύμπου, καὶ τῆς Ὄσσης. ὄρη δὲ ταῦτ' ἐστὶν ὑπερύψηλα, καὶ οἷον ὑπό τινος θείας φροντίδος διεσχισμένα, καὶ μέσον δέχεται χωρίον, οὗ τὸ μὲν μῆκος ἐπὶ τεσσαράκοντα διήκει σταδίους· τό γε μὴν πλάτος τῇ μὲν ἔστι πλέθρου, τῇ δὲ καὶ πλεῖον ὀλίγῳ. Διαρρεῖ δὲ μέσου αὐτοῦ ὁ καλούμενος Πηνειὸς, εἰς τοῦτον δὲ καὶ οἱ λοιποὶ ποταμοὶ συρρέουσι, καὶ ἀνακοινοῦνται τὸ ὕδωρ αὐτῷ, καὶ ἐργάζονται τὸν Πηνειὸν ἐκεῖνοι μέγαν. Διατριβὰς δ' ἔχει ποικίλας, καὶ παντοδαπὰς ὁ τόπος οὗτος, οὐκ ἀνθρωπίνης χειρὸς ἔργα, ἀλλὰ φύσεως αὐτόματα, εἰς κάλλος τότε φιλοτιμησαμένης, ὅτε ἐλάμβανε γένεσιν ὁ χῶρος. κιττὸς μὲν γὰρ πολὺς, καὶ εὖ μάλα λάσιος ἐνακμάζει καὶ τέθηλε, καὶ δίκην τῶν εὐγενῶν ἀμπέλαν κατὰ τῶν ὑψηλῶν δένδρων ἀνέρπει, καὶ

tatem habeat, nō minùs quæ velit ponere ob oculos posse, quā viros manuum artificio præstātes. Est itaq; locus inter Olympū & Ossam situs. Sunt autē hi mōtes altitudine immensa præditi, & quasi diuina quadā cura disſiſſi, atq; in medio locum cōplectuntur, cuius longitudo ad quadraginta stadia porrigitur. Latitudo verò in aliis partibus cōtinet * plethrū, in aliis paulo etiā plus. per hunc mediū labitur, qui Peneus appellatus, in quē reliqui fluuij confluunt, & aquā ei cōmunicando, magnū efficiunt. Hic locus habet varia & omnis generis oblectamenta, nō manib. hominū facta opera, sed spontanea naturæ, quæ tunc plurimum ad pulchritudinem & ambitiosè ei contulit, quum locus primùm nasceretur. Nam in eo hedera copiosa, & admodum * hirsuta viget ac densa, floret, & instar generosarum vitium, in proceras arbores ascen-

*, pedes centum.

* opaca.

dendo serpit, atque ipsis adnascitur. Est & smilacis magna copia, quæ collem ipsum ascendens saxum inumbrat, ita vt illud quidem lateat, cernatur verò nihil præter viridantem herbam, sitque veluti quædam oculorum panegyris. In ipso campo & planitie varij sunt luci & * scenæ continuæ, æstiuo tempore gratissima viatoribus receptacula, in quibus suauiter refrigerari possunt. Diffluunt etiam riui crebri, & aquæ frigidæ, atque bibendum suauissimæ. Has aquas perhibent prodesse etiam lauantibus, & ad sanitaté conferre. Concinunt etiam aues hinc inde dispersæ, & in primis musicæ, quæ auribus magnam voluptatem afferunt, atque indefessos cum voluptate deducũt, modulationib. suis prætereuntium laboré sublevantes. Ad vtrumque latus fluminis oblectamenta illa sunt, de quib. antea dixi, & recreationi-

συμπέφυκεν αὐτοῖς. πολλὴ δὲ σμίλαξ † ἡ μὲν πρὸς αὐτὸν τὸν πάγον διατρέχει καὶ ἐπισκιάζει τὴν πέτραν. † καὶ ἐκείνη μὲν ὑπολανθάνει, ὁρᾶται δὲ τὸ χλοάζον πᾶν, καὶ ἔστιν ὀφθαλμῶν πανήγυρις. ἐν αὐτοῖς δὲ τοῖς λείοις καὶ καθημένοις, ἄλση τέ ἐστι ποικίλα, καὶ ὑποδρομαὶ συνεχεῖς, ἐν ὥρᾳ θέρους καταφυγεῖν ὁδοιπόροις ἥδιστα καταγώγια, ἃ καὶ δίδωσιν ἀσμένως † ψυχᾶσθαι. διαρρέουσι δὲ καὶ κρῆναι συχναί, καὶ ἐπιρρεῖ νάματα ὑδάτων ψυχρῶν, καὶ πιεῖν ἡδίστων. λέγεται δὲ τὰ ὕδατα ταῦτα, καὶ τοῖς λουσαμένοις ἀγαθὸν εἶναι, καὶ εἰς ὑγίειαν αὐτοῖς συμβάλλεσθαι. κατάδουσι δὲ καὶ ὄρνιθες ἄλλος ἄλλῃ διεσπαρμένοι, καὶ μάλιστα οἱ μουσικοί, καὶ ἑστιῶσιν εὖ μάλα τὰς ἀκοάς, καὶ παραπέμπουσιν ἀπόνως, καὶ σὺν ἡδονῇ, διὰ τοῦ μέλους τὸν κάματον τῶν παριόντων ἀφανίσαντες. παρ' ἑκάτερα δὲ τοῦ ποταμοῦ αἱ διατριβαί εἰσιν αἱ προειρημέναι καὶ αἱ ἀνάπαυλαι.

καὶ ἡ μὲν.

καὶ ὑπολ.

ὑποδρομαί, loca saxis vel arbustis obiecta.

ψύχεσθαι vel ψυχάζεσθαι.

παυλαι. διὰ μέσων δὲ τῶν Τεμπῶν ὁ Πηνειὸς ποταμὸς ἔρχεται, σχολῇ καὶ πρᾴως προϊὼν ἐλαίου δίκην. πολλὴ δὲ κατ' αὐτὸν ἡ σκιὰ ἐκ τῶν παραπεφυκότων δένδρων, καὶ τῶν ἐξηρτημένων κλάδων τίκτεται· ὡς ἐπὶ πλεῖστον τῆς ἡμέρας αὐτὴν προήκουσαν ἀποστέγειν τὴν ἀκτῖνα, καὶ παρέχειν τοῖς πλέουσι πλοῦν κατὰ ψῦχος. πᾶς δὲ ὁ περίοικος λεὼς συνίασιν ἄλλοι σὺν ἄλλοις, καὶ θύουσι, καὶ συνουσίας ποιοῦνται, καὶ συμπίνουσιν. ἅτε οὖν πολλῶν ὄντων τῶν θυόντων, καὶ τῶν καθαγιζομένων συνεχῶς, εἰκότως καὶ τοῖς βαδίζουσι, καὶ τοῖς πλέουσιν ὀσμαὶ συμπαρομαρτοῦσιν ἥδισται· οὕτως ἄρα ἡ τιμὴ ἡ διαρκὴς, ἡ περὶ τὸ κρεῖττον, ἐκθειοῖ τὸν τόπον. ἐνταῦθά τοί φασι παῖδες Θετταλῶν, καὶ τὸν Ἀπόλλωνα τὸν Πύθιον καθήρασθαι κατὰ πρόσταγμα τοῦ Διὸς, ὅτε τὸν Πύθωνα τὸν δράκοντα κατετόξευσεν, ἔτι φυλάττοντα τοὺς Δελφοὺς τῆς Γῆς ἐχούσης τὸ μαντεῖον. στεφανωσάμενον οὖν ἐκ ταύτης τῆς δάφνης

bus quietiq; apta loca. Per media verò Tempe Peneus venit, quietè & leniter procedens in modum olei: qui vmbris affatim contegitur, quę ab assitarum arborum ramis ortæ maxima diei parte solares radios arcent à flumine, & nauigantibus temperatā frigore nauigationem præbent. Omnis autem vicinus populus, alii cū aliis conueniunt, & sacrificia offerunt, & congrediuntur, atque comessantur. Quum igitur multi sunt qui sacra faciunt, & rebus diuinis operam continuò nauant, fit vt istac iter facientibus, aut naui vectis, fragrantes odores suboleant. Ita deorum cultus indesinens, locum sanctum efficit. Hic aiūt Thessali, Apollinem Pythium ex mandato Iouis purgatum, quum Pythonem serpentem adhuc Delphos tenētem, Terra oraculum habente, iaculis interemisset. Deinde verò coronatum ex hac lauro Tempica, & ramo

in dextram sumpto venisse Delphos, & oraculum occupasse Ioue & Latona natum. Est etiam ara in eo loco, vbi coronatus est, & ramum abstulit. Proinde etiãnum nono quoque anno Delphi, nobiles pueros mittunt cum archithcoro, vno ex ipsis, qui aduenientes magnificè rem diuinam perficiunt intra Tempe, & nectentes serta ex ea lauro discedunt, qua tunc temporis deus etiam amans coronatus est. Ea verò via veniunt, quæ dicitur Pythias, & ducit per Thessaliam, Pelagoniam, Oetam, Ænianum regionẽ & Meliensium, & Doréssum, & Locrensium Hesperiorum. Qui etiam deducunt pueros cum reuerentia & honore, nõ minus quàm illi eos, qui ex Hyperboreis sacra ferunt eidem isti deo, venerantur. Atque hinc est, quòd etiã in Pythiorum ludis victoribus ex hac lauro coronæ dono dantur. De Tempibus i-

τῆς Πεμπικῆς, καὶ λαβόντα κλάδων, εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐκ τῆς αὐτῆς δάφνης, ἦλθεν εἰς Δελφοὺς, καὶ παραλαβεῖν τὸ μαντεῖον τοῦ Διὸς καὶ Λητοῦς παῖδα. ἔστι δὲ καὶ βωμὸς ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ. ἐν ᾧ καὶ ἐστεφανώσατο καὶ τὸν κλάδον ἀνεῖλε. καὶ ἔτι καὶ νῦν ἔτους ἐννάτου οἱ Δελφοὶ παῖδας εὐγενεῖς πέμπουσι καὶ ἀρχιθέωρον ἕνα σφῶν αὐτῶν. οἱ δὲ παραγενόμενοι καὶ μεγαλοπρεπῶς θύσαντες ἐν τοῖς Πέμπεσιν, ἀπίασι πάλιν στεφάνους ἀπὸ τῆς αὐτῆς δάφνης διαπλέξαντες ἀφ᾽ ἧς περ ἐρῶν καὶ τότε ὁ θεὸς ἐστεφανώσατο. καὶ τὴν ὁδὸν ἐκείνην † ἔρχεται ἣ καλεῖται μὲν Πυθιὰς, φέρει δὲ διὰ Θετταλίας, καὶ Πελαγονίας, καὶ τῆς Οἴτης, καὶ τῆς Αἰνιάνων χώρας, καὶ τῆς Μηλιέων, καὶ Δωριέων, καὶ Λοκρῶν τῶν Ἑσπερίων. οὗτοι δὲ καὶ παραπέμπουσιν αὐτοὺς σὺν αἰδοῖ καὶ τιμῇ, οὐδὲν ἧττον ἢ περ οὖν ἐκεῖνοι οἱ τοὺς ἐξ ὑπερβορέων τὰ ἱερὰ κομίζοντας τῷ αὐτῷ θεῷ τούτῳ τιμῶσι, καὶ μὴν καὶ τοῖς Πυθίοις ἐκ ταύτης τῆς δάφνης τοῖς νικῶσι τοὺς

στεφάνους

ἄρχονται,

στεφάνοις διδόασιν. ὑπὲρ μὲν οὖν τῶν ἐν Θετταλίᾳ Τεμπῶν, καὶ ἐμοὶ νῦν τοσαῦτα εἰρήσθω.

Περὶ Ἀναξαγόρου ἀνδρείως τὸν τῶν τέκνων θάνατον ἐνεγκόντος.

ΚΕΦ. β.

Ἀναξαγόρᾳ τις τῷ Κλαζομενίῳ σπουδάζοντι πρὸς τοὺς ἑτέροις προσελθὼν, ἔφη τεθνηκέναι οἱ τοὺς δύο παῖδας, οὓς περ ὢν καὶ εἶχε μόνους ὁ Ἀναξαγόρας. ὁ δὲ μηδὲν διαταραχθεὶς, εἶπεν ᾔδειν θνητοὺς γεγεννηκότας.

Περὶ Ξενοφῶντος τὸν τοῦ υἱοῦ θάνατον ἀνδρείως ἐνεγκόντος.

ΚΕΦ. γ.

Ξενοφῶντι θύοντι ἧκέ τις ἐκ Μαντινείας ἄγγελος λέγων τὸν υἱὸν αὐτῷ τὸν Γρύλλον τεθνάναι. κἀκεῖνος ἀπέθετο μὲν τὸν στέφανον, διετέλει δὲ θύων. ἐπεὶ δὲ ὁ ἄγγελος προσέθηκε καὶ ἐκεῖνο, ὅτι νικῶν τέθνηκε, πάλιν ὁ Ξενοφῶν ἐπέθετο τὸν στέφανον. ταῦτα μὲν οὖν δημώδη καὶ ἐς πολλοὺς ἐκπεφοίτηκεν.

gitur Thessalicis hęc mihi in præsenti commemorata sufficiant.

De Anaxagora fortiter liberorum mortem ferente.

CAP. II.

Cùm quidam Anaxagoræ Clazomenio, cum aliis negotium agenti, nunciasset, duos filios eius mortuos esse, quos etiam solos habebat: ille nihil perterritus, aut affectus nuncio, respondit: Sciui eos mortales natos esse.

De Xenophonte filij obitum fortiter tolerante.

CAP. III.

Xenophonti rem diuinam obeunti, nuncius quidam ex Mantinea dixit, filium eius Gryllum vita defunctum esse. At ille solùm corona deposita, in sacrificando perstitit. Quum verò nuncius etiam illud adiiceret, eum cum victoria mortuum esse, receptam coronam iterum imposuit. Hæc quidem vulgaria sunt, & multorum sermone celebrata.

in dextram sumpto venisse Delphos, & oraculum occupasse Ioue & Latona natum. Est etiam ara in eo loco, vbi coronatus est, & ramum abstulit. Proinde etiānum nono quoque anno Delphi, nobiles pueros mittunt cum architheoro, vno ex ipsis, qui aduenientes magnificè rem diuinam perficiunt intra Tempe, & nectentes serta ex ea lauro discedunt, qua tunc temporis deus etiam amans coronatus est. Ea verò via veniunt, quæ dicitur Pythias, & ducit per Thessaliam, Pelagoniam, Oetam, Ænianum regioné & Meliensium, & Dorésium, & Locrensium Hesperiorum. Qui etiam deducunt pueros cum reuerentia & honore, nō minus quàm illi eos, qui ex Hyperboreis sacra ferunt eidem isti deo, venerantur. Atque hinc est, quòd etiā in Pythiorum ludis victoribus ex hac lauro coronæ dono dantur. De Tempibus i-

τῆς Πεμπικῆς, καὶ λαβόντα κλάδων, εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐκ τῆς αὐτῆς δάφνης, ἥκειν εἰς Δελφοὺς, καὶ παραλαβεῖν τὸ μαντεῖον τὸ Διὸς καὶ Λητοῦς παῖδα. ἔστι δὲ καὶ βωμὸς ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ. ἐν ᾧ καὶ ἐστεφανώσατο καὶ τὸ κλάδον ἀνεῖλε. καὶ ἔτι καὶ νῦν ἔτους ἐννάτου οἱ Δελφοὶ παῖδας εὐγενεῖς πέμπουσι καὶ ἀρχιθέωρον ἕνα σφῶν αὐτῶν. οἱ δὲ παραγενόμενοι καὶ μεγαλοπρεπῶς θύσαντες ἐν τοῖς Πέμπεσιν, ἀπίασι πάλιν στεφάνους ἀπὸ τῆς αὐτῆς δάφνης διαπλέξαντες ἀφ᾽ ἧς παρ᾽ ἑαυτὸν καὶ τότε ὁ θεὸς ἐστεφανώσατο. καὶ τὴν ὁδὸν ἐκείνην † ἔρχεται ἢ καλεῖται μὲν Πυθιὰς, φέρει δὲ διὰ Θετταλίας, καὶ Πελαγονίας, καὶ τῆς Οἴτης, καὶ τῆς Αἰνιάνων χώρας, καὶ τῆς Μηλιέων, καὶ Δωριέων, καὶ Λοκρῶν τῶν Εσπερίων. οὗτοι δὲ καὶ παραπέμπουσιν αὐτοὺς σὺν αἰδοῖ καὶ τιμῇ, οὐδὲν ἧττον ἤπερ οὓς ἐκεῖνοι οἱ ἐξ Ὑπερβορέων τὰ ἱερὰ κομίζοντας τῷ αὐτῷ θεῷ τούτῳ τιμῶσι. καὶ μὴν καὶ τοῖς Πυθίοις ἐκ ταύτης τῆς δάφνης τοῖς νικῶσι τοὺς

ἔρχονται,

στεφάνους

στεφάνοις διδόασιν. ταῦτα μὲν οὖν τὰ ἐν Θετταλίᾳ Τεμπῶν, καὶ ἐμοὶ νῦν τοσαῦτα εἰρήσθω.

Περὶ Ἀναξαγόρου ἀνδρείως τὸν τῶν τέκνων θάνατον ἐνεγκόντος.

ΚΕΦ. β.

Ἀναξαγόρᾳ τις τῷ Κλαζομενίῳ σπουδάζοντι πρὸς τοῖς ἑτέροις προσελθὼν, ἔφη τεθνηκέναι οἱ τοὺς δύο παῖδας, οὓς περ ὧν καὶ εἶχε μόνους ὁ Ἀναξαγόρας. ὁ δὲ μηδὲν διαταραχθεὶς, εἶπεν ᾔδειν θνητοὺς γεγεννηκότας.

Περὶ Ξενοφῶντος τὸν τοῦ υἱοῦ θάνατον ἀνδρείως ἐνεγκόντος.

ΚΕΦ. γ.

Ξενοφῶντι θύοντι ἧκέ τις ἐκ Μαντινείας ἄγγελος λέγων τὸν υἱὸν αὐτῷ τὸν Γρύλλον τεθνάναι. κἀκεῖνος ἀπέθετο μὲν τὸν στέφανον, διετέλει δὲ θύων. ἐπεὶ δὲ ὁ ἄγγελος προσέθηκε καὶ ἐκεῖνο, ὅτι νικῶν τέθνηκε, πάλιν ὁ Ξενοφῶν ἐπέθετο τὸν στέφανον· ταῦτα μὲν οὖν δημώδη, καὶ ἐς πολλοὺς ἐκπεφοίτηκεν.

gitur Thessalicis hęc mihi in præsenti commemorata sufficiant.

De Anaxagora fortiter liberorum mortem ferente.

CAP. II.

Cùm quidam Anaxagoræ Clazomenio, cum aliis negotium agenti, nunciasset, duos filios eius mortuos esse, quos etiam solos habebat: ille nihil perterritus, aut affectus nuncio, respondit: Sciui eos mortales natos esse.

De Xenophonte filij obitum fortiter tolerante.

CAP. III.

Xenophonti rem diuinam obeunti, nuncius quidam ex Mantinea dixit, filium eius Gryllum vita defunctum esse. At ille solùm corona deposita, in sacrificando perstitit. Quum verò nuncius etiam illud adiiceret, eum cum victoria mortuum esse, receptam coronam iterum imposuit. Hæc quidem vulgaria sunt, & multorum sermone celebrata.

Quòd Dion ob filij mortẽ non perturbatus sit.

CAP. IV.

Dion verò Hipparini filius, Platonis discipulus, publica quædam & communia negotia tractabat, quum eius filius à tecto delapsus in atrium, vitam cum morte commutauit. His nihil commotus est Dion, neque mutatus, sed constanter in eo quod inceperat, efficiendo perseuerauit.

Antigonus filium suum mortuum videns, nihil perturbatus est.

CAP. V.

Antigonum secundũ aiũt: quum aliqui filium eius ex acie mortuum reportarẽt: vidisse quidem ipsum, sed colorem non mutasse, neque verò lachrymas fudisse: sed collaudatum, quòd vt fortis miles occubuisset, sepulchro mãdari iussisse.

Ὅτι ὁ Δίων ὑπὸ τοῦ τοῦ υἱοῦ θανάτου οὐκ ἐταράχθη.

ΚΕΦ. δ.

Δίων δὲ ὁ Ἱππαρίνου μὲν παῖς, Πλάτωνος δὲ ὁμιλητὴς, ἔτυχε μὲν χρηματίζων ὑπὲρ τινῶν δημοσίων καὶ κοινῶν πραγμάτων· ὁ δὲ παῖς αὐτοῦ ἐκ τοῦ τέγους κατενεχθεὶς εἰς τὴν αὐλὴν, τὸν βίον κατέστρεψεν. οὐδὲν οὖν ἐπὶ τούτοις μεταβάλετο ὁ Δίων ἀλλ᾽ ὅπερ οὖν ἐξ ἀρχῆς ἔπραττε, τοῦτο καὶ δρῶν διετέλεσεν.

Ἀντίγονος τὸν υἱὸν νεκρὸν ἰδὼν οὐδὲν συνεταράχθη.

ΚΕΦ. ε.

Ἀντίγονόν γε μὴν φασὶ τὸν δεύτερον ἐπεὶ τινες τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐκ τῆς παρατάξεως ἐκόμισαν νεκρὸν, εἶδε μὲν αὐτὸν, οὐδὲν δὲ τρέψας τοῦ χρωτὸς, οὐδὲ μὴν ἀποδακρύσας. ἐπαινέσας δὲ ὡς ἀγαθὸν στρατιώτην, θάπτειν προσέταξε.

Περὶ μεγαλοφροσύνης Κράτητος.

ΚΕΦ. ϛ.

Κράτης ὁ Θηβαῖος τά τε ἄλλα μεγαλόφρων ὢν πεφώραται, καὶ καταφρονητικὸς τῶν ὑπὸ τοῦ πλήθους θαυμαζομένων· ἀτὰρ οὖν καὶ χρημάτων, καὶ πατρίδος. ὅτι μὲν οὖν τῆς οὐσίας ἀπέστη τοῖς Θηβαίοις, τοῦτο μὲν καὶ εἰς πάντας ἐξεφοίτησε· τὸ δὲ ἕτερον αὐτοῦ οὐ πᾶσι γνώριμον, ἔστι δὲ ἐκεῖνο. ἀπαλλαττόμενος τῶν Θηβῶν οἰκισθεισῶν πάλιν, ἔφη, οὐ δέομαι πόλεως ἣν Ἀλέξανδρος κατασκάψει, ἢ ἄλλος.

De animi Cratetis celsitudine. CAP. VI.

Crates Thebanus tum in aliis rebus magno vir animo deprehensus est, & contemptor eorum quæ vulgo admirationi erant: pecuniarum etiam ac patriæ. Quòd igitur suas facultates Thebanis tradiderit, id in omnes emanauit. Alterum verò factum eius non omnibus notum est, hoc videlicet: Relinquens Thebas iam restauratas: Non opus est, inquit, mihi ciuitate, quam Alexander vel alius subuersurus sit.

Περὶ τῆς τῶν πολλῶν κακοφημίας.

ΚΕΦ. ζ.

Δημοχάρης, ὁ τοῦ Δημοσθένους ἀδελφιδοῦς, ἐπιδεῖξαι βουλόμενος, ὅτι τῆς ἐκ τῶν πολλῶν κακοφημίας ὑπερφρονεῖ, θεασάμενός τινας καθεζομένους ἐν ἰατρείῳ ψογερούς, καὶ κακῶς ἀγορεύειν ἐρρωμένως προθυμουμένους· τί φατε ὑμεῖς (εἶπε) Δυσμενίδαι; τὸ ἦθος αὐ-

De calumnia populi.

CAP. VII.

Demochares, nepos Demosthenis, significare volens, se nihili pendere obtrectationes vulgi, cũ videret obtrectatores quosdam vna sedentes in medici officina, & malè loquendi omnino cupidos: Quid loquimini, inquit, vos Dysmenidæ? simul hoc nomine

ingenium naturámque ipsorum innuens, & detegens.

Quòd Phrynichus propter poëma quoddam in ducem electus sit.

CAP. VIII.

Phrynicũ Athenienses belli ducem creauerunt, neque gratia aut fauore, neque propter generis claritudinem, neque verò quòd diues locupléſque eſſet. Sæpe enim propter hęc multos imitati ſunt Athenienſes, aliíſque prætulerunt. Sed quum Pyrrhichiſtis in quadam tragœdia cõuenientes & bellicos modulos feciſſet, adeò tenuit vniuerſum theatrum, & præſentium animos cœpit, vt confeſtim eum ducem eligerent, arbitrantes eum bellicis rebus cum vtilitate præfuturum eſſe, qui à viris armatis non abhorrentia carmina poëmatáque in dramate confeciſſet.

τ' ἄμα ἐκκαλύψας, διὰ τούτου τοῦ ὀνόματος.

Ὅτι Φρύνιχος, διά τι ποίημα στρατηγὸς ᾑρέθη.

ΚΕΦ. η.

Φρύνιχον Ἀθηναῖοι στρατηγὸν εἵλοντο, οὔτε κατὰ σπουδάς, οὔτε κατὰ τὴν τοῦ γένους ἀξίαν, οὐδὲ μὴν ὅτι ἦν πλούσιος. πολλάκις γὰρ καὶ ἐκ τούτων ἐθαυμάζοντο ἐν ταῖς Ἀθήναις, καὶ τῶν ἄλλων προηροῦντο. ἀλλ' ἐπεὶ τοῖς πυρριχισταῖς ἔν τινι τραγῳδίᾳ ἐπιτήδεια μέλη καὶ πολεμικὰ ἐξεπόνησεν, οὕτως ἄρα κατεχ-τήσατο τὸ θέατρον, καὶ ἐκράτησε τῶν παρόντων, ὥστε παραχρῆμα αὐτὸν εἵλοντο στρατηγεῖν· πιστεύσαντες ὅτι τῶν πολεμικῶν ἔργων ἡγήσεται καλῶς, καὶ εἰς δέον, ὅπου μὴ ἀπᾴδοντα τοῖς ἐνοπλίοις ἀνδράσιν εἰργάσατο τὰ ἐν τῷ δράματι μέλη τε, καὶ ποιήματα.

Περὶ

Περὶ ἔρωτος. *De amore.* CAP. IX.

ΚΕΦ. Θ.

Ἐρῶντι ἀνδρὶ * τίς οὐκ ἐρῶν, ὅπλοις ἐπειγούσης τῆς μάχης, καὶ συνάγοντος τοῦ πολέμου, οὐκ ἂν συμμίξειεν †; ὁ γὰρ ἀνέραστος φεύγει καὶ ἀποδιδράσκει τὸν ἐρωτικὸν, ἅτε βέβηλος καὶ ἀτέλεστος τοῦ θεοῦ, καὶ τοσοῦτον ἀνδρεῖος, ὅσον αὐτοῦ καὶ ἡ ψυχὴ χωρεῖ, καὶ τὸ σῶμα ῥώμης ἔχει. δέδοικε δὲ τὸν ἕτερον ἅτε ἐκ θεοῦ κατόχως ἐνθουσιῶντα, καὶ οὐ μὰ Δία τοῦτο τὸ κοινὸν ἐξ Ἄρεος, ἀλλ' ἐξ Ἔρωτος μανέντα. οἱ μὲν γὰρ ἐκ τοῦ ἑτέρου τῶν θεῶν κατειλημμένοι, ὧν ἕνα φησὶν Ὅμηρος ὅμοια τῷ Ἄρει μαίνεσθαι, ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν ἐξ ἑνὸς περιειλημμένοι δαίμονος, οὗ καὶ καλῶς ἀγωνίζονται τοσοῦτον, ὅσον ἐνθουσιᾶν αὐτοὺς ἅπαξ. οἱ δὲ Ἔρωτος βάκχοι πολεμοῦντες καὶ ὑπὸ τὸν Ἄρεος ὁρμῆς, καὶ ὑπὸ τῆς Ἔρωτος ἐκκαύσεως, διπλῆν τὴν

Quis cum amatore, qui ipse non amet, quum pugna committenda, ferróque de rebus decernendum est, manus conferat? Nam expers amoris fugit & declinat semper amatorem tanquam profanus, nec initiatus numini: tantúmque audet, quantum & animo valet, & corporis robore pollet. Extimescit autem illum alterum, quasi diuino furore correptum: & non solùm à Marte, quod quidem commune est, verùm etiam ab Amore concitatum. Nam qui solum ab altero horum deorum sunt inflámati, quorum vnum perinde ac Martem Homerus dicit grassári, cum vnum solum numen habeant, rectè benéque pugnant tantum, quantum animi potest semel vnum per se numen suppeditare. Amoris verò ministri pugnantes: & mauortio impetu, & amoris ardore stimulati, quum duplicem cultum

* ἑτέρῳ οὐκ ἐρῶν.

† *Melius sine interrogatione.*

ac numen sustineant, nō iniuria (vt sentiunt Cretenses) dupliciter quoque egregios & fortes se præstant. Non igitur quisquam reprehendet, si armatus aliquis solùm ab vno deo pugnans, non à duobus alteri quem Mars simul & Amor ad pugnam iuuāt, se opponere dubitet.

De Lacedæmoniorum amatoribus & amasiis.

CAP. X.

De Lacedæmoniorum Ephoris, quum habeam multa præclarè facta dictáque recensere, in præsentiarum ea dicam tantùm, quæ proposui. Quū quidam apud eos forma præstans, amatori honesto, sed pauperi, alterum diuitem prętulisset, irrogarunt illi pecuniarum mulctam, plectentes, vt apparet, pecuniarum illicitam cupiditatem ablatione pecuniæ. Alium verò quēdam honestum ac bonum virum, quòd neminem amaret ex iis qui deteriores essent pœna affecerunt: quòd cùm

λατρείαν ὑπομείναντες, εἰκότως κατὰ τὴν Κρητῶν ἔννοιαν, καὶ κατορθοῦσι διπλᾶ οὐ κοινῷ τῷ ἐξ Ἄρεως καὶ Ἔρωτος φονῶντι, αἰτιάσαιτο δ' ἄν τις, εἰ μὴ ὑπομένει ὁπλίτης ἀνταγωνίσασθαι, ὑφ' ἑνὶ τεταγμένος θεῷ, ἀλλ' οὐχ ὑπὸ τοῖς δύο.

Περὶ τῶν ἐν Λακεδαίμονι ἐραστῶν, καὶ ἐρωμένων.

ΚΕΦ. ι.

Περὶ τῶν ἐν Λακεδαίμονι ἐφόρων πολλὰ μὲν εἰπεῖν καὶ ἄλλα καλὰ ἔχω, ἃ δὲ νῦν προῄρημαι, νῦν ἐρῶ ταῦτα. ὅτε τις τῶν παρ' αὐτοῖς καλῶν, πλούσιον ἐραστὴν † εἵλετο τοῦ χρηστοῦ πένητος, ἐπέβαλον αὐτῷ χρήματα, κολάζοντες, ὡς ἔοικε, τὴν φιλοχρηματίαν τῇ τῶν χρημάτων ζημίᾳ. ἄλλον δέ τινα, ἄνδρα καλὸν κἀγαθὸν οὐδενὸς ἐρῶντα τῶν οὐ καλῶς πεφυκότων, καὶ τοῦτον ἐζημίωσαν, ὅτι χρηστὸς ὢν οὐδενὸς ἤρα. δῆλον γὰρ ὡς ὅμοιον ἂν ἑαυτῷ κἀκεῖ-

νον

νον ἀπέφηνεν, ἴσως δ' ἂν καὶ ἄλλον. δεινὴ γὰρ ἡ τῶν ἐραστῶν πρὸς τὰ παιδικὰ εὔνοια, ἀρετὰς ἐνεργάσασθαι ὅταν αὐτοὶ σεμνοὶ ὦσιν. ἐπεί τοι Λακωνικὸς καὶ ἐκεῖνος νόμος. ὅταν ἁμάρτῃ μειράκιον, τῇ μὲν ἀφελείᾳ τοῦ τρόπου, καὶ τῷ νεαρῷ τῆς ἡλικίας συγγινώσκουσι· τὸν δὲ ἐραστὴν ὑπὲρ αὐτοῦ κολάζουσιν, ἐπιγνώμονας αὐτοὺς, καὶ ἐξεταστὰς ὧν ἂν ἐκεῖνοι πράττουσι κελεύοντες εἶναι.

bonus esset, neminem amaret. Similem enim sui potuisset amasium reddere, forsitan etiam aliũ. Nam amatorum beneuolentia, plurimum valet apud amasios ad inserendum virtutis studium, si moderati sint ipsi & honesti. Est etiam eiusmodi lex apud Lacedæmonios: si quis adolescens in deliciis habitus peccasset, concedebant aut morum simplicitati, aut ætati iuuenili: amatorem verò eius pœnas luere cogebant, volentes arbitros eos & inspectores esse omnium quæ isti facerent.

Περὶ ψυχῆς.

ΚΕΦ. ια.

Οἱ περιπατητικοί φασι, μεθ' ἡμέραν θητεύουσαν τὴν ψυχὴν, τῷ σώματι περιπλέκεσθαι, καὶ μὴ δύνασθαι καθαρῶς τὴν ἀλήθειαν θεωρεῖν. νύκτωρ δὲ διαλυθεῖσαν τῆς περὶ τοῦτο λειτουργίας, καὶ σφαιρωθεῖσαν ἐν τῷ περὶ τὸν θώρακα τόπῳ, μαντικωτέραν γίνεσθαι, ἐξ ὧν τὰ ἐνύπνια.

De anima.

C. XI.

Peripatetici dicunt animam interdiu corpori seruitium præbere & inuolui, neque purè veritatem per picere posse. Noctu verò, liberatam à ministerio corporis, & veluti in orbem circa thoracem in se collectam, magis ad preuidenda futura idoneam esse, vnde existunt insomnia.

De amoris ratione apud Lacedamonios.

CAP. XII.

Apud Lacedæmonios, qui honesta liberalíque forma præditi sunt, non gerunt sese delicatè erga amatores, neque nimis arroganter. Siquidem hi diuersũ à reliquis faciunt adolescentibus formosis: nam ab amatoribus petunt *εἰς πνεῖν αὐτοῖς*. i. vt sese ament. Lacedæmoniorum ea vox est, oportere amare dicens: Spartanus aũt amor nihil turpe nouit. Siue enim adolescens ausus sit stuprum pati, siue amator inferre, neutri consultum fuerit Spartę manere. Aut enim è patria discedendũ eis, aut, quod grauius est, è vita

Περὶ ἔρωτος τῶν παρὰ Λακεδαιμονίοις.

ΚΕΦ. ιβ.

Οὐκ εἰσὶ θρυπτικοὶ πρὸς τοὺς ἐραστὰς οἱ Λακεδαιμονίων καλοὶ, οὐδὲ ἀλαζόνες ἐπὶ τὸ πλέον ἤ παρὰ τοῖς ἄλλοις ὡραίοις τὰ ἐκ τούτων καταμαθεῖν ἐστιν. αὐτοὶ γοῦν δέονται τῶν ἐραστῶν εἰς πνεῖν αὐτοῖς. Λακεδαιμονίων δὲ ἐστιν αὕτη ἡ φωνὴ, ἐρᾶν † δεῖν λέγουσα. Σπαρτιάτης † καὶ ἔρως αἰσχρὸν οὐκ οἶδεν. εἴτε γὰρ μειράκιον ἐτόλμησεν ὕβριν ὑπομεῖναι, εἴτε ἐραστὴς ὑβρίσαι, ἀλλ' οὐδετέροις ἐλυσιτέλησε τῇ Σπάρτῃ καταμεῖναι. ἢ γὰρ τῆς πατρίδος ἀπηλλάγησαν, ἢ καὶ τὸ ἔτι θερμότερον, καὶ τοῦ βίου αὐτοῦ.

δὴ δὲ vel γὰρ.

De vinolentia Tapyrorum.

C. XIII.

Adeò dedita vino est gens Tapyrorum, vt in vino viuat, & plurimum vitæ tempus in id insumat: neque solùm eo ad potandum abutitur, verumetiam ad vnguen-

Περὶ Ταπύρων οἰνοφλυγίας.

ΚΕΦ. ιγ.

Ὅτι φιλοινότατον ἔθνος τὸ τῶν Ταπύρων, τοσοῦτον, ὥστε ζῆν αὐτοὺς ἐν οἴνῳ, καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου ἐν τῇ πρὸς αὐτὸν ὁμιλίᾳ καταναλίσκειν. καὶ οὐ μόνον εἰς πόμα καταχρῶνται αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ χρίσματά ἐστιν αὐτοῖς

αὐτοῖς ὁ οἶνος, ὥσπερ ἄλλοις τὸ ἔλαιον.

dum, quemadmodum cæteri oleo.

Περὶ οἰνοφλυγίας Βυζαντίων.
ΚΕΦ. ιδ.

De vinolentia Byzantinorum. C. XIV.

Βυζαντίους δὲ εἶναι λόγος οἰνόφλυγας ὄντας, ἐνοικεῖν τοῖς καπηλείοις ὁ λόγος ἔχει τὰς οἰκίας τὰς ἰδίων, καὶ τὰ δωμάτια ἐκμισθώσαντας, καὶ τοῖς ξένοις τοῖς ἐπιδημοῦσι τῇ πόλει ἀπομισθώσαντας αὐτά· καὶ οὐ μόνον ἐκείνων, ἀλλὰ καὶ τὰς γυναικῶν αὐτοῖς ἀποστάντας, ὡς ἐν ταυτῷ τοὺς Βυζαντίους διπλῆν αἰτίας φέρεσθαι, καὶ οἰνοφλυγίας, καὶ προαγωγείας. ἅτε δὲ ὑπὸ τῆς μέθης καὶ τοῦ οἴνου διαῤῥέοντες, αὐλοῦ μὲν ἀκούοντες χαίρουσι, καὶ τὸ ἔργον αὐτοῖς αὐλεῖσθαι ἐστι, σάλπιγγα δὲ οὐδὲ ἀρχὴν ὑπομένουσι, καὶ ἐκ τούτων ἔξεστι νοεῖν, ὅτι καὶ πρὸς ὅπλα, καὶ πρὸς πολέμους ἀλλοτριώτατοι διάκεινται Βυζάντιοι. διὰ ταῦτά τοι καὶ Λεωνίδης ὁ στρατηγὸς αὐτῶν ἐν πολιορκίᾳ ἰσχυρᾷ, ἐπεὶ τῶν πολεμίων τοῖς τείχεσι προσβαλόντων, ἐκεῖνοί γε τὰς φρουρὰς ἐκλιπόντες διημέρευον ἐν ταῖς συνή-

Byzantij verò, quoniam proliues & propensi sunt ad vinum, relictis suis ædibus & domibus, peregrinis eas mercede locant, & transmigrant in cauponas, vt fama est. Neque solum hæc, sed etiam vxores illis relinquunt. Itaq. duorum criminum calumnia eodem facto sese implicant Byzantij, temulentiæ & prostitutionis. Quoniam verò ebrietate vinóque diffluunt, delectantur tibiarum sono, & tibiis maximè vacant. At tubæ fremitum primo auditu etiam non sustinent. Ex quibus liquet, quòd ab armis bellóque gerãt alienissimos animos Byzantij. Propter hanc causam Leonides dux militaris ipsorũ in acerrima vrbis oppugnatione, quum hostes mœnia adorirentur, & illi relictis excubiis totos

ἐν τῷ συνδείπνῳ παρῆν ξένοις, προπίνειν τῶν γυναικῶν ἕκαστον, ἐὰν βούληται, κἂν μηδὲν προσήκει ἡ γυνὴ αὐτῷ.

uiuio peregrinis & hospitibus permittitur, vt vnusquisque mulieribus propinet si libeat, etiamsi fœminæ nihil ad se pertineant.

Σύγκρισις Δημητρίου καὶ Τιμοθέου στρατηγῶν.

ΚΕΦ. ιϛ.

Comparatio Demetrij & Timothei Ducum.

C. XVI.

Εἶτα τίς ἀμείνων τὸ στρατηγεῖν, Δημήτριος ὁ πολιορκητὴς, ἢ Τιμόθεος ὁ Ἀθηναῖος; ἐγὼ μὲν ἐρῶ τὸν τῶν ἀμφοτέρων τρόπον. ἔνεστι δ' ὑμῖν προτιμῆσαι τὸν ἕτερον. Δημήτριος μὲν βίᾳ, καὶ πλεονεξίᾳ, καὶ λυπῶν τὰ μέγιστα, καὶ ἀδικῶν ᾕρει τὰς πόλεις μηχανὰς προσάγων, καὶ κατασείων καὶ ὑπορύττων τὰ τείχη. Τιμόθεος δὲ πείθων, καὶ διδάσκων λόγῳ, ὅτι λυσιτελέστερόν ἐστι τῶν Ἀθηναίων ἀκούειν.

Vter verò præstantior dux fuit, Demetrius Poliorcetes, an Timotheus Atheniensis? Ego mores & ingenium vtriusque explicabo. Vobis autem deinde præferre alterum licebit. Demetri⁹ per vim atque auaritiam, perturbánsque multos, & iniuriá inferens, ciuitates subigebat admotis machinis, concussis & suffossis mœnib. Timotheus verò persuadens verbis, & oratione docens, vtilius esse, vt Atheniẽsium dicto audientes essent, eadem hæc quæ ille perfecit.

Ὅτι φιλοσοφία οὐκ ἀπολίτευτος, καὶ τίνες τῶν φιλοσόφων ἐπολιτεύσαντο.

ΚΕΦ. ιζ.

Quòd philosophia ab administranda repub. non sit aliena, & quòd ex philosophis quidam remp. gubernarint.

C. XVII.

Ἐπολιτεύσαντο οὖν καὶ

Ex philosophis etiam

Quòd Dion ob filij mortē non perturbatus sit.

CAP. IV.

Dion verò Hipparini filius, Platonis discipulus, publica quædam & communia negotia tractabat, quum eius filius à tecto delapsus in atrium, vitam cum morte commutauit. His nihil commotus est Dion, neque mutatus, sed constanter in eo quod inceperat, efficiendo perseuerauit.

Antigonus filium suum mortuum videns, nihil perturbatus est.

CAP. V.

Antigonum secundū aiūt: quum aliqui filium eius ex acie mortuum reportarēt: vidisse quidem ipsum, sed colorem non mutasse, neque verò lachrymas fudisse: sed collaudatum, quòd vt fortis miles occubuisset, sepulchro mādari iussisse.

Ὅτι ὁ Δίων ὑπὲρ τοῦ τοῦ υἱοῦ θανάτου οὐκ ἐταράχθη.

ΚΕΦ. δ.

Δίων δὲ ὁ Ἱππαρίνου μὲν παῖς, Πλάτωνος δὲ ὁμιλητής, ἔτυχε μὲν χρηματίζων ὑπὲρ τινῶν δημοσίων καὶ κοινῶν πραγμάτων· ὁ δὲ παῖς αὐτοῦ ἐκ τοῦ τέγους κατενεχθεὶς εἰς τὴν αὐλήν, τὸν βίον κατέστρεψεν. οὐδὲν οὖν ἐπὶ τούτοις μεταβάλετο ὁ Δίων ἀλλ' ὅπερ οὖν ἐξ ἀρχῆς ἔπραττε, τοῦτο καὶ δρῶν διετέλεσεν.

Ἀντίγονος τὸν υἱὸν νεκρὸν ἰδὼν οὐδὲν συνεταράχθη.

ΚΕΦ. ε.

Ἀντίγονόν γε μὴν φασὶ τὸν δεύτερον, ἐπεί τινες τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐκ τῆς παρατάξεως ἐκόμισαν νεκρόν, εἶδε μὲν αὐτόν, οὐδὲν δὲ τρέψας τοῦ χρωτός, οὐδὲ μὴν ἐπιδακρύσας. ἐπαινέσας δὲ ὡς ἀγαθὸν στρατιώτην, θάπτειν προσέταξε.

Περὶ μεγαλοφροσύνης Κράτητος.

ΚΕΦ. ϛ.

Κράτης ὁ Θηβαῖος τά τε ἄλλα μεγαλόφρων ὢν πεφώραται, καὶ καταφρονητικὸς τῶν ὑπὸ τοῦ πλήθους θαυμαζομένων· ἀτὰρ οὖν καὶ χρημάτων, καὶ πατρίδος. ὅτι μὲν οὖν τῆς οὐσίας ἀπέστη τοῖς Θηβαίοις, τοῦτο μὲν καὶ εἰς πάντας ἐξεφοίτησε· τὸ δὲ ἕτερον αὐτοῦ οὐ πᾶσι γνώριμον, ἔστι δὲ ἐκεῖνο. ἀπαλλαττόμενος τῶν Θηβῶν οἰκισθεισῶν πάλιν, ἔφη, οὐ δέομαι πόλεως ἣν Ἀλέξανδρος κατασκάψει, ἢ ἄλλος.

De animi Cratetis celſitudine. CAP. VI.

Crates Thebanus tum in aliis rebus magno vir animo deprehenſus eſt, & contemptor eorum quæ vulgo admirationi erant: pecuniarum etiam ac patriæ. Quòd igitur ſuas facultates Thebanis tradiderit, id in omnes emanauit. Alterum verò factum eius non omnibus notum eſt, hoc videlicet: Relinquens Thebas iam reſtauratas: Non opus eſt, inquit, mihi ciuitate, quam Alexander vel alius ſubuerſurus ſit.

Περὶ τῆς τῶν πολλῶν κακοφημίας.

ΚΕΦ. ζ.

Δημοχάρης, ὁ τοῦ Δημοσθένους ἀδελφιδοῦς, ἐπιδεῖξαι βουλόμενος, ὅτι τῆς ἐκ τῶν πολλῶν κακοφημίας ὑπερφρονεῖ, θεασάμενός τινας καθεζομένους ἐν ἰατρείῳ ψογεροὺς, καὶ κακῶς ἀγορεύειν ἑτοίμου διψῶντας. τί φατε ὑμεῖς (εἶπε) Δυσμενίδαι; τὸ ἦθος αὐ-

De calumnia populi.

CAP. VII.

Demochares, nepos Demoſthenis, ſignificare volens, ſe nihili pendere obtrectationes vulgi, cũ videret obtrectatores quoſdam vna ſedentes in medici officina, & malè loquendi omnino cupidos: Quid loquimini, inquit, vos Dyſmenidæ? ſimul hoc nomine

ingenium naturámque ipsorum innuens, & detegens.

τ ἅμα ἐκκαλύψας, διὰ τούτου τοῦ ὀνόματος.

Quòd Thrynichus propter poëma quoddam in ducem electus sit.

Ὅτι Φρύνιχος, διά τι ποίημα στρατηγὸς ᾑρέθη.

CAP. VIII.

ΚΕΦ. η.

Phrynicū Athenienses belli ducem creauerunt, neque gratia aut fauore, neque propter generis claritudinem, neque verò quòd diues locupléſque eſſet. Sæpe enim propter hęc multos imitati sunt Athenienses, aliísque prætulerunt. Sed quòm Pyrrhichiſtis in quadam tragœdia cōuenientes & bellicos modulos feciſſet, adeò tenuit vniuersum theatrum, & præsentium animos cœpit, vt confeſtim eum ducem eligerent, arbitrantes eum bellicis rebus cum vtilitate præfuturum eſſe, qui à viris armatis non abhorrentia carmina pœmatáque in dramate confeciſſet.

Φρύνιχον Ἀθηναῖοι στρατηγὸν εἵλοντο, οὔτε κατὰ σπουδάς, οὔτε κατὰ τὴν τοῦ γένους ἀξίαν, οὐδὲ μὴν ὅτι ἦν πλούσιος. πολλάκις γὰρ καὶ ἐκ τούτων ἐθαυμάζοντο ἐν ταῖς Ἀθήναις, καὶ τῶν ἄλλων προηγοῦντο. ἀλλ᾽ ἐπεὶ τοῖς πυῤῥιχισταῖς ἔν τινι τραγῳδίᾳ ἐπιτήδεια μέλη καὶ πολεμικὰ ἐξεπόνησεν, οὕτως ἄρα κατεκτήσατο τὸ θέατρον, καὶ ἐκράτησε τῶν παρόντων, ὥστε παραχρῆμα αὐτὸν εἵλοντο στρατηγεῖν· πιστεύσαντες ὅτι τῶν πολεμικῶν ἔργων ἡγήσεται καλῶς, καὶ εἰς δέον, ὅπως μὴ ἀπάδοντα τοῖς ἐνοπλίοις ἀνδράσιν εἰργάσατο τὰ ἐν τῷ δράματι μέλη τε, καὶ ποιήματα.

Περὶ

Περὶ ἔρωτος. *De amore.* CAP. IX.

ΚΕΦ. θ.

Ἐρῶντι ἀνδρὶ * τίς οὐκ ἐρῶν, ὅπλοις ἐπειγούσης τῆς μάχης, καὶ συνάγοντος τοῦ πολέμου, οὐκ ἂν συμμίξειεν †; ὁ γὰρ ἀνέραστος φεύγει καὶ ἀποδιδράσκει τὸ ἐρωτικὸν, ἅτε βέβηλος καὶ ἀτελὴς τοῦ θεοῦ, καὶ τοσοῦτον ἀνδρεῖος, ὅσον αὐτοῦ καὶ ἡ ψυχὴ χωρεῖ, καὶ τὸ σῶμα ῥώμης ἔχει. δέδοικε δὲ τὸν ἕτερον ἅτε ἐκ θεοῦ κατόχως ἐνθουσιῶντα, καὶ οὐ μὰ Δία τοῦτο τὸ κοινὸν ἐξ Ἄρεος, ἀλλ' ἐξ Ἔρωτος μανέντα. οἱ μὲν γὰρ ἐκ τοῦ ἑτέρου τῶν θεῶν κατειλημμένοι, ὧν ἕνα φησὶν Ὅμηρος ὅμοια τῷ Ἄρει μαίνεσθαι, ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν ἐξ ἑνὸς περιειλημμένοι δαίμονος, οὐ καὶ καλῶς ἀγωνίζονται τοσοῦτον, ὅσον ἐνθουσιᾶν αὐτοὺς ἅπαξ. οἱ δὲ Ἔρωτος βάκχοι πολεμοῦντες καὶ ὑπὸ τὸν Ἄρεος ὁρμῆς, καὶ ὑπὸ τῆς Ἔρωτος ἐκκαύσεως, διπλῆν τὴν

Quis cum amatore, qui ipse non amet, quum pugna committenda, ferróque de rebus decernendum est, manus conferat? Nam expers amoris fugit & declinat semper amatorem tanquam profanus, nec initiatus numini: tantúmque audet, quantum & animo valet, & corporis robore pollet. Extimescit autem illum alterum, quasi diuino furore correptum: & non solùm à Marte, quod quidem commune est, verùm etiam ab Amore concitatum. Nam qui solum ab altero horum deorum sunt inflámati, quorum vnum perinde ac Martem Homerus dicit grassári, cum vnum solum numen habeant, rectè beneque pugnant tantum, quantum animi potest semel vnum per se numen suppeditare. Amoris verò ministri pugnantes: & mauortio impetu, & amoris ardore stimulati, quum duplicem cultum

* ἕτερος οὐκ ἐρῶν.

† *Melius sine interrogatione.*

ac numen sustineant, nõ iniuria (vt sentiunt Cretenses) dupliciter quoque egregios & fortes se præstant. Non igitur quisquam reprehendet, si armatus aliquis solùm ab vno deo pugnans, non à duobus alteri quem Mars simul & Amor ad pugnam iuuāt, se opponere dubitet.

λατρείαν ὑπομένοντες, εἰκότως κατὰ τὴν Κρητῶν ἔννοιαν, καὶ κατορθοῦσι διπλᾶ, οὐ κοινῷ τῷ ἐξ Ἄρεως καὶ Ἔρωτος φονῶντι, αἰτιάσαιτο δ᾽ ἄν τις, εἰ μὴ ὑπομένει ὁπλίτης ἀνταγωνίσασθαι, ὑφ᾽ ἑνὶ τεταγμένος θεῷ, ἀλλ᾽ οὐχ ὑπὸ τοῖς δύο.

De Lacedæmoniorum amatoribus & amasiis.

CAP. X.

Περὶ τῶν ἐν Λακεδαίμονι ἐραστῶν, καὶ ἐρωμένων.

ΚΕΦ. ι.

De Lacedæmoniorum Ephoris, quum habeam multa præclarè facta dictáque recensere, in præsentiarum ea dicam tantùm, quæ proposui. Quũ quidam apud eos forma præstans, amatori honesto, sed pauperi, alterum diuitem prætulisset, irrogarunt illi pecuniarum mulctam, plectentes, vt apparet, pecuniarum illicitam cupiditatem ablatione pecuniæ. Alium verò quẽdam honestum ac bonum virum, quòd neminem amaret ex iis qui deteriores essent pœna affecerunt: quòd cùm

Περὶ τῶν ἐν Λακεδαίμονι ἐφόρων πολλὰ μὲν εἰπεῖν καὶ ἄλλα καλὰ ἔχω, ἃ δὲ νῦν προῄρημαι, νῦν ἐρῶ ταῦτα. ὅτε τις τῶν παρ᾽ αὐτοῖς καλῶν, πλούσιον ἐραστὴν εἵλετο τοῦ χρηστοῦ πένητος, ἐπέβαλον αὐτῷ χρήματα, κολάζοντες, ὡς ἔοικε, τὴν φιλοχρηματίαν τῇ τῶν χρημάτων ζημίᾳ. ἄλλον δέ τινα ἄνδρα καλὸν κἀγαθὸν οὐδενὸς ἐρῶντα τῶν οὐ καλῶς πεφυκότων, καὶ τοῦτον ἐζημίωσαν, ὅτι χρηστὸς ὢν οὐδενὸς ἤρα. δῆλον γὰρ ὡς ὅμοιον ἂν ἑαυτῷ κἀκεῖ-

νον ἀπέφηνεν, ἴσως δ' ἂν καὶ ἄλλον. δεινὴ γὰρ ἡ τῶν ἐραστῶν πρὸς τὰ παιδικὰ εὔνοια, ἀρετὰς ἐνεργάσασθαι ὅταν αὐτοὶ σεμνοὶ ὦσιν. ἐπεί τοι Λακωνικὸς καὶ οὗτος νόμος. ὅταν ἁμάρτῃ μειράκιον, τῇ μὲν ἀφελείᾳ τοῦ τρόπου, καὶ τῷ νεαρῷ τῆς ἡλικίας συγγινώσκουσι· τὸν δὲ ἐραστὴν ὑπὲρ αὐτοῦ κολάζουσιν, ἐπιγνώμονας αὐτοὺς, καὶ ἐξεταστὰς ὧν ἐκεῖνοι πράττουσι κελεύοντες εἶναι.

Περὶ ψυχῆς.

ΚΕΦ. ια.

Οἱ περιπατητικοί φασι, μεθ' ἡμέραν θητεύουσαν τὴν ψυχὴν, τῷ σώματι περιπλέκεσθαι, καὶ μὴ δύνασθαι καθαρῶς τὴν ἀλήθειαν θεωρεῖν. νύκτωρ δὲ διαλυθεῖσαν τῆς περὶ τοῦτο λειτουργίας, καὶ σφαιρωθεῖσαν ἐν τῷ περὶ τὸν θώρακα τόπῳ, μαντικωτέραν γίνεσθαι, ἐξ ὧν τὰ ἐνύπνια.

bonus esset, neminem amaret. Similem enim sui potuisset amasium reddere, forsitan etiam aliũ. Nam amatorum beneuolentia, plurimum valet apud amasios ad inserendum virtutis studium, si moderati sint ipsi & honesti. Est etiam eiusmodi lex apud Lacedæmonios: si quis adolescens in deliciis habitus peccasset, concedebant aut morum simplicitati, aut ætati iuuenili: amatorem verò eius pœnas luere cogebant, volentes arbitros eos & inspectores esse omnium quæ isti facerent.

De anima.

C. XI.

Peripatetici dicunt animam interdiu corpori seruitium præbere & inuolui, neque purè veritatem percipere posse. Noctu verò, liberatam à ministerio corporis, & veluti in orbem circa thoracem in se collectam, magis ad prœuidenda futura idoneam esse, vnde existunt insomnia.

De amoris ratione apud Lacedæmonios.

CAP. XII.

Apud Lacedæmonios, qui honesta liberalique forma præditi sunt, non gerunt sese delicatè erga amatores, neque nimis arroganter. Siquidem hi diuersũ à reliquis faciunt adolescentibus formosis: nam ab amatoribus petunt *εἰς πνεῖν αὐτοῖς*, i. vt sese ament. Lacedæmoniorum ea vox est, oportere amare dicens: Spartanus aũt amor nihil turpe nouit. Siue enim adolescens ausus sit stuprum pati, siue amator inferre, neutri consultum fuerit Spartę manere. Aut enim è patria discedendũ eis, aut, quod grauius est, è vita

Περὶ ἔρωτος τῶν παρὰ Λακεδαιμονίοις.

ΚΕΦ. ιβ.

Οὐκ εἰσὶ θρυπτικοὶ πρὸς τοὺς ἐραστὰς οἱ Λακεδαιμονίων καλοί, οὐδὲ ἀλαζόνες ἐπὶ τοὐναντίον, ἢ παρὰ τοῖς ἄλλοις ὡραίοις τὰ ἐκ τούτων καταμαθεῖν ἔστιν. αὐτοὶ γοῦν δέονται τῶν ἐραστῶν εἰσπνεῖν αὐτοῖς. Λακεδαιμονίων δὲ ἐστὶν αὕτη ἡ φωνή, ἐρᾶν † δεῖν λέγουσα. Σπαρτιάτης δὲ καὶ ἔρως αἰσχρὸν οὐκ οἶδεν. εἴτε γὰρ μειράκιον ἐτόλμησεν ὕβριν ὑπομεῖναι, εἴτε ἐραστὴς ὑβρίσαι, ἀλλ' οὐδετέροις ἐλυσιτέλησε τῇ Σπάρτῃ καταμεῖναι. ἢ γὰρ τῆς πατρίδος ἀπηλλάγησαν, ἢ καὶ τὸ ἔτι θερμότερον, καὶ τοῦ βίου αὐτοῦ.

ἐδεῖν δὲ vel γὰρ.

De vinolentia Tapyrorum.

C. XIII.

Adeò dedita vino est gens Tapyrorum, vt in vino viuat, & plurimum vitæ tempus in id insumat: neque solùm eo ad potandum abutitur, verumetiam ad vnguen-

Περὶ Ταπύρων οἰνοφλυγίας.

ΚΕΦ. ιγ.

Ὅτι φιλοινότατον ἔθνος τὸ τῶν Ταπύρων, τοσοῦτον, ὥστε ζῶν αὐτοὺς ἐν οἴνῳ, καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου ἐν τῇ πρὸς αὐτὸν ὁμιλίᾳ καταναλίσκειν. καὶ οὐ μόνον εἰς πόμα καταχρῶνται αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ χρίσματά ἐστιν

αὐτοῖς

αὐτοῖς ὁ οἶνος, ὥσπερ ἄλλοις τὸ ἔλαιον.

Περὶ οἰνοφλυγίας Βυζαντίων.

ΚΕΦ. ιδ.

Βυζαντίους δὲ δεινῶς οἰνόφλυγας ὄντας, ἐνοικεῖν, τοῖς καπηλείοις ὁ λόγος ἔχει τὰς οἰκίας τὰς ἰδίας, καὶ τῶν δωματίων ἐοικισθέντας, καὶ τοῖς ξένοις τοῖς ἐπιδημοῦσι τῇ πόλει ἐπιμισθώσαντας αὐτά· καὶ οὐ μόνον ἐκείνων, ἀλλὰ καὶ τῶν γυναικῶν αὐτοῖς ἀποστάντας, ὡς ἐν ταυτῷ τοὺς Βυζαντίους διπλῆν αἰτίας φέρεσθαι, καὶ οἰνοφλυγίας, καὶ προαγωγείας. ἅτε δὲ ὑπὸ τῆς μέθης καὶ τοῦ οἴνου διαῤῥέοντες, αὐλοῦ μὲν ἀκούοντες χαίρουσι, καὶ τὸ ἔργον αὐτοῖς αὐλεῖσθαί ἐστι, σάλπιγγα δὲ οὐδὲ ἀρχὴν ὑπομένουσι, καὶ ἐκ τούτων ἔξεστι νοεῖν, ὅτι καὶ πρὸς ὅπλα, καὶ πρὸς πολέμους ἀλλοτριώτατοι διάκεινται Βυζάντιοι. διὰ ταῦτά τοι καὶ Λεωνίδης ὁ στρατηγὸς αὐτῶν ἐν πολιορκίᾳ ἰσχυρᾷ, ἐπεὶ τῶν πολεμίων τοῖς τείχεσι προσβαλόντων, ἐκεῖνοί γε τὰς φρουρὰς ἐκλιπόντες διημέρευον ἐν ταῖς συνή-

dum, quemadmodum cæteri oleo.

De vinolentia Byzantinorum. C. XIV.

Byzantij verò, quoniam proliues & propensi sunt ad vinum, relictis suis ædibus & domibus, peregrinis eas mercede locant, & transmigrant in cauponas, vt fama est. Neque solum hæc, sed etiam vxores illis relinquunt. Itaq. duorum criminum calumnia eodem facto sese implicant Byzantij, temulentiæ & prostitutionis. Quoniam verò ebrietate vinóque diffluunt, delectantur tibiarum sono, & tibiis maximè vacant. At tubæ fremitum primo auditu etiam non sustinent. Ex quibus liquet, quòd ab armis bellóque gerãt alienissimos animos Byzantij. Propter hanc causam Leonides dux militaris ipsorũ in acerrima vrbis oppugnatione, quum hostes mœnia adorirentur, & illi relictis excubiis totos

ἐν τῷ συνδείπνῳ παροῦσι ξένοις, προπίνειν τῶν γυναικῶν ἕκαστον, ἐὰν βούληται, κἂν μηδὲν προσήκει ἡ γυνὴ αὐτῷ.

uiuio peregrinis & hospitibus permittitur, vt vnusquisque mulieribus propinet si libeat, etiamsi fœminæ nihil ad se pertineant.

Σύγκρισις Δημητρίου καὶ Τιμοθέου στρατηγῶν.

Comparatio Demetrij & Timothei Ducum.

ΚΕΦ. ιϛ.

C. XVI.

Εἶτα τίς ἀμείνων ἦν στρατηγεῖν, Δημήτριος ὁ πολιορκητὴς, ἢ Τιμόθεος ὁ Ἀθηναῖος; ἐγὼ μὲν ἐρῶ τὸν τῶν ἀμφοτέρων τρόπον. ἔνεστι δ' ὑμῖν προτιμῆσαι τὸν ἕτερον. Δημήτριος μὲν βίᾳ, καὶ πλεονεξίᾳ, καὶ λυπῶν τὰ μέγιστα, καὶ ἀδικῶν ᾕρει τὰς πόλεις μηχανὰς προσάγων, καὶ κατασείων καὶ ὑπορύττων τὰ τείχη. Τιμόθεος δὲ πείθων, καὶ διδάσκων λόγῳ, ὅτι λυσιτελέστερόν ἐστι τῶν Ἀθηναίων ἀκούειν.

Vter verò præstantior dux fuit, Demetrius Poliorcetes, an Timotheus Atheniensis? Ego mores & ingenium vtriusque explicabo. Vobis autem deinde præferre alterum licebit. Demetrius per vim atque auaritiam, perturbánsque multos, & iniuriá inferens, ciuitates subigebat admotis machinis, concussis & suffossis mœnib. Timotheus verò persuadens verbis, & oratione docens, vtilius esse, vt Atheniēsium dicto audientes essent, eadem hæc quæ ille perfecit.

Ὅτι φιλοσοφία οὐκ ἀπολίτευτος, καὶ τίνες τῶν φιλοσόφων ἐπολιτεύσαντο.

Quòd philosophia ab administranda repub. non sit aliena, & quòd ex philosophis quidam remp. gubernarint.

ΚΕΦ. ιζ.

C. XVII.

Ἐπολιτεύσαντο οὖν καὶ

Ex philosophis etiam

aliqui ad gubernacula rerum publicarum se dederunt: aliqui verò hoc solo contenti quod animum virtutib. excoluissent, quietam vitam traduxerunt. Correxerunt etiã & constituerunt resp. Zaleucus Locrensiũ, Charondas Catanensiũ, item Rheginensium quũ in exilium eiectus esset è Catana. Tarentinis profuit Archytas, Solon Atheniensibus, Bias & Thales in Ioniam adiumenta maxima importarunt. Chilon iuuit Lacedæmonios, Mitylenæos verò Pittacus, Rhodios Cleobulus, & Anaximãdrus coloniam Mileto Apolloniam deduxit. Xenophon etiam bellicis laudibus miles floruit, & optimus dux iudicatus est inter eos qui vnà cum Cyro ascenderant, tum quũ Cyrus & multi alij cũ ipso occubuissent. Et quum necessitas postularet aliquem qui posset seruare Græcos, & reduces domum reducere, hoc negotium illi datum est. Plato verò Aristonis filius Dionem

φιλόσοφοι, ἢ αὐτὸ τοῦτο μόνον τὴν ἀρετὴν ἀγαθοὶ γενόμενοι, ἐφ' ἡσυχίας κατεβίωσαν. ἐπηνώρθωσαν γὰρ τὰ κοινὰ, Ζάλευκος μὲν τὰ ἐν Λοκροῖς, Χαρώνδας δὲ τὰ ἐν Κατάνῃ, καὶ τὰ ἐν Ῥηγίνῳ, ὅτε ἐκ Κατάνης ἔφευγε. Ταραντίνοις δὲ ἐγένετο ἀγαθὸς Ἀρχύτας, Σόλων δὲ Ἀθηναίοις· Βίας δὲ καὶ Θαλῆς τὴν Ἰωνίαν πολλὰ ὤνησαν, Χίλων δὲ Λακεδαιμονίους, Μιτυληναίοις γε μὴν Πιττακος, Κλεόβουλος δὲ Ῥοδίους, Ἀναξίμανδρος δὲ ἡγήσατο τῆς εἰς Ἀπολλωνίαν ἐκ Μιλήτου ἀποικίας· ἀλλὰ καὶ Ξενοφῶν στρατιώτης ἀγαθὸς ἦν. καὶ ἀμείνων στρατηγὸς ὅτε Κύρῳ συνανέβη, καὶ Κῦρος μὲν καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἀπέθανον· καλούσης δὲ τῆς χρείας ἄνδρα δυνασόμενον σῶσαι τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἀγαγεῖν

τὴν

τὴν ὀπίσω εἰς τὰ οἰκεῖα, ἀπὸ ἐκεῖνος ἦν. Πλάτων δὲ ὁ Αρίστωνος Δίωνα κατήγαγεν εἰς Σικελίαν, καὶ δι' ὧν αὐτῷ συνεβούλευσε, καὶ ἐδίδασκε, διὰ τούτων τυραννίδα τὴν Διονυσίου κατέλυσε. Σωκράτης δὲ τῇ μὲν Αθηναίων πολιτείᾳ οὐκ ἠρέσκετο· τυραννικὴν γὰρ καὶ μοναρχικὴν, ἑώρα τὴν δημοκρατίαν οὖσαν Αθηναίοις. καὶ διὰ ταῦτα οὔτε ἐψήφισε τὸν τῶν δέκα στρατηγῶν θάνατον, ἀλλ' οὐδὲ τοῖς τριάκοντα ἐκοινώνει τῶν ἀσεβημάτων. ἔνθα δὲ ἐχρῆν ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀγωνίζεσθαι, ἀλλ' ἐνταῦθά γε ἀπροφάσιστος ἐκεῖνος στρατιώτης ἦν. ἐστρατεύσατο γοῦν ἐπὶ Δήλιον, καὶ εἰς Αμφίπολιν, καὶ εἰς Ποτίδαιαν. Αριστοτέλης δὲ τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα, οὐ τὸ λεγόμενον δὲ τοῦτο εἰς γόνυ πεσοῦσαν, ἀλλ' ἐπὶ στόμα, ἀνέστησεν αὖθις. Δημήτριος δὲ ὁ Φαληρεὺς, καὶ Αθήνῃσιν ἐπιφανέ-

reduxit in Siciliam: & consilium modúmque docuit, quo tyrannidem Dionysij subuerteret atque dissolueret. At Socrates nullam sibi curam de Atheniensium republica suscepit, quòd videret Atheniensium democratiam similiorem esse tyrannidi & monarchiæ. Proinde neque suffragio suo decem duces morti adiudicauit, neque triginta tyrannis quicquam communicauit in illorum nefariis sceleribus. Quum autem pro patria decertandum esset, tunc sine vlla recusatione militem agebat. Cessit autem arma contra Delum, Amphipolim, & Potideam, Aristoteles patriam suam non in genua (quod dicitur) procumbentem, sed in os prostratam erexit atque restituit. Demetrius Phalereus, summa cum dignitate rempub. Atheniensium re-

xit: donec eum Atheniensibus consueta solitáque inuidia eiecit: sed in Ægypto etiam apud Ptolomæum regem in rogandis ferendísque legibus primas tenebat. Quis verò infi.ias iuerit, Periclem Xanthippi filiũ philosophiæ præcepta calluisse,& Epaminondã filium Polymnidis, & Phocionem filium Phoci, & Aristidem Lysimachi, & Ephialtem Sophonidæ,& post hos interjecto tempore Carneadem & Critolaum? quoniam Romam quoque missi sunt pro Atheniensibus legati,& pacem impetrauerunt,qui tanta grauitate dicẽdi senatum perpulerunt, vt diceret, Miserunt Athenienses legatos,non vt nos persuaderent, sed qui cogerent nos facere quod ipsis collibitum esset. Ego verò illud etiam Persæi .. poro administratione reipub. duco,quòd Antigonum erudiuit:& illud Aristotelis, qui ipse quoque iuuenem adhuc Alexandrũ

αὐτῶν

ἐ τῶν πεί-σοντας, ἀλ-λὰ κ̓ τῶν

ςατα ἐπολιτεύσατο, ἕως αὐτὸν ὁ συνήθης Ἀθηναίοις φθόν☉ ἐξέωσε. καὶ ἐν Αἰγύπτῳ δὲ συνὼν τῷ Πτολεμαίῳ, νομοθεσίας ἦρξε. τίς δὲ ἀντιφρήσει, καὶ Περικλέα τὸν Ξανθίππου φιλόσοφον γενέσθαι, καὶ Ἐπαμινώνδαν τὸν Πολύμνιδ☉, καὶ Φωκίωνα τὸν Φώκου, καὶ Ἀριστείδην τὸν Λυσιμάχου· καὶ Ἐφιάλτην τὸν Σοφωνίδου. καὶ ἔτι κάτω τῷ χρόνῳ Καρνεάδην, καὶ Κριτόλαον; εἴγε καὶ εἰς τὴν Ῥώμην ἀφίκοντο καὶ ἐκεῖνοι ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων πρεσβεύοντες, καὶ † αὐτοὶ συντηρίαν εὕραντο. ὑπερφυῶ εἰς τοσοῦτον ἐνέτρεψαν τὴν σύγκλητον βουλὴν, ὡς εἰπεῖν αὐτοῖς, ἔπεμψαν Ἀθηναῖοι πρεσβεύοντας, * αὐτοὺς πείσοντας, ἀλλὰ γδ τῶν βιασομένους ἡμᾶς δρᾶσαι ὅσα θέλουσιν. ἐγὼ ἢ πολιτείαν φαίην καὶ τὸ Περσαίου, εἴγε Ἀντίγονον ἐπαίδευσε· καὶ τὸ Ἀριστοτέλους, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς σὺν Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππου νέῳ ὄντι φιλοσο-

φῶν

φρονῶν ἦν δῆλος. καὶ Λύσις δὲ ὁ γνώριμος ὁ Πυταγόρου, καὶ αὐτὸς Ἐπαμινώνδαν ἐξεπαίδευσεν. εἴ τις οὖν ἀπράκτους λέγει τοὺς φιλοσόφους, ἀλλὰ εὐήθη γε αὐτοῦ καὶ ἀνόητα ταῦτα. ἐγὼ μὲν γὰρ τὴν σὺν αὐτοῖς ἀπραγμοσύνην, καὶ τὸν τῆς ἡσυχίας ἔρωτα καὶ ἁρπάσαιμι ἐπιδραμών.

philosophiæ præceptis imbuit. Et Lysis, Pythagoræ* discipulus, Epaminondam instituit. Si quis igitur nihil rerum agere philosophos dicit, inconsideratè facit & stultè. quanquam ego ipsorum otium & tranquillitatis studium, libentissimo animo amplecterer.

*familiaris.

Περὶ συνουσίας Μίδου τοῦ Φρυγὸς, καὶ Σιληνοῦ καὶ τῶν ὑπὸ τούτου παραδόξων λεχθέντων.

ΚΕΦ. ιη.

De colloquio Midæ Phrygis & Sileni, & de iis quæ incredibiliter dicta sunt Midæ.

C. XVIII.

Περιηγεῖταί τινα Θεόπομπος συνουσίαν Μίδου τοῦ Φρυγὸς, καὶ Σιληνοῦ. νύμφης δὲ παῖς ὁ Σιληνὸς οὗτος, θεοῦ μὲν ἀφανέστερος τὴν φύσιν, ἀνθρώπου δὲ κρείττων καὶ θανάτου ἦν. πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα ἀλλήλοις διελέχθησαν. καὶ ὑπὲρ τούτων ὁ Σιληνὸς ἔλεγε πρὸς τὸν Μίδαν, τὴν μὲν Εὐρώπην, καὶ τὴν Ἀσίαν, καὶ τὴν Λιβύην νήσους εἶναι, ἃς περιρρεῖν κύκλῳ τὸν ὠκεανόν. ἤπειρον δὲ μόνην εἶναι ἐκείνην τὴν ἔξω τούτου τοῦ κό-

Narrat Theopompus, colloquium quoddam inter Midam Phrygem & Silenum intercessisse. Hic Silenus erat Nymphæ filius, & diis quidem conditione inferiore: mortalibus verò, morteque superiori. Hi tum alia multa sunt inter se colloquuti, tũ hęc Silenus aliquando Midæ retulit: Europã, Asiam, & Lybiam insulis esse, quas circumcirca Oceanus circumfluat. Continentem verò unicam extra hunc mundum existere, & magni-

tudinem ipsius infinitam & immensam esse narrabat: alere diuersa animalia grandia, & homines qui eam inhabitãt duplo maiores iis esse qui hanc habitant: neque tãtum temporis spatium ad viuendum illis sufficere, quantum nobis: sed etiam illud duplum: & multas magnásque ciuitates atque viuendi peculiares rationes & leges apud eos planè nostris contrarias esse constitutas. Duas vrbes esse magnitudine maximas dixit, nihil verò sibi mutuò similes: quarum altera dicatur Machimus, id est pugnax: altera Εὐσεβὴς, id est pia. pios igitur in pace vitam agere, & amplissimis opibus fructum ex terra capere, sine aratris & bobus, agricultura seminationéque nihil eis opus esse. Et (inquiebat) à morbis immunes sunt, atque vitam peragunt in suauissimo risu & voluptate. Adeò verò sine controuersia iustitiam colunt, vt perse-

ομου. καὶ τὸ μέγεθος αὐτῆς ἄπειρον δυνηθῆναι. τρέφειν δὲ τὰ ἄλλα ζῷα μεγάλα, καὶ τοὺς ἀνθρώπους δὲ τοὺς ἐνταῦθα οὐ διπλασίονα, τὸ μέγεθος. καὶ χρόνον ζῆν αὐτοὺς οὐχ ὅσον ἡμεῖς, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνον διπλοῦν. καὶ πολλὰς μὲν εἶναι καὶ μεγάλας πόλεις, καὶ βίων ἰδιότητας. καὶ νόμους αὐτοῖς τετάχθαι ἐναντίως κειμένους τοῖς παρ' ἡμῖν νομιζομένοις. δύο δὲ εἶναι πόλεις ἔλεγε μεγέθει μεγίστας, οὐδὲν δὲ ἀλλήλαις ἐοικέναι. καὶ τὴν μὲν ὀνομάζεσθαι Μάχιμον, τὴν δὲ Εὐσεβῆ. Τοὺς μὲν οὖν Εὐσεβεῖς ἐν εἰρήνῃ τε διάγειν, καὶ πλούτῳ βαθεῖ, καὶ λαμβάνειν τοὺς καρποὺς ἐκ τῆς γῆς χωρὶς ἀρότρων καὶ βοῶν· γεωργεῖν δὲ καὶ σπείρειν οὐδὲν αὐτοῖς ἔργον εἶναι. καὶ διατελοῦσιν (ἦ δ' ὅς) ὑγιεῖς καὶ ἄνοσοι, καὶ καταστρέφουσι τὸν ἑαυτῶν βίον γελῶντες εὖ μάλα καὶ ἡδόμενοι. οὕτω δὲ ἀναμφιλόγως εἰσὶ δί-

καιοι,

κοινωνῆσαι αὐτοῖς ... ὡς μήτε τοὺς θεοὺς πολλάκις ἀπαξιοῦν ἐπιφοιτᾶν αὐτοῖς. οἱ δὲ τῆς Μαχίμου πόλεως, μαχιμώτατοί τέ εἰσι καὶ αὐτοὶ, καὶ γίνονται μεθ' ὅπλων, καὶ ἀεὶ πολεμοῦσι, καὶ καταστρέφονται τοὺς ὁμόρους, καὶ παμπόλλων ἐθνῶν μία πόλις κρατεῖ αὕτη. εἰσὶ δὲ οἱ οἰκήτορες οὐκ ἐλάττους διακοσίων μυριάδων. ἀποθνήσκουσι δὲ τὸν μὲν ἄλλον χρόνον νοσήσαντες, σπάνιον δὲ τοῦτο· ἐπεὶ τά γε πολλὰ ἐν τοῖς πολέμοις, ἢ λίθοις, ἢ ξύλοις παιόμενοι. ἄτρωτοι γάρ εἰσι σιδήρῳ. χρυσοῦ δὲ ἔχουσι καὶ ἀργύρου ἀφθονίαν, ὡς ἀτιμότερον εἶναι παρ' αὐτοῖς τὸν χρυσὸν τοῦ παρ' ἡμῖν σιδήρου. ἐπιχειρῆσαι δέ ποτε, καὶ διαβῆναι τούτους εἰς τάσδε τὰς ἡμεδαπὰς, νήσους ἔλεγε, καὶ διαπλεύσαντάς γε τὸν ὠκεανὸν μυριάσι χιλίαις τῶν ἀνθρώπων ἕως Ὑπερβορέων ἀφικέσθαι, καὶ πυθομένους τῶν παρ' ἡμῖν τού-

pè dij quoque immortales non d.dignentur illorum vti commercio. Qui verò Machimum vrbem incolunt, bellicosissimi sunt, & arma induti bella semper gerunt, finitimósque in suam potestatem redigunt: atque hęc vna ciuitas in plurimas gentes imperium tenet. Ciues in ea sunt non pauciores ducentis myriadibus. Moriuntur aliàs ægrotantes, quod perrarò accidit. Siquidem in bellis plerumque lapidibus aut fuste percutiuntur: nam ferro non possunt vulnerari. Auri argentíque maximam copiam possident, ita vt minoris apud ipsos æstimetur aurum, quàm apud nos ferrum. Eos quodam tempore conatos etiam fuisse in has nostras insulas transire dixit, & traiecto oceano mille myriadas hominum vsque ad Hyperboreos peruenisse: cumq. audiuissent hos populos inter nostrates esse fœ-

felicissimos, contempsisse tanquam vilem, humilémque & minimè gloriosam vitam degentes: & idcirco indignum duxisse progredi vlterius. Hoc etiam adiecit multò mirabilius, homines aliquos nomine Meropes in illis locis, multas magnásque ciuitates habitare. In finibus autem regionis illorum locum esse, & nominari Anostum (id est, sine reditu, seu vnde non est reditus) similem voragini & hianti: neque verò tenebris, neque lumine insignem, sed aerem impendere obscuro quodã rubore permixtum. In eo loco duos fluuios labi, alterum voluptatis, alterum tristitiæ: & ad vtrumque arbores sitas esse, magnitudine platani magnæ. Quæ ad flumen tristitiæ sunt, eiusmodi naturæ ac potestatis fructus producere: si quis iis vescatur, eũ tantũm eiicere lacrymarum, vt per vniuersæ vitæ reliquum tempus, fletibus luctibúsque

τοὺς εἶναι τῶν εὐδαιμονεστάτους, καταφρονῆσαι ὡς φαύλους, καὶ ταπεινῶς πράττοντας, καὶ διὰ ταῦτα ἀτιμάσαι προελθεῖν περαιτέρω. τὸ δ' ἔτι θαυμασιώτερον προσετίθει, Μέροπάς τινας οὕτω καλουμένους ἀνθρώποις οἰκεῖν παρ' αὐτοῖς ἔφη πόλεις πολλὰς καὶ μεγάλας. ἐπ' ἐσχάτῳ δὲ τῆς χώρας αὐτῶν τόπον εἶναι καὶ ὀνομάζεσθαι Ἄνοστον, ἐοικέναι δὲ χάσματι. κατειλῆφθαι δὲ οὔτε ὑπὸ σκότους, οὔτε ὑπὸ φωτός, ἀέρα δὲ ἐπικεῖσθαι ἐρυθήματι μεμιγμένον θολερῷ. δύο δὲ ποταμοὺς περὶ τοῦτον τὸν τόπον ῥεῖν, καὶ τὸν μὲν ἡδονῆς καλεῖσθαι, τὸν δὲ λύπης· καὶ παρ' ἑκάτερον τούτων ἑστηκέναι δένδρα τὸ μέγεθος πλατάνου μεγάλης. φέρειν δὲ καρποὺς τὰ μὲν παρὰ τὸν τῆς λύπης ποταμὸν, τοιαύτην ἔχοντα τὴν φύσιν· ἐάν τις αὐτῶν ἀπογεύσηται, τοσοῦτον ἐκβάλλει δάκρυον, ὥστε κατατήκεσθαι πάντα τὸν ἑαυτοῦ βίον τὸν λοιπὸν θρηνοῦντα, καὶ οὕ-

τω

τῷ τελευτᾷν. τὰ δ' ἕτερα τὰ παραπεφυκότα τῷ τῆς ἡδονῆς ποταμῷ, ἀντίπαλον ἐκφέρειν καρπόν. ὃς γὰρ ἂν γεύσηται τούτων, τῶν μὲν ἄλλων τῶν πρότερον ἐπιθυμιῶν παύεται· ἀλλὰ καὶ εἴ του ἤρα, καὶ αὐτοῦ λαμβάνει λήθην, καὶ γίνεται κατὰ βραχὺ νεώτερος, καὶ τὰς φθανούσας ἡλικίας, καὶ τὰς ἤδη διεξελθούσας ἀναλαμβάνει ὀπίσω, τὸ μὲν γὰρ γῆρας ἀπορρίψας ἐπὶ τὴν ἀκμὴν ὑποστρέφει, εἶτα ἐπὶ τὴν τῶν μειρακίων ἡλικίαν ἀναχωρεῖ, εἶτα παῖς γίνεται, εἶτα βρέφος, καὶ ἐπὶ τούτοις ἐξαναλώθη. καὶ ταῦτα εἴ τῳ πιστὸς ὁ Χῖος λέγων, πεπιστεύσθω. ἐμοὶ δὲ δεινὸς εἶναι δοκεῖ μυθολόγος, καὶ ἐν τούτοις, καὶ ἐν ἄλλοις δέ.

diffluat, & sic vitam finiat. Alteras verò, quæ fluuio voluptatis agnascuntur, fructum contrarium ferre: qui enim hunc gustat, ab omnibus pristinis cupiditatibus abducitur: & si quem amauit, in eius obliuionem venit, paulatímque fit iunior, atque præcedentem ætatem & iam transactā retrò agit ac resumit. abiecta enim senectute ad vigorem ætatis reuertitur, deinde adolescētiam induit, tum pueritiam, postremò fit infans, & sic denique expirat: Hæc si cui fide dignus videtur Chius, credat. Mihi egregius fabulator tum in his, tum in aliis videtur.

Περὶ διαφορᾶς Ἀριστοτέλους πρὸς Πλάτωνα.

ΚΕΦ. ιθ'.

Λέγεται τὴν διαφορὰν Ἀριστοτέλους πρὸς Πλάτωνα τὴν πρώτην ἐκ τούτων γενέσθαι. οὐκ ἠρέσκετο αὐτοῦ τῷ βίῳ ὁ Πλάτων, οὔ-

De dissidio Aristotelis & Platone.

C. XIX.

Primum dissidium Aristotelis aduersus Platonem ex his ferunt initium cœpisse. Non probabat eius vitam Plato, neque corporis Ha-

bitum & ornatum. Nam Aristoteles & vestibus & calciamentis pretiosioribus vtebatur & tonsura, quam Plato non probabat annulísque ferendis se exornabat, vultu cauillationem & irrisionem quandam præseferebat. Et intempestiua loquacitas in sermone, ingenium eius moréſque arguebat. Hæc omnia philosopho indigna esse manifestũ est. Quæ cùm videret Plato, nõ approbabat hominẽ: sed ei pręponebat Xenocratem, Speusippum, Amyclã, & alios, quos cũ aliis honoribus prosequebatur, tũ disputationum suarum participes esse patiebatur. Quum verò quodam tempore Xenocrates in patriã iter suscepisset, Aristoteles cum suorũ discipulorum caterua, inter quos erat Mnason Phocẽsis, & alij, ad Platonem adiit. Laborabat tunc ex morbo Speusippus: quãobrem Platoni adesse nõ poterat. Plato octogesimum annum agebat,

δὲ τῇ κατασκευῇ τῇ περὶ τὸ σῶμα· καὶ γὰρ ἐσθῆτι ἐχρῆτο περιέργῳ ὁ Ἀριστοτέλης, καὶ ὑποδέσει· καὶ κουρὰν δὲ ἐκείρετο καὶ ταύτην ἀήθη Πλάτωνι. καὶ δακτυλίους δὲ πολλοὺς φορῶν ἐκαλλύνετο ἐπὶ τούτῳ. καὶ μωκία δέ τις ἦν αὐτοῦ περὶ τὸ πρόσωπον. καὶ ἄκαιρος στωμυλία λαλοῦντος, κατηγόρει καὶ αὐτὴ τὸν τρόπον αὐτοῦ. πάντα δὲ ταῦτα ὡς ἔστιν ἀλλότρια φιλοσόφου δῆλον. ἅπερ οὖν ὁρῶν ὁ Πλάτων οὐ προσίετο τὸν ἄνδρα· προετίμα δὲ αὐτοῦ Ξενοκράτην, καὶ Ἀμύκλαν, καὶ ἄλλους. τῇ τε λοιπῇ δεξιώσει αὐτοὺς τιμῶν, καὶ οὖν καὶ τῇ κοινωνίᾳ τῶν λόγων. ἀποδημίας δέ ποτε γενομένης τῷ Ξενοκράτει εἰς τὴν πατρίδα, ἐπέθετο τῷ Πλάτωνι Ἀριστοτέλης, χορόν τινα τῶν ὁμιλητῶν τῶν ἑαυτοῦ περιστησάμενος. ὧν ἦν Μνάσων τε ὁ Φωκεὺς, καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι. ἐνόσει δὲ τότε ὁ Σπεύσιππος, καὶ διὰ ταῦτα ἀδύνατος ἦν συμβαδίζειν τῷ Πλάτωνι. ὁ δὲ Πλάτων ὀγδοήκοντα ἐτῶν ἐγεγόνει, ὁμοῦ

† τι καὶ διὰ τὴν ἡλικίαν ὑπελελοίπει τὰ τῆς μνήμης αὐτόν. ἐπιθέμενος οὖν αὐτῷ, καὶ ἐπιβουλεύων ὁ Ἀριστοτέλης, καὶ φιλοτίμως πάνυ τὰς ἐρωτήσεις ποιούμενος, καὶ τρόπον τινὰ καὶ ἐλεγκτικῶς, ἀδικῶν ἅμα καὶ ἀγνωμονῶν ἦν δῆλος. καὶ διὰ ταῦτα ἀποστὰς ὁ Πλάτων τοῦ ἔξω περιπάτου, ἔνδον ἐβάδιζε σὺν τοῖς ἑταίροις. τριῶν δὲ μηνῶν διαγενομένων, ὁ Ξενοκράτης ἀφίκετο ἐκ τῆς ἀποδημίας, καὶ καταλαμβάνει τὸν Ἀριστοτέλη βαδίζοντα, οὗ κατέλιπε τὸν Πλάτωνα. ὁρῶν δὲ αὐτὸν μετὰ τῶν γνωρίμων, οὐ πρὸς Πλάτωνα ἀναχωροῦντα ἐκ τοῦ περιπάτου, ἀλλὰ καθ' ἑαυτὸν ἀπιόντα εἰς τὴν πόλιν, ἤρετό τινα τῶν ἐν τῷ περιπάτῳ ὅποι ποτὲ εἴη Πλάτων, ὑπώπτευε γὰρ αὐτὸν μαλακίζεσθαι. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, ἐκεῖνος μὲν οὐ νοσεῖ, ἐνοχλῶν δὲ αὐτὸν Ἀριστοτέλης παραχωρῆσαι πεποίηκε τοῦ περιπάτου, καὶ ἀναχωρήσας ἐν τῷ κήπῳ τῷ ἑαυτοῦ φιλοσοφεῖ. ὁ δὲ Ξενοκράτης ἀκού-

ita vt iam propter ætatem destituer:tur memoriæ viribus. Intendens igitur in eum, & adoriés ex insidiis Aristoteles, magnáque cum ambitione quæstiones nectens, & quodammodo sophisticè eum redarguens, iniuriū simul & ingratum sese præbebat. Proinde abstinens exteriore deambulatione Plato, domi cum familiaribus priuatim ibat. Exactis tribus mensibus Xenocrates à peregrinatione reuersus, inuenit Aristotelem deambulantem vbi reliquerat abiens Platonem. Videns autem eum cum familiaribus suis non ad Platonem commeare, sed alio in ciuitatem seorsim ex auditorio vestigia ferre, interrogabat quendam in Peripato, vbinam esset Plato, existimans eum decumbere. At ille respōdit: Nō malè habet, sed Aristoteles ei molestiā facessens effecit vt è Peripato discesserit, & in horto domi philosophiā tractet. His auditis Xeno-

crates repentè se ad Platonem contulit, & offendit eum differentem cum his qui simul aderant. Erant autem frequentissimi, & summæ existimationis viri, & adolescentes aliqui illustriores. Qui quum loquendi finem fecisset, perhumaniter pro more solito Xenocratem salutauit, rursúmque illum similiter Xenocrates. Deinde cœtu dimisso, Xenocrates nullum verbum hac de re cũ Platone loquutus, neque audiens, collectis suis cõmilitonibus, vehementer obiurgauit Speusippum, quòd Aristoteli cessisset ex Peripato, & ipse quàm potuit maximis viribus contra Aristotelem pugnauit: eoque contentionis progressus est, vt eum eiiceret, & in consuetum locum Platonem restitueret.

De Lysandro, & allatis ei muneribus.

C. XX.

Lysandro Spartiatæ in Ioniam proficiscenti,

σας, παραχρῆμα ἧκε πρὸς Πλάτωνα, καὶ κατέλαβε διαλεγόμενον τοῖς σὺν ἑαυτῷ. ἦσαν δὲ μάλα συχνοί, καὶ ἄξιοι λόγου, καὶ οἱ μάλιστα δοκοῦντες τῶν νέων ἐπιφανεῖς. ἐπεὶ δὲ ἐπαύσατο τῆς ὁμιλίας, ἠσπάσατό τε ὡς τὸ εἰκὸς τὸν Ξενοκράτη φιλανθρώπως, καὶ αὖ πάλιν ὁ Ξενοκράτης ἐκεῖνον ὁμοίως. διαλυθείσης δὲ τῆς συνουσίας, οὐδὲν οὔτε εἰπὼν πρὸς τὸν Πλάτωνα Ξενοκράτης, οὔτε ἀκούσας, συναγαγὼν τοὺς ἑταίρους, καὶ τῷ Σπευσίππῳ πάνυ ἰσχυρῶς ἐπέπληξε παραχωρήσαντι τοῦ περιπάτου Ἀριστοτέλει· αὐτός τε ἐπέθετο τῷ Σταγειρίτῃ κατὰ τὸ καρτερὸν· καὶ εἰς τοσοῦτον προῆλθε φιλοτιμίας ὡς ἐξελάσαι αὐτὸν, καὶ ἀποδοῦναι τὸ συνηθὲς χωρίον τῷ Πλάτωνι.

Περὶ Λυσάνδρου, καὶ δώρων διακομισθέντων αὐτῷ.

ΚΕΦ. κ.

Λυσάνδρῳ τῷ Σπαρτιάτῃ εἰς Ἰωνίαν ἀφικομέ-

νῳ οἱ κατὰ τὴν Ἰωνίαν ξένοι πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἀπέπεμψαν, ἀτὰρ οὖν καὶ βοῦν, καὶ πλακοῦντα. ὁ δὲ ἀπιδὼν εἰς τὸν πλακοῦντα, ἤρετο τί βούλεται τὸ πέμμα ἐκεῖνο εἶναι. ὁ δὲ κομίζων ἀπεκρίνατο, ὅτι ἐκ μέλιτος, καὶ τυροῦ, καὶ ἄλλων τινῶν κατεσκεύασται. ὁ δὲ Λύσανδρος, ἀλλὰ τοῦτο μὲν (εἶπε) δότε τοῖς Εἵλωσι. ἐλευθέρου γὰρ οὐκ ἔστι βρῶμα. τὸν δὲ βοῦν προσέταξε κατὰ τὰ πάτρια σκευασθῆναι, καὶ ἐδείπνησεν ἡδέως.

hoſpites quos habebat in Ionia,cum aliis multis,etiam bouem & placentam dono mi erunt.Qui placentam contemplatus,rogabat qui ſuam illud cupediarum eſſet. Cui quum is qui attulerat, reſponderet, ex melle,caſeo, aliiſque quibuſdam confectum eſſe:Sed hoc,inquit Lyſander,date Eilotibus. Non enim hic eſt liberi & ingenui hominis cibus. Bouem verò patrio ritu mactādum apparandúmque curauit,quem com voluptate comedit.

Περὶ μεγαλοφροσύνης τοῦ Θεμιστοκλέους.

ΚΕΦ. κα.

De magnanimitate Themiſtoclis.

CAP. XXI.

Ἐπανῄει ποτὲ ἐκ διδασκάλου παῖς ἔτι ὢν Θεμιστοκλῆς, εἶτα προσιόντος Πεισιστράτου, ὁ παιδαγωγὸς ἔφη τῷ Θεμιστοκλεῖ μικρὸν ἐγχωρῆσαι τῆς ὁδοῦ προσάγοντος τοῦ τυράννου· ὁ δὲ καὶ πάνυ ἐλευθερίως ἀπεκρίνατο. αὕτη γὰρ εἶπεν αὐτῷ οὐχ ἱκανὴ ὁδός; οὕτως ἄρα εὐγενές τι, καὶ μεγα-

Puer adhuc Themiſtocles quodam tempore è ludo litterario redibat: quem quum pædagogus obuio Piſiſtrato, de via decedere tyranno iuſſiſſet, planè liberè reſpondit:Nunquid hæc via nō ei ſufficit?Adeò,quiddam ingenuum & magnifi-

cum etiam in hoc dicto & hac ætate in Themistocle refulsit.

De pietate Æneæ, & Græcorum misericordia in Troianos.

CAP. XXII.

Quum captum est Ilium, Achiui, prout decebat Græcos homines, captiuorum sortem miserari, hoc per præconẽ denunciarunt, vt singuli ex liberis ciuibus, quod vellent vnum aliquod secũ auferrent. Æneas igitur cæteris neglectis, deos penates exportabat. Græci pietate viri oblectati, permiserunt insuper vnum ex suis possessionibus accipere. ille patrem annis & senio confectũ sublatum in humeros portabat. Obstupescẽtes etiam hoc facto non mediocriter, ex omnibus eius facultatibus abscesserunt: confitentes, erga eos qui pietatem in deos exercent, quique parentes re-

χίφεργε ἐνεφαίνετο τῷ Θεμιστοκλεῖ καὶ ἐξ ἐκείνου.

Περὶ τῆς τοῦ Αἰνείου εὐσεβείας, καὶ τοῦ τῶν Ἑλλήνων ἐλέους πρὸς τοὺς Τρῶας.

ΚΕΦ. κϐ.

Ὅτε ἑάλω τὸ Ἴλιον, οἰκτείραντες οἱ Ἀχαιοὶ τὰς τῶν ἁλισκομένων τύχας, καὶ πάνυ ἑλληνικῶς τοῦτο ἐκήρυξαν· ἕκαστον τῶν ἐλευθέρων ἕν, ὅ τι καὶ βούλεται τῶν οἰκείων ἀποφέρειν ἀράμενον. ὁ οὖν Αἰνείας τοὺς πατρῴους θεοὺς βαστάσας ἔφερεν, ὑπεριδὼν τῶν ἄλλων. ἡσθέντες οὖν ἐπὶ τῇ τοῦ ἀνδρὸς εὐσεβείᾳ οἱ Ἕλληνες, καὶ δεύτερον αὐτῷ κτῆμα συνεχώρησαν λαβεῖν. ὁ δὲ τὸν πατέρα πάνυ σφόδρα γεγηρακότα ἀναθέμενος ὤμοις ἔφερεν, ὑπερεκπλαγέντες οὖν καὶ ἐπὶ τούτῳ οὐχ ἥκιστα, πάντων αὐτῷ τῶν οἰκείων κτημάτων ἀπέστησαν· ὁμολογοῦντες ὅτι πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς γειναμέ-

ϑυς δὲ αἰδοῖς ἄγοντας, καὶ οἱ φύσει πολέμιοι ἥμεροι γίνονται.

uerenter colunt, etiam natura inimicos nõ posse non æquos & præclaros se præbere.

Περὶ Ἀλεξάνδρου.

De Alexandro.

ΚΕΦ. κγ.

CAP. XXIII.

Καλὰ μὲν οὖν Ἀλεξάνδρῳ τὰ ἐπὶ Γρανίκῳ, καὶ τὰ ἐπὶ Ἰσσῷ, καὶ ἡ πρὸς Ἀρβήλοις μάχη, καὶ Δαρεῖος ἡρημένος, καὶ Πέρσαι δουλεύοντες Μακεδόσι· καλὰ δὲ καὶ τῆς ἄλλης ἁπάσης Ἀσίας νενικημένης. καὶ Ἰνδοὶ δὲ καὶ οὗτοι Ἀλεξάνδρῳ πειθόμενοι. καλὸν καὶ τὸ πρὸς τῇ Τύρῳ, καὶ τὰ ἐν Ὀξυδράκαις, καὶ τὰ ἄλλα αὐτοῦ. τί γὰρ δεῖ οὖν στενοχωρίᾳ λόγου περιλαμβάνειν τοσαύτην ἀνδρὸς εἰς ὅπλα ἀρετήν; ἔστω δὲ καὶ τῆς τύχης Ἀλεξάνδρου ἀγαπώσης τὰ πλεῖστα, εἴ τις εἴη δύσερις. καλὸς δὲ οὖν Ἀλέξανδρος μὴ ἡττώμενος τῆς τύχης, μηδὲ πρὸς τὴν ἐξ αὐτῆς εἰς αὐτὸν προθυμίαν ἀπαγορεύων. ἐκεῖνα δὲ καὶ ἔτι καλὰ Ἀλεξάνδρου. † δὲ ...μηνός φασι πέμπτῃ

Præclara & laudabilia sunt Alexandri opera ad Granicum & Issum perpetrata, pugna ad Arbelos commissa, Darius captus, Persæ subiecti Macedonibus, Asia tota subacta, Indi Alexandro subditi. Laudanda etiam quæ ad Tyrum & in Oxydracis gessit, & alia multa. Quid enim hîc verborum angustia complecti tam latè patentem eius hominis fortitudinẽ conamur? Quòd si etiam fortunã quis inuidus & obtrectator, quæ adhęserit Alexandro, velit appellare, sit sanè. Attamen hoc in eo laudabile & præclarũ est, quòd fortunæ non succubuit, neq; eius erga se beneuolentia & promptitudine destitutus est. Verùm illa non sunt amplius laudãda in Alexãdro, quòd quũ quinta

Videtur dehoc esse nomen mensis: διος mensis quidem est mensis quidam Bithyniæ. Distrus verò Aprilis Macedonibus.

die mensis, vt fama est, perpotasset apud Eumeũ, deinde sexta crapulam edormierit, neque plus illo die vixerit, quàm vt surgeret, & ducibus de crastina profectione mandata daret, inquiens eam summo mane futuram. Septima deinde die epulatus est apud Perdiccam, qua se rursus vino ingurgitauit, & octaua dormiuit. Et decimoquinto die eiusdem mensis, iterum indulsit vino, & sequẽti solito more crapulã somno decoxit. Vigesimo quarto cœnauit apud Bagoam. Distabat à regia Bagoæ domus stadiis decem, pòst * tertio dormiuit. Ex duobus igitur alterum sit oportet: aut, quòd Alexander magno nocumento sibi fuerit, tot diebus potando consumptis: aut quòd qui hæc tradiderunt, mendacia dixerint. Ex quibus colligi potest, eos in reliquis * itidem à veritate deflectere, in quibus Eumenes Cardianus ille non postremum locum obtinet.

quinto, nẽpe vigesimo quinto. πέμπτῃ.

Græca aliter accipi possunt.

ἔπινε παρ' Εὐμαίῳ, εἶτα ἕκτῃ ἐκάθευδεν ἐκ τοῦ πότου. καὶ τοσοῦτον ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἔζησεν, ὅσον ἀναστὰς χρηματίσαι τοῖς ἡγεμόσιν ὑπὲρ τῆς αὔριον πορείας, λέγων ὅτι ἔσται πρωΐ. καὶ ἑβδόμῃ εἱστιᾶτο παρὰ Περδίκκᾳ, καὶ ἔπινε πάλιν, καὶ ὀγδόῃ ἐκάθευδε. πέμπτῃ δὲ ἐπὶ δέκα τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ταύτῃ ἔπινε, καὶ τῇ ἐπιούσῃ τὰ εἰθισμένα ἔδρα, τὰ ἐκ τοῦ πότου. παρὰ Βαγώᾳ δὲ ἐδείπνησε τετράδι μετ' εἰκάδα. ἀπεῖχε τῶν βασιλείων ὁ Βαγώα οἶκος δέκα σταδίοις, εἶτα τῇ † τρίτῃ ἐκάθευδε. δυοῖν οὖν θάτερον, ἢ Ἀλέξανδρος κακῶς τοσαύτας τοῦ μηνὸς ἡμέρας ἑαυτὸν ζημιοῖ διὰ τὸν οἶνον, ἢ οἱ ταῦτα γράψαντες ψεύδονται. ἔξεστι δὲ ἐκ τούτων ἐννοεῖν καὶ τοὺς λοιποὺς χρόνους τὰ ὅμοια αὐτοῖς λέγοντας. ὧν καὶ Εὐμένης ὁ Καρδιανός ἐστιν ἐκεῖνος ἐστι.

Περὶ

Περὶ φιλοκαλίας Ξενοφῶντος.

De Xenophontis pulchritudinis amore.

ΚΕΦ. κδ.

CAP. XXIV.

Ξενοφῶντι ἔμελε τῶν ἄλλων σπουδαίων, καὶ οὖν καὶ ὅπλα καλὰ ἔχειν. νικῶντι γὰρ ἔλεγε τοὺς πολεμίους, τὴν καλλίστην στολὴν ἁρμόττειν. καὶ ἀποθνήσκοντα ἐν τῇ μάχῃ, κεῖσθαι καλῶς ἐν καλῇ τῇ πανοπλίᾳ. ταῦ γὰρ ἀνδρὶ τῷ γενναίῳ ταῦτ' εἶναι τὰ ἐντάφια, τὰ ὡς ἀληθῶς κοσμοῦντα αὐτόν. λέγεται οὖν ὁ τοῦ Γρύλλου τὴν μὲν ἀσπίδα Ἀργολικὴν ἔχειν, τὸν δὲ θώρακα Ἀττικόν, τὸ δὲ κράνος Βοιωτιουργές, τὸν δὲ ἵππον Ἐπιδαύριον. φιλοκάλου δὲ ἔγωγε τὸν εἶναι φαίην τὰ τοιαῦτα ἀνδρὸς, καὶ ἀξιοῦντος ἑαυτὸν τῶν καλῶν.

Xenophonti tum alia honesta bonáque curæ fuerũt, tũ vt haberet arma pulchra & exposita. Aiebat enim, si vicisset hostes, elegãtissimo quoque se ornatu dignũ esse: & si vitam amitteret in prælio, cũ quodã decore appariturum in armatura splendida. Nã hæc esse strenuo & forti viro ornaméta sepulchralia, quę reuera ipsum ornẽt. Dicitur igitur hic Grylli filius habuisse scutũ Argolicum, thoracem Atticũ, galeam Bœotico artificio factam, equum Epidaurium: quæ sanè nõ aliter ego dixerim, quàm arguere virum elegantiæ studiosum, séque dignũ his quæ pulchra sunt iudicantem.

Περὶ Λεωνίδου, καὶ τῶν τριακοσίων ἐθελοντὶ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἀποθανόντων.

De Leonida, & trecentis qui vltrò pro salute totius Græciæ se morti obtulerunt.

ΚΕΦ. κε.

CAP. XXV.

Ὁ Λεωνίδης ὁ Λακε-

Leonides Lacedæmo-

nius, & vnà cum ipso trecenti viri ad Pylas mortem vaticinio sibi denunciatam subterfugere noluerunt: & pro defensione Græciæ ritè strenuéque pugnam facientes, gloriosum finem sortiti sunt, ac perpetuam sibi gloriam & nomen clarissimum reliquerunt.

δαιμόνιος, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ τριακόσιοι, τὸν μαντευόμενον αὐτοῖς θάνατον εἵλοντο ἐν Πύλαις. καὶ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος εὖ καὶ καλῶς ἀγωνισάμενοι τέλους ἔτυχον εὐκλεοῦς, καὶ δόξαν ἑαυτοῖς ἀθάνατον ἀπέλιπον, καὶ φήμην ἀγαθὴν δι' αἰῶνος.

De Pindaro tyranno.

CAP. XXVI.

Pindarus Melanis filius, Alyattæ verò Lydi ex filia nepos, suscepta Ephesiorum tyrannide in suppliciis sumendis asperum & inexorabilem se præbuit, in reliquis benignus ac sapiens visus est: magnámque curam adhibuit, ne in Barbarorum seruitutem patria redigeretur. Hæc ita se habere, illo facto declarauit. Quum enim Crœsus ipsius auunculus totam Ioniam inuaderet, legationem ad Pindarum misit, Ephe-

festiuus, facilis ac moderatus. *Videtur & alibi Æliani* φιλόπαις *pro* φιλοπαίγμων, *dixisse.*

Περὶ Πινδάρου τοῦ τυράννου.

ΚΕΦ. κϛ.

Πίνδαρος ὁ Μέλανος υἱὸς, Ἀλυάττου δὲ θυγατριδοῦς τοῦ Λυδοῦ, διαδεξάμενος τὴν Ἐφεσίων τυραννίδα, πρὸς μὲν τὰς τιμωρίας πικρὸς ἦν καὶ ἀπαραίτητος, τά γε μὴν ἄλλα ἐδόκει † φιλόπαις εἶναι, καὶ σώφρων, καὶ τοῦ μὴ δουλεῦσαι τὴν πατρίδα τοῖς βαρβάροις πολλὴν πρόνοιαν ἔθετο. ἔδειξε ταῦτα οὕτως ἔχειν ἐκεῖνα δήπου. ἐπεὶ γὰρ Κροῖσος ὁ πρὸς μητρὸς αὐτῷ θεῖος καταστρεφόμενος τὴν Ἰωνίαν, καὶ πρὸς τὸν Πίνδαρον πρεσβείαν ἀπέστελλε, ἀξιῶν Ἐφε-

Ἐφεσίοις ὑπ' αὐτῷ γενέσθαι. ὡς δ' οὐκ ἐπείθη, ἐπολιόρκει τὴν πόλιν Κροῖσος. ἐπεὶ δέ τις τῶν πύργων ἀνετράπη ὁ κληθεὶς ὕστερον προδότης, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς ἑώρα τὸ δεινόν, συνεβούλευσεν ὁ Πίνδαρος Ἐφεσίοις, ἐκδήσαντας ἐκ τῶν πυλῶν, καὶ τῶν † τειχῶν θώμιγγας συνάψαι τοῖς κίοσι τοῦ τῆς Ἀρτέμιδος νεώ, οἱονεὶ τὴν πόλιν ἀνάθημα ἐῶντας εἶναι τῇ Ἀρτέμιδι, ἀσυλίαν διὰ τούτων ἐπινοῶν τῇ Ἐφέσῳ· ὁ δὲ συνεβούλευε προσελθόντας δεῖσθαι τοῦ Λυδοῦ. προβαλλομένων δὲ τὴν ἱκετηρίαν τῶν Ἐφεσίων, γελάσαντά φασι τὸν Κροῖσον, καὶ δεξάμενον πράως τὸ στρατήγημα, τοῖς μὲν Ἐφεσίοις συγχωρῆσαι τὴν μετ' ἐλευθερίας † φυγήν· τῷ δὲ Πινδάρῳ προστάξαι τῆς πόλεως ἀπαλλάττεσθαι. ὁ δὲ οὐκ αἰτιάσας τῶν φίλων δὲ τοὺς συναπαίρειν αὐτῷ βουληθέντας παραλαβών, τὸν υἱόν, καὶ τῆς οὐσίας τὸ πλεῖστον τῇ πόλει παρακαταθέμενος, καὶ ἕνα τῶν συνήθων

sios in suam potestatem tradi postulans. At quum non permitteret, Crœsus vrbem obsidione cinxit. Quum autem turris quædam subuersa cecidisset, quæ in posterum proditrix appellata est, & præ oculis discrimen cerneret, consilium dedit Ephesiis Pindarus, vt ex portis & mœnibus funes ad columnas templi Dianæ alligarent, ac vrbem quasi anathema Dianæ esse sinerent: per hæc veluti sanctitatem, ac, ne spoliaretur, securitatem Epheso concilians: & suasit, vt ipsi Lydum adirent, ac pacem expeterent. Exponentibus igitur preces Ephesiis, risisse Crœsum aiunt, neque moleste hoc strategema accepisse, & Ephesiis concessisse libertatem, sed ea conditione atque lege, vt Pindarus ciuitate excederet. Qui nihil contradixit amicis, qui secum discedere vellent, assumptis, filium, & maximam rerum suarum partem, ciuitatis fidei credidit: & vni ex fa-

θριγκῶν.

ζωήν, vel σωτηρίας.

miliaribus Pasicli tum filij tutela, tum bonorum cura delegata, discessit in Peloponnesum, regium viuendi splendorē cum spontaneo exilio commutans, vt ne patria sub iugum Lydorum mitteretur.

Πασικλέα ἀποδείξας ἐπίτροπον, καὶ τοῦ παιδὸς καὶ τῶν χρημάτων, ἀπῆρεν εἰς Πελοπόννησον, τυραννικοῦ βίου φυγὴν αὐθαίρετον ἀλλαξάμενος, ὑπὲρ τοῦ μὴ ποιῆσαι τὴν πατρίδα ὑποχείριον Λυδοῖς.

De Platonis paupertate, & quomodo ad philosophiæ studium accesserit.

Περὶ Πλάτωνος πενίας, καὶ πῶς φιλοσοφίας ἐπεχείρησεν.

CAP. XXVII.

ΚΕΦ. κζ.

Hoc etiam audiui, an verum sit, nescio. Quod igitur audiui, illud est. Plato filius Aristonis, afflictus paupertate proficisci in militiam instituit. At deprehensus à Socrate, dum arma emit, & quæ pararet, edoctus, animum mutauit, atque suasu Socratis ad philosophiam sese contulit.

Πέπυσμαι καὶ τοῦτον τὸν λόγον· εἰ δὲ ἀληθής ἐστιν, οὐκ οἶδα. ὃ δ᾽ οὖν πέπυσμαι ἐκεῖνό ἐστι. Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος, ὑπὸ πενίας (φασὶ) καταπονούμενος, ἔμελλεν ἐπὶ στρατείαν ἀποδημῆσαι· καταληφθεὶς δὲ ὑπὸ Σωκράτους ὠνούμενος ὅπλα ὁ Πλάτων, εἰς ἐστάλη τῆς ὁρμῆς, διαλεχθέντος αὐτῷ τοῦ Σωκράτους ἃ εἰκὸς ἦν, καὶ πείσαντος φιλοσοφίας ἐπιθυμῆσαι.

Πῶς

Πῶς ὁ Σωκράτης τὸν τοῦ Ἀλκιβιάδου τύφον ἀνέστειλεν.

ΚΕΦ. κη.

Ὁρῶν ὁ Σωκράτης τὸν Ἀλκιβιάδην τετυφωμένον ἐπὶ τῷ πλούτῳ, καὶ μέγα φρονοῦντα ἐπὶ τοῖς ἀγροῖς, ἤγαγεν αὐτὸν ἐπί τινα τόπον ἔνθα ἀνέκειτο πινάκιον ἔχον γῆς περίοδον, καὶ προσέταξε τὴν Ἀττικὴν ἐνταῦθα ἀναζητεῖν. ὡς δὲ εὗρε, προσέταξε τοὺς ἀγροὺς τοὺς ἰδίους διαθρῆσαι. τοῦ δὲ εἰπόντος, ἀλλ' οὐδαμοῦ γεγραμμένοι εἰσίν· ἐπὶ τούτοις, εἶπε, μέγα φρονεῖς, οἵπερ οὐδὲν μέρος τῆς γῆς εἰσίν;

Quomodo Socrates fastum Alcibiadis retuderit.

CAP. XXVIII.

Socrates quum videret Alcibiadem ob diuitias elatum animum gerere, & ob agrorum multitudinem superbire, adduxit ad locum in quo tabula quædam descriptionem terræ complectens suspensa erat, & eũ rogauit vt Atticam ibi requireret. Quam quum inuenisset, suos fundos eum iussit inquirere: & quum responderet nusquam ibi pictos esse. Horum, inquit, possessione te effers, qui nulla pars sunt terræ?

Περὶ Διογένους πενίας, καὶ τύφου.

ΚΕΦ. κθ.

Διογένης ὁ Σινωπεὺς συνεχῶς ἐπέλεγεν ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ὅτι τὰς ἐκ τῆς τραγῳδίας ἀρὰς αὐτὸς ἐκπληροῖ, καὶ ὑπομένει, εἶναι γὰρ πλάνης, ἄοικος,

De Diogenis mendicitate & fastu.

CAP. XXIX.

Diogenes Sinopensis de seipso dicere solitus est, se implere & ferre tragicas execrationes. Nam erronem se esse domo, & patria carere, mẽ-

dicum agere, malè vestiri, & in diem viuere. Nihilominus tamen in his sibi non minus placebat, quàm Alexander in terrarum orbis imperio, quum subactis Indis in Babylonem reuerteretur.

De quibusdam modestis & continentibus.

CAP. XXX.

Amœbeas citharœdus maxima cōtinentia prędit us fuisse dicitur: quúmque venustissimam vxorem haberet, non cū ea coiuisse. Item Diogenes tragicus histrio. Clitomachus verò pancratiastes, si quando canes videbat coëuntes, sese auertit. Et in conuiuiis si de rebus venereis sermo incidisset, continuò surgens discessit.

De Nicia diligentia, quam in artem suam contulit.

CAP. XXXI.

Nicias pictor, tantam

παντελῶς ἐστερημένος, πτωχὸς, δυσείμων, βίον ἔχων τὸν ἐφήμερον. καὶ ὅμως ἐπὶ τούτοις μέγα ἐφρόνει οὐδὲν ἧττον, ἢ Ἀλέξανδρος ἐπὶ τῇ τῆς οἰκουμένης ἀρχῇ, ὅτε καὶ Ἰνδοὺς ἑλὼν εἰς Βαβυλῶνα ὑπέστρεψεν.

Περὶ σωφρόνων τινῶν.

ΚΕΦ. λ.

Ἀμοιβέας ὁ κιθαρῳδὸς σωφρονέστατος ἐλέγετο, καὶ γυναῖκα ὡραιοτάτην ἔχων μὴ ὁμιλεῖν αὐτῇ. καὶ Διογένης ὁ τῆς τραγῳδίας ὑποκριτής. Κλειτόμαχος δὲ ὁ παγκρατιαστὴς, εἴποτε καὶ κύνας εἶδε συμπλεκομένους, ἀπεστρέφετο. καὶ ἐν συμποσίῳ εἴ τις ἀφροδίσιος λόγος παρεῤῥύη, ἀναστὰς ἀπηλλάττετο.

Περὶ Νικίου σπουδῆς περὶ τὴν ἰδίαν τέχνην.

ΚΕΦ. λα.

Νικίας ὁ ζωγράφος τοσαύ-

τοσαύτην περὶ τὸ γράφειν σπουδὴν εἶχεν, ὡς ἐπιλαθέσθαι πολλάκις αὐτὸν τροφὴν προσενέγκασθαι, προσεστηκότα τῇ τέχνῃ.

Περὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ Ἡρακλέους κιθαρίζειν μανθανόντων.

ΚΕΦ. λβ.

Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου παῖς ὤν, οὔπω πρόσηβος, ἐμάνθανε κιθαρίζειν. τοῦ δὲ διδάσκοντος κροῦσαι κελεύσαντος χορδήν τινα σὺν μέλει, καὶ ἣν ἀπῄτει τὰ κιθαρίσματα· καὶ τί διοίσει, ἔφη, ἐὰν ταύτην κρούσω, ἑτέραν δείξας. ὁ δὲ οὐδὲν ἔφη διαφέρειν τῷ μέλλοντι βασιλεύσειν, ἀλλὰ οὐκ ἐπὶ τέχνῃ κιθαρίζειν μέλλοντι. ἔδεισε δὲ ἄρα οὗτος μὴ ὢν ἀπαίδευτος, τὸ τοῦ Λίνου πάθοι. τὸν γὰρ Ἡρακλέα ὁ Λῖνος ἔτι παῖδα ὄντα κιθαρίζειν ἐπαίδευεν. ἀμουσότερον δὲ ἁπτομένου τοῦ ὀργάνου, ἐχαλέπηνε πρὸς αὐτὸν ὁ Λῖνος.

diligentiam ad pingendũ adhibuit, vt sæpenumero intentus arti, cibum sumere obliuisceretur.

De Alexandro & Hercule citharam pulsare discentibus.

CAP. XXXII.

Alexander Philippi filius puer adhuc, quum nondum ad puberé ætatem peruenisset, citharã discebat pulsare. magistro autem iubente chordam quandam tangere modulis conuenientem, & quam postulabat artis ratio: Et quid interest, inquit, etiam si hanc pulsauero? in aliam digitũ intendens. Qui respondit: Nihil interesse futuri regis, sed non eodé modo nihil interesse futuri citharœdi. Timuit nimirũ hic, ne si non commodè eũ institueret, idem sibi eueniret quod Lino. Nam Herculé puerum adhuc Linus fidibus canere docuit. Verùm qui imperitius instrumentũ tangeret, increpauit eũ Linus.

At Hercules, incensus ira, plectro Linum percussum interfecit.

ὁ δὲ ἀγανακτήσας ὁ Ἡρακλῆς, τῷ πλήκτρῳ τοῦ Λίνου καθίκετο, καὶ ἀπέκτεινεν αὐτόν.

De Satyrico tibicine.

CAP. XXXIII.

Περὶ Σατύρου τοῦ αὐλητοῦ.

ΚΕΦ. λγ.

Satyrus tibicen persæpe Aristonis philosophi disputationibus intererat, & his quæ dicerentur mirè affectus aiebat: Cur ergo non igni trado hoc nihil vtile telum? insinuans tibiam, & quodammodo suam artem ad philosophiæ studium comparatam extenuans, & nihili æstimans.

Σάτυρος ὁ αὐλητὴς Ἀρίστωνος τοῦ φιλοσόφου πολλάκις ἠκροᾶτο, καὶ κηλούμενος ἐκ τῶν λεγομένων, ἐπέλεγεν, εἰ μὴ ἐγὼ τάδε τόξα φαεινῷ ἐν πυρὶ θείην. ὥστε αὐλοὺς αἰνιττόμενος, καὶ τρόπον τινὰ τὴν τέχνην ἐκφαυλίζων παραβολῇ τῇ πρὸς φιλοσοφίαν.

Lex Romanis & Lacedæmoniis communis.

CAP. XXXIV.

Νόμος Λάκωσι, καὶ Ῥωμαίοις κοινός.

ΚΕΦ. λδ.

Lacedæmoniis iuxta & Romanis lex erat, ne cui licitum esset obsonare quidquid vel quãtum ipsi liberet. Nam quum per alia ciues ad temperantiam reuocare voluerunt, tum non minimè per rationem mensæ.

Ὅτι Λάκωσι, καὶ Ῥωμαίοις νόμος ἦν, μὴ ἐξεῖναί τινι ὀψωνεῖν, μήτε ἃ βούλεται, μήτε ὅσα βούλεται. προσεπαίδευον γὰρ διά τε τῶν ἄλλων σωφρονεῖν τοὺς πολίτας, καὶ διὰ τῆς τραπέζης οὐχ ἥκιστα.

Ὅτι ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ γελᾶν οὐκ ἐξῆν.

ΚΕΦ. λε.

Λόγος δέ τις διαφέρει καὶ οὗτος Ἀττικὸς, ὃς λέγει πρότερον ἐν Ἀκαδημίᾳ μηδὲ γελάσαι ἐξουσίαν εἶναι. ὕβρει γὰρ, καὶ ῥαθυμίᾳ ἐπειρῶντο τὸ χωρίον ἄβατον φυλάττεσθαι.

Quod in Academia ridere non licebat.

CAP. XXXV.

Fama etiam illa percrebuit Attica, quæ refert, ne ridendi quidem potestatem in Academia priùs fuisse. Nam ab iniuria & * ignauia putum & inaccessum hunc locum seruare conabantur.

* animi dissolutione.

Διὰ τί ὁ Ἀριστοτέλης ἀπέλιπε τὰς Ἀθήνας.

ΚΕΦ. λς.

Ἀριστοτέλης ὅτε ἀπέλιπε τὰς Ἀθήνας δέει τῆς κρίσεως, πρὸς τὸν ἐρόμενον αὐτὸν τίς ἐστιν ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις, ἔφη, παγκάλη· ἀλλ' ἐν αὐτῇ ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ, τοὺς συκοφάντας λέγων. καὶ πρὸς τὸν ἐρόμενον, διὰ τί ἀπέλιπε τὰς Ἀθήνας, ἀπεκρίνατο, ὅτι οὐ βούλεται Ἀθηναίους δὶς ἐξαμαρτεῖν εἰς φιλοσοφίαν· τὸ περὶ Σωκράτην πάθος αἰνιττόμενος,

Cur Aristoteles reliquerit Athenas.

CAP. XXXVI.

Aristoteles quum iudiciorum metu Athenis profugisset, interroganti cuidam, qualis esset ciuitas Atheniensiũ? respondit, Pulcherrima, sed in ea
Post ficum ficus, pyra, maláque multa priores
Excipiunt fructus:
sycophantas intelligẽs. Et interroganti, cur reliquisset Athenas? respõdit, quoniã noluisset cõmittere, vt Athenienses bis peccarẽt in philosophiã: obscurè Socratis mor-

Hom. Od. η.

tem innuens, & suum periculum.

καὶ τὸν κατ' αὐτὸν κίνδυνον.

Lex Ceorum de senibus.

Νόμος Κείων κατὰ γερόντων.

CAP. XXXVII.

ΚΕΦ. λζ.

Consuetudo est apud Ceos, vt ij qui senio planè confecti sunt, tanquam ad conuiuium se mutuò inuitent, aut ad quoddã solenne sacrificium conueniant, & coronati cicutam bibant: quum sibi ipsis conscij sunt, se ad promouenda commoda patriæ inutiles amplius esse, animo iam ob ætatem delirare incipiente.

Νόμος ἐστὶ Κείων, οἱ πάνυ παρ' αὐτοῖς γεγηρακότες, ὥσπερ ἐπὶ ξένια παρακαλοῦντες ἑαυτούς, ἢ ἐπί τινα ἑορταστικὴν θυσίαν ἀθροισθέντες, καὶ στεφανωσάμενοι, πίνουσι κώνειον, ὅταν ἑαυτοῖς συνειδῶσιν, ὅτι πρὸς τὰ ἔργα τὰ τῇ πατρίδι λυσιτελοῦντα ἄχρηστοί εἰσιν, ὑπολισθαινούσης ἤδη τι αὐτοῖς καὶ τῆς γνώμης διὰ τὸν χρόνον.

Quædam Athenis primùm inuenta.

Εὑρισκόμενά τινα πρῶτον Ἀθήναις.

CAP. XXXVIII.

ΚΕΦ. [illegible]

Athenis aiunt primùm repertam esse oliuam & ficum, quæ primùm etiam terra protulit. Item pœnas dare & repetere, primi Athenienses instituerunt. Et certamen corporũ primi in-

Ὅτι ἐν Ἀθήναις ἀρχηθῆναι λέγουσι πρῶτον τὴν ἐλαίαν, καὶ τὴν συκῆν, ἃ καὶ πρῶτον ἡ γῆ ἐξέδωκε. δίκας τε δοῦναι, καὶ λαβεῖν, εὗρον Ἀθηναῖοι πρῶτοι. καὶ ἀγῶνα τὸν διὰ τῶν σωμάτων πρῶτοι ἐπενόησαν. καὶ

καὶ ἀπεδύσαντο, καὶ ἠλείψαντο· καὶ ἵππους ἔζευξε πρῶτος Ἐριχθόνιος.

uenerunt, & exuerunt se, vnxerúntque: & equos primus Erichthonius iunxit.

Τί τινες πάλαι ἤσθιον.

ΚΕΦ. λθ.

Ὅτι βαλάνοις Ἀρκάδες, Ἀργεῖοι δ' ἀπίους, Ἀθηναῖοι δὲ σῦκας, Τιρύνθιοι δὲ ἀχράδας δεῖπνον εἶχον, Ἰνδοὶ καλάμοις, Καρμανοὶ φοίνικας, κέγχρον δὲ Μαιῶται καὶ Σαυρομάται, τέρμινθον δὲ καὶ κάρδαμον Πέρσαι.

Quid olim quidam comederint.

CAP. XXXIX.

Arcades glandes, Argiui pyra, Athenienses ficus, Tirynthij verò syluestria pyra comederũt, Indi arundines, Carmani palmas, Mæotæ & Sauromatæ milium, Persæ terebinthum & nasturtium.

Περὶ Σατύρων, Τιτύρων, καὶ Σιληνῶν.

ΚΕΦ. μ.

Ὅτι οἱ συγχορευταὶ Διονύσου Σάτυροι ἦσαν οἱ ὑπ' ἐνίων Τίτυροι ὀνομαζόμενοι. ἔσχον δὲ τὸ ὄνομα ἐκ τῶν τερετισμάτων, οἷς χαίρουσι Σάτυροι. Σάτυροι δὲ ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι. Σιληνοὶ δὲ ἀπὸ τοῦ σιλλαίνειν. τὸ δὲ σιλλὸν ψόγον λέγουσι μετὰ παιδιᾶς δυσαρέ-

De Satyris, Tityris, & Silenis.

CAP. XL.

Comites Bacchi fuerũt Satyri, quos nõnulli Tityros appellant. Hoc nomen habuerunt à * teretismatis, i. lasciuis & procacibus saltationibus, quibus gaudent Satyri. Satyri verò dicti sunt ab oris rictu. Sileni verò ἀπὸ τοῦ σιλλαίνειν, quòd est, * conuiciatoria scommata iacere, cum mo-

* *Cælius hæc refert, &* τερετίσματα *cantus lasciuos vertit.*

lesto quodam lusu. Vestitus autẽ erat Silenis, tunicæ vtrimque villosæ. Refert is vestitus viciũ à Baccho plantationem, & vinearum palmitúmque hirsutam densitatem.

Multa Bacchi cognomina.

CAP. XLI.

Veteres vberum fructuum prouentum verbo φλύειν significabant. Vnde Bacchum Phleonẽ appellarunt, & Protrygã & Staphylitam, & Omphacitam, & aliis multis diuersisque vocabulis.

De quibusdam amentibus fœminis.

CAP. XLII.

Elegam & Celænam filias Prœti regina Cypri ad meretriciũm vitã impulit, quæ in quibusdam Peloponnesi locis visæ sunt nudæ furentésque discurrere. Eruperunt etiam in alias regiones Græciæ, agitatæ impulsæque

σε. ἐσθὴς δ' ἦν τοῖς Σιληνοῖς, ἀμφίμαλλοι χιτῶνες. αἰνίττεται δὲ ἡ στολὴ, τὴν ἐκ τοῦ Διονύσου φυτείαν, καὶ τὰ τῆς οἰνάδων, καὶ τὰ τῆς κλημάτων δάσιν.

Πολλαὶ τοῦ Διονύσου μετωνυμίαι.

ΚΕΦ. μα.

Ὅτι τὸ πολυκαρπεῖν οἱ ἀρχαῖοι ὠνόμαζον φλύειν. ὅθεν τὸν Διόνυσον Φλέωνα ἐκάλουν, καὶ Προτρύγην, καὶ Σταφυλίτην, καὶ Ὀμφακίτην, καὶ ἑτέροις πολλοῖς διαφόροις.

Περί τινων μαινομένων γυναικῶν.

ΚΕΦ. μβ.

Ἐλέγη καὶ Κελαινὴ Προίτου θυγατέρες, μάχλους δὲ αὐτὰς ἡ τῆς Κύπρου βασιλὶς εἰργάσατο. ἐπὶ μέρεσι δὲ τῆς Πελοποννήσου καὶ ἔδραμόν φασι γυμναὶ μαινόμεναι· ἐξεφοίτησαν δὲ καὶ εἰς ἄλλας χώρας τῆς Ἑλλάδος παράφοροι οὖσαι ὑπὸ τῆς νό-

σου. ἀκούω δὲ ὅτι καὶ ταῖς Λακεδαιμονίων γυναιξὶν ἐμπεσέ τις οἶστρος βακχικός, καὶ ταῖς τῶν Χίων. καὶ αἱ τῶν Βοιωτῶν δὲ ὡς ἐνθεώτατοι ἐμάνησαν, καὶ ἡ τραγῳδία βοᾷ. μόνας δὲ ἀφηνιάσαι τῆς χορείας ταύτης λέγουσι τοῦ Διονύσου τὰς Μινύου θυγατέρας Λευκίππην, καὶ Ἀρσίππην, καὶ Ἀλκιθόην. αἴτιον δὲ ὅτι ἐπόθουν τοὺς γαμέτας, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐγίνοντο τῷ θεῷ μαινάδες. ὁ δὲ ὀργίζεται, καὶ αἱ μὲν περὶ τοὺς ἱστοὺς εἶχον, καὶ ἐπονοῦντο περὶ τὴν ἐργάνην, εὖ μάλα φιλοτίμως. ἄφνω δὲ κιττοί τε καὶ ἄμπελοι τοὺς ἱστοὺς περιεῖρπον· καὶ τοῖς ταλάροις ἐνεφώλευον δράκοντες. ἐκ δὲ τῶν ὀρόφων ἔσταζον οἴνου καὶ γάλακτος σταγόνες. τὰς δὲ οὐδὲ ταῦτα ἀνέπειθεν ἐλθεῖν εἰς τὴν λατρείαν τοῦ δαίμονος. ἐνταῦθά τοι καὶ πάθος εἰργάσαντο ἔξω Κιθαιρῶνος, οὐ μεῖον τῶν ἐν Κιθαιρῶνι. τὸν γὰρ τῆς Λευκίππης παῖδα ἔτι ἁπαλὸν ὄντα καὶ νεαρὸν διεσπάσαντο, οἷα νεβρὸν τῆς μανίας ἀρξάμεναι αἱ

isto morbo. Audio etiam Lacedæmoniorũ fœminas œstro Bacchico percitas fuisse, & Chiorum. item Bœotorum mulieres, quasi diuino furore concitatæ insanierunt: idque tragœdia vociferatur. Solas verò Minyadas, Leucippen, Aristippen, & Alcithoën, aiunt hanc Bacchi choreã detrectasse ob eam causam, quòd maritos * ambirent. nam idcirco bacchari in honorem dei noluerunt. Is excanduit. & quum illæ telis operam nauarent, atque opificio lanæ summo cum studio incumberent, confestim hederæ racemique telas circumdederunt: in calathis dracones nidos posuerunt, & à summis tectis lactis vinique stillæ dimanarunt. Verùm quũ ne his quidem rebus ad cultum dei adduci possent, tum inuasit eas furor extra Cithæronem non leuior quàm in Cithærone. Nam Leucippæ * filium tenerum adhuc, & admodum iuuenem,

desiderarent.

Hippasum *nomine,*
Plut. Græcas quæst. 37.

Minyades furore imbutę discerpserunt, hinnulum esse putantes, atque inde ad priùs commemoratas Minyadas peruenerunt: quæ quum eas ob admissum scelus insequerētur, in aues sunt mutatæ: & vna assumpsit formam cornicis, altera vespertilionis, tertia noctuæ.

De citharœdo à Sybaritis occiso.

CAP. XLIII.

Quum Sybare citharœdus caneret in certamine quod in honorem Iúnonis erat institutũ inter Sybaritas, propter eũ est orta cõtentio: quúmque mutuò ad arma venirent, citharœdus cum ipsa stola cõfugit ad arã Iunonis. At illi ne in isto loco quidem manus à citharœdo abstinuerunt. Paulò verò post sanguis videbatur in Iunonis tẽplo scaturire, non secus quã ex perenni fonte. Sybaritæ, quũ oraculũ Delphicũ consultũ misissent, tale respõsum acceperūt:

Cede meis mensis, ma-

Μινυάδες. εἶτα ἐντεῦθεν ἐπὶ τὰς ἐξ ἀρχῆς ἧξαν Μινυάδας· αἱ δὲ ἐδίωκον αὐτὰς διὰ τὸ ἄγος. ἐκ δὴ τούτων ἐγένοντο ὄρνιθες. καὶ ἡ μὲν ἤμειψε τὸ εἶδος εἰς κορώνην, ἡ δὲ εἰς νυκτερίδα, ἡ δὲ εἰς γλαῦκα.

Περὶ κιθαρῳδοῦ ὑπὸ τῶν Συβαριτῶν φονευθέντος.

ΚΕΦ. μγ.

Ἐν Συβάρει κιθαρῳδοῦ ᾄδοντος ἐν τῇ ἀγωνίᾳ, ἣν ἐπετέλουν τῇ Ἥρᾳ, στασιασάντων ὑπὲρ αὐτοῦ τῶν Συβαριτῶν, καὶ τὰ ὅπλα λαβόντων ἐπ' ἀλλήλοις, φοβηθεὶς ὁ κιθαρῳδὸς σὺν αὐτῇ στολῇ κατέφυγεν εἰς τὸν τῆς Ἥρας βωμόν. οἱ δὲ οὐδὲ ἐνταῦθα ἐφείσαντο τοῦ κιθαρῳδοῦ. ὀλίγῳ δὲ ὕστερον ἐδόκει αἷμα ἐν τῷ τῆς Ἥρας ναῷ ἀναβρύειν, οὐδὲν ἧττον πηγῆς ἀενάου. Συβαρῖται δὲ ἔπεμψαν εἰς Δελφούς. ἡ δὲ Πυθία ἀπεκρίνατο.

Βαῖν' ἀπ' ἐμῶν τριπόδων, ἔτι τοι φόνος ἀμ-

φὶ

καὶ χέρεσσι, Πυλὶς ἀποστάζων ἀπὸ λαινέου οὐδοῦ ἐρύκει. Οὔ σε θεμιστεύσω, Μουσῶν θεράποντα κατέκτας, Ἥρης πρὸς βωμοῖσι, θεῶν τίσιν οὐκ ἀλεείνας. Τοῖς δὲ κακῶς ῥέξασι δίκης τέλος οὐχὶ χρονιστὸν, Οὐδ' ἀπαραίτητον, οὐδ' εἰ Διὸς ἔγγονοι εἶεν. Ἀλλ' αὐτῶν κεφαλῇσι, καὶ ἐν σφετέροισι τέκεσσιν, Εἰλεῖται, καὶ πῆμα δόμοις, ἐπὶ πήματι βαίνει· ἡ δὲ δίκη οὐκ ἐβράδυνε. Κροτωνιάταις γὰρ ἐναντία ὅπλα θέμενοι, ἀνάστατοι ὑπ' ἐκείνων ἐγένοντο, καὶ ἡ πόλις αὐτῶν ἠφανίσθη.

nibus nam sanguis adhærens, Destillánsque recèns, prohibet tibi limina templi Non tibi fata canam: magnæ Iunonis ad aram Musarum innocuum strauisti cæde ministrum. Nō immortales hoc dij patientur inultum. Si quis enim prudens, scelerata è mēte profectum Committat facinus, grauis hunc propè pœna sequetur. Non exorabit, neque si genus ab Ioue summo Duceret: ipse suo collo, collísque nepotum, Hoc luet, & generi cumulatim damna ferentur. Neque vltio tardata est. Quum enim aduersum Crotoniatas bellum gererent, subacti sunt ab illis, & ciuitas eorum subuersa est.

Περί τινος δυναμένου βοηθεῖν τοῖς ἑταίροις, καὶ μὴ βοηθοῦντος· καὶ ἑτέρου βοηθοῦντος μὲν, ἀποτυχόντος δέ.

De quodam, qui poterat quidem socijs auxilium ferre, non autem volebat: & alio qui volebat succurrere, infeliciter autem cesserat.

ΚΕΦ. μδ.

CAP. XLIV.

Νεανίσκοι τρεῖς εἰς Δελφοὺς ἀφικόμενοι θεωροὶ

Tres adolescentes eiusdem ciuitatis, iter Del-

phos ad consulendũ oraculum facientes, in latrones incidunt. Vnus correpta fuga, declinat latrones. Alius verò, quũ reliquis interfectis impetum faceret in superstité sicarium, à latrone aberrauit, in socium verò ensem impulit. Ei igitur qui fugerat, tale responsum ab oraculo datũ est: Occidi socium præsens es passus amicum, Non tibi vaticinor, sacro te proripe templo. Et alteri cõsulenti, talia respondit Pythia: Defendens socium, verso mucrone necasti: Puriores manibus nunc, quàm priùs esse solebas.

συμπολῖται καὶ κοινῇ συμπεριετυχέτην τοῖς λησταῖς. ὁ μὲν οὖν εἷς ἀπέδρα τοὺς λῃστάς, ὁ δὲ ἕτερος αὐτῶν συνεπλάκη τῷ λοιπῷ τῶν κακούργων, τῶν ἄλλων περιαιρεθέντων· καὶ τοῦ μὲν λῃστοῦ ἥμαρτον, ὅστε δὲ τὸ ξίφος κατὰ τοῦ φίλου. τῷ ἀποδράντι οὖν ἡ Πυθία ἀνεῖλε τάδε· Ἀνδρὶ φίλῳ θνήσκοντι παρὼν πέλας οὐκ ἐβοήθησας· Οὔ σε θεμιστεύσω, περικαλλέος ἔξιθι νηοῦ. καὶ τῷ ἑτέρῳ δὲ ἀνεῖλε τάδε, ἐρομένῳ, τὴν Πυθίαν· Ἔκτεινας τὸν ἑταῖρον ἀμύνων, οὐ σ' ἐμίανεν Αἷμα, πέλεις δὲ χέρας καθαρώτερος, ἢ πάρος ἦσθα.

Oraculum Philippo redditum.

Χρησμὸς Φιλίππῳ δοθείς.

CAP. XLV.

ΚΕΦ. μέ.

Philippum in Bœotia ferunt in æde Trophonij responsum accepisse, vt caueret sibi à curru. Illũ igitur, metu oraculi, nũquam ascendere currum voluisse perhibent. Hinc iam duplex fama euulgata est. Nam alij dicunt,

Φίλιππῳ φασὶ χρηστήριον ἐκπεσεῖν ἐν Βοιωτοῖς ἐν Τροφωνίου, φυλάττεσθαι δεῖν τὸ ἅρμα. ἐκεῖνον οὖν δέει τοῦ χρησμοῦ, λόγος ἔχει μηδέποτε ἀναβῆναι ἅρμα. διπλοῦς οὖν ἐπὶ τούτοις ὑπορρεῖ λόγος. οἱ μὲν γάρ φασι, τὸ τοῦ Παυσανίου ξίφος,

ξίφος, ᾧ τὸν Φίλιππον διεχρήσατο, ἅρμα ἔχειν ἐπὶ τῆς λαβῆς διαγεγλυμμένον ἐλεφάντινον· οἱ δὲ ἕτεροι, τὴν Θηβαϊκὴν τὴν καλουμένην Ἅρμα περιελθόντα λίμνην, ἀποσφαγῆναι. ὁ μὲν πρότερος λόγος, δημώδης· ὁ δὲ, οὐκ εἰς πάντας ἐξεφοίτησε.

Pausaniæ gladium, quo Philippum peremit, in capulo currum ex ebore sculptum habuisse. Alij verò, quũ circuiret Thebaicam paludẽ, cui Currus nomen erat, trucidatum esse. Atq; prior sermo vulgaris est, posterior verò non ita frequens.

Νόμος Σταγειριτῶν.

ΚΕΦ. μϛ.

Σταγειριτῶν νόμος οὗτος καὶ πάντη Ἑλληνικός. ὃ μὴ κατέθου, φησὶ, μὴ λάμβανε.

Lex Stagiritarum.

CAP. XLVI.

Stagiritarum hæc est lex, planè eiusmodi vt Græcam agnoscere possis: Quod non deposuisti, inquit, ne tollas.

Περὶ Τιμοθέου, καὶ ἄλλων οὐδὲν ὠφεληθέντων ὑπ' ἰδίας ἀνδραγαθίας.

ΚΕΦ. μζ.

Τιμόθεον τὰ μὲν πρῶτα ἐπῄνουν Ἀθηναῖοι. ἐπεὶ δὲ ἔδοξεν ἁμαρτεῖν ἃ ἔδοξεν, ἡ φθάνουσα αὐτὸν ἀνδραγαθία ἀλλ' οὐδὲ ὀλίγον ἔσωσεν, οὐδὲ μὴν ἡ τῶν προγόνων ἀρετή. Θεμιστοκλῆς δὲ οὐδὲν ὤνητο, οὔτε ἐκ τῆς

De Timotheo, & aliis, quibus sua virtus non profuit.

CAP. XLVII.

Timotheum primùm quidem laudibus Athenienses extulerunt: postquam verò delinquere peccaréque visus est, qualecunque fuerit eius peccatum, nihil eum iuuit pristina fortitudo, ne parum quidem, sed neque maiorum virtutes profuere quicquam. Ad Themistoclem verò nullum

omnino rediit emolumentum, neque ex nauali pugna, quam circa Salaminem fecit, neque ex legatione quam Spartam obiuit, hac fraude tegens quòd Athenienses suos muros extruebant. Exulauit enim ille nō solùm ex Atheniensium vrbe, verumetiam è tota Græcia. Et Pausaniæ Lacedæmonio nihil adiumenti attulit Platæensis victoria, quo minus quū Byzantij nouas res moliretur, & Persico morbo laboraret, etiam eum fauorem, quem ex anteactis sibi conciliârat amitteret. Phocionem verò præconium illud bonitatis & iustitiæ nō eripuit, quo minus quum iam septuagesimum quintum annum ageret, neque vel minimam iniuriam Atheniensibus intulisset, capitis ab Atheniensibus damnaretur, quoniam Piræum fuisse proditurus Antipatro visus fuerat.

Plut. in vita Phoc.

ναυμαχίας τῆς περὶ Σαλαμῖνα, οὔτε ἐκ τῆς πρεσβείας τῆς εἰς Σπάρτην. λέγω δὲ ἣν ἐπρέσβευσε κλέπτων τὴν τῶν Ἀθηναίων τείχισιν. ἔφυγε γὰρ καὶ ἐκεῖνος οὐ τὰς Ἀθήνας μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν. καὶ Παυσανίαν δὲ τὸν Λακεδαιμόνιον οὐδὲν ὤνησεν ἡ ἐν Πλαταιαῖς νίκη. ὑπὲρ δὲ ὧν ἐν Βυζαντίῳ ἐνεχείρησε, καὶ ἐνόσησε Περσικά, ὑπὲρ τούτων διέφθειρε καὶ τὴν χάριν τὴν ἐπὶ τοῖς προτέροις. Φωκίωνα δὲ ἡ φημία ἡ καλοῦσα αὐτὸν χρηστὸν, οὐδὲν ὠφέλησεν, οὐδὲ τὰ πέντε καὶ ἑβδομήκοντα ἔτη, ἅπερ οὖν διεβίωσεν, οὐδὲν ἀδικήσας τοὺς Ἀθηναίους ἐν βραχεῖ. ἐπεὶ δὲ ἔδοξεν Ἀντιπάτρῳ τὸν Πειραιᾶ προδιδόναι, Ἀθηναῖοι κατέγνωσαν αὐτοῦ θάνατον.

ΑΙΛΙΑ-

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

βίβλιον τέταρτον.

ÆLIANI VARIÆ HISTORIÆ,

LIBER IV.

Ἐθνῶν ἔθη διάφορα.

ΚΕΦ. α.

Λέγεταί τις νόμος Λευκανῶν, ἐὰν ἡλίου δύναντος ἀφίκηταί ξένος, καὶ παρελθεῖν ἐθελήσῃ εἰς στέγην τινός, εἶτα μὴ δέξηται τὸν ἄνδρα, ζημιοῦσθαι αὐτόν, καὶ ὑπέχειν δίκας τῆς κακοξενίας, ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ τῷ ἀφικομένῳ, καὶ τῷ ξενίῳ Διΐ.

Ὅτι Δαρδανεῖς, τοὺς † ὑπὸ τῆς Ἰλλυρίδος, ἀκούω τρεῖς λούεσθαι μόνον

Gentium & populorum diuersi mores.

CAP. I.

Lucanorum quædam lex sic habet: Si sub occasum solis venerit peregrinus, volueritque sub tectum alicuius diuertere, & is hominem nõ susceperit, mulctetur, & pœnas luat inhospitalitatis: vt mihi quidem videtur, & venienti, & Ioui hospitali.

Dardanenses Illyricos ter solummodo per vni-

Βίϐλιος ἀνὴρ ἐν ὁδῷ περιτυχὼν οὐδὲν ὧν μὴ κατέθετο ἀναιρεῖται· οὐ γὰρ ἡγεῖται τὸ τοιοῦτον εὕρημα, ἀλλὰ ἀδίκημα.

Biblij in via, si inciderunt in aliquid, nihil tollunt quod non posuerũt. Non enim hoc inuẽtum, sed furtum arbitrantur esse.

Βερϐίκαι τοὺς ὑπὲρ ἑϐδομήκοντα ἔτη βεϐιωκότας ἀποκτείνουσι, τοὺς μὲν ἄνδρας καταθύοντες, ἀπάγχοντες δὲ τὰς γυναῖκας.

Berbiceæ omnes septuagesimum annum egressos, interficiunt, viros mactando, mulieres verò strangulando.

Κόλχοι δὲ τοὺς νεκροὺς ἐν βύρσαις θάπτουσι· καὶ καταρράψαντες, ἐκ τῶν δένδρων ἐξαρτῶσι.

Colchi mortuos suos in pellibus sepeliunt, & insutos ex arboribus suspendunt.

Λυδοῖς ἦν ἔθος πρὸ τοῦ συνοικεῖν τὰς γυναῖκας ἀνδράσιν, ἑταιρεῖν· ἅπαξ δὲ καταζευχθείσας, σωφρονεῖν. τὴν δὲ ἁμαρτάνουσαν εἰς ἕτερον, συγγνώμης τυχεῖν ἀδύνατον ἦν.

Lydis moris erat, vt mulieres antequam cum maritis concumberent, corpus prostituerent. Quum autem semel copulatæ fuissent, deinde omni tempore continẽtes essent. Quæ verò postea cum alio rem habuisset, hæc veniam cõsequi nulla ratione poterat.

Περὶ Νικοστράτου κιθαριστοῦ διαφορᾶς πρὸς Λαόδοκον τὸν κιθαρῳδόν.

De Nicostrati citharistæ dissidio cum Laodoco citharœdo.

ΚΕΦ. β.

CAP. II.

Νικόστρατον τὸν κιθαριστὴν λόγος τις περίεισι λέγων Λαοδόκῳ τῷ κιθαρῳ-

Rumor quidam circumfertur, Nicostratum citharistam, quum ob ar-

rem musicam dissideret à Laodoco citharœdo, dixisse, illum in magna arte exiguum esse, se verò in exigua magnum. Non autem solùm laudabile est rem familiarem & opes amplificare, sed etiam artem, si Nicostratum rectè & bene hoc consulentem audire volumus.

δῶ διαφερόμενον ὑπὲρ μουσικῆς εἰπεῖν· ὅτι ἄρα ἐκεῖνος μέν ἐστιν ἐν μεγάλῃ τῇ τέχνῃ μικρὸς, αὐτὸς δὲ ἐν μικρᾷ μέγας. οὐ μόνον δὲ ἄρα ἐστὶ σεμνὸν οἰκίαν αὐξῆσαι, καὶ πλοῦτον. ἀλλὰ γὰρ καὶ τέχνην· εἴ γέ τι δεῖ προσέχειν Νικοστράτῳ εὖ καὶ καλῶς τοῦτο εἰπόντι.

De Polygnoto & Dionysio pictoribus.

Περὶ Πολυγνώτου καὶ Διονυσίου γραφέων.

CAP. III.

ΚΕΦ. γ.

Polygnotus Thasius, & Dionysius Colophonius, duo pictores erant. Et Polygnotus iam magna pingebat, atque in perfectis certamina subibat. Dionysij verò picturæ, exempta magnitudine continebant exquisitissimam Polygnoti artis imitationem, affectus, mores, formæ habitudinem, vestium subtilitates, & reliqua.

Πολύγνωτος ὁ Θάσιος, καὶ Διονύσιος ὁ Κολοφώνιος γραφέε ἤστην. καὶ ὁ μὲν Πολύγνωτος ἔγραφε τὰ μεγάλα, καὶ ἐν τοῖς τελείοις εἰργάζετο τὰ ἆθλα· τὰ δὲ τοῦ Διονυσίου πλὴν τοῦ μεγέθους, τὴν τοῦ Πολυγνώτου τέχνην ἐμιμεῖτο, εἰς τὴν ἀκρίβειαν, πάθος, καὶ ἦθος, καὶ σχήματος χρῆσιν, ἱματίων λεπτότητας, καὶ τὰ λοιπά.

Νόμος

Νόμος Θεβαϊκὸς περὶ τεχνιτῶν, καὶ γραφέων.

ΚΕΦ. δ.

Ακούω κεῖσθαι νόμον Θήβησι προστάττοντα τοῖς τεχνίταις, καὶ τοῖς γραφικοῖς, καὶ τοῖς πλαστικοῖς, εἰς τὸ κρεῖττον τὰς εἰκόνας μιμεῖσθαι, ἀπειλεῖ δὲ ὁ νόμος τοῖς εἰς τὸ χεῖρόν ποτε ἢ πλάσασιν, ἢ γράψασι ζημίαν τὸ τίμημα δρᾶν.

Lex Thebana de artificibus & pictoribus.

CAP. IV.

Audio legem esse Thebis, præcipientem artificibus, tum pictoribus, tũ figulis, vt imaginum formas quoad possent optimè exprimerent: Iis autem omnibus qui deterius aut finxissent, aut pinxissent, pro pœna multam pecuniariam irrogantem.

Τίνες εὐεργετιῶν ἐμνήσθησαν.

ΚΕΦ. ε.

Εὐεργετιῶν ἀπεμνήσθησαν, καὶ χάριτας ὑπὲρ αὐτῶν ἀπέδοσαν, Θησεὺς μὲν Ηρακλεῖ· Αϊδωνέως γὰρ αὐτὸν τοῦ Μολοττῶν βασιλέως δήσαντος, ὅτε ἐπὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ ἦλθεν μετὰ Πειρίθου ἁρπασόμενος αὐτὴν ὁ [Θησεὺς, (οὐχ ἑαυτῷ σπουδάζων τὸν γάμον, ἀλλὰ γὰρ τῇ τοῦ Πειρίθου χάριτι τοῦτο δράσας,) Ηρακλῆς εἰς τοὺς Μολοσσοὺς ἀφικό-

Qui beneficiorum memores fuerunt.

CAP. V.

Beneficia in memoria habuerunt, & gratiam pro iis reposuerunt, Theseus Herculi: quum enim Aïdoneus rex Molossorũ Theseum in vincula coniecisset, quando venerat cum Pirithoo, ad rapiendam regis coniugem, nõ vt sibi nuptias pararet, sed in gratiam Pirithoi illud faciens, Hercules profectus ad Molossos

νῶν τριακοσίοις καὶ ἑξήκοντα. τούτοις γὰρ ἐπὶ τοῖς Μολιονίδαις συστρατεύσασιν αὐτῷ, καὶ ἀποθανοῦσιν εὖ καὶ καλῶς, ἀπένειμε τὴν ἐν Νεμέᾳ τιμὴν, ἃς ἔλαβε παρὰ τῶν Νεμέων, ὅτε τὸν ἐπιχωριάζοντα αὐτοῖς, καὶ λυμαινόμενον αὐτῶν τὰ ἔργα ἐχειρώσατο λέοντα. καὶ Μενεσθεὺς δὲ ὁ Πετεῶο περὶ τοὺς Τυνδαρίδας οὐκ ἐγένετο ἀχάριστος. ἐκβάλλοντες γὰρ ἐκεῖνοι τοὺς Θησέως υἱοὺς, καὶ τὴν μητέρα Θησέως Αἴθραν αἰχμάλωτον λαβόντες, ἔδωκαν τὴν βασιλείαν τῷ Μενεσθεῖ. διὰ ταῦτα πρῶτος ὁ Μενεσθεὺς ἄνακτάς τε, καὶ σωτῆρας ὠνόμασε. καὶ Δαρεῖος δὲ ὁ Ὑστάσπου παρὰ Συλοσῶντος λαβὼν ἱμάτιον ἔτι ἰδιώτης ὤν, ὅτε ἐγκρατὴς ἐγένετο τῆς βασιλείας, ἔδωκεν αὐτῷ τῆς πατρίδος τὴν ἀρχὴν, τῆς Σάμου. χρύσεα χαλκείων φαίη τις ἄν.

Cleonensibus illis trecẽtis & sexaginta gratiam reddidit: qui quum eum aduersus Molionides adiuuissent, & fortiter honestéque cecidissent, in ipsos honorem transtulit, quem sibi Nemeenses deferebant, quum leonẽ in illorum regione versantem, & omniũ agros disperdentem cepisset. Itẽ Menestheus Petei filius non ingratum se prębuit aduersus Tyndaridas, qui eiecto Theseo, matréque eius Æthra captiua ducta, regnum Menestheo tradiderunt: quamobrẽ primus eos Menestheus regum & saluatorũ nomine salutauit. Darius etiam Hystaspæ filius, quum adhuc in priuatis vitam degens vestem dono à Sylosonte accepisset, postquam imperij compos effectus est, remuneratus est eum, potestate patriæ Sami ei concessa: aureis ferrea, dixerit aliquis, si pretium spectes, commutans.

Περὶ μεταβολῆς τύχης.

ΚΕΦ. η.

Εἶτα τίς ἐκ οἶδε τὰς τ͂ τύχης μεταβολὰς ὀξυῤῥόπους, κὴ ταχείας; Λακεδαιμόνιοι γοιῦ Θηβαίων ἄρξαντες, αὐτοὶ πάλιν ὑπ᾽ ἐκείνων ὅτως ἐχειρώθησαν, ὡς τοὺ Θηβαίοις μὴ μόνον εἰς Πελοπόννησον ἀφικέσθαι, ἀλλὰ γδ κὴ τ͂ Εὐρώταν διηλθεῖν, κὴ τὴν τῶ Λακεδαιμονίων τεμεῖν χώραν κὴ ὀλίγου, κὴ τὴν πόλιν κατέλαβον, εἰ μὴ Επαμεινώνδας ἔδεισε, μὴ Πελοποννήσιοι πάντες συμπνεύσωσι, καὶ ὑπὲρ τῆς Σπάρτης ἀγωνίσωνται.

Διονύσιος ὁ τύραννος κατασχὰς ὑπὸ Καρχηδονίων εἰς πολιορκίαν, ἐδεμίας αὐτῷ σωτηρίας ὑποφαινομένης, αὐτος μὲ ἄθυμος ἦν, κὴ ὑπενόει δρασμόν. τῶ δὲ ἑταίρων αὐτῷ τις Ελλοπίδης ὄνομα προσελθὼν ἔφατο· ὦ Διονύσιε, καλὸν ἐντάφιον ἡ τυραννίς. αἰδέσθεις ἦν ὅτι τόλμ αἰσρ-

De fortuna vicißitudine.

CAP. VIII.

Quis verò tam ſtupidus eſt, qui inſtabiles & repentinas fortunæ cõmutationes ignoret? Sanè Lacedæmonij, quum Thebanorum domini eſſent, adeò rurſus ab illis fuerunt ſubacti, vt Thebani non ſolùm in Peloponneſum peruenirent, verùm etiam Eurotã trãſirent, & Lacedæmoniorum terram deuaſtarẽt, & propemodum ciuitatem etiam ipſam cepiſſent, niſi veritus eſſet Epaminondas, ne vniuerſi Peloponneſij conſpiratione facta, pro Sparta dimicarent.

Dionyſius tyrannus à Carthaginenſibus obſidione interceptus, quum nullam ſpem ſalutis reſtare videret, planè animo conſternabatur, & pedũ viam meditabatur. Verùm quũ ex familiaribus quidam Ellopidas nomine diceret: O Dionyſi, quàm pulchrum eſt tyrannis ſepulturæ ornamentum: pudore

suffusus animum recepit, & cum paucissimis multas myriades superauit, ditionémque suam ampliorem effecit.

Amyntas Macedo, quum ab accolis finitimísque Barbaris victus, regnum perdidisset, statuebat apud animũ suũ regionem etiam in vniuersum relinquere, benéque secum agi putabat, si posset saltem se viuum conseruare. Cũ hæc cogitaret, quidam ad eũ dictum Ellopidæ protulit. Itaque occupato paruo loco collectísque militibus recuperauit imperium.

Ochum Ægyptij vernacula lingua asinum appellabant, inertem eius animum, imbecillitati animalis per vituperium comparantes. Quamobrem ipse Apin, vi abstractum, immolauit asino.

Dion Hipparini filius in exilium missus à Dionysio, cum bis mille militibus eum rursus expugnauit. Ita effecit vt in quo statu ipse fuisset an-

ῥώσθη τὴν γνώμην, καὶ σὺν ὀλίγοις παμπόλλους μυριάδας κατηγωνίσατο, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀρχὴν μείζω ἐποίησε.

Καὶ Ἀμύντας δὲ ὁ Μακεδὼν ἡττηθεὶς ὑπὸ τῶν προσοίκων βαρβάρων, καὶ ἀποβαλὼν τὴν ἀρχὴν, γνώμην μὲν εἶχεν ὡς καὶ ἀπολείψων τὴν χώραν τελέως, ἠγάπα γὰρ εἰ δυνηθείη διασῶσαι αὐτὸν γοῦν μόνον. ἐπεὶ δὲ ἐν τούτοις ἦν, ἔφατό τις πρὸς αὐτὸν τὴν Ἐλλοπίδου φωνήν. καὶ μικρὸν χωρίον καταλαβὼν, καὶ ἀθροίσας ὀλίγους στρατιώτας, ἀνεκτήσατο τὴν ἀρχήν.

Ὅτι τὸν Ὦχον οἱ Αἰγύπτιοι τῇ ἐπιχωρίῳ φωνῇ ὄνον ἐκάλουν, τὸ νωθὲς αὐτοῦ τῆς γνώμης ἐκ τῆς ἀσθενείας τοῦ ζώου διαβάλλοντες, ἀνθ' ὧν ἐκεῖνος τὸν Ἆπιν πρὸς βίαν κατέθυσεν ὄνῳ.

Δίων ὁ Ἱππαρίνου φυγὰς ὢν ὑπὸ Διονυσίου, μετὰ δισχιλίων στρατιωτῶν αὖθις κατεπολέμησεν καὶ ὃ πρότερον αὐτὸς ἦν,

τοῦτο

τοῦτο ἐκεῖνον εἰργάσατο, φυγάδα.

Συρακούσιοι δὲ ἐννέα τριήρεσι πρὸς ἑκατὸν, καὶ εἴκοσι τὰς τῶν Καρχηδονίων παραταξάμενοι, κατὰ πολὺ ἐκράτησαν.

Περὶ Πλάτωνος ἀτυφίας, καὶ Ἀριστοτέλους ἀχαριστίας.

ΚΕΦ. Θ.

Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος ἐν Ὀλυμπίᾳ συνεσκήνωσεν ἀγνῶσιν ἀνθρώποις, καὶ αὐτὸς ὢν αὐτοῖς ἀγνώς. οὕτως δὲ αὐτοὺς ἐχειρώσατο, καὶ ἀνεδήσατο τῇ συνεστίᾳ, συνεστιώμενός τε αὐτοῖς ἀφελῶς, καὶ συνδιημερεύων ἐν πᾶσιν, ὡς ὑπερησθῆναι τοὺς ξένους τῇ τοῦ ἀνδρὸς συντυχίᾳ. οὔτε δὲ Ἀκαδημίας ἐμέμνητο, οὔτε Σωκράτους. αὐτός γε μὴν τοῦτο ἐνεφάνισεν αὐτοῖς ὅτι καλεῖται Πλάτων.

ἐπεὶ δὲ ἦλθον εἰς τὰς Ἀθήνας, ὑπεδέξατο αὐτοὺς εὖ μάλα φιλοφρόνως. καὶ

tea, in eum iam suæ calamitatis auctorem detruderet, in exiliũ videlicet.

Syracusij nouem triremibus inuadentes centum & viginti triremes Carthaginensium, longè superiores extiterunt.

De Platonis humilitate, & Aristotelis ingratitudine.

CAP. IX.

Plato filius Aristonis in Olympiade cum ignotis hominibus ignotus etiam ipse contubernium instituit. Quorum animos ita sibi deuinciebat & demerebatur in conuersatione, magna cum simplicitate cum eis conuiuando, & totum diem cum illis agitando, vt peregrini gauderent sibi talem virum oblatũ esse. Sed neque Academię, neque Socratis mentionem vllam faciebat: solũ hoc eis indicans, se Platonem appellari. Quum verò Athenas ventum esset, perhumaniter eos recepit Plato. Tum hospites: Age, mõstra nobis, inquiũt,

τῶν ἀρίϛων, καὶ ἀφωνιάσας, αὐτῷ ῳκοδόμησεν αὐτοῦ Διατριβὴν, καὶ ἐνπεριεπάτει ἐν τῷ περιπάτῳ ἑταίρους ἔχων, καὶ ὁμιλητὰς, καὶ ἐγλίχετο ἀντίπαλος εἶναι Πλάτωνι.

tus optimis quibusque recalcitratus scholā contra Platonem aperuit, & in Peripato cum suis familiaribus & discipulis aduersus eum pugnauit, & Platonis aduersarius esse cupiebat.

Πῶς εἶχε πρὸς τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων ὁ Περικλῆς.

ΚΕΦ. ι.

Εἶτα ἐκ ἦν δήμου τῶν Ἀθηναίων θεραπευτικὸς ὁ Ξανθίππου Περικλῆς, ἐμοὶ μὲν δοκεῖ. ὁσάκις γοῦν ἔμελλεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν παριέναι, ηὔχετο μηδὲν αὐτῷ ῥῆμα ἐπιπολάσαι τοιοῦτον, ὅπερ οὖν ἔμελλεν ἐκτραχυνεῖν τὸν δῆμον, προσαντες αὐτῷ γνώμην, καὶ ἀβούλητον δόξαν.

Quo animo fuerit erga populum Atheniensem Pericles.

CAP. X.

An verò non summè populum Atheniensem colebat Pericles Xantippi filius? Ego quidem ita credo. Quotiescunque enim verba facturus in concionem prodiret, optabat vt sibi nullum eiusmodi verbum excideret, quod populum exasperare atque irritare posset: aut quod illi contrarium esset, & cum ipsius voluntate pugnare videretur.

De Socratis deliciis.

CAP. XI.

Diogenes Socratem etiam ipsum deliciari solitum aiebat: Nimis enim fuisse curiosum in paruula sua domo, & lectulo, & crepidis, quibus aliquando solebat vti.

Περὶ Σωκράτους φιλοκαλίας.

ΚΕΦ. ια.

Διογένης ἔλεγε, καὶ τὸν Σωκράτην αὐτὸν τρυφῆσαι. περιειργάσθαι γὰρ καὶ τῷ οἰκιδίῳ, καὶ τῷ σκιμποδίῳ, καὶ ταῖς βλαύταις δὲ, αἷς ποτὲ ὁ Σωκράτης ἐχρῆτο ἔστιν ὅτε.

De imagine Helenæ à Zeuxide picta.

CAP. XII.

Zeuxis Heracleotes quum pinxisset Helenā, magnū ex eo opere quæstum fecit. Non enim gratis neque quemuis obuium liberè ad id cōtemplandum admittebāt, sed primùm oportebat certam pecuniç summam numerare, deinde potestas videndi permittebatur. Quoniam igitur lucrum ex hac pictura faceret Heracleotes. Grçci qui eo seculo viuebant, Helenam illam scortum vocabant.

ἀνέδην, ἀντὶ τοῦ ἀνέτως καὶ ἐλευθέρως, ἀπὸ τοῦ ἀνίημι. Eust.

Περὶ Ἑλένης εἰκόνος ὑπὸ Ζεύξιδος γραφείσης.

ΚΕΦ. ιβ.

Ὁ Ζεῦξις ὁ Ἡρακλεώτης, ὅτε τὴν Ἑλένην ἔγραψε, πολλὰ ἐχρηματίσατο ἐκ τούτου τοῦ γράμματος. οὐ γὰρ εἰκῆ, καὶ ὡς ἔτυχε, τοὺς βουλομένοις ἀνέδην εἶα ὁρᾷν αὐτὴν, ἀλλ' ἔδει ῥητὸν ἀργύριον καταβαλεῖν, εἶτα οὕτω θεάσασθαι. ὡς οὖν μίσθωμα τοῦ Ἡρακλεώτου λαμβάνοντος ὑπὸ τῆς γραφῆς, ἐκάλουν οἱ τότε Ἕλληνες ἐκείνην τὴν Ἑλένην ἑταίραν.

Ἐπι-

Ἐπικούρου γνώμη καὶ εὐδαιμονία.

Epicuri sententia & felicitas.

ΚΕΦ. ιγ.

Ἐπίκουρος ὁ Γαργήττιος ἔλεγεν, ᾧ ὀλίγον οὐχ ἱκανόν, ἀλλὰ τούτῳ γε οὐδὲν ἱκανόν. ὁ αὐτὸς ἔλεγεν ἑτοίμως ἔχειν, καὶ τῷ Διὶ περὶ εὐδαιμονίας διαγωνίζεσθαι, μᾶζαν ἔχων καὶ ὕδωρ. ταῦτ᾽ οὖν συννοῶν ὁ Ἐπίκουρος, τί βουλόμενος ἐπῄνει τὴν ἡδονήν, εἰσόμεθα ἄλλοτε.

CAP. XIII.

Epicurus Gargettius dicebat, Cui pauca non sufficiunt, ei nihil satis est. Ille idē dicebat, se cum Ioue etiā paratum esse de felicitate certare, si aquā haberet & offam. Quum hæc senserit Epicurus, quo animo voluptatem laudauerit aliàs sciemus.

Περὶ χρημάτων φειδοῦς καὶ φυλακῆς.

De pecuniarum parsimonia & custodia.

ΚΕΦ. ιδ.

Πολλάκις τὰ κατ᾽ ὀβολὸν μετὰ πολλῶν πόνων συναχθέντα χρήματα, κατὰ τὸν Ἀρχίλοχον, εἰς πόρνης γυναικὸς ἔντερον καταίρουσιν. ὥσπερ γὰρ ἐχῖνον λαβεῖν μὲν ῥᾴδιον, συνέχειν δὲ χαλεπόν, οὕτω καὶ τὰ χρήματα. καὶ Ἀναξαγόρας ἐν τῷ περὶ βασιλείας φησί, χαλεπὸν χρήματα συναγείρασθαι, χα-

CAP. XIV.

Sæpe pecuniæ, quas multo cum labore quis sigillatim per obolos vix comparserit, iuxta Archilochum, vniuersæ semel in scorti * marsupiū intestinum effunduntur. Quemadmodum enim echinum, sic etiam nummos capere facilius est, retinere verò difficile. Et Anaxagoras etiā in libro de Regno inquit, magno cū negotio pecunias cogi, sed

multo maiori opera conseruari & custodiri.

λεπτότερον δὲ φυλακὴν τούτοις περιθεῖναι.

De quibusdam qui in morbo musicam & alia didicerunt, atque valetudinem bonam recuperauerunt, vel auxerunt vires.

Περὶ τινῶν ἐν νόσῳ μουσικὴν, καὶ ἄλλα μεμαθηκότων, καὶ ἰσχυρῶν γεγενημένων.

CAP. XV.

ΚΕΦ. ιε.

Hieron Siciliæ tyrannus primum fuisse priuatus dicitur, & omnium hominum à musica alienissimus, ac rusticitate nihil inferior fratre Gelone. Verùm quũ aliquãdo in morbum incidisset, factus est literatissimus, quum otiũ, quod ei corporis imbecillitas imponebat, doctorum hominum sermonib. audiendis tribueret. Conualescens igitur ex aduersa valetudine frequenter audiebat Simonidem Ceum, Pindarum Thebanum, & Bacchylidem Iulietam. Gelon verò, indoctus homo permansit.

Ἱέρωνά φασι, τὸν Σικελίας τύραννον τὰ πρῶτα ἰδιώτην εἶναι, καὶ ἀνθρώπων ἀμουσότατον, καὶ τὴν ἀγροικίαν ἀλλὰ μηδὲ κατ᾽ ὀλίγον τοῦ ἀδελφοῦ διαφέρειν τοῦ Γέλωνος. ἐπεὶ δὲ αὐτῷ συνηνέχθη νοσῆσαι, μουσικώτατος ἀνθρώπων ἐγένετο, τὴν σχολὴν τὴν ἐκ τῆς ἀρρωστίας εἰς ἀκούσματα πεπαιδευμένα καταθέμενος. ῥαισθεὶς οὖν Ἱέρων συνῆν Σιμωνίδῃ τῷ Κείῳ, καὶ Πινδάρῳ τῷ Θηβαίῳ, καὶ Βακχυλίδῃ τῷ Ἰουλιήτῃ. ὁ δὲ Γέλων ἄνθρωπος ἄμουσος.

Doctissimum etiam Ptolemæum secundum aiunt euasisse, quũ ægrotaret. Plato affirmat Theagem nulla alia occa-

Μουσικώτατον δὲ λέγουσι καὶ Πτολεμαῖον γενέσθαι τὸν δεύτερον, καὶ αὐτὸν νοσήσαντα. λέγει δὲ καὶ Πλάτων τὸν Θεάγην φιλοσοφῆσαι δι᾽ οὐδὲν ἄλλο, ἢ διὰ

ἢ διὰ τὴν τοῦ τοξοφίαν. εἴργουσα γὰρ αὐτὸν ἐκείνη τῶν πολιτικῶν, συνήλασεν εἰς τὸν τῆς σοφίας ἔρωτα. τίς δὲ ἐκ ἂν νοῦν ἔχων συνηύξατο καὶ Ἀλκιβιάδη νόσον, καὶ Κριτίᾳ, καὶ Παυσανίᾳ τῷ Λακεδαιμονίῳ, καὶ ἄλλοις; Ἀλκιβιάδη μὲν καὶ Κριτίᾳ, ἵνα μὴ ἀποδράντες Σωκράτους, ὁ μὲν ὑβριστὴς γένηται, καί ποτε μὲν φιλολάκων, ποτὲ δὲ βοιωτιάζῃ τὸν τρόπον, καὶ αὖ πάλιν θετταλίζῃ, καὶ τοῖς Μήδων καὶ Περσῶν ἀρέσκηται ἐν Φαρναβάζου γινόμενος. τυραννικώτατος δὲ, καὶ φονικώτατος ὁ Κριτίας γενόμενος, καὶ τὴν πατρίδα ἠδίκησε πολλὰ, καὶ αὐτὸς μισούμενος, τὸν βίον κατέστρεψε.

Καὶ Στράτων δὲ ὁ Κορράγου, εἰς δέον ἔοικε νοσῆσαι. οὐ γὰρ γένους ἥκων, οὐ δὲ καὶ πλούτου, ὀυκ ἐγυμνάζετο. καμὼν δὲ τὸν σπλῆνα, καὶ θεραπείας δεηθεὶς, τῆς ἐκ τῶν γυμνασίων, τὰ μὲν πρῶτα ὅσον ἐς τὸ ὑγιᾶ-

sione philosophiæ operã dedisse, quàm morbi otió. Nam quum is eum à ciuilibus rebus prohiberet, compulit ad sapientiæ studium & amorem. Quis autem sapiens non optasset eiusmodi morbum Alcibiadi, Critiæ, Pausaniæ Lacedæmonio, & reliquis? Alcibiadi & Critiæ, ne fugientes à Socrate, alter Socratem iniuria læsisset, & nunc Spartanorum, nũc Bœotiorum partes fouens, nonnunquam etiã Thessalorum, Medorum, & Persarum, adhærens Pharnabazo: Critias verò truculentissimus euasisset, & infinitis cædibus manus suas polluisset, qui multas calamitates intulit patriæ, & vitam omnium odiis propositam egit.

Straton etiam filius Corrhagi, vtiliter & commodè ægrotasse videtur: quoniam quum esset ex illustri familia oriundus, & diuitiis abundaret, non antè corporis exercitia vsurpauit, quàm ex splene laborare cœpit. Tunc enim quum remedium petere ex (palæstra &)

corporis exercitus oporteret, primùm quidē ad recuperandam valetudinem iis vsus est. Deinde verò quum profectus in arte non pœnitendos fecisset, & iam specimen eius daret, in ludis Olympicis, vna die vicit luctā, & pancratium: & sequēti Olympiade, & in Nemeo, & in Isthmico, & in Pythico certaminibus (similiter vicit.)

Ὀλυμπιάδι pro μὲν, forte με. aut alius Olympiadum numerus legi debet.

καὶ ἐχρῆτο αὐτοῖς, χωρήσας δὲ ἐς τὸ πρόσω τῆς τέχνης, καὶ ἐν ἔργῳ πιθέμενος αὐτὴν, τῇ Ὀλυμπιάδι μὲν ἐνίκησεν ἡμέρᾳ μιᾷ πάλην, καὶ παγκράτιον, καὶ τῇ ἑξῆς Ὀλυμπιάδι, καὶ ἐν Νεμεάδι, καὶ Πυθοῖ, καὶ Ἰσθμοῖ.

Democrates pugil etiam ipse, quum laborasset ex pedibus, ad certamina venit: & consistens in stadio, descripsit sibi circum, & iubebat aduersarios, vt se expellerēt extra lineam. At illi quū nequirent, victi sunt: & ipse quum benè & fortiter in statione sua perstitisset, coronam secum deportauit.

Δημοκράτης ὁ παλαιστὴς, καὶ αὐτὸς νοσήσας τοὺς πόδας, παρελθὼν εἰς τοὺς ἀγῶνας, καὶ στὰς ἐν τῷ σταδίῳ, περιγράψας ἑαυτῷ κύκλον, προσέταττε τοῖς ἀντιπαλαισταῖς ἔξω τῆς γραμμῆς αὐτὸν προσῶσαι. οἱ δὲ ἡττῶντο ἀδυνατοῦντες· ὁ δὲ τοῦ βάθρου ἐν τῇ στάσει, καὶ ἐγκρατῶς, στεφανώμενος ἀπῄει.

Veterum quorundam mores peculiares.

Παλαιῶν τινῶν ἰδιότητες.

CAP. XVI.

ΚΕΦ. ιϛ.

Si quis animū prębeat & auscultet Calliç, statim reddet eum temulentū Callias: si Ismeniæ, ti-

Ἐὰν προσέχῃ τις Καλλίᾳ, φιλοπότην αὐτὸν ἐργάσεται ὁ Καλλίας· ἐὰν Ἰσμηνίᾳ, αὐλητὴν· διαζώ-

ναι.

να, ἐὰν Ἀλκιβιάδῃ. ὀψοποιὸν ἐὰν Κρωβύλῳ· δεινὸν εἰπεῖν, ἐὰν Δημοσθένει· στρατηγικὸν, ἐὰν Ἐπαμινώνδα. μεγαλόφρονα, ἐὰν Ἀγησιλάῳ· καὶ χρηστὸν, ἐὰν Φωκίωνι· καὶ δίκαιον, ἐὰν Ἀριστείδῃ, καὶ σοφὸν ἐὰν Σωκράτει.

bicinem: si Alcibiadi, iactatorem & superbum: si Crobylo, coquum: si Demostheni, eloquētia præstabilem: si Epaminondæ rei militaris peritum: si Agesilao, magnificum: si Phocioni, probum & bonū: si Aristidi, iustum: & si Socrati, sapientem.

Πυθαγόρου θαυμάσια καὶ δόξαι.

De quibusdam Pythagoræ mirabilibus & opinionibus.

ΚΕΦ. ιζ.

C. XVII.

Ἐδίδασκε Πυθαγόρας τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι κρειττόνων γεγέννηται σπερμάτων, ἢ κατὰ τὴν φύσιν τὴν θνητήν. τῆς γὰρ αὐτῆς ἡμέρας ὤφθη καὶ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν ἐν Μεταποντίῳ, καὶ ἐν Κρότωνι, καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ δὲ παρέφηνε χρυσοῦν τὸν ἕτερον τῶν μηρῶν. καὶ Μυλλίαν δὲ Κροτωνιάτην ὑπέμνησεν, ὅτι Μίδας ὁ Γορδίου εἴη ὁ Φρύξ. καὶ τὸν ἀετὸν δὲ τὸν λευκὸν κατέψησεν † ὑπομείναντα αὐτόν. ἀλλὰ * ὑπὸ τοῦ Κόσα τοῦ ποταμοῦ διαβαίνων προσερρήθη τοῦ ποταμοῦ εἰπόντος αὐτῷ, χαῖρε Πυθαγόρα.

Pythagoras homines docuit, se præstantiorum seminum commixtione natum esse, quàm quòd mortalitati esset obnoxium. Nam eodem die, & eadem hora visus est in Metapontio & Crotone. tum in Olympia alterū femur aureum ostendit: & Milonem Crotoniatam admonuit* quod esset Midas filius Gordij, Phryx. & aquilam albam quæ volatu se ei submiserat, contrectauit. Transiens etiam fluuium Nessum, appellatus est à fluuio dicente, Salue Pythagora.

Vide supr. lib.2.c.26.

Milliam se esse Midā &c.

† ὑποπτάντα

* καί ποτε Νέσσον τὸν ποταμὸν διαβαίνων, *ex Laert.*

Dicebat etiam, sanctissimum esse folium maluæ. Dicebat etiam, qui numeros reperisset, esse omnium sapientissimum: post illum verò eum, qui nomina rebus imposuerat: Terræmotus nullam aliam causam vel originem esse dicebat, quàm conuentum mortuorũ. Et iris, dicebat quemadmodum terra Nili est. Et sonum qui persæpe accidit auribus, esse vocem* præstantiorum quorundam. Non licebat autem in dubium vocare quæ ipse dixisset, neque vltra quicquam interrogare: sed tanquam oraculo, ita eius dictis, ij qui tunc erant, acquiescebãt. Cumque veniret in ciuitates, fama exibat, eum nõ docendi, sed medendi causa venisse. Iubebat etiam Pythagoras corde abstinere & alba gallina, & in primis ab omnibus animalibus morticinis: & nõ vti balineo, neque per vias publicas ingredi. Incertum enim esse, an hæc ipsa sint pura.

ἀριθμοὺς δὲ εὑρών. δεύτερος.

* αὐγὴ τοῦ ἡλίου Deorum

Ἔλεγε δὲ ἱερώτατον εἶναι τὸ τῆς μαλάχης φύλλον. ἔλεγε δὲ ὅτι πάντων σοφώτατός ἐστιν ὁ τ' ἀριθμὸς, δεύτερος, ὁ τοῖς πράγμασι τὰ ὀνόματα θέμενος. καὶ τὸν σεισμὸν ἐγίνωσκε λέγων οὐδὲν ἄλλο εἶναι, ἢ σύνοδον τῶν τεθνεώτων. ἡ δὲ ἶρις ἔφασκεν, ὡς ἡ γῆ τοῦ Νείλου ἐστί. καὶ ὁ πολλάκις ἐμπίπτων τοῖς ὠσὶν ἦχος, φωνὴ τῶν κρειττόνων. οὐχ οἷόν τε δὲ ἦν διαπορῆσαι ὑπέρ τινος αὐτῷ, ἢ τοῖς λεχθεῖσί τι προσεξερωτῆσαι, ἀλλ' ὡς χρησμοῖς θείοις, οὕτως οἱ τότε προσεῖχον τοῖς λεγομένοις ὑπ' αὐτοῦ. ἐπιστρεφομένου δὲ τὰς πόλεις αὐτοῦ, διέρρει λόγος, ὅτι Πυθαγόρας ἀφίκετο οὐ διδάξων, ἀλλ' ἰατρεύσων.

Προσέταττε δὲ ὁ αὐτὸς Πυθαγόρας καρδίας ἀπέχεσθαι, καὶ ἀλεκτρυόνος λευκῆς, καὶ τῶν θνησειδίων παντὸς μᾶλλον, καὶ μὴ χρῆσθαι βαλανείῳ, μηδὲ βαδίζειν τὰς λεωφόρους, ἄδηλον γὰρ εἰ καθαρεύουσι καὶ αὐτὰ ἐκεῖνα.

Περὶ

Περὶ αἰδοῦς, καὶ τιμῆς τοῦ Διονυσίου πρὸς Πλάτωνα.

ΚΕΦ. ιη.

Ὅτε κατῆλθε Πλάτων ἐν Σικελίᾳ κλητὸς, πολλὰ ἐπὶ πολλοῖς ἐπιστείλαντος τοῦ Διονυσίου, καὶ ἀνήγαγεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἅρμα ὁ νέος Διονύσιος, αὐτὸς μετὰ ἡνιοχῶν, παραιβάτην δὲ ποιησάμενος τὸν Ἀρίστωνος. τότε δέ φασι Συρακούσιον ἄνδρα χαρίεντα, καὶ τῆς Ὁμήρου μὴ ἀπαίδευτον ἡσθέντα τῇ ὄψει ταύτῃ, εἰπεῖν τὰ ἐξ Ἰλιάδος ἐκεῖνα, παρατρέψαντα ὀλίγον·

Μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων

Βριθοσύνῃ, τὸν δεινὸν γὰρ ἄγε βροτὸν ἄνδρα τὸν ἄριστον.

Ὅτι ὑπόπτης ὢν εἰς πάντας ὁ Διονύσιος, ὅμως εἰς Πλάτωνα τοσαύτην εἶχεν αἰδῶ, ὡς ἐκεῖνον μόνον εἰσιέναι πρὸς αὐτὸν μὴ ἐρευνώμενον, καὶ τοῦ Δίωνος αὐτὸν ἐπιστάμενος ἑταῖρον εἰς τὰ ἔσχατα ὄντα.

De reuerentia & honore, quem Dionyſius Platoni exhibuit.

CAP. XVIII.

Quum Plato multis & crebris epiſtolis à Dionyſio accerſitus, in Siciliam veniſſet, Dionyſius iuuenis in currum eum impoſuit, & ipſe aurigam egit: Platonem verò ſeſſorem fecit. Tunc aiunt Syracuſium virum gratioſum & vrbanum, Homerique poëmatum nō ignarum, delectatum ſpectaculo, hæc ex Iliade paululum immutata recitaſſe:

Faginus ingenti ſtridet ſub pondere preſſus

Axis, dum vehitur vir præſtantiſſimus, alter

Terribiliſque ſimul.

Dionyſius igitur, quum in omnes reliquos ſuſpicioſus exiſteret, tamen ita reuerenter habuit Platonem, vt eum ſolum ſine inquiſitione ad ſe admitteret, tametſi ſciret eum intimum Dionis amicum eſſe.

δεινὴν γὰρ ἄγεν θεόν, *habet Homer. Il. ε.*

πάνυ τοῦτο, διὸ ταῦτα τοι καὶ πολλὴν ἐπῄει γῆν. ἧκεν οὖν καὶ πρὸς τοὺς Χαλδαίους, καὶ εἰς Βαβυλῶνα, καὶ πρὸς τοὺς Μάγους, καὶ τοὺς σοφιστὰς τῶν Ινδῶν. τὴν παρὰ τοῦ Δαμασίππου τοῦ πατρὸς οὐσίαν εἰς τρία μέρη νεμηθεῖσαν τοῖς ἀδελφοῖς δι' αὐτὸς τοῖς τρισὶ τὸ ἀργύριον μόνον λαβὼν ἐφόδιον τῆς ὁδοῦ, τὰ λοιπὰ τοῖς ἀδελφοῖς εἴασε, διὰ ταῦτα τοῦτο καὶ Θεόφραστος αὐτὸν ἐπῄνει, ὅτι περιῄει κρείττονα ἀγρὸν ἀγείρων Μενελάου, καὶ Ὀδυσσέως. ἐκεῖνοι μὲν γὰρ ἠλῶντο αὐτόχρημα Φοινίκων ἐμπόρων μηδὲν διαφέροντες. χρήματα γὰρ ἤθροιζον, καὶ τὸ περιόδου, καὶ τοῦ περίπλου ταύτην εἶχον τὴν πρόφασιν. ὅτι οἱ Ἀβδηρῖται ἐκάλουν τὸν Δημόκριτον, φιλοσοφίαν. τὸν δὲ Πρωταγόραν λόγον.

Κατεγέλα δὲ πάντων ὁ Δημόκριτος, καὶ ἔλεγεν αὐτοὺς μαίνεσθαι, ὅθεν καὶ Γελάσινον αὐτὸν ἐκάλουν οἱ πολῖται. λέγουσι δὲ οἱ αὐτοὶ τὸν Ἱπποκράτην πε-

ram diligenter incubuisse. Proinde multas terras adibat, & perueniebat ad Chaldæos atque in Babylonem, & ad Magos, & ad sophistas Indos. Quum diuideretur ab eo patris Damasippi bona, tribus fratribus in tres portiones, ipse solummodo argentum ad viaticũ accepit, reliquum omne fratribus permisit. Propter eam causam laudatus est à Theophrasto, quòd circumiens meliora collegerit, quàm vel Menelaus, vel Vlysses. Nam illi circumerrabant non aliter, quàm mercatores Phœniciæ. Pecunias enim cumulabant: & hæc causa illis fuit tum pedestrium, tum naualium itinerum. Abderitę Democritũ nominabant Philosophiam Protogoram verò sermonem seu fabulam.

Democritus omnes deridebat, & aiebat eos insanire: vnde etiam Gelasinum, id est, risorem eũ ciues sui appellarunt. Dicunt etiã in primo cõgressu cum Democrito Hippo-

cratem de ipso tanquam de stulto sensisse. Postquam verò ipsis familiaritas intercesserat, mirum in modum admiratum esse hominis sapientiam. Dicunt præterea Hippocratem fuisse Doricum: sed in gratiam Democriti Ionica lingua suos libros scripsisse.

εἰ τὴν πρώτην ἔντευξιν ὑπὲρ τοῦ Δημοκρίτου δόξαν λαβεῖν, ὡς μαινομένου. προϊούσης δὲ αὐτοῖς τῆς συνουσίας, εἰς ὑπερβολὴν θαυμάσαι τὸν ἄνδρα. Λέγουσι δὲ Δωριέα ὄντα τὸν Ἱπποκράτην, ἀλλ' οὖν καὶ τὸν Δημοκρίτου χάριν, τῇ Ἰάδι φωνῇ συγγράψαι τὰ συγγράμματα.

Amasij Socratis & Platonis.

Παιδικὰ Σωκράτους, καὶ Πλάτωνος.

C. XXI.

ΚΕΦ. κα.

Socratis amasius fuit Alcibiades, Platonis verò Dion. At Dion fructum etiam aliquem ab amatore percepit.

Ὅτι παιδικὰ ἐγένετο, Σωκράτους μὲν Ἀλκιβιάδης, Πλάτωνος δὲ Δίων. ὁ μὲν τὸν Δίων, καὶ ἀπώνατό τι τοῦ ἐραστοῦ.

De Atheniensium delicijs.

Περὶ Ἀθηναίων ἁβροσύνης.

CAP. XXII.

ΚΕΦ. κβ.

Corymbus *in mulieribus*, Scorpius *in pueris*, κρώβυλος *in viris dicitur* πλέγμα τριχῶν εἰς ὀξὺ λῆγον.

Veteres Athenienses, purpureas vestes induere solebant, & Sariis amicici tunicis: Corymbis etiã implicabant capillos, iisq; aureas cicadas inserebãt, aliisque ornamentis ex auro appositiciis & ap-

χρυσοῦς

Οἱ πάλαι Ἀθηναῖοι, ἁλουργῆ μὲν ἠμπείχοντο ἱμάτια, ποικίλους δὲ ἐνεδύνοντο χιτῶνας: κορύμβους δὲ ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν † χρυσοῦς ἐνείροντες αὐταῖς τέττιγας, καὶ κόσμον ἄλλον προσθέτον περι-

περιαπτόμενοι χρυσοῦ περιήεσαν. καὶ ὀκλαδίας αὐτοῖς δίφρους οἱ παῖδες ὑπέφερον, ἵνα μὴ καθίζωσιν ἑαυτοὺς εἰκῆ, καὶ ὡς ἔτυχε. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἡ τράπεζα ἦν αὐτοῖς, καὶ ἡ λοιπὴ δίαιτα ἁβροτέρα, τοιοῦτοι δὲ ὄντες τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην ἐνίκησαν.

Περί τινων ἀσώτων.

ΚΕΦ. κγ.

Ὅτι Περικλέα, καὶ Καλλίαν τὸν Ἱππονίκου, καὶ Νικίαν τὸν Περγασῆθεν τὸ ἀσωτεύεσθαι, καὶ ὁ πρὸς ἡδονὴν βίος εἰς ἀπορίαν περιέστησεν, ἐπεὶ γὰρ ἐπέλιπε τὰ χρήματα αὐτοῖς, οἱ τρεῖς κώνειον τελευταίαν πρόποσιν ἀλλήλοις προπιόντες, ὥσπερ ἐκ συμποσίου ἀνέλυσαν.

Πῶς ἂν ἡ φιλία διαμένοι μάλιστα.

ΚΕΦ. κδ.

Λεωπρέπης ὁ Κεῖος ὁ τοῦ Σιμωνίδου πατὴρ, ἔτυχέ ποτε ἐν παλαίστρᾳ κα-

pensis vtentes in publicũ procedebant. Et quocunque ibant, sequebantur pueri cum sellis complicatilibus, ne temere in quouis loco sedere cogerentur. Manifestum est autem, mensam etiam, & alias vitæ rationes ipsis fuisse delicatiores. Et eiusmodi quum essent, tamẽ è prælio Marathonio victores discesserunt.

De quibusdam prodigis.

C. XXIII.

Periclem, Calliam filium Hipponici, & Niciã Pergaseum, prodigalitas, & vita voluptuaria, ad paupertatem redegerũt. Postquam enim defecit eos pecunia, tres simul cicutam inuicem propinantes, extremam potionem, quasi è conuiuio ad inferos migrarunt.

Qua ratione maximè conseruatur amicitia.

C. XXIV.

Leoprepem Ceum patrem Simonidis, quum sederet aliquando in

ἐμέμνητο δὲ πολλάκις τῆς ἐν μανίᾳ διατριβῆς, καὶ ἔλεγε μηδέποτε ἡσθῆναι τοσοῦτον, ὅσον τότε ἥδετο ἐπὶ ταῖς μηδὲν αὐτῷ προσηκούσαις ναυσὶν ἀποσωζομέναις.

Sæpissimè igitur suæ in amentia oblectationis mentionem faciebat: & se nunquam cumulatius gaudium percepisse dicebat, quàm quum vidisset naues seruari, quę tamen ad se nihil pertinerent.

Περὶ Ἠλέκτρας.

ΚΕΦ. κϛ.

De Electra. C. XXVI.

Ξάνθος ὁ ποιητὴς τῶν μελῶν, ἐγένετο δὲ οὗτος τοῦ πρεσβύτης Στησιχόρου τοῦ Ἱμεραίου, λέγει τὴν Ἠλέκτραν τοῦ Ἀγαμέμνονος οὐ τοῦτο ἔχειν τοὔνομα πρῶτον, ἀλλὰ Λαοδίκην, ἐπεὶ δὲ Ἀγαμέμνων ἀνῃρέθη, τὴν δὲ Κλυταιμνήστραν ὁ Αἴγισθος ἔγημε, καὶ ἐβασίλευσεν, ἄλεκτρον οὖσαν, καὶ καταγηρῶσαν παρθένον Ἀργεῖοι Ἠλέκτραν ἐκάλεσαν, διὰ τὸ ἀμοιρεῖν ἀνδρὸς, καὶ μὴ πεπειρᾶσθαι λέκτρου.

Xanthus, poëta carminum, qui fuit legatus Stesichori Himeræi, dicit Electram Agamemnonis filiam, antea non appellatam esse hoc nomine, sed Laodicen. Postquam verò de medio sublatus est Agamemnon, & Ægisthus in vxorem accepit Clytemnestrã, regnúmque gubernauit, ipsam caruisse coniugali lecto, & in virginitate consenuisse. Quamobrem Electram eam Græci nominarunt, quòd expers mariti vixerit, & lectum cõiugalem non cognouerit.

Cas. legit πρεσβύτερος, vt sensus sit, qui quidem antiquior erat Stesichoro Himeræo.

Περὶ Παμφαῦς δώρου, καὶ Διοτίμου.

ΚΕΦ. κζ.

De Pamphais dono, & Diotimi. C. XXVII.

Ὅτι Παμφαὴς ὁ Πριηνεὺς Κροίσῳ τῷ Λυδῷ, τοῦ

Pamphaës Prienensis Crœso Lydo, super-

ſtite adhuc ipſius patre triginta minas dono dedit. Quiquum imperium accepiſſet, currũ argento plenum ei remiſit.

Diogenes, acceptis paucis nummis à Diotimo † Caryſio, dixit:

Dij tibi dent animo quantum cupis * ipſe, virúmque, Atque domum. Videbatur autem animo molliore & effœminato eſſe Diotimus.

Caryſis eſt inſula Caryenſium: Caryſtus verò vna Cycladum, & ciuitas Euboæ.

Vlyſſes ad Nauſicam, Od. ζ.

** ipſa.*

πατρὸς αὐτοῦ περιόντος, τριάκοντα μνᾶς ἐδωρήσατο. παραλαβὼν δὲ τὴν ἀρχὴν, μεστὴν ἅμαξαν ἀργυρίου ἀπέπεμψε αὐτῷ.

Ὅτι Διογένης λαβὼν παρὰ Διοτίμου τοῦ † Καρυστίου νόμισμα ὀλίγον, ἔφη· Σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς, Ἄνδρά τε καὶ οἶκον, ἐδόκει δέ πως ὁ Διότιμος μαλθακώτερος εἶναι.

Quòd Pherecydes in phthiriaſin inciderit, propter impietatem in deos.

C. XXVIII.

Pherecydes Syrius miſerrimè omnium hominum vitam exegit, toto ſuo corpore à pediculis exeſo atque conſumpto. Et quum fœda turpíſque facies euaſiſſet, abſtinuit à conſortio familiarium, & eos fugiebat. ſi verò quis accederet, & interrogaret quomodo haberet? per foramen ianuæ, digito, qui prorſus emarcuerat, extenſo reſpondit, ita totum corpus ſuum habere.

Ὅτι ὁ Φερεκύδης φθειρίασιν ἔπαθεν διὰ ἀθεότητα.

ΚΕΦ. κη.

Φερεκύδης ὁ Σύριος τὸν βίον ἀλγεινότατον ἀνθρώπων κατέστρεψε, τοῦ παντὸς αὐτῷ σώματος ὑπὸ τῶν φθειρῶν ἀναλωθέντος. καὶ γινομένης αἰσχρᾶς αὐτῷ τῆς ὄψεως, τὴν ἐκ τῶν συνήθων ἐξέκλινε συνουσίαν. ὁπότε δέ τις προσελθὼν ἐπυνθάνετο ὅπως διάγει, διὰ τῆς ὀπῆς τῆς κατὰ τὴν θύραν διείρας τὸν δάκτυλον ψιλὸν γεγονότα τῆς σαρκὸς, ἐπέλεγεν οὕτω διακεῖσθαι καὶ τὸ πᾶν αὐτοῦ σῶμα, λέ-

φασι δὲ Δηλίων παῖδες, τὸν θεὸν ἐν Δήλῳ μηνίσαντα αὐτῷ, τοῦτο ποιῆσαι. καθήμενον γὰρ ἐν Δήλῳ μετὰ τῶν μαθητῶν, ἄλλα τε πολλὰ φασὶ περὶ τῆς ἑαυτοῦ σοφίας εἰπεῖν, καὶ δὴ καὶ τοῦτο, μηδενὶ τῶν θεῶν θῦσαι, καὶ ὅμως οὐδὲν ἧττον ἡδέως βεβιωκέναι, καὶ ἀλύπως οὐ μεῖον τῶν ἑκατόμβας καταθυόντων. ὑπὲρ ταύτης οὖν τῆς κουφολογίας βαρυτάτην ζημίαν ἐξέτισεν.

Dicũt autem Delij, deum in Delo, ita commotum & indignatione, hunc ei morbum iniecisse. Nam quum quodam tempore in ea insula sederet cum discipulis suis, atque cùm alia multa de propria sapientia iactitaret, tum præcipuè illud, quòd etiamsi nulli deo rem sacrã faceret, nihilo iniucundiùs neque tristiùs vitam ageret, quam qui hecatombas sacrificarét. Huius igitur vani sermonis grauissimas pœnas dedit.

Κόσμους εἶναι ἀπείρους γελοίως Ἀλέξανδρος ἐπίστευεν.

Mundos esse infinitos, Alexander ridiculè credidit.

ΚΕΦ. κθ.

Οὐ γὰρ δὴ δύναμαι πείθειν ἐμαυτὸν, μὴ γελᾶν ἐπ᾽ Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππου, εἴγε ἀπείρους ἀκούων εἶναι κόσμους λέγοντος Δημοκρίτου ἐν τοῖς συγγράμμασιν, ὁ δὲ ἠνιᾶτο μηδὲ τοῦ ἑνὸς καὶ κοινοῦ κρατῶν. πόσον δὲ ἐπ᾽ αὐτῷ Δημόκριτος ἐγέλασε καὶ αὐτὸς, τί δεῖ καὶ λέγειν; ὧ ἔργον τοῦτο ἦν.

C. XXIX.

Non possum mihi ipsi imperare, quo minus rideam Alexandrum Philippi filium. Siquidem quum audiret Democritum in quibusdam libris infinitos mundos constituere, indoluit, quòd ipse nondum vnius dominiũ teneret. Quantum verò eum deriserit Democritus, quid opus est referre, quum hoc fuerit ei consuetum & proprium?

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
βίβλιον τέταρτον.

ÆLIANI VARIÆ HISTORIÆ,

LIBER V.

Quòd Tachos propter lautiorem victum, vitam finierit.

CAP. I.

Tachos Ægyptius, donec vsus est vernaculo victu, & frugaliter vixit, omnium hominũ fuit sanissimus. Postquam verò ad Persas venit, & in illorum luxum delapsus est, cum non posset ferre insolentiam ciborum, vitam dysenteria finiuit, & luxuriam cum morte commutauit.

Ὅτι Ταχὼς διὰ ἁβροτέραν δίαιταν ἐτελεύτησεν.

ΚΕΦ. α.

Ταχὼς ὁ Αἰγύπτιος, ἕως μὲν ἐχρῆτο τῇ ἐπιχωρίῳ διαίτῃ καὶ εὐτελῶς διεβίω, ὑγιεινότατος ἀνθρώπων ἦν· ἐπεὶ δὲ εἰς Πέρσας ἀφίκετο, καὶ εἰς τὴν ἐκείνων τρυφὴν ἐξέπεσε, τὸ ἄηθες τῶν σιτίων οὐκ ἐνεγκὼν, ὑπὸ δυσεντερίας τὸν βίον κατέστρεψε, τῆς τρυφῆς ἀλλαξάμενος θάνατον.

Φερε-

Φερεκύδης πῶς τέθνηκεν.

Quomodo mortuus sit Pherecides.

ΚΕΦ. β.

Ὅτι Φερεκύδης Πυθαγόρου διδάσκαλος ἐμπεσὼν εἰς τὴν ἀῤῥωστίαν, πρῶτον μὲν ἵδρου ἱδρῶτα θερμὸν, ἰξώδη ὅμοιον ὡς μύξαις, ὕστερον δὲ θηριώδη, μετὰ δὲ ἐφθείρασι, καὶ διαλυομένων τῶν σαρκῶν εἰς τοὺς φθεῖρας, ἐπεγένετο τῆξις, καὶ οὕτω τὸν βίον κατήλλαξε.

CAP. II.

Pherecydes præceptor Pythagoræ morbo correptus, primùm emisit sudorem calidum, viscosum, & mucori similem: postea verò beluinum: deinde pediculi creuerũt: cumque carnes in pediculos dissoluerentur, tabes sequuta est, & ita animam exhalauit.

Περὶ τῶν Ἡρακλείων στηλῶν.

De columnis Herculis.

ΚΕΦ. γ.

Ἀριστοτέλης τὰς νῦν Ἡρακλείους στήλας καλουμένας, πρινὴ κληθῆναι τοῦτο, φησὶ Βριαρέω καλεῖσθαι αὐτάς. ἐπεὶ δὲ καθῆρε γῆν καὶ θάλασσαν Ἡρακλῆς, καὶ ἀναμφιλόγως εὐεργέτης ἐγένετο τῶν ἀνθρώπων, τιμῶντες αὐτὸν, τὴν μὲν Βριάρεω μνήμην παρ' οὐδὲν ἐποιήσαντο, Ἡρακλείους δὲ προσηγόρευσαν.

CAP. III.

Aristoteles affirmat, eas columnas, quæ nunc Herculis appellantur antequam hoc nomen sortirentur, Briarei dicta sesse. Postquam verò Hercules terram maréque purgasset, & sine dubio benè meritus esset de genere mortalium, tum Briarei nomen eos neglexisse, & Herculis columnas nominasse.

De plantis quibusdam nascentibus in Delo.

CAP. IV.

Fama est, in Delo prouenisse oliuam & palmam: quibus tactis, Latonam subitò partum edidisse: quum antè id facere non potuisset.

De Epaminonda inopia, & animi magnitudine.

CAP. V.

Epaminondas vnam solùm habebat vestem, eamque sordidam. si quando verò eam misisset ad fullonem, ipse se domi continere ob indigentiam alterius cogebatur. In tanta igitur bonorum copia, quum ei Persarum rex magnam vim auri dono misisset, non accepit: &, vt mea quidem fert sententia, celsiore animo fuit is qui aurum non cœpit, quàm qui donauit.

Περὶ φυτῶν τινῶν ἐν Δήλῳ θαλλόντων.

ΚΕΦ. δ.

Ὅτι ἀνατεθῆλαι λόγος ἐστὶ Δηλίοις φυτὰ ἐν Δήλῳ, ἐλαίαν καὶ φοίνικα. ὧν ἁψαμένην τὴν Λητὼ, αὐθὺς ἀποκυῆσαι, τέως οὐ δυναμένην τοῦτο δρᾶσαι.

Περὶ Ἐπαμινώνδου ἀκτημοσύνης, καὶ μεγαλοφροσύνης.

ΚΕΦ. ς.

Ἐπαμινώνδας ἕνα εἶχε τρίβωνα, καὶ αὐτὸν ῥυπῶντα. εἴποτε δὲ αὐτὸν ἔδωκεν εἰς γναφεῖον, αὐτὸς ὑπέμενεν οἴκοι δι' ἀπορίαν ἑτέρου. ἐν δὴ τούτοις τῆς ἀπορίας ὢν, τοῦ Περσῶν βασιλέως πέμψαντος αὐτῷ πολὺ χρυσίον, οὐ προσήκατο· καὶ εἴπερ ἐγὼ νοῶ, μεγαλοφρονέστερος ἦν τοῦ διδόντος ὁ μὴ λαβών.

Περὶ

Περὶ Καλάνου ἑκουσίας τελευτῆς.

De vltronea morte Calani.

ΚΕΦ. ϛ.

Ἄξιον δὲ καὶ τὸ Καλάνου τοῦ Ἰνδοῦ τέλος ἐπαινέσαι, ἄλλος δ' ἂν εἶπεν ὅτι καὶ ἀγασθῆναι, ἐγένετο δὲ τοιοῦτον. Κάλανος ὁ Ἰνδῶν σοφιστὴς μακρὰ χαίρειν φράσας Ἀλεξάνδρῳ, καὶ Μακεδόσι, καὶ τῷ βίῳ, ὅτε ἐβουλήθη ἀπολῦσαι αὑτὸν ἐκ τῶν τοῦ σώματος δεσμῶν ἐγεγόνητο μὲν ἡ πυρὰ ἐν τῷ καλλίστῳ προαστείῳ τῆς Βαβυλῶνος, καὶ ἦν τὰ ξύλα αὖα, καὶ πρὸς εὐωδίαν εὖ μάλα ἐπίλεκτα κέδρου καὶ * θρύου, καὶ κυπαρίττου, καὶ μυρσίνης, καὶ δάφνης. αὐτὸς δὲ γυμνασάμενος γυμνάσιον τὸ εἰωθὸς, ἦν δὲ αὐτὸ δρόμος, ἀνελθὼν ἐπὶ μέσης τῆς πυρᾶς ἔστη ἐστεφανωμένος καλάμου κόμῃ. καὶ ὁ μὲν Ἥλιος αὐτὸν προσέλαμπεν, ὁ δὲ αὐτὸν προσεκύνει. καὶ τοῦτο τὸ σύνθημα εἰς τὸ ἐξάπτειν τὴν πυρὰν τοῖς Μακεδόσι. καὶ τὸ μὲν ἐδρᾶτο, ὁ δὲ περιληφθεὶς τῆς φλογὸς ἀτρέπτως εἱστήκει, καὶ οὐ

CAP. VI.

Est & Calani Indi finis dignus quem laudemus, alius dixisset quem admiremur. Fuit autem eiusmodi. Calanus sophista Indus, quum longum valedixisset Alexandro, Macedonibus & vitæ, quando seipsum è corporis vinculis liberare volebat, extructa & apparata pyra in † Callisto suburbio Babylonis ex lignis aridis, & ad prouocandam bonam fragrantiam delectissimis, cedro, thyo (vel thuio) cupresso, myrto & lauro, ille solitum exercitium obiuit, (erat autem id cursus) & accedens in media strue constitit coronatus foliis arundinũ, affulgente sibi sole quem ipse adorabat: atque hoc dedit ei signũ Macedonibus, vt pyram incenderent: quod quum fecissent, ille circumdatus flammis immotus constitit: neque ante

† Casaub. pulcherrimo.

* θύου, vel θύϊ.

collapsus aut subuersus est, quàm *expirasset. Tūc aiunt Alexandrum cum stupore quodam admiratum dixisse. Calanum potentiores hostes debellasse, quàm se. Nam Alexander cum Poro, Taxila & Dario bellum gesserat: Calanus verò cum labore & morte.

* cōsumptus esset.

πρότερον αἰετράπη, πρινὴ διηνύσθη. ἐνταῦθα φασὶν ἐκπλαγῆναι καὶ τὸν Ἀλέξανδρον, καὶ εἰπεῖν, ὅτι μείζονας ἀντιπάλους αὐτοῦ Κάλανος κατηγωνίσατο. ὁ μὲν γὰρ πρὸς Πῶρον καὶ Ταξίλην, καὶ Δαρεῖον διήθλησεν. ὁ δὲ Κάλανος, πρὸς τὸν πόνον, καὶ τὸν θάνατον.

De Anacharside.
CAP. VII.

Scythæ in sua tantùm regione oberrant. Anacharsis verò, tanquam vir sapientia eximia munitus, etiam vlterius suū errorem produxit. Venit enim in Græciam, & apud Solonem in magna fuit admiratione.

Περὶ Ἀναχάρσιδος.
ΚΕΦ. ζ.

Οἱ μὲν Σκύθαι περὶ τὴν ἑαυτῶν πλανῶνται. Ἀνάχαρσις δὲ ἅτε ἀνὴρ σοφὸς, καὶ περαιτέρω προήγαγε τὴν πλάνην ἧκε γοῦν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὁ Σόλων ἐθαύμασεν αὐτόν.

Quomodo aliqui tulerint scommata.
C. VIII.

Scommata & conuicia mihi nullam vim habere videtur. Nam si firmum animum petant, dissoluuntur, & inania sunt. Sin illiberalem & abiectū, possunt aliquid: & sæpe non solum in dolores, verumetiā in mor-

Πῶς τινες τὰ σκώμματα ἤνεγκαν.
ΚΕΦ. η.

Τὰ σκώμματα καὶ αἱ λοιδορίαι, οὐδὲν μοὶ δοκεῖ δύνασθαι ἐὰν γὰρ στερεᾶς γνώμης λάβωνται, καταλέλυνται. ἐὰν δὲ ἀγεννοῦς καὶ ταπεινῆς, ἴσχυσε· καὶ οὐ μόνον ἐλύπησε πολλάκις, ἀλλὰ καὶ

καὶ ἀπέκτεινε. τούτων ἀπόδειξις ἐκεῖνα ἔστω· Σωκράτης μὲν οὖν κωμῳδούμενος, ἐγέλα· Πολίαγρος δὲ ἀπήγξατο.

tem coniiciunt. Argumento sint illa: Socrates, quum in comœdia taxaretur, ridebat: Poliagrus verò seipsum strangulabat.

Περὶ Ἀριστοτέλους.

De Aristotele.

ΚΕΦ. θ.

CAP. IX.

Ἀριστοτέλης ἀσωτευσάμενος τὰ ἐκ τοῦ πατρὸς χρήματα ὥς φασιν ἐπὶ στρατείαν. εἶτα ἀπαλλάττων κακῶς ἐν τούτῳ, φαρμακοπώλης ἀνεφάνη. παρεισρυεὶς δὲ εἰς τὸν περίπατον, καὶ παρακούων τῶν λόγων ἀμείνων πεφυκὼς πολλῶν, εἶτα ἕξιν περιεβάλετο, ἣν μετὰ ταῦτα ἐκτήσατο.

Aristoteles abliguritis omnibus pecuniis, quæ ex hęreditate parentis ad ipsum deuenerant, in militiam profectus est. Deinde cum sinistrè malísque auibus hoc ei procederet, pharmacopolā egit. Et quum fortè in peripatum venisset, & audiens docentium sermones, quum natura multis esset præstantiore, habitum sibi comparauit, qué deinde in opus produxit.

Νηῶν τινῶν, καὶ ὁπλιτῶν ἀριθμὸς, οὓς οἱ Ἀθηναῖοι ἀπώλεσαν.

Nanium aliquarum & armatorū numerus, quos amiserunt Athenienses.

ΚΕΦ. ι.

CAP. X.

Νηίτην στόλον Ἀθηναῖοι εἰργάζοντο ἑαυτοῖς ἀεὶ φιλοπόνως. κατὰ χρόνους δὲ τὰ μὲν κατορθοῦντες, τὰ δὲ ἡττώμενοι, ἀπώλεσαν,

Athenienses semper summo studio nauium classem sibi compararunt: & pro temporis interuallis nunc victores, nunc victi amiserunt,

triremes in Ægypto ducentas, vnà cum* supplementis: in Cypro centum & quinquaginta, in Sicilia ducentas & quadraginta, in Hellesponto ducentas. armaturæ grauis milites eis perierunt in Sicilia ad quadraginta millia, in Chæronea mille.

viris, vel militibus naualibus.

τριήρεις μὲν ἐν Αἰγύπτῳ διακοσίας σὺν τοῖς πληρώμασι. περὶ Κύπρον δὲ πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν, ἐν Σικελίᾳ τεσσαράκοντα καὶ διακοσίας· ἐν δὲ Ἑλλησπόντῳ διακοσίας. ὁπλῖται δὲ ἀπώλοντο αὐτοῖς ἐν Σικελίᾳ μυριάδες τέσσαρες, χίλιοι δὲ ἐν Χαιρωνείᾳ.

De crudelitate regis Thracum erga liberos.

C. XI.

Περὶ Θρακῶν βασιλέως ὠμότητος κατὰ τῶν αὐτοῦ υἱῶν.

ΚΕΦ. ια.

Rex Thracum (nomen alius dicat) quum Xerxes in Græciam bellum importaret, aufugit in montem Rhodopen. Sex verò suis filiis consulebat, vt ne contra Græciam arma caperent: ex quo manifestum est, eum Græcis beneuolum fuisse. Verùm cum illi patri morem non gessissent, reuersis omnibus oculos eruit, rem perpetrans homine Græco indignam.

Θρακῶν βασιλεὺς, τὸ δὲ ὄνομα λεγέτω ἄλλος, ὅτε ὁ Ξέρξης ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐστράτευσεν, εἰς Ῥοδόπην τὸ ὄρος ἀπέδρα. τοῖς δὲ ἓξ παισὶν αὐτοῦ συνεβούλευσε μὴ στρατεύειν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. δῆλον δὲ ὅτι φιλέλλην ἦν ὁ ἀνήρ. οἱ δὲ οὐκ ἐπείσθησαν. ὑποστρέψαντες δὲ αὐτοὺς πάντας ἐξετύφλωσε, μὴ ποιήσας ἑλληνικά.

Demades mulctatus quòd decretum fecerat, vt Alexander in deorum numero haberetur.

C. XII.

Ὅτι ὁ Δημάδης ἐζημιώθη ψηφισάμενος θεὸν τὸν Ἀλέξανδρον.

ΚΕΦ. ιβ.

Non possum non hoc

Οὐ δύναμαι δὲ Ἀθηναίων

ναίων μὴ οὐ φιλεῖν ταῦτα. ἐκκλησίας οὔσης Ἀθηναίοις παρελθὼν ὁ Δημάδης, ἐψηφίσατο θεὸν τὸν Ἀλέξανδρον τρεισκαιδέκατον. τῆς δὲ ἀσεβείας ὁ δῆμος τὸ ὑπερβάλλον μὴ ἐνεγκὼν, ζημίαν ἐπιμήσαντο τῷ Δημάδει ταλάντων ἑκατὸν, ὅτι θνητὸν αὐτὸν δὴ τὸν Ἀλέξανδρον ὄντα ἐνέγραψε τοῖς Ὀλυμπίοις.

factum Athenienſium exoſculari. Conuocata Athenienſium concione, Demades ſurgens, decreto iuſſit vt Alexãder ſcriberetur deus decimustertius. At populus impietatis magnitudinem non ferendam ducens, Demadi irrogauit mulctam cẽtum talentorum, quòd Alexandrum mortalem & hominem aſcripſiſſet Olympicis.

Ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἀγχίστροφοι πρὸς νεωτερισμούς.

ΚΕΦ. ιγ.

Ἦσαν δὲ ἄρα Ἀθηναῖοι δεινῶς εἰς τὰς πολιτείας εὐτράπελοι, καὶ ἐπιτήδειοι πρὸς τὰς μεταβολὰς παντὸς μᾶλλον. βασιλείαν μὲν γὰρ ὑπήνεγκαν σωφρόνως ἐπὶ Κέκροπος, καὶ Ἐρεχθέως, καὶ Θησέως, καὶ τῶν Κοδριδῶν κάτω. τυραννίδος ἐπειράθησαν ἐπὶ τῶν Πεισιστρατιδῶν. ἀριστοκρατίᾳ δὲ ἐχρήσαντο μέχρι τῶν τετρακοσίων. εἶτα ὕστερον δέκα τῶν πολιτῶν καθ᾽ ἕκαστον ἔτος ἦρχον τῆς πόλεως. τε-

Quòd Athenienſes ad nouas res procliues fuerint.

C. XIII.

Athenienſes omnino ad commutandos reipublicæ ſtatus erant verſatiles, & omnium propenſiſſimi ad viciſſitudines. Nam regnum Cecropis, Erechthei, Theſei & Codridarum poſteà moderatè tulerunt. Tyrannidem experti ſunt ſub Piſiſtratidis. Ariſtocratia vſi ſunt vſque ad quadringentos: deinde ſingulis annis in poſterum, decem ex ciuibus remp. geſſerunt. Poſtremò

quum triginta tyranni constituerentur, coorta est confusio, & sine magistratibus resp. fuit. Hãc tam proelium commutationem morum, an laudare æquum sit, ego sanè ignoro.

Lex Attica de corporum sepultura, & boum mactatione.

C. XIV.

Lex etiam hæc inter Atticas scripta fuit. Si quis in insepultum cadauer hominis incidat, saltem ei terram iniiciat, & ita sepeliat vt ad occasum spectet. Hoc etiam seruatum custoditúmque apud ipsos est: Bouem aratorem, qui iugũ trahit, vel cum aratro, vel cum plaustro, ne mactes: quoniam ille etiam agricola est, & humano generi laborum socius.

Loca vbi iudicia Athenis exercebantur in homicidas.

C. XV.

Loca erant in Attica

λυτρῶν δὲ ἐγένετο ἀναρχία περὶ τὴν τῶν πεντήκοντα κατάστασιν. ταύτην δὲ τὴν οὕτως ἀγχίστροφον μεταβολὴν τοῦ ἔθους, εἰ ἐπαινεῖν χρὴ, ἀλλὰ ἔγωγε τοῦτο οὐκ οἶδα.

Νόμος Ἀττικὸς περὶ σωμάτων ταφῆς, καὶ βοῶν σφαγῆς.

ΚΕΦ. ιδ.

Νόμος καὶ οὗτος Ἀττικὸς, ὃς ἂν ἀτάφῳ περιτύχῃ σώματι ἀνθρώπου, πάντως ἐπιβάλλειν αὐτῷ γῆν, θάπτειν δὲ πρὸς δυσμὰς βλέποντας. καὶ τοῦτο δὲ ἦν φυλαττόμενον παρ' αὐτοῖς· βοῦν ἀρότην, καὶ ὑπὸ ζυγὸν πονήσαντα σὺν ἀρότρῳ, ἢ καὶ σὺν τῇ ἁμάξῃ, μηδὲ τοῦτον θύειν, ὅτι καὶ οὗτος εἴη ἂν γεωργὸς, καὶ ἐν ἀνθρώποις καμάτων κοινωνός.

Δικαστήρια ἐν Ἀθήναις περὶ τῶν σφαγέων.

ΚΕΦ. ιε.

Ὅτι δικαστήρια ἦν Ἀττικὰ

τικὰ περὶ μὲν τῶν ἐκ προνοίας ἀποκτεινάντων, ἐν Ἀρείῳ πάγῳ. περὶ δὲ τῶν ἀκουσίως, ἐν Παλλαδίῳ· περὶ δὲ τῶν κτεῖναι μὲν ὁμολογούντων, ἀμφισβητούντων δὲ ὅτι δικαίως, ἐπὶ Δελφινίῳ γίνονται αἱ εὐθῦναι.

iudiciis constituta, si quis consulto & præmediatè mortem alicui intulisset, in Martio pago: sin præter voluntaté, nec sponte in Palladio: sin verò cædem factam esse confiterentur, iure verò an iniuria patrata esset, id in dubium vocaretur, in Delphinio rationes diiudicabantur.

Ὅτι παιδίον διὰ ἱεροσυλίαν θάνατον κατεκρίθη.

Puer sacrilegij nomine capitis damnatus est.

ΚΕΦ. ις.

Ὅτι ἐκ τοῦ τῆς Ἀρτέμιδος στεφάνου πέταλον χρυσοῦν ἐκπεσὸν ἀνείλετο παιδίον, καὶ μὴν ἔλαθεν. οἱ οὖν δικάσται παίγνια, ἀστραγάλους προὔθηκαν τῷ παιδὶ καὶ τὸ πέταλον· ὁ δὲ καὶ αὖθις ἐπὶ τὸν χρυσὸν κατηνέχθη, καὶ διὰ ταῦτα ἀπέκτειναν, αὐτὸν ὡς θερπύλην τῇ ἡλικίᾳ, ἀλλὰ τιμωρησάμενοι διὰ τὴν πρᾶξιν.

C. XVI.

Quòd puer auream laminam, quæ ex Dianæ corona deciderat, sustulisset, non latuit. Iudices igitur crepundia, talos & laminam auream proposuerunt puero: qui quum iterum ad aurum se contulisset, plexus est tanquam sacrilegus: neque ætati veniam dederunt, sed flagitium & scelus vindicarunt.

Περὶ Ἀθηναίων δεισιδαιμονίας.

De Atheniensium superstitione.

ΚΕΦ. ιζ.

Ὅτι τοσοῦτο ἦν Ἀθηναί-

C. XVII.

Tantam superstitio-

Cas. ὡς εἰ

nem Athenienses animis conceperāt, vt si quis vel paruam ilicem excidisset è luco Heroum, eū morte mulctarent. sed & Atarbem, quoniam Æsculapij sacrum passerem vsque ad necem verberasset, nō impune ferre sciuerunt, sed Atarbem morti adiudicarunt: neque imprudentiæ, neque insaniç rationem ducentes, sed vtrisque his antiquiora habentes sacra Dei. Dicebatur enim non sponte, at per furorem id fecisse.

ἀβελίας Casaub. εἰνίας.

ας δεισιδαιμονίας, † εἴ τις πρινίδιον ἐξέκοψεν ἐξ Ἡρώυ, ἀπέκτειναν αὐτόν. ἀλλὰ καὶ Ατάρβην, ὅτι τοῦ Ασκληπιοῦ τὸ ἱερὸν στρουθὸν ἀπέκτεινε πατάξας, οὐκ ἀργῶς τοῦτο Αθηναῖοι παρεῖδον, ἀλλ' ἀπέκτειναν Ατάρβην, καὶ οὐκ ἔδοσαν οὔτε † αὐίας συγγνώμην, οὔτε μανίας, πρεσβύτερα τούτων ἀμφοτέρων τὰ τοῦ θεοῦ ποιησάμενοι. ἐλέγετο γὰρ ἀκουσίως, οἱ δὲ μεμηνὼς τοῦτο δρᾶσαι.

De muliere prægnante, quæ capitis damnata est. C. XVIII.

Περὶ ἐγκύου γυναικὸς θάνατον καταγνωσθείσης. ΚΕΦ. ιη.

Cas. legit ἀπεκύησεν ὅ,τι καὶ συνελήφθη καὶ ἔκυε, vt sit sensus quam in lucem edidisset quod erat conceptum, & in vtero gerebatur. alij leg. ἥτε δὲ τὸ συλληφθὲν ἔκυε.

Iudices Areopagitæ quum veneficam mulierem deprehendissent, & eam morti tradere vellent, non priùs ipsam interemerunt, † quàm partu liberaretur: postquàm verò peperit quod conceperat, soluentes à damnatione innocentem infantem, eam, quæ commeruerat supplicium, sola morte mulctarunt.

Η ἐξ Αρείου πάγου βουλὴ ἐπεί τινα φαρμακίδα συνέλαβον, καὶ ἔμελλον θανατώσειν, οὐ πρότερος αὐτὴν ἀπέκτειναν, πρὶν ἢ † ἀπεκύησεν. ὅ,τε καὶ συνελήφθη ἔκυε. τὸ ἐναντίον οὖν βρέφος ἀναλύοντες τῆς καταδίκης τὴν αἰτίαν μόνην ἐδικαίωσαν τῷ θανάτῳ.

Αἰσχύ-

Αἰσχύλος ἀσεβείας κριθεὶς πῶς διεσώθη.

ΚΕΦ. ιθ.

Αἰσχύλος ὁ τραγῳδὸς ἐκρίνετο ἀσεβείας ἐπί τινι δράματι. ἑτοίμων οὖν ὄντων Ἀθηναίων βάλλειν αὐτὸν λίθοις, Ἀμυνίας ὁ νεώτερος ἀδελφὸς διακαλυψάμενος τὸ ἱμάτιον, ἔδειξε τὸν πῆχυν ἔρημον τῆς χειρός. ἔτυχε δὲ ἀριστεύων ἐν Σαλαμῖνι ὁ Ἀμυνίας, ἀποβεβληκὼς τὴν χεῖρα, καὶ πρῶτος Ἀθηναίων τῶν ἀριστείων ἔτυχεν. ἐπεὶ δὲ εἶδον οἱ δικασταὶ τοῦ ἀνδρὸς τὸ πάθος, ὑπεμνήσθησαν τῶν ἔργων αὐτοῦ, καὶ ἀφῆκαν τὸν Αἰσχύλον.

Περὶ Ταραντίνων νηστείας καὶ Ῥηγίνων.

ΚΕΦ. κ.

Ταραντίνων πολιορκουμένων ὑπὸ Ῥωμαίων, καὶ μελλόντων ἁλῶναι λιμῷ, οἱ Ῥηγῖνοι ἐψηφίσαντο μίαν ἡμέραν ἐν ταῖς δέκα νηστεύειν καὶ ἐκεί-

Æschylus impietatis nomine condemnatus, quomodo euaserit.

C. XIX.

Æschylus tragœdus ob quoddam drama impietatis damnatus erat. Quúmque Athenienses iam parati essent eum lapidibus obruere, Amynias iunior frater, detecta veste, cubitum ostendit manu carentem. Fuerat autem Amynias vnus ex iis, qui fortissimè pugnarant in Salamine, vbi manum amisit, & primum ex omnibus Atheniensibus fortitudinis præmiū consequutus est. vbi verò iudices hominis animum & miserationem intellexerunt, repetentes facinorum eius memoriam, Æschylum absoluerunt.

De Tarentinorum ieiunii, & Rheginorum.

C. XX.

Quum Tarenti à Romanis obsiderentur, periculúmque esset ne fame ad deditionem compellerentur, Rhegini decimo quoque die ieiunium decernentes, vi-

ctum conceſſerunt Tarentinis. Proinde quum decedentibus Romanis liberarentur, memores calamitatis Tarentini feſtum conſtituerũt, quod Ieiunium appellabant.

Quòd Medea proprios liberos non occiderit.

C. XXI.

Quidam dicunt, falſum eſſe rumorem, qui de Medea fertur. Non enim illã liberis ſuis mortem intuliſſe, ſed Corinthios. Fabulam verò & actum de Colchide inde natum eſſe. Euripidem, rogantibus Corinthiis, confinxiſſe, & à mendacio veritatem ſuperatam eſſe, propter poëtæ præſtantiam. Pro ſcelere verò in pueros patrato etiã nunc fama eſt. Corinthios expiatoria ſacrificia eis offerre, & ea quaſi tributum referre.

νοις τὰς θυσίας ἐγχωρῆσαι Ταραντίνοις. ἀποστάντων οὖν αὐτῶν ἐσώθησαν, καὶ μεμνημένοι τοῦ πάθους, ἑορτὴν ἄγουσι τὴν καλουμένην νηστείαν οἱ Ταραντῖνοι.

Ὅτι ἡ Μήδεια τὰ οἰκεῖα τέκνα ἀπέκτεινεν.

ΚΕΦ. κα.

Λέγει τις λόγος τὴν φήμην τὴν κατὰ τῆς Μηδείας ψευδῆ εἶναι· μὴ γὰρ αὐτὴν ἀποκτεῖναι τὰ τέκνα, ἀλλὰ Κορινθίους. τὸ δὲ μυθολόγημα τοῦτο ὑπὲρ τῆς Κολχίδος, καὶ τὸ δρᾶμα, Εὐριπίδην φασὶ διαπλάσαι δεηθέντων Κορινθίων, καὶ ἐπικρατῆσαι τοῦ ἀληθοῦς τὸ ψεῦδος διὰ τὴν τοῦ ποιητοῦ ἀρετήν, ὑπὲρ δὲ τοῦ τολμήματος, φασι, τῶν παίδων, μέχρι τοῦ νῦν ἐναγίζουσι τοῖς παισὶ Κορίνθιοι, οἱονεὶ δασμὸν ἀποδιδόντες.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

βιβλίον ἕκτον.

ÆLIANI VARIÆ HISTORIÆ,

LIBER VI.

Περὶ τινῶν κατ' ἀλλήλων ὀργῆς, ἀπανθρωπίας, ὕβρεως, ἀδικίας ἐπάρσεως.

De quorundam in alios ira, inhumanitate, iniuria, vi, contumelia.

ΚΕΦ. α.

Ἀθηναῖοι κρατήσαντες Χαλκιδέων, κατεκληρούχησαν αὐτῶν τὴν γῆν εἰς τεσσαράκοντα κλήρους, τὴν Ἱππόβοτον καλουμένην χώραν. τεμένη δὲ ἀνῆκαν τῇ Ἀθηνᾷ ἐν τῷ Λιλάντῳ ὀνομαζομένῳ τόπῳ, τὴν δὲ λοιπὴν ἐμίσθωσαν, καὶ

CAP. I.

ATHENIENSES, deuictis Chalcidensibus, terram eorum, quæ Hippobotus dicitur, in quadraginta portiones, sorte distribuerunt. Templa verò Mineruæ reliquerunt in loco quẽ Lilantum vocant. Reliquam terrã omnẽ pretio

ctum concesserunt Tarentinis. Proinde quum decedentibus Romanis liberarentur, memores calamitatis Tarentini festum constituerũt, quod Ieiunium appellabant.

Quòd Medea proprios liberos non occiderit.

C. XXI.

Quidam dicunt, falsum esse rumorem, qui de Medea fertur. Non enim illã liberis suis mortem intulisse, sed Corinthios. Fabulam verò & actum de Colchide inde natum esse. Euripidem, rogantibus Corinthiis, confinxisse, & à mendacio veritatem superatam esse, propter poëtæ præstantiam. Pro scelere verò in pueros patrato etiã nunc fama est. Corinthios expiatoria sacrificia eis offerre, & ea quasi tributum referre.

νοις τὰς ταφὰς ἐγχωρῆσαι Ταραντίνοις. ἀποστάντων οὖν αὐτῶν ἐσώθησαν, καὶ μεμνημένοι τοῦ πάθους, ἑορτὴν ἄγουσι τὴν καλουμένην νηστείαν οἱ Ταραντῖνοι.

Ὅτι ἡ Μήδεια τὰ οἰκεῖα τέκνα ἀπέκτεινεν.

ΚΕΦ. κα.

Λέγει τις λόγος τὴν φήμην τὴν κατὰ τῆς Μηδείας ψευδῆ εἶναι· μὴ γὰρ αὐτὴν ἀποκτεῖναι τὰ τέκνα, ἀλλὰ Κορινθίους. τὸ δὲ μυθολόγημα τοῦτο ὑπὲρ τῆς Κολχίδος, καὶ τὸ δρᾶμα, Εὐριπίδην φασὶ διαπλάσαι δεηθέντων Κορινθίων, καὶ ἐπικρατῆσαι τοῦ ἀληθοῦς τὸ ψεῦδος διὰ τὴν τοῦ ποιητοῦ ἀρετήν, ὑπὲρ δὲ τοῦ τολμήματος, φασι, τῶν παίδων, μέχρι τοῦ νῦν ἐναγίζουσι τοῖς παισὶ Κορίνθιοι, οἱονεὶ δασμὸν ἀποδιδόντες.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

βιβλίον ἕκτον.

ÆLIANI VARIÆ HISTORIÆ,

LIBER VI.

Περὶ τινῶν κατ' ἄλλων ὀργῆς, ἀπανθρωπίας, ὕβρεως, ἀδικίας ἐπάρσεως.

De quorundam in alios ira, inhumanitate, iniuria, vi, contumelia.

ΚΕΦ. α.

Ἀθηναῖοι κρατήσαντες Χαλκιδέων, κατεκληρούχησαν αὐτῶν τὴν γῆν εἰς τεσσαράκοντα κλήρους, τὴν Ἱππόβοτον καλουμένην χώραν. τεμένη δὲ ἀνῆκαν τῇ Ἀθηνᾷ ἐν τῷ Λιλάντῳ ὀνομαζομένῳ τόπῳ, τὴν δὲ λοιπὴν ἐμίσθωσαν, καὶ

CAP. I.

ATHENIENSES, deuictis Chalcidensibus, terram eorum, quæ Hippobotus dicitur, in quadraginta portiones, sorte distribuerunt. Templa verò Mineruæ reliquerunt in loco quẽ Lilantum vocant. Reliquam terrã omnẽ pretio

Cas. legit, στήλας ἔστησαν τάς.

elocarunt, & columnas ad regiam porticum collocatas, quæ etiam monimenta continebant elocationis. Captiuos verò vinculis affecerunt, neque hîc iræ libidinem aduersus Chalcidenses extinxerunt.

Lacedæmonij Messeniis superatis, omnium quæcumque in Messenia erant, dimidiatam partem sibimet ipsi ceperunt, & mulieres liberas in funera prodire coëgerunt, & alienos neque quicquam ad se pertinentes mortuos lugere. Ex viris aliquot reliquerunt colendo ruri, nonnullos vendiderunt, nonnullos etiam morte mulctarunt. Athenienses quoque parem sæuitiam exercuerunt: Nam aspirante sibi fortuna, non potuerunt eam modestè ferre. Sed inquilinorum puellas adigebant, vt vmbellas suis puellis in pompis præferrent, & mulieres mulieribus, & viri scaphas gestarent.

τὰς † στήλας τὰς πρὸς τῇ βασιλείῳ στοᾷ ἑστηκυίας, αἱ περιῶν τὰ τῶν μισθώσεων ὑπομνήματα εἶχον. τοὺς δὲ αἰχμαλώτους ἔδησαν, καὶ οὐδὲ ἐνταῦθα ἔσβεσαν τὸν κατὰ Χαλκιδέων θυμόν.

Λακεδαιμόνιοι Μεσσηνίων κρατήσαντες, τῶν μὲν γινομένων ἁπάντων ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ τὰ ἡμίση ἐλάμβανον αὐτοί, καὶ τὰς γυναῖκας τὰς ἐλευθέρας εἰς τὰ πένθη βαδίζειν ἠνάγκαζον, καὶ τοὺς ἀλλοτρίοις, καὶ μηδὲν σφίσι προσήκοντας νεκροὺς κλαίειν. τῶν δὲ ἀνδρῶν ἀπέλιπον γεωργεῖν, οὓς δὲ ἀπέδοντο, οὓς δὲ ἀπέκτειναν.

Ἀθηναῖοι δὲ ὕβρισαν καὶ ἐκείνην τὴν ὕβριν. εὐτυχίας γὰρ λαβόμενοι, τὴν εὐπραγίαν σωφρόνως οὐκ ἐνήνεγκαν. τὰς γοῦν παρθένους τῶν μετοίκων σκιαδηφορεῖν ἐν ταῖς πομπαῖς ἠνάγκαζον ταῖς ἑαυτῶν κόραις, τὰς δὲ γυναῖκας ταῖς γυναιξί, τοὺς δὲ ἄνδρας σκαφηφορεῖν.

Σικυώ-

Σικυώνιοι δὲ Πελλήνην ἑλόντες, τάς τε γυναῖκας τῶν Πελληνέων, καὶ τὰς θυγατέρας ἐπὶ οἰκήματος ἔστησαν. ἀγριώτατα ταῦτα, ὦ θεοὶ Ἑλλήνιοι, καὶ οὐδὲ ἐν βαρβάροις καλὰ κατά γε τὴν ἐμὴν μνείαν.

Sicyonij quum cepissent Pellenam, vxores & filias Pellenensium in lupanari prostituerunt. Crudele, ô deum immortalem, scelus, & barbaris etiam, vt mea fert opinio, indignum.

Ἐπεὶ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην ἐνίκησεν ὁ Φίλιππος ἐπὶ τῷ πραχθέντι αὐτός τε ἦρτο, καὶ οἱ Μακεδόνες πάντες· οἱ δὲ Ἕλληνες δεινῶς αὐτὸν κατέπληξαν, καὶ ἑαυτοὺς κατὰ πόλεις ἐνεχείρισαν αὐτῷ φέροντες καὶ τοῦτό γε ἔδρασαν Θηβαῖοι, καὶ Μεγαρεῖς, καὶ Κορίνθιοι, καὶ Ἀχαιοὶ, καὶ Ἠλεῖοι, καὶ Εὐβοεῖς οἱ ἐν τῇ ἀκτῇ πάντες. οὐ μὴν ἐφύλαξε τὰς πρὸς αὐτοὺς ὁμολογίας ὁ Φίλιππος, ἀλλ' ἐδουλώσατο πάντας, ἔκδικα, καὶ παράνομα δρῶν.

Quum vicisset Chæronensem pugnam Philippus, superbum animũ gerebat tum ipse, tũ Macedones propter res gestas. Græci verò magno metu consternati se & sua oppida certatim ei tradebant: idque fecêre Thebani, Megarenses, Corinthij, Achiui, Elienses & Eubœi, qui in litore habitabant omnes. At non stetit conuentis Philippus quæ cum eis pepigerat, sed omnes præter omne ius & æquitatem in seruitutem redegit.

Περὶ ἀνδρίας τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἁρματίδου.

De fortitudine filij Harmatidij.

ΚΕΦ. β.

CAP. II.

Ὁ Ἁρματίδου τοῦ Θεσπιέως παῖς παραγγελλόμενος σύμμαχος Ἀθη-

Harmatidij Thespiensis filius, cum aliis ci u bus auxilio veniẽs Athe-

niensibus, primum quidem strenuè ritéque pugnauit: consumptis autem omnibus armis, nudis manibus aduersus armatos dimicando vitam cum gloria finiuit. Itaque patrio nomine iuuenem appellaui, & Homericè celebraui. Ipsius verò nomen si quis flagitet noscere, aliunde sciet.

ναίοις μετὰ καὶ ἄλλων πολιτῶν, τὰ μὲν πρῶτα μάχετο δὲ καὶ καλῶς· καταναλωθέντων δὲ αὐτῷ τῶν ὅπλων ψιλαῖς ταῖς χερσὶ πρὸς καθωπλισμένους ἀγωνιζόμενος, εὐκλεῶς τὸν βίον ἐτελεύτα. πατρόθεν οὖν τὸν νεανίαν προσεῖπον, κυδαίνων αὐτὸν ὁμηρικῶς. τὸ δὲ ὄνομα αὐτοῦ εἴ τῳ ἐπιμελὲς εἰδέναι, ἀλλαχόθεν εἴσεται.

De Isada puero.

CAP. III.

Lacedæmonij Isadam puerum adhuc, quem lex nondum ad pugnam vocabat, quoniam exiliens gymnasio strenuum se præstiterat, corona donauerunt: quoniam verò nondum ætate postulante, & non cum receptis patriæ armis in hostes irruerat, mulcta affecerunt.

Περὶ Ἰσάδα παιδός.

ΚΕΦ. γ.

Ὅτι Λακεδαιμόνιοι Ἰσάδαν ἔτι παῖδα ὄντα, καὶ μήπω τοῦ νόμου καλοῦντος αὐτὸν εἰς ὅπλα, ὅτι ἐκ τοῦ γυμνασίου ἐκπηδήσας ἠρίστευσεν, ἐστεφάνωσαν μέν· ὅτι δὲ πρὸ τῆς ἀπαιτουμένης ἡλικίας, καὶ μὴ τὰ ἐπιχώρια ἔχων ὅπλα ὥρμησεν εἰς τοὺς ἐχθροὺς, ἐζημίωσαν.

Περὶ τοῦ τὴν Λυσάνδρου θυγατέρα ἐγγυησαμένου.

De eo cui Lysandri filia desponsa erat.

ΚΕΦ. δ.

CAP. IV.

Ὁ μὲν Λύσανδρος, ἐτεθνήκει, ὁ δὲ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ ἔτι ζῶντος ἐγγυησάμενος, ἐπεὶ καὶ ἡ παῖς ἐρήμη, πατρὸς ἀπελείπετο, καὶ ὁ Λύσανδρος, μετὰ τὴν τοῦ βίου καταστροφὴν ἀνεφάνη πένης ὤν, οὐδὲ ἀνεδέχετο ὁ ἐγγυησάμενος, καὶ οὐδὲ ἔφασκεν ἄξεσθαι γυναῖκα. ἐπὶ τούτοις οἱ ἔφοροι τὸν ἄνδρα ἐζημίωσαν. οὔτε γὰρ Λακωνικὰ ἐφρόνει, οὔτε ἄλλως Ἑλληνικὰ, φίλου τε ἀποθανόντος ἀμνημονῶν, καὶ τῶν συνθηκῶν τὸν πλοῦτον προτιμῶν.

Lysandro vita defuncto, ille qui superstitis adhuc filij fidem dederat coniugij, quum & puella orbata parente esset, & ille post obitum pauper reperiretur, sponsionem antea factam reuocauit, & se nolle eam ducere vxorem dixit. Ob eã causam punierunt eum cõmuni decreto Ephori. Neque enim Lacedæmonio aut etiam Græco homine digna faciebat, qui mortuo amicô gratiam non præstaret, & pactis fideque diuitias potiores haberet.

Περὶ Ἀθηναίων πρέσβεων.

De legatis Atheniensium.

ΚΕΦ. ε.

CAP. V.

Ὅτι Ἀθηναῖοι τοὺς εἰς Ἀρκαδίαν ἀποσταλέντας πρεσβεύτας, ἐπεὶ ἑτέραν ὁδὸν ἦλθον, καὶ οὐ τὴν προστεταγμένην, καί τοι

Athenienses, missos in Arcadiam legatos, quoniam alia via quam imperatum erat, profecti fuerãt, tametsi rem bene

sistent, tamen morte mulctarunt.

Laconicæ leges.

CAP. VI.

An verò non hæc etiã Laconicam olent disciplinam? Lex est Spartanis, vt qui tres filios suppeditaret reipub. is ab excubiis liber esset: qui verò quinque, ab omnibus publicis officiis & sumptib. immunitatem haberet. Itẽ vt matrimonia, nulla intercedente dote cõtraherentur. Artem mechanicam aut quamuis illiberalem nosse nulli viro Lacedæmonio licebat. Item in conflictus indutis purpura venire necesse erat, vt color etiam aliquã grauitatem præferret: & si ad hanc aspergerentur sanguinis guttæ de vulneribus, terribilior existeret hostibus, † aspectu magis sensum penetrante, & formidabiliore.

† colore magis saturato.

Lacedæmonio ne manubias quidem hosti detrahere licebat. Qui verò se strenuos præbuissent, & occubuissent, oliua & aliis ramis redimiti,

κατορθώσαντας, ὅμως ἀπέκτειναν.

Λακωνικοὶ νόμοι.

ΚΕΦ. ϛ.

Ἦ γὰρ οὐ καὶ ταῦτα Λακωνικά; νόμος ἐστὶ τοῖς Σπαρτιάταις, τὸν παρασχόμενον υἱοὺς τρεῖς, ἀτέλειαν ἔχειν φρουρᾶς. τὸν δὲ πέντε, πασῶν τῶν λειτουργιῶν ἀφεῖσθαι. γαμεῖν δὲ ἀπροίκους ἔτι. βάναυσον δὲ εἰδέναι τέχνην ἄνδρα Λακεδαιμόνιον οὐκ ἐξῆν. φοινικίδα δὲ ἀμπέχεσθαι κατὰ τὰς μάχας, ἀνάγκη ἦν. ἔχειν δὲ τὴν χρόαν καὶ σεμνότητός τι πρὸς ταύτῃ γε μὴν καὶ τὴν φύσιν τοῦ ἐπιγινομένου αἵματος ἐκ τῶν τραυμάτων ἔτι γε μᾶλλον ἐκπλήττειν τοὺς ἀντιπάλους, βαθυτέρας τῆς ὄψεως γινομένης, καὶ φοβερωτέρας μᾶλλον.

Ὅτι οὐκ ἐξῆν ἀνδρὶ Λάκωνι οὐδὲ σκυλεῦσαι τὸν πολέμιον. οἱ δὲ καλῶς ἀγωνισάμενοι καὶ ἀποθανόντες θαλλοῖς ἀνεδοῦντο, καὶ κλάδοις ἑτέροις, καὶ δι' ἐπαίνων

ἐπαίνων ἤγοντο· οἱ δὲ τελέως ἀριστεύσαντες, καὶ φοινικίδος αὐτοῖς ἐπιβληθείσης ἐνδόξως ἐθάπτοντο.

laudibus vehebãtur. Qui verò perfectam & absolutam virtutem præstitissent, ij etiam iniecta purpura, gloriosè sepulchris mandabantur.

Περὶ σεισμοῦ τῇ Σπάρτῃ ἐπιπεσόντος.

De terræmotu qui Spartæ contigit.

ΚΕΦ. ζ.

Ὅτε οἱ Λακεδαιμόνιοι τοὺς ἐκ Ταινάρου οἰκέτας παρασπονδήσαντες ἀνέστησαν καὶ ἀπέκτειναν, ἦσαν δὲ οἰκέται τῶν Εἱλώτων· κατὰ μῆνιν τοῦ Ποσειδῶνος, σεισμὸς ἐπιπεσὼν τῇ Σπάρτῃ τὴν πόλιν ἀνδρειότατα κατέσεισεν ὡς πέντε μόνας ἀπολειφθῆναι οἰκίας ἐξ ἁπάσης τῆς πόλεως.

CAP. VII.

Quum Lacedæmonij seruos Tænarenses per vim & perfidiam sedibus mouissent, & eos occidissent (erant autẽ hi serui ex Helotarum genere) propter indignationem Neptuni terræmotus Spartæ accidens, tanta vi discussit ciuitatem, vt ex vniuersa vrbe quinque solùm ædificia relinquerentur.

Περὶ Ἀρταξέρξου ἀναιρέσεως.

De occidione Artaxerxis.

ΚΕΦ. η.

Ἀρταξέρξην τὸν καὶ Ὦχον ἐπικληθέντα ὅτε ἐπεβούλευσεν αὐτῷ Βαγώας ὁ εὐνοῦχος, ὃς ἦν Αἰγύπτιος, φασὶν ἀναιρεθέντα, καὶ κατακοπέντα τοῖς αἰλούροις παραβλη-

CAP. VIII.

Aiunt Artaxerxem, qui etiam Ochus cognominatus est, quum eum per insidias Bagoas eunuchus Ægyptius de medio sustulisset, interemptum & in frusta dissectum,

felibus proiectum fuisse: sepultus autem est eius loco alius, & regiis monumentis traditus. Sacrilegia autem Ochi cum alia multa feruntur, tum præsertim quæ in Ægypto commisit. Bagoæ verò non satis fuit occidisse Ochum, sed etiam ex eius femoribus gladiorum manubria fecit, vt ipsius animum ad cædes propensum repræsentaret. Odio autem eum habuit, quòd Apin in Ægypto trucidarat, velut etiam Cambyses antea.

θηλῦσι· ἐτάφη δέ τις ἄλλος ἀντ' αὐτοῦ, καὶ ἀπεδόθη ταῖς βασιλικαῖς θήκαις. Ἱεροσυλίαι μὲν τοῦ Ὤχου, καὶ ἄλλαι μὲν λέγονται, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν Αἴγυπτον. τῷ δὲ Βαγώᾳ οὐκ ἀπέχρησε τὸ ἀποκτεῖναι τὸν Ὦχον ἀλλὰ γὰρ καὶ ἐκ τῶν μηρῶν αὐτοῦ λαβὰς μαχαιρῶν ἐποίησε, τὸ φονικὸν αὐτοῦ ἐνδεικνύμενος διὰ τούτων. ἐμίσησε δὲ αὐτόν, ἐπεὶ τὸν Ἆπιν ἐν Αἰγύπτῳ γενόμενος ἀπέκτεινε καὶ οὗτος, ὡς ὁ Καμβύσης πρότερον.

De thesauro quæsito à Delphis in templo Apollinis.

CAP. IX.

Quoniam ex Homeri carminibus fama ad Delphos peruenerat, Apollinis templum ditissimum antiquitus esse his versib.

Hom. Il. ι.

Non quanta in Delphos concludit Apollinis ædes
Saxea, petrosos inter celeberrima montes.

Περὶ θησαυροῦ ὑπὸ Δελφῶν ζητουμένου ἐν Πυθοῖ.

ΚΕΦ. θ.

Ἐπεὶ καὶ ἐκ τῶν Ὁμήρου ποιημάτων ἧκεν εἰς Δελφοὺς λέγουσι δόξα, παλαιόπλουτον εἶναι τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος χωρίον ἐν τοῖς ἔπεσιν ἐκείνοις·

Οὐδ' ὅσα λάϊνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργει
Φοίβου Ἀπόλλωνος Πυθοῖ ἐνὶ πετρηέσσῃ,

τοὺς

τοὺς Δελφοὺς ἐπιχειρῆσαι διασκάπτειν λόγος ἔχει τὰ περὶ τὴν ἑστίαν, καὶ τὸν τρίποδα· γενομένων δὲ σεισμῶν περὶ τὸ μαντεῖον ἀνδρικῶν παύσασθαι σως ἐγνήσαντας.

Delphos aiunt, circa aram & tripodem suffodere cœpisse: quúmque terræmotus horribiles orirentur, monitos ab incœpto destitisse.

Νόμος περὶ ἀστῶν παρὰ Περικλέους τεθείς.

ΚΕΦ. ι.

Περικλῆς στρατηγῶν Ἀθηναίοις, νόμον ἔγραψεν, ἐὰν μὴ τύχῃ τις ἐξ ἀμφοῖν ὑπάρχων ἀστῶν, τούτῳ μὴ μετεῖναι τῆς πολιτείας. μετῆλθε δὲ ἄρα αὐτὸν ἐκ τοῦ νόμου νέμεσις. οἱ γὰρ δύο παῖδες, οἵπερ ἤστην αὐτῷ, Πάραλός τε καὶ Ξάνθιππος, ἀλλὰ οὗτοι μὲν κατὰ τὴν νόσον τὴν δημοσίαν τοῦ λοιμοῦ ἀπέθανον. κατελείφθη δὲ ὁ Περικλῆς ἐπὶ τοῖς νόθοις, οἵπερ οὐ μετεῖχον τῆς πολιτείας κατὰ τὸν πατρῷον νόμον.

Lex de ciuibus à Pericle posita.

CAP. X.

Pericles dux Atheniensium legem scripsit, vt nemo ad gubernandam rempublicam accedere permitteretur, nisi qui vtroque parente ciue natus esset. Tetigit autem ipsum legis vltio. Nam duo filij, quos habuit, Paralus & Xanthippus, communi morbo pestilentię confecti, mortem obierunt. superstites autem Pericli fuêre nothi, quibus potestas administrandi rem publicam per legem patris erat erepta.

De Gelone volente subditis imperium reddere.

Περὶ Γέλωνος τὴν ἀρχὴν ἀποδοῦναι βουλομένου.

CAP. XI.

ΚΕΦ. ια.

Gelon, quum in Himerensi pugna deuicisset Carthaginenses, vniuersam Siciliam sub suũ imperium coëgit. Post nudus in forum progressus, affirmauit se ciuibus imperium restituere velle. Qui renuebant experti eius humanitatem, quod videlicet popularior esset, quàm pro potestate monarchæ. Propter hãc causam * in Sicilia simulacrũ ipsius in delubro Iunonis nudum stat & † picturã factum Gelonis ob oculos ponit.

* *vel* simulacrũ ipsius in templo Siciliæ (*aut* Sicelidis) Iunonis.
† inscriptio.

Γέλων ἐν ἡμέρᾳ νικήσας Καρχηδονίους, πᾶσαν ὑφ' ἑαυτὸν τὴν Σικελίαν ἐποιήσατο. εἶτα ἐλθὼν εἰς τὴν ἀγορὰν γυμνὸς, ἔφατο ἀποδιδόναι τοῖς πολίταις τὴν ἀρχήν. οἱ δὲ οὐκ ἤθελον, δηλονότι πεπειραμένοι αὐτοῦ, καὶ δημοτικωτέρου, ἢ κατὰ τὴν τῶν μονάρχων ἐξουσίαν. διὰ ταῦτα τοι καὶ ἐν τῷ τῆς Σικελίας Ἥρας νεῷ ἕστηκεν αὐτοῦ εἰκὼν, γυμνὸν αὐτὸν δεικνῦσα, καὶ ὁμολογεῖ τὴν πρᾶξιν, τοῦ Γέλωνος τὸ γράμμα.

De Dionysij felicitate, & qualem exitum ea sortita sit.

Περὶ Διονυσίου εὐδαιμονίας καὶ οἵου τέλους αὐτῆς ἔτυχεν.

CAP. XII.

ΚΕΦ. ιβ.

Dionysius iunior imperium habebat optimè constitutum munitúmque hoc modo. Naues

Διονύσιος δὲ ὁ δεύτερος, τὴν ἀρχὴν εἶχεν εὖ μάλα πεφραγμένην τοῦτον τὸν τρόπον. ναῦς μὲν ἐκέ-

ἐκέκτητο οὐκ ἐλάττονας τῶν τετρακοσίων, ἑξήρεις καὶ πεντήρεις. πεζῶν δὲ δύναμιν, εἰς δέκα μυριάδας· ἱππεῖς δὲ, ἐννεακισχιλίους. ἡ δὲ πόλις τῶν Συρακουσίων λιμέσιν ἐκεκόσμητο μεγίστοις, καὶ τεῖχος αὐτῇ περιεβέβλητο ὑψηλότατον, σκεύη δὲ εἶχεν ἕτοιμα ναυσὶν ἄλλαις πεντακοσίαις. τεθησαύριστο δὲ αὐτῇ καὶ σῖτος εἰς ἑκατὸν μεδίμνων μυριάδας. καὶ ὁπλοθήκη ἐσκευασμένη ἀσπίσι, καὶ μαχαίραις, καὶ δόρασι· καὶ κνημῖδας. † περιττὰς καὶ θώρακας, καὶ καταπέλτας· ὁ δὲ καταπέλτης εὕρημα ἦν αὐτοῦ Διονυσίου.

Εἶχε δὲ καὶ συμμάχους παμπόλλους, καὶ τούτοις ἐπικαρρῶν ὁ Διονύσιος ἀδάμαντι δεδεμένην ᾤετο τὴν ἀρχὴν κεκτῆσθαι. ἀλλ' οὗτός γε πρώτους μὲν ἀπέκτεινε τοὺς ἀδελφούς. εἶδε δὲ καὶ τοὺς υἱοὺς βιαίως ἀποσφαγέντας, καὶ τὰς θυγατέρας καταισχυνθείσας, εἶτα ἀποσφαγείσας γυμνάς. οὐδεὶς δὲ τῶν ἀπ'

possidebat non pauciores quadringentis, * hexe res & quinqueremes. Pedestres copias ad centum millia hominum, equitũ nouem millia. Ciuitas verò Syracusanorũ maximis portubus erat instructa, & mœnibus altissimis circumdata, atque in promptu habebat omnem apparatum bellicum ad alias naues quingentas. Reconditum etiam habebat frumentum ad centum medimnorum myriades, & armamentarium scutis, gladiis, hastis, tibialibus innumeris, thoracibus & catapultis plenum refertúmque: catapulta autem inuentum fuit ipsius Dionysij.

Præterea sociis infinitis vigebat. His rebus cõfidens Dionysius, adamante firmatum imperiũ obtinere se putabat. Sed ipse primùm fratres suos morte effecit. Vidit etiam filios suos crudelissimè mactari, & virgineum pudorem filiabus eripi, atque deinde nudas trucidari. Breuiter, nemo

*Hexeres & hepteres *etiam Liuius dixit.*

εἶχε *addiderim.*

ex eius propagine sepulturam iustam adeptus est. Nam alij viui combusti sunt, alij dissecti, & in mare proiecti sunt. Id adeò euenit ei, quũ Dion, filius Hipparini, imperiũ inuasisset. Ipse verò in extrema paupertate senex mortuus est. Theopompus autem dicit nimiæ meri potationis vitio eius oculos laborasse, ita vt cæcutiret, & sedisse in tõstrinis, risúmque scurriliter hominibus cõmouisse, atque in media Græcia turpiter & præter decorum versatum miserrimam vitam traduxisse. Ita non leue documẽtum extitit mortalibus, ad amplectendam temperãtiam & morum honestatem, Dionysij ex tantis opibus in tam miserum statum, rerum vicissitudo.

αὐτοῦ ταφῆς τῆς νομιζομένης ἔτυχεν. οἱ μὲν γὰρ ζῶντες κατεκαύθησαν, οἱ δὲ κατακοπέντες εἰς τὸ πέλαγος ἐξερρίφησαν. τοῦτο δὲ ἀπήλαυσεν αὐτοῦ Δίωνος τοῦ Ἱππαρίνου ἐπιθεμένου τῇ ἀρχῇ. αὐτὸς δὲ ἐν πενίᾳ μυρίᾳ διάγων κατέστρεψε τὸν βίον γηραιός.

Λέγει δὲ Θεόπομπος, ὑπὸ τῆς ἀκρατοποσίας τὸν ἄγαν αὐτὸν διαφθαρῆναι τὰς ὄψεις, ὡς ἀμυδρὸν βλέπειν· καθῆσθαι δὲ ἐν τοῖς κουρείοις, καὶ γελωτοποιεῖν. καὶ ἐν τῷ μεσαιτάτῳ τῆς Ἑλλάδος ἀσχημονῶν διετέλει, βίον διαντλῶν ἀθλιώτατον. καὶ ἦν δεῖγμα οὐ τὸ τυχὸν, τοῖς ἀνθρώποις εἰς σωφροσύνην, καὶ τρόπου κόσμον, ἡ τοῦ Διονυσίου ἐκ τῶν τηλικούτων εἰς οὕτω ταπεινὰ, μεταβολή.

De tyrannidibus, quæ vsque ad posteros in Græcia perdurarunt.

Περὶ τυραννίδων, αἳ εἰς ἐγγόνους ἐν Ἑλλάδι διήρκεσαν.

CAP. XIII.

ΚΕΦ. ιγ.

Pulcherrimè à diis

Καλῶς τὸ δαιμόνιον ἐπὶ

ἐπὶ τετρωρίαν τυραννίδας μὴ ἄγειν, ἀλλὰ ἢ παραχρῆμα ἐκτρίβειν τοὺς τυράννους * πίτυος δίκην, † ἢ παῖδων, ἐξισχύειν. Μνημονεύονται δὲ ὑφ' Ἑλλήνων ἐξ αἰῶνος, καὶ εἰς ἐγγόνους διαρκέσαι αὐτὴ· ἥτε Γέλωνος ἐν Σικελίᾳ, καὶ ἡ τῶν Λευκωνίων περὶ Βόσπορον, καὶ ἡ τῶν Κυψελιδῶν ἐν Κορίνθῳ.

immortalib. comparatū est, vt nullam tyrannidē vsque ad tertiam generationem propagent: sed aut confestim tyrannos tanquam piceas perdant & extirpent, aut liberos eorum viribus denudent ac spolient.

Memorātur apud Græcos intra hominum memoriam hæ solùm tyrānides vsque ad nosteros permansisse, Gelonis in Sicilia, Leuconiorum in Bosphoro, & Cypselidarum Corinthi.

*Vide Strab. lib. 9. & in Chiliad. Erasm. Plinus in moré. & πίτυος δίκην in indice Eustat. in Hom.

† ἢ παῖδας ἐξισχύειν. *nepotes.

Περὶ Δαρείου ἐπιβουλευθέντος.

ΚΕΦ. ιδ.

De Dario insidiis petito.

CAP. XIV.

Ἡμερώτατο δὲ Δαρείου τοῦτο τὸ ἔργον ἀκούω τοῦ παιδὸς τοῦ Ὑστάσπου. Ἀρίβαζος ὁ Ὑρκανὸς ἐπεβούλευσεν αὐτῷ, μετὰ καὶ ἄλλων ἀνδρῶν οὐκ ἀφανῶν τῶν ἐν Πέρσαις. ἦν δὲ ἡ ἐπιβουλὴ ἐν κυνηγεσίῳ. ἅπερ προμαθὼν ὁ Δαρεῖος οὐκ ἐπτήξεν, ἀλλὰ προστάξας αὐτοῖς λαβεῖν τὰ ὅπλα, καὶ τοὺς ἵππους ἐκέλευσεν αὐτοῖς διατείνασθαι τὰ ὅπλα, καὶ δριμὺ ἐνιδών· τί οὖν οὐ δρᾶτε τοῦτο, εἶπεν, ἐφ' ὃ καὶ

Singularem mansuetudinem in Dario filio Hystaspis hoc factū arguit. Aribazus Hyrcanus insidias illi struxerat, vnà cum aliis non obscure famæ in Perside viris: idq; inter venandum. Quod ille quum rescisset, non correptus metu est, sed iussit eos arma sumere & equos: atque deinde mādauit, vt * intenderēt arma: eorúmque aspiciens eos: Quid igitur nō exequimini, inquit, id cuius

*proferrent & intentarent.

gratia venistis? At illi quum intrepidum hominis vultum aspiceret, non solùm impetum remiserunt, verumetiã vsque adeo terrore perculsi sunt, vt hastas abiicerent, & desilientes ab equis Darium adorarent, eiúsque arbitrio prorsus se dederent.

ἀφελέσθαι.

Qui disgregauit eos à se mutuò, & alium ad Indiæ confinia misit, alium ad Scythica. Atque illi beneficij memores, fideles in posterum & obedientes ei fuerunt.

ὡρμήσατε; οἱ δὲ ἰδόντες ἄτρεπτον ἀνδρὸς βλέμμα, ἀνεστάλησαν τὴν ὁρμήν. τὸ δέος δὲ αὐτοῖς κατέσχεν οὕτως, ὡς καὶ ἐκβαλεῖν τὰς αἰχμὰς, καὶ † ἀφελέσθαι τῶν ὕππων, καὶ προσκυνῆσαι Δαρεῖον, καὶ ἑαυτοὺς παραδοῦναι, ὅ, τι καὶ βούλοιτο πράττειν, ὁ δὲ διέστησεν ἀλλήλους, καὶ τὸν μὲν ἐπὶ τὰ τῆς Ἰνδικῆς ὅρια ἀπέπεμψε, τὸν δὲ ἐπὶ τὰ Σκυθικά, καὶ ἐκεῖνοι ἔμειναν αὐτῷ πιστοὶ διὰ μνήμης ἔχοντες τὴν εὐεργεσίαν.

ΑΙΛΙΑ-

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

βιβλίον ἕβδομον.

ÆLIANI VARIÆ HISTORIÆ,

LIBER VII.

Περὶ Σεμιράμιδος, καὶ πῶς τὴν τῶν Ἀσσυρίων ἀρχὴν κατέσχε.

ΚΕΦ. α.

Σεμίραμιν τὴν Ἀσσυρίαν ἄλλοι μὲν ἄλλως ᾄδουσιν. ὡραιοτάτη δὲ ἐγένετο γυναικῶν, εἰ καὶ ἀφειδέστερον ἐχρῆτο τῷ κάλλει. ἀφικομένη δὲ πρὸς τὸν τῶν Ἀσσυρίων βασιλέα κλητὴ κατὰ κλέος τῆς ὥρας, ὁ δὲ ἐντυχὼν τῇ ἀνθρώπῳ, ἠράσθη αὐτῆς.

De Semiramide, & quomodo regnum Assyriorum sibi vendicauerit.

CAP. I.

De Semiramide alij alia dicunt. Ea fuit inter omnes fœminas speciosissima, tametsi remissiùs & negligentiùs formã curabat. Quum autẽ venisset ad regem Assyriorum, vocata propter famam pulchritudinis, ille, vbi vidit, statim eã deperire

cœpit. At illa petit ab rege munus; stolam regiã, Asiæque imperium ad quinque dies, & eorum quæ in hoc tempore gererentur potestatem: neque frustrata est eã petitio. Quum verò collocasset eam rex super thronũ, ipsáque cognouit in sua omnia esse potestate, & à suo consilio omnia pendere, mandauit satellitibus, vt regem interficerent. Atque sic Assyriorum imperium obtinuit. Refert hæc Dinon.

De Stratonis & Nicoclis deliciis.

CAP. II.

Straton Sidonius dicitur omnes homines luxu & magnificentia superasse studuisse. & Theopompus Chius comparat eius vitam Phæacum comessationibus, quas Homerus pro suo singulari ingenio & consuetudine magnificè decantauit. Huic verò nõ vnus præ-

ἡ δὲ ᾔτησεν ἐκ τοῦ βασιλέως τὴν βασίλειον στολὴν λαβεῖν δῶρα, καὶ πέντε ἡμερῶν τῆς Ἀσίας ἄρξαι, καὶ τὰ ἀπὸ ταύτης προστεταγμένα δρᾶσαι, καὶ οὐδὲ τῆς αἰτήσεως ἠτύχησεν. ἐπεὶ δὲ ἐκάθισεν αὐτὴν ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τοῦ θρόνου, καὶ ἔγνω διὰ χειρὸς καὶ γνώμης ἔχουσα πάντα, προσέταξε τοῖς δορυφόροις αὐτὸν τὸν βασιλέα κτεῖναι. καὶ οὕτω τὴν τῶν Ἀσσυρίων ἀρχὴν κατέσχε. λέγει δὲ ταῦτα Δείνων.

Περὶ Στράτωνος καὶ Νικοκλέους τρυφῆς.

ΚΕΦ. Β.

Στράτων ὁ Σιδώνιος λέγεται τρυφῇ καὶ πολυτελείᾳ ὑπερβαλέσθαι σπουδάσαι ἀνθρώποις πάντας. καὶ Θεόπομπος ὁ Χῖος παραβάλλει αὐτοῦ τὸν βίον τῇ τῶν Φαιάκων διαίτῃ, οὓς ἀπὸ καὶ Ὅμηρος κατὰ τὴν ἑαυτοῦ μεγαλόνοιαν, ὥσπερ εἴθιστο, ἐξετραγῴδησεν. τούτῳ γε μὴν οὐχ εἷς παρῆν ᾠδὸς κατὰ

τὰ δεῖπνα

τάδων αὐτῷ τὸ δεῖπνον, καὶ καταθέλγων αὐτόν· ἀλλὰ πολλαὶ μὲν παρῆσαν γυναικῶν μουσουργοὶ καὶ αὐλητρίδες, καὶ ἑταῖραι κάλλει διαπρέπουσαι, καὶ ὀρχηστρίδες διεφιλοτιμεῖτο. ὁ δὲ ἰσχυρῶς καὶ πρὸς Νικοκλέα τὸν Κύπριον. ἐπεὶ καὶ ἐκεῖνος πρὸς αὐτόν· ἦν δὲ ἡ ἅμιλλα ὑπὲρ οὐδενὸς σπουδαίου, ἀλλὰ ὑπὲρ τῶν προειρημένων. καὶ πυνθανόμενοι παρὰ τῶν ἀφικνουμένων τὰ παρ' ἀλλήλοις, εἶτα ἀντιφιλοτιμοῦντο ἑκάτερος ὑπερβαλέσθαι τὸν ἕτερον. οὐ μὴν εἰς τὸ παντελὲς ἐν τούτοις διεγένοντο. ἀμφότεροι γὰρ βιαίου θανάτου ἔργον ἐγένοντο.

stò erat cantor, qui cœnã ipsius cantando oblectaret & ipsum demulceret: sed multæ mulieres musices peritæ, tum tibicinæ, tum meretrices decora facie, & saltatrices. Ambitiosè verò certabat cũ Nicocle Cyprio, quoniam hic etiam cum illo. Erat autem illa contẽtio de nulla re honesta seriáque, sed de iis quæ iã dixi. Nam quum audiret vterque ab iis qui adueniebant de alterius rebus, vterque alterum cũ quadam æmulatione superare conabatur. Verumtamen neuter potuit his in perpetuum indulgere. Nã vterq; violenta morte de medio sublatus est.

Λύπης ἀνασταλτικός τις Ἀριστίππου λόγος.

ΚΕΦ. γ.

Sermo Aristippi quidam ad sedandum dolorem idoneus.

CAP. III.

Ὅτι Ἀρίστιππος ἑταίρων αὐτῷ τινῶν ὀδυρομένων βαρύτατα, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα πρὸς αὐτοὺς εἶπε λύπης ἀνασταλτικά, καὶ ταῦτα δὲ ἐν προοιμίῳ· ἀλλ' ἔγωγε ἥκω παρ'

Aristippus, quum quidam ex necessariis eius vehementi & acerbo luctu seipsos cõficerent, cũ alia multa ad sedãdã mœstitiã in mediũ attulit, tũ hæc exordij vice. At ego

non venio vt ad vestros dolores meum adiũgam, sed vt vobis omnem mœrorem ex animis eximam.

ὑμᾶς, οὐχ' ὡς συλλυπούμενος ὑμῖν, ἀλλ' ἵνα παύσω ὑμᾶς λυπουμένους.

De laude m.la.

Περὶ μύλης ἐπαίνου.

CAP. IV.

ΚΕΦ. δ.

Pittacus magnis laudibus molam euehebat, ídque eius encomiũ decantabat, quòd in exiguo loco multi sese exercitare possent. Extabat autem cantilena, quæ ob eam causam Epimylion nomen habebat.

Nominatur & à Polluc. l.7. Huius initium puto, erat, Ἄλει μύλα ἄλει.

Ὅτι Πιττακὸς πάνυ σφοδρᾶς ἐπῄνει τὴν μύλην, τὸ ἐγκώμιον αὐτῆς ἐκεῖνο ἐπιλέγων ὅτι ἐν μικρῷ τόπῳ διαφόρεις ἔστι γυμνάσασθαι. ἦν δέ τι ᾆσμα ἐπιμύλιον οὕτω καλούμενον.

De manuario in multis rebus, Achillis & Vlyßis labore.

Περὶ τῆς ἐν πολλοῖς αὐτουργίας τοῦ τε Ὀδυσσέως, καὶ τοῦ Ἀχιλλέως.

CAP. V.

ΚΕΦ. ε.

Laërtes etiam in manuaria opera deprehensus est à filio, colens plãtam, quum iam esset extremæ senectutis. Fatetur etiam Vlysses, se & multa scire, & quæ sciat manibus exequi.

Καὶ Λαέρτη δὲ αὐτουργῶν ὑπὸ τοῦ παιδὸς πεφώραται, καὶ φυτὸν ζύων, καί το γηράσκων βαθύτατα. ὁμολογεῖ δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς αὐτὸς πολλὰ εἰδέναι, καὶ τεχνίτης αὐτῶν εἶναι.

Odyss. O.

Non alius potior fuerit, mihi crede, minister,

Δρηστοσύνῃ δ' οὐκ ἄν μοι ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος,

Πῦρ

Πῦρ τ' † διενῆσαι, διά τε ξύλα * πολλὰ κεάσαι.

Καὶ τὴν σχεδίαν δὲ, οὐ δεηθεὶς ναυπηγῶν, ἀλλὰ δι' ἑαυτοῦ τὴν ταχίστην εἰργάσατο. καὶ Ἀχιλλεὺς δὲ τρίτος ὢν ἀπὸ τοῦ Διὸς, αὐτὸς διακόπτει τὰ κρέα, δεῖπνον τοῖς παρὰ τῶν Ἀχαιῶν πρέσβεσιν ἀφικομένοις εὐτρεπίσαι σπεύδων.

Siue ignem succendi opus est, seu ligna secanda.

Et ratem verò nihil opus habens fabris, ipse suo labore celerrimè confecit. Itémque Achilles quum esset tertius à Ioue, ipse carnes dissecans, legatis qui ab Achiuis venerant cœnam summo studio parauit.

† al. διενῆσαι pro κατευνάσαι.

* al. δανά ξηρά.

Σκύθου τινὸς ἀπόκρισις περὶ ῥίγους.

Scythæ cuiusdam responsum de frigore.

ΚΕΦ. ϛ.

CAP. VI.

Χιόνος ποτὲ πλούσης ἤρετο ὁ βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν τινα, εἰ ῥιγοῖ, γυμνὸν διακαρτεροῦντα. ὁ δὲ αὐτὸν ἀντήρετο, εἰ τὸ μέτωπον ῥιγοῖ. τοῦ δὲ, οὔ, φήσαντος, οὐκοῦν, εἶπε, οὐδὲ ἐγὼ, πᾶς γὰρ μέτωπόν εἰμι.

Quum aliquando copiosa nix cecidisset, interrogauit rex Scytharum quendam nudum perseuerantem, An ne frigeret? qui è contrario regem interrogauit, Rigeat ne ipsi frons: quúmque ille negasset, Ergo, ait, ne ego quidem rigeo, qui quantus quantus sum frons sum.

Περὶ Δημοσθένους ἀγρυπνίας.

De vigiliis Demosthenis.

ΚΕΦ. ζ.

CAP. VII.

Ὅτι Πυθέας ἐπέσκω-

Pytheas scomma iecit

φησί.

in Demosthenem filium Demosthenis, inquiens eius enthymemata lucernam olere. Nam totã noctem ille meditando vigilandóque consumebat, & memoriæ mandabat, quæ pro concione ad Athenienses dicturus erat.

πεν εἰς Δημοσθένη τὸν Δημοσθένους, ὅ τι λέγων τοῦ αὐτοῦ, τὰ ἐνθυμήματα ἐλλυχνίων ὄζειν. ὅτι ἐκεῖνος διὰ τῆς νυκτὸς πάσης ἐγρήγορει φροντίζων, καὶ ἐκμανθάνων ἃ ἔμελλεν ἐρεῖν ἐλθὼν εἰς τοὺς Ἀθηναίους.

De luctu Alexandri, quem ex Hephæstionis morte cœpit.

Περὶ Ἀλεξάνδρου πένθους ἐπὶ τῷ τοῦ Ἡφαιστίωνος θανάτῳ.

CAP. VIII.

ΚΕΦ. η.

Quum Hephæstion diem suum obiisset, Alexander iniectis in pyram armis, auro & argẽto, simul ea cum mortuo igni tradidit, itémque vestem magni precij apud Persas. Rasit etiam omnes bellicosos & fortes, atque seipsum, rem faciens Homericam, & imitans Achillem Homericum, sed hic illo violentiùs & vehementiùs fecit, quũ circumrasdés euerteret muros Ecbatanorum arcis: Vsque ad suos igitur capillos, videtur mihi

Ὅτε Ἡφαιστίων ἀπέθανεν, Ἀλέξανδρος ὅπλα αὐτῷ εἰς τὴν πυρὰν ἐνέβαλε, καὶ χρυσὸν, καὶ ἄργυρον τῷ νεκρῷ συνέτηξε, καὶ ἐσθῆτα τὴν μέγα τιμίαν ἐν Πέρσαις. ἀπέκειρε δὲ καὶ τοὺς πολεμικοὺς καὶ ἀγαθοὺς, καὶ ἑαυτὸν, Ὁμηρικὸν πάθος δρῶν, καὶ μιμούμενος τὸν Ἀχιλλέα τὸν ἐκείνου· βιαιότερον δὲ καὶ θερμότερον ἐκείνου ἔδρασεν αὐτὸς, τὴν τῶν Ἐκβαταίων ἀκρόπολιν περικείρας, καὶ τὸ τεῖχος αὐτῆς ἀφελόμενος, μέχρι μὲν οὖν τῆς κόμης τῆς ἑαυτοῦ,

Ἑλληνικὰ

Ἑλληνικὰ ἐδόκει μοι δρᾶν ἐπιχρήσας δὲ τοῖς τείχεσιν, ἀλλ' ἐνταῦθα ἐπένθει βαρβαρικῶς Ἀλέξανδρος ἤδη, καὶ τὰ κατὰ τὴν στολὴν ἤμειψε, θυμῷ, καὶ ἔρωτι ἐπιτρέπων πάντα καὶ δακρύοις.

Ὅτι Ἡφαιστίων εἰς Ἐκβάτανα ἀπέθανε. Διαφέρει δὲ λόγος, Ἡφαιστίων μὲν ταῦτα εὐτρεπισθῆναι νεκρῷ, Ἀλέξανδρον δὲ αὐτοῖς ἀποθανόντα χρήσασθαι μὴ γὰρ φθάσαι τὸ ἐπὶ τῷ μειρακίῳ τελεσθὲν πένθος, ἐπιλαβεῖν δὲ τὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου θάνατον.

plane Græco ingenio fecisse, at quum muros dirueret, tu verò barbarico more luxit, & stolá quoque permutauit, dolori, amori & lachrymis omnia permittens.

Hephæstion mortuus est ad Ecbatana. Fama autem emanauit, hæc (quæ diximus) facta fuisse in gratiam quidem Hephæstionis mortui, sed Alexandrum vita defunctum iis vsum esse. Non enim à luctu ob iuuenē suscepto priùs destitisse Alexandrum, quā ipsum quoque mors abstulerit.

Περὶ σώφρονος γυναικός.

ΚΕΦ. θ.

Εἶτα οὐκ ἔστι σωφροσύνη μεγάλη; ἐμοὶ μὲν δοκεῖ, εἴγε καὶ ἡ Φωκίωνος γυνὴ, τὸ Φωκίωνος ἱμάτιον ἐφόρει, καὶ οὐδὲν ἐδεῖτο οὐ κροκωτοῦ, οὐ Ταραντίνου, οὐκ ἀναβολῆς, οὐκ *ἐγκυκλίου, οὐ κεκρυφάλου, οὐ καλύπτρας, οὐ βαπτῶν χιτωνίσκων ἠμπείχετο δὲ

De moderata fœmina.

CAP. IX.

Annon hæc singularis erat continentia? Me sanè iudice maxima siquidem Phocionis vxor, vestem Phocionis gestabat, neque opus habebat vel croceto, vel Tarentina veste, vel pallio, vel encyclio, vel vitta, vel †calyptra, vel tinctis & coloratis tunicis: sed † flammeo

* Vide ἐγκυκλίον apud Eustath.

primum induebat sibi temperantiam, deinde quæ suppeterent.

περὶ τῇ σωφροσύνῃ, δευτέροις γε μὴν τοῖ παροῦσι.

De Socratis uxore.

Περὶ τῆς τοῦ Σωκράτους γυναικός.

CAP. X.

ΚΕΦ. ι.

Xantippe Socratis quum nollet eius vestem induere, atque sic ad spectandam pompam prodire, dixit ille, Vide quàm non spectandi causa, sed potius vt specteris, abeas.

Τῇ Ξανθίππῃ δὲ ὁ Σωκράτης, ἐπεὶ οὐκ ἠβούλετο τὸ ἐκείνου ἱμάτιον ἐνδύσασθαι καὶ οὕτως ἐπὶ τὴν θέαν τῆς πομπῆς βαδίζειν, ἔφη· ὁρᾷς ὡς οὐ θεωρήσουσα, θεωρησομένη δὲ μᾶλλον βαδίζεις;

De calceamentis Romanarum mulierum.

Γυναικῶν Ῥωμαίων ὑποδήματα.

CAP. XI.

ΚΕΦ. ια.

Ex Romanorum fœminis, multæ eosdem cum viris calceos gestare consueuerunt.

Ῥωμαίων δὲ αἱ πολλαὶ γυναῖκες, καὶ τὰ ὑποδήματα τὰ αὐτὰ φορεῖν τοῖς ἀνδράσιν, εἰθισμέναι εἰσίν.

Lysandri, seu Philippi apophthegma de periurio.

Λυσάνδρου ἢ Φιλίππου ἀπόφθεγμα περὶ ἐπιορκίας.

CAP. XII.

ΚΕΦ. ιβ.

Pueros talis, viros iu-

Δεῖ τοὺς παῖδας τοῖς ἀστρα-

ἀστραγάλοις ἐξαπατᾶν, τοὺς δὲ ἄνδρας τοῖς ὅρκοις, οἱ μὲν Λυσάνδρου εἶναι λέγουσι τὸν λόγον, οἱ δὲ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος. ὁπότερος δὲ αὐτὸ, οὐκ ὀρθῶς λέγεται κατά γε τὴν ἐμὴν γνώμην. καὶ ἴσως οὐ παράδοξον, εἰ μὴ τὰ αὐτὰ ἀρέσκει ἐμοὶ, καὶ Λυσάνδρῳ. ὁ μὲν γὰρ ἐτυράννει· ἐγὼ δ' ὡς φρονῶ δῆλον ἐξ ὧν μὴ τὸ λεχθὲν ἀρέσκει με.

ramentis oportet circũuenire. Quidam adscribunt hoc dictum Lysandro, alij verò Philippo Macedoni. Vtercunque dixerit, mea sententia lõgè à recto iustóque aberrauit. Neque verò absurdum est, si dissentiam à Lysandro. Nam ille tyrannidem exercebat. Ego verò quo animo sim, ex eo manifestum est, quod minimè mihi hoc dictum probatur.

Περὶ καρτερίας Ἀγησιλάου.

De patientia Agesilai.

ΚΕΦ. ιγ.

CAP. XIII.

Ἀγησίλαος ὁ Λακεδαιμόνιος γέρων ἤδη ὢν, ἀνυπόδετος πολλάκις καὶ ἀχίτων προῄει, τὸ τρίβωνα περιβεβλημένος αὐτὸν, καὶ ταῦτα ἑωθινὸς ἐν ὥρᾳ χειμερίῳ. ἐπιπλήξαντος δέ τινος αὐτὸν, ὡς νεανικώτερα τῆς ἡλικίας ἐπιχειροῦντι· ὁ δὲ, ἀλλ' οἱ γε νέοι φησὶ, τῶν πολιτῶν, ὡς περ νεοσσοὶ πῶλοι πρὸς τὸν τέλειον ἀποβλέπουσιν ἐμέ.

Agesilaus Lacedæmonius iam senex, persæpe siue calceis & tunica prodibat in publicum cum pallio attrito, ídque matutino tempore hyemis. Quum autem quidam eum obiurgaret, quòd puerilius ageret, quàm ætatem illam deceret, respondit: Atqui, inquit, iuniores ciuium, quasi pulli in me ceu ætate prouectum oculos coniiciunt.

αὐτὸν.

De philosophis qui militarunt, & respublicas gesserunt.

CAP. XIV.

An verò non fuerunt bellandi periti etiã philosophi? Mihi sanè videtur. Siquidem Archytam sexies ducem elegerũt Tarentini. Melissus verò classi pręfuit. Socrates ter in militiam profectus est. Plato etiam ipse fuit in oppugnatione Tanagræ & Corinthi. Xenophontis autem militias & imperatorium munus quũ multi alij descripserunt, tum etiam ipse desefatetur in libris de Cyro. Diõ item Hipparini filius Dionysij tyrannidem euertit. & Epaminondas *Bœotarchus ad Leuctra missus, superauit Lacedęmonios, & tum inter Romanos, tum inter Græcos primus fuit. Multa etiam pro Atheniensib. in rep. confecit Zenon, contra Antigonum. Nihil enim interest siue quis sapientia & consilio, siue armis alios iuuet & promoueat.

Bœotorum dux.

εἴτε vel εἴτέ τις.

Περὶ φιλοσόφων στρατηγῶν καὶ πολιτευσαμένων.

ΚΕΦ. ιδʹ.

Τί δὲ, οὐκ ἦσαν καὶ οἱ φιλόσοφοι τὰ πολέμια ἀγαθοί; ἐμοὶ μὲν δοκοῦσιν. εἴγε Ἀρχύταν μὲν εἵλοντο ἑξάκις στρατηγὸν Ταραντῖνοι. Μήλισσος δὲ ἐναυάρχησε. Σωκράτης δὲ ἐστρατεύσατο τρὶς, Πλάτων δὲ καὶ αὐτὸς εἰς Τάναγραν, καὶ εἰς Κόρινθον. τὴν δὲ Ξενοφῶντος στρατείαν καὶ στρατηγίαν πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι ᾄδουσι, καὶ αὐτὸ δὲ ὁμολογεῖ ἐν τοῖς περὶ Κύρου λόγοις. Δίων δὲ ὁ Ἱππαρίνου τὴν Διονυσίου τυραννίδα κατέλυσε. καὶ Ἐπαμινώνδας βοιωταρχῶν ἐν Λεύκτροις ἐνίκησε Λακεδαιμονίους, καὶ τῶν Ῥωμαίων, καὶ τῶν Ἑλλήνων πρῶτος ἐγένετο. πολλὰ δὲ καὶ Ζήνων ὑπὲρ Ἀθηναίων ἐπολιτεύσατο πρὸς Ἀντίγονον. οὐδὲν γὰρ διοίσει, εἴ τις διὰ γνώμης ὀνησέ τινας, εἴτε δι' ὅπλων.

Πῶς

Πῶς οἱ τῶν Μιτυληναίων σύμμαχοι ἀφιστάμενοι ἐτιμωρήθησαν.

ΚΕΦ. ιε.

Ἡνίκα τῆς θαλάσσης ἦρξαν Μιτυληναῖοι, τοῖς ἀφισταμένοις τῶν συμμάχων τιμωρίαν ἐκείνην ἐπηρτήσαν γράμματα μὴ μανθάνειν τοὺς παῖδας αὐτῶν, μηδὲ μουσικὴν διδάσκεσθαι, πασῶν κολάσεων ἡγησάμενοι βαρυτάτην εἶναι ταύτην, ἐν ἀμαθίᾳ καὶ ἀμουσίᾳ καταβιῶναι.

Quomodo Mitylenensium socij defectionis pœnas dederint.

CAP. XV.

Quum maris imperium tenerent Mitylenenses, sociis qui desciscebant, hanc pœnam imposuerunt, vt liberos suos non docerent literas, neque * artes liberales, omnium suppliciorum hoc grauissimum iudicantes, in inscitia & ignorantia artium liberalium vitam transigere.

* musicam.

Περὶ Ῥώμης, Ῥώμου, Ῥωμύλου, καὶ Σερβίας.

ΚΕΦ. ις.

Ὅτι Ῥώμη ὑπὸ Ῥώμου καὶ Ῥωμύλου ἐκτίσθη, τῶν Ἄρεως καὶ Σερβίας παίδων. ἦν δὲ αὐτὴ μία τῶν Αἰνείου ἀπογόνων.

De Roma, Remo, Romulo & Seruia.

CAP. XVI.

Roma condita est ab Remo & Romulo, filiis Martis & Seruiæ, quæ vna erat ex prosapia Æneæ.

De Eudoxi aduentu in Siciliam.

CAP. XVII.

Quum Eudoxus in Sicilia venisset, verbosè Dionysius ei gratias egit aduentus. At ille nihil adulatus, neque insinuando occultans: Veni, inquit, quasi ad bonum cauponem, apud quem Plato diuerteret: confités se non ipsius, sed huius causa venisse.

Περὶ Εὐδόξου εἰς Σικελίαν ἀφικομένου.

ΚΕΦ. ιζ.

Ὅτε εἰς Σικελίαν ἧκεν Εὔδοξος, χάριν αὐτῷ πολλὴν ὁ Διονύσιος τῆς ἀφίξεως ᾔδει. ὁ δὲ οὐδὲν τι πρὸς ταῦτα θωπεύσας οὐδὲ ὑποδραμών. Ἀφικόμην (εἶπεν) ὥσπερεὶ πρὸς πανδοκέα ἀγαθὸν, παρ' ᾧ κατήγετο Πλάτων ὁ ὁμολογήσας ὅτι μὴ δὴ ἐκεῖνον, ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἀφίκετο.

Quòd Ægyptij patientes sibi tormentorum, & de mulieribus Indicis.

CAP. XVIII.

Ægyptios aiunt patientissimè ferre tormēta, & citiùs mori hominem Ægyptium in quæstionibus, tortum examinatúmque, quàm veritatem prodere. Apud Indos verò eundem ignem cum mortuis viris, vxores audent ingredi. Conten-

Ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι καρτεροὶ ἐν ταῖς βασάνοις, καὶ περὶ Ἰνδῶν γυναικῶν.

ΚΕΦ. ιη.

Αἰγυπτίους φασὶ δεινοὺς ἐγκαρτερεῖν ταῖς βασάνοις, καὶ ὅτι θᾶττον τεθνήξεται ἀνὴρ Αἰγύπτιος στρεβλούμενος, ἢ τἀληθὲς ὁμολογήσει. παρὰ Ἰνδοῖς δὲ αἱ γυναῖκες τὸ αὐτὸ πῦρ ἀποθανοῦσι τοῖς ἀνδράσιν ὑπομένουσι. φιλοτιμοῦ-

τιμοῦνται δ' αἱ γυναῖκες περὶ τοῦ τούτου τοῦ ἀνδρὸς, καὶ ἡ κλήρῳ λαχοῦσα συγκαίεται.

dunt autem ambitiosè de hoc, defuncti vxores νεκροῦ. cui verò sors obtigit, ea simul comburitur.

Περὶ Σόλωνος στρατηγήματος κατὰ τῶν Μεγαρέων, καὶ πῶς ἔπειτα ἐκείνων λόγοις ἐκράτησεν.

De stratagemate Solonis contra Megarenses, & quomodo deinde verbis eos vicerit.

ΚΕΦ. ιθ.

CAP. XIX.

Σόλων εἰς τὴν ὑπὲρ Σαλαμῖνος μάχην ἐστρατήγησε, καὶ δύο νεῶν Μεγαρικῶν κρατήσας, μετεβίβασε στρατηγοὺς Ἀττικοὺς εἰς [illegible]τὰς, καὶ τὰ τῶν πολεμίων ὅπλα τοῖς οἰκείοις περιθεὶς, καὶ μετορμισθεὶς δι' ἀπάτης, πολλοὺς τῶν Μεγαρέων κατέκοψεν ἀνόπλους· ἐκράτησε δὲ καὶ τοῖς λόγοις αὐτῶν, οὐ λόγων δεινότητα, ἀλλὰ δι' αὐτῶν τῶν ἐλέγχων τὸ πλέον ἐκείνων ἔχων. ἀρχαίας γὰρ θήκας ἀνοίξας, ἀπέδειξε πάντας Ἀθηναίους πρὸς δύσιν κειμένους κατὰ τὸν πατρῷον αὐτοῖς ἔθος· τοὺς δὲ Μεγαρεῖς εἰκῆ, καὶ ὡς ἔτυχε τεταμμένους. ἐκείνων δὲ τὴν δίκην Λακεδαιμόνιοι.

Solon in bello de Salamine suscepto, ducem egit: & captis duabus nauibus Megaricis, duces Atticos in eas imposuit, atque hostium arma suis militibus induenda dedit: sicque dolo traijciens per insidias multos Megarensium circumueniés inermes trucidauit. vicit autem eos etiam verbis, non eloquentia, sed argumentis & rebus ipsis conuictos. Reseratis enim antiquis monuméntis, ostendit omnes Athenienses versus occasum patrio more iacere: Megarenses verò temerè & sine discrimine sepultos esse. Iudicarúntque causam Lacedæmonij.

De sene Ceo, qui capillos tinxerat.

CAP. XX.

Ceus quidam ætate provectus venit Lacedæmonem: quum verò & aliâs turgeret superbia & senectutis suæ cum pudere canos occulere conabatur tinctura. Itaque quum in conspectu Lacedæmoniorum prodiisset, ostenso tali capite, exposuit quorum gratia venerat. Consurgens itaque Archidamus rex Lacedæmoniorum Quid inquit, his sani diceret, qui non animum tantum gerit mendacem, sed etiam caput? explositque eius dicta, ingenium Cei redarguens, ex iis quæ oculis cernebantur.

De Cæsaris & Pompeij sedulitate, & cura perdiscendi ea, quæ ad rectè regendas respublicas pertinerent.

CAP. XXI.

Non dedignatus est

Περὶ γέροντος Κείου τὴν τρίχα βαψαμένου.

ΚΕΦ. κ.

Ἀνὴρ εἰς Λακεδαίμονα ἀφίκετο Κεῖος γέρων ἤδη ὤν, τὰ μὲν ἄλλα ἀλαζὼν, ᾐδεῖτο δὲ ἐπὶ τῷ γήρᾳ, καὶ διὰ ταῦτα τὴν τρίχα πολιὰν οὖσαν ἐπειρᾶτο βαφῇ ἀφανίζειν. παρελθὼν οὖν εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους, καὶ τοιαύτην ὑποφαίνων τὴν κεφαλὴν, ἐκεῖνα εἶπεν, ὑπὲρ ὧν καὶ ἀφίκετο. ἀναστὰς οὖν Ἀρχίδαμος ὁ τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεὺς, τί δ' ἂν ἔφη, οὗτος ὑγιὲς εἴπῃ, ὃς οὐ μόνον ἐπὶ τῇ ψυχῇ τὸ ψεῦδος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ περιφέρει. καὶ ἐξέωσε τὰ ὑπ' αὐτοῦ λεχθέντα, διαβάλλων τοῦ Κείου τὸν τρόπον ἐξ ὧν ἑωρᾶτο.

Περὶ Καίσαρος, καὶ Πομπηΐου ἐπιμελείας ὑπὲρ τοῦ μανθάνειν ἀπορρήτων πρὸς τὸ καλῶς ἄρχειν.

ΚΕΦ. κα.

Οὐκ ἀπηξίου Καῖσαρ ἐπὶ

ἐπὶ τὰς Ἀρίστωνος θύρας φοιτᾶν. Πομπήιος δ' ἐπὶ τὰς Κρατίππου. οὐ γὰρ ἐπεὶ μέγα ἐδύναντο, ὑπερεφρόνουν τῶν τὰ μέγιστα αὐτοῖς ὀνῆσαι δυναμένων. ἀλλ' ἐδέοντο αὐτῶν, καί τοι τοσοῦτοι ὄντες τὴν ἀξίωσιν. οὐ γὰρ ἄρχειν, ὡς ἔοικεν, ἀλλὰ καλῶς ἄρχειν ἐβούλοντο.

Cæſar, Ariſtonis ianuam frequentare, neque Pompeius Cratippi. Non enim eos potentia ad cōtemptum rapiebat illorum, qui maximè ipſis profuturi putarentur: imò * rogabant etiam illos, quamuis in tanta eſſent dignitate. Non enim imperare, vt apparet, ſed rectè imperare cupiebant.

* indigebant illis.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

βίβλιον ὄγδοον.

ÆLIANI VARIÆ HISTORIÆ,

LIBER VIII.

De Socratis Genio.

CAP. I.

DICEBAT Socrates de genio qui sibi adesset, ad Theagem, Demodocum, aliósque multos, persæpe sancti alicuius auspicij vocem obtingere sibi, ceu sorte quadam, quæ (inquit) si contingat, eius quod facturus sum dehortationem & intermissionem significat: adhortatur autem nun-

ὁσίας, *sic Plut.* πομπῇ θείᾳ φαίνεται, diuino impulsu, ductu, auspicio.

Περὶ τοῦ δαιμονίου τοῦ Σωκράτης.

ΚΕΦ. α.

Ἔλεγε δή ποτε Σωκράτης περὶ τοῦ δαιμονίου τοῦ συνόντος αὐτῷ πρὸς Θεάγην, καὶ Δημόδοκον, καὶ πρὸς ἄλλους πολλούς, φωνὴν πολλάκις ἔφασκεν † ὁσίαν πομπῆς ἐγκεκληρωμένην αὐτῷ. ἥπερ ὅταν γίνηταί μοι, φησί, σημαίνει ὃ μέλλω πράττειν τούτου ἀποτροπήν, προτρέπει δὲ οὐδέ-

οὐδέποτε, καὶ αὖ πάλιν, ἐάν τις, φησὶ, τῶν φίλων ἀνακοινοῦταί μοι περί τινων, καὶ ἐπιγένηται ἡ φωνὴ ἐκείνη, πάλιν ἀποτρέπει. καὶ ἐμοὶ μὲν αὕτη συμβουλεύει τοῦτο. ἐγὼ δὲ τῷ συμβουλευομένῳ μοι, καὶ οὐκ ἐῶ πράττειν ἑπόμενον τῇ θεία * προῤῥήσει. παρείχετο δὲ μάρτυρα Χαρμίδην τὸν Γλαύκωνος, ἀνεκοινώσατο γὰρ αὐτῷ, εἰ μέλλοι ἀσκήσειν εἰς Νεμέαν, καὶ εὐθὺς ἀπαρχομένου λέγειν φωνὴ ἐπεγένετο· καὶ ὁ Σωκράτης τὸν Χαρμίδην διεκώλυσεν ἔχεσθαι, ὧν εἴχετο, εἰπών· ὁ δὲ οὐκ ἐπείθη, οὐ μὴν εἰς δέον ἀπήντησεν αὐτῷ ἡ σπουδή.

quam. Atque etiam, si quis amicorum mihi de aliqua re communicet, & illa vox audiatur, rursus à proposito reuocat, atque illa me sui consilij participem facit. ego verò rursus eum qui consilium à me petit, non permitto, vt quod instituit agat, secutus diuina hæc prænuncia. Testem proferebat Charmidé Glauconis filium: qui quũ aliquando petiisset ab ipso consilium, haberét ne ad Nemeæ certamina proficisci, statim vt incipiebat loqui, vox illi audita est: quare Socrates auertere conatus est ab instituto Charmidé, exposita voce: ille verò nõ paruit: Quare malè ei hoc consilium cessit.

τινων.

Videtur aliquid corruptum quid sit συμβουλευόμενόν μοι οὐκ ἐῶ.

* προῤῥήσει.

Περὶ Ἱππάρχου σοφίας, καὶ σπουδῆς περὶ τοὺς πεπαιδευμένους, καὶ περὶ τῶν Ὁμηρικῶν ἐπῶν.

ΚΕΦ. β.

De Hipparchi sapientia & studio erga doctos, & de Homericis carminibus.

CAP. II.

Ἵππαρχος ὁ Πεισιστράτου παῖς, πρεσβύτατος ὢν τῶν Πεισιστράτου, καὶ σοφώτατος τῶν Ἀθηναίων

Hipparchus filius Pisistrati, quum esset maximus natu inter suos fratres, omniũ Atheniensiũ

erat sapientissimus, & Homeri carmina primus attulit Athenas, coëgitque rhapsodos ea in * cõmuni Græcorum conuentu canere. Misit etiã ad Anacreontem Teium quinqueremorum nauim, vt ad se veniret. Simonidi verò Ceo summa cum diligentia adhęsit, sempérque secum habuit magnis muneribus & mercede (vt verisimile est) persuasum. Etenim si dicam de Simonidis auaritia, & pecuniarum cupiditate, nemo opinor repugnabit. Hic Hipparchus omnem operam nauauit eruditis doctísque viris: & voluit sua auctoritate præire Atheniensibus ad studia litterarum, & præstantioribus atque melioribus ipsis imperare conabatur. Nemini enim sapiẽtiam inuideri, par esse censebat: quippe quum esset vir bonus & integer. Hæc commemorat Plato si quidem Platonis reuera discipulus est * Hipparchus.

* Panathenæis

* Non ille Pisistrati filius, sed alius in Hipparcho Platonis dialogo.

σοῦ, καὶ τὰ Ὁμήρου ἔπη ἐκόμισε πρῶτος εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ἠνάγκασε τοὺς ῥαψῳδοὺς τοῖς παναθηναίοις αὐτὰ ᾄδειν. καὶ ἐπ' Ἀνακρέοντα δὲ τὸν Τήϊον πεντηκόντορον ἔστειλεν, ἵνα αὐτὸς πορεύσῃ ὡς αὐτόν. Σιμωνίδην δὲ τὸν Κεῖον διὰ σπουδῆς ἄγων, ἀεὶ περὶ αὐτὸν εἶχε, μεγάλαις δωρεαῖς ὡς τὸ εἰκὸς πείθων, καὶ μισθοῖς. καὶ γὰρ ὡς ἦν φιλοχρήματος ὁ Σιμωνίδης, οὐδεὶς ἀντιφήσει. ἔργον δὲ ἦν ἄρα τούτῳ τῷ Ἱππάρχῳ ἡ περὶ τοὺς πεπαιδευμένους σπουδή. καὶ ἐβούλετο ὑπὸ προσχήματι τοῦ ἑαυτοῦ Ἀθηναίοις παιδεύεσθαι, καὶ βελτιόνων αὐτῶν ὄντων ἄρχειν ἐσπευδεν. οὐκ ᾤετο γὰρ δεῖν οὐδενὶ φθονεῖν σοφίας, ἅτε ὢν καλὸς καὶ ἀγαθός. λέγει δὲ Πλάτων ταῦτα. εἰ δή ὁ Ἵππαρχος Πλάτωνος ἐστὶ τῷ ὄντι μαθητής.

Περὶ βοὸς παρ' Ἀθηναίοις σφαγῆς, καὶ διϊπολίων, καὶ βουφονίων ἑορτῆς.

De bouis mactatione apud Athenienses, & festis diipoliorum, buphoniorumque.

ΚΕΦ. γ.

CAP. III.

Ὅτι Ἀττικὸν τοῦτο τὸ ἔθος, ὅταν ὁ βοῦς ἀποσφαγῇ, τῶν μὲν ἄλλων ἀποψηφίζονται, κρίνοντες ἕκαστον ἐν τῷ μέρει φόνου. καταγινώσκουσι δὲ τῆς μαχαίρας. καὶ λέγουσι ταύτην ἀποκτεῖναι αὐτόν. καὶ ἐν ᾗ ταῦτα ἡμέρᾳ δρῶσι, διΐπολια τὴν ἑορτὴν καλοῦσι, καὶ βουφόνια.

Atticis in more est, vt occiso boue reliqua omnia à cæde libera pronũcient, singulis ordine iudicatis: solum autem ensem condemnent, & dicant illum cædis auctorem extitisse. Et eius dei, in quo hæc patrant, festum vocant Diipolia & Buphonia.

Περὶ Πολιάρχου τρυφῆς.

De Poliarchi deliciis.

ΚΕΦ. δ.

CAP. IV.

Πολίαρχόν φασι τὸν Ἀθηναῖον, εἰς τοσοῦτον προελθεῖν τρυφῆς, ὥστε καὶ κύνας, καὶ ἀλεκτρυόνας ἐκείνους οἷς ἔχαιρεν, ἐκκομίζειν ἀποθανόντας δημοσίᾳ καὶ ἐπὶ τὴν ἐκφορὰν αὐτῶν παρεκάλει τοὺς φίλους, καὶ ἔθαπτεν αὐτοὺς πολυτελῶς, καὶ ἐπιστήματα αὐτοῖς ἀναστήσας, ἐπι-

Poliarchum Atheniẽsem aiunt, cò luxuriæ peruenisse, vt canes etiam & gallos, si quibus delectatus fuisset, mortuos efferret publicè, & amicos suos conuocaret ad funus, splendidéque eos sepeliret, atque erigeret in illorum monumentis columnas, quibus

epitaphia eorum insculpserat.

γράμματα κατ' αὐτῆς ἐνεκόλαπτεν.

De Neleo, Medonte, & duodecim Ionia ciuitatibus.

CAP. V.

Περὶ Νηλέως, καὶ Μέδοντος, καὶ ἐν Ἰωνίᾳ δώδεκα πόλεων.

ΚΕΦ. ε.

Neleus filius Codri quum regno pulsus, Athenas relinqueret, propterea quòd oraculum Apollinis, Medonti, qui in coloniam ex vrbe migrabat, imperium destinaret, ad Naxum nō voluntate, sed tempestate delatus appulit: soluere verò inde volentem, contrarij venti exorti prohibuerunt. Qui quū quid factu opus esset, ambigeret, vates responderunt, oportere expiari & purgari exercitum, tanquam multi simul nauigarent, qui pollutis & contaminatis essent manibus. Itaque simulauit etiā ipse se puerum trucidasse, & purgationis indigere. Sic alios qui sibi conscij essent, etiā persuasit. Quod quum factum esset, patefactis iam qui se contaminassent, eos reliquit. Illi verò Naxum inha-

Ὅτι Νηλεὺς ὁ Κόδρου τῆς βασιλείας ἀμοιρήσας, ἀπέλιπε τὰς Ἀθήνας διὰ τὸ τὴν Πυθίαν Μέδοντι τὴν ἀρχὴν περιάψαι εἰς ἀποικίαν στελλομένῳ τῇ Νάξῳ δὲ προσορμίσθη οὐχ ἑκὼν, ἀλλ' ὑπὸ χειμῶνος βασθείς. ἀπᾶραι δὲ βουλόμενον, καταπνέοντες ἐναντίοι ἄνεμοι διεκώλυον, ἀποροῦντι δὲ αὐτῷ ὑπὲρ τῶν ἐνεστώτων οἱ μάντεις ἔφασαν δεῖν καθάρασθαι τὸ στρατόπεδον, ὡς συμπλεόντων πολλῶν οὐ καθαρῶν τὰς χεῖρας. προσεποιήσατο δὴ καὶ αὐτὸς ἀποκτεῖναί τινα παῖδα, καὶ δεῖσθαι καθαρμοῦ, καὶ αὐτὸς ἀνεχώρησε, καὶ τοὺς ἄλλους ἔπεισε τοὺς συνειδότας ἑαυτοῖς οὐ γινομένους, καὶ γνωσθέντων ἐκείνων, αὐτοῖς μὲν ἀπέλιπεν. οἱ δὲ ᾤκησαν.

κησαν τὴν Νάξον. Νηλεὺς δὲ εἰς τὴν Ἰωνίαν ἀφίκετο, καὶ πρῶτον μὲν ᾤκησε Μίλητον, Κᾶρας ἐξελάσας, καὶ Μυγδόνας, καὶ Λέλεγας, καὶ ἄλλους βαρβάρους, ἀφ' ὧν αἱ δώδεκα πόλεις ἐκλήθησαν ἐν Ἰωνίᾳ. εἰσὶ δὲ αἵδε, Μίλητος, Ἔφεσος, Ἐρυθραί, Κλαζομεναί, Πριήνη, Λέσβος, Τέως, Κολοφών, Μυοῦς, Φώκαια, Σάμος, καὶ Χῖος. καὶ ἄλλας δὲ πολλὰς ὕστερον ᾤκισε πόλεις ἐν τῇ Ἠπείρῳ.

bitarunt. Neleus autem peruenit in Ioniam: & primùm consedit Mileti, eiectis Caribus, Mygdonibus, Lelegibus, aliisque barbaris; à quibus duodecim Ioniæ ciuitates appellatæ sunt, quarum hæc sunt nomina, Miletús, Ephesus, Erythræ, Clazomenæ, Priena, Lesbus, Teus, Colophon, Myûs, Phocæa, Samus, & Chius. Alias etiam multas in Epiro ciuitates condidit.

Περὶ ἀγραμματίας καὶ ἀπαιδευσίας τῶν βαρβάρων.

De inscitia literarum & disciplina in Barbaris.

ΚΕΦ. ζ.

CAP. VI.

Τῶν ἀρχαίων, φασί, Θρᾳκῶν μηδένα ἐπίστασθαι γράμματα, ἀλλὰ καὶ ἐνόμιζον αἴσχιστον εἶναι πάντες οἱ τὴν Εὐρώπην οἰκοῦντες βάρβαροι, χρῆσθαι γράμμασιν. οἱ δὲ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὡς λόγος, ἐχρῶντο αὐτοῖς μᾶλλον. ἔνθεν τοι καὶ τολμῶσι λέγειν μηδὲ τὸν Ὀρφέα σοφὸν γεγενῆσθαι Θρᾷκα ὄντα. ἀλλ'

Ex veteribus Thracibus neminem aiunt literas nouisse: imò turpissimum putarunt, & summum dedecus inhabitãtes Europam Barbari, literis vti. Asiatici verò, vt fama est, magis sunt eis vsi. Vnde affirmare etiã audent, ne Orpheum quidem sapientem fuisse, quòd ex Thracia sit

oriundus, sed eius carmina vanis mendaciis esse referta. Hæc Androtion memoriæ prodidit, si cui dignus videtur, cui fidem adhibendam putet, de Thracum in litteris & disciplinis imperitia.

ἄλλως τῶν μυθοις αὐτοὺ καταψεύσασθαι. ταῦτα Ανδροτίων λέγει, εἴ τῳ ἱκανὸς ὑπὲρ τῆς ἀγραμματίας καὶ ἀπαιδευσίας Θρακῶν τεκμηριῶσαι.

De celebratis nuptiis ab Alexandro post victum Darium.

CAP. VII.

Alexander quum Darium vicisset, nuptias & sibi & amicis parauit. Erant autem qui vxores ducerent, nonaginta, totidémque thalami. Locus verò in quo conuiuio recipiebantur & accumbebant, centum habebat lectos, quorum vnusquisque argenteis pedibus nitebatur, ipsius verò aureis: & omnes purpureis stragulis erant ornati variáque veste texturæ barbaricæ & preciosissimæ. Recepit etiam in conuiuium peculiares quosdam hospites suos, quos sibi è regione accumbere iussit. In aula verò conuiuia agitabant

Περὶ ἐπινικίων γάμων ὑπ' Αλεξάνδρου ὅτε Δαρεῖον ἐνίκησε.

ΚΕΦ. ζ.

Αλέξανδρος ὅτε Δαρεῖον εἷλε, γάμους εἱστία καὶ ἑαυτοῦ καὶ τῶν φίλων. ἐνενήκοντα δὲ ἦσαν οἱ γαμοῦντες, καὶ ἰσάριθμοι τούτοις οἱ θάλαμοι. ἦν δὲ ὁ ἀνδρὼν ὁ ὑποδεχόμενος, καὶ ἑστιῶν αὐτοὺς, ἑκατοντάκλινος· καὶ ἑκάστη κλίνη ἀργυρόποις ἦν, ἡ δὲ αὐτοῦ χρυσόποις· καὶ κεκόσμηντο πᾶσαι ἁλουργοῖς καὶ ποικίλοις ἱματίοις ὕφης βαρβαρικῆς πολυτίμου. συμπαρέλαβε δὲ εἰς τὸ συμπόσιον καὶ τῶν ἰδιοξένους, καὶ κατέκλινεν ἀντιπροσώποις ἑαυτῷ. ἐν δὲ τῇ αὐλῇ εἱστιῶντο αἵ τε ἄλλαι δυνάμεις

μεις αἱ πεζαὶ, καὶ αἱ ναυτικαὶ, καὶ οἱ ἱππεῖς, καὶ αἱ πρεσβεῖαι δὲ ἑςιῶντο, καὶ οἱ παρεπιδημοῦντες Ἕλληνες. καὶ ἐγίνετο τὰ δεῖπνα πρὸς σάλπιγγα, τὸ μὲν συγκλητικὸν μέλος ᾆδον, ὅτε αὐτοὺς ἐχρῆν παριέναι ἐπὶ τὴν δαῖτα. τὸ δὲ ἀνακλητικὸν, ὅτε ἐσήμαινεν ἀπαλλάττεσθαι. πέντε δὲ ἑξῆς ἡμέρας καθεξῆς τοῖς γάμοις ἔθυεν. ἀφίκοντο δὲ καὶ μουσουργοὶ, καὶ ὑποκριταὶ, οἱ μὲν κωμῳδίας, οἱ δὲ τραγῳδίας πάμπολλοι. ἦσαν δὲ καὶ ἐκ τῆς Ἰνδικῆς θαυματοποιοὶ διαπρέποντες, καὶ ἔδοξαν δὲ αὐτοὶ κρατεῖν τῶν ἄλλων τῶν ἀλλαχόθεν.

copiæ pedestres & nauales, equites, legationes & peregrini Græci: atque ante cœnam tubis dabatur signum, quo conuocarentur si ad mensam veniendi tempus esset: alterum verò, quo surgerent, si discedendum ab epulis esset. quinque dies integros & continuos ordine nuptiales epulas celebrauit. Aduenerunt etiam musici & histriones, tam comici quàm tragici per multi. Aderant insuper circulatores mirifici ex India, quod genus reliquis ferè cæterarum nationum præstare videbatur.

Περὶ γραφικῆς τέχνης.

ΚΕΦ. η.

Κόνων ὁ Κλεωναῖος ἐξειργάσατό, φασι, τὴν τέχνην τὴν γραφικὴν, ὑποφυομένην ἔτι, καὶ ἀτέχνως ὑπὸ τῶν πρὸ αὐτοῦ, καὶ ἀπείρως ἐκτελουμένην, καὶ τρόπον τινὰ ἐν σπαργάνοις καὶ γάλαξιν

De pingendi arte.

CAP. VIII.

Conon Cleonæus artem pingendi pullulantem iam & ruditer sineque arte ante sua tempora exercitatam, ac quedammodo in fasciis lacteque iacentem cõsum-

mauit. Quare pleniorem etiam mercedem, quàm superioris ætatis pictores, retulit.

De tyranno, qui à suo amasio est interfectus.

CAP. IX.

Archelaum Macedoniæ tyrannum (sic enim eum Plato nominat, nō regem) amasius ipsius Crateuas, qui non minus imperij desiderio tenebatur, quàm tyrannus amasij, interfecit amatorem suum, ea spe, quòd sperabat se tyrannum beatúmque in posterum fore. Atqui quum vix tres aut quatuor dies imperium tenuisset amasius, ipse rursus ab aliis per insidias circumuentus & occisus est. Aptissimè sanè quadrat huic Macedonico dramati versus ille. Qui struit insidias alij, sibi damna dat ipsi. Perhibent quidem Archelaum ei despondis-

ἦσαν. Διὰ ταῦτα τοι καὶ μισθοὺς τῶν πρὸ αὐτοῦ προόντος ἔλαβεν ἁδροτέρους.

Περὶ τυράννου ὑπὸ τῶν ἑαυτοῦ παιδικῶν φονευθέντος.

ΚΕΦ. θ.

Ἀρχέλαον τὸν Μακεδονίας τύραννον (οὕτω γὰρ καὶ Πλάτων αὐτὸν ὀνομάζει, οὐ βασιλέα,) τὰ παιδικὰ αὐτοῦ Κρατεύας ἐρασθεὶς τῆς τυραννίδος, οὐδὲν ἧττον ἤπερ ἐκεῖνος τῶν παιδικῶν ἠράσθη, ἀπέκτεινε τὸν ἐραστὴν ὁ Κρατεύας Ἀρχέλαον, ὡς τύραννός τε καὶ εὐδαίμων ἀνὴρ ἐσόμενος· τρεῖς δὲ ἢ τέσσαρας ἡμέρας τὴν τυραννίδα κατασχὸν τὸ μειράκιον πάλιν αὐτὸς ἐπιβουλευθεὶς ὑφ' ἑτέρων ἐτελεύτησεν. εἴη δὲ πρεπωδέστατον ἐπειπεῖν τῷ δὲ τῷ Μακεδονικῷ δράματι τὸ ἔπος ἐκεῖνο· Τεύχων ὡς ἑτέρῳ τις, ἑῷ κακὸν ἥπατι τεύχει. ὅτι διεψεύσατο αὐτῷ, φασὶν, Ἀρχέλαος τῶν θυγατέρων μίαν δώσειν,

σιν, ὅτε δὴ ἄλλῳ συνῴκισε τὴν παῖδα, ὑπεραγανακτήσας διέφθειρε τὸν Ἀρχέλαον.

se vnam ex filiabus: quã quum alij elocasset, indignatione commotus Archelaum occidit.

Περὶ Σόλωνος, καὶ τῶν αὐτῷ, καὶ Δράκοντι γραφέντων νόμων.

De Solone, & eius Draconisque legibus.

ΚΕΦ. ι.

CAP. X.

Σόλωνα αἱρετὸν Ἀθηναῖοι προείλοντο ἄρχειν αὐτοῖς. οὐ γὰρ κληρωτὸν τοῦτον. ἐπεὶ δὲ ᾑρέθη, τά τε ἄλλα ἐκόσμησε τὴν πόλιν, καὶ δὴ καὶ τοὺς νόμους τοὺς νῦν ἔτι φυλαττομένους συνέγραψεν αὐτοῖς. καὶ τότε ἐπαύσαντο Ἀθηναῖοι χρώμενοι τοῖς Δράκοντος. ἐκαλοῦντο δὲ ἐκεῖνοι θεσμοί. μόνους δὲ ἐφύλαξαν τοὺς φονικοὺς αὐτοῦ.

Solonem Athenienses ad gerendum imperium elegerunt, non sorte crearunt. Postquam autem electus est, quum aliis rebus multis ornauit ciuitatem, tum etiam leges, quas vsque in hodiernum diem ratas habent, eis scripsit. Atque tunc abrogarunt Athenienses Draconis leges, qui Thesmi dicebantur eas duntaxat quæ de homicidio latæ erant retinuerunt.

Περὶ πραγμάτων μειώσεως καὶ φθορᾶς καὶ τοῦ λόσμου αὐτοῦ.

De rerum diminutione & interitu, atque ipso modo.

ΚΕΦ. ια.

CAP. XI.

Οὐδὲν ἔτι θαυμάζο-

Nihil ampliùs mira-

mur, si hominum natura mortalis quum sit & fluxa, cogit eos interire: siquidem & flumina deficere ob oculos cernimus, atque summos & altissimos montes etiam desedisse audimus. Sic Ætnam, aiunt ii qui mare nauigant, multo minori parte videri, quàm antea conspici solitus sit. Idem etiam in Parnasso accidere, & Olympo Pierico. Itémque qui se totius vniuersi naturam tenere profitentur, aiunt mundum etiam ipsum periturum.

μὲν. εἰ ἡ τῶν ἀνθρώπων φύσις θνητὴ ἐστι, καὶ ἐφήμερος, φθείρεσθαι αὐτοὺς ἀναγκάζει. ὅπου καὶ τοὺς ποταμοὺς ὁρῶμεν ἐπιλείποντας, καὶ τῶν ὀρῶν δὲ τὰ ὑψηλότατα ἀκούομεν μεῖωμα καὶ ἐκεῖνα. τὴν γοῦν Αἴτνην φασὶν οἱ πλέοντες, ἐξ ἐλάσσονος ὁρᾶν, ἢ πρὸ τοῦ ἐβλέπετο. τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο καὶ τὸν Παρνασσὸν παθεῖν, καὶ τὸν Ὄλυμπον τὸν Πιερικόν. οἱ δὲ ἔτι μᾶλλον δοκοῦντες τὴν τῶν ὅλων φύσιν κατεσκέφθαι, λέγουσι καὶ τὸν κόσμον διαφθείρεσθαι αὐτόν.

De Demosthene, Æschine, Theophrasto, & Demochare.

Περὶ Δημοσθένους, Αἰσχίνου, Θεοφράστου, καὶ Δημοχάρους.

CAP. XII.

ΚΕΦ. ιβ.

Res mira, nolo enim dicere veram, quum Demosthenem in Macedonia verba ingeniúmque deficerent, Æschines Atromitæ filius Cothocides florebat apud Macedones, multúmque reliquos legatos animo superabat. In causa fuit, quamobrē ita succederet

Videtur aliquid corruptum, forsan leg. οὐ μὲν. Philost. & Suidas habēt Ἀτρομήτου.

Παράδοξόν γε, † οὐ γὰρ ἀληθὲς, ἐκπεσόντος Δημοσθένους ἐν Μακεδονίᾳ. Αἰσχίνης δὲ ὁ † Ἀτρομίτου ὁ Κωθωκίδης καὶ εὐδοκίμει τοῖς Μακεδόσι, καὶ πάμπολυ περιῆν τῶν πρέσβεων τῷ φρονήματι. αἰτία δὲ ἦν ἄρα τούτου τῷ Αἰσχίνῃ.

Αἰσχίνῃ, ἥτε πρὸς Φίλιππον φιλία, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ δῶρα· καὶ ὅτι πράως καὶ ἡδέως ἤκουεν αὐτοῦ ὁ Φίλιππος, μειλιχίῳ τῷ βλέμματι πρὸς βλέπων, καὶ ὑποφαίνων ἐξ αὐτοῦ τὴν εὔνοιαν, ἅπερ αὐτῷ πάντα † ἐφόλκια ἦν εἰς τὴν παῤῥησίαν τοῦ Αἰσχίνη, καὶ τὴν τῶν λόγων εὐφορίαν. οὐ μόνος δὲ τοῦτο ἔπαθε Δημοσθένης ἐν Μακεδονίᾳ, καίτοι δεινότατος ὢν εἰπεῖν, ἀλλὰ καὶ Θεόφραστος ὁ Ἐρέσιος. ἐξέπεσε γὰρ καὶ οὗτος ἐπὶ τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς λέγων, καὶ ταύτην ἀπολογίαν προσεφέρετο, ὅτι κατεπλάγη τὸ ἀξίωμα τοῦ συνεδρίου. πικρότατα οὖν ἀπήντησε καὶ ἑτοιμότατα πρὸς τοῦτον αὐτοῦ τὸν λόγον ὁ Δημοχάρης εἰπών. Ὦ Θεόφραστε Ἀθηναῖοι ἦσαν, ἀλλ' οὐχ' οἱ δώδεκα θεοὶ οἱ δικάζοντες.

Æschini, Philippi amicitia, & eius munera, & quod Philippus placidè libentérque eum audiebat, beneuolis oculis aspiciens, & suam beneuolentiam prodens: quæ vniuersa fuerunt Æschini quasi incitamenta ad dicendi audaciam, & verborum profluentiã. Non soli autem hoc accidit Demostheni, summo oratori in Macedonia: verùm etiam Theophrasto Eresio. Is enim etiam quum in Areopago verba faceret, defecit: & hanc excusationem prætendit, se perterritum fuisse senatus auctoritate. Amarulenter verò & promptissimè ad hunc eius sermonem respondit his verbis Demochares: O Theophraste, Athenienses erant, nõ duodecim numina, qui iudicio præerant.

ἐφολκὰ

Τίνες οὐκ ἐγέλων.

ΚΕΦ. ιγ.

Qui non riserint.

CAP. XIII.

Ἀναξαγόραν τὸν Κλαζομένιόν φασι, μὴ γελῶντά ποτε ὀφθῆναι, μήτε

Anaxagoram Clazomenium aiunt nunquã ridere visum esse, neque

subridere omnino. Dicunt etiam, Aristoxenum valde risu abhorruisse, & Heraclitum omnia in communi vita deplorasse.

μειδιῶντα τὴν ἀρχήν. λέγουσι δὲ καὶ Ἀριστόξενον τῷ γέλωτι ἀνὰ κράτος πολέμιον γενέσθαι, Ἡράκλειτόν τε ὅτι πάντα τὰ ἐν τῷ βίῳ ἔκλαεν.

De morte Diogenis.

C. XIV.

Περὶ Διογένους τελευτῆς.

ΚΕΦ. ιδʹ.

Diogenes Sinopensis, quum iam lethali morbo esset affectus, vixque se ipsum sustinens, deiecit se de ponte qui prope gymnasium erat: mãdauítque custodi palestræ, vt quum expirasset, se abiiceret in Ilissum. Adeò pro nihilo duxit mortem & sepulturam Diogenes.

μόλις

Διογένης ὁ Σινωπεὺς ὅτε λοιπὸν ἐνόσει ἐπὶ θανάτῳ ἑαυτὸν φέρων † μόνον ἔρριψε κατά τινος γεφυρίου πρὸς γυμνασίῳ ὄντος· καὶ προσέταξε τῷ παλαιστροφύλακι, ἐπειδὰν αἴσθηται ἀποτεθνηκότα αὐτόν, ῥίψαι εἰς τὸν Ἰλισσόν. οὕτως ἄρα ὀλίγον ἔμελε Διογένει καὶ θανάτου, καὶ ταφῆς.

De Philippi in victoria continentia, & cuius sibi memoriam refricari identidem voluerit.

C. XV.

Περὶ Φιλίππου ἐν νίκῃ ἐγκρατείας, καὶ τίνος ἐβούλετο ἀναμιμνήσκεσθαι.

ΚΕΦ. ιεʹ.

Philippus quum in Chæronea fudisset Athenienses, licet fortuna

Ἐν Χαιρωνείᾳ τὴν Ἀθηναίους νίκην ἐνίκησε Φίλιππος, ἐπαρθεὶς δὲ τῇ εὐπραγίᾳ

στρατηγία, ὅμως λογισμοῦ ἐκράτησε, καὶ οὐχ' ὕβρισε. καὶ διὰ ταῦτα ᾤετο δεῖν αὐτὸν ὑπομιμνήσκεσθαι ὑπό τινος τῶν παίδων ἕωθεν, ὅτι ἄνθρωπός ἐστι, καὶ προσέταξε τῷ παιδὶ, τοῦτο ἔχειν ἔργον καὶ οὐ πρότερόν φασιν, οὔτε αὐτὸς προῄει, οὔτε τις τῶν δεομένων αὐτοῦ παρ' αὐτὸν εἰσῄει, πρὶν τοῦτο αὐτῷ τὸν παῖδα ἑκάστης ἡμέρας ἐκβοῆσαι τρίς. ἔλεγε δὲ αὐτῷ, Φίλιππε, ἄνθρωπος εἶ.

eue&tus, tam en appetitũ rationi subdidit, neque contumeliose aut intéperanter aliquid fecit. Proinde consultum esse putabat, quendam ex pueris quotidie hoc ei mane in memoriã reuocare, quòd esset homo, quare puero delegauit hoc officiũ, neque ipse prodibat antea, sicut fertur, neque quisquam, qui eum conuenire vellet, priùs ad eũ introibat, quàm singulis diebus puer hoc ter ei proclamasset, dicens, Philippe, homo es.

Περὶ Σόλωνος καὶ Πεισιστράτου.

ΚΕΦ. ιζ.

De Solone & Pisistrato. CAP. XVI.

Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου γέρων ἤδη ὢν ὑπόπτευε Πεισίστρατον † τυραννίδα ἐπιθήσεσθαι, ἡνίκα παρῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηναίων, καὶ ᾔτει φρουρὰν ὁ Πεισίστρατος. ὁρῶν δὲ τοὺς Ἀθηναίους τῶν μὲν αὐτοῦ λόγων ῥαθύμως ἀκούοντας, προσέχοντας δὲ τῷ Πεισιστράτῳ, ἔφη ὅτι τῶν μὲν ἐστὶ σοφώτερος, τῶν δὲ

Solon Execestidæ filius iam ætate grandior, suspectum habere cœpit Pisistratum, nomine tyrannidis affectatæ, quum progrederetur in cõcionem Athenienſium, & postularet præsidium à populo. Videns autem Athenienses negligentiores & parùm attentas aures sermonibus suis præbere Pisistrato verò accedentes, dixit se aliis sapientiorem, aliis fortiorem

† τυραννίδι.

esse. Quicunque enim non intelligerent ipsum, si accepisset corporis satellitum, tyrannide quoque potiturum, his se esse sapientiorem: qui verò tametsi intelligerent, tamen subticescerent, istis se esse fortiorem. At ille quum impetrasset copias, tyrannidem occupabat. Solon verò ante domum suam sedens, protendebat scutum & hastam, inquiens, se arma sumpsisse ad asserendam patriam, quoad posset, & quum iam ætate minimè par esset ad agendum ducem (aut militem), tamen animo patriæ fauebat. Nihilominus tamen Pisistratus, seu reuerentia tanti viri & sapientia, seu recordatione adolescentiæ prohibitus (dicitur enim amasius fuisse Solonis) nullo eū damno affecit.

Solon verò paulo pòst ad decrepitam vsque senectutem ætate prouectus, vitam cum morte commutauit, magnámque sapientiæ & fortitudinis laudem sibi reliquit: Atque in honoré eius ænea sta-

ἀνδρειότερος. ὅπόσοι μὲν μὴ γινώσκουσιν, ὅτι φυλακὴν λαβὼν περὶ τὸ σῶμα, τύραννος ἔσται, ἀλλὰ τούτων μὲν εἶναι σοφώτερος· ὁπόσοι δὲ γινώσκοντες, ἀποσιωπῶσι, τούτων ἀνδρειότερός ἐστιν. ὁ δὲ λαβὼν τὴν δύναμιν, τύραννος ἦν. καθεζόμενος δὲ Σόλων πρὸ τῆς οἰκίας, τὴν ἀσπίδα, καὶ τὸ δόρυ προθέμενος ἔλεγεν, ὅτι ἐξώπλισται καὶ βοηθεῖ τῇ πατρίδι, ᾗ δύναται, στρατηγὸς μὲν διὰ τὴν ἡλικίαν οὐκ ἔτι ὤν, εὔνους δὲ διὰ τὴν γνώμην. ὅμως οὖν Πεισίστρατος εἴτε αἰδοῖ τῇ πρὸς τὸν ἄνδρα, καὶ τὴν σοφίαν αὐτοῦ, εἴτε καὶ μνήμῃ τῆς ἐφ' ἡλικίας, (λέγεται γὰρ, αὐτὸν παιδικὰ γενέσθαι) οὐδέν γε ἔδρασε κακὸν Σόλωνα. ὁ δ' οὖν Σόλων ὀλίγον ὕστερον ὑπέργηρως ὢν τὸν βίον ἐτελεύτησεν, ἐπὶ σοφίᾳ καὶ ἀνδρείᾳ μεγάλην ἀπολιπὼν δόξαν. καὶ ἀνέστησαν αὐτῷ χαλκῆν εἰκόνα ἐν τῇ ἀγορᾷ,

ἀλλὰ

ἀλλὰ καὶ ἔθαψαν αὐτὸν δημοσίᾳ παρὰ τὰς πύλας πρὸ τοῦ τείχους ἐν δεξιᾷ εἰσιόντων, καὶ περιῳκοδόμητο αὐτοῦ ὁ τάφος.

tua in foro posita est, sepultúsque publicè, iuxta portas mœniorum, ad dextram introitus: & monumentum eius muro cinctum est.

Περὶ Οἰνυκίνου Ζαγκλαίων μονάρχου.

ΚΕΦ. ιζ.

De Oenycine Zanclaeorum monarcha.

CAP. XVII.

Ὅτι Σκύθης Οἰνύκινος ὁ τῶν Ζαγκλαίων μονάρχης ἀνέβη εἰς Ἀσίαν παρὰ βασιλέα Δαρεῖον, καὶ αὐτὸν ἐνόμισε πάντων δικαιότατον ἀνδρῶν εἶναι, ὅσοι ἐκ τῆς Ἑλλάδος παρ' αὐτὸν ἀνέβησαν. τὸ παραιτησάμενος βασιλέα ἀφίκετο εἰς Σικελίαν, καὶ πάλιν ἐκ Σικελίας παρὰ βασιλέα ὀπίσω. τοῦτο δὲ Δημοκήδης ὁ Κροτωνιάτης οὐκ ἐποίησε. καὶ διὰ τοῦτο Δαρεῖος ὑπὸ αὐτοῦ φλαῦρος ἤκουεν, ἀπατεῶνα λέγων, καὶ ἄνθρωπον κάκιστον. ὁ οὖν Σκύθης ἐν Πέρσαις μέγα ὄλβιος ὢν, γήρᾳ κατέστρεψε τὸν βίον.

Oenycinus Scytha. Zanclæorum princeps, quum ad Darium ascendisset in Asiam, omnium hominum, qui ex Græcia venerant, existimatus est ab illo iustissimus esse. Hic, quum à rege veniam in Siciliam proficiscendi impetrasset, rursum è Sicilia retrorsum ad regem reuersus est. id quod Democedes Crotoniata nō fecit: & ob hanc causam malis eum epithetis Darius affecit. versipellem, vafrum & pessimum hominem appellans. Scytha verò in Persia summa cũ fœlicitate, vsque ad mortem, ætatem egit.

De Democede lege Herodotum vel Suid.

De Euthymo, & Temesense Heroe, & prouerbio.

CAP. XVIII.

Euthymus in Locris Italiæ natus, pugil egregius, & corporis robore incredibili admirabilis fuisse creditur. Locri enim lapidem ostendunt magnitudine maximum, quem portauit, & ante fores posuit. Idem Temesæo heroi, qui tributum ab accolis exigebat, hanc potestatem eripuit. Accedens enim in delubrum eius, quod vulgo inaccessum erat, cum ipso certamen iniuit, coegitque multo plura, quã prædatus fuerat, rependere. Vnde prouerbium manauit, quod de iis, qui inutiliter lucrantur, dicit, venturum ad eos Temesæum heroa. Euthymum verò, quum descẽdisset ad flumen Cæcim, quod præterlabitur ciuitatem Locrensium, non ampliùs in terris visum esse perhibent.

Περὶ Εὐθύμου, καὶ τοῦ ἐν Τεμέσῃ ἥρωος, καὶ ἐπαροιμίας.

ΚΕΦ. ιη.

Εὔθυμος ὁ Λοκρὸς τῶν ἐν Ἰταλίᾳ, πύκτης ἀγαθὸς ἦν, ῥώμῃ τε σώματος πεπίστευται θαυμασιώτατος γενέσθαι. λίθον γὰρ μεγέθει μέγιστον δεικνύουσι Λοκροὶ, ὃν ἐκόμισε, καὶ ἔθηκε πρὸ τῶν θυρῶν. καὶ τὸν ἐν Τεμέσῃ ἥρωα φόρους πραττόμενον παρὰ τῶν περιοίκων ἔπαυσεν. ἀφικόμενος γὰρ εἰς τὸ ἱερὸν αὐτοῦ, ὅπερ ἄβατον ἦν τοῖς πολλοῖς, διηγωνίσατο πρὸς αὐτὸν, καὶ ἠνάγκασεν ὧν περ ἐσύλησεν, ἀποτίσαι πλείω. ἐντεῦθέν τοι καὶ ἐρρευσεν ἡ παροιμία, ἡ λέγουσα, ἐπὶ τῶν ἀλυσιτελῶς τι κερδαινόντων, ὅτι αὐτοῖς ἀφίξεται ὁ ἐν Τεμέσῃ ἥρως. Λέγουσι δὲ τὸν αὐτὸν Εὔθυμον καταβάντα ἐπὶ τὸν Καίκιν ποταμὸν, ὅς ἐστι πρὸ τῆς τῶν Λοκρῶν πόλεως, ἀφανισθῆναι.

Επ-

Επιτύμβιον Αναξαγόρου, καὶ * βωμὸς αὐτοῦ.

ΚΕΦ. ιθ.

Ενθάδε ὁ πλεῖστον ἀληθείας ἐπὶ τέρμα περήσας Οὐρανίου κόσμου κεῖται Αναξαγόρας. Οτι καὶ † βωμὸς αὐτῷ ἵσταται, καὶ ἐπιγέγραπται ὁ μὲν νοῦ, ὁ δὲ ἀληθείας.

Epitaphium sepulchro Anaxagoræ insignitum, & eiusdem ara.

CAP. XIX.

His iacet ille, cui rerum patuere recessus.

Atque arcana poli, magnus Anaxagoras.

Aræ etiam geminæ ei positæ sunt, altera Mentis, altera Veritatis inscripta.

* βωμῶ.

Vide Laert. in vita Anaxag. lib. 2.

† βωμω αὐτῷ ἵσατος.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

βιβλίον ἔννατον.

ÆLIANI VARIÆ HISTORIÆ,

LIBER IX.

Quòd Hieron doctrinam complexus, & singulari in omnes liberalitate, peculiariq; in fratres amore fuerit.

CAP. I.

HIERONEM Syracusanum aiunt Græcorum fuisse perstudiosum: & plurimi doctrinam fecisse, item ad largienda beneficia propensissimum fuisse, multóque promptiorem in dandis quàm petentes in accipiendis. Erat autē laudabili animi magni-

Ὅτι Ἱέρων, καὶ παιδείαν ἠγάπησε, καὶ εὐεργέτης ἦν, καὶ τοῖς ἀδελφοῖς ἐν ἀγάπῃ ἐβίου.

ΚΕΦ. α.

Ἱέρωνά φασι, τὸν Συρακούσιον φιλέλληνα γενέσθαι, καὶ τιμῆσαι παιδείαν ἀνδρειότατα, καὶ ὡς ἦν προχειρότατος εἰς τὰς εὐεργεσίας λέγουσι. προθυμότερον γάρ φασιν αὐτὸν χαρίζεσθαι, ἢ τοὺς αἰτοῦντας λαμβάνειν. ἦν δὲ καὶ τὴν ψυχὴν ἀνδρειό-

ἀνδρειότατος. ἀβασανίστως δὲ καὶ τοῖς ἀδελφοῖς συνεβίωσε, τρισὶν οὖσι, πάνυ σφόδρα ἀγαπήσας αὐτοὺς, καὶ ὑπ' αὐτῶν φιληθείς. ἐν τῷ μέρει τούτῳ φασὶ καὶ Σιμωνίδῃ συνεβίωσε καὶ τ. Πινδάρῳ, καὶ οὐκ ὤκνησέ γε Σιμωνίδης βαρὺς ὢν ὑπὸ γήρως πρὸς αὐτὸν ἀφικέσθαι. ἦν μὲν γὰρ καὶ φύσει φιλάργυρος ὁ Κεῖος, προὔτρεπε δὲ αὐτὸν καὶ πλέον ἡ τοῦ Ἱέρωνος φιλοδωρεία φασί.

tudine prædirus, & summo candore (sine suspicione aut inquisitione vlla) fratribus tribus numero conuixit, mirúmque in modum eũ ipsos amauit, tum ab iisdem mutuo amore habitus Πλωδύρη est. Eadem ratione cum Simonide vixit, & Pindaro, neque Simonidem impediuit senectus profunda, quominus ad eũ veniret. Erat enim Ceus auidissimus pecuniæ, magísque ipsum commouit Hieronis propensus ad largiendum animus, vt fama est.

Περὶ Ταυροσθένους νίκης.

ΚΕΦ. β.

Ὅτι ἐν Αἰγίνῃ ἐξ Ὀλυμπίας αὐθημερὸν διηγγέλη ἡ νίκη τοῦ Ταυροσθένους τῷ πατρὶ αὐτοῦ ὑπὸ φάσματός φασιν. ἄλλοι δέ φασι, περιστεράν, τὸν Ταυροσθένην ἐπαγέσθαι ὑπολιποῦσαν τοὺς ἑαυτῆς νεοσσοὺς ὑγροὺς ἔτι. καὶ ἀπηλλάγη νικήσαντα δὲ ἀφεῖναι τὴν πελειάδα, προσάψαντα πορφύραν αὐτῇ τὴν δὲ ἐπειγομένην.

De Taurosthenis victoria.

CAP. II.

Vno eodémque die victoria Taurosthenis ex Olympia Æginam nunciata est ipsius parenti, vt alij affirmant, per spectrum. Alij verò dicunt, Taurosthenem columbam à suis pullis teneris adhuc & implumib. abstractã secũ deportasse: quúmq; vicisset, purpura alligata cã remisisse, eáq;

summa cum festinatione ad pullos properantem eodem die ex Pisa in Æginam aduolasse.

περὶ τῶν νεοττῶν, † ἀπαυθημερῆσαι ἐκ *Πίσης εἰς Αἴγιναν.

Ἀπαυθημερίζειν. eodem die redire, *Xenophonti.*

* Πίσης.

De quorundam & Alexandri dilicijs atque superbia.

Περὶ τινων, καὶ τῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου, τρυφῆς καὶ ὑπερηφανίας.

C. III.

ΚΕΦ. γ.

Alexander suos familiares & socios, permissione luxus & luxuriæ corrupit. Nam & Agnon aureos clauos in crepidis gestare solebat. Cletus verò, si quando tractare causas vellet, purpureis vestibus induebatur, atque sic apparebat coram iis qui negotia sua ipsi proponerent. Perdiccam verò & Craterum deditos corporis exercitationi, sequebantur stadiales magnitudine diphtheræ, quibus amplissimum locum comprehendebant in castrametationibus, vt in eo se exercerent. Sequebatur etiam eos multus puluis per iumenta vectus. qui ad exercitatiorum certamina pertinebat, Leonnatum & Menelaū venandi studio deditos † au-

Ὅτι διέθρυπτε τοὺς ἑταίρους Ἀλέξανδρος τρυφᾶν ἐπιχωρῶν αὐτοῖς. εἴγε καὶ Ἄγνων χρυσοῦς ἥλους ἐν ταῖς κρηπῖσιν ἐφόρει. Κλεῖτος δὲ εἴποτε μέλλοι τισὶ χρηματίζειν ἐπὶ πορφυρῶν βαδίζων εἱμάτων τοὺς δεομένους προσίετο. Περδίκκᾳ δὲ καὶ Κρατερῷ φιλογυμναστοῦσιν, ἠκολούθουν διφθέραι σταδιαῖαι τὸ μέγεθος, ἀφ' ὧν περιλαμβάνοντες τόπον εὐμεγέθη ἐν ταῖς καταστρατοπεδείαις ἐγυμνάζοντο. εἵπετο δὲ αὐτοῖς καὶ πολλὴ κόνις δι' ὑποζυγίων εἰς τὰ γυμνάσια λυσιτελὴς οὖσα. Λεοννάτῳ καὶ Μενελάῳ φιλοθηροῦσιν αὐλαῖαι σταδίων ἑκα-

tentoria.

τὴν ἠκολούθουν. Αὐτῷ δὲ Ἀλεξάνδρῳ ἡ μὲν σκηνὴ ἦν κλινῶν ἑκατόν· χρυσοῖ δὲ κίονες πεντήκοντα διειλήφεσαν αὐτὴν, καὶ τὸν ὄροφον αὐτῆς ἀνεῖχον αὐτὸς δὲ ὁ ὄροφος διάχρυσος ἦν, καὶ ἐκπεπόνητο ποικίλμασι πολυτελέσι. καὶ πρῶτοι μὲν Πέρσαι πεντακόσιοι περὶ οἱ καλούμενοι μηλοφόροι περὶ αὐτὴν ἐντὸς εἱστήκεισαν, πορφυρᾶς, καὶ μηλίνας ἠσθημένοι στολάς, ἐπ' αὐτοῖς δὲ τοξόται χίλιοι φλόγινα ἐνδεδυκότες καὶ ὑσγινοβαφῆ. πρὸ δὲ τούτων οἱ ἀργυράσπιδες ἑκατὸν Μακεδόνες. ἐν μέσῃ δὲ τῇ σκηνῇ χρυσοῦς ἐτίθετο δίφρος, καὶ ἐπ' αὐτῷ καθήμενος Ἀλέξανδρος ἐχρημάτιζε περιεστώτων αὐτῷ πάντοθεν τῶν σωματοφυλάκων. περιῄει δὲ τὴν σκηνὴν περίβολος ἔνθα ἦσαν Μακεδόνες χίλιοι, καὶ Πέρσαι μύριοι, καὶ οὐδεὶς ἐτόλμα ῥᾳδίως προσελθεῖν αὐτῷ. πολὺ γὰρ ἦν τὸ ἐξ αὐτοῦ δέος ἀρθέντος ὑπὸ φρονήματος καὶ τύχης εἰς τυραννίδα.

læa centum stadiorum sequebantur. Ipsi verò Alexandro tabernaculum erat centum lectorum spatij capax quinquaginta columnis aureis interstinctum, quibus tectum suffulciebatur. Ipsum verò tectum erat inauratum, & magnifica arte varietatéque concinnatum. Atque primi stabant circa ipsum interiùs Persæ, qui dicebantur Melophori, purpureas melinásque stolas induti. Post eos sagitarij mille flammei atque hysgini coloris vestibus amicti. ante hos centum scutati Macedones, cum scutis argenteis. In medio tabernaculi aurea sella ponebatur, in qua sedens Alexander, causas solebat cognoscere, circũcingentibus vndequaque custodib. corporis, ambibat autem tabernaculum circuitus, quẽ tenebãt mille Macedones & Persarum 10000. neque quisquã facile ad regem accedere audebat. Magnus enim timor existebat ex eo quod superbia & fortuna in tyrannidem elatus esset.

De diligentia Polycratis in audiendo Anacreonte, & zelotypia.

CAP. IV.

Polycrates Samius frequentem operã musis nauauit: & Anacreontẽ Teium fecit plurimi, habuitque in pretio, & delectatus est tum ipso, tũ eius carminibus: verumtamen luxum eius non possum laudare. Anacreõ Smerdiam Polycratis amasium, feruentiore præconio in cælum vsq; euexerat: qua laude plurimum gaudens adolescens, colebat in primis & obseruabat Anacreõtem, qui magno amore solertiam & indolem eius, non autem corpus prosequebatur. Nemo enim, per deos, hanc calumniam impingat Teio poëtæ, neque eum intẽperantiæ aut incontinẽtiæ arguat. Polycrates verò commotus zelotypia, quòd Smerdiam celebrasset, & poëtam à puero redamari videret, adolescentem rasit: & illi quidem turpitudinem, Anacreonti verò

Περὶ Πολυκράτες σπουδῆς περὶ τ̃ Ἀνακρέοντα, καὶ ζηλοτυπίας.

ΚΕΦ. δ.

Πολυκράτης ὁ Σάμιος ἐν μούσαις ἦν, καὶ Ἀνακρέοντα ἐτίμα τ̃ Τήϊον, καὶ διὰ σπουδῆς ἦγε, καὶ ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ τοῖς ἐκείνου μέλεσιν· οὐκ ἐπαινῶ δὲ αὐτοῦ τὴν τρυφήν. Ἀνακρέων ἐπήνεσε Σμερδίην θερμώτερον τὰ παιδικὰ Πολυκράτους. εἶτα ἥσθη τὸ μειράκιον τῷ ἐπαίνῳ, καὶ τ̃ Ἀνακρέοντα ἠσπάζετο σεμνῶς, δι' τ̃ μάλα ἐρῶντα τ̃ ψυχῆς, ἀλλ' οὐ τοῦ σώματος· μὴ γάρ τις ἡμῖν διαβαλλέτω πρὸς θεῶν τὸν ποιητὴν τὸν Τήϊον, μηδὲ ἀκόλαστον εἶναι λεγέτω. ἐζηλοτύπησε δὲ Πολυκράτης, ὅτι τ̃ Σμερδίην ἐτίμησε, καὶ ἑώρα τ̃ ποιητὴν ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀντιφιλούμενον· καὶ ἀπέκειρε τ̃ παῖδα ὁ Πολυκράτης, ἐκεῖνον μὲν αἰσχύνων, οἰόμενος δὲ λυπεῖν Ἀνακρέοντα, ὁ

δὲ

δὲ ὁ προσεποιήσατο αἰτιᾶσθαι τὸν Πολυκράτην σωφρόνως, καὶ ἐγκρατῶς· μετήγαγε δὲ τὸ ἔγκλημα ἐπὶ τὸ μειράκιον ἐν οἷς ἐπεκάλει τόλμαν αὐτῷ καὶ ἀμαθίαν ὁπλισαμένῳ κατὰ τῶν ἑαυτοῦ τριχῶν. τὸ δὲ ᾆσμα τὸ ἐπὶ τῷ πάθει τῆς κόμης Ἀνακρέων ᾀσάτω. ἐμοῦ γὰρ αὐτὸς ἄμεινον ᾄσεται.

dolorem, vt ipse putabat, attulit. At ille dissimulans prudenter moderatéque se Polycratem accusare', transtulit crimen in adolescentulum: obiecítque ei audaciam & inertiam, qui contra suos ipsius crines arma sumpsisset. Verùm carmen suum de capillorum hoc incommodo, canteт ipse Anacreon. Nam id multo præstiterit, quàm si ego faciam.

Περὶ Ἱέρωνος καὶ Θεμιστοκλέους

ΚΕΦ. ε.

Θεμιστοκλῆς Ἱέρωνα ἥκοντα εἰς Ὀλύμπια Ὀλυμπίων ἀγομένων, ἵππους ἄγοντα, εἶρξε τῆς ἀγωνίας, εἰπὼν, τὸν μὴ μεταλαβόντα τοῦ μεγίστου τῶν κινδύνων τῆς πανηγύρεως μεταλαμβάνειν μὴ δεῖν. καὶ ἐπῃνέθη Θεμιστοκλῆς.

De Hierone & Themistocle.

C. V.

Themistocles Hieronem cum equitatu venientem ad ludos Olympicos, vetuit certamen spectare, dicens: Eum qui maximi periculi se sociũ non præbuisset, non æquum esse vt communis festiuitatis particeps fieret: & ob eam rem laudem est assecutus Themistocles.

De Pericle, & filijs eius pestilentia mortuis.

C. VI.

Pericles cum grassante pestilentia liberos amisisset, fortissimè tulit eorum mortem, auctórque fuit Atheniensibus, vt omnes faciliùs ferrent interitum amicissimorum quorumuis.

De Socratis in omnibus rebus animi tranquillitate.

C. VII.

Xanthippe dicebat, etiam mille perturbationibus rempub. obruentibus, tamen omni tempore Socratem, eodem vultu, siue domo egrederetur, siue rediret domum, videri. Nam ad omnia animum æquum præ se ferebat, & bene moderatéque compositum, longéque à dolore remotum, & omni metu superiorem.

Περὶ Περικλέως, καὶ ὑῶν αὐτοῦ λοιμῷ ἀποθανόντων.

Κεφ. ς.

Ὅτι Περικλῆς ἐν τῷ λοιμῷ τοὺς παῖδας ἀποβαλὼν ἀνδρειότατα τὸν θάνατον αὐτῶν ἤνεγκε, καὶ πάντας Ἀθηναίους εὐθυμότερον ἔπεισε τοὺς τῶν φιλτάτων θανάτους φέρειν.

Περὶ Σωκράτους ἐν πᾶσι εὐθυμίας.

Κεφ. ζ.

Ἔλεγεν ἡ Ξανθίππη ἀμυρίων μεταβολῶν τὴν πόλιν κατασχουσῶν, ἐν πάσαις ὅμοιον † ἦν τὸ Σωκράτους πρόσωπον, καὶ προϊόντος ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ ἐπανιόντος ἀεὶ θεάσασθαι. ἥρμοστο γὰρ πρὸς πάντα ἐπιεικῶς, καὶ ἦν ἵλεως ἀεὶ τὴν διάνοιαν, καὶ λύπης ὑπεράνω πάσης, καὶ φόβου κρείττων παντὸς ἦν.

Ὅτι

Ὅτι ἀκόλαστος περὶ γυναῖκας ὁ Διονύσιος.

Κεφ. η.

Ὁ νέος Διονύσιος εἰς τὴν Λοκρῶν πόλιν παρελθὼν, (εἴγε ἡ Δωρὶς ἡ μήτηρ αὐτοῦ Λοκρὶς ἦν,) τοὺς οἴκους τῶν μεγίστων τῶν ἐν τῇ πόλει καταλαμβάνων, ῥόδοις, καὶ ἑρπύλλοις καὶ ἄλλοις ἄνθεσι καταστρωννὺς, τὰς τῶν Λοκρῶν θυγατέρας μετεπέμπετο, καὶ συνῆν αὐταῖς ἀκολαστότατος. ὑπὲρ δὴ τούτου ἔτισε δίκην. ἐπειδὴ γὰρ αὐτοῦ ἡ τυραννὶς κατελύθη ὑπὸ Δίωνος, ἐνταῦθα οἱ Λοκροὶ τὴν γυναῖκα τοῦ Διονυσίου καὶ τὰς θυγατέρας κατεπόρνευσαν, καὶ ἀνέδην αὐταῖς ἐνύβριζον πάντες, μάλιστα οἱ προσήκοντες ταῖς παρθένοις τῶν ὑπὸ Διονυσίου διεφθαρμέναις. ἡνίκα δὲ διακορεῖς ἐγένοντο ὑβρίζοντες, κεντοῦντες αὐτὰς ὑπὸ τοῖς ὄνυξι τοῖς τῶν χειρῶν, βελόναις ἀπέκτειναν. τὰ δὲ ὀστᾶ κατέκοψαν ἐν ὅλμοις· καὶ τὰ κρέα τῶν ὀστῶν ἀφελόντες

Dionysius libidinis in mulieres incontinens.

C. VIII.

Dionysius iunior in Locrensium vrbem veniens (Doris enim ipsius mater Locrensis erat) maximas ciuitatis domus occupauit, easque rosis, serpyllis, aliisque id genus floribus strauit: & filias Locrensium accersebat, atque cum eis versabatur intemperantissimè. Luit verò Dionysius flagitij huius pœnas. Quum enim tyrannis ipsius per Dionem esset sublata, tum Locrenses vxorem Dionysij vnà cum filiabus prostituerunt, promiscuéque stuprum eis intulerunt, præsertim qui affinitate vel cognatione cum iis virginibus, quas Dionysius corruperat, erant coniuncti. Quum verò libidinem in eis expleuissent, compunctas acubus intra digitorum vngues interemerunt, ossaque in mortariis contuderunt, & carnes ab ossib. abstractas si

quis non gustasset, eum diris deuouerunt. Quod verò reliquum ex ipsis esset, mari demerserunt. At Dionysius Corinthi, multas variásque vitæ vicissitudines expertus, ob extremam mendicitatem, tandem * me tragytta stipem ab hominibus cogendo, tympanáque pulsando, & tibiis modulando vitam exegit.

Metragyrta, initiati sacris Phrygia dea, seu matris deũ, tympana gestãtes stipem cogebant.

ἐπηράσαντο τοῖς μὴ γευσαμένοις αὐτῶν. εἰ δέ τι περιελείφθη ἐξ αὐτῶν, κατεπόντωσαν. ὁ δὲ ἐν Κορίνθῳ πολλαῖς καὶ ποικίλαις χρησάμενος βίου μεταβολαῖς διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν ἀπορίαν τελευταῖον δὲ μητραγυρτῶν, καὶ κρούων τύμπανα, καὶ καταυλούμενος δὲ τὸν βίον κατέστρεψεν.

Quòd & Demetrius incontinens fuerit.

Ὅτι καὶ Δημήτριος ἀκόλαστος.

C. IX.

ΚΕΦ. Θ.

Demetrius Poliorcetes, quum obsidione cepisset vrbes, abusus sua luxuria, talenta mille & ducenta singulis annis ab iis exegit: atque huius summæ minimam partẽ in exercitum insumebat, reliqua in libidinem luxuriámque conferebat omnia. Vnguentis tum ipse tum pauimentum eius diffluebat: & singulis anni partibus flores recentes ei substernebantur vt in ipsis vestigia poneret.

Δημήτριος ὁ πολιορκητὴς ᾕρει τὰς πόλεις, καὶ τῇ ἑαυτοῦ τρυφῇ καταχεόμενος, χίλια μὲν καὶ διακόσια τάλαντα προσόδου ἑαυτῷ περιεποιήσατο καθ' ἕκαστον ἔτος, καὶ ἐκ τούτων ὀλίγα μὲν ἐς τὸ στρατόπεδον ἐδαπάνα, τὰ δὲ λοιπὰ εἰς τὴν ἀκολασίαν τὴν ἑαυτοῦ. μύροις τε ἐῤῥαίνετο καὶ αὐτὸς τὸ δάπεδον, καὶ καθ' ἑκάστην ἔτους ὥραν τὰ ἀκμάζοντα τῶν ἀνθῶν ταῦτα ὑπεσπείρετο αὐτῷ, ἵνα κατ' αὐτῶν βαδίζῃ. ἦν

ζη. ἦν δὲ καὶ πρὸς γυναῖκας ἀκόλαστος, καὶ νεανικοῖς ἔρωσιν ἐπεχείρει. ἔμελε δὲ αὐτῷ καὶ καλῷ εἶναι δοκεῖν, καὶ τὴν τρίχα κτενιζόμενος καὶ ξανθιζόμενος, ὑπαλειφόμενος τὸ πρόσωπον παιδέρωτι. καὶ τοῖς ἄλλοις δὲ ἐχρῆτο ἀλείμμασι προσφιλοτιμούμενος τῇ ῥᾳθυμίᾳ.

Erat etiam immodicus erga mulieres & adolescentium amores aucupabatur. Dabat etiam ille operam vt pulcher videretur, capillósque & componebat studiosè, & rufos faciebat, faciémque pæderote iniungebat: itemque aliis vnguentis vtens ambitiosè luxuriosus.

Περὶ Πλάτωνος ὀλιγωρίας.

De Platonis vita contemptu.

ΚΕΦ. ι.

C. X.

Ὁ Πλάτων νοσερου̃ χωρίου λεγομένου εἶναι τῆς Ἀκαδημίας, καὶ συμβουλευόντων αὐτῷ ἰατρῶν εἰς τὸ Λύκειον μετοικῆσαι, οὐκ ἠξίωσεν, εἰπών· ἀλλ᾽ ἔγωγε οὐκ ἂν οὐδὲ εἰς τὰ ἄκρα τὰ τοῦ Ἄθω μετῴκησα ἂν ὑπὲρ τοῦ * μακροβιωτέρου γενέσθαι.

Plato quum Academia diceretur locus esse pestilens, & medici consilium darent, vt in Lyceum scholam transferret, nequaquam obtemperauit, dicens: Atqui ego producendæ vitæ caussa, ne in Atho quidem summitatem transmigrare velim.

* κατεβιώτερου.

Περὶ Παρρασίου τοῦ ζωγράφου.

De Pharrhasio pictore.

ΚΕΦ. ια.

C. XI.

Παῤῥάσιος ὁ ζωγράφος, ὅτι μὲν πορφυρίδα

Parrhasius pictor, quod purpuram gestare,

capútque aurea corona redimere solitus sit, cùm alij testantur, tum etiam epigrammata multarum eius imaginum. Certauit hic quodam tempore in Samo, incidítque in aduersarium, non multo se inferiorem, atque superatus est. Argumentum erat. Aiax dimicans cum Vlysse, pro Achillis armis. Victus Parrhasius vrbanè cuidam condolenti ex familiaribus dixit: se quidem parui pendere victoriam: condolere autem filio Telamonis, qui in eadem re bis iam aduersario fuisset inferior. Vtebatur scipione aureis circumuoluto clauiculis, & aureis fibulis supernè calceamentorum ligulas constringebat. Aiunt eum sine omni molestia & labore in suo opificio versatum esse, sed alacri facilique animo: quoniam & cantu & modulatione vocis submissa laborem artis mitigare leuaréque solebat. Refert hæc Theophrastus.

ἐφόρει, καὶ χρυσοῦν στέφανον περιέκειτο, μαρτυροῦσι καὶ ἄλλοι, καὶ τὰ ἐπιγράμματα δὲ ἐπὶ πολλῶν εἰκόνων αὐτοῦ. ἠγωνίσατο δέ ποτε ἐν Σάμῳ, συνέτυχε δὲ ἀντιπάλῳ οὐ κατὰ πολὺ ἐνδεεστέρῳ αὐτοῦ, εἶτα ἡττήθη. τὸ δὲ ἐπίγραμμα ἦν αὐτῷ ὁ Αἴας ὑπὲρ τῶν ὅπλων. τὸν Ἀχιλλέως ἀγωνιζόμενος πρὸς τὸν Ὀδυσσέα. ἡττηθεὶς δὲ οὖν μάλα ἀστείως ἀπεκρίνατο πρὸς τὸν συναχθόμενον αὐτῷ τῶν ἑταίρων ὁ Παρράσιος. ἔφη γὰρ, αὐτὸν μὲν ὑπὲρ τῆς ἥττης ὀλίγον φροντίζειν. συνάχθεσθαι δὲ τῷ παιδὶ τοῦ Τελαμῶνος, δεύτερον τοῦτο ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ ἡττηθέντι. κατεῖχε δὲ καὶ σκίπωνα χρυσᾶς ἕλικας ἔχοντα περιερπούσας, χρυσοῖς τε ἀνασπάστοις ἐπέσφιγγε † τοὺς ἀναγωγέας τῶν βλαυτῶν. φασὶ δὲ αὐτὸν, μηδὲ ἄκοντα, μηδὲ ἐπιπόνως τὰ ἐν τῇ τέχνῃ χειρουργεῖν, πάνυ δὲ εὐθύμως, καὶ ῥᾳδίως, καὶ γὰρ, καὶ ᾖδεν, καὶ ὑποκινυρόμενος, τὸν κάματον τὸν ἐκ τῆς ἐπιστήμης, ἐπειρᾶτο ἐπελαφρύνειν. λέγει δὲ ταῦτα Θεόφραστος.

† τοὺς ἀνατυγῶτας, *Eustathius in Iliad.* ξ. *vbi citat hunc locum, sed librarij (puto) corruperunt pro* τοὺς ἀναγωγέας.

Περὶ

Περὶ Επικερείων ἐξωθέντων ὑπὸ Ρωμαίων καὶ Μεσσηνίων.

Κεφ. ιϐ.

Οτι Ρωμαῖοι Αλκαῖον, καὶ φιλίσκον τοὺς Επικουρείους ἐξέϐαλον τῆς πόλεως, ὅτι πολλῶν καὶ ἀτόπων ἡδονῶν εἰσηγηταὶ τοῖς νέοις ἐγίνοντο. καὶ Μεσσήνιοι δὲ ἐξέωσαν τοὺς Επικουρείους.

Περὶ Διονυσίου ἀδδηφαγίας, καὶ παχύτητος.

Κεφ. ιγ.

Διονύσιον τὸν Ηρακλεώτην Κλεάρχου τοῦ τυράννου υἱὸν ἀκούω ἐκ τῆς καθ' ἡμέραν ἀδδηφαγίας, καὶ τρυφῆς λαθεῖν αὐτὸν ὑπερσαρκήσαντα, καὶ καταπιανθέντα. τὰ γοῦν ἐπίχειρα γοῦν τῶν κατὰ τὸ σῶμα μεγέθους, καὶ τῶν περὶ τὰς σάρκας ὄγκων, ἐκαρπώσατο δύσπνοιαν. φάρμακον οὖν αὐτῷ τοῦδε τοῦ πάθους συνέταξαν οἱ ἰατροὶ φασὶ βελόνας λεπτὰς κατὰ σκευάσαι μηκίστας, εἶτα ταύτας διὰ τῶν πλευρῶν, καὶ

De Epicureis expulsis ab Romanis & Messenijs.

C. XII.

Romani Alcæum & Philiſcum Epicureos ex vrbe eiecerunt, eo quòd multarum flagitioſarúmque libidinum auctores eſſent adoleſcentibus. Etiam Meſſenij Epicureos expurunt.

De Dionyſij voracitate & pinguedine.

C. XIII.

Dionyſium Heracleotam, filium Clearchi tyranni, fama eſt ex quotidiana voracitate luxúque paulatim ſe ipſum nimia carne ac pinguedine impleuiſſe. Immenſa igitur corporis craſſitudo, & carnis incrémentum, ſpirandi facultatem ei adimebant. Medici vero hoc ei remedium illius morbi præſcripſerunt, vt tenuiſſimis & oblongis acubus ad hunc vſum paratis, latera tranſmitterentur,

eæque per ventrem impellerentur, dormiente ipso profundius. Id negotium aliis datum est: & donec acus carnem agnatam & quasi alienam transfoderet, ille non aliter iacebat quàm lapis. Quum verò transisset eò vbi validum erat & genuinum corpus, neque ampliùs ex nimia pinguedine ascititium, tum persentiscebat, & è somno excitabatur. Quòd si quando negotia hominum audire, iuráque dare vellet, cistam corpori prætendebat (quidam verò non cistam, sed turriculam affirmat fuisse) vt reliquæ partes occulerentur, soláque facies superemineret: atque sic cum iis colloquebatur: pessimam mehercule vestem illam indutus, magisque belluæ vallum quoddam, quàm hominis amictum.

τῆς κοιλίας διωθεῖν ὅταν εἰς ὕπνον τύχῃ βαθύτερον ἐμπεσών. ἦν δὲ ἄρα τοῦτο ἐπιμελὲς ἑτέροις δρᾶν, ἕως ἂν ὅλη διὰ τῆς πεπωρωμένης καὶ τρόπον τινὰ ἀλλοτρίας αὐτοῦ σαρκὸς διείρπεν ἡ βελόνη, ἀλλ' ἐκεῖνός γε ἔκειτο. λίθου διαφέρων οὐδέν. εἰ δὲ ἀφίκετο τὸ βέλος ἔνθα λοιπὸν ἦν αὐτὸ τὸ σῶμα ἐῤῥωμένον, καὶ ἴδιον, ἀλλ' οὐκ ἐκ τῆς ἄγαν πιμελῆς ἀλλότριον, τότε καὶ ταῦτα καὶ ἐκεῖνος ᾐσθάνετο, καὶ ἠγείρετο ἐκ τοῦ ὕπνου. ὅτε δὲ χρηματισμοὺς ἐποιεῖτο τοῖς βουλομένοις αὐτῷ προσιέναι, κιβωτόν τοῦ σώματος προβαλλόμενος, οἱ δὲ οὐδὲ κιβωτόν φασι, ἀλλὰ πυργίσκον, ἵνα τὰ μὲν λοιπὰ μέρη αὐτοῦ ἀποκρύπτοιτο, τὸ δὲ πρόσωπον μόνον ὑπερέχον διαλέγηται. πονηρὰν ὦ θεοὶ ταύτην ἐκεῖνος τὴν στολὴν ἀμπεχόμενος, καὶ θηρίου φρουρὰν μᾶλλον ἢ ἀνθρώπου ἐσθῆτα.

Περὶ Φιλήτα σώματος λεπτότητος.

ΚΕΦ. ιδ.

Φιλήταν λέγουσι τὸν Κῷον λεπτότατον γενέσθαι τὸ σῶμα, ἐπεὶ τοίνυν ἀνατραπῆναι ῥάδιος ἦν ἐκ πάσης προφάσεως, μολίβου (φασὶ) πεποιημένα εἶχεν ἐν τοῖς ὑποδήμασι πέλματα, ἵνα μὴ ἀνατρέπηται ὑπὸ τῶν ἀνέμων, εἴ ποτε σκληροὶ κατέπνεον. εἰ δὲ ἦν οὕτως ἀδύνατος ὥς τε μὴ ἀντέχειν πνεύματι, πῶς οἷός τε ἦν τοσοῦτον φορτίον ἐπάγεσθαι, ἐμὲ μὲν οὖν τὸ λεχθὲν οὐ πείθει, ὃ δὲ ἔγνων ὑπὲρ τοῦ ἀνδρὸς τοῦτο εἶπον.

De Phileta corporis macie.

C. XIV.

Philetam Coum aiunt macerrimo corpore fuisse. Quoniam igitur quauis occasione facile subuerti poterat, ferunt eum plumbeas habuisse soleas in calceis, ne à ventis prosterneretur si paulò duriùs eum afflassent. Quòd si sic fuit imbecillus, & omnium virium impos, vt vento non posset obluctari, quomodo tandem onus trahere tātum poterat? Mihi sanè dissimile vero esse videtur: Attamen quod de illo viro cognoui, id in medium attuli.

Περὶ Ὁμήρου.

ΚΕΦ. ιε.

Ὅτι ποιητικῆς ἁπάσης Ἀργεῖοι τὰ πρῶτα Ὁμήρῳ ἔδωκαν, δευτέρους δὲ αὐτοῦ ἔταττον πάντας. ποτε οῦντες δὲ θυσίαν, ἐπὶ ξενία ἐκάλουν τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ Ὅμηρον. λέγεται δὲ κἀκεῖνο πρὸς τούτοις,

De Homero.

C. XV.

Argiui poëticæ totius primam Homero palmam tribuebant, ab eo reliquos omnes secundos ponebant: & si quando rem diuinam facerent, * in hospitalitiis inuocabāt Apollinem & Homerū.

* ad hospitij consuetudinem vocabant, vel inuitabāt.

Fertur præter hæc etiam illud. quum propter inopiam elocare filiam non posset, dotem ei Cypria carmina dedisse: cuius rei testis est Pindarus.

ὅτι ἄρα ἀπορῶν ἐκδοῦναι τὴν θυγατέρα, ἔδωκεν αὐτῇ προῖκα ἔχειν τὰ ἔπη τὰ Κύπρια, καὶ ὁμολογεῖ τοῦτο Πίνδαρος.

a Vide Cælium Rho. lib. 9. c. 26.

De Italia, & mare, qui fuit Hippomiges siue semiequus.

C. XVI.

Περὶ Ἰταλίας, καὶ Μάρου ἱππομιγοῦς ἀνθρώπου.

ΚΕΦ. ιϛ.

Italiam primi Ausones inhabitarunt indigenæ. Antiquissimum in ea virum asserunt fuisse, nomine Marem, cuius anterior facies hominis, posterior equo similis fuerit: & nomen ipsum propemodum pollere quod apud Græcos ἱππομιγής. Atqui mea quidem hæc est sententia, quòd eum primum omnium ascendisse equũ, & fræno moderatum esse, atque coërcuisse putent: atque ob eã causam duplicis naturæ creditum esse. Fabulãtur eum centũ & viginti tres annos in viuis egisse, & ter à morte reuixisse: quod mihi quidem verosimile non videtur. In Italia permultos variósque populos habitasse ferunt,

Τὴν Ἰταλίαν ᾤκησαν πρῶτοι Αὔσονες αὐτόχθονες. πρεσβύτατον δὲ γενέσθαι Μάρην τινὰ καλούμενον, οὗ τὰ μὲν ἔμπροσθεν λέγουσιν ἀνθρώπου ὅμοια, τὰ κατόπιθεν δὲ ἵππου, καὶ αὐτὸ δὲ τοὔνομα εἰς τὴν Ἑλλάδα φασὶν ἱππομιγὴς δύναται. δοκεῖ δέ μοι πρῶτος ἵππον ἀναβῆναι, καὶ ἐμβαλεῖν αὐτῷ χαλινὸν, εἶτα ἐκ τούτου διφυὴς πιστευθῆναι. μυθολογοῦσι δὲ αὐτὸν, καὶ βιῶναι ἔτη τρία καὶ εἴκοσι καὶ ἑκατὸν, καὶ ὅτι τρίς. ἐμοὶ δὲ οὐ πιστὰ δοκοῦσι. Ὅτι τὴν Ἰταλίαν φασὶν οἰκῆσαι ἔθνη παμπολλα,

πολλὰ, καὶ ὅσα ἐν ἄλλῃ γῇ. τὸ δὲ αἴτιον, διὰ τὴν τῶν ὡρῶν εὐκρασίαν, καὶ τὴν τῆς χώρας ἀρετὴν, καὶ τὸ ἔνυδρον αὐτῆς, καὶ τὸ πάμφορον, καὶ τὸ εὔβοτον, καὶ ὅτι ποταμοῖς ἐστι καταῤῥυτος, καὶ ὅτι θάλασσα ἀγαθὴ περίκειται αὐτῇ, ὅρμοις πανταχόθεν διειλημμένη, καὶ καταγωγαῖς, ἀφθόνοις, καὶ κατάρσεσιν. ἀλλὰ, καὶ τὸ τῶν οἰκητόρων ἥμερον, καὶ πρᾶον ἐπῆρε πολλοὺς εἰς τὴν μετοίκησιν. Καὶ ὅτι πόλεις ᾤκησαν τὴν Ιταλίαν πάλαι ἑπτὰ, καὶ ἐννενήκοντα καὶ ἑκατὸν πρὸς ταῖς χιλίαις.

plures quidem quàm in vlla alia terra: eam potissimùm ob causam, quòd omnium anni partium in ea sit moderata tempestas, quòd regio bonitate telluris excellens sit, & aquis irrigua, fertilísque omnium fructuum, atque compascua, itémque quòd fluuiis perfusa, mare quoque commodos appulsus habeat, portubúsque ex omni parte sit interstincta: & appellendis, soluendísque nauibus idonea. Sed & inhabitatorũ singularis benignitas & mãsuetudo multos pellexit, vt in eã suas sedes transferrent. Ad hęc aiunt veterum memoria mille centum & nonaginta septem vrbibus Italiam pręditam atque ornatam fuisse.

Περὶ Δημοσθένους τύφου.

ΚΕΦ. ιζ.

De iactantia ac leuitate Demosthenis.

C. XVII.

Κουφότητα ἔοικε κατηγορεῖν αὐτοῦ ὁ λόγος ὁ λέγων περὶ Δημοσθένους, ὅτι ἄρα τύφου αὐτὸν ὑπεπλήρουν καὶ οἱ ὑδροφοροῦντες, εἴποτε παριόντος αὐτοῦ ὑπὲρ αὐτοῦ τι ψιθυρίσαιεν. ὃς γὰρ καὶ ὑπ' ἐκείνων ἐκυδαίνετο καὶ ἐπαιρόμενος τῷ δη-

Leuitatis redarguere Demosthenem videtur hæc fama, quæ de ipso diuulgata est, quòd aquam ferẽtes eũ fastu impleuerint, quũ ipso prætereũte aliquid de ipso susurrabãt. Nã qui etiam illis est inflatus, nec efferri erubuit, qualis futurus erat, si quã-

do plausu cum concio affi:ceret?

λ@, τίς ἦν, εἴποτε ὑπὸ ἐκκλησίας ἐκεῤῥτήθη.

De Themistocle.

C. XVIII.

Περὶ Θεμιστοκλέους.

ΚΕΦ. ιη.

Themistocles Neoclis filius seipsum quercubus comparabat, quoniam illis proteguntur, & opus habent mortales, si ingruat pluuia, regiménque ramorum appetunt. Quod si serenus aër sit, accedentes, vellicant eas, & ramis corticibúsque denudant. Idem dicebat. Si mihi quis duas vias monstraret, alteram ad infernum ducentem, alteram ad tribunal, multò libentius ingrederer eam, quæ rectà ad infernum tenderet.

ὑπέρχονται

Θεμιστοκλῆς ὁ Νεοκλέους ἑαυτὸν εἴκαζε ταῖς δρυσὶ, λέγων ὅτι ἐκείνας, † ὑπερέχονται οἱ ἄνθρωποι, καὶ δέονται αὐτῶν ὅταν ὕῃ, σκέπην ἐκ τῶν κλάδων ποθοῦντες. ὅταν δὲ ἔσῃς εὐδίας παρίωσι τίλλουσιν αὐτὰς, καὶ περικλῶσιν. Ὁ δὲ αὐτὸς ἔλεγεν εἴ μοί τις ὁδοὺς δύο δείξειε, τὴν μὲν εἰς ἅδου φέρουσαν, τὴν δὲ ἐπὶ τὸ βῆμα, ἥδιον ἂν τὴν ἑτέραν ἦλθον τὴν εὐθὺ τοῦ ἅδου.

Quòd Demosthenes vocante Diogene, in cauponam introire recusarit.

C. XIX.

Ὅτι Δημοσθένης καλοῦντος τοῦ Διογένους, εἰς καπηλεῖον οὐκ ἤθελεν εἰσιέναι.

ΚΕΦ. ιθ.

Diogenes quodam tempore prandium in caupona sumebat: quumque videret prætereuntem Demosthenem, eum vt accederet, inuitabat. Qui quum renueret, Putas, inquit, ô Demosthenes, hoc esse tibi dede

Ἠρίστα ποτὲ Διογένης ἐν καπηλείῳ. εἶτα παριόντα Δημοσθένη ἐκάλει. τοῦ δὲ μὴ ὑπακούσαντος, αἰσχύνῃ ἔφη Δημόσθενες παρελθεῖν εἰς καπηλεῖον; καὶ

πωλεῖον; καὶ μὴν ὁ κύριός σου καθ᾽ ἑκάστην ἡμέραν ἐνθάδε εἴσεισι, τὸν δημότας λέγων, καὶ τὸν καθ᾽ ἕνα δηλῶν. ὅτι οἱ δημαγωγοὶ καὶ οἱ ῥήτορες δοῦλοι τοῦ πλήθους εἰσί.

cori, si in cauponam ingrediaris, quum nulla dies prætereat, quin dominus tuus intrò veniat? populum intelligens, & de plebe singulos, quoniã concionatores & oratores, multitudinis quodammodo serui existunt.

Περὶ Ἀριστίππου.

ΚΕΦ. κ.

Πλέων Ἀρίστιππος χειμῶνος ἐπιγενομένου πάνυ σφόδρα ἐταράττετο. ἔφη δέ τις τῶν συμπλεόντων, Ὦ Ἀρίστιππε, καὶ σὺ δέδοικας ὡς οἱ πολλοί; ὁ δὲ, καὶ μάλα γε εἰκότως. ὑμῖν μὲν γὰρ περὶ κακοδαίμονος ἐστι βίου ἡ σπουδὴ, καὶ ὁ νῦν κίνδυνος, ἐμοὶ δὲ περὶ εὐδαιμονίας.

De Aristippo.

CAP. XX.

Aristippus, quum naui vectus oborta tempestate supra modum perturbaretur, quidam ex iis qui simul nauigabant: Nûmne, inquit, etiam tu metu percelleris, quemadmodum vulgus? At ille, Prorsus ait, neque iniuria. Vobis enim de vita scelerosa infelicíque labor est, & præsens periculum: mihi verò de felicitate atq; beatitudine.

Περὶ Θηραμένους.

ΚΕΦ. κα.

Θηραμένης ἔτυχεν ἐν οἰκίᾳ τινὶ διατρίβων, εἶτα ἐπεὶ προῆλθεν αὐτῆς, παραχρῆμα ἐκείνη κατηνέχθη. καὶ οἱ μὲν Ἀθηναῖοι ἄλλοι ἀλλαχόθεν

De Theramene.

CAP. XXI.

Theramenes quum in quadam domo versatus, inde prodiisset, illa subito lapsu corruit. Atque quum Athenienses alij aliunde ad eum conflue-

rent; & inopinatæ saluti congratularentur, ille præter omnium opinionem respondit. O Iupiter, cuinam me tempori reseruas? Nec multo pòst à triginta tyrannis de medio sublatus est, coactus cicutam bibere.

Quoniam in arte medendi studium posuerint.

CAP. XXII.

Fama est, Pythagoreos summum studium & operam medicandi facultati nauasse. Plato etiã plurimum curæ in eam contulit, item Aristoteles Nicomachi filius, aliique innumerabiles.

De Aristotele ægrotante.

CAP. XXIII.

Aristoteles quum morbo teneretur, & medicus ei præceptum quoddam iniungeret: Ne, inquit, me cures vel vt bubulcum, vel vt fossorem, sed

αὐτῷ περιφυῶντες συνήδοντο ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ τῇ παραδόξῳ. ὁ δὲ παρὰ τὴν πάντων ἐλπίδα ἀπεκρίνατο· Ὦ Ζεῦ, ἐς τίνα με καιρὸν φυλάττεις; καὶ μετ' οὐ πολὺν χρόνον ὑπὸ τῶν τριάκοντα ἀνῃρέθη, πιεῖν κώνειον καταναγκασθείς.

Τίνες περὶ τὴν ἰατρικὴν ἐσπουδάκασι.

ΚΕΦ. κβ.

Λέγουσι τοὺς Πυθαγορείους πάνυ σφόδρα περὶ τὴν ἰατρικὴν σπουδάσαι τέχνην. καὶ Πλάτων δὲ φροντίδα εἰς αὐτὴν ἔσχε πλείστην, καὶ Ἀριστοτέλης ὁ Νικομάχου, καὶ ἄλλοι πολλοί.

Περὶ Ἀριστοτέλους νοσοῦντος.

ΚΕΦ. κγ.

Ἀριστοτέλης ἐνόσει ποτέ, προσέταξε δὲ αὐτῷ ὁ ἰατρὸς προστάγματι. καὶ ἐκεῖνος· μήτε ὡς βοηλάτην με (ἔφη) θεράπευε, μήτε

ὡς

ὡς σκαπανέα, ἀλλὰ διδάξας πρότερον τὴν αἰτίαν, οὕτως ἕξεις ἕτοιμον πρὸς τὸ πείθεσθαι· διδάσκων ἐκ τούτων μηδὲν χωρὶς αἰτίας προσφέρειν.

prius causam edissere: sic enim facili persuasione me morigerum reddideris: docens his, nihil sine causa temeréque proferendum esse.

Περὶ Σμινδυρίδου τρυφῆς.

ΚΕΦ. κδ.

Σμινδυρίδης ὁ Συβαρίτης ἐς τοσοῦτον τρυφῆς ἐξώκειλε, καὶ γάρ τοι Συβαρίταις πᾶσιν ἔργον ἦν τρυφᾶν, καὶ τῷ βίῳ διαρρεῖν· ὁ δὲ Σμινδυρίδης, καὶ πλέον. φύλλοις ῥόδων γοῦν ἐπαναπεσὼν, καὶ κοιμηθεὶς ἐπ' αὐτῶν, ἐξανέστη λέγων, φλυκταίνας ἐκ τῆς εὐνῆς ἔχειν. χολῇ γὰρ ἂν ἐπὶ χαμεύνης κατεκλίθη ἢ στιβάδος; ἢ ποίας ἐν ὄρει αὐτοφυοῦς πεφυκυίας, ἢ ταύρου δορᾶς, ὡς ὁ Διομήδης, πρεπούσης στρατιώτῃ σκληρῷ καὶ γενναίῳ, ὑπὸ δ' ἔστρωτο ῥινὸν βοὸς ἀγραύλοιο.

De Smindyrida luxu.

CAP. XXIV.

Smindyrides Sybarita adeò in luxuriam molliciémque prolapsus est, vt quum omnes Sybaritæ deliciis vacarent, vitáque diffluerent, hic omnes longè post tergum relinqueret. Proinde quodam tempore, in rosarũ foliis recumbens, somnúmque in iis carpens expergefactus dixit: Se pustulas ex nimia lecti duritie inflictas habere. Quomodo hic vel humi, vel in stragulo, vel in gramine collis alicuius accliuis cubare potuisset, vel etiam in pelle tauri, vt Diomedes? qualis lectus decet militem fortem & generosum. Substrata agrestis bouis ille in pelle cubabat.

Quomodo Pisistratus erga suos ciues gesserit.

CAP. XXV.

Pisistratus quum in regnum esset euectus, accersi iubebat eos qui in foro *deambulando atque* otiando tempus tererent: & interrogauit, nũ quæ causa esset ipsis in foro mœsto vultu oberrandi, simúlque dicebat: Si tibi boues aratores mortui sunt, de meo cape rursus alios, atque ad labores te confer: sin egenus & inops es seminum, de meo dentur tibi: veritus, ne horum otium insidias aliquas pararet.

De Zenone & Antigono.

CAP. XXVI.

Zenonem Citiensem in summa reuerẽtia precióque habebat rex Antigonus. Accidit igitur, vt aliquando, vino supra modum impletus, obuiã Zenoni fieret: quem exosculatus est atque amplexus, vtpote temulentus: petiítque vt sibi quid iuberet: & interposito temerè sacramento, con-

ad Zenonẽ ebrius accederet.

Πῶς ὁ Πεισίστρατος τοῖς ἑαυτοῦ πολίταις ἐχρῆτο.

ΚΕΦ. κε.

Πεισίστρατος ὅτε τῆς ἀρχῆς ἐγκρατὴς ἐγένετο. μετεπέμπετο τοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἀποσχολάζοντας, καὶ ἐπυνθάνετο τί δήποτε εἴη τὸ αἴτιον τοῦ ἀλύειν αὐτούς. καὶ ἐπέλεγεν, εἰ μέν σοι τέθνηκε ζεῦγος. παρ' ἐμοῦ λαβὼν ἄπιθι, καὶ ἐργάζου. εἰ δὲ ἀπορεῖς σπερμάτων, παρ' ἐμοῦ σοι γενέσθω· δεδιὼς μὴ ἡ σχολὴ τούτων, ἐπιβουλὴν τέκῃ.

Περὶ Ζήνωνος, καὶ Ἀντιγόνου.

ΚΕΦ. κϛ.

Ζήνωνα τὸν Κιτιέα δι' αἰδοῦς ἄγαν καὶ σπουδῆς ἦγεν Ἀντίγονος ὁ βασιλεύς. καί ποτε οὖν ὑπερπλησθεὶς οἴνου ἐπεκώμασεν αὐτῷ Ζήνωνι. καὶ φιλῶν αὐτὸν, καὶ περιβάλλων ἅτε ἔξοινος ὤν, ἠξίου τι αὐτὸν προστάξαι, ὀμνὺς, καὶ νεανιευόμενος σὺν

ὅρκῳ

ὅρκῳ μὴ ἀτυχήσειν αἰτήσας. ὁ δὲ λέγει αὐτῷ, Πορευθεὶς ἔμεσον. σεμνῶς ἅμα, καὶ μεγαλοφρόνως τὴν μέθην ἐλέγξας, καὶ φειδόμενος αὐτοῦ μήποτε διαρραγῇ ὑπὸ πλησμονῆς.

Ἀφέλεια τρόπου.

ΚΕΦ. κζ.

Ἀνδρὶ Λακωνικῷ μὲν, χωριτικῷ δὲ, ἐπέπληξέ τις πενθοῦντι πάνυ σφόδρα ἐκθύμως. ὁ δὲ ἀπλάστως ἀπεκρίνατο, τί πάθω, φησίν; οὐ γὰρ ἐγὼ αἴτιος τούτου, ἀφύσις δέ μου ῥεῖ.

Περὶ Διογένους.

ΚΕΦ. κη.

Ἐπῄνει Σπαρτιάτης τὸ ἔπος Ἡσιόδου τὸ λέγον,

Οὐδ' ἂν βοῦς ἀπόλοιτ'
εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη,

ἀκούοντος Διογένους. ὁ δὲ εἶπε, Καὶ μὴν Μεσσήνιοι, καὶ οἱ βόες αὐτῶν ἀπολώλασι, καὶ ὑμεῖς αὐτῶν ἐστε οἱ γείτονες.

firmauit se præstiturum quicquid postulasset. is verò dixit ei, Abi & euome: graui sapientique reprehensione simul temulentiam eius taxans: simul verò cauens, ne præ nimia satietate dirumperetur.

Ingenuitas morum & ingenij.

CAP. XXVII.

Reprehendit aliquis aliquando hominem Laconicum illum quidem sed rusticum, quòd nimio & prorsus immoderato luctui indulgeret. Tum is cum simplicitate magna: Quid, inquit, facerem? Non enim ego in causa sum, sed natura mea quæ fluit.

De Diogene.

CAP. XXVIII.

Spartanus quidam hoc Hesiodi carmen laudabat, quod ita habet:

Non vel bos pereat, nisi
vicinus malus adsit:

idq; audiēte Diogene: qui, Atqui (inquit) Messenij cū bobus, suis perierunt, & vos illorū estis vicini.

Quod Socrates vt timorem ita dona vilipenderit.

CAP. XXIX.

Socrates aliquando, nocte iam prouecta, reuertebatur à cœna. Adolescentes igitur scelerosi & nequam, quum cognouissent eum redire, clàm expectarunt in insidiis, cum accensis facibus & Furiarum laruis. Moris autem erat eis, etiã cæteros homines ludificari, ita otio abundabãt, otio, inquam, ad res prauas. Socrates verò quum eos aspexisset, nihil perturbatus constitit, & ita eos interrogauit, vt alios in Lyceo vel Academia solebat.

Alcibiades ambitione quadam munificus, cõplura, magnáque munera Socrati dono misit. Quum ergo Xanthippe admiraretur donorum amplitudinem, & ea cuperet accipere, Socrates dixit: Quin & nos certemus liberalitate cum Alcibiade, & ea quæ mittuntur ab ipso nõ capiamus, ad declarandã animi magnitudinem. Item quũ quis

Ὅτι Σωκράτης ἀδεὴς ἦν, καὶ δώρων κατεφρόνει.

ΚΕΦ. κθ.

Τῆς νυκτὸς ἤδη προηκούσης ἐπανῄεσί ποτε ἀπὸ δείπνου Σωκράτης. νεανίσκοι γοῦν ἀκόλαστοι προμαθόντες ἀνῆκόχησαν ἐπανεόντα, δᾷδας ἔχοντες ἡμμένας, καὶ Ἐριννύων πρόσωπα. ἔθος δὲ ἦν αὐτοῖς, καὶ ἄλλοις προσπαίζειν διὰ τὴν σχολὴν, τὴν ἐπὶ τὰ χείρω. οὓς ἰδὼν ὁ Σωκράτης οὐ διεταράχθη, ἀλλ' ἐπιστὰς ἠρώτησεν, εἶα καὶ τοὺς ἄλλους ἢ ἐν Λυκείῳ, ἢ ἐν Ἀκαδημίᾳ.

Ὅτι ἐφιλοτιμήσατο Ἀλκιβιάδης δῶρα πολλὰ πέμψας Σωκράτει. τοῦ οὖν Ξανθίππης καταπλαγείσης τὰ πεμφθέντα, καὶ ἀξιούσης λαβεῖν αὐτὰ, ὁ δὲ ἔφη· ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς τῇ φιλοτιμίᾳ τῇ τοῦ Ἀλκιβιάδου παραταξώμεθα, μὴ λαβεῖν τὰ πεμφθέντα φιλοτιμησάμενοι. Ἐπεὶ δέ τις

ἔφη

ἔφη πρὸς αὐτὸν, ὅτι μέγα ἐστὶν ὧν ἐπιθυμεῖ τις, τούτων τυχεῖν. ὁ δὲ, Ἀλλὰ μεῖζον ἐστὶ τὸ μηδὲ ἐπιθυμεῖν τῶν ἀρχῶν.

illi diceret, magnum esse compotem eorum fieri quæ cuperet: respondit, Sed multò maius est, ne cupere quidem quicquam omnino.

Περὶ τῆς Ἀναξάρχου προμηθείας.

De vaticinatione Anaxarchi.

ΚΕΦ. λ.

CAP. XXX.

Ἀνάξαρχος ὅτε σὺν Ἀλεξάνδρῳ ἐστρατεύετο, χειμῶνος ἐπιγινομένου, προμαθὼν ὅτι μέλλει ὁ Ἀλέξανδρος ἐν ἀξύλῳ ποιεῖσθαι χωρίῳ τὴν στρατοπεδείαν, εἰς τὸν σταθμὸν ὅσα εἶχε σκεύη ταῦτα ἐγκρύψας, τοῖς σκευοφόροις ἐπέθηκε ξύλα. ἐπεὶ δὲ εἰς τὸν σταθμὸν ἀφίκοντο, καὶ ἐνέδει ξύλων, Ἀλεξάνδρου μὲν αἱ κλῖναι κατεκαίοντο, ἵνα ἑαυτὸν θερμᾶναι δυνηθῇ. ἐπεὶ δέ τις παρὰ Ἀναξάρχῳ πῦρ εἶναι ἤγγειλεν, ἀφίκετο παρ' αὐτόν. καὶ ἠλείψατο ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ Ἀναξάρχου, καὶ πυθόμενος τὴν προμήθειαν ὑπερεπήνεσε. καὶ ἐξ ὧν ἔρριψε διπλάσιον δέδωκε, καὶ σκεύη, καὶ ἱμάτια ὑπὲρ τῆς τοῦ πυρὸς χρείας.

Anáxarchus sub Alexandro militans, quum ingruente hieme, cognouisset antè, Alexandrũ, lignis vacuum locum castris capturum esse, omnibus vasis & supellectili in statiuis defossa, calones lignis onerauit. Quũ igitur ad eum locum ventum esset, & ligna deficerent, Alexandri lecti cõburebantur, vt sese calefacere posset. Quum autẽ nunciasset aliquis apud Anaxarchum ignes extare, contulit se ad ipsũ, & in Anaxarchi scena sese vnxit, audiénsque eius prouidentiam collaudauit: & quæ abiecerat, duplo restituit, & impedimenta reliqua & vestes quoniam ipsius igne fuerat vsus.

q 2

De athleta, qui quum vicisset, antequam coronam acciperet, expirauit.

Περὶ ἀριστεύσαντος ἀθλητοῦ πρὸ τοῦ στέφανον λαβεῖν ἀποθανόντος.

CAP. XXXI.

ΚΕΦ. λα.

Athleta Crotoniata quum victor è certamine Olympiorum discederet ad Hellanodicas, vt coronam acciperet, comitiali morbo mortuus est, cum repentino lapsu.

Ἀθλητὴς Κροτωνιάτης ὀλυμπιονίκης ἀπιὼν πρὸς τοὺς Ἑλλανοδίκας ἵνα λάβῃ τὸ στέφανον ἐπιληπτος γενόμενος ἀπέθανε, κατενεχθεὶς μετὰ πτώματος.

De Phryne scorti, & Simonis equorum imaginibus.

Περὶ Φρύνης ἑταίρας καὶ Κίμωνος ἵππων ἀγαλμάτων.

CAP. XXXII.

ΚΕΦ. λϐ.

Phrynæ, quæ corpore quæstum fecit, imaginē Delphis in sublimi columna Græci erexerunt. Non autem simpliciter dico Græcos, ne videar omnes illos in crimen vocare, quos omniū maximè amo, sed qui erant ex Græcis luxuriæ serui. Statua verò constabat ex auro. Item Cimonis æneei equi prorsus ad equarum eius imaginem conuenientes, extiterunt Athenis.

Φρύνην τὴν ἑταίραν ἐν Δελφοῖς ἀνέστησαν οἱ Ἕλληνες ἐπὶ κίονος εὖ μάλα ὑψηλοῦ. οὐ λέγω δὲ ἁπλῶς τοὺς Ἕλληνας, ὡς μὴ δοκοίην δι' αἰτίας ἄγειν πάντας, οὓς φιλῶ πάντων μάλιστα· ἀλλ' οἱ τῶν Ἑλλήνων ἀκρατέστεροι. τὸ δὲ ἄγαλμα χρυσοῦν ἦν. Καὶ αἱ Κίμωνος δὲ ἵπποι χαλκαῖ, καὶ αὗται Ἀθήνησιν εἰκασμέναι ὅτι μάλιστα ταῖς Κίμωνος ἵπποις εἱστήκεσαν.

Μετεχ-

Μειρακίου ἀπόκρισις ἐρωτηθέντος ὑπὸ τοῦ πατρὸς τί ἂν μάθοι.

ΚΕΦ. λγ.

Μειράκιον Ἐρετρικὸν Ζήνωνι προσεφοίτησε πλείονα χρόνον ἐπανελθόντα δ᾽ ἤρετο ὁ πατὴρ, τί ἂν μάθοι σοφόν. ὁ δ᾽ ἔφη δείξειν. χαλεπήναντος δ᾽ τοῦ πατρὸς, καὶ πληγὰς ἐντείναντος, τὴν ἡσυχίαν ἀγαγὼν, καὶ ἐγκαρτερήσας, τοῦτο ἔφη μεμαθηκέναι, φέρειν ὀργὴν πατρός.

Περὶ τῶν πολυτελῶς ἠσθημένων.

ΚΕΦ. λδ.

Διογένης εἰς Ὀλυμπίαν ἐλθὼν, καὶ θεασάμενος ἐν τῇ πανηγύρει Ῥοδιακούς τινας νεανίσκους πολυτελῶς ἠσθημένους, γελάσας ἔφη, τῦφος τοῦτό ἐστι. εἶτα περιτυχὼν Λακεδαιμονίοις ἐν ἐξωμίσι φαύλαις, καὶ ῥυπώσαις, ἄλλος (εἶπεν) οὗτος τῦφος.

Adolescentuli responsio quum interrogaretur à patre quid disceret.

CAP. XXXIII.

Adolescentulus quidã Eretricus Zenonis scholã litterarum causa longo tempore frequentauerat. Reuersum pater interrogauit, quidnam sapientiæ didicisset? qui quum se ostensurum dixisset, indignatus pater, verbera ipsi inflixit. At ille modestè patientérque ferens, hoc ipsum (inquit) didici, vt iram patris moderatè ferrem.

De splendidè vestitis.

CAP. XXXIV.

Diogenes quũ venisset Olympiã, & Rhodiacos quosdã adolescẽtes videret preciosis magnificisq; vestib. amictos, cum risu inquit: Hoc nihil est præter fastũ. Deinde quũ incideret in Lacedæmonios vilibus & sordidis tunicis, quas exomides vocant, amictos: Hic (inquit) alius est fastus.

De Antisthenis ob lacerum pallium arrogantia.

Περὶ Ἀντισθένους μεγαλοφροσύνης ἐπὶ διερρωγότι ἱματίῳ.

CAP. XXXV.

Socrates quum videret Antisthenem attritã partem vestis semper in conspectum protendere: Quin desinis, inquit, apud nos teipsum ostentare?

ΚΕΦ. λε.

Ὁ δὲ Σωκράτης ἰδὼν τὸν Ἀντισθένη τὸ διερρωγὸς ἱματίου μέρος ἀεὶ ποιοῦντα φανερὸν, οὐ παύσῃ (ἔφη) ἐγκαλλωπιζόμενος ἡμῖν;

De Antigono & psalte.

Περὶ Ἀντιγόνου, καὶ ψάλτου.

C. XXXVI.

Psaltes quidam apud Antigonum artis suæ specimen edebat. Quum verò sæpius Antigonus diceret, Constringe * neten, & rursus mediam, indignatione commotus dixit: Auertant, ô rex, à te dij malum hoc, vt me meliùs atque exquisitiùs hanc artem teneas.

* infimam chordam.

ΚΕΦ. λς.

Ψάλτης Ἀντιγόνῳ ἐπεδείκνυτο. τοῦ δὲ πολλάκις λέγοντος, τὴν νήτην ἐπίσφιγξον εἶτα πάλιν τὴν μέσην. ὁ δὲ ἀγανακτήσας ἔφη, Μὴ γένοιτό σοι οὕτω κακῶς, ὦ βασιλεῦ, ὡς ἐμοῦ ταῦτα ἀκριβοῦν μᾶλλον.

Quomodo Anaxarchus riserit Alexandrum, qui seipsum in diis numerari volebat.

Πῶς ὁ Ἀνάξαρχος Ἀλέξανδρον ἑαυτὸν ἐκθειοῦντα ἐγέλασεν.

C. XXXVII.

Anaxarchus cogno-

ΚΕΦ. λζ.

Ἀνάξαρχος ὁ ἐπικληθεὶς

θεὶς εὐδαιμονικὸς, κατεγέλα Ἀλεξάνδρου, ἑαυτὸν ἐκθειοῦντος, ἐπεὶ δὲ ἐνόσησέ ποτε Ἀλέξανδρος, εἶτα προσέταξεν αὐτῷ ὁ ἰατρὸς ῥόφημα σκευασθῆναι. γελάσας ὁ Ἀνάξαρχος· Τοῦ μὲν τοι θεοῦ ἡμῶν (εἶπεν) ἐν τρυβλίου ῥοφήματι αἱ ἐλπίδες κεῖνται.

mento Eudæmonicus, ridebat Alexādrum, quòd seipsum deum faceret. Quum autem aliquando in morbum incidisset Alexander, & ei medicus sorbitionem imperaret fieri, ridens Anaxarchus: At nostro deo (inquit) in cochlearis sorbitione spes sita est.

Περὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ τῆς τοῦ Πάριδος λύρας.

Κεφ. λη.

De Alexandro & lyra Paridis.

C. XXXVIII.

Ὁ μὲν Ἀλέξανδρος εἰς τὴν Ἴλιον ἦλθεν· ἀνασκοποῦντι δὲ αὐτῷ φιλοπόνως, τὴν τις Τρώων προσελθὼν τὴν λύραν ἐδείκνυεν Ἀλεξάνδρου. ὁ δὲ ἔφη, προστιμησαίμην ἂν μᾶλλον ἰδεῖν τὴν Ἀχιλλέως, ὑπέρ γε τὴν Ἀλεξάνδρου. ἐπόθει γὰρ κτῆμα ἀγαθοῦ, ᾧ συνῆδεν ἐκεῖνος τὰ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν κλέα, τῇ δὲ Πάριδος τί ἄρα ᾖσεν ἡ λύρα, εἰ μὴ μέλη μοιχικὰ, οἷα αἱρεῖν γυναῖκας, καὶ θέλγειν;

Quum Alexander venisset Ilium, & omnia studiosis oculis contemplaretur, quidam Troum recedens monstrauit ei lyram [a] Alexandri, & ille, Maioris plurísque, inquit, facerem, hac Alexādri, si mihi lyram Achillis posses ostendere. Desiderabat enim strenui militis instrumentum videre, quo ille fortium virorum laudes cecinisset. Paridis verò lyra quid cecinit aliud, quàm adulteriis accommodata carmina, & fœminis captandis demulcendísque magis conuenientia?

[a] Paridis.

De ridiculis & absurdis amoribus.

CAP. XXXIX.

Quis neget hos amores & ridiculos esse, & absurdos? Primum Xerxis, quòd platani amore capiebatur. Deinde cuiusdam adolescentis Atheniensis, honesto loco nati, qui statuam bonæ Fortunæ, ad Prytaneum stantem, deperibat: & sæpe in complexus eius se insinuans, oscula dabat: atque inde raptus in furorem, œstróque percitus, propter cupiditaté, in senatum venit & enixè rogauit, vt sibi eam liceret vtcumque magno emere. At quum nihil proficeret, multis redimita tæniis & coronis imagine coronata, oblato sacrificio, ipsáque pretioso vestitu exornata, profusis innumerabilibus lachrymis ipse sibi mortem consciuit.

Glaucam citharistriam alij ferunt canem, alij arietem, alij anserem adamasse. Solis etiam quæ

Περὶ γελοίων καὶ παραδόξων ἐρώτων.

ΚΕΦ. λθ.

Πῶς δ' οὐκ ἂν φαίη τις γελοίους ἅμα, καὶ παραδόξους τοὺς δὲ τοὺς ἔρωτας, τοῦ μὲν Ξέρξου, ὅτι πλατάνου ἠράσθη· νεανίσκος δὲ Ἀθήνησι τῶν εὖ γεγονότων πρὸς τῷ πρυτανείῳ ἀνδριάντος ἑστῶτος τῆς ἀγαθῆς τύχης θερμότατα ἠράσθη. κατεφίλει γοῦν τὸν ἀνδριάντα περιβάλλων, εἶτα ἐκμανεὶς δὲ καὶ οἰστρηθεὶς ὑπὸ τοῦ πόθου, παρελθὼν εἰς τὴν βουλὴν, καὶ λιτανεύσας ἕτοιμος ἦν πλείστων χρημάτων τὸ ἄγαλμα πρίασθαι. ἐπεὶ δὲ οὐκ ἔπειθεν, ἀναδήσας πολλαῖς ταινίαις, καὶ στεφανώσας τὸ ἄγαλμα, καὶ θύσας, καὶ κόσμον αὐτῷ περιβαλὼν πολυτελῆ, εἶτα ἑαυτὸν ἀπέκτεινε μυρία προσκλαύσας.

Γλαύκης δὲ τῆς κιθαρῳδοῦ, οἱ μέν φασιν ἐρασθῆναι κύνα, οἱ δὲ κριὸν, οἱ δὲ χῆνα, καὶ ἐν Σόλοις δὲ τῆς Κιλ-

Κιλικίας πόλεως. Ξενοφῶντος ἠράσθη κύων, ἀλλ' οὐδὲ ἀμορφίας μειρακίου ἐν Σπάρτῃ κολοιός.

Περὶ κυβερνητῶν τῶν Καρχηδονίων νεῶν.

ΚΕΦ. μ.

Ὅτι Καρχηδόνιοι δύο κυβερνήτας εἰσῆγον εἰς τὰς ναῦς, ἄτοπον λέγοντες εἶναι, δύο μὲν πηδάλια ἔχειν, τὸν δὲ λυσιτελέστατον τοῖς ἐμπλέουσι καὶ τὴν ἀρχὴν ἔχοντα τῆς νεὼς, ἔρημον εἶναι καὶ μόνον διαδόχου καὶ κοινωνοῦ.

Περὶ Παυσανίου καὶ Σιμωνίδου.

ΚΕΦ. μα.

Ἐν τινί φασι συνδείπνῳ παρῆν Σιμωνίδης ὁ Κεῖος, καὶ Παυσανίας ὁ Λακεδαιμόνιος. προσέταξεν οὖν ὁ Παυσανίας τῷ Σιμωνίδῃ σοφόν τι εἰπεῖν. ὁ δὲ γελάσας ὁ Κεῖος, Μέμνησο (εἶπεν) ἄνθρωπος ὤν. τοῦτο πα-

Ciliciæ vrbs est. Xenophontis filium aiunt canem deperiisse. Itẽ deformem puerum Spartæ gracculum in deliciis habuisse.

De gubernatoribus nauium Carthaginensium.

CAP. XL.

Carthaginenses duos rectores singulis nauibus decernebant, non conuenire dicentes, vt quum duo gubernacula nauis haberet, eum qui nauigantibus vtilissimus esset, & primas in tuenda naue teneret, solum & absque socio aut successore esset.

De Pausania & Simonide.

CAP. XLI.

Quũ in quodam conuiuio Simonides Ceus adesset, aiunt Pausaniam Lacedæmoniũ, qui vnà epulabatur, iussisse, vt aliquid è sapientię præceptis depromptũ narraret: & Ceũ illũ arrisisse, atque, Memẽto te homi-

nem esse, dixisse. Id Pausanias tunc temporis nõ magnoperè curauit, & nihili fecit, captus iam superbia, eò quòd ad Medorum partes se applicuisset: & elatus ob hospitij ius, quod ei cum rege intercedebat: forsitan etiam vino depulsus à sede rectæ rationis. Quum verò iam esset in Chalciœco, & cum fame luctaretur, iámque calamitosissimè omnium mortem ob oculos cerneret, tunc in mentem ei venit Simonidis, & ter magna voce exclamauit: O Cee hospes, magnum quiddam in tuo sermone inerat: ego verò inani persuasione eram adductus, vt eum nullius momenti putarem.

Medicum quiddam iá spirans, veluti fumigans amore erga Medos concepto.

in Mineruæ Chalciœci æde. *vide Gyraldum de diis.*

περὶ χρῆμα τι ἐξεφαύλισε Παυσανίας, καὶ παρ' οὐδὲν ἔθετο, ὑποτυφόμενος ἤδη εἰς τὸν τοῦ μηδίζειν ἔρωτα, καὶ μεγαλοφρονῶν ἐπὶ τῇ πρὸς βασιλέα ξενίᾳ, ἴσως καὶ ὑπὸ τοῦ οἴνου παραφερόμενος. ἐπεὶ δὲ ἦν πρὸς τῇ Χαλκιοίκῳ, καὶ διεπάλαιε τῷ λιμῷ, καὶ ἔμελλεν ἀποθνήσκειν, ἀνθρώπων ἀλγεινότατα, ἀλλὰ τηνικαῦτα ἐμνήσθη τοῦ Σιμωνίδου, καὶ ἐξεβόησεν εἰς τρὶς, ὦ ξένε Κεῖε, μέγα τι ἄρα χρῆμα ἦν ὁ λόγος σου, ἐγὼ δὲ ὑπ' ἀνοίας οὐδὲν αὐτὸν ὤμην εἶναι.

De Artaxerxe & Dario.

CAP. XLII.

Quum Artaxerxes interfecisset maximum natu filium Darium, ob insidias, quas patri intenderat, secundus ab illo, ita volente patre, stricto acinace, sibi ipsi vim ante regiam attulit.

Περὶ Ἀρταξέρξου, καὶ Δαρείου.

Κεφ. μβ.

Ἀρταξέρξου ἀποκτείναντος τὸν πρεσβύτερον υἱὸν Δαρεῖον ἐπιβουλεύοντα, ὁ δεύτερος, ἀξιοῦντος τοῦ πατρὸς, σπασάμενος τὸν ἀκινάκην, ἑαυτὸν πρὸ τῶν βασιλείων ἀπέκτεινεν.

ΑΙΛΙΑ-

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

βιβλίον δέκατον.

ÆLIANI VARIÆ HISTORIÆ,

LIBER X.

Περὶ Φερενίκης Ὀλύμπια θεασαμένης.

De Pherenice ad spectandos Olympiorum ludos admissa.

ΚΕΦ. α.

Φερενίκη τὸν υἱὸν ἦγεν εἰς Ὀλύμπια ἀθλεῖν. κωλυόντων δὲ αὐτὴν τῶν ἑλλανοδικῶν τὸν ἀγῶνα θεάσασθαι, παρελθοῦσα ἐδικαιολογήσατο, πατέρα μὲν ὀλυμπιονίκην ἔχειν, καὶ τρεῖς ἀδελφοὺς, καὶ αὐτὴ παῖδα Ὀλυμπίων ἀγωνιστὴν καὶ ἐξενίκησε

CAP. I.

PHERENICE filium suum ad Olympia certaminis causa adduxit: & quum Hellanodicæ prohiberent eam à spectaculo ludorum, ad ius eum ipsi descendit, dicens se patrem habere victorem Olympiorum, atque tres fratres, itémque filiũ adduxisse pugilatorem. His rationib. & po-

pulũ & legem superauit, quæ fœminas spectaculis arceret, & Olympia spectauit.

τ̀ δῆμον, κ̀ τ̀ εἴργοντα νόμον τ̀ θέας τὰς γυναῖκας, κ̀ ἐθεάσατο Ὀλύμπια.

De continentia Eubatæ.

CAP. II.

Lais quum Eubatam Cyrenensem aspexisset, ardentissimo in eo amore cœpit flagrare, & de contrahendis inter se mutuò nuptiis sermoné ei detulit. At ille metuens eius insidias, recepit sese id facturum. Non tamen rem cũ illa Eubatas habuit, sed castè ac temperanter vitã peregit. Sponsio verò his conditionib. facta est, vt post ludos certaménque rata deberet esse. Quum igitur victor abiret è certamine, ne conuentis non stetisse videretur erga fœminam pictam Laidis imaginem deportauit secũ Cyrenam, inquiens se Laidem ducere, & pacta non fregisse: quã ob causam mulier, quæ ipsi nupserat, maximam ei statuam Cyrenæ ponendam curauit: sic remunerari volens ipsius temperantiam.

Περὶ Εὐβάτου σωφροσύνης.

ΚΕΦ. β.

Εὐβάταν τ̀ Κυρηναῖον ἰδοῦσα Λαΐς ἠράσθη αὐτοῦ θερμότατα, κ̀ περὶ γάμου λόγους προσήνεγκεν. ὁ δὲ φοβηθεὶς τὴν ἐξ αὐτῆς ἐπιβουλήν, ὑπέσχετο ταῦτα δράσειν· οὐ μὴν ὡμίλησεν αὐτῇ ὁ Εὐβάτας σωφρόνως διαβιώσας. ἡ δὲ ὑπόσχεσις αὐτοῦ μετὰ τὴν ἀγωνίαν ἦν. νικήσας οὖν, ἵνα μὴ δόξῃ διαφθεῖραι τὰς ὁμολογίας τὰς πρὸς τὴν ἄνθρωπον, εἰκόνα γραψάμενος τ̀ Λαΐδος εἰς τὴν Κυρήνην ἐκόμισε, λέγων ἄγειν Λαΐδα, κ̀ μὴ παραβῆναι τὰς συνθήκας. ἀνθ' ὧν ἡ γυνή, ἡ νόμῳ γεγαμημένη αὐτῷ, παμμέγιστον ἀνδριάντα ἐν Κυρήνῃ ἀνέστησεν αὐτὸν ἀμειβομένη τ̀ σωφροσύνης.

Περὶ ζώων τινῶν ἰδιότητος.

ΚΕΦ. γ.

Τὰ τῶν περδίκων νεόττια ἐπειδὰν τάχιστα τοὺς πόδας ἔξω ποιήσῃ τοῦ λέμματος, ἐντεῦθεν ἤδη δρομικώτατά εἰσι. τὰ δὲ τῶν νηττῶν νεόττια, ὅταν ἴδῃ φῶς, παραχρῆμα ἐξ ὠδίνων νήχεται. καὶ οἱ τῶν λεόντων δὲ σκύμνοι καταγράφουσι τοῖς ὄνυξι τὰς μήτερας τῶν μητέρων πρὸς φῶς ἐπειγόμενοι.

De quorundam animalium propriis naturis.

CAP. III.

Perdicum pulli simulac pedes exeruerunt de integumento, velocissimi sunt ad currendum: & anatum pulli statim post partum natant: & leonum catuli matrum vteros stimulant vnguibus, ad lucem festinantes.

Περὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου ταχεργίας.

ΚΕΦ. δ.

Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου τεὶς τεσσαρακόσια στάδια ἐφεξῆς μεθ' ὅπλων ὁδοιπορήσας, συμβαλὼν τοῖς πολεμίοις, πρὶν ἀναπαῦσαι τὸ στρατόπεδον, ἐκράτησε τῶν ἐχθρῶν.

De Alexandri in rebus conficiendis celeritate.

CAP. IV.

Alexander, Philippi filius, * terdecem stadiis continuo itinere confectis, antequam quietem caperet exercitus, cum hostibus conflixit, & eos vicit.

* ter quadringentis.

De tyrannis ex Æsopi scriptis.

CAP. V.

Phrygium est hoc dictum: est enim Phrygis Æsopi: Suem, si quis eam comprehendat, vociferari, idque non temerè. Etenim quum neque lanã portet, neque quicquam aliud generis statim mortem somniat, non ignorans seipsam vsui esse vtentibus. Similes autem mihi videri solent sui Æsopicæ tyranni, qui semper in suspicionib & metu versantur: quum sciãt sicut sues, suam animam omnibus deberi.

Περὶ τυράννων ἐκ τῶν τοῦ Αἰσώπου.

ΚΕΦ. ε.

Φρύγιος οὗτος λόγος ἐστὶ γὰρ Αἰσώπου τοῦ φρυγός. τὴν ὗν. ἐάν τις ἅψηται αὐτῆς, βοᾶν, καὶ μάλα γε εἰκότως. οὔτε γὰρ ἔρια ἔχει, οὔτε ἄλλο τι· καὶ ὀνειροπολεῖ εὐθὺς τὸν θάνατον, εἰδυῖα εἰς ὅ,τι τοῖς χρησομένοις λυσιτελεῖ. Ἐοίκασι δὲ τῇ ὑῒ τοῦ Αἰσώπου οἱ τύραννοι, ὑποπτεύοντες, καὶ δεδοικότες πάντα. ἴσασι γὰρ ὅτι ὥσπερ ἡ ὗς, ὀφείλουσι καὶ ἐκεῖνοι τὴν ψυχὴν πᾶσι.

De viris exilibus & macris.

CAP. VI.

* In vulgus abiit horũ virorum nimia tenuitas, Sannyrionis comici poëtæ, Meliti tragici, Cinesiæ circularium saltationem poëtæ, & Philetæ Heroici. Archestratus verò vates captus ab hostibus, & ad lancem appensus,

vulgò deridebatur.

Περὶ ἀνδρῶν λεπτῶν.

ΚΕΦ. ς.

Ἐκωμῳδεῖτο εἰς λεπτότητα, Σαννυρίων ὁ κωμῳδίας ποιητὴς, καὶ Μέλιτος ὁ τραγῳδίας ποιητὴς, καὶ Κινησίας κυκλίων χορῶν, καὶ Φιλήτας ποιητὴς ἑξαμέτρων. Ἀρχέστρατος δὲ ὁ μάντις ὑπὸ πολεμίων ἁλοὺς, καὶ

ὑπὸ

ὑπὸ ζυγὸν ἀναβληθεὶς, ὀβολοῦ ὁλκὴν ἔχων εὑρέθη, ὥς φασι. καὶ Πανάρετος δὲ λεπτότατος ἦν, διετέλεσε μὲν τὸ ἄνοσος. λέγουσι δὲ καὶ Ἱππώνακτα τὸν ποιητὴν οὐ μόνον γενέσθαι μικρὸν τὸ σῶμα, καὶ αἰσχρὸν, ἀλλὰ καὶ λεπτόν· ἀλλὰ καὶ Φιλιππίδης, καθ' οὗ λόγος ἐστὶν Ὑπερείδη, λεπτότατος ἦν· ὅθεν καὶ τὸ πάνυ κατισχνῶσθαι τὸ σῶμα, πεφιλιππῶσθαι (φασὶν) ἔλεγον. μάρτυς Ἄλεξις.

Περὶ ἀστρολόγων τινῶν, καὶ μεγάλου ἐνιαυτοῦ.

ΚΕΦ. ζ.

Οἰνοπίδης ὁ Χῖος ἀστρολόγος ἀνέθηκεν ἐν Ὀλυμπίοις τὸ χαλκοῦν γραμματεῖον, ἐγγράψας ἐν αὐτῷ τὴν ἀστρολογίαν τῶν ἑνὸς δεόντων ἑξήκοντα ἐτῶν, φήσας τὸν μέγαν ἐνιαυτὸν εἶναι τοῦτον.

Ὅτι Μέτων ὁ Λάκων ἀστρολόγος ἀνέστησε στήλας, καὶ τὰς τοῦ ἡλίου τρο-

inuentus est habere pondus vnius † oboli, vt aiunt. & Panaretus tenuissimo quidẽ erat corpore, verumtamen sine vllo morborum contagio vixit. Dicunt etiam, Hipponactem poëtã non solùm exigua breuíque statura, verùm etiam deformi exilíque specie fuisse. Sed & Philippides, aduersus quem extat Hyperidis oratio, tenuissimus fuit, ita vt in prouerbium abierit: vt quũ attenuatum aliquẽ dicere vellent, eum πεφιλιππῶσθαι, id est, Philippum factum esse dicerent. Testis est Alexis.

† obolus autem sexta pars drachmæ.

De quibusdam Astrologis, & anno magno.

CAP. VII.

Oenopides Chius, astrologiæ peritus, quũ dedicaret in Olympiis æream tabulã, inscripsit in ea astrologiã quinquaginta nouẽ annorũ, affirmans hũc esse magnum annũ.

Meton Lacedæmonius, Astrologus, columnas statuit, & in eis solstitia

annotauit, atque magnū annum (vt ipse dicebat) adinuenit, quem intra vndeuiginti annorum curriculum conclusit.

πας κατεγράψατο, καὶ τὸν μέγαν ἐνιαυτὸν, ὡς ἔλεγεν, εὗρεν, καὶ ἔφατο αὐτὸν, ὡς ἔλεγεν, ἑνὸς δέοντα εἴκοσιν ἐτῶν.

De beneficiis.

Περὶ εὐεργεσίας.

CAP. VIII.

Aristoteles Cyrenensis dicebat, non oportere beneficium oblatum à quoquam recipere: aut enim vt rependere possis, molestias habiturum te: aut si non referas, ingratum visum iri.

ΚΕΦ. η.

Ἀριστοτέλης ὁ Κυρηναῖος ἔλεγε, μὴ δεῖν εὐεργεσίαν παρά τινος προσίεσθαι. ἢ γὰρ ἀποδιδόναι πειρώμενον πράγματα ἐν ἔχειν ἢ μὴ ἀποδιδόντα, ἀχάριστον φαίνεσθαι.

Quòd belluo fuerit Philoxenus.

Ὅτι λίχνος ὁ Φιλόξενος.

CAP. IX.

Philoxenus gulosus erat, & ventri seruiebat. Quū igitur * olla coqueretur in caupona, tātisper delectabatur, & seipsum odore pascebat. Quū verò magis magísque ei appetitus insurgeret, & natura superaret, natura, ô Dij, nequissima, non amplius hoc sustinens iussit puerum ollam emere. Qui quum respon-

Synecdoche pro ferculo in olla.

ΚΕΦ. θ.

Φιλόξενος λίχνος ἦν καὶ γαστρὸς ἥττων. λοπάδος οὖν ποτὲ ἑψομένης ἐν καπηλείῳ, τέως μὲν εὐφραίνετο, καὶ ἑαυτὸν εἱστία τῇ ὀσμῇ. ἐπεὶ δὲ αὐτῷ ἐπετείνετο ἡ ὄρεξις, καὶ ἡττᾶτο τῆς φύσεως, κακῆς δὲ οὔσης, ὦ θεοί, τηνικαῦτα οὐκ ἐνεγκὼν, προσέταξε τὸν παῖδα πρίασθαι τὴν λοπάδα. ἐπεὶ δὲ ἔφατο πωλεῖν

πωλεῖν αὐτὴν τὸν καπήλον πολλοῦ· ταύτῃ μᾶλλον ἡδίων ἔσται, φησιν, εἰ πλείονος ὠνήσωμαι, χρὴ δὲ καὶ τῶν τοιούτων μνημονεύειν, οὐκ εἰς ζῆλον αὐτῶν, ἀλλ' ὥς τε φεύγειν αὐτά.

deret, cauponem eã magno pretio vendere: Hoc suauior, inquit, & iucundior erit, quo maiori pretio eam emero. Sunt autẽ hęc etiam memorię prodenda, non vt ad imitationem eorum inducamur, sed vt fugere & declinare possimus.

Περὶ τῶν παλαιῶν ζωγράφων.

De vetustis pictoribus.

ΚΕΦ. ι.

CAP. X.

Ὅτε ὑπήρχετο ἡ γραφικὴ τέχνη, καὶ ἦν τρόπον τινὰ ἐν γάλακτι, καὶ ἐν σπαργάνοις, οὕτως ἄρα ἀτέχνως εἴκαζον τὰ ζῶα, ὥστε ἐπιγράφειν αὐτοῖς τοὺς γραφέας, τοῦτο βοῦς, ἐκεῖνο ἵππος, τοῦτο δένδρον.

Quum ars pingendi iã ortum duceret, & quodammodo in lacte fasciisque versaretur, adeò rudi & impolito stylo depinxerunt animantia, vt adscribere ad ea pictores necesse esset. Hoc est bos, illud equus, hoc arbor.

Περὶ Διογένους ἀλγοῦντος τὸν ὦμον.

De Diogene laborante ex humero.

ΚΕΦ. ια.

CAP. XI.

Ἤλγει τὸν ὦμον Διογένης, ἢ τρωθεὶς οἶμαι, ἢ ἐξ ἄλλης τινὸς αἰτίας. ἐπεὶ δὲ ἐδόκει σφόδρα ἀλγεῖν, τῶν τις ἀχθομένων αὐτῷ κατεκερτόμει, λέγων. Τί

Dolebat Diogeni humerus, ex vulnere puto, vel alia quadam causa. Quum igitur vehementi dolore videretur affici, quidam offensus ab eo illudebat ei, dicens: Quin

igitur mortem obis, ô Diogenes, & teipsum his damnis libera? At ille respondit: Eos qui scirent quæ in vita fieri dicique conueniret, in vita manere æquum esse: in quo genere hominum seipsum etiam numerabat. Itaque tibi, qui neq; quid agendum, neque quid dicendum sit noueris, oportunum moriẽdi tempus est. Me verò, qui sciã illa, par est in viuis agere.

Archytæ apophthegma de hominibus.

CAP. XII.

Archytas dicebat: Quemadmodum difficillimè piscem sine spinis inuenias: sic & hominẽ, qui non dolosum spinosumque quiddam habeat admixtum.

Quòd Archilochus seipsum redarguerit.

CAP. XIII.

Critias reprehendit Archilochum, quòd ipse de se pessimè sit loquutus. Nisi enim, inquit, ipse

σὺ οὖν οὐκ ἀποθνήσκεις, ὦ Διόγενες, καὶ σεαυτὸν ἀπαλλάττεις κακῶν; ὁ δὲ εἶπε, τοὺς εἰδότας ἃ δεῖ πράττειν ἐν τῷ βίῳ καὶ ἃ δεῖ λέγειν, τούτους γε ζῆν προσήκει. ὧν καὶ αὐτὸς ὁμολογεῖ εἶναι, σοὶ μὲν οὖν ἔφη, οὐκ εἰδότι τά τε λεκτέα καὶ τὰ πρακτέα, ἀποθανεῖν ἐν καλῷ ἐστιν, ἐμὲ δὲ τὸν ἐπιστήμονα ἐκείνων, πρέπει ζῆν.

Ἀρχύτου ἀπόφθεγμα περὶ ἀνθρώπων.

ΚΕΦ. ιβ.

Ἀρχύτας ἔλεγεν ὥσπερ ἔργον ἐστὶν εὑρεῖν ἰχθὺν ἄκανθαν μὴ ἔχοντα, οὕτω καὶ ἄνθρωπον μὴ κεκτημένον τι δολερὸν, καὶ ἀκανθῶδες.

Ὅτι Ἀρχίλοχος ἑαυτοῦ κατηγορεῖ.

ΚΕΦ. ιγ.

Αἰτιᾶταί γε Κριτίας Ἀρχίλοχον, ὅτι κάκιστα ἑαυτὸν εἶπεν. εἰ γὰρ μὴ, φησὶν, ἐκεῖνος τοιαύτην δόξαν ὑπὲρ

ὑπὲρ ἑαυτοῦ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐξενήνεγκεν, οὐκ ἂν ἐπυθόμεθα ἡμεῖς, οὔτε ὅτι Ἐνιποῦς υἱὸς ἦν τῆς δούλης· οὔθ' ὅτι καταλιπὼν Πάρον διὰ πενίαν, καὶ ἀπορίαν, ἦλθεν εἰς Θάσον· οὔθ' ὅτι ἐλθὼν τοῖς ἐνταῦθα ἐχθρὸς ἐγένετο· οὐδὲ μὴν ὅτι ὁμοίως τοὺς φίλους, καὶ τοὺς ἐχθροὺς κακῶς ἔλεγε. πρὸς δὲ τούτοις (ἦ δ' ὅς) οὔτε ὅτι μοιχὸς ἦν ᾔδειμεν ἄν, εἰ μὴ παρ' αὐτοῦ μαθόντες, οὔτε ὅτι λάγνος καὶ ὑβριστὴς, καὶ τὸ ἔτι τούτων αἴσχιστον, ὅτι τὴν ἀσπίδα ἀπέβαλεν. οὐκ ἀγαθὸς ἄρα ἦν ὁ Ἀρχίλοχος μάρτυς ἑαυτῷ, τοιοῦτον κλέος ἀπολιπὼν, καὶ τοιαύτην ἑαυτῷ φήμην. ταῦτα οὐκ ἐγὼ Ἀρχίλοχον αἰτιῶμαι, ἀλλὰ Κριτίας.

de se talem opinionem & famam in Græciam intulisset, nunquam vtique nos scire potuissemus, neque eum matre Enipo ne serua natum fuisse, neque relicta Paro paupertate rerúmque penuria coactũ in Thasum venisse, neque etiam quòd eò quum venisset aduersus hos inimicitias gessisset: neque tam ingenio maliciolo esse, vt tam amicis quàm inimicis malè loqueretur. Adhæc, inquit, neque eum adulterum, luxuriosum, iniuriosumque esse, neque (quod est vnum ex omnibus turpissimum) scutum abiecisse sciuissemus, nisi ipse de se prædicasset. Nequaquam igitur bonus sibi ipsi testis extitit Archilochus, qui tale dedecus infamiámque sibi conciliauit. Hoc nomine non ego, sed Critias Archilochum accusabat.

De otio. Περὶ ἀργίας.

CAP. XIV. ΚΕΦ. ιδ.

Socrates dicebat sororem libertatis esse otium: testésque huius rei fortissimos, maximæque libertatis populos adducebat, Indos & Persas, qui vtrique segnissimi essent ad negotia: Phrygas verò, & Lydos ad opus faciũdum promptissimos esse, qui cum seruitute degerent.

χρηματισμόν.

Σωκράτης ἔλεγεν, ὅτι ἡ ἀργία ἀδελφὴ τῆς ἐλευθερίας εἴη, καὶ μαρτύριον ἔλεγεν ἀνδρειοτάτους Ἰνδοὺς, καὶ Πέρσας. ἀμφοτέρους δὲ πρὸς χρηματισμὸν ἀργοτάτους εἶναι. Φρύγας δὲ καὶ Λυδοὺς, ἐργατικωτέρους, δουλεύειν δέ.

De iis qui Aristidis & Lysandri filiabus de matrimonio fidem dederant.

Περὶ τῶν μνηστευσαμένων τὰς τοῦ Ἀριστείδου, καὶ τοῦ Λυσάνδρου θυγατέρας.

CAP. XV. ΚΕΦ. ιε.

Aristidis filias, ipso adhuc superstite, matrimonio sibi desponderant Græcorum præstantissimi. Non autem Aristidis vitam respexerunt, neq; iustitiam eius suspexerunt: quoniam si horum æmulatores extitissent, in posterum etiam sponsione non destitissent. Iã verò quum ipse excessisset è vita, illi etiam nihil

Τὰς Ἀριστείδου θυγατέρας ἔτι αὐτοῦ ζῶντος ἐμνηστεύοντο οἱ τῶν Ἑλλήνων δοκοῦντες διαφέρειν. ἔβλεπον δὲ ἄρα οὐκ εἰς τὸν βίον Ἀριστείδου οὐδὲ ἐθαύμαζον αὐτοῦ τὴν δικαιοσύνην. ἐπεὶ τούτων γε εἰ ἦσαν ζηλωταὶ κἂν μετὰ ταῦτα ἐπέμειναν τῇ μνηστείᾳ. νῦν δὲ ὁ μὲν ἀπέθανεν, οἱ δὲ οὐδὲν ἡγήσαντο εἶναι πρᾶγμα

μα κεῖνον πρὸς τὰς κόρας. ἀποθανὼν γὰρ ἐγνώσθη ὁ παῖς Λυσιμάχου, ὅτι πένης ἦν ὄντως, καὶ ἀνέστειλεν ἐκείνοις τοὺς κακοδαίμονας ἐνδόξου τε ἅμα, καὶ σεμνοτάτου γάμου, παρ' ἐμοὶ κριτῇ. παραπλήσιον δὲ καὶ ἐπὶ Λυσάνδρου· μαθόντες γὰρ αὐτὸν εἶναι καὶ πένητα, τὸν γάμον ἀπέδρασαν.

amplius sibi cũ illis puellis esse putarunt. Postea quàm enim vita defunctus esset filius ille Lysimachi, paupertas eius cognita atq; in lucẽ prodita est, quæ res illos etiã infortunatos homines à splendidissimis clarissimísque, vt mea fert opinio, nuptiis deterruit. Idẽ contigit de Lysandro. Quum enim inopem resciuissent eum esse, nuptis renunciauerunt.

Περὶ Ἀντισθένους, καὶ Διογένους.

ΚΕΦ. ιϛ.

Ἐπεὶ ὁ Ἀντισθένης πολλοὺς προὔτρεπεν ἐπὶ φιλοσοφίαν οἱ δὲ οὐδεὶς αὐτῷ προσεῖχεν τέλος ἀγανακτήσας, οὐδένα προσίετο. καὶ Διογένην σὺν ἤλαυνεν ἀπὸ τῆς συνουσίας αὐτοῦ. ἐπεὶ δὲ ἦν λιπαρέστερος ὁ Διογένης, καὶ ἐνέκειτο, ἐνταῦθα ἤδη καὶ τῇ βακτηρίᾳ καθίξεσθαι αὐτοῦ ἠπείλει. καί ποτε καὶ ἔπαισε κατὰ τῆς κεφαλῆς. ὁ δὲ οὐκ ἀπηλλάττετο, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον ἐνέκειτο φιλοπόνως, ἀκούειν αὐτοῦ δι-

De Antisthene & Diogene.

CAP. XVI.

Quum Antisthenes multos ad philosophiæ studiũ inuitaret, & nemo accederet ad eũ: tandem indignatus, nemini potestatem audiendi se peremisit. Quare Diogenẽ etiam è sua conuersatione repulit. Quũ verò frequẽtior & magis assiduus esset Diogenes, etiam illum increpuit, minatúsq; est, se baculũ ei inflicturum: aliquando etiam in caput impegit. At ille non recessit, sed maiori studio cum quadam audiendi

Περὶ Συρακουσίου Δάφνιδος, καὶ βουκολικῶν μελῶν.

ΚΕΦ. ιη.

Δάφνιν τὸν βουκόλον λέγουσιν, οἱ μὲν, ἐρώμενον Ἑρμοῦ. ἄλλοι δὲ υἱόν· τὸ δὲ ὄνομα ἐκ τοῦ συμβάντος σχεῖν· γενέσθαι μὲν αὐτὸν ἐκ νύμφης· τεχθέντα δὲ, ἐκτεθῆναι ἐν δάφνῃ· τὰς δ' ὑπ' αὐτοῦ βουκολουμένας βοῦς φασὶν, ἀδελφὰς γεγονέναι τῶν Ἡλίου, ὧν Ὅμηρος ἐν Ὀδυσσείᾳ μέμνηται. βουκολῶν δὲ κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφνις, ἠράσθη αὐτοῦ νύμφη μία, καὶ ὡμίλησε καλῷ ὄντι καὶ νέῳ, καὶ πρῶτον ὑπηνήτῃ, ἔνθα τοῦ χρόνου ἡ χαριεστάτη ἐστὶν ἥβη τῶν καλῶν μειρακίων, ὥσπού φησι καὶ Ὅμηρος. συνθήκας δὲ ἐποιήσαντο, μηδεμιᾷ ἄλλῃ πλησιάσαι αὐτὸν, καὶ ἐπηπείλησεν ὅτι πεπρωμένον ἐστὶν αὐτὸν στερηθῆναι τῆς ὄψεως, ἐὰν παραβῇ. καὶ εἶχον ὑπὲρ τούτων ῥήτραν πρὸς ἀλλήλους. χρόνῳ δὲ ὕστερον βασιλέως

De Syracusio Daphnide, & bucolicis carminibus.

CAP. XVIII.

Daphnin bubulcum alij perhibent in deliciis Mercurii fuisse, alij filiũ, noménque ex euentu inuenisse. Dicitur enim natus ex nympha: & postquàm in lucem esset editus * sub lauro expositus. Boues verò quas pauit, aiunt sorores fuisse Boum Solis, quarum in Odyssea mentionem facit Homerus. Quum autem in Sicilia pasceret Daphnis, vna ex nymphis eum amare cœpit, venustũ pulchrúmque, & cum ipso rem habuit quum esset in ætatis flore, quo tempore solet pulchrorũ adolescentũ pubes esse speciosissima, vt alicubi dicit etiam Homerus, Pactũmq; inierũt, vt ad nullã aliam accederet, alioquin.n.fatis esseminata est, vt oculis caperetur, si pactũ fuisset transgressus. Atq; de his mutuò fidé dederũt. Aliquibus verò diebus

Vide etiam in Hist. animal. lib. 8. c. 15.

* in.

pòst, quum regis filia deperiret eum, vino inebriatus, violauit fidem, & cum puella commercium agitauit. Hinc Bucolica primùm cantari cœpta sunt, quibus hoc oculorum Daphnidis incommodum materiam dedit. Primus id genus carmina Stesichorus Himeræus scripsisse traditur.

θυγατρὸς ἐρασθείσης αὐτοῦ, οἰνωθεὶς ἔλυσε τὴν ὁμολογίαν, καὶ ἐπλησίασε τῇ κόρῃ. ἐκ δὲ τούτου τὰ βουκολικὰ μέλη πρῶτον ᾔσθη, καὶ εἶχεν ὑπόθεσιν τὸ πάθος, τὸ κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ. καὶ Στησίχορόν γε τὸν Ἱμεραῖον τῆς τοιαύτης μελοποιΐας ἀπάρξασθαι †.

De eo qui proprios dentes absorbuit.

CAP. XIX.

Eurydamus Cyrenæus in cæstuum lucta victoriã adeptus est: quùmque ab aduersario dentes essent ei excussi, statim eos absorbuit, ne qui contrà luctabatur, animaduerteret.

Περὶ τοῦ καταπιόντος τοὺς ἰδίους ὀδόντας.

ΚΕΦ. ιθ.

Εὐρυδάμας ὁ Κυρηναῖος πυγμῇ ἐνίκησεν, ἐκκρουσθεὶς μὲν ὑπὸ τοῦ ἀνταγωνιστοῦ τοὺς ὀδόντας, καταπιὼν δὲ αὐτούς, ἵνα μὴ αἴσθηται ὁ ἀντίπαλος.

De Agesilao.

CAP. XX.

Rex Persarum de contrahenda amicitia legatos ad Agesilaum misit: qui respondit, fieri non posse, vt sua priuatim

Περὶ Ἀγησιλάου.

ΚΕΦ. κ.

Ὅτι ὁ Πέρσης ἐπέστειλε πρέσβεις Ἀγησιλάῳ φίλον αὐτὸν ἔχειν. ἀντεπέστειλε δὲ Ἀγησίλαος, ὅτι οὐ δυνατὸν φίλον αὐτὸν Ἀγησιλάου

λάκι ἰδίᾳ εἶη. εἰ δὲ εἴη Λακεδαιμονίοις κοινῇ φίλος, δῆλον ὅτι καὶ αὐτὸς ἔσται, ἐφ' ἅπασι γὰρ καὶ ἐκεῖνον ἀριθμεῖσθαι.

amicitia frueretur. Sin Lacedæmoniis communiter omnibus amicus fieret, se quoque in amicitiæ ius venturum inquiebat, quandoquidem inter omnes etiam ipse locum haberet.

Περὶ Πλάτωνος.

ΚΕΦ. κα.

Ὅτι τὸν Πλάτωνα ἡ Περικτιόνη ἔφερεν ἐν ταῖς ἀγκάλαις. θύοντι δὲ τῷ Ἀρίστωνι ἐν Ὑμηττῷ ταῖς μούσαις ἢ ταῖς νύμφαις, οἱ μὲν πρὸς τὴν ἱερουργίαν ἦσαν· ἡ δὲ κατέκλινε Πλάτωνα ἐν ταῖς πλησίον μυρρίναις δασείαις, οὔσαις καὶ πυκναῖς καθεύδοντι δὲ ἑσμὸς μελισσῶν Ὑμηττίου μέλιτος ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ καθίσασαι ὑπῆδον, τὴν τοῦ Πλάτωνος εὐγλωττίαν μαντευόμεναι ἐντεῦθεν.

De Platone.

CAP. XXI.

Platonem in vlnis ferebat Perictione. Quum verò Ariston sacra litaret in Hymetto Musis aut Nymphis, dum obeundæ rei diuinæ darent operã, illa Platonem in proximis myrtis, densis & opacis, reposuit. Cui repentè examen apum, Hymettij mellis opifices, in os insidentes, suis strepebãt bombis: præsignificantes ita Platonis eloquétiam, & linguæ facundiam.

Περὶ Διωξίππου.

ΚΕΦ. κβ.

Ὅτι Διώξιππος παρόντος Ἀλεξάνδρου, καὶ Μακεδόνων, ῥόπαλον λαβὼν, Κόρραγον τὸν Μακε-

De Dioxippo.

CAP. XXII.

Dioxippus in Alexandri Macedonúmq; præsentia correpta claua, Corragũ armatũ ex Ma-

cedonibus ad certamen prouocauit: & quum ei haſtam excuſſiſſet, vi rapuit hominem cum armis, & iacentis colum calcauit, ſtrictóq; gladio ipſius, quo cinctus erat, armatum interemit. Quamobrem Alexander illum odio habuit. quod quum videret, animum deſpondit, & triſtitia mœroréque confectus, viuere deſiit.

δόντα ὁπλίτην μονομαχῆσαι, καὶ ἐκκρούσας αὐτοῦ τὸ ξυστὸν, καὶ ἁρπάσας τὸν ἄνδρα σὺν τῇ πανοπλίᾳ, ἐπιβὰς ἐπὶ τὸν αὐχένα αὐτοῦ κειμένου, τὴν μάχαιραν ἣν ὑπέζωστο ὑφαρπάσας, ἀπέκτεινε τὸν ὁπλίτην, ἐμισήθη δὲ ὑπὸ Ἀλεξάνδρου. ὁ δὲ ἀπογνοὺς ὡς μισηθεὶς ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἀθυμήσας ἀπέθανε.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

βίβλιον ἑνδέκατον.

ÆLIANI VARIÆ HISTORIÆ,

LIBER XI.

Περὶ Ὀρικάδμου, καὶ τοῦ παλαίειν.

ΚΕΦ. α.

ΟΤΙ Ὀρικάδμος πάλης ἐγένετο νομοθέτης, καθ' ἑαυτὸν ἐπινοήσας τὸν Σικελὸν τρόπον καλούμενον παλαίειν.

De Oricadmo, & arte pugilandi.

CAP. I.

ORicadmus luctæ & pugilationis fuit Legislator, suáque industria Siculum morem pugilandi (quem vocant) excogitauit.

De Orœbantij carminibus, & Daretu, & Melisandri.

Περὶ Ὀροιβαντίου ἐπῶν, καὶ Δάρητος, καὶ Μελισάνδρου.

CAP. II.

ΚΕΦ. β.

Orœbantij Trœzenij poëmata ante Homerum extiterunt, vt ferunt Trœzenij. Item Dares Phryx, vt dicunt, ante Homerum vixit, cuius Phrygiam Iliadem vsque in hunc diem cõseruari scio. Melisander Lapitharum & Centaurorum pugnam literis prodidit.

Ὅτι ἦν Ὀροιβαντίου Τροιζηνίου ἔπη πρὸ Ὁμήρου, ὥς φασιν οἱ Τροιζηνίων λόγοι. καὶ τὸν Φρύγα δὲ Δάρητα, οὗ φρυγίαν Ἰλιάδα ἔτι καὶ νῦν ἀποσωζομένην οἶδα, πρὸ Ὁμήρου καὶ τοῦτον γενέσθαι λέγουσι. Μελίσανδρος ὁ Μιλήσιος Λαπιθῶν καὶ Κενταύρων μάχην ἔγραψεν.

De Iccho, & lucta.

Περὶ Ἰκχοῦ, καὶ πάλης.

CAP. III.

ΚΕΦ. γ.

Alibi scribitur ἰκκός.

Icchus Tarentinus luctas exercuit, sobriè per vniuersum pugilandi tẽpus viuendo, moderatè cibis vescendo, & à venere per totam vitam abstinendo.

Ὅτι *Ἰκχὸς ὁ Ταραντῖνος πάλης ὑπῆρξατο, σωφρονέστερον τὸν τῆς ἀθλήσεως χρόνον διαζήσας, καὶ κεκολασμένῃ τροφῇ διαβιώσας καὶ ἀφροδίτης ἀμαθὴς διατελέσας.

Περὶ

Περὶ Ἀγαθοκλέους φαλακρώματος.

De caluicie Agathoclis.

ΚΕΦ. δ.

CAP. IV.

Ἀγαθοκλέα φασὶ τὸν Σικελίας τύραννον γελοιότατα τὴν κεφαλὴν ἀσχημονεῖν. ψιλουμένης γὰρ αὐτῆς κατὰ μικρὰ ὑποῤῥεουσῶν αὐτῷ τῶν τριχῶν, ὁ δὲ αἰδούμενος περικάλυμμα κώμης ἐποιήσατο τὸν μυῤῥίνης στέφανον, καὶ ἦν πρόβλημα τῆς ψιλώσεως. ἤδεσαν μέν τοι τὸ φαλάκρωμα Συρακούσιοι, καὶ τὴν εἰς αὐτὸν τῶν τριχῶν ἐπιβολὴν οὐκ ἠγνόουν ἐσιώπων δὲ διὰ τὸ τῶν τολμημάτων αὐτοῦ, καὶ ἀσεβημάτων ἐμμανές.

Agathoclem Siciliæ tyrannum aiunt perquàm ridiculo & turpissimo capite fuisse. Quum enim paulatim defluentibus capillis denudaretur, pudore ductus myrtea corona crinem obtexit, quæ quasi vallum erat & tegmen caluitii. Hæc crinium destitutio, & aliorum adiectio, Syracusanos non fugiebat: silentio tamen inuoluere cogebantur, propter impiam & ad audendam proiectarum tyranni mentem.

ἐπιβολήν.

Περὶ τινῶν ἀδίκως ἱεροσυλίας καταγνωσθέντων.

De quibusdam iniusti sacrilegij nomine condemnatis.

Κεφ. ε.

CAP. V.

Ἔθυόν τινες ἐν Δελφοῖς· τούτοις ἐπιβουλεύοντες Δελφοὶ εἰς τὰ κανᾶ ἔνθα ἦν αὐτοῖς ὅ,τε λιβανωτὸς, καὶ τὰ πόπανα,

Quum aliqui sacrificium Apollini offerrent, Delphi per insidias eos circumuenerunt, & thuri placentisque in cani-

ſtris clàm adiecerunt ſacras pecunias, atque ſic comprehenſos eos tanquam ſacrilegos, abductos in petram, iuxta legem Delphicam præcipites dederunt.

ἐνέϐαλον τῶν ἱερῶν χρημάτων λάθρα. λαϐόντες οὖν αὐτοὺς ὡς θεοσύλας ἀπήγαγον ἐπὶ τὴν πέτραν, καὶ κατεκρήμνισαν κατὰ τὸν Δηλφικὸν νόμον.

De mœcho.

CAP. VI.

Accidit, vt in oppido Theſpiarum adulter caperetur: atque quum per forum vinctus duceretur, aliqui ex familiaribus & amicis eum vi eripuerunt, ex quo mota eſt ſeditio, multæque cædes factæ ſunt.

Περὶ μοιχοῦ.

ΚΕΦ. ϛ.

Συνέϐη τινὰ μοιχὸν ἁλῶναι ἐν Θεσπιαῖς, εἶτα ἤγετο διὰ τῆς ἀγορᾶς δεδεμένος. ἀφείλοντο οὖν αὐτὸν οἱ ἑταῖροι. ἐξήφθη οὖν στάσις, καὶ συνέπεσε γενέσθαι φόνοις πολλοῖς.

De Lyſandro & Alcibiade.

CAP. VII.

Idem ferè Plutarchus in vita Lyſandri.

Eteocles Lacedæmonius dicebat, duos Lyſandros Spartam ferre non poſſe, & Archeſtratus Athenienſis dicebat, duos Alcibiades in ciuitate Athenienſium tolerari nō poſſe. Adeò intolerabiles erant ſuis vterque ciuibus.

Περὶ Λυσάνδρου, καὶ Ἀλκιϐιάδου.

ΚΕΦ. ζ.

Ἔλεγεν Ἐτεοκλῆς ὁ Λάκων δύο Λυσάνδρους τὴν Σπάρτην μὴ ἂν ὑπομεῖναι. καὶ Ἀρχέστρατος ὁ Ἀθηναῖος ἔλεγε δύο Ἀλκιϐιάδας τὴν τῶν Ἀθηναίων. οὕτως ἄρα αὐτῶν, † καὶ οἱ ἑκάτεροι ἦσαν ἀφόρητοι.

ἑκάτεροι.

Περὶ

Περὶ Ἱππάρχου τελευτῆς.

ΚΕΦ. η.

Ἵππαρχος ἀνῃρέθη ὑπὸ Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος· ὅτι ἐν τοῖς Παναθηναϊκοῖς κομίσαι, κανοῦν τῇ θεῷ, κατὰ τὸν νόμον τὸν ἐπιχώριον, οὐκ εἴασε τὴν ἀδελφὴν τὴν Ἁρμοδίου, καὶ ἴσως ἀξίαν οὖσαν.

Περί τινων ἀρίστων πενήτων καὶ δῶρα μὴ προσηκαμένων.

ΚΕΦ. θ.

Οἱ τῶν Ἑλλήνων ἄριστοι πενίᾳ διέζων παρὰ πάντα τὸν βίον. ἐπαινείτωσαν οὖν πλοῦτον ἔτι, μετὰ τοὺς τῶν Ἑλλήνων ἀρίστους, οἷς ἡ πενία παρὰ πάντα τὸν βίον συνεκληρώθη, εἰσὶ δὲ οὗτοι, οἷς Ἀριστείδης ὁ Λυσιμάχου, ἀνὴρ πολλὰ μὲν ἐν πολέμῳ κατορθώσας, καὶ τοὺς φόρους δὲ τοῖς Ἕλλησι τάξας. ἀλλ' οὗτός γε ὁ τοιοῦτος οὔτε ἐντάφια

De Hipparchi morte.

CAP. VIII.

Hipparchus ab Harmodio & Aristogitone interfectus est, eò quod sororem Harmodij, quæ deo canistrum more patrio ferret, in Panathenaicis admittere noluerat, eo honore fortasse non indignam.

De quibusdam laudatissimis pauperrimisq; viris, qui dona recipere noluerunt.

CAP. IX.

Omnium Græcorum clarissimi præstantissimíque viri per totam vitam in extrema mendicitate versati sunt. Quis igitur diuitias laudarit, quum omnium Græcorum probatissimis viris sorte quadam paupertas per vniuersam vitam adhæserit? sunt autẽ hæc eorum nomina: velut Aristides filius Lysimachi, qui multa pręclarè domi militiæque gessit, & Græcis tributum ordinauit: at ille non tãtùm post obitũ reliquit,

vt exequiis celebrandis sumptus esset. Phocion etiam egenus erat, attamen quum Alexander mitteret ei centum talenta, interrogauit, Quã ob causam hæc mihi donat? Qui quum responderent, quoniam te solũ ex omnibus Atheniensibus bonum honestúmque virum iudicat: Sinat igitur, inquit, me talem esse.

Etiam Epaminondas Polyinnidis filius, pauper erat. Quum autem Iason ei quinquaginta aureos numos misisset, Iniuriam, inquit, mihi facere incipis. Et quinquaginta drachmis à ciue fœnore acceptis, vt essent pro viatico, profectus est in Peloponnesum. Quum verò nuncium allatum esset, armigerum eius pecunias à captiuo quodam cepisse. Mihi, inquit, da scutum. Tu verò tibi cauponam eme in qua viuas. Non enim vlteriùs pericula subire voles, quum diues sis factus.

Daricos forsè intelligit, quos χρυσοῦς. Athenienses vocabant, vt scribit Suidas.

ἑαυτῷ κατέλιπεν ἱκανά. καὶ Φωκίων δὲ πένης ἦν, Ἀλεξάνδρου δὲ πέμψαντος αὐτῷ τάλαντα ἑκατὸν, ἠρώτα, Διὰ τίνα αἰτίαν μοὶ δίδωσιν; ὡς δ' εἶπον, ὅτι μόνον αὐτὸν ἡγεῖται Ἀθηναίων καλὸν καὶ ἀγαθόν· οὐκοῦν, ἔφη, ἐασάτω με τοιοῦτον εἶναι.

Καὶ Ἐπαμινώνδας δὲ ὁ Πολύμνιδος πένης ἦν. Ἰάσονος δὲ αὐτῷ πέμψαντος πεντήκοντα † χρυσία, ὅδε ἀδίκων ἔφη ἄρχεις χειρῶν. δανεισάμενος δὲ παρά τινος τῶν πολιτῶν πεντήκοντα δραχμὰς, ἐφόδιον, εἰς Πελοπόννησον ἐνέβαλε. πυθόμενος δὲ τὸν ὑπασπιστὴν αὐτοῦ χρήματα εἰληφέναι παρά τινος τῶν αἰχμαλώτων, ἐμοὶ μὲν, εἶπεν, ἀπόδος τὴν ἀσπίδα· σεαυτῷ δὲ πρίω καπηλεῖον, ἐν ᾧ καταζήσεις, οὐ γὰρ ἔτι κινδυνεύειν ἐθελήσεις πλούσιος γενόμενος.

Πελοπίδας δὲ ἐπιτιμώντων αὐτῷ τῶν φίλων

Pelopidas quum obiurgarent eum amici, quòd

ἔτι χρημάτων ἀμελεῖ, πράγματος εἰς τὸν βίον λυσιτελοῦς. Νὴ τὸν Δία, εἶπε, λυσιτελές, ἀλλὰ Νικομήδει τούτῳ, δείξας χωλόν τινα, καὶ ἀνάπηρον.

Ὅτι Σκιπίων τέσσαρα καὶ πεντήκοντα ἔτη βιώσας, οὐδὲν οὔτε ἐπρίατο, οὔτε ἀπέδοτο. οὕτως ἄρα ὀλίγων ἐδεῖτο. ἀσπίδα δὲ αὐτῷ τινος ἐπιδείξαντος εὖ κεκοσμημένην, εἶπεν· ἀλλὰ τόν γε Ῥωμαῖον ἄνδρα προσήκει ἐν τῇ δεξιᾷ τὰς ἐλπίδας ἔχειν, ἀλλ᾽ οὐκ ἐν τῇ ἀριστερᾷ.

Ὅτι Ἐφιάλτης ὁ Σοφωνίδου πενέστατος ἦν. δέκα δὲ τάλαντα διδόντων αὐτῷ τῶν ἑταίρων, ὁ δὲ οὐ προσήκατο, εἰπών· ταῦτά με ἀναγκάσει αἰδούμενον ὑμᾶς, καταχαρίσασθαί τι τῶν δικαίων. μὴ αἰδούμενον δὲ, μηδὲ χαριζόμενον ὑμῖν, ἀχάριστον δόξαι.

pecuniariæ rei ad vitam tuendam conferentis, nullam curam gereret. Et inquit, me hercule, res vtilis est, verùm huic Nicomedi: intento digito in hominem quendam claudum & mutilum.

Scipio quinquaginta quatuor annorum vitæ spatium emensus, neque emit, neque vendidit quicquam. Adeò paucis fuerat contentus. Quum autem quidam ei scutum eleganter apparatum ostenderet, dixisse fertur, Atqui Romanum ciuem par est in dextra spem ponere, non in sinistra.

Ephialtes Sophonidæ filius pauperrimus fuit: etsi verò amici decem talenta ipsi dono darent, non accepit: Hæc (inquiens) me cogerent, reuerentem quidem vos, aliquid præter ius concedere: sin minùs vos, obseruarem, ingratissimum videri.

pòst, quum regis filia deperiret eum, vino inebriatus, violauit fidem, & cum puella commercium agitauit. Hinc Bucolica primùm cantari cœpta sunt, quibus hoc oculorum Daphnidis incommodum materiam dedit. Primus id genus carmina Stesichorus Himeræus scripsisse traditur.

ᾄδω φασί.

θυγατρὸς ἐρασθείσης αὐτοῦ, οἰνωθεὶς ἔλυσε τὴν ὁμολογίαν, καὶ ἐπλησίασε τῇ κόρῃ. ἐκ δὲ τούτου τὰ βουκολικὰ μέλη πρῶτον ᾔσθη, καὶ εἶχεν ὑπόθεσιν τὸ πάθος, τὸ κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ. καὶ Στησίχορόν γε τὸν Ἱμεραῖον τῆς τοιαύτης μελοποιίας ὑπάρξασθαι †.

De eo qui proprios dentes absorbuit.

CAP. XIX.

Eurydamus Cyrenæus in cæstuum lucta victoriā adeptus est: quùmque ab aduersario dentes essent ei excussi, statim eos absorbuit, ne qui contrà luctabatur, animaduerteret.

Περὶ τοῦ καταπιόντος τοὺς ἰδίους ὀδόντας.

ΚΕΦ. ιθ.

Εὐρυδάμας ὁ Κυρηναῖος πυγμῇ ἐνίκησεν, ἐκκρουσθεὶς μὲν ὑπὸ τοῦ ἀνταγωνιστοῦ τοὺς ὀδόντας, καταπιὼν δὲ αὐτούς, ἵνα μὴ αἴσθηται ὁ ἀντίπαλος.

De Agesilao.

CAP. XX.

Rex Persarum de contrahenda amicitia legatos ad Agesilaum misit: qui respondit, fieri non posse, vt sua priuatim

Περὶ Ἀγησιλάου.

ΚΕΦ. κ.

Ὅτι ὁ Πέρσης ἐπέστελλε πρὸς Ἀγησίλαον φίλον αὐτὸν ἔχειν· ἀντεπέστειλε δὲ Ἀγησίλαος, ὅτι οὐ δυνατὸν φίλον αὐτὸν Ἀγησι-

λάῳ

λᾶν ἰδίᾳ ἐστι. εἰ δὲ εἴη Λακεδαιμονίοις κοινῇ φίλος, δῆλον ὅτι καὶ αὐτοῦ ἔσεσθαι, ἐν ἅπασι γὰρ καὶ ἐκεῖνον ἀριθμεῖσθαι.

amicitia frueretur. Sin Lacedæmoniis communiter omnibus amicus fieret, se quoque in amicitiæ ius venturum inquiebat, quandoquidem inter omnes etiam ipse locum haberet.

Περὶ Πλάτωνος.

ΚΕΦ. κα.

Ὅτι τὸν Πλάτωνα ἡ Περικτιόνη ἔφερεν ἐν ταῖς ἀγκάλαις. θύοντι δὲ τοῦ Ἀρίστωνι ἐν Ὑμηττῷ ταῖς μούσαις ἢ ταῖς νύμφαις, οἱ μὲν πρὸς τὴν ἱερουργίαν ἦσαν· ἡ δὲ κατέκλινε Πλάτωνα ἐν ταῖς πλησίον μυῤῥίναις δασείαις, οὔσαις καὶ πυκναῖς καθεύδοντι δὲ ἑσμὸς μελιττῶν Ὑμηττίου μέλιτος ἐν τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ καθίσασαι ὑπῇδον, τὴν τοῦ Πλάτωνος εὐγλωττίαν μαντευόμεναι ἐντεῦθεν.

De Platone.

CAP. XXI.

Platonem in vlnis ferebat Perictione. Quum verò Ariston sacra litaret in Hymetto Musis aut Nymphis, dum obeundæ rei diuinæ darent operã, illa Platonem in proximis myrtis, densis & opacis, reposuit. Cui repentè examen apum, Hymettij meliis opifices, in os insidentes, suis strepebãt bombis: præsignificantes ita Platonis eloquétiam, & linguæ facundiam.

Περὶ Διωξίππου.

ΚΕΦ. κβ.

Ὅτι Διώξιππος παρόντος Ἀλεξάνδρου, καὶ Μακεδόνων, ῥόπαλον λαβὼν, Κόῤῥαγον τὸν Μακε-

De Dioxippo.

CAP. XXII.

Dioxippus in Alexandri Macedonúmq; præsentia correpta claua, Corragũ armatũ ex Ma-

cedonibus ad certamen prouocauit: & quum ei hastam excussisset, vi rapuit hominem cum armis, & iacentis colum calcauit, strictóq; gladio ipsius, quo cinctus erat, armatum interemit. Quamobrem Alexander illum odio habuit. quod quum videret, animum despondit, & tristitia mœroréque confectus, viuere desiit.

δόντα ὁπλίτην μονομαχῆσαι, καὶ ἐκκρούσας αὐτοῦ τὸ ξυστὸν, καὶ ἁρπάσας τὸν ἄνθρωπον τῇ πανοπλίᾳ, ἐπιβὰς ἐπὶ τὸν αὐχένα αὐτοῦ κειμένου, τὴν μάχαιραν αὐτοῦ ἣν ὑπέζωστο ὑφαρπάσας, ἀπέκτεινε τὸν ὁπλίτην, ἐμισήθη δὲ ὑπὸ Ἀλεξάνδρου. ὁ δὲ ἀπογνοὺς ὡς μισηθεὶς ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἀθυμήσας ἀπέθανε.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

βίβλιον ἑνδέκατον.

ÆLIANI VARIÆ HISTORIÆ,

LIBER XI.

Περὶ Ὀρικάδμου, καὶ τοῦ παλαίειν.

ΚΕΦ. α.

ΟΤΙ Ὀρικάδμος πάλης ἐγένετο νομοθέτης, καθ' ἑαυτὸν ἐπινοήσας τὸν Σικελὸν τρόπον καλούμενον παλαίειν.

De Oricadmo, & arte pugilandi.

CAP. I.

ORicadmus luctæ & pugilationis fuit Legislator, suáque industria Siculum morem pugilandi (quem vocant) excogitauit.

De Orœbantij carminibus, & Darete, & Melisandri.

CAP. II.

Orœbantij Trœzenij poëmata ante Homerum extiterunt, vt ferunt Trœzenij. Item Dares Phryx, vt di unt, ante Homerum vixit, cuius Phrygiam ili dem vsque in hunc diem cõseruari scio. Melisander Lapitharum & Centaurorum pugnam literis prodidit.

De Iccho, & lucta.

CAP. III.

Alibi scribitur ἰκκὸς.

Icchus Tarentinus luctas exercuit, sobriè per vniuersum pugilandi tẽpus viuendo, moderatè cibis vescendo, & à venere per totam vitam abstinendo.

Περὶ Ὀροιβαντίου ἐπῶν, καὶ Δάρητος, καὶ Μελισάνδρου.

ΚΕΦ. β.

Ὅτι ἦν Ὀροιβαντίου Τροιζηνίου ἔπη πρὸ Ὁμήρου, ὥς φασιν οἱ Τροιζηνίων λόγοι. καὶ τὸν Φρύγα δὲ Δάρητα, οὗ Φρυγίαν Ἰλιάδα ἔτι καὶ νῦν ἀποσωζομένην οἶδα, πρὸ Ὁμήρου καὶ τοῦτον γενέσθαι λέγουσι. Μελίσανδρος ὁ Μιλήσιος Λαπιθῶν καὶ Κενταύρων μάχην ἔγραψεν.

Περὶ Ἴκχου, καὶ πάλης.

ΚΕΦ. γ.

Ὅτι Ἴκχος ὁ Ταραντῖνος πάλης ὑπῆρξατε, σωφρονέστερον τὸν τῆς ἀθλήσεως χρόνον διαζήσας, καὶ κεκολασμένῃ τροφῇ διαβιώσας καὶ ἀφροδίτης ἀμαθὴς διατελέσας.

Περὶ

Περὶ Ἀγαθοκλέους φαλακρώματος.	*De caluicie Agathoclis.*
ΚΕΦ. δ.	CAP. IV.
Ἀγαθοκλέα φασὶ τὸν Σικελίας τύραννον γελοιότατα τὴν κεφαλὴν ἀσχημονεῖν. ψιλουμένης γὰρ αὐτῆς κατὰ μικρὰ ὑπορρεουσῶν αὐτῷ τῶν τριχῶν, ὥστε αἰδούμενος περικάλυμμα κόμης ἐποιήσατο τὸν μυρρίνης στέφανον, καὶ ἦν πρόβλημα τῆς ψιλώσεως. ᾔδεσαν μὲν οὖν τὸ φαλάκρωμα Συρακούσιοι, καὶ τὴν εἰς αὐτὸν τῶν τριχῶν ἐπιβολὴν οὐκ ἠγνόουν ἐσιώπων δὲ διὰ τὸ τῶν τολμημάτων αὐτοῦ, καὶ ἀσεβημάτων ἐμμανές.	Agathoclem Siciliæ tyrannum aiunt perquàm ridiculo & turpissimo capite fuisse. Quum enim paulatim defluentibus capillis denudaretur, pudore ductus myrtea corona crinem obtexit, quæ quasi vallum erat & tegmen caluitii. Hæc crinium destitutio, & aliorum adiectio, Syracusanos non fugiebat: silentio tamen inuoluere cogebantur, propter impiam & ad audendam proiectarum tyranni mentem.
Περὶ τινῶν ἀδίκως θεοσυλίας κατακριθέντων.	*De quibusdam iniusti sacrilegij nomine condemnatis.*
Κεφ. ε.	CAP. V.
Ἔθυόν τινες ἐν Δελφοῖς· τούτοις ἐπιβουλεύοντες Δελφοὶ εἰς τὰ κανᾶ ἔνθα ἦν αὐτοῖς ὅ,τε λιβανωτὸς, καὶ τὰ πόπανα,	Quum aliqui sacrificium Apollini offerrent, Delphi per insidias eos circumuenerunt, & thuri placentísque in cani-

ἀποβολὴν.

stris clàm adiecerunt sacras pecunias, atque sic comprehensos eos tanquam sacrilegos, abductos in petram, iuxta legem Delphicam præcipites dederunt.

ἐνέβαλον τῶν ἱερῶν χρημάτων λάθρα. λαβόντες σὺν αὐτοὺς ὡς ἱεροσύλους ἀπήγαγον ἐπὶ τὴν πέτραν, καὶ κατεκρήμνισαν κατὰ τὸν Δελφικὸν νόμον.

De mœcho.

CAP. VI.

Περὶ μοιχοῦ.

ΚΕΦ. ϛ.

Accidit, vt in oppido Thespiarum adulter caperetur: atque quum per forum vinctus duceretur, aliqui ex familiaribus & amicis eum vi eripuerunt, ex quo mota est seditio, multæque cædes factæ sunt.

Συνέβη τινὰ μοιχὸν ἁλῶναι ἐν Θεσπιαῖς, εἶτα ἤγετο διὰ τῆς ἀγορᾶς δεδεμένος. ἀφείλοντο οὖν αὐτὸν οἱ ἑταῖροι. ἐξήφθη σὺν στάσις, καὶ συνέπεσε γενέσθαι φόνους πολλούς.

De Lysandro & Alcibiade.

CAP. VII.

Περὶ Λυσάνδρου, καὶ Αλκιβιάδου.

ΚΕΦ. ζ.

Idem ferè Plutarchus in vita Lysandri.

Eteocles Lacedæmonius dicebat, duos Lysandros Spartam ferre non posse. & Archestratus Atheniensis dicebat, duos Alcibiades in ciuitate Atheniensium tolerari nō posse. Adeò intolerabiles erant suis vterque ciuibus.

ἑκάτεροι.

Ελεγεν Ετεοκλῆς ὁ Λάκων δύο Λυσάνδρους τὴν Σπάρτην μὴ ἂν ὑπομεῖναι. καὶ Αρχέστρατος ὁ Αθηναῖος ἔλεγε δύο Αλκιβιάδας τὴν τῶν Αθηναίων. οὕτως ἄρα αὐτῶν, † καὶ οἱ ἑτεροι ἦσαν ἀφόρητοι.

Περὶ

Περὶ Ἱππάρχου τελευτῆς.

ΚΕΦ. η.

Ἵππαρχος ἀνῃρέθη ὑπὸ Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος· ὅτι ἐν τοῖς Παναθηναϊκοῖς κομίζειν κανοῦν τῇ θεῷ, κατὰ τὸν νόμον τὸν ἐπιχώριον, οὐκ εἴασε τὴν ἀδελφὴν τὴν Ἁρμοδίου, καὶ ἴσως ἀξίαν οὖσαν.

Περί τινων ἀρίστων πενήτων καὶ δῶρα μὴ προσηκαμένων.

ΚΕΦ. θ.

Οἱ τῶν Ἑλλήνων ἄριστοι πενίᾳ διέζων παρὰ πάντα τὸν βίον. ἐπαινείτωσαν οὖν πλοῦτον ἔτι τινὲς ἔτι, μετὰ τοὺς τῶν Ἑλλήνων ἀρίστους, οἷς ἡ πενία παρὰ πάντα τὸν βίον συνεκληρώθη, εἰσὶ δὲ οὗτοι, οἷον Ἀριστείδης ὁ Λυσιμάχου, ἀνὴρ πολλὰ μὲν ἐν πολέμῳ κατορθώσας, καὶ τοὺς φόρους δὲ τοῖς Ἕλλησι τάξας. ἀλλ' οὗτός γε ὁ τοιοῦτος οὔτε ἐντάφια

De Hipparchi morte.

CAP. VIII.

Hipparchus ab Harmodio & Aristogitone interfectus est, eò quod sororem Harmodij, quæ deo canistrum more patrio ferret, in Panathenaicis admittere noluerat, eo honore fortasse non indignam.

De quibusdam laudatissimis pauperrimisque viris, qui dona recipere noluerunt.

CAP. IX.

Omnium Græcorum clarissimi præstantissimique viri per totam vitam in extrema mendicitate versati sunt. Quis igitur diuitias laudarit, quum omnium Græcorum probatissimis viris sorte quadam paupertas per vniuersam vitam adhæserit? sunt autẽ hæc eorum nomina: velut Aristides filius Lysimachi, qui multa preclarè domi militiæque gessit, & Græcis tributum ordinauit: at ille non tãtùm post obitũ reliquit,

ὅτι χρημάτων ἀμελεῖ, πράγματος εἰς τὸν βίον λυσιτελοῦς. Νὴ τὸν Δία, εἶπε, λυσιτελές, ἀλλὰ Νικομήδει τούτῳ, δείξας χωλόν τινα, καὶ ἀνάπηρον.

Ὅτι Σκιπίων τέσσαρα καὶ πεντήκοντα ἔτη βιώσας, οὐδὲν οὔτε ἐπρίατο, οὔτε ἀπέδοτο. οὕτως ἄρα ὀλίγων ἐδεῖτο. ἀσπίδα δὲ αὐτῷ τινος ἐπιδείξαντος εὖ κεκοσμημένην, εἶπεν· ἀλλὰ τόν γε Ῥωμαῖον ἄνδρα προσήκει ἐν τῇ δεξιᾷ τὰς ἐλπίδας ἔχειν, ἀλλ᾽ οὐκ ἐν τῇ ἀριστερᾷ.

Ὅτι Ἐφιάλτης ὁ Σοφωνίδου πενέστατος ἦν. δέκα δὲ τάλαντα διδόντων αὐτῷ τῶν ἑταίρων, ὁ δὲ οὐ προσήκατο, εἰπών· ταῦτά με ἀναγκάσει αἰδούμενον ὑμᾶς, καταχαρίσασθαί τι τῶν δικαίων. μὴ αἰδούμενον δὲ, μηδὲ χαριζόμενον ὑμῖν, ἀχάριστον δόξαι.

pecuniariæ rei ad vitam tuendam conferentis, nullam curam gereret. Et inquit, me hercule, res vtilis est, verùm huic Nicomedi: intento digito in hominem quendam claudum & mutilum.

Scipio quinquaginta quatuor annorum vitæ spatium emensus, neque emit, neque vendidit quicquam. Adeò paucis fuerat contentus. Cùm autem quidam ei scutum eleganter apparatum ostenderet, dixisse fertur, Atqui Romanum ciuem par est in dextra spem ponere, non in sinistra.

Ephialtes Sophonidæ filius pauperrimus fuit: etsi verò amici decem talenta ipsi donodarent, non accepit: Hæc (inquiens) me cogerent, reuerentem quidem vos, aliquid præter ius concedere: sin minùs vos, obseruarem, ingratissimum videri.

De Zoilo.

CAP. X.

Zoilus Amphipolitanus, qui ſtylum in Homerum, Platonem, alióſque ſtrinxit, Polycratis fuit auditor. Hic verò Polycrates etiam accuſationem ſcripſit contra Socratem. Zoilus autem ille, canis rhetoricus nominatus eſt. Erat is talis. Barbam promiſſam alebat, caput vſque ad cutē radebat, pallium ſupra genua pendebat, ſtudioſus malè loquendi, ſerendis litibus operam ſeduò dabat: contumelioſus denique & ad reprehenſiones procliuis erat miſer ille. Et quum rogaret ab eo quidam eruditus vir, quamobrem omnibus malè loqueretur? Quoniam (inquit) malè facere quum velim, non poſſum.

Περὶ Ζωΐλου.

ΚΕΦ. ι.

Ζωΐλος ὁ Ἀμφιπολίτης ὁ καὶ εἰς Ὅμηρον γράψας, καὶ εἰς Πλάτωνα, καὶ εἰς ἄλλους, Πολυκράτους μὲν ἀκουστὴς ἐγένετο· οὗτος δὲ ὁ Πολυκράτης καὶ τὴν κατηγορίαν ἔγραψε τὴν κατὰ Σωκράτους. ἐκαλεῖτο δὲ Ζωΐλος οὗτος, κύων ῥητορικός. ἦν δὲ τοιοῦτος· τὸ μὲν γένειον αὐτῷ καθεῖτο, κέκαρ. τὸ δὲ ἐν χρῷ τὴν κεφαλήν, καὶ θοιμάτιον ὑπὲρ τὸ γόνυ ἦν. ἤρα δὲ ἀγορεύειν κακῶς, δὲ ἀπεχθάνεσθαι πολλοῖς σχολὴν εἶχε, καὶ ψογερὸς ἦν ὁ κακοδαίμων. ἤρετο οὖν αὐτόν τις τῶν πεπαιδευμένων, διὰ τί κακῶς λέγει πάντας. ὁ δέ, ποιῆσαι γὰρ κακῶς βουλόμενος οὐ δύναμαι.

De Dionyſio Siculo.

CAP. XI.

Dionyſius Siculus me-

Περὶ Διονυσίου τοῦ Σικελοῦ.

ΚΕΦ. ια.

Ὅτι Διονύσιος ὁ Σικελὸς

κελὸς περὶ τὴν ἰατρικὴν ἔσπευδε, καὶ αὐτὸς ἰᾶτο, καὶ ἔτεμνε, καὶ ἔκαε, καὶ τὰ λοιπά.

dicinæ nauabat operā, & ipse curationes, sectiones, vstiones, & reliqua faciebat.

Περὶ πλακοῦντος Σωκράτει ὑπὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου πεμφθέντος.

De placenta Socrati ab Alcibiade missa.

ΚΕΦ. ιβ.

Πλακοῦντα ὁ Ἀλκιβιάδης μέγαν, καὶ ἐσκευασμένον κάλλιστα διέπεμψε Σωκράτει. ὡς οὖν ὑπὸ ἐρωμένου ἐραστῇ πεμφθέντα δῶρον ἐκκαυστικὸν πλακοῦντα, διαγανακτήσασα κατὰ τὸν αὐτῆς τρόπον ἡ Ξανθίππη, ῥίψασα ἐκ τοῦ κανοῦ κατεπάτησε. γελάσας δὲ ὁ Σωκράτης, οὐκοῦν, ἔφη, οὐδὲ σὺ μεθέξεις αὐτοῦ. εἰ δέ τις οἴεταί με περὶ μικρῶν λέγειν λέγοντα ταῦτα, οὐκ οἶδεν ὅτι καὶ ἐκ τούτων ὁ σπουδαῖος δοκιμάζεται, ὑπερφρονῶν τῶν αὐτῶν, ἅπερ οἱ πολλοὶ λέγουσιν εἶναι κόσμον τραπέζης, καὶ δαιτὸς ἀναθήματα.

CAP. XII.

Placentam magnam pulcherrimèque confectam Socrati misit Alcibiades. Xanthippe verò placentam hanc munere datam ab amasio amatori, vt eius amorem accenderet, indignè & grauiter suo more ferēs, eam de canistro eiectam conculcauit pedibus. His Socrates quum arrisisset, inquit: Nunquid non tu simul carebis ea? Quòd si quis putat hæc quæ dico puerilia, & nullius pretij esse, is sanè non nouit, ex his etiam de fortibus & bonis viris probationem fieri, si ea nihili pendant, τούτων, quæ vulgus ornamenta dicit esse mensę, & conuiuij anathemata.

De viro Siculo acutis oculis prædito.

Περὶ τοῦ ἐν Σικελίᾳ ὀξυδερκοῦς ἀνδρός.

CAP. XIII.

Κεφ. ιγ.

Hominem quendam Siculum adeò perspicaci exactóque visu in Sicilia fuisse perhibent, vt è Lilybæo vsque ad Carthaginem intentis oculis, nihil falleretur: & numerum nauium quæ Carthagine soluebant, indicaret, neque vel in vna falleretur.

Ἄνδρα φασὶ Σικελιώτην οὕτω βλέπειν ὀξὺ γενέσθαι ἐν Σικελίᾳ, ὥς τε αὐτὸν, ἐκ τοῦ Λιλυβαίου εἰς Καρχηδόνα τείναντα τὸν ὀφθαλμὸν, μηδὲν τὰς ὄψεις σφάλλεσθαι, καὶ ἀποδείξειν λέγουσι τὸν ἀριθμὸν τῶν νεῶν τῶν ἀναγομένων ἐκ Καρχηδόνος, καὶ οὐκ ἐψεύσατο οὐδεμίαν.

ΑΙΛΙΑ-

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
βίβλιον δωδέκατον.

ÆLIANI VARIÆ HISTORIÆ.

LIBER XII.

Περὶ Ἀσπασίας.

ΚΕΦ. α.

Ἀσπασία ἡ Ἑρμοτίμου θυγάτηρ ἡ Φωκαΐς, ἐτράφη μὲν ἐν ὀρφανίᾳ, τῆς μητρὸς αὐτῆς ἀποθανούσης ἐν ὠδῖσιν. ἐκ δὴ τούτων ἐν πενίᾳ μὲν ἐτράφη ἡ Ἀσπασία σωφρόνως μέντοι καὶ καρτερῶς. ὄνειρος δὲ αὐτῇ συνεχῶς ἐπεφοίτα, ἐμαντεύετο αὐτῇ χρηστὸν, τὴν μέλλουσαν αὐτῇ τύχην ὑπαινιττόμενος, ὅτι καλῷ καὶ ἀγαθῷ συνέ-

De Aspasia, quam Cyrus primum, deinde Artaxerxes amauit.

CAP. I.

Aspasia Hermotimi filia, Phocensis, postquā mater eius in ipsis partus doloribus animam simul egisset, in orbitate est educata, atque in penuria, summa tamen modestia temperantiáque. insomnium verò frequenter apparebat, euenturæ fortunæ vaticinium præ se ferens, quòd viro pulchro bonóque nuptu-

ra esset. Cui, adhuc puellę, enatus est tumor in ipso mento aspectu teterrimus, atque tum patri, tum ipsi puellæ summũ dolorem afferens.

Proinde pater eam ad medicum adduxit, qui se curaturum recepit, sed ea lege, si tres sibi stateres persoluerentur. Quum ille se tantum non habere diceret, medicus neque sibi medicinam esse aiebat. Atque hæc summè tristitiam, vt verisimile est, Aspasiæ augebant, quæ à medico digressa, in acerbissimo luctu versata est: & speculum in genibus tenens, seseque in ipso contemplata, vehementer doluit. Quum igitur præ dolore non cœnasset, planè opportunus eam somnus inuasit, vnaque cum somno columba accessit, & in mulierem mutata: Bonum animum, inquit, geras, & medicis cum suis pharmacis valere iubens, tu verò rosea serta Veneris, quæ iam aruerint, cape, eaque contrita tuberi impone. Hæc vbi audisse, &

ςεῳ ἀνδρί. παῖς δ' ἔτι οὖσα γίνεται αὐτῇ κτ̃ τοῦ προσώπου φῦμα ὑπ' αὐτὸ τὸ γένειον. καὶ ἦν ἰδεῖν μοχθηρόν, καὶ ἐλύπει τ τε πατέρα, καὶ τὴν παῖδα. δείκνυσι γοῦν αὐτὴν ὁ πατὴρ ἰατρῷ· ὁ δὲ ὑπέσχετο ἰάσασθαι εἰ λάβοι τρεῖς στατῆρας. ὁ δὲ ἔφατο μὴ ἔχειν. ὁ δὲ ἰατρὸς μηδὲ αὐτὸς εὐπορεῖν φαρμάκου φησίν. καὶ ἠνιᾶτο ὡς τὸ εἰκὸς ἐπὶ τούτοις ἡ Ἀσπασία. καὶ ἀπελθοῦσα ἔξω ἔκλαεν, ἔχουσα ἐν τοῖς γόνασι κάτοπτρον, καὶ ὁρῶσα ἑαυτὴν ἐν αὐτῷ, σφόδρα ἤλγει. ἀδείπνῳ δὲ οὔσῃ ὑπὸ τ ἀνίας, ἀφίκετο εὖ μάλα εὔκαιρος ὕπνος· καὶ ἅμα τῷ ὕπνῳ ἡ περιστερὰ παραγίνεται καὶ γενομένη γυνή. θάρρει, εἶπε, καὶ μακρὰ χαίρειν εἰποῦσα ἰατροῖς τε αὐτοῖς, καὶ φαρμάκοις, σὺ δὲ τ τ Ἀφροδίτης στεφάνων τῶν ῥοδίνων, ὅσοι αὖ ὦσιν ἤδη αὖοι, τρίβουσα ἐπίπαττε τῷ φύματι. ταῦτα ἀκούσασα ἡ

παῖς

παῖς, καὶ δράσασα, τὸ φῦμα ἠφανίσθη, καὶ ἡ Ἀσπασία καλλίστη τῶν συμπαρθένων ἦν αὖθις, παρὰ τῆς καλλίστης τῶν θεῶν τὴν ὥραν ἀπολαβοῦσα καὶ χαρίτων μὲν ἀφθονίαν εἶχεν ὡς οὐκ ἄλλη παρθένος τῶν τότε. ἦν δὲ καὶ τὴν κόμην ξανθὴ, καὶ οὔλη τὰς τρίχας ἠρέμα, ὀφθαλμοὺς δὲ εἶχε μεγίστους, ὀλίγον δὲ ἦν καὶ ἐπίγρυπος, τὰ δὲ ὦτα εἶχε βραχύτερα. ἦν δὲ αὐτῇ καὶ δέρμα ἁπαλὸν, ἐῴκει δὲ ἡ χροιὰ ἡ κατὰ τοῦ προσώπου ῥόδοις. διὰ ταῦτά τοι οἱ Φωκαεῖς ἔτι παιδίον οὖσαν ἐκάλουν Μιλτώ. ὑπέφαινε δὲ καὶ τὰ χείλη ἐρυθρὰ, καὶ οἱ ὀδόντες λευκότεροι χιόνος ἦσαν. ἦν δὲ καὶ τὰ σφυρὰ ἀγαθὴ, καὶ οἵας Ὅμηρος λέγει τὰς ὡραιοτάτας γυναῖκας κατὰ τὴν ἑαυτοῦ φωνὴν, καλλισφύρους ὀνομάζων· φώνημα δὲ εἶχεν ἡδὺ, καὶ ἁπαλὸν, εἶπεν ἄν τις λαλούσης αὐτῆς ἀκούειν σειρῆνος. πολυπραγμοσύνης δὲ ἁπάσης γυναικείας, καὶ περιεργίας ἀπήλλακτο. ὁ μὲν

exequuta esset, tuber euanuit: rursúsque Aspasia inter omnes socias puellas recepta, speciosissimæ deæ beneficio, pulchritudine formosissima fuit: atque in tantum gratiis ditata, vt illius seculi nullam puellam parem haberet: coma flaua, capillísque paulum crispantibus prædita. Oculos habebat maximos, & aquilinum modicè nasum, aures breuiores. Cutis tenera, & vultus color ad roseum accedebat: ob quam causam eam Phocenses, quum adhuc infans esset, Milto nuncuparunt. Labra rubicunda dentes niue candidiores, Plantis etiam pedum & cruribus decora erat, &, quemadmodum Homerus pulcherrimas hac parte fœminas vocabulo poetico nominat, καλλισφύρους. Vocem habebat suauem & teneram, ita vt ipsa loquente Sirenem audire te diceres. Ab omni curioso, exquisito, & superfluo ornatu muliebri aliena erat.

Opes enim plerumque solent hęc subministrare. ipsa verò inops, & ab inope parente nutrita, nihil superflui, neque sumptuosi ad pulchritudinem conferebat. Venit autem quodam tempore ad Cyrum filium Darii & Parysadidis Aspasia, fratrem Artaxerxis, neque libens, neque libenter ipsam dimittente patre, sed vi coacta, sicuti sæpe contingit, aut captis vrbibus, aut cogentibus tyrannis, aut satrapis. Vnus igitur ex satrapis Cyri cum aliis puellis eam ad Cyrum adduxit, statimque reliquis omnibus concubinis anteposita est, propter simplicem animi integritatem, & morum verecundiam, & carentem omni fuco pulchritudinem. Etiam hoc eam adiuuit, vt præ cæteris amaretur, quòd singularis esset prudentiæ. Proinde Cyrus eam sæpenumero de rebus vrgétibus in consilium adhibuit: & quoscunque sententiam eius sequutus est, nunquam pœnituit. Contigit

γὰρ πλοῦτος φιλεῖ χορηγεῖν καὶ τὰ τοιαῦτα· πενομένη δὲ ἐκείνη καὶ τραφεῖσα ὑπὸ πατρὶ, καὶ αὐτῷ πένητι, περίεργον μὲν οὐδὲν, οὐδὲ περιττὸν εἰς τὸ εἶδος ἠγλάϊζεν. ἀφίκετο δὲ ποτε παρὰ Κῦρον τὸν Δαρείου καὶ Παρυσάτιδος ἡ Ἀσπασία, τὸν ἀδελφὸν Ἀρταξέρξου, οὐχ ἑκοῦσα, οὐδὲ ἑκόντος αὐτὴν τοῦ πατρὸς ἀποπέμψαντος, ἀλλὰ γὰρ πρὸς βίαν, οἷα πολλάκις ἀπήντησαν, ἢ πόλεων ἁλουσῶν, ἢ τυράννων βιασαμένων, ἢ σατραπῶν πολλάκις. εἷς οὖν τῶν Κύρου σατραπῶν μετὰ καὶ ἄλλων παρθένων ἀνήγαγεν αὐτὴν πρὸς Κῦρον. καὶ τάχιστα τῶν ἄλλων παλλακίδων προετιμήθη, διά τε ἦθος ἀφελὲς, καὶ τοῦ τρόπου τὸ αἰδῆμον, καὶ ὅτι ἀπεριέργως καλὴ ἦν. συνεμάχετο δὲ πρὸς τὸ ὑπερφιλεῖσθαι, καὶ ὅτι σύνεσιν εἶχε. πολλάκις γοῦν καὶ ὑπὲρ τῶν ἐπειγόντων ἐχρήσατο αὐτῇ συμβούλῳ Κῦρος, καὶ πεισθεὶς οὐ μετέγνω. ὡς δὲ ἦλθε τὸ

πρῶτον πρὸς Κῦρον ἡ Ἀσπασία, ἔτυχε μὲν ἀπὸ δείπνου ὤν, καὶ πίνειν ἔμελλε κατὰ τὸν τρόπον τὸν Περσικόν. μετὰ γὰρ τὸ ἐμπλησθῆναι τροφῆς οἱ Πέρσαι τῷ τε οἴνῳ, καὶ ταῖς προπόσεσιν εὖ μάλα ἀποσχολάζουσιν, οἱονεὶ πρὸς τὸν πότον, ὡς πρὸς ἀντίπαλον ἀποδυόμενοι. μεσοῦντος οὖν τοῦ πότου, τέσσαρες παρθένοι προσάγονται τῷ Κύρῳ Ἑλληνικαί, ἐν δὲ ταῖς καὶ ἡ Φωκαῒς Ἀσπασία ἦν. ἦσαν δὲ κάλλιστα διεσκευασμέναι. αἱ μὲν τρεῖς ὑπὸ τῶν οἰκείων γυναικῶν, αἳ ἔτυχον αὐταῖς συνανελθοῦσαι, διαπεπλεγμέναι τε ἦσαν τὰς κόμας, καὶ διαπεποικιλμέναι τὰ πρόσωπα ἐντρίψεσι καὶ φαρμάκοις. ἦσαν δὲ καὶ ὑπὸ τῶν † σοφέων δεδιδαγμέναι, ὅπως τε ὑποδραμεῖν χρὴ τὸν Κῦρον, καὶ τίνα τρόπον θωπεῦσαι, καὶ προσιόντα μὴ ἀποτραπῆναι, καὶ ἁπτομένου μὴ δυσχερᾶναι, καὶ φιλοῦντος ὑπομεῖναι, ἑ-

† τροφέων

autē ut quando primùm ad Cyrum venit Aspasia, ille modò exiisset de cœna, ac more Persico esset bibiturus. Etenim Persæ postquam cibo saturati sunt, vino & propinationibus indulgent, potum tanquam adversarium ægre [illegible]entes. Inter media pocula igitur quatuor virgines Græcæ ad regem Cyrum adducuntur, in quibus etiam Phocensis Aspasia erat. Erant autem pulcherrimè ornatæ. Nam tres reliquæ à familiaribus mulieribus, quæ vnà cum ipsis ascenderant, crinibus erant comptæ, & faciem pharmacis pigmentísque commendarant. Et à nutricibus acceperant documenta, quemadmodum erga Cyrum se gerere deberent: quomodo insinuare se illi & adulari, & non refugere si accederet, neque si tangeret, ægrè ferre, & osculum admittere eas oporteret. omnibus deniq; præceptis & institutis * amatoriis,

* meretriciis

quibus uti mulieres, quibus sua venalis est forma, solent, instructæ: atque alia aliam pulchritudine superare contendebat. Aspasia vero neque splendidam tunicam induere volebat, neque magnifico vestitu corpus suum amiciri patiebatur, neque lauare se sustinebat: sed lamentata omnes deos implorabat, Græcos & Eleutherios, libertatis vindices, patris nomen inclamans, se ipsam patremque execrabatur, seruitutis manifestæ ac certæ signum reputabat stolam circa corpus inusitatam, & apparatum superbum verberibus igitur ad induendam cogebatur: ac tametsi summo cum mœrore iussis eorum vix obtemperarit, tamen coacta est eiusmodi quæ non virginem, sed scortum decerent facere. Reliquæ quum venissent, ad Cyrum respicere, subridere, lætitiam vultu præ se ferre. Aspasia verò in humū oculos de-

ταιρικὰ † ἢ μάλα μαθήματα, καὶ διδάγματα, γυναικῶν καπηλικῶς τῷ κάλλει χρωμένων ἔργα. ἑκατέρα δ' ἄρα σπουδὴν ἔχει ἄλλη ἄλλην ὑπερβαλέσθαι τῷ κάλλει. ἡ δὲ Ἀσπασία, οὔτε ἐνδῦναι πολυτελῆ χιτῶνα ἐβούλετο, οὔτε περίβλημα περιβαλέσθαι ποικίλον ἠξίου, οὔτε λούσασθαι ὑπέμενεν. ἀναβοήσασα δὲ, θεοὺς πάντας ἐκάλει Ἑλληνικοὺς, καὶ ἐλευθερίους τοὺς αὐτοὺς, καὶ τὸ τοῦ πατρὸς ὄνομα ἐβόα, καὶ κατηρᾶτο ἑαυτῇ καὶ τῷ πατρὶ, δουλείαν σαφῆ καὶ ὁμολογημένην ὑπομένειν πιστεύουσα, τὴν ἔξω τῆς συνηθείας περὶ τὸ σῶμα στολὴν τε ἅμα, καὶ περίεργον κατασκευήν. ῥαπισθεῖσα δὲ πρὸς ἀνάγκην ἐνέδυ, καὶ εἶκε τοῖς ἐπιτάγμασιν, ἀλγοῦσα ὅμως οὐ παρθενικά, ἀλλ' ἑταιρικὰ πράττειν ἐβιάζετο. αἱ μὲν οὖν ἄλλαι παρελθοῦσαι ἀντέβλεπον τῷ Κύρῳ, καὶ ὑπεμειδίων, καὶ φαιδρότητα προσεποιοῦντο, ἡ γε μὴν Ἀσπασία ἑώρα κάτω, καὶ ἐρυθήματων

τῶν δὲ μάλα φλογωδῶν ἐνεπίμπλατο αὐτῆς τὸ πρόσωπον, καὶ ἐπεπλήροντο οἱ ὀφθαλμοὶ δακρύων, καὶ ἐκ παντὸς αἰδουμένη τοῦ τρόπου δήλη ἦν. ἐπεὶ δὲ ἐκέλευσε πλησίον αὐτοῦ τὰς ἀνθρώποις καθίσαι, αἱ μὲν ἐπείθοντο καὶ πάνυ εὐκόλως. ἡ δὲ Φωκαῒς τῷ προστάγματι οὐδὲ προσεῖχεν ἕως αὐτὴν ὁ ἀπάγων σατράπης πρὸς βίαν ἐκάθισεν. ἁπτομένου δὲ τοῦ Κύρου, καὶ διασκοποῦντος τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν, καὶ τὰς παρειάς, καὶ τοὺς δακτύλους, αἱ μὲν ἠνείχοντο, ἡ δὲ οὐχ ὑπέμενεν. ἄκρᾳ γὰρ τῇ χειρὶ μόνον τοῦ Κύρου προσαψαμένου, ἐξεβόησέ τε καὶ ἔφατο αὐτὸν οἰμώξεσθαι τοιαῦτα δρῶντα. ὑπερήσθη τούτοις ὁ Κῦρος. ἐπανισταμένης τε αὐτῆς καὶ πειρωμένης φεύγειν, ἐπεὶ καὶ τῶν μαζῶν προσήψατο, ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν ὑπερηγάσθη τὴν εὐγένειαν οὐ Περσικῶς ὁ τοῦ Δαρείου, ἀλλὰ καὶ ἀποβλέψας πρὸς τὸν ἀγοραστὴν, ταύτην μόνην, ἔφη,

iicere, ignito quodam & perquàm eleganti rubore facies vniuersa suffundi, oculi lachrymis pleni esse, omnibus denique gestibus verecundiam quandam repræsentare. Vbi verò rex iussisset puellas propè se sedere, reliquæ promptissimè parebant: at Phocis illa dicto audiens non erat, donec coactam vi qui eam adduxerat satrapes, collocaret. Quum autem Cyrus contrectaret, & contemplaretur earum oculos, genas atque digitos, reliquæ facilè patiebantur. At illa non sustinebat. Si enim extrema manu saltem Cyrus attingeret, exclamabat, dicebátque eum non impunè, laturum, quòd talia fecisset. Ea re supra modum delectatus est Cyrus: & quum attrectante mamilas, illa surgeret, & se in pedes cõiiceret: contra Persarum consuetudinem ardente amore Cyrus erga ingenuitatem eius flagrare cœpit, respiciénsque ad emptorem: Hanc, inquit,

solam ingenuam & incorruptam addixisli: reliquæ verò tum facie, tum magis etiam moribus fucatæ sunt. Quamobrem Cyrus eam plus amauit omnibus, cum quibus vnquam consuetudinem habuisset. In posterum verò mutuus inter illos amor coaluit, confirmatusque est: & vsque adeò increuit, vt propemodum etiam æquabilitas intercederet, neque quicquam differret à Græcorum coniugiorum concordia atque modestia. Proinde regis in Aspasiam animus atque amor, non per Ioniam solùm, sed per vniuersam Græciam fama rumoréque celebratus est: itemque Peloponnesus sermonibus de Cyro & ipsa plena fuit. Ad regem etiam * magnum hæc gloria peruenit. Creditum est enim, post ipsam, cum nulla muliere rem habuisse regem. Ex his omnibus in mentem venit Aspasiæ insomnij, columbæ, verborumque eius, & quæcum-

ἐλευθέραν, καὶ ἀδιάφθορον ἤγαγες· αἱ δὲ λοιπαὶ καπηλικῶς † ἔχουσι, καὶ τοῦ εἴδους ἔτι καὶ τοῦ τρόπου μᾶλλον· ἐκ δὴ τούτων ὁ Κῦρος πλέον ταύτην ἠγάπησεν ἧς ὡμίλησέ ποτε ἀνθρώποις. χρόνῳ δὲ ὕστερον ὑπερηράσθη μὲν ταύτης ὁ Κῦρος, ἀντήρα ἔχετο δὲ καὶ ὑπ' ἐκείνης. καὶ ἐς τοσοῦτον ἀμφοῖν ἡ φιλία προῆλθεν, ὡς ἐγγὺς ἰσοτιμίας εἶναι, καὶ μὴ ἀπᾴδειν Ἑλληνικοῦ γάμου ὁμονοίας τε, καὶ σωφροσύνης ἀφίκετο οὖν τοῦ εἰς Ἀσπασίαν ἔρωτος, καὶ εἰς Ἰωνίαν τὸ κλέος, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν. πεπλήρωτο δὲ καὶ ἡ Πελοπόννησος τῶν ὑπὲρ Κύρου τε, καὶ ἐκείνης λόγων. ἀλλὰ καὶ εἰς βασιλέα τὸν μέγαν ἧκεν ἡ δόξα· πεπίστευτο γὰρ δὴ ὅτι γυναικὸς ἄλλης μετ' αὐτὴν οὐκ ἠξίου πειραθῆναι Κῦρος. ἐκ δὴ τούτων εἰσῄει τὴν Ἀσπασίαν μνήμη τῶν ἀρχαίων φασμάτων, περιστερᾶς τε ἐκείνης, καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς λόγων, καὶ ὅσα

† ἔχουσι τοῦ εἴδους ἔτι δὲ καὶ τοῦ τρόπ.

λέγων, καὶ ὅσα προεῖπεν ἡ θεός, καὶ ἐπίστευεν αὐτὴν ἐξ ἀρχῆς μεμεληκυῖαν αὐτῆς γεγονέναι, καὶ ἔθυε τῇ Ἀφροδίτῃ τελεστήρια, χαριστήρια. πρῶτον μὲν οὖν εἴδωλον χρυσοῦν ἀρκούντως μεγέθους ἔχον αὐτῇ κατεσκεύασεν. ἐνενοεῖτο δὲ τὸ ἄγαλμα τοῦτο Ἀφροδίτης εἶναι, καὶ πελειάδα αὐτῇ παρέστησε λιθοκόλλητον, καὶ ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν θυσίαις τε ἱλεοῦτο, καὶ εὐφημίαις. ἀπέπεμψε δὲ καὶ Ἑρμοτίμῳ τῷ πατρὶ δῶρα πολλὰ, καὶ καλὰ, καὶ πλούσιον αὐτὸν † ἀπέφηνε. σωφροσύνῃ τε διέζη, ὡς αἱ Ἑλληνίδες γυναῖκες λέγουσι, καὶ αἱ Περσίδες. ὅρμος ἐκομίσθη ποτὲ Κύρῳ ἐκ Θετταλίας, πέμψαντος τὸν ὅρμον Σκοπᾶ. κεκόμιστο ἐκ Σικελίας τὸ δῶρον. ἐδόκει δὲ ὁ ὅρμος θαυμαστῇ τινι τέχνῃ, καὶ ποικιλίᾳ ἐξειργάσθαι. πάντων οὖν οἷς ἔδειξεν αὐτὸν ὁ Κῦρος θαυμαζόντων, ὑπερησθεὶς τῷ κειμηλίῳ, παραχρῆμα εἰς Ἀσπασίαν ἀφίκετο μεσούσης ἡ-

que dea prædixisset. Quare credidit, ab initio se illi curæ fuisse, proque beneficiis Veneri ceremonias & sacrificium peregit. Primum igitur satis ingens idolum ex auro in honorem eius faciendum curauit, quod imaginem Veneris appellabat, & gemmis picturatam columbam propter statuit: atque singulis diebus sacrificiis & supplicationibus beneuolentiam & fauorem deæ exposcebat. Patri verò Hermotimo, multa splendidáque dona misit, atque locupletem eum reddidit. Summa continentia per vitam vsa est, vt testátur tam Græcorum quàm Persarum fœminę. Monile aliquando ex Thessalia Cyro mittebatur à Scopa iuniore, quod Scopæ è Sicilia dono missum erat. Hoc mirabili quadã arte, varietatéque confectum esse videbatur. Omnibus itaque, quibus id ostendisset Cyrus, mirantibus, gauisus thesauro, repente circa meridiem

† ἀπέφηνε =

ad Aspasiam se contulit: quumque eam reperisset dormientem, subter vestem insinuans, sese clàm acclinauit, & tacitè sinéque strepitu permansit, donec illa somnum perfecit. Quæ quum experrecta vidisset Cyrum, cõplexa est eum solito more & consuetudine: At ille extractum de cista monile monstrauit ei, dicẽs: Hoc certè, vel filia, vel matre regia dignum est. quumque annuisset illa: En inquit, eum tibi proprium dono: tu verò collum eo ornatum mihi ostende. At ipsa non recepit munus, sed prudentissimè respondit: Et quomodo, inquit, ausim, quum hoc donum potiùs matrem tuam Parysatidem deceat? illi igitur mittito. Ego verò vel sine ornamento hoc, tibi collum satis venustum præstitero. Aspasia itaque animi magnitudine præstans contrarium reliquis regum vxoribus faciens, eas longè superauit. Sunt enim illæ rerum ad

μέρας, καὶ καταλαβὼν αὐτὴν καθεύδουσαν, ὑποδὺς ὑπὸ θοιμάτιον, καὶ παρακλιθεὶς ἠρέμα, ἀψοφητὶ ἔμεινεν, αὐτὸς μὲν ἀτρεμῶν· ἐκείνη δὲ ἐκάθευδεν. ἐπεὶ δὲ διυπνίσθη, καὶ ἐθεάσατο τὸν Κῦρον, περιπλακεῖσα αὐτῷ κατὰ τὸν συνήθη τρόπον ἐφιλοφρονεῖτο αὐτόν. ὁ δὲ, ἐξελὼν ἐκ τοῦ κιβωτίου τὸν ὅρμον, ἔδειξεν, ἐπειπὼν ὅτι ἄξιός ἐστιν οὗτος ἢ θυγατρὸς βασιλέως, ἢ μητρός. τῆς δὲ ὁμολογούσης, ἰδοὺ, δίδωμί σοι τοίνυν (φησὶν) αὐτὸν ἔχειν κτῆμα, καὶ μοι ὡς ἔχεις περιθεμένη δεῖξον τὸν τράχηλον. ἡ δὲ οὐχ ἡττήθη τοῦ δώρου, ἀλλ' εὖ μάλα σοφῶς, πεπαιδευμένως ἀπεκρίνατο, καὶ πῶς, ἔφη, τολμήσω Παρυσάτιδος δῶρον ἄξιον τῆς τεκούσης σε περιθέσθαι * αὐτῆς; ἀλλὰ τοῦτον μὲν ἀπόπεμψον ἐκείνῃ Κῦρε, ἐγὼ δέ σοι καὶ ἄνευ τούτου παρέξω καλὸν τὸν τράχηλον. Ἀσπασία μὲν οὖν μεγαλοφρόνως, καὶ παρὰ τὰς γυναῖκας βασιλικῶς τὰ ἐναντία ἔδρασεν, ἤπερ εἰώθασι γυναῖ-

*αὐτῇ

κες· δρᾷν. φιλόκοσμοι γάρ εἰσι δεινῶς. ὁ δὲ Κῦρος ἥσθη τῇ ἀποκρίσει, καὶ τὴν μὲν Ἀσπασίαν κατεφίλησεν· αὐτὰ δὲ ἕκαστα καὶ τῶν πραχθέντων, καὶ τῶν λεχθέντων εἰς ἐπιστολὴν ἐγγράψας, ἀπέπεμψε πρὸς τὴν μητέρα σὺν τῷ ὅρμῳ. καὶ ἡ Παρύσατις λαβοῦσα τὸ δῶρον. οὐδὲν ἔλαττον ἥσθη τοῖς † ἀπεσταλμένοις, ἢ τῷ χρυσῷ καὶ ὑπὲρ τούτων ἠμείψατο τὴν Ἀσπασίαν μεγάλοις δώροις, καὶ βασιλικοῖς. ηὔφρανε γὰρ αὐτὴν μάλιστα ἐκεῖνο, ὅτι καί τοι πάνυ σφόδρα εὐδοκιμοῦσα παρὰ τῷ παιδὶ αὐτῆς ἡ Ἀσπασία, ὅμως ἐν τῷ φιλεῖσθαι ὑπὸ Κύρου ἐβούλετο τὴν Κῦρον τεκούσης ἡττᾶσθαι. ἐπῄνεσε μὲν οὖν Ἀσπασία τὰ δῶρα· οὐ μὴν ἔφατο αὐτῶν δεῖσθαι. ἐπεὶ καὶ χρήματα ἧκεν αὐτῇ μετὰ δώρων πάμπολλα. ἀπέστειλε δὲ Κύρῳ εἰποῦσα, πολλοὺς ἀνθρώπων τρέφοντί σοι, γένοιτο ἂν ταῦτα λυσιτελῆ, ἐμοὶ δὲ σὺ ἀρκεῖς φιλούμενος, καὶ κόσμος μοι εἶ. καὶ ἐκ τούτων οὖν ὥσπερ εἰκὸς τὸν

ornatum mundúmque pertinentium plus æquo studiosæ. Hoc responso delectatus Cyrus, & Aspasiam deosculatus, hæc facta dictáque singula in epistolam conscripta, ad matrem vnà cum monili misit. Et Parysatis accepto munere, non minus propter illa lætata est, quæ erant in epistola, quàm propter aurum, & ob hæc maximis regiisq; muneribus eam remunerata est. Hoc enim summam ei lætitiam faciebat, quòd tametsi vel sola apud filium excelleret Aspasia, tamen in amore Cyri se vellet superari à matre ipsius. Verùm Aspasia munera quidem collaudauit, sed non indigere se illis dixit: nam & pecuniæ plurimæ cũ muneribus adiunctæ erant: sed remisit ad Cyrum, Tibi (inquiens) hæc vsui possunt esse, qui magnam hominum multitudinem alis: mihi verò sufficit, si te simul amẽ, & ornamẽto vtar. atque his Cyrum nõ immeritò vehemẽter

ἐπεσταλμένοις.

commouit. Etenim sine omni controuersia, tum formæ pulchritudine, tum etiam magis integritate & nobilitate animi admirabilis hæc mulier extitit. Posteaquàm verò Cyrus in prælio contra fratrem esset occisus, & Cyri exercitum aduersarij cœpissent, illa etiam cum reliqua præda in manus hostium incidit, non fortuitò tamen, neque neglecta. Sed requisiuit eam singulari studio curáque rex Artaxerxes, nomen eius & virtutem cognitam habens. Quum autem vinctam eam ducerent, excanduit, & huius facinoris auctores in vincula cõiecit. Iussitque ipsi magnificum, splendidúmque vestitum dari. Quod quum audiuisset, tum lachrymis & gemitu deprecata est: attamen induere stolam à rege donatam coacta est magna vi à multis. Nam summo luctu Cyri obitum deplorabat. Eam quum induisset, omnium mulierum formosissima visa est, statímque Artaxerxes igne concepto tabescebat. Itaque

Κῦρον ἐξέπληξε, καὶ ἀναμφιλόγως ἐθαυμάζετο ἡ δὲ γυνή. καὶ διὰ τὸ κάλλος τὸ τοῦ σώματος, καὶ ἔτι μᾶλλον διὰ τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς. ὅτε δὲ ἀνῃρέθη Κῦρος ἐν τῇ πρὸς τὸν ἀδελφὸν μάχῃ, καὶ ἑάλω τὸ στρατόπεδον τοῦ Κύρου. μετὰ καὶ τῶν ἄλλων λαφύρων, καὶ αὐτὴ ἑάλω, οὐκ εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν ἐμπεσοῦσα εἰς τοὺς πολεμίους· ἀλλ' ἀνεζήτησεν αὐτὴν σὺν πολλῇ φροντίδι βασιλεὺς Ἀρταξέρξης. ᾔδει γὰρ αὐτῆς τὸ κλέος, καὶ τὴν ἀρετήν. ἐπεὶ δὲ αὐτὴν ἦγον δεδεμένην ἠγανάκτει, καὶ τοὺς μὲν τοῦτο δράσαντας εἰς δεσμωτήριον ἐνέβαλε. προσέταξε δὲ αὐτῇ δοθῆναι κόσμον πολυτελῆ. ἡ δὲ ἀκούσασα, καὶ ποτνιωμένη, καὶ δακρύουσα, ἐπὶ πολλοῖς ἐβιάσθη τὴν ἐκ βασιλέως στολὴν ἐνδῦναι· ἐθρήνει γὰρ ἰσχυρῶς τὸν Κῦρον. ἐνδῦσα δὲ, ἐφάνη καλλίστη γυναικῶν. καὶ παραχρῆμα ὁ Ἀρταξέρξης ἐφλέγετο, καὶ κατετήκετο, καὶ πρώτην γε

τῶν γυναικῶν ἦγεν, καὶ εἰς ὑπερβολὴν ἐτίμα· δι᾽ ὧν ἐσπούδασεν αὐτῇ χαρίζεσθαι, θαρρῶν ὅτι Κύρου μὲν ἀναπείσῃ ἐπιλαθέσθαι αὐτήν, διδάξει δὲ οὖν αὐτὸν φιλεῖν οὐδὲν ἐκείνου ἧττον. καὶ ἔτυχε μὲν τῆς ἐλπίδος ὀψὲ καὶ βραδέως. δεινὴ γὰρ ἡ εἰς Κῦρον εὔνοια ἐντακεῖσα τῇ Ἀσπασίᾳ διέκειτο, ὥσπερ μάλιστα τὸ φίλτρον ἐνείργαστο αὐτῇ. χρόνῳ δὲ ὕστερον Τηριδάτης ὁ εὐνοῦχος ἀποθνήσκει, κάλλιστος τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ καὶ ὡραιότατος γενόμενος. κατέστρεψε δὲ οὗτος ἄρα τὸν βίον μειρακιούμενος, καὶ ἐκ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἀνατρέχων. ἐλέγετο δὲ αὐτοῦ ἐρᾶν ὁ βασιλεὺς ἀνδρειότατα, ἐκ δὴ τούτων ἐπένθει βαρύτατα, καὶ δριμύτατα ἤλγει, καὶ δημοσίᾳ κατὰ πᾶσαν τὴν Ἀσίαν πένθος ἦν, χαριζομένων ἁπάντων βασιλεῖ τούτῳ. ἐτόλμα τε οὐδεὶς αὐτῷ προσελθεῖν, οὐδὲ παραμυθήσασθαι. καὶ γὰρ ἐ-

primam inter omnes vxores illam habuit, mirificóque honore prosequutus est. Nam gratum ei facere conabatur, sperans posse se memoriam Cyri ex animo ipsius euellere & persuadere, vt se non minùs illo amaret. Verùm tardè seróque tandem spe potitus est. Ingens namque Aspasiæ beneuolẽtia erga Cyrum eius animo penitus infixa, vehementem in ea amorem excitauerat, qui elui & tolli, vt si quid aliud difficillimè poterat. Paucis post diebus Teridates eunuchus mortem obiit, formosissimus omnium in Asia, atque pulcherrimus. Is iam è pueris excesserat, & in adolescẽtibus numerabatur. Hic regi potissimum in deliciis fuisse dicebatur. Quã ob rẽ grauissima lamentatione & acerbissimo mœrore eius morte affectus est. ac publicus per vniuersã Asiam squalor luctúsque fuit, omnibus in hoc regi gratificantib. nemóque ad regẽ accedere, vel consolatione aliqua dolorem eius leuare audebat. Ete-

nim existimabant fieri non posse, vt ab hac acerbitate renocaretur. Exacto demũ triduo, Aspasia vestem lugubrem induta, veniente rege ad balneum, stetit lachrymans, oculísque in terram despiciens. Quam quum ille conspexisset, consternatus est: causámque quam obrem aduenisset, rogauit, & illa: Te rex, inquit, lugétem mœrentémque consolatum veni, si tibi sic visum fuerit: sin minus, retrogrediar. Gauisus hac cura Persa, iussit vt in thalamum rediens præstolaretur, donec veniret. atque illa mandato paruit. Qui reuersus, vestem eunuchi, supra pullam. Aspasiæ circumdedit: & quodammodo cõueniebat ei vestis adolescentis, magis: splendere forma venustásque ipsius hac ratione regi, qui puerum amasset, videbatur. Quumque semel his captus esset, rogauit eam, vt sic amicta semper ad se accederet, donec luctus, vis & feruor remitte-

πίστευον ἀνιάτως αὐτὸν ἔχειν ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι πάθει. τριῶν δὲ ἡμερῶν διελθουσῶν, στολὴν ἀναλαβοῦσα ἡ Ἀσπασία πενθικὴν ἀπιόντος τοῦ βασιλέως ἐπὶ λουτρὸν, ἔστη δακρύουσα, καὶ ἐρεῖσα εἰς γῆν. ὁ δὲ ἰδὼν αὐτὴν ἐξεπλάγη, καὶ ἤρετο τὴν αἰτίαν τῆς ἀφίξεως. καὶ ἐκείνη φησὶ, λυπούμενόν σε βασιλεῦ, καὶ ἀγριῶντα ἀφῖγμαι παραμυθησομένη, εἴ σοι βουλομένῳ ἐστίν· εἰ δὲ χαλεπαίνεις, ἄπειμι ὀπίσω. ὑπερήσθη τῇ κηδεμονίᾳ ὁ Πέρσης, καὶ προσέταξεν εἰς τὸν θάλαμον ἀνελθοῦσαν ἀναμεῖναι αὐτόν. ἡ δὲ ἔδρασε ταῦτα. ἐπεὶ δὲ ἐπανῆλθε, τὴν τοῦ εὐνούχου στολὴν ἐπὶ τῇ μελαίνῃ περιῆψε τῇ Ἀσπασίᾳ, καί πως ἔπρεψεν αὐτῇ καὶ τὰ τοῦ μειρακίου, καὶ ἔτι μᾶλλον τὰ τῆς ὥρας αὐτῆς πρὸς τὸν ἐραστὴν ἐξέλαμψεν. ἐπεὶ δὲ ἅπαξ ἐχειρώθη τούτοις ἐκεῖνος, ἠξίωσεν αὐτὴν ἐς ἂν ἀπομαρανθῇ τοῦ πένθους αὐτοῦ ἡ ἀκμὴ, οὕτως ἐσταλμένην ὡς αὐτὸν παριέναι αὐτήν.

καὶ ἐκείνη χαριζομένη ἐπείθη αὐτῷ· καὶ μόνη τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν, οὐ γυναικῶν μόνον φασὶν, ἀλλὰ καὶ τῶν τοῦ βασιλέως υἱῶν, καὶ τῶν συγγενῶν παρεμυθήσατο Ἀρταξέρξην, καὶ τὸ ἐκ τῆς λύπης ἰάσατο πάθος, εἴξαντος τοῦ βασιλέως τῇ κηδεμονίᾳ καὶ τῇ παραμυθίᾳ πειθέντος συνετῶς.

ret, atque illa gratificans ei, morem gessit: solaque ex omnibus Asiæ non modò fœminis, sed etiam filiis, cognatisque regem Artaxerxem consolata est, & tristitiæ languorem sanauit, acquiescente rege sollicitudini ipsius, & consolatione prudenter admittente.

Περὶ Μουσῶν.

De Musis. *plastes.

ΚΕΦ. β.

C. II.

Οὐδεὶς οὔτε πλάστης, οὔτε γραφεὺς τῶν Διὸς θυγατέρων τὰ εἴδη παρέσχεν ἡμῖν ὡπλισμένα. ὁμολογεῖ δὲ τοῦτο, ὅτι δεῖ τὸν ἐν Μούσαις βίον, εἰρηνικόν τε ἅμα, καὶ πρᾷον εἶναι.

Nemo vel * fictor, vel pictor, filiarum Iouis imagines armatas nobis exhibuit: quo significatur, id vitæ genus, quod in musis consumitur, placatum simul & mansuetum esse oportere.

Περὶ Ἐπαμεινώνδου, καὶ Δαϊφάντου, καὶ Ἰολαΐδου.

De Epaminonda, Daiphanto, & Iolaida.

ΚΕΦ. γ.

C. III.

† Ἐπαμεινώνδας ὅτε ἐτρώθη ἐν Μαντινείᾳ καιρίαν, εἰς τὴν σκηνὴν κομισθεὶς ἔτι ἔμπνους Δαϊ-

Epaminondas quum mortiferum vulnus in Mantinensi pugna accepisset, delatus in castra viuus adhuc, Dai-

Sic & apud Plut. alij scribunt per i.

phantum accersi iussit, vt ipsum ducem declararet. quem quum occubuisse dicerent, rursus iussit Iolaidam vocari. Quum verò ipsum etiam mortuum esse dicerent, suasit suis, vt pacem cum hostibus & amicitiam facerent, eò quòd nullum amplius ducem Thebæ haberent.

De Sesostride.

C. IV.

Ægyptij dicunt, Sesostridem à Mercurio, solertiam & consilia didicisse.

De Laide.

C. V.

Lais scortum, vt refert Aristophanes Byzantius, etiam * Axine dicta fuit. Quod eius cognomentum, morum & ingenij feritatem & sæuitiam redarguebat.

* id est securis.

De Marij & Catonis parentibus.

C. VI.

Omnium risu digni

φαντον ἐκάλει, ἵνα ἀποδείξῃ στρατηγόν. οἱ δὲ ἔφασαν τεθνάναι τὸν ἄνδρα. εἶτα Ἰολαΐδαν καλεῖν διακελεύσας ἠξίου. ἐπεὶ δὲ καὶ αὐτὸς ἐλέχθη τεθνάναι συνεβούλευσε διαλύσασθαι πρὸς τοὺς πολεμίους, καὶ φιλίαν θέσθαι, ὡς μηκέτι στρατηγοῦ καταλαμβανομένου ἐν Θήβαις.

Περὶ Σεσώστριδος.

ΚΕΦ. δ.

Φασὶν Αἰγύπτιοι Σέσωστριν παρ' Ἑρμοῦ τὰ νόμιμα ἐκμεμαθηκέναι.

Περὶ Λαΐδος.

ΚΕΦ. ε.

Ὅτι Λαῒς ἡ ἑταίρα, ὥς φησιν Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος, καὶ ἀξίνη ἐκαλεῖτο. ἤλεγχε δὲ αὐτῆς τὸ ἐπώνυμον τοῦτο, τὴν τοῦ ἤθους ἀγριότητα.

Περὶ Μαρίου καὶ Κάτωνος πατέρων.

ΚΕΦ. ς.

Ὅτι γελᾶν ἔξεστιν ἐπὶ τοῖς

τοῖς μεγάλων φρονοῦσι διὰ τοὺς πατέρας, εἴγε ἐν Ῥωμαίοις μὲν Μαρίου τὸν πατέρα οὐκ ἴσμεν, αὐτὸν δὲ θαυμάζομεν διὰ τὰ ἔργα. Κάτωνος δὲ τοῦ πρεσβύτου δὲ αὐτόν τὸν πατέρα ἀναζητεῖν χρή.

Περὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ Ἡφαιστίωνος.

ΚΕΦ. ζ.

Ὅτι Ἀλέξανδρος τὸν Ἀχιλλέως τάφον ἐστεφάνωσε, Ἡφαιστίων τὸν τοῦ Πατρόκλου· αἰνιττόμενος ὅτι καὶ αὐτὸς ἦν ἐρώμενος τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὥσπερ Ἀχιλλέως ὁ Πάτροκλος.

Περὶ Κλεομένους ἐπιβουλῆς κατὰ τοῦ Ἀρχωνίδου.

ΚΕΦ. η.

Κλεομένης ὁ Λάκων τὸν ἑταῖρον τῶν αὑτοῦ παραλαβὼν Ἀρχωνίδην, κοινωνὸν ἐποιεῖτο τῶν πραγμάτων. ἐπώμνυεν οὖν εἰ κατάσχοι, πάντα σὺν τῇ αὐτοῦ κεφαλῇ πράττειν.

sunt, qui maiorum stemmata iactitant: siquidem in Romano populo, Marij quidem patrem ignoramus, ipsum verò propter rerum gestarum magnitudinem admiramur. Catonis etiam senioris patrem si quis nosse velit, multo studio requirat necesse est.

De Alexandro & Hephastione.

C. VII.

Alexander Achillis monumentum coronauit, & Hephæstion Patrocli: significans, se ita charum Alexandro esse, vt Patroclus fuisset Achillis.

De Cleomenis dolo contra Archonidem.

C. VIII.

Cleomenes Lacon assumpto vno ex familiaribus suis Archonide, eum consortem & adiutorem sui propositi fecit. Iurauit igitur ei, si voti cōpos fieret, se omnia cum ipsius capite transacturum esse.

μοσεν. οὕτω ἐγὼ Τιμησίου τὸν ἐγκέφαλον ἐξαράξαιμι. τοῦτο ἐκεῖνος ἀκούσας, καὶ ὑπολαβὼν ἀκρατῶς ἔχειν φθόνου καὶ δεινῶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν μεμισῆσθαι, εἴγε καὶ οἱ παῖδες αὐτὸν μισοῦσι, μήτε γοῦν οἱ ἄνδρες, ἀπῆλθεν ἑκὼν τῆς πατρίδος.

rabat. Sic ego Timesię cerebrum discusserim. Hoc audito, ille putans se in nimia hominum inuidia positum esse, & vehementer à suis ciuibus odio haberi, siquidem & pueri odissent, nedum viri, sponte atque vltrò è patria concessit.

Ὅτι πρῶτοι ἔκοψαν Αἰγινῆται νόμισμα.

ΚΕΦ. ι.

Αἰγινῆταί ποτε ἐδυνήθησαν τὰ μέγιστα ἐν τοῖς Ἕλλησιν, εὐφορίαν τινὰ χρόνου καὶ εὐκαιρίαν λαχόντες. δύναμιν γὰρ ναυτικὴν ἔσχον, καὶ ἦσαν μέγιστοι. ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς Περσικοῖς ἀγαθοὶ ἐγένοντο, καὶ διὰ ταῦτα καὶ τῶν ἀριστείων ἠξιώθησαν. καὶ πρῶτοι νόμισμα ἐκόψαντο, καὶ ἐξ αὐτῶν ἐκλήθη νόμισμα Αἰγιναῖον.

Quòd primi excuderint monetam Æginetæ.

C. X.

Æginetæ quondam plurimum inter vniuersos Græcos poterāt, temporis fertilitatem & opportunitatem nacti. Copias enim nauales possidebant, & erant potentissimi: sed & contra Persas emicuerunt, & idcirco pręmium fortitudinis inter primos sunt consecuti, & primi nomisma percusserunt, quod ex ipsis nomen accepit, vt Æginense nomisma vocaretur.

De Pallantio colle, & Febris templo atque ara.

Περὶ Παλλαντίου λόφου, καὶ Πυρετοῦ ναοῦ καὶ βωμοῦ.

C. XI.

ΚΕΦ. ια.

Romani sub Pallantio colle, Febri templum & aram coædificauerunt.

Ὅτι Ῥωμαῖοι ὑπὸ τῷ λόφῳ τῷ Παλλαντίῳ Πυρετοῦ καὶ ναὸν, καὶ βωμὸν ἱδρύσαντο.

De adultero in Creta comprehenso.

Περὶ τοῦ ἐν Κρήτῃ συλληφθέντος μοιχοῦ.

C. XII.

ΚΕΦ. ιβ.

Adulter Gortynæ in ciuitate Cretæ deprehensus, & in iudicium adductus, criminísque conuictus, lana coronabatur. Hæc verò coronatio redarguebat eum esse hominem mollem, effœminatum, & muliebribus se ornantem. *& æstimata est ei publicè quinquaginta staterum summa: atque ad turpissimam infamiã redacto omnes ad gerendam in Republica dignitatem viæ intercludebantur.

* & verò debatur publicè stateribus quinquaginta.

Ὅτι ἐν Κρήτῃ ἐν Γορτύνῃ μοιχὸς ἁλοὺς ἤγετο ἐπὶ τὰς ἀρχὰς, καὶ ἐστεφανοῦτο ἐρίῳ ἐλεγχθείς. τὸ δὲ στεφάνωμα κατηγόρει αὐτοῦ, ὅτι ἄνανδρός ἐστι, καὶ γύννιν, καὶ εἰς γυναῖκας καλός. καὶ ἀπεπεράσκετο δημοσίᾳ εἰς στατῆρας πεντήκοντα, καὶ ἄτιμότατος ἦν καὶ οὐδενὸς οἱ μετῆν κοινῶν.

Quomodo Gnathana confutauerit loquacem.

Πῶς ἡ Γνάθαινα ἐπέσχε καταπιφάσει λάλον.

C. XIII.

ΚΕΦ. ιγ.

Venerat ex Hellespon-

Ἀφίκετο ἐξ Ἑλλησπόντου-

τι παρὰ τὴν ἑταίραν τὴν Ἀττικὴν τὴν Γνάθαιναν ἐραστής, κατὰ κλέος αὐτῆς. παρὰ πότον οὖν πολὺς ἦν λαλῶν, καὶ ἐδόκει φορτικός. ὑπολαβοῦσα οὖν ἡ Γνάθαινα, εἶτα οὐ σὺ μέντοι λέγεις (εἶπεν) ἥκειν ἐξ Ἑλλησπόντου, τοῦ δὲ ὁμολογήσαντος καὶ πῶς εἶπεν οὐκ ἔγνως τῶν ἐκεῖ πόλεων τὴν πρώτην, τοῦ δὲ εἰπόντος, καὶ τίς ἐστιν, ἡ δὲ ἀπεκρίνατο, Σίγειον. καὶ ἐμμελῶς διὰ τοῦ ὀνόματος κατεσίγασεν αὐτόν.

to ad ſcortum Atticum Gnathænam, amator quidam, eius fama & nomine permotus. Quum ita inter pocula plurima effutiret, & importunus eſſe videretur, interpellãs Gnathæna: Nunquid enim, inquit, tu te ex Helleſponto venire dixiſti? quumque annuiſſet. Cur igitur, inquit, primariam inibi ciuitatem ignoras? Qui quum diceret, Et quę tandem eſt illa? Sigeum, inquit illa. ſic artificiosè iſto nomine ſilentium impoſuit ei.

Περὶ τινῶν τὸ σῶμα ὡραίων.

ΚΕΦ. ιδ.

Ἐρασμιώτατον καὶ ὡραιότατόν φασιν, Ἑλλήνων μὲν γενέσθαι Ἀλκιβιάδην, Ῥωμαίων δὲ Σκιπίωνα, καὶ Δημήτριον τὸν πολιορκητὴν λέγουσιν ὥρας ἀμφισβητῆσαι. Ἀλέξανδρον δὲ τὸν Φιλίππου ἀπραγμόνως ὡραῖον λέγουσι γενέσθαι. τὴν μὲν γὰρ κόμην ἀνασεσύρθαι αὐτῷ, ξανθὴν δὲ εἶναι. ὑπαναφύεσθαι,

De quibuſdam venuſtate corporis excellentibus.

C. XIV.

Amabilitate ſimul & formâ maximè floruiſſe dicuntur, apud Græcos Alcibiades: ex Romanis verò Scipio Demetrium quoque Poliorcetam, ferunt certaſſe de venuſtate. Alexandrum etiam Philippi filium ſine curatione formæ, ſpecioſum extitiſſe perhibent. Capillos enim qui erant flaui, retortos ei fuiſſe. Ferunt tamen

arborum germinib. *Sic & Odyss. a 2. Vlysses de Nausicae.* Tale *inquit* olim in Delo Φοίνικος &c.

formidabile quiddam in facie Alexandri insitum fuisse. Homerum verò cum vult significare formoses, arboribus eos cōparat: velut, Arboris vt vegetum germen, sic ille vigore crescebat læto.

δέ τι ἐκ τοῦ εἴδους φοβερὸν τῷ Ἀλεξάνδρῳ λέγουσιν. ὁ δὲ Ὅμηρος ὅταν τοὺς καλοὺς θέλῃ ἐλέγξαι, δένδρεσις αὐτοὺς παραβάλλει, ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνει ἶσος.

De præstantissimis quibusdam viris, qui cū pueris colluserunt.

Περὶ ἀρίστων τινῶν τοῖς παιδίοις πεπαιγμένων.

C. XV.

ΚΕΦ. ιε.

Herculem aiunt labores, quos in certaminibus subibat, ludicris alleuasse. Ludebat autem ille Iouis & Alcmenæ filius cum pueris admodum. Sed & Euripides eundem deum inducit, & facit dicentem. Ludo, & laborum recreat gratissima vicissitudo me: Dicit autē hoc, puerum tenens. Socrates etiam aliquando deprehensus est ab Alcibiade, ludere cum Lamprocle adhuc infante.

Τὸν Ἡρακλῆ λέγουσι τὰς ἐν τοῖς ἄθλοις σπουδὰς διαναπαύειν ταῖς παιδιαῖς, ἔπαιζε δὲ ἄρα ὁ Διὸς καὶ Ἀλκμήνης μετὰ παιδίων πάνυ σφόδρα. τοῦτό τοι καὶ ὁ Εὐριπίδης ἡμῖν ὑπαινίττεται, ποιήσας τὸν αὐτὸν τοῦτον θεὸν λέγοντα παίζω, μεταβολὰς γὰρ πόνων ἀεὶ φιλῶ. λέγει δὲ τοῦτο παιδίον κατέχων. καὶ Σωκράτης δὲ κατελήφθη ποτὲ ὑπὸ Ἀλκιβιάδου παίζων μετὰ Λαμπροκλέους ἔτι νηπίου.

Agesilaus verò arundini insidens, equitabat cum filio puero: & quum quidam risisset, Nunc, inquit, tace: quum

Ἀγησίλαος δὲ κάλαμον περιβὰς, ἵππευε μετὰ τοῦ υἱοῦ παιδὸς ὄντος, καὶ πρὸς τὸν γελάσαντα εἶπε νῦν μὲν σιώπα, ὅταν δὲ γένῃ πα-

καὶ πατὴρ αὐτὸς, τότε ἐξαγορεύσεις πρὸς τὸν πατέρας. ἀλλὰ καὶ Αρχύτας ὁ Ταραντῖνος, πολιτικός τε καὶ φιλόσοφος ἀνὴρ γενόμενος, πολλοὺς ἔχων οἰκέτας, τοῖς αὐτῶν παιδίοις πάνυ σφόδρα ἐτέρπετο, μετὰ τῶν οἰκοτρίβων παίζων. μάλιστα δὲ ἐφίλει τέρπεσθαι αὐτοῖς ἐν τοῖς συμποσίοις.

verò & ipse pater euaseris, tunc patribus consilium dabis. Sed & Archytas Tarentinus, vir reip. simul & philosophię studio deditus, quum seruis abundaret, maximè liberis eorum delectabatur, & cum vernis suis ludicra agitabat: plurimúmq. inter conuiuia illorum præsentia delectari solebat.

Τίσι δι' ἀρετὴν ἀπήχθετο ὁ Ἀλέξανδρος.

Quorum virtuti Alexander infensus fuerit.

ΚΕΦ. ιϛ.

C. XVI.

Ὅτι ἀπήχθετο Περδίκκᾳ Ἀλέξανδρος, ὅτι ἦν πολεμικός· Λυσιμάχῳ δὲ ἐπεὶ στρατηγεῖν ἀγαθός· Σελεύκῳ δὲ, ὅτι ἀνδρεῖος ἦν. Ἀντιγόνου δὲ αὐτὸν ἐλύπει τὸ φιλότιμον, Ἀττάλου δὲ τὸ ἡγεμονικὸν ἤχθετο, Πτολεμαίου δὲ τὸ δεξιόν.

Perdicam oderat Alexander, quòd esset bellicosus: Lysimachũ, quòd imperatorię artis peritus: Seleucum, quòd forti animo esset. Antigoni verò liberalitas eum offendebat, & Attali imperatoria dignitas, & Ptolomæi *prosperitas.

* *Potest &* benignitas *vel* comitas *cõuerti.*

Περὶ Δημοκρίτου εἰς ἑταίρας οἰκίαν φοιτῶντος.

De Democrito in ædes scorti commeante.

ΚΕΦ. ιζ.

C. XVII.

Ὅτι Δημήτριος τοσού-

Demetrius tot gen-

rium dominus, Lamiæ meretricis ædes cũ armis & diademate frequentabat Non exiguam ſanè ei turpitudinem attuliſſet, ſi tantùm eam in ſuam domum accerſiuiſſet: at ille ipſe ſtudioſè ad eam itabat. Ego quidem pluris fecerim Theodorum tibicinem, quàm Demetrium regem: ſiquidem ille vocatus à Lamia, venire recuſauit.

τῶν ἐθνῶν ἡγεμονεύων, ἐφοίτα εἰς Λαμίας τῆς ἑταίρας σὺν τοῖς ὅπλοις, καὶ φορῶν τὸ διάδημα. αἴσχιστον μὲν οὖν ἦν αὐτῷ, καὶ οἴκαδε μεταπέμψασθαι τὴν ἄνθρωπον. ὁ δὲ παρ᾽ ἐκείνην ἐφοίτα φιλοφρόνως. ἀλλ᾽ ἔγωγε Θεόδωρον τὸν αὐλητὴν προτιμήσαιμι τοῦ Δημητρίου· ἐπεὶ τὸν Θεόδωρον μετεπέμπετο ἡ Λαμία, ὁ δὲ ὑπερεῖδε τὴν κλῆσιν.

Quòd Phaon formoſus fuerit.

C. XVIII.

Phaonem omnibus hominibus elegantia formæ præſtantem, Venus in lactucis abſcondit. Alij dicunt eum portitorem fuiſſe, & hoc officium ſubiiſſe. Veniſſe autem aliquando Venerem traiicere volentem, atque illum neſcientem quænam eſſet, libenter promptéque recepiſſe, magnáque diligentia, quoquò voluiſſet, eam auexiſſe. Pro quibus meritis alabaſtrum ei cum vnguento dea donauit, quo vnctus Phaõ omniũ ho-

Ὅτι Φάων ὡραῖος ἦν.

ΚΕΦ. ιη.

Τὸν Φάωνα κάλλιστον ἀνθρώπων ὄντα ἡ Ἀφροδίτη ἐν θριδακίναις ἔκρυψε· λόγος δὲ ἕτερος ὅτι ἦν πορθμεὺς, καὶ εἶχε τοῦτο τὸ ἐπιτήδευμα. ἀφικνεῖτο δέ ποτε ἡ Ἀφροδίτη διαπλεῦσαι βουλομένη· ὁ δὲ ἀσμένως ἐδέξατο, οὐκ εἰδὼς ὅστις ἦν, καὶ σὺν πολλῇ φροντίδι ἤγαγεν ὅποι ποτὲ ἐβούλετο. ἀνθ᾽ ὧν ἡ θεὸς ἔδωκεν ἀλάβαστρον αὐτῷ, καὶ εἶχεν αὐτὴ μύρον, ᾧ χριόμενος ὁ Φάων ἐγίνετο ἀνθρώ-

θρώπων κάλλιστος, καὶ ἤρων γε αἱ γυναῖκες αὐτοῦ αἱ Μιτυληναίων. τά γε μὴν τελευταῖα ἀπεσφάγη μοιχεύων ἁλούς.

minum speciosissimus euasit, atque eius amore Mitylenenses fœminæ captæ sunt. Postremò deprehensus in adulterio, trucidatus est.

Περὶ Σαπφοῦς.

ΚΕΦ. ιθ.

Τὴν ποιήτριαν Σαπφὼ τὴν Σκαμανδρωνύμου θυγατέρα, ταύτην καὶ Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος σοφὴν ἀναγράφει. πυνθάνομαι δὲ ὅτι καὶ ἑτέρα ἐν τῇ Λέσβῳ ἐγένετο Σαπφώ, ἑταίρα οὐ ποιήτρια.

De Sappho.

CAP. XIX.

Poëtriam Sappho filiam Scamandronymi, Plato filius Aristonis in sapientibus numerat. Audio fuisse etiam in Lesbo Sappho aliam meretricem non poëtriam.

Περὶ ἀηδόνος, καὶ χελιδόνος.

ΚΕΦ. κ.

Λέγει Ἡσίοδος τὴν ἀηδόνα μόνην ὀρνίθων ἀμελεῖν ὕπνου, καὶ διὰ τέλους ἀγρυπνεῖν. τὴν δὲ χελιδόνα οὐκ εἰς τὸ παντελὲς ἀγρυπνεῖν, καὶ ταύτην δὲ ἀπολωλέναι τοῦ ὕπνου τὸ ἥμισυ, τιμωρίαν δὲ ἄρα ταύτην ἐκτίνουσι διὰ τὸ πάθος τὸ ἐν Θρᾴκῃ κατα-

De luscinia & hirundine.

CAP. XX.

Hesiodus testatur lusciniam solam ex omnibus auibus somnum negligere, totámque in vigiliis versari. Hirundinē verò non prorsus sempérque vigilare, sed dimidium tantūmodò somnum amisisse. Has autem pœnas luunt propter facinus in Thracia

perpetratum, in cœnam illam illicitam.

De Lacedæmoniorum fœminis.

CAP. XXI.

Lacedæmoniorū matronæ, quotquot audiuissent suos filios in pugna cecidisse, abire solebant, & inspicere vulnera tam aduersis, quàm auersis corporibus inflicta: & si plura ex aduerso essent facta, cum fastu incedentes, vultúmque * grauem & splendidum præ se ferentes, in maiorum auita monumenta filios deferebant. Sin alio loco vulnera accepisset, pudore ductæ, lacrymis confectæ, quàm maximè poterant clandestina fuga discedebant, relictis mortuis, vt in communi sepulchro humarentur, aut furtim surreptos in domestica sepulchra deportabant.

* venerandū. Sic & σεμναῖς καὶ βλοσυροῖς τὰ ἤθη, dixit in bonam partem.

τολμηθὲν, τὸ εἰς τὸ δεῖπνον ἐκεῖνο τὸ ἄθεσμον.

Περὶ Λακεδαιμονίων γυναικῶν.

ΚΕΦ. κα.

Αἱ Λακεδαιμονίων μητέρες ὅσαι ἐπυνθάνοντο τοὺς παῖδας αὐτῶν ἐν τῇ μάχῃ κεῖσθαι, ἀλλ' αὗταί γε ἀφικόμεναι τὰ τραύματα αὐτῶν ἐπεσκόπουν τά τε ἔμπροσθεν, καὶ τὰ ὄπισθεν. καὶ εἰ μὲν πλείω τὰ ἐναντία, αἱ δὲ γαυρούμεναι, καὶ σεμνὸν ἅμα καὶ βλοσυρὸν ὁρῶσαι, τοὺς παῖδας εἰς τὰς πατρῴας ἔφερον ταφάς· εἰ δ' ἑτέρως εἶχον τῶν τραυμάτων, ἐνταῦθα αἰδούμεναι, καὶ θρηνοῦσαι, καὶ ὡς ἔνι μάλιστα λαθεῖν σπεύδουσαι, ἀπηλλάττοντο, καταλιποῦσαι τοὺς νεκροὺς ἐν τῷ πολυανδρίῳ θάψαι, ἢ λάθρα εἰς τὰ οἰκεῖα ἠρία, ἐκόμιζον αὐτούς.

Περὶ

Περὶ Τιτόρμου ἰσχύος, καὶ Μίλωνος, καὶ παροιμίας τινός.

ΚΕΦ. κβ.

Τιτόρμῳ φασὶ τῷ βουκόλῳ περιτυχεῖν τὸν Κροτωνιάτην Μίλωνα μεγαλοφρονοῦντα διὰ τὴν ῥώμην τοῦ σώματος. θεασάμενος οὖν μέγαν τὸν Τίτορμον τὸ σῶμα ἰδεῖν, ἐβούλετο λαβεῖν αὐτοῦ ἰσχύος πεῖραν· ὁ δὲ Τίτορμος ἔλεγε μηδὲν μέγα ἰσχύειν. καταβὰς δὲ εἰς τὸν Εὔηνον, καὶ θοιμάτιον ἀποδὺς, λίθον λαμβάνει μέγιστον, καὶ πρότερον μὲν ἕλκει αὐτὸν πρὸς ἑαυτὸν εἶτα ἀπωθεῖ, καὶ δὶς καὶ τρὶς τοῦτο ἐποίησε, καὶ μετὰ ταῦτα αὐτὸν ἦρεν ἕως εἰς τὰ γόνατα. καὶ τέλος ἀράμενος ἐπὶ τῶν ὤμων ἔφερεν ὅσον ἐπ' ὀργυιὰς ὀκτὼ καὶ ἔρριψεν. ὁ δὲ Κροτωνιάτης Μίλων μόλις τὸν λίθον ἐκύλισεν· εἶτα δεύτερος ἆθλος τοῦ Τιτόρμου· ἐπὶ τὴν ἀγέλην ἦλθε, καὶ στὰς ἐν μέσῳ, τὸν μέγιστον ταῦρον ἄγριον ὄντα λαμβάνει τοῦ

De Titormi & Milonis robore, & de quodam prouerbio.

CAP. XXII.

Milonem, elatum animum ob corporis robur gerentem, in Titormum bubulcum aiunt incidisse. Quúmque videret Titormi corpus aspectu prægrande, viri[illegible] eius experimentum sumere voluisse. Titormū verò, se non admodum robustum esse dixisse. Quum verò ad * Euenū descendisset, abiecta veste, maximæ molis lapidē primùm quidem ad se traxisse, deinde remisisse, & hoc bis aut ter fecisse: tum eum vsq; ad genua sustulisse, atque postremò sublatum in humeros, vsq; ad octo passus portasse, & proiecisse. Milonem verò Crotoniatam vix volutare lapidem potuisse. Secundum deinde Titormi certamen hoc erat: Ad gregem abiit, & stans in medio, maximum ferissimúmq; taurum pede prehendit, qui

Euenus Ætoliæ fluuius est, non procul Calydone. Plinius li. 4.

quum vellet essurgere, non valebat. Alium quoque interim accedétem, attractum pede, manu altera similiter tenuit. Quo viso, Milo palmas ad cælum extendi, O Iupiter, inquiens, num húc alterum Herculem nobis dedisti? Hinc ortum prouerbium aiunt, Hic est alter Hercules.

ποδός· καὶ ὁ μὲν ἀποδρᾶναι ἔσπευδεν, οὐ μὴν ἐδύνατο. παριόντα δὲ ἕτερον τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ συναρπάσας τοῦ ποδὸς, ὁμοίως εἶχε. θεασάμενος δὲ ὁ Μίλων, εἰς τὸν οὐρανὸν τὰς χεῖρας τείνας, ἔφατο, ὦ Ζεῦ, μὴ τοῦτον Ἡρακλῆ ἕτερον ἔσπειρας, ἐνταῦθα ῥηθῆναι λέγουσι τὴν παροιμίαν, ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς.

De Celtarum audacia.

CAP. XXIII.

Περὶ Κελτῶν εὐτολμίας.

ΚΕΦ. κγ.

Omnium hominum ad subeunda pericula promptissimos esse Celtas audio. Proinde in honorem eorum, qui in præliis fortiter occubuerunt, cantiones componunt, & coronati pugnas ineunt. Sed & trophæa statuunt, simul gloriantes rebus gestis, simul Græcorum more monimenta suæ virtutis posteritati relinquentes. Adeò verò ducunt ignominiosum fugere, vt è corruentibus & * incidentibus ædibus sæpe

* collabentib.

Ἀνθρώπων ἐγὼ ἀκούω φιλοκινδυνοτάτους εἶναι τοὺς Κελτούς. τῶν ᾀσμάτων οὖν ὑποθέσεις ποιοῦνται τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἀποθανόντας ἐν τῷ πολέμῳ καλῶς· καὶ μάχονται δὲ ἐστεφανωμένοι, ἀλλὰ καὶ τρόπαια ἐγείρουσιν, ἅμα τε ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις σεμνυνόμενοι, καὶ ὑπομνήματα αὐτῶν τῆς ἀρετῆς ἀπολείποντες ἑλληνικῶς. οὕτως δὲ αἰσχρὸν νομίζουσι τὸ φεύγειν, ὡς μηδὲ ἐκ τῶν οἰκιῶν καταλισθαινουσῶν καὶ ἐμ-

καὶ ἐμπιπλέντων πολλάκις ἀποδιδράσκειν. ἀλλὰ μηδὲ πιμπραμένων αὐτῆς, παραλαμβανομένοις ὑπὸ τοῦ πυρός. πολλοὶ δὲ καὶ ἐπικλύζουσαν τὴν θάλασσαν ὑπομένουσιν. εἰσὶ δὲ καὶ οἳ ὅπλα λαμβάνοντες ἐμπίπτουσι τοῖς κύμασι, καὶ τὴν φορὰν αὐτῆς εἰσδέχονται γυμνὰ τὰ ξίφη, καὶ τὰ δόρατα προσσείοντες, ὡς περιῶν ἢ φοβῆσαι δυνάμενοις, ἢ τρῶσαι.

non effugiant, sed ne ardentibus quidem, ita vt incendio ignique circumueniantur. Multi etiam inundans mare sustinent. Quidam etiam in fluctus armati sese iniiciunt, & eorum impetum excipiunt, protensis gladiis euaginatis, & hastis vibratis, perinde atque si vel terrere, vel vulnerare possent.

Περὶ Σμινδυρίδου ἁβροδιαίτης, καὶ ἀδδηφαγίας.

De Smindyridæ deliciis circa cibos, & voracitate.

ΚΕΦ. κδ.

CAP. XXIV.

Σμινδυρίδην τὸν Συβαρίτην λέγουσιν ἐπὶ τοσοῦτον τρυφῆς ἐξοκεῖλαι, ὡς εἰς Σικυῶνα αὐτὸν ἀφικέσθαι μνηστῆρα Ἀγαρίστης τῆς Κλεισθένους, καὶ ἐπάγεσθαι χιλίους μὲν μαγείρους, τοσούτους δὲ ὀρνιθευτὰς, καὶ ἁλιεῖς χιλίους.

Smindyridam Sybaritam vsque adeò gulæ deditum fuisse perhibent, vt quum procus ambiret Agaristam Clisthenis filiam, Sicyonem proficisceretur, & mille coquos, totidémque aucupes atque mille piscatores adduceret.

ἀπέλαυσαν. *A quibus multi clarissimi viri consiliis aut doctrina instituti, fructum aliquem ceperunt.*

Πολλοὶ τῶν ἀρίστων τινῶν ὤναντο, καὶ † ἀπήλαυσεν.

CAP. XXV.

ΚΕΦ. κε.

Vtiles sibi hab. *Adiutores habuerũt, Vlysses Alcinoum, Achilles Chironem, Patroclus Achillem, Agamemnon Nestorem, Telemachus Menelaum, & Hector Polydamantem. Item, quatenus ei paruêre, Troes Antenorem: & Pythagorici, à Pythagora sunt adiuti: Democritei, fructũ ex Democrito perceperunt. Quòd si Socratem Athenienses audiuissent, omni ex parte beati fuissent, ac sapientiæ operã dedissent Hieron, Dinomenis filius, vsus est Simonide Ceo, Polycrates Anacreonte, Xenophontem Proxenus, Antigonus Zenone. Atq; vt eos quoque cõmemorem qui nõ minus ad me pertinent quàm faciũt Græci, Romanorũ meminisse mea interest, quum ipse sim Romanus) etiã

Πῶς ἢ μὴ, vt sit nota interrogatio post μεμνήσωμαι. sed potius ἀελενdum μοι.

Ὤναντο ἄρα καὶ Ὀδυσσεὺς Ἀλκίνου, καὶ Ἀχιλλεὺς Χείρωνος, καὶ Πάτροκλος Ἀχιλλέως, καὶ Ἀγαμέμνων Νέστορος, καὶ Τηλέμαχος Μενελάου, καὶ Ἕκτωρ Πολυδάμαντος. ἐν οἷς αὐτοῦ προσεῖχον, καὶ οἱ Τρῶες Ἀντήνορος· καὶ οἱ Πυθαγόρειοι μὲν ὁμιληταὶ, Πυθαγόρου ὤναντο. οἱ Δημοκρίτειοι ἢ συγγινόμενοι. Δημοκρίτου πολλῶν ἀπήλαυσαν. Σωκράτει ἢ εἰ προσεῖχον οἱ Ἀθηναῖοι, πάντα ἂν ἐγένοντο εὐδαίμονες, εἰ ἐφιλοσόφουν. καὶ Ἱέρων ἢ ὁ Δεινομένους, Σιμωνίδου τοῦ Κείου ἀπήλαυσε καὶ Πολυκράτης Ἀνακρέοντος καὶ Ξενοφῶντος Πρόξενος, καὶ Ἀντίγονος Ζήνωνος. † ἵνα δέ μοι, καὶ τῶν ἐμοὶ προσηκόντων, οὐδὲν ἧττον, ἢ περ καὶ οἱ Ἕλληνες προσήκουσι, μεμνήσωμαι, διαφέρει δέ μοι καὶ τούτων, εἴγε Ῥωμαῖός εἰμι, καὶ Λούκουλλος

πολλοῖς Αντίοχυ τι ὤνατο τῦ Ασκαλωνίτυ, κὴ Μαικήνας Αρείυ, κὴ Κικέρων Απολλωνίυ, κὴ ὁ Σέβαστος Αθηνοδόρου. Πλάτων δ᾽ ἐμοῦ καί τοι σοφώτερος ὤν, λέγει ὅτι κὴ Ζεὺς εἶχε σύμβουλον. τίνα δ᾽ καὶ ὅπως, παρ᾽ ἐκείνυ μανθάνομεν.

Lucullo profuit Antiochus Ascalonita, Mæcenati Arius, Ciceroni Apollonius, Augusto ipsi Athenodorus. Plato verò, qui me multum sapientia vincit, Iouem etiam habuisse aliquem à consiliis dicit: quem verò, & quomodo, ab ipso discimus.

Περὶ οἰνοφλύγων τινῶν.

De quibusdam ebriosis.

ΚΕΦ. κϛ.

CAP. XXVI.

Ποτίστατοι γεγόνασιν ἄνθρωποι, ὥσπερ φασιν Ξεναγόρας ὁ Ρόδιος, ὃν ἐκάλουν Αμφορέα, κὴ Ηρακλείδης ὁ πυκτὴς, κὴ Πρωτέας, ὁ Λανίκης υἱὸς, Αλεξάνδρου δ᾽ τῦ βασιλέως σύντροφος. κὴ αὐτὸς δ᾽ Αλέξανδρος λέγεται πλεῖστον πιεῖν ἀνθρώπων.

Vinosissimi omnium hominum fuisse traduntur, Xenagoras Rhodius, quem Amphoram vocabant: Heraclides pugil: Proteas Lanicæ filius cũ Alexandro rege simul educatus. Alexander etiã ipse præ reliquis hominibus vinosus extitisse dicitur.

Ὅτι ὁ Ηρακλῆς ἥμερος ἦν τοῖς ἑαυτῦ πολεμίοις.

Quòd Hercules misericordem & benignum sese erga hostes præbuerit.

ΚΕΦ. κζ.

CAP. XXVII.

Ημερώτατα φασι, τὸν

Singulari mansuetu-

dine ferunt Herculem in hostes suos fuisse. Primum enim ante hominum memoriam, mortuos suis ad sepeliendum reddidisse, ac liberè securéque eis cadauera permisisse, quum eo tempore parum occisos curare solerent, & canibus ad vescendum relinquere, vnde inquit Homerus: Canibus sunt præda relicta. Et. Vt canibus fierent lanianda voluptas.

Ἡρακλέα πρῶτον ἀναιρεθῆναι τοῖς ἑαυτοῦ πολεμίοις. πρῶτον γὰρ τοῦ ἐξ αἰῶνος νεκροὺς ἀποσπόνδους ἀποδοῦναι ταφησομένοις. εἰωθότων τῶν τότε ὀλιγωρεῖν τῶν ἀνῃρημένων, καὶ ἀπολείπειν αὐτοὺς κυνῶν δεῖπνον εἶναι. καὶ Ὅμηρος, Ἑλώρια τεῦχε κύνεσσι. καὶ Κυσὶ μέλπηθρα γενέσθαι.

De Leocorio Atheniensium.

C. XXVIII.

Vide Suidã in Leocoric. Leocorium Athenis erat templum filiarum Leò, sic dicti viri, Praxitheæ, Theopæ & Eubulę. Has pro salute * ciuitatis Mineruæ occisas esse, fama est quum Leos pater eas tradidisset propter oraculum Delphicum: quod monebat, aliter non posse seruari vrbem, nisi illæ mactarentur.

Id est, Athenarum.

Περὶ τοῦ ἐν Ἀθήναις Λεωκορίου.

Κεφ. κη.

Λεωκόριον Ἀθήνησιν ἐκαλεῖτο τὸ τέμενος τῶν Λεὼ θυγατέρων, Πραξιθέας, καὶ Θεόπης, καὶ Εὐβούλης. ταύτας δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως τῆς Ἀθηνῶν ἀναιρεθῆναι λόγος ἔχει ἐπιδόντος αὐτὰς τοῦ Λεὼ εἰς τὸν χρησμὸν τὸν Δελφικόν· ἔλεγε γὰρ μὴ ἂν ἄλλως σωθῆναι τὴν πόλιν, εἰ μὴ ἐκεῖναι σφαγιασθεῖεν.

Τί εἶπεν ὁ Πλάτων περὶ Ἀκραγαντίνων πολυτελείας.

Quod dixerit Plato de Agrigentinorum nimiis sumptibus.

ΚΕΦ. κθ.

CAP. XXIX.

Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος ἰδὼν Ἀκραγαντίνους, καὶ οἰκοδομοῦντας πολυτελῶς, καὶ ὁμοίως δειπνοῦντας, εἶπεν ὅτι ἄρα οἱ Ἀκραγαντῖνοι οἰκοδομοῦσι μὲν ὡς ἀεὶ βιωσόμενοι, δειπνοῦσι δὲ ὡς ἀεὶ τεθνηξόμενοι. λέγει δὲ Τίμαιος, καὶ ὅτι ἀργυρέαις ληκύθοις, καὶ στλεγγίσιν ἐχρῶντο, καὶ ἐλεφαντίνας κλίνας εἶχον ὅλας.

Plato filius Aristonis quum videret Agrigentinos magis impensis ædificare, eodémque modo cœnare: Agrigentini, inquit, ædificant, quasi semper victuri: & comedunt, quasi semper morituri. Dicit autem Timæus, eos *lecythis argenteis & strigilibus vsos esse, lectos totos eburneos habuisse.

*guttis, ampullis.

Περὶ Ταραντίνων οἰνοφλυγίας, καὶ Κυρηναίων τρυφῆς.

De Tarentinorum temulentia & Cyrenensium luxu.

ΚΕΦ. λ.

CAP. XXX.

Ταραντίνοις ἐν ἔθει ἦν πίνειν μὲν ἐξ ἑωθινοῦ, μεθύειν δὲ περὶ πλήθουσαν ἀγορὰν εἰς τοσοῦτον δὲ ἄρα Κυρηναῖοι τρυφῆς ἐξώκειλαν, ὥστε Πλάτωνα παρεκάλουν ἵνα αὐτοῖς γένηται νομοθέτης·

Tarentinis à summo mane poculis indulgere mos erat, & eo tempore, quo iam frequens est hominibus forum, ebrios esse. Cyrenenses verò vsque adeò luxu se inquinauerant, vt quum Platonem accersissent, vt sibi leges poneret, ipse recu

sarit propter consuetam iam inde ab initio lasciuiam & dissolutionem eorum. Testatur etiam Eupolis in * Marica, contemptissimos apud eos, & abiectissimos decem minarũ pretij sigilla habuisse. Mirabili etiam arte sculpebant annulos.

* comœdia sic inscripta.
† ὅπ.

τόν ἢ ἀπαξιῶσαι φασὶ, διὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς ῥᾳθυμίαν αὐτῶν. ὁμολογεῖ ἢ καὶ Εὔπολις ἐν τῷ Μαρικᾷ, † ὅς τις αὐτῶν ἀπελέστατος σφραγῖδας εἶχε δέκα μνῶν. παρὰ ἢ θαυμάζεσθαι καὶ τοὺς διαγλύφοντας τοὺς δακτυλίους.

De variis Græcorum vinis.

CAP. XXXI.

Περὶ διαφόρων οἴνων Ἑλληνικῶν.

ΚΕΦ. λα.

Age, recensebo vobis Græcorum vinorum genera, quæ fuerunt apud veteres laudatissima, & potissimùm celebria. Pramnium quoddam appellabant, quod erat sacrum Cereri: & Chium vinum ab insula sic dictum: & aliud Thasium & Lesbiũ: & præter hæc aliud Dulce vocabatur, sapore etiã suum nomen referens: & aliud Creticum, & Syracusis Polium, quod sic nuncupatum est ab eius terræ monarcha quodã. Bibebant etiã Choum vinum, quod sic à regione denominabãt, quemadmodum Rhodium.

ἱερὸς ἢ ἦν ἄρα οὗτ.
Vide lexicon Phauorini.

Φέρε, οἴνων Ἑλληνικῶν διὰ σπουδῆς ἰόντων ἐν τοῖς παλαιοῖς, ὀνόματα καταλέξω ὑμῖν. Πράμνειόν τινα ἐκάλουν, † ἱερὸν δὲ ἦν ἄρα τοῦτο τῆς Δημήτρας, καὶ Χῖος οἶνος ἐκ τῆς νήσου καὶ Θάσιος ἄλλος, καὶ Λέσβιος, καὶ ἐπὶ τούτοις Γλυκύς τις ἐκαλεῖτο πρέπων τῷ ὀνόματι τὴν γεῦσιν καὶ Κρὴς ἄλλος. καὶ ἐν Συρακούσαις Πόλιος, ἐκλήθη ἢ ἀπό τινος ἐγχωρίου βασιλέως. ἔπινον ἢ καὶ Κῷον οἶνον, καὶ οὕτως αὐτὸν ἐκάλουν, καὶ Ῥόδιον μετὰ τὰ αὐτὰ ὀνομάζοντες.

Τί δὲ, οὐκ ἐκεῖνα τοῖς Ἕλλησι τρυφῆς ἀποδείξεις; μύρῳ γὰρ οἶνον μιγνύντες οὕτως ἔπινον, καὶ ὑπερφυῶς ἐκάζοντο τὴν τοιαύτην κρᾶσιν, καὶ ἐκαλεῖτο ὁ οἶνος μυῤῥινίτης. μέμνηται δὲ αὐτοῦ Φιλιππίδης ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητής.

Quid? An verò non hæc certa sint indicia luxus Græcorum? vinum enim vnguento mixtum bibebant, & suprà quàm satis esset, aut necessitas postularet, hac mixtione vtebantur. Vocabatur autem vinum Myrrhinites. Meminit eius Philippides comicus poëta.

Περὶ Πυθαγόρου, Ἐμπεδοκλέους, Ἱππίου, καὶ Γοργίου ἐνδύματος καὶ ὑποδήματος.

De Pythagora, Empedoclis, Hippiæ & Gorgiæ vestimentis, & calceamentis.

ΚΕΦ. λβ.

CAP. XXXII.

Πυθαγόρας ὁ Σάμιος λευκὴν ἐσθῆτα ἤσθητο, καὶ ἐφόρει στέφανον χρυσοῦν, καὶ ἀναξυρίδας. Ἐμπεδοκλῆς δὲ ὁ Ἀκραγαντῖνος ἁλουργεῖ ἐχρήσατο, καὶ ὑποδήμασι χαλκοῖς. Ἱππίαν δὲ, καὶ Γοργίαν ἐν πορφυραῖς ἐσθῆσι περιϊέναι διαφέρει λόγος.

Pythagoras Samius alba veste amiciebatur, & gestabat coronam auream, atque * anaxyrides. Empedocles verò Agrigentinus purpura vtebatur, & calceis æneis. Hippiam verò & Gorgiã purpureis vestibus amictos, in publico progredi solitos esse fama est.

* i. femoralia, subligacula, braccas.

Ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι τὴν τοῦ ἰατροῦ τοῦ Πύῤῥου ἐπιβουλὴν οὐ προσήκαντο.

Quod Romani Pyrrhi medici, contra ipsum regem insidias non admiserint.

Κεφ. λγ.

CAP. XXXIII.

Κινέας ὁ Πύῤῥου ἰατρὸς

Cineas medicus Pyr-

rhi, vt perhibent, clàm literas ad senatum Romanum scripserat, quibus pecunias petebat, & pollicebatur se Pyrrhum pharmacis interempturum. At illi promissioné hanc repudiarunt. Etenim Romani virtute fortes esse didicerunt: non technis, calliditate, vel insidiis hostem superare. Sed & Cineæ consilium sententiámque Pyrrho regi aperuerunt.

φασι πρὸς τὴν βουλὴν τῶν Ρωμαίων ἔγραψε δι' ἀπορρήτων, καὶ ᾔτει χρήματα, καὶ ὑπισχνεῖτο ἀποκτείνειν φαρμάκοις τὸν Πύρρον, οἱ δὲ οὐ προσήκαντο τὴν ὑπόσχεσιν, δι' ἀρετῆς γὰρ ἴσασι Ρωμαῖοι ἀγαθοὶ εἶναι, οὐ μὴν διὰ τέχνης, καὶ ἐπιβουλῆς καταγωνίσασθαι τοὺς ἐχθρούς. ἀλλὰ καὶ αὐτῷ τῷ Πύρρῳ τὴν γνώμην τοῦ Κινέου ἐξήνεγκαν.

De Pausania, & Apellis amoribus.

Περὶ Παυσανίου καὶ Απελλοῦ ἐρώτων.

CAP. XXXIV.

ΚΕΦ. λδ.

Quum multi veterum amores memoriæ litterísque proditi sunt, tum præ cæteris hi.

Pausanias vxorem suã vehementer amauit. Apelles verò concubinam Alexandri, nomine Pancastam genere Larissæã, cum qua primùm Alexander rem habuisse dicitur.

Ερῶτες ἡμῖν τῶν ἀρχαίων πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι εἰς μνήμην ἐδόθησαν καὶ οὗτοι δὲ οὐχ ἥκιστα. Παυσανίας μὲν γὰρ ἤρα τῆς αὐτοῦ γυναικός. Απελλῆς δὲ καὶ τῆς Αλεξάνδρου παλλακῆς, ᾗ τὸ ὄνομα ἦν Παγκάστη, τὸ δὲ γένος Λαρισσαία ἦν· ταύτῃ καὶ πρώτῃ φασὶν ὁ Αλέξανδρος ὡμίλησεν.

Περὶ

Περὶ Περιάνδρων, Μιλτιαδῶν, Σιβυλλῶν, Βακίδων.

ΚΕΦ. λε.

Ὅτι δύο Περίανδροι, ὁ μὲν σοφὸς ἦν, ὁ δὲ τύραννος, καὶ Μιλτιάδαι τρεῖς, ὁ τὴν Χερρόννησον κτίσας, καὶ ὁ † Κυψέλλου, καὶ ὁ Κίμωνος. Σίβυλλαι τέσσαρες, (ἡ Ἐρυθραία,) ἡ Σαμία, ἡ Αἰγυπτία, ἡ Σαρδιανή. οἱ δέ φασι, καὶ ἑτέρας ἕξ, ὡς εἶναι τὰς πάσας δέκα, ὧν εἶναι καὶ τὴν Κυμαίαν, καὶ τὴν Ἰουδαίαν. Βάκιδες τρεῖς, ὁ μὲν Ἕλλην, ὁ δὲ Ἀθηναῖος, ὁ δὲ Ἀρκάς.

De Periandris, Miltiadis, Sibyllis & Bacidibus.

CAP. XXXV.

Duo fuerunt Periandri, philosophus alter, alter tyrannus. Miltiadæ tres, vnus qui Cherronesum condidit, alter Cypselli filius, tertius Cimonis. Sibyllæ quatuor, Erythræa, Samia, Ægyptia, Sardiana. Alij sex adhuc his addunt, vt vniuersæ sint decem: in quibus numerant Cumanam, & Iudæam. Bacides tres, primus Græcus, alter Atheniensis, tertius Arcas.

† alij per λ. simplex.

Περὶ ἀριθμοῦ Νιόβης παίδων.

ΚΕΦ. λϛ.

Ἐοίκασιν οἱ ἀρχαῖοι ὑπὲρ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τῆς Νιόβης παίδων μὴ συνᾴδειν ἀλλήλοις. Ὅμηρος μὲν ἕξ λέγει, καὶ τοσαύτας κόρας, Λάσος δὲ δὶς ἑπτὰ λέγει. Ἡσίοδος δὲ ἐννέα καὶ δέκα εἰ μὴ ἄρα οὐκ εἰσὶν

De numero filiorum Niobes.

C. XXXVI.

Veteres scriptores de numero filiorum Niobes non videntur cõsentire. Homerus sex numerat, & totidem filias. Lasus verò bis septem dicit. Hesiodus nouemdecim: nisi fortè non sunt

Hesiodi illa carmina, sicut multa quoque alia falsò ipsi attribuuntur. Alcman decem ponit. Mimermnus viginti, & Pindarus totidem.

Ἡσιόδου τὰ ἔπη ἀλλ᾽ ὡς πολλὰ καὶ ἄλλα, κατέψευσται αὐτοῦ. Ἀλκμὰν δέκα φησὶ, Μίμνερμνος εἴκοσι, καὶ Πίνδαρος τοσούτους.

De Alexandro in egestate ciborum constituto, & quomodo aliqui vici per fumum capti sint.

Περὶ Ἀλεξάνδρου ἐν ἀπορίᾳ τροφῶν γενομένου, καὶ πῶς τινες κῶμαι διὰ τὸν καπνὸν ἑάλωσαν.

C. XXXVII.

Κεφ. λζ.

Alexander, quum Bessum persequeretur, redactus ad ciborum penuriam, de camelis & aliis iumentis, tam ipse quàm socij comedere cœperũt: quúmque eos ligna deficerent, crudas carnes deuorabant: sed tamen silphium, quod ibi multũ, copiosúmque erat, adiumentum ad concoctionem præstabat.

Ἀλέξανδρος ὅτε Βῆσσον ἐδίωκεν, ἐπ᾽ ἀπορίᾳ γενόμενος τροφῶν, αὐτός τε ἥψατο τῶν καμήλων, καὶ ὑποζυγίων ἄλλων, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ. τῶν τε ξύλων αὐτοῖς ὑπολιπόντων, ὠμὰ τὰ κρέα ἤσθιον. ἐπεκούρει δὲ αὐτοῖς τὸ σίλφιον πολὺ ὂν, ὥστε τὰς σάρκας συνεκπέττειν.

In regione verò Bactrianorum milites ipsos vicos ceperunt ex fumo inhabitari coniicientes, & niuem à foribus auferentes.

Ἐν δὲ τῇ Βακτριανῇ οἱ στρατιῶται αὐτὰς τὰς κώμας κατελάμβανον, ὅτι οἰκοῦνται ἐκ τοῦ καπνοῦ τεκμαιρόμενοι (συνιέντες), καὶ τὴν χιόνα ἀφαιροῦντες τῶν θυρῶν.

συνιέντες.

Περὶ

Περὶ ἵππων τῶν Σακῶν, καί τινων ἐθῶν αὐτῶν.

De equis, moribusque quibusdam Sacarum.

ΚΕΦ. λη.

CAP. XXXVIII.

Οἱ Σακῶν ἵπποι ἐὰν ἀποβάλῃ τις τὸν δεσπότην, ἐς τὸ ἀναβῆναι αὐτὸν παρέστηκεν. ἐὰν δέ τις γῆμαι βούληται παρθένον, μονομαχεῖ τῇ παιδίσκῃ. καὶ κρατήσασα μὲν, αἰχμάλωτον ἀπάγεται, καὶ κρατεῖ αὐτοῦ, καὶ ἄρχει. ἐὰν δὲ νικηθῇ, ἄρχεται. καὶ μονομαχοῦσι δὲ ἄχρι νίκης. οὐ μέχρι θανάτου. πενθοῦντες δὲ οἱ Σάκαι, εἰς οἴκους τινὰς κατακλείστους καὶ κατασκίους ἀποκρύπτονται.

Sacarum equi, si qui sessorem excusserint, subitò consistunt, vt rursum ascendere possit. Quòd si quis puellam vxorem ducere cupit, pugnam cum ea suscipit: & si illa superior sit, captiuũ abducit, atque imperium in eũ tenet: sin inferior, regitur ab ipso. Certant autem non de vita, sed de victoria. Sacæ, quum in luctu versantur, in speluncas vmbrosásque quasdam domos sese abscondunt.

Περὶ Περδίκκου εὐτολμίας καὶ λεαίνης.

De Perdicca audacia, & leana.

ΚΕΦ. λθ.

CAP. XXXIX.

Περδίκκας ὁ Μακεδὼν ὁ συστρατευσάμενος Ἀλεξάνδρῳ, οὕτως ἄρα ἦν εὔτολμος, ὡς ποτε εἰς σπήλαιον παρελθεῖν, ἔνθα εἶχεν εὐνὴν λέαινα,

Perdiccas Macedo, qui sequutus est Alexãdrum in bellis, vsque adeò fuit audax, vt aliquando in speluncam, leænæ latibulum, solus introiret. Verùm leænam

ipsam non deprehendit, sed catulos eius secum exportauit: & magnam hominum admirationé Perdiccas hoc facto meruit. Etenim non solùm apud Græcos robustissimum & bellicosissimum animal leæna putatur esse, verùm etiam apud Barbaros. Proinde dicunt, Semiramidem Assyriam, non si quando leonem cepisset, aut pardalim, similémve feram interfecisset, sed si leænã prehendere potuisset, animum extulisse, sibíque in eo placuisse.

μόνος καὶ τὴν λέαιναν οὐ κατέλαβε, τούς γε μὴν σκύμνους αὐτῆς κομίζων προῆλθε, καὶ ἔδοξεν ἐπὶ τούτῳ θαυμάζεσθαι ὁ Περδίκκας. πεπίστευται δὲ οὐ μόνον παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἀλκιμώτατόν τε καὶ δυσμαχώτατον εἶναι θηρίον ἡ λέαινα, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς βαρβάροις. φασὶ γοῦν καὶ Σεμίραμιν τὴν Ἀσσυρίαν, οὐκ εἴ ποτε εἷλε λέοντα, ἢ πάρδαλιν κατέκτανεν, ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, ἀλλ᾽ εἰ λεαίνης ἐγκρατὴς ἐγένετο, μέγα ἐφρόνει.

De commeatu, qui sequebatur Xerxem.

Περὶ τῶν τῷ Ξέρξῃ ἑπομένων ἐφοδίων.

CAP. XL.

ΚΕΦ. μ.

Quum alij commeatus magnificentia & ostentatione pleni sequebantur Xerxem, tum etiam aqua ex Choaspe simul vehebatur. Quũ verò in loco deserto sitiret, neq; adhuc adessent impedimenta, proclamatũ in exercitu est, si quis

Τά τε ἄλλα ἐφόδια εἵπετο τῷ Ξέρξῃ πολυτελείας καὶ ἀλαζονείας πεπληρωμένα, καὶ οὖν καὶ ὕδωρ ἠκολούθει τὸ ἐκ τοῦ Χοάσπου. ἐπεὶ δὲ ἔν τινι ἐρήμῳ τόπῳ ἐδίψησαν, οὐδέπω τῆς θεραπείας ἡκούσης, ἐκηρύχθη τῷ στρατοπέδῳ, εἴ τις ἔχει ὕδωρ, ἐκ τοῦ

ἐκ τοῦ Χοάσπου, ἵνα δῷ βασιλεῖ πιεῖν. καὶ εὑρέθη τις βραχὺ καὶ σεσηπὸς ἔχων. ἔπιεν οὖν τοῦτο ὁ Ξέρξης, καὶ εὐεργέτην τὸν δόντα ἐνόμισεν, ὅτι ἂν ἀπώλετο τῇ δίψῃ, εἰ μὴ ἐκεῖνο εὑρέθη.

Περὶ Πρωτογένους τοῦ ζωγράφου.

ΚΕΦ. μα.

Πρωτογένης ὁ ζωγράφος τὸν Ἰάλυσόν φασιν. ἑπτὰ ἔτεσι διατελῶν γράφων ἐξετέλεσεν. ὃν Ἀπελλῆς ἰδὼν, τὸ μὲν πρῶτον ἔστη ἄφωνος, ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τῇ παραδόξῳ θέᾳ. εἶτα ἀπιδὼν ἔφη, καὶ ὁ πόνος μέγας, καὶ ὁ τεχνίτης, ἀπολείπεταί γε μὴν τῆς χειρουργίας ἡ χάρις, ἧς ὁ ἀνὴρ εἰ τύχοι, ὁ πόνος αὐτοῦ τοῦ οὐρανοῦ ψαύσει.

Περὶ τινων ἀνθρώπων ὑπὸ θηρίων τραφέντων.

Κεφ. μβ.

Κῦρον τὸν Μανδάνης.

aquam de Choaspe haberet, vt regi eam bibendam daret: & inuentus est quidam, qui pauxillũ haberet, idque putridũ. Bibit igitur illam Xerxes: & eum, qui dederat, in benefactoris loco habuit: quoniam, nisi illa fuisset inuenta, periisset siti.

De Protogene pictore.

CAP. XLI.

Protogenes pictor toto septennio in pingendo Ialyso consumpto tandẽ summam manum imposuit. Eum quum cerneret Apelles, primũ substitit mutus & stupefactus inopinata atque admirabili contemplatione: Deinde respiciẽs, Labor quidem, inquit, magnus est, & item artifex excellens, verùm operi pro tanto labore gratia non inest: quam si homo consequutus esset, labor eius cælum attingeret.

De quibusdam hominibus à feris enutritis, & educatis.

CAP. XLII.

Cyrum Mandalæ fi-

μένης δὲ παιδὸς ἀπόρου καὶ τυμβαύλου πεπίστευται γενέσθαι. Ἀντίγονος ὁ Φιλίππου, ὁ καὶ ἑτερόφθαλμος, καὶ τούτου κύκλωψ προσαγορευθεὶς, αὐτουργὸς ἦν Πολυσπέρχου, καὶ ἐλῄστευε. Θεμιστοκλῆς δὲ, ὁ τοὺς βαρβάρους καταναυμαχήσας, καὶ μόνος συνιεὶς τὰς τῶν θεῶν ἐν τοῖς χρησμοῖς φωνὰς, Θρᾴττης υἱὸς ἦν, καὶ ἐκαλεῖτο ἡ μήτηρ αὐτοῦ Ἀβρότονος. Φωκίων δὲ ὁ χρηστὸς ἐπικληθεὶς, πατρὸς μὲν δοίδυκας ἐργαζομένου ἦν. Δημήτριον δὲ τὸν Φαληρέα οἰκότριβα γενέσθαι λέγουσιν ἐκ τῆς οἰκίας Τιμοθέου καὶ Κόνωνος. Ὑπερβόλου δὲ καὶ Κλεοφῶντος, καὶ Δημάδου, καίτοι προστατῶν γενομένων τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων, οὐδεὶς ἂν εἴποι ῥᾳδίως τοὺς πατέρας. Καλλικρατίδας γε μὴν καὶ Γύλιππος, καὶ Λύσανδρος ἐν Λακεδαιμονίᾳ μόθακες ἐκαλοῦντο. ὄνομα δὲ ἦν ἄρα τοῦτο τοῖς τῶν εὐπόρων † οὓς συνεισέπεμπον αὐτοῖς οἱ πατέρες συναγωνιουμένους ἐν

Eumenes verò patre inope & * tymbaulo fuisse creditur. Antigonus, Philippi filius, qui & vnoculus erat, vnde Cyclops appellatus est, Polysperchæ famulus erat, & latrocinia exercuit. Themistocles verò, qui barbaros nauali prælio fudit, solúsque deorum voces in oraculis proditas explicare potuit. Thressæ cuiusdam filius erat, quæ * Abrotonus appellata est. Phocion cognomento Iustus, patrem habuit artificem cochlearium. Demetrium Phalereum, è familia Timothei & Cononis vernam prouenisse ferunt. Hyperboli verò, Cleophontis & Demadæ, tametsi principes in Atheniensium repub. extiterunt, tamen eorum parentes difficulter quis retulit. Callicratidas autem, Cylippus & Lysander Mothaces in Lacedæmonia vocabantur: quod nomen imponebatur seruis locupletiorum iis, quos patres in gymnasia exercitatum simul cum filiis

* tibicine.

* Habrotonus.

† παίδων δούλοις κείμενον, οὓς συνεξέπεμπ. Cas.

mitterent. De iis Lycurgus, qui id concesserat, legem tulit, vt qui in liberorum disciplina permanerent, eis ad publicas dignitates & officia gerẽda in rep. Lacedæmonioῦ aditus pateret. Epaminondas etiam patrẽ habuit ignobilem. Cleon verò Sicyoniorum tyrannus * ex piratis erat.

τοῖς γυμνασίοις. ὁ δὲ συγχωρήσας τοῦτο Λύκουργος, τοῖς ἐμμείνασι τῇ τῶν παίδων ἀγωγῇ πολιτείας Λακωνικῆς μεταλαγχάνει. καὶ Ἐπαμινώνδας δὲ πατρὸς ἦν ἀφανοῦς.

Κλέων δὲ ὁ Σικυωνίων τύραννος, καταποντιστὴς ἦν.

*cataponti sta *fortè* carnifex.

De quibusdam longo tempore versatis in Sicilia lithotomiis.

Περὶ τῶν ἐν λιθοτομίαις τῆς Σικελίας πολὺν χρόνον διατειψάντων.

CAP. XLIV.

Κεφ. μδ.

In Sicilia lapicidinæ extabant longitudine vnius stadij, latitudine duorum † plethrorum. In eo loco tam diu quidam homines tenebantur, vt inibi matrimonio contraherent, & sobolẽ educarent, & quidam ex eorum liberis ciuitatem nũquam viderant, quòd si venissent Syracusas, & equos sub iugo coniunctos vidissent, adeò perterrebantur, vt cum clamore vociferationeque aufugerent. Pulcherrima,

† Plethrum *est mensura centum pedum, vel sexta pars stadij.*

Αἱ ἐν Σικελίᾳ λιθοτομίαι περὶ τὰς ἐπιπολὰς ἦσαν σταδίου μῆκος, τὸ εὖρος δύο πλέθρων ἦσαν. ἦσαν δὲ ἐν αὐτῷ τοῦ χρόνου τοσοῦτον διατρίψαντες ἄνθρωποι, ὡς καὶ γεγαμηκέναι ἐκεῖ, καὶ παιδοποιήσαι. καί τινες τῶν παίδων ἐκείνων μηδεπώποτε πόλιν ἰδόντες, ὅτε εἰς Συρακούσας ἦλθον, καὶ εἶδον ἵπποις ὑπεζευγμένοις, ἔφευγον βοῶντες· οὕτως ἄρα ἐξεπλάγησαν. τὸ δὲ κάλλιστον τῶν ἐκεῖ

ἐκεῖ σπηλαίων ἐπώνυμον ἦν Φιλοξένου τοῦ ποιητοῦ, ἐν ᾧ φασι διατρίβων τὸν Κύκλωπα εἰργάσατο τῶν ἑαυτοῦ μελῶν τὸ κάλλιστον. παρ᾽ οὐδὲν θέμενος τὴν ἐκ Διονυσίου τιμωρίαν καὶ καταδίκην, ἀλλ᾽ ἐν αὐτῇ τῇ συμφορᾷ μουσουργεῖ ὁ Φιλόξενος.

iucundissimáque earum spelunca Philoxeni poëtæ cognomentum habebat, in qua quum versaretur, Cyclopem (vt ferunt) omnium suorum poëmatum præstantissimum elaborauit: paruipendens supplicium à Dionysio sibi constitutum, & condemnationem, sed in ipsis miseriis & ærumnis musicam artem exercuit.

Περὶ Μίδου, Πλάτωνος, καὶ Πινδάρου, νηπίων.

ΚΕΦ. με.

De Mida, Platone, & Pindaro infantibus.

CAP. XLV.

Φρύγιοι καὶ ταῦτα ᾄδουσι λόγοι· Μίδου τοῦ Φρυγὸς ἔτι νηπίου καθεύδοντος μύρμηκας εἰσέρπειν εἰς τὸ στόμα καὶ πάνυ φιλοπόνως καὶ φιλέργως εἰς φέρειν τοὺς πυρούς. Πλάτωνος δὲ μελίττας εἰς τὸ στόμα, κηρίον ἐργάζεσθαι, καὶ Πινδάρῳ τῆς πατρώας οἰκίας ἐκτεθέντι, μέλιτται τροφοὶ ἐγένοντο, ἀντὶ τοῦ γάλακτος παρατεθεῖσαι μέλι.

Ex Phrygia manauit hæc fama: infante adhuc Mida, somnum carpente, formicas in os eius irrepsisse, magnóque studio & labore frumenta importasse. De Platone verò dicitur, quod apes in ipsius ore fauum effecerint. Pindarum etiam, quum è patria domo fuisset expositus, aluerunt apes, pro lacte mella præbentes.

De prodigio Dionysij monarcham portendente.

Περὶ σημείου μοναρχίαν τοῦ Διονυσίου δηλώσαντος.

CAP. XLVI.

ΚΕΦ. μς.

Dionysium Hermocratis filium, aiunt, flumen equo traiecisse: quúmque in luto equus laberetur, eum desiliisse, & ripæ compotem esse factum: atque sic relicto postmodum equo, quasi non amplius suo, discessisse. Quum autem sequeretur equus, & hinniret, reuersum esse: quúmque apprehenderet eius iubam ad ascendendum, apum examen continuò manuum circumdedisse, atque de his interroganti respondisse Dionysio Galeotas, monarchiam ea re præsignificari.

Διονύσιον δὲ τὸν Ἑρμοκράτους λέγουσι ποταμὸν διαβαίνειν ἐφ' ἵππου. ἔφερε δὲ αὐτὸν ἵππος· καὶ ὁ μὲν ἵππος κατὰ τοῦ τέλματος ὀλίσθαιεν· ὁ δὲ ἀποπηδήσας τῆς ὄχθης ἥψατο. καὶ ἀπῄει, ὡς οὐκ ἔτι τὸν ἵππον ὄντα αὐτοῦ ἀπολιπών. ὁ δὲ ἠκολούθησε, καὶ χρεμετίσαντος ὑπέστρεψεν αὐτόν. καὶ ἐκεῖνος ἐλάβετο αὐτοῦ τῆς χαίτης, καὶ ἔμελλεν ἀναβαίνειν, καὶ τῇ χειρὶ αὐτοῦ περιεπίπτει μελιττῶν πλῆθος. ἔφασαν οὖν οἱ Γαλεῶται πρὸς τὸν Διονύσιον ἐρόμενον ὑπὲρ τούτων, ὅτι ταῦτα μοναρχίαν δηλοῖ.

De Aristomache Dionis uxore.

Περὶ Ἀριστομάχης Δίωνος γυναικός.

CAP. XLVII.

Κεφ. μζ.

Dionysius in exilium è Sicilia Dionem pepulit, vxorem verò eius Aristo-

Διονύσιος ἐξελαύνει τῆς Σικελίας Δίωνα, τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Ἀριστομάχην

χlω, καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ παῖδα ἐφύλαττεν. ὕστερον δὲ τὴν γυναῖκα ἄκουσαν δορυφόρῳ αὐτοῦ πάντων μάλιστα θεραπευτῇ Πολυκράτει γυναῖκα δίδωσι Συρακούσιος δὲ τὸ γένος lῶ. Δίων δὲ παραλαβὼν Συρακούσας ἀποδράντος εἰς Λοκροὺς Διονυσίου, ἐνταῦθα ἡ μὲν Ἀρήτη ἡ τοῦ Δίωνος ἀδελφὴ, προσεῖπεν αὐτὸν ἡ δὲ Ἀριστομάχη εἵπετο δι' αἰδοῦς εἶναι καλυπτομένη, καὶ οὐ τολμῶσα προσειπεῖν ὡς ἄνδρα, ἐπεὶ βιασθεῖσα, τὸν θεσμὸν τὸν πρὸς αὐτὸν λύσης οὐ διεφύλαξεν. ἐπεὶ δὲ ὑπὲρ αὐτῆς ἀπελογήσατο ἡ Ἀρήτη, τὴν ἐκ τοῦ Διονυσίου ἀνάγκην: καταλλάξαντι ὁ Δίων προσηγάγετο τὴν γυναῖκα, καὶ τὸν παῖδα, καὶ εἰς τὴν οἰκίαν ἔπεμψεν.

machen & ipsius filium custodiuit. Post repugnantem fœminam satelliti suo sui obseruantissimo Polycrati, in cõiugem tradidit: Is natione Syracusius erat. Dion verò quum fugato ad Locros Dionysio Syracusas cepisset, Arete soror ipsius eum affata est, Aristomache verò eam sequens pudore prohibita, occultabat se, neque tanquam maritum audebat alloqui: quoniam coacta per vim, connubij legem erga ipsum violarat. Postquam autem eius caussam defendisset Arete, necessitatéque coactam à Dionysio diceret, Dion admisit vxorẽ & filium, misitque eos in domum suam.

Περὶ τῶν Ὁμήρου ποιημάτων.

De poëmatibus Homeri.

Κεφ. μη.

C. XLVIII.

Ὅτι Ἰνδοὶ τῇ παρὰ σφίσιν ἐπιχωρίῳ φωνῇ τὰ Ὁμήρου καταγράψαντες

Indi vernacula lingua descripta Homeri poëmata cantare solebant.

Item Persarum reges: si modò eos, qui de his referunt, fide dignos indicamus.

ἄδικον. οὐ μόνοι. ἀλλὰ καὶ οἱ Περσῶν βασιλεῖς, εἴ τι χρὴ πιστεύειν τοῖς ὑπὲρ τούτων ἱστοροῦσι.

Quòd Phocion suis malefactoribus facilè dederit veniam.

CAP. XLIX.

Ὅτι ἀμνησίκακος ὁ Φωκίων.

ΚΕΦ. μθ.

Phocion Phoci filius, qui sæpè multúmque suam operam in bellis imperator patriæ præstiterat, morti adiudicatus est. Quúmque in carcerem coniectus, iamiam cicutam bibiturus esset, porrigente ipsi calicem lictore, atque amici familiaresque accedentes rogarent quid præcepti filio relinqueret; Hoc, inquit, mando, ne cum iniuriæ memoria rependat Atheniensibus hanc propinationem, quam ego nunc bibo. Qui verò eum virum non laudandum admirandúmque censeat, is mihi prorsus nihil sapere aut intelligere videtur.

Φωκίων ὁ τοῦ Φώκου πολλάκις στρατηγήσας, κατεγνώσθη θανάτῳ, καὶ ἦν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, καὶ ἔμελλε πίεσθαι τὸ κώνειον. ἐπεὶ δὲ ὤρεξεν ὁ δήμιος τὴν κύλικα, οἱ προσήκοντες ἤροντο, εἴ τι λέγοι πρὸς τὸν υἱόν. ὁ δέ, ἐπισκήπτω αὐτῷ μηδὲν Ἀθηναίοις μνησικακῆσαι ὑπὲρ τῆς παρ' αὐτῶν φιλοτησίας, ἧς νῦν πίνω. ὅστις δὲ οὐκ ἐπαινεῖ καὶ ὑπερθαυμάζει τὸν ἄνδρα, δοκεῖ μοι μέγα ὁ τοιοῦτος ἐννοεῖν οὐδέν.

De Lacedæmoniis, nullam operam liberalibus disciplinis impendentibus.

CAP. L.

Περὶ Λακεδαιμονίων μὴ ἐσπουδασμένως περὶ παιδείας ἐχόντων.

ΚΕΦ. ν.

Lacedæmonij litera-

Λακεδαιμόνιοι μουσι-

κῆς

λίας ἄπειροι εἶχον. ἔμελε γὰρ αὐτοῖς γυμνασίων, καὶ ὅπλων. εἰ δέ ποτε ἐδεήθησαν τῆς ἐκ μουσῶν ἐπικουρίας, ἢ νοσήσαντες, ἢ παραφρονήσαντες, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον δημοσίᾳ παθόντες μετεπέμποντο ξένους ἄνδρας, οἷον ἰατροὺς, ἢ κατὰ Πυθόχρηστον. μετεπέμψαντο γε μὴν Τέρπανδρον, καὶ Θάλητα, καὶ Τυρταῖον, καὶ τὸν Κυδωνιάτην Νυμφαῖον, καὶ Ἀλκμᾶνα, αὐλῳδὸς γὰρ ἦν. καὶ Θουκυδίδης δὲ ὁμολογεῖ, ὅτι μὴ ἐσπουδασμένως περὶ παιδείας εἶχον, ἐν οἷς λέγει περὶ Βρασίδου. λέγει γοῦν ὅτι ἦν ἀδύνατον εἰπεῖν ὡς Λακεδαιμόνιος, οἷον ὡς ἂν ἰδιώτης.

rum omnino rudes erãt: ipsis enim curæ erant exercitia corporum & arma. Si quando verò doctrinarum auxilio opéq; vel ægrotantes, vel delirantes, aut alioqui publica calamitate affecti indigerent, accersebant homines peregrinos, vt medicos, aut vaticinium Apollinis. Accersiuerunt autem Terpandrũ, Thaletem, Tyrtæum, Cydoniatam Nymphæum, & Alcmanem, qui tibicen erat. Et Thucydides refert, imperitos fuisse doctrinæ & literarũ, quum dicit de Brasida: inquit enim, eum dicendi imperitum fuisse, vtpote Lacedæmonium, nõ aliter quàm idiotam quẽdam.

Περὶ τοῦ τύφου Μενεκράτους, καὶ πῶς ὁ Φίλιππος ἐγέλασεν αὐτόν.

De ostentatione Menecratis, & quomodo Philippus eum deriserit.

ΚΕΦ. να.

CAP. LI.

Μενεκράτης ὁ ἰατρὸς εἰς τοσοῦτον προῆλθε τύφου, ὡς τε ἑαυτὸν ὀνομάζειν Δία. ἀπέστελε δέ ποτε

Menecrates medicus adeò superbia turgebat, vt seipsum Iouem appellaret. Misit autem ali-

quando literas ad Philippum Macedonũ regẽ in hæc verba: Philippo Menecrates Iupiter S. let: ad ea rescripsit Philippus: Philippus Menecrati sanitatem. Consulo vt ad Anticyram te conferas. Significauit his latenter, hominem non esse sanæ mentis.

Aliquando laudatissimum conuiuium instituxit Philippus, ad quod illum etiam inuitauit, seorsimque mensam ei iussit apparari, & apponi acerram, suffitúmque fieri. Reliqui verò epulabãtur, erátque admodum opipara cœna. Menecrates itaque primùm ferebat, gaudebátque honore: postquam verò paulatim fames obreperet, & homo esse conuinceretur, isque vanus & stolidus consurgens discedebat, seséque iniuria affectum querebatur, festiuissimè Philippo stultitiã eius redarguente, & in lucem proferente.

τε ἐπιστολὴν φιλίππῳ τῷ Μακεδόνων βασιλεῖ, τοιαύτην φιλίππῳ Μενεκράτης ὁ Ζεὺς εὖ πράττειν ἀντέγραψε δὲ καὶ ὁ φίλιππος. φίλιππος Μενεκράτει ὑγιαίνειν. συμβουλεύω σοι προσάγειν σεαυτὸν ἐπὶ τοῖς κατ' Ἀντίκυραν τόποις. ᾐνίττετο δὲ ἄρα διὰ τούτων ὅτι παραφρονεῖ ὁ ἀνήρ.

Εἱστία ποτὲ μεγαλοπρεπῶς ὁ φίλιππος, καὶ δὴ καὶ τοῦτον ἐπὶ θοίνην ἐκάλεσε, καὶ ἰδία κλίνην αὐτῷ ἐκέλευσε παρεσκευάσθαι καὶ κατακλιθέντι θυμιατήριον παρέθηκε, καὶ ἐθυμιᾶτο αὐτῷ. οἱ δὲ λοιποὶ εἱστιῶντο. καὶ ἦν μεγαλοπρεπὲς τὸ δεῖπνον. ὁ τοίνυν Μενεκράτης τὰ μὲν πρῶτα ἐνεκαρτέρει, καὶ ἔχαιρε τῇ τιμῇ ἐπεὶ δὲ κατὰ μικρὸν ὁ λιμὸς περιῆλθεν αὐτῷ, καὶ ἠλέγχετο ὅτι ἦν ἄνθρωπος, καὶ ταῦτα εὐήθης, ἐξαναστὰς ἀπιὼν ᾤχετο, καὶ ἔλεγεν ὑβρίσθαι, ἐμμελῶς πάνυ τοῦ φιλίππου τὴν ἄνοιαν αὐτοῦ ἐκκαλύψαντος.

Τίσι

Τίσι τὰς Ἀθήνας εἴκασεν ὁ Ἰσοκράτης.

ΚΕΦ. νβ.

Ἰσοκράτης ὁ ῥήτωρ ἔλεγε περὶ τῆς Ἀθηναίων πόλεως, ὁμοίαν εἶναι ταῖς ἑταίραις. καὶ γὰρ ἐκείνοις τοῖς ἁλισκομένοις ὑπὸ τῆς ὥρας αὐτῶν, βούλεσθαι συνεῖναι αὐταῖς, ὅμως δὲ μηδένα εὐτελῶς οὕτω † περιφρονεῖν, ὡς ὑπομεῖναι ἂν συνοικῆσαι τινὶ αὐτῶν, καὶ οὖν καὶ τὴν Ἀθηναίων πόλιν ἐνεπιδημῆσαι μὲν εἶναι ἡδίστην, καὶ κατά γε τοῦτο πασῶν τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα διαφέρειν, ἐνοικῆσαι δὲ, ἀσφαλῆ μηκέτι εἶναι. ᾐνίττετο δὲ διὰ τούτων τοὺς ἐπιχωριάζοντας αὐτῇ συκοφάντας, καὶ τὰς ἐκ τῶν δημαγωγούντων ἐπιβουλάς.

Quibus similes dixerit Athenas esse Isocrates.

CAP. LII.

Isocrates rhetor de Atheniensium ciuitate dicere solebat, eam scortis simillimam esse. Etenim qui illarum venustate caperentur, velle quidem omnes rem cum ipsis habere: neminem tamē esse tam sui ipsius contemptorem, qui matrimonium cum illis iungere dignetur. Sic igitur & Atheniensium ciuitatem ad peregrinandum in ea iucundissimam esse, omnibúsque totius Græciæ ciuitatibus in eam rem præstantiorem: ad inhabitandum verò, non itē securam ac tutam esse. Innuebat his verbis, domesticos in ea sycophātas, atque eorum qui se populares videri vellent, insidias.

Περὶ τῶν τῶν μεγίστων πολέμων προφάσεων.

ΚΕΦ. νγ.

Ἐμὲ δὲ οὐ λέληθεν ὅτι τῶν

De maximorum bellorum initiis & caussis.

CAP. LIII.

Me verò non clàm

est, maximorum sæpe bellorum tenuissima cõtemptissimáque principia visa fuisse. Persicum enim ex Mæandrij Samij cum Atheniensibus dissidio ortum duxisse perhibent. Peloponnesium verò propter Megarensium tabellam. Sacrũ verò quod vocabatur, ab exactione iudiciorũ Amphictyonum Chæronẽsẽ, Atheniensibus cũ Philippo contendentibus, nec accipere volentibus, *sed recuperare.*

μεγίστων πολέμων αἱ ἀρχαὶ δοκοῦσί πως εὐκαταφρόνητοι γεγονέναι. τὸν μὲν γὰρ Περσικὸν ἐκ τῆς Μαιανδρίου τοῦ Σαμίου πρὸς Ἀθηναίους διαφορᾶς τὴν ἀρχὴν λαβεῖν φασι. τὸν γε μὴν Πελοποννήσιον διὰ τὸ Μεγαρέων πινάκιον. τὸν δὲ ἱερὸν καλούμενον ἐκ τῶν Ἀμφικτυόνων. τὸν δὲ κατὰ Χαιρώνειαν, φιλονεικησάντων Ἀθηναίων πρὸς φίλιππον, καὶ λαβεῖν οὐ θελησάντων.

Quomodo Aristoteles Alexandrum iratum ad mansuetudinem reuocare conatus sit.

Πῶς ὁ Ἀριστοτέλης Ἀλέξανδρον ὀργιζόμενον πραΰναι ἐπιχείρησεν.

CAP. LIV.

ΚΕΦ. νδ.

Aristoteles Alexandrũ excandescentem ira placare volens, & sedare summam indignationẽ, hæc ad eum scripsit: Excandescentia & ira non erga pares, sed * erga superiores & potentiores existere solet: tibi verò nemo par est.

* minores existit. ἥττονας.

Ἀλέξανδρον Ἀριστοτέλης ὀργιζόμενον πραΰναι βουλόμενος καὶ παῦσαι χαλεπαίνοντα πολλά, ταυτὶ πρὸς αὐτὸν γέγραφεν. ὁ θυμὸς καὶ ἡ ὀργὴ οὐ πρὸς ἴσους, ἀλλὰ πρὸς τοὺς † κρείττονας γίνεται· σοὶ δὲ οὐδεὶς ἴσος.

Aristoteles consulens Alexandro quæ fieri cõ-

Ἀριστοτέλης τὰ δέοντα συμβουλεύων Ἀλεξάνδρῳ, πολλοῖς

πολλοῖς ὠφέλιμος γέγονεν, ἐξ ὧν καὶ τὴν πατρίδα † κατῴκησε κατεσκαμμένην ὑπὸ φιλίππου.

uenire, cùm multis magnas vtilitates attulit, tũ patriam dirutam à Philippo exædificauit.

κατῴκισε.

Περὶ τῶν παρὰ Λίβυσιν ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων, ἢ ἐν ταῖς θήραις, ἢ ἐν ταῖς μάχαις ἀποθανόντων.

KEΦ. νε.

Τοὺς ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων, ἢ ἐν ταῖς θήραις, ἢ ἐν ταῖς μάχαις ἀποθανόντας οἱ Λίβυες θάπτουσι διαπρεπῶς, καὶ ὕμνοις τινὰς ᾄδουσιν ἐς αὐτούς. ἔστι δὲ τοῖς ὕμνοις ἡ ὑποθήκη ἐκείνη· ἀγαθοὺς ἄνδρας εἶναι λέγει τοὺς εἰς τὸ πάλαις γενομένους θηρίῳ τοσούτῳ. λέγει γὰρ καὶ τὸ ἐνδόξως ἀποθανεῖν ἐντάφιον εἶναι τῷ θαπτομένῳ.

De iis qui apud Libycos vel ab elephantis pereunt, vel inter venandum pugnandúmve intereunt.

Meminit & Cælius Antiquarũ lect. lib. 38.

CAP. LV.

Afri eos qui ab elephantis vel in venationibus vel in prælijs interfecti sunt, honorificis sepulturis prosequuntur, hymnósque in honorem eorum canunt. Est autẽ hoc argumentum hymnorum, vt dicant eos se fortes viros præbuisse, qui tantæ bestiæ reluctari veriti non sint. Dicunt enim gloriosè vitá cum morte commutasse, id demum monumentum esse laudatissimum ei, qui terræ mandatur.

Τί ἔλεγεν ὁ Διογένης περὶ Μεγαρέων.

Κεφ. νϛ.

Διογένης ὁ Σινωπεὺς ἔλεγε πολλὰ τὴν ἀμα-

Quid Diogenes de Megarensibus pronunciarit.

CAP. LVI.

Diogenes Sinopensis multis verbis in inter-

tiam & inscitiam Megarensium inuehebatur, dicebátque se Megarensis alicuius arietẽ esse malle, quàm filium. Quo significabat, Megarenses pecoris diligentiorem curam gerere, quàm liberorum.

θίαν καὶ τὴν ἀπαιδευσίαν τῶν Μεγαρέων διέβαλλεν, καὶ ἐβούλετο Μεγαρέως ἀνδρὸς κριὸς εἶναι μᾶλλον ἢ υἱός. ᾐνίττετο δὲ ὅτι τῶν θρεμμάτων ποιοῦνται πρόνοιαν οἱ Μεγαρεῖς, τῶν παίδων δὲ οὐχί.

De prodigiis quæ Thebanis apparuerunt Alexandro copias ad vrbem admouente.

Περὶ τεράτων τοῖς Θηβαίοις προφαινομένων Ἀλεξάνδρου ἐπ' αὐτοὺς τὴν δύναμιν ἄγοντος.

CAP. LVII.

Quum Alexander exercitum ad vrbem Thebanorum adduceret, signa prodigiáque diis ipsis miserunt, pronunciantes imminentem eis cladẽ. At illi quum Alexãdrum apud Illyricos vita defunctum esse audirent, multa blasphemáque cõuicia in eum coniiciebãt. Nam palus Onchesti sonitum horribilem continuúmque edidit, * ita vt potiùs & stationes contremiscerent. Fons item qui secundum Ismenum, ipsáque mœnia est, nomine Dirce, quum reliquo omni tempore,

Sic Vulteius Græca obscura sũt, & fortè corrupta. †μυκήματα.

ΚΕΦ. νζ.

Ἡνίκα Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου ἐπὶ τὰς Θήβας ἦγε τὴν δύναμιν, οἱ μὲν θεοὶ σημεῖα αὐτοῖς, καὶ τέρατα ἀπέστελλον, προσημαίνοντες τὰς περὶ αὐτῶν ὅσον οὐδέπω τύχας. οἱ δὲ, ὡς ᾤοντο ἐν Ἰλλυριοῖς Ἀλέξανδρον τεθνάναι, πολλὰ καὶ βλάσφημα εἰς αὐτὸν ἀπερρίπτουν. ἡ μὲν γὰρ ἐν Ὀγχηστῷ λίμνη φοβερὸν ἦχον ἀνέδωκε, καὶ συνεχῆ, καὶ τὰ † ὁρμήματα ἐῴκει. ἡ δὲ περὶ τὸν Ἰσμηνὸν καὶ αὐτὰ τὰ τείχη ῥέουσα κρήνη, καλουμένη Δίρκη, καθαρῷ, καὶ ἡδεῖ ῥέουσα ὕδατι

ὕδατι καθαρῷ πάντα τὸν πρόσθεν χρόνον ἄφνω καὶ παρ' ἐλπίδα αἵματος ἀνεπλήσθη. Μακεδόσι δ' ἐπίστευον Θηβαῖοι ἀπειλεῖν τὸ δαιμόνιον.

Ἐν δὲ τῇ κατὰ πόλιν ναῷ τῆς Δήμητρος ἀράχνη κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ ἀγάλματος ἐξύφαινε τὴν ἑαυτῆς τέχνην, καὶ τὸν ἱστὸν ὃν εἴωθεν ἐργάζεσθαι, τὸ δὲ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς καλουμένης Ἀλαλκομενηΐδος ἄγαλμα αὐτομάτως κατεφλέχθη πυρὸς μὴ προσαχθέντος, καὶ ἄλλα πολλά.

pura dulcíque lympha fluxisset, repentè præter spem omnium sanguine impletus est. qua re Thebani deos Macedonibus exitium minitari credebant.

Tum in ciuitate, in delubro Cereris, aranea, *iuxta faciem imaginis suam artem exercuit, cóntextámque telam duxit. Simulacrum etiã Mineruæ Alalcomenidis cognominatæ, spontanea flamma combustum est, nullo igni subiecto, atq; alia innumerabilia eiusmodi contigerunt.

* supra *vel* per.

Περὶ Διωξίππου.

Κεφ. νη.

Διώξιππος Ὀλυμπιονίκης ἀθλητὴς ὁ Ἀθηναῖος, εἰσήλαυνεν εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ τὸν νόμον τῶν ἀθλητῶν, συνέρρει τοίνυν τὰ πλήθη, καὶ ἄλλος ἀλλαχόθεν ἐκκρεμαννύμενος ἐθεῶντο αὐτόν· ἐν δὲ τοῖς καὶ γυνὴ κάλλει διαπρέπουσα ἀπήντησε τῇ θέᾳ. ἰδὼν δὲ αὐτὴν ὁ Διώξιππος, παραχρῆμα ἡττήθη τοῦ κάλλους, καὶ διετέ-

De Diexippo.

CAP. LVIII.

Dioxippus pugil Olympionices Atheniensis, quum more pugilum Athenas introiret eques, magnáque hominũ multitudo confluerer, atque alius aliunde spectandi cupiditate dependeret, in iis fœmina forma decẽtissima, visum accurrerat. Quam vidés Dioxippus subitò pulchritudine victus, indesinenter

fixos in mulieré oculos habuit conuersúsque & vultu in plurimos colores mutato, animaduersus est ab omni multitudine non oscitanter, neque otiosè fœminam contemplari. Maximè verò hunc eius effectum redarguit Diogenes Sinopensis. Etenim aureū speculum operis Corinthij vendebatur, in quo ille (demonstrato pugile) dicebat ad proximos: En pugilem vestrum magnum, quemadmodum puella ei ceruicem confringit.

videtur hic & paulo pòst aliquid mutandum.

λεσεν ἀποβλέπων τὴν ἄνθρωπον, καὶ ἐπιστρεφόμενος, καὶ εἰς πολλὰς τὸ πρόσωπον ἀλλάττων χροιάς. ἐκ δὴ τούτων πολλοῖς ἐγένετο κατάφωρος, μὴ ἀργῶς ἰδὼν τὴν ἄνθρωπον. μάλιστα δὲ † δι' αὐτοῦ τὸ πάθος κατέγνω. χρυσοῦν κάτοπτρον κορινθιουργὲς ἐπιπράσκετο Διογένης ὁ Σινωπεύς. καὶ πρὸς τὸν πλησίον, ὁρᾶτε (εἶπε) τὸν ἀθλητὴν ὑμῶν τὸν μέγαν ὑπὸ παιδίσκης ἐκτραχηλιζόμενον.

De veritate & beneficiis.

CAP. LIX.

Pythagoras dicebat, hæc duo diuinitus hominibus data esse lōgè pulcherrima: veritatem amplecti, & aliis benefacere: & addebat, vtrumque cū deorum immortalium operib. comparari posse.

Περὶ ἀληθείας, καὶ εὐεργεσίας.

ΚΕΦ. νθ.

Πυθαγόρας ἔλεγε, δύο ταῦτα ἐκ τῶν θεῶν τοῖς ἀνθρώποις δεδόσθαι κάλλιστα, τό τε ἀληθεύειν, καὶ τὸ εὐεργετεῖν· καὶ προσετίθει, ὅτι καὶ ἔοικε τοῖς θεῶν ἔργοις ἑκάτερον.

Περὶ

Περὶ Διονυσίου καὶ Φιλίππου.

ΚΕΦ. ξ.

Συνουσία ποτὲ ἐγένετο Διονυσίῳ τῷ δευτέρῳ, καὶ Φιλίππῳ τῷ Ἀμύντου. πολλοὶ μὲν οὖν, ὡς εἰκός, καὶ ἄλλοι λόγοι ἐπέρρευσαν, ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκεῖνο· ἤρετο ὁ Φίλιππος τὸν Διονύσιον. πῶς τοσαύτην παρὰ τοῦ πατρὸς λαβὼν ἀρχὴν εἶτα οὐ διοσέτατο αὐτήν. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο οὐκ ἔξω μέλους. ὅτι τὰ μὲν ἄλλα μοι κατέλιπεν ὁ πατὴρ τὴν δὲ τύχην. ἣ ταῦτα ἐκτήσατο καὶ διεφύλαξεν, οὐκ ἔτι.

De Dionysio & Philippo.

CAP. LX.

Conuenerant aliquãdo Dionysius iunior, & Philippus Amynta natus. Proinde quũ in multos alios sermones, vt assolet, delaberentur, etiã in reliquis etiam incidebãt illa. Philippus Dionysiũ rogabat, quomodo, quũ tantum regnum accepisset à parente, non id defendisset & conseruasset. Qui respondens non ineptè: Non, inquit, mirũ, quoniam reliqua mihi pater omnia reliquit, fortunam verò solã, qua ea parauerat & tutatus fuerat, non item.

Περὶ Βορρᾶ ἀνέμου τιμῆς.

ΚΕΦ. ξα.

Θουρίοις ἐπέπλει Διονύσιος καὶ τριακοσίας ἦγεν ἐπ' αὐτοὺς ναῦς ὁπλιτῶν πεπληρωμένας. Βορρᾶς δὲ ἀντιπνεύσας τὰ σκάφη συνέτριψε, καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ τὴν ναυτικὴν ἠφάνισεν, ἐκ

De Borea venti honore.

CAP. XLI.

Aduersus Thurios nauigabat Dionysius: contráque ipsos trecẽtas naues militibus grauis armaturæ instructas agebat. Boreas verò ex aduerso reluctans, nauigia cõfregit, & vniuersas nauales eius copias deleuit.

Ex eo rem diui iã Boreæ faciendam Thurij instituerunt, & publicis decretis ciuitate donarunt, atque domum certam, facultatésque ei assignauerunt, singulísque annis sacrificia obtulerunt. Non igitur Athenienses ipsum soli benefactorem suum & fautorem putarunt, sed etiam Thurij auxiliatorem eum, amicúmque scripserunt. Pausanias verò idem Megalopolitas refert fecisse.

δὴ τούτων οἱ Θούριοι τῷ Βορρᾷ ἔθυσαν, καὶ ἐψηφίσαντο εἶναι τὸν ἄνεμον πολίτην, καὶ οἰκίαν αὐτῷ, καὶ κλῆρον ἀπεκλήρωσαν, καὶ καθ' ἕκαστον ἔτος ἐπετέλουν αὐτῷ. οὔκουν Ἀθηναῖοι μόνοι κηδεστὴν ἐνόμιζον ἀλλὰ καὶ Θούριοι εὐεργέτην αὐτὸν ἐπεγράψαν. Παυσανίας δέ φησιν, ὅτι καὶ Μεγαλοπολῖται.

Lex Persica de regiis consiliariis.

CAP. LXII.

Etiam illa Persarum consuetudo erat, vt si quis de rebus * obscuris ambiguísque consilium regi dare vellet, super aureo latere staret, atque si bona salubriáque in medium consuluisse videtur, latere in consilij pręmium accepto discederet, nihilominus tamen flagris cæditur quòd regi contradixit. At homini libero non est meo iudicio digna merces, quæ cum iniuria tanta comparetur.

* secretiorib.

Νόμος Περσικὸς περὶ τῶν συμβουλευόντων τῷ βασιλεῖ.

ΚΕΦ. ξβ.

Νόμος καὶ οὗτος Περσικός· ἐάν τις μέλλῃ τι τῶν ἀπορρητοτέρων, καὶ τῶν ἀμφιλόγων συμβουλεύειν βασιλεῖ, ἐπὶ πλίνθου χρυσῆς ἕστηκε· καὶ ἐὰν δόξῃ παραινεῖν τὰ δέοντα, τὴν πλίνθον λαβὼν ὑπὲρ τῆς συμβουλῆς μισθὸν ἀπέρχεται. μαστιγοῦται δὲ ὅμως ὅτι ἀντεῖπε βασιλεῖ. ἀνδρὶ δὲ ἐλευθέρῳ κατά γε τὴν ἐμὴν κρίσιν, οὐ κατ' ἀξίαν ἀντικρίνειν δεῖ ὑπὲρ τοῦ μισθοῦ τὴν ὕβριν.

Περὶ

Περὶ Ἀρχεδίκης ἑταίρας.

ΚΕΦ. ξγ.

Ἀρχεδίκης τις ἠράσθη τῆς ἐν Ναυκράτει ἑταίρας. ἡ δὲ ἦν ὑπερήφανος, καὶ δεινῶς φορτικὴ, καὶ ἀδροὺς ᾔτει μισθοὺς καὶ λαβοῦσα πρὸς ὀλίγον ἀνωμίλησε τῷ δόντι, εἶτα ἀπέκλινεν. ἐρασθεὶς οὖν νεανίσκος αὐτῆς, ἧς τυχεῖν μὴ δυνάμενος, ἐπεὶ μὴ πάνυ ἦν πλούσιος, ὄναρ αὐτῇ συνεγένετο, καὶ παραχρῆμα ἐπαύσατο τῆς ἐπιθυμίας.

De Archedice scorto.

CAP. LXIII.

Archedicem quidam deperibat meretricẽ Naucratidem. At illa fastuosa, nimísque illiberalis erat,& mercedem largam poscebat: quúmque accepisset paulisper commercio eius qui numerârat, indulgebat: deinde refugiebat. Quum igitur deperiret eam adolescens, nec potiri adamata posset, quandoquidem non admodum erat opulentus, per somnium cum illa rem habuit,& confestim cupiditate iuuenis liberatus est.

Περὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου νεκροῦ.

ΚΕΦ. ξδ.

Ο μὲν Φιλίππου καὶ Ὀλυμπιάδος Ἀλέξανδρος ἐν Βαβυλῶνι τὸν βίον καταστρέψας, νεκρὸς ἔκειτο, ὁ τοῦ Διὸς εἶναι λέγων. καὶ στασιαζόντων περὶ τῆς βασιλείας τῶν περὶ αὐτὸν, ταφῆς ἄμοιρος ἦν, ἧς μεταλαγχάνουσι καὶ οἱ σφόδρα πένητες, τῆς φύσεως τῆς κοινῆς ἀπαιτούσης μη-

De Alexandro mortuo.

CAP. LXIV.

Alexander Philippi & Olympiadis filius, quum Babylone animam egisset, mortuus iacebat, qui se Iouis filium iactitârat, dúmque eius præfecti de regno per seditiones cõtenderent, ipse sepulturæ expers manebat, cuius etiam egentissimi quique (natura communi postulante, vt mortui

terra occultentur) compotes fieri solent. Verùm ille triginta diebus inhumatus, carénsque sepulchro relictus est: donec Aristander Telmissensis, seu diuino numine percitus, seu alio quodã casu correptus, in medios Macedones progressus est, & ad eos locutus: Omnes, inquit, omniũ seculorum reges Alexandrum fœlicitate superasse, tam viuum, quã mortuum. Deos ergo immortales sibi notum fecisse futurum, vt quęcumque terra corpus eius exciperet, in quo primũ ipsius anima habitauit, fœlicissima & ab hostiũ incursionibus in perpetuum libera foret: Hæc quum audiuissent, pro se quisq; summo studio diligentiáque annitebantur, vt in suum regnum singuli transferrent, & thesaurũ possiderent, quasi obsidẽ firmitudinis imperij & immobilitatis. Ptolemæus, si credere par est, corpus eius * requisiuit, & maxima festinatione in vrbem Alexandri sitam in Ægypto deportauit. Atqui

κέτι ζῶντα κατακρύψαι· ἀλλ' οὗτός γε τριάκοντα ἡμέρας κατεκέκλειστο ἀκηδὴς, ἕως Ἀρίστανδρος ὁ Τελμισσεὺς θεόληπτος γενόμενος, ἢ ἔκ τινος ἄλλης συντυχίας κατασχεθεὶς, ἦλθεν εἰς μέσους τοὺς Μακεδόνας, καὶ πρὸς αὐτοὺς ἔφη, τῶν πάντων τῶν ἐξ αἰῶνος βασιλέων εὐδαιμονέστατον Ἀλέξανδρον γεγονέναι, καὶ ζῶντα, καὶ ἀποθανόντα. λέγειν ἄρα τοὺς θεοὺς πρὸς αὐτὸν, ὅτι ἄρα ἡ ὑποδεξαμένη γῆ τὸ σῶμα ἐν ᾧ τὸ πρότερον ᾤκησεν ἡ ἐκείνου ψυχὴ, ἀπόρθητος δι' αἰῶνος, ταῦτα ἀκούσαντες πολλὴν εἰς ἐφέροντο φιλονεικίαν ἕκαστος εἰς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ βασιλείαν, τὸ † ἀγώγιμον τοῦτο ἄγειν ἐπιθυμοῦντες, ἵνα κειμήλιον ἔχῃ βασιλείας ἀσφαλοῦς καὶ ἀκλινοῦς ὅμηρον. Πτολεμαῖος δὲ, εἴ τι χρὴ πιστεύειν, τὸ σῶμα ἐξεκάλυψε, καὶ μετὰ σπουδῆς εἰς τὴν Ἀλεξάνδρου πόλιν τὴν κατ' Αἴγυπτον ἐκό-

† Ἀγώγιμον ἀγώγιμον, φορτίον ἐμπορικὸν, τὸ ἀγόμενον βάρος ἐπὶ τῆς ἁμάξης.

* detexit.

μισῶ

μένοι. καὶ οἱ μὲν ἄλλοι Μακεδόνες τὴν ἡσυχίαν ἦγον. Περδίκκας δὲ αὐτὸν διώκειν ἐπεχείρησεν, οὐ τοσοῦτον δὲ ἔμελε τούτῳ τῆς εἰς Ἀλέξανδρον πολυωρίας, καὶ τῆς εἰς τὸν νεκρὸν ὁσίας, ὅσον τὰ προλεχθέντα ὑπὸ τοῦ Ἀριστάνδρου ἀνέφλεγεν αὐτὸν, καὶ ἐξῆπτεν. ἐπεὶ δὲ κατέλαβε τὸν Πτολεμαῖον, ὑπὲρ τοῦ νεκροῦ μάχη καρτερὰ πάνυ σφόδρα ἐγένετο ἀδελφὴ τρόπον τινὰ τῆς ὑπὲρ τοῦ εἰδώλου τοῦ ἐν Τροίᾳ, ὑπὲρ Ὅμηρος ᾄδει, λέγων ὑπὲρ Αἰνείου τὸν Ἀπόλλωνα εἰς μέσους ἐμβαλεῖν τοὺς ἥρωας. ἀνέστειλε δὲ τὴν ὁρμὴν τοῦ Περδίκκα ὁ Πτολεμαῖος. εἴδωλον γὰρ ποιησάμενος ὅμοιον Ἀλεξάνδρῳ κατεκόσμησεν ἐσθῆτι βασιλικῇ, καὶ ἐνταφίοις ἀξιοζήλοις. εἶτα τοῦτο ἀναπαύσας ἐπὶ μίαν τῶν Περσικῶν ἁμαξῶν, τὸ ἐπ' αὐτῆς κατεσκεύασε φέρετρον μεγαλοπρεπῶς ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ, καὶ ἐλέφαντι· καὶ τὸ μὲν ὄντως Ἀλεξάνδρου σῶμα, λιτῶς καὶ ὡς ἔτυχε προὔπεμψε κρυπταῖς ὁδοῖς, καὶ ἀπει-

reliqui Macedones quietem egerunt. Perdiccas verò persequi ipsum conabatur, nec tam in Alexandrum cura & pietas, aut in funus religio, eum commouebat, quàm prædicta ab Aristandro inflammabant, & incendebant. Postquàm verò deprehendit Ptolemæum, acerrima pugna de cadauere orta est: similis quodammodo ei, quæ de simulacro in Troia, vt canit Homerus, dicens, pro Ænea Apollinem in medios heroas impetum fecisse. At repressit impetum Perdiccæ Ptolemæus. Etenim facto simulacro, Alexandri effigiem referente, veste regia id exornauit, & entaphiis honorificentissimis. Deinde in Persicum currum imposito, feretrum eius magnificè auro, argento & ebore instruxit: atque verum Alexandri corpus apparatu tenui, vilique præmisit per vias occultas & inuias,

Perdiccas verò quum deprehédisset simulacrum mortui, instructúmque currum, remisit persequutionem, ratus se iam in manibus habere de quo certatum esset. At serò resciuit veritatem, cognouítque se fallaciis circumuentum esse, quum iam ampliùs persequendi facultas non daretur.

πλοις. ὁ δὲ Περδίκκας καταλαβὼν τὸ τοῦ νεκροῦ φάσμα, καὶ τὴν διασκευασθεῖσαν ἁρμάμαξαν, ἀνέστειλε τοῦ δρόμου, οἰόμενος ἔχειν τὸ ἆθλον. ὀψὲ δὲ ἔμαθεν ἀπατηθεὶς, ἡνίκα διώκειν οὐκ εἶχε.

ΑΙΛΙΑΝΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

βίβλιον τρισκαιδέκατον.

ÆLIANI VARIÆ HISTORIÆ,

LIBER XIII.

Περὶ Αταλάντης.

ΚΕΦ. α.

ΛΟΓΟΣ ἐστιν Αρκαδικὸς ὑπὲρ τῆς Ιασίωνος Αταλάντης. ταύτην ὁ πατὴρ γενομένην ἐξέθηκεν. ἔλεγε γὰρ οὐ θυγατέρων, ἀλλ' ἀρρένων δεῖσθαι. ὁ δὲ ἐκθεῖναι λαβὼν, οὐκ ἀπέκτεινεν, ἐλθὼν δὲ ἐπὶ τὸ Παρθένιον ὄρος, ἔθηκε πηγῆς πλησίον. καὶ ἦν ἐνταῦθα ὕπαντρος πέτρα, καὶ ἐπέκειτο συνη-

De Athalanta.

CAP. I.

DE Iasonis filia Atalanta talis fama celebrata est. Eā, quum esset nata, pater exposuit: non enim se fœminis, sed maribus opus habere dicebat. Is verò, cui exposisum data esset, non eam interfecit, sed abiens in montē Parthenium, prope fontem collocauit, vbi rupes erat cum antro, cui superpo-

situs erat locus densis quercubus consitus. Atq; infans morti quidé erat destinata, sed à fortuna non destituta. Paulò.n. post vrsa suis catulis per venatores spoliata, turgen. ib. præ nimia lactis copia vberibus & grauatis superuenit, atq; diuina quadam prouidentia infante delectata, lac ei præbuit: & simul fera suum dolorem leuauit, simul alimentũ infanti præstitit. Atque iterũ deinde quum lac ei collectũ esset, accessit: & quoniam suorum mater non mãserat, prolis alienç nutrix extitit. Eam venatores peruestigabant, qui antè quoque catulis insidias posuerant: atque singulis partibus querceti probè inspectis, quum vrsa solita consuetudine ad pascua victúmque comparandum abiisset, Atalantam surripuerunt, nondum hoc nomine appellatam. Nam illi pòst ei nomen imposuerunt, & inter ipsos agrestibus alimentis educata est.

τροφῆς δρυμῶν. καὶ τῷ μὲν βρέφει κατεψήφιστο θάνατος. οὐ μὴν ὑπὸ τῆς τύχης προὐδόθη. ὀλίγῳ γὰρ ὕστερον ὑπὸ κυνηγετῶν ἀφῃρημένη τὰ ἑαυτῆς βρέφη ἄρκτος ἧκε σφριγώντων αὐτῇ τῶν μαζῶν, καὶ βαρυνομένων ὑπὸ τοῦ γάλακτος. εἶτα κατά τινα θείαν πομπὴν ἡσθεῖσα τῷ βρέφει, ἐθήλασεν αὐτό· καὶ ἅμα τὸ θηρίον ἐκουφίσθη τῆς ὀδύνης, καὶ ὤρεξε τροφὴν τῷ βρέφει. καὶ οὖν καὶ αὖθις ἐπαντλοῦσα τοῦ γάλακτος, καὶ ἐποχετεύουσα, καὶ ἐπεὶ τῶν ἑαυτῆς μήτηρ οὐκ ἔμεινε, τῆς μηδὲν οἱ προσηκούσης τροφὸς ἐγένετο. ταύτην οἱ κυνηγέται παρεφύλαττον, † καὶ οἱ ἐξ ἀρχῆς ἐπιβουλεύσαντες τῷ θηρίῳ εἰς τὰ ἔκγονα αὐτῆς, καὶ αὐτὰ ἕκαστα τῶν δρυμώνων κατασκεψάμενοι, ἀπελθούσης κατὰ συνήθειαν κατ᾽ ἄγραν καὶ νομὴν τῆς ἄρκτου, τὴν Ἀταλάντην ὑφείλοντο καλουμένην τοῦτο οὐδέπω· αὐτοὶ γὰρ ἔθεντο αὐτῇ τὸ ὄνομα. καὶ ἐτρέφετο ἐν αὐτοῖς ἐν ὀρείῳ τῇ τροφῇ. κατὰ μι-

κρὸν

κρὴν δὲ αὐτῇ τὰ τοῦ σώματος μετὰ τῆς ἡλικίας ἀνέτρεχε, καὶ ἤρα παρθενίας. καὶ τὰς τῶν ἀνδρῶν ἡλικίας ἔφευγε, καὶ ἐρημίαν ἐπόθει, καταλαβοῦσα τῶν ὀρῶν τῶν Ἀρκαδικῶν τὰ ὑψηλότατα· ἔνθα ἦν καὶ αὐλὼν κατάρρυτος, καὶ μεγάλαι δρῦς, ἔτι δὲ καὶ πνεῦμα, καὶ βαθεῖά τις ὕλη. τί γὰρ ἡμᾶς λυπεῖ, καὶ ἄντρον Ἀταλάντης ἀκοῦσαι, ὡς τὸ τῆς Καλυψοῦς τὸ ἐν Ὁμήρῳ, καὶ ἦν ἐν κοίλῃ τῇ φάραγγι σπήλαιον ἕν, καὶ βαθὺ πάνυ, κατὰ πρόσωπον δὲ βαθεῖ κρημνῷ ὠχύρωτο. κιττοὶ δὲ αὐτὸ περιεῖρπον, καὶ ἐνεπλέκοντο οἱ κιττοὶ μαλακοῖς δένδροις, καὶ δι' αὐτῶν ἀνεῖρπον, κρόκοι τε ἦσαν περὶ τὸν τόπον, ἐν μαλακῇ φυόμενοι καὶ βαθείᾳ τῇ ὕλῃ. συνανέτελλε δὲ αὐτοῖς καὶ ὑάκινθος, καὶ ἄλλη πολλὴ χροιὰ ἀνθέων, οὐ μόνον εἰς ἑορτὴν ὄψεως συντελεῖν δυναμένων, ἀλλὰ καὶ ὀσμαὶ ἐξ αὐτῶν τὸν ἀέρα τὸν κύκλῳ κατελάμβανον. καὶ παρῆν τῇ τε ἄλλῃ πανηγυρίζειν, καὶ κατὰ τὴν εὐωδίαν ἑστιᾶσθαι. δάφναι τε ἦσαν πολλαὶ, φυτοῦ διὰ τέ-

Paulatim verò cũ annis corpus surgere, atque ipsa castitatem amplecti, commerciáque virorum deuitare, & solitudinem occupatis altissimis Arcadiæ montibus expetere. Ibi conuallis erat aquis irrigua, & vastæ quercus: item venti profundúmq. nemus. Quid verò prohibet. Atalantæ etiam speluncæ descriptionem audire, quemadmodum in Homero Calypsus? in valle caua specus erat omninò profundũ, & in aditu longis promissísque præcipitiis munitũ. Id hederę circumserpebant, quę teneris arboribus implicabantur, per quas ascendebant. Croci etiã in eo loco nascebãtur, in molli profundáque sylua, cũ quib. vnà surgebat hyacinthus aliíque diuersi coloris multi flores, qui non solũ ad pascendos oculos facerẽt, sed suauissimis etiam odoribus ambiẽtem aerẽ replerẽt: Itaque cum alios sensus, tũ maximè odoratũ oblectari licebat. Lauri porrò frequẽti copia sta-

bant, foliis continuo vigore florentibus, atque visu amœnissimis. Etiam vites plenis fertilibusque uuis ante speluncam crescebant, assiduitatis laborúmque Atalantæ indices. Item aquę perennes, pellucidæ, gelidæ, quantum vel tangendo coniici, vel bibendo cognosci posset, fusim copiosèque influebant. Atque hæ ipsæ plurimùm arboribus conferebant, irrigando affluendóque, & vitam in ipsis excitando. Erat itaque locus tum gratiis refertus, tum maiestate plenus, & qui virginis prudentiam, studiũ, & operã facile declararet. Stratis autem lectóque vtebatur ferinis pellibus, cibo bestiarum carnibus, & potione aqua. Vestitu inornato, & eiusmodi, qui nõ abhorreret à Diana, amiciebatur. Dicebat enim se illam tam in hoc imitari, quàm in eo, quòd perpetuam virginitatem conseruare statuisset. Natura autem celerrimã & velocissimã pedibus fin-

Vulteius videtur legisse.

λας ἀκμάζοντος ἡδεῖαι περισιδεῖν κόμαι. καὶ ἄμπελοι δὲ πάνυ σφόδρα εὐθενοῦσαι βοτρύων πρὸ τοῦ ἄντρου τεθηλυῖαι, τὸ φιλεργὸν τῆς Ἀταλάντης ἐπεδείκνυντο. ὕδατα τε διατελῆ καὶ εἰσρέοντα, καὶ καθαρὰ ἰδεῖν, καὶ ψυχρὰ ὅσον γε ἁψαμένῳ τεκμήρασθαι, καὶ καταγνῶναι πιόντι, χύδην, καὶ ἀφθόνως ἐπέρρει. τὰ δὲ αὐτὰ ταῦτα καὶ εἰς ἀρδείαν τοῖς δένδρεσι τοῖς προειρημένοις ἦν ἐπιτήδεια, συνεχῶς ἐπιρρέοντα, καὶ εἰς τὸ ἔμβιον αὐτοῖς συμμαχόμενα. ἦν οὖν τὸ χωρίον χαρίτων ἅμα μεστὸν, καὶ σεμνότατον τε ἅμα, καὶ σώφρονα παρθενῶνα ἐδείκνυεν. ἦν δὲ ἄρα τῇ Ἀταλάντῃ στρωμναὶ μὲν αἱ δοραὶ τῶν τεθηραμένων, τροφὴ δὲ τὰ τούτων κρέα, ποτὸν τε τὸ ὕδωρ. στολὴν δὲ ἤσθητο ἀπράγμονα, καὶ τοιαύτην οἵαν μὴ † ἀποδεῖν τῆς Ἀρτέμιδος· ἔλεγε γὰρ ζηλοῦν αὐτὴν καὶ ἐν τούτῳ, καὶ ἐν τῷ παρθένον εἶναι διὰ τέλους ἐθέλειν. ἐπεφύκει δὲ ὠκίστη τοὺς πόδας· καὶ οὐκ ἂν αὐτὴν διέφυγεν, οὔτε θηρίον,

θηρίον, οὔτε ἐπιβουλεύων αὐτῇ ἄνθρωπος, φυγεῖν ἐθέλουσαν, ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν οὐκ ἄν τις αὐτὴν κατέλαβεν. ἤρων δὲ αὐτῆς οὐχ' ὅσοι μόνον αὐτὴν εἶδον. ἀλλ' ἤδη καὶ ἐκ φήμης ἤρατο. φέρε δὲ καὶ τὸ εἶδος αὐτῆς, εἴ τι μὴ λυπεῖ, διαγράψωμεν. λυπεῖ δὲ οὐδὲν, ἐπεὶ καὶ ἐκ τούτων προσγένοιτ' ἂν λόγων τε ἐμπειρία, καὶ τέχνη. μέγεθος μὲν γὰρ ἔτι παῖς οὖσα, ὑπὲρ τὰς τελείας ἦν γυναῖκας, κάλλει δὲ ἦν ὡς οὐκ ἄλλη τῶν ἐν Πελοποννήσῳ παρθένων τῶν τότε. ἀρρενωπὸν δὲ, καὶ γοργὸν ἔβλεπε· τοῦτο μὲν καὶ ἐκ τῆς † θηρείου τροφῆς, ἐπεὶ καὶ θυμοειδὴς ἦν· ἤδη δὲ καὶ τῶν ἐν τοῖς ὄρεσι γυμνασίων. κορικόν τε, καὶ ῥαδινὸν οὐδὲν εἶχεν. οὐ γὰρ ἐκ θαλάμου προήκει, οὐδὲ ἦν τῶν ὑπὸ μητράσι, καὶ τίτθαις τρεφομένων. τὸ δὲ ὑπέρογκον τοῦ σώματος, οὐδὲ τοῦτο εἶχε· καὶ μάλα γε εἰκότως, ἅτε ἐν τοῖς κυ-

xerat, ita vt neque fera cursu ab ea posset euadere: neque homines insidiantes, si se in fugam cõiecisset, consequi. Amabant eam non solùm qui ipsã vidissent, verùm etiã quibus ex fama cognita esset. Age verò, formam etiam eius, si non molestum est, describamus. Molestum verò non erit, siquidẽ ex his ad orationis peritiã & artẽ accessio futura est non mediocris. Magnitudine, cũ è pueritia nondum excessisset, adultas fœminas longè superabat: forma verò ea ętate nulla ex Peloponnesiacis puellis ei comparari poterat. Vultum habebat quodammodo virilem ac seuerum, idque partim ex ferino victu. siquidem & animosa erat: partim propter exercitia montana. Puellare quidem aut molle nihil quicquã prę se ferebat. neque enim de thalamo prodierat neque erat ex earum genere, quæ vel à matribus, vel à nutricibus aluntur. Neque verò nimia corporis mole premebatur: Idque meritò, quoniam venando,

† θηρείας.

Æmiliaque exercitia obeundo, totum corpus téperabat. Flauus erat capillorum color, non aliqua cura muliebri, seu tinctionibus, seu pharmacis adhibitis effectus: sed omnino natiuus. Facies radiis solaribus colorata, rubicunda ex aduerso videbatur. Qui verò flos tam speciosus aut elegans inueniri potest, quàm vultus virginis ad verecundiam comparatus & institutus? Duo, quæ stuporem hominibus inferrét, habebat singularem venustatem, & quod hæc ipsa terrorem inicere videntibus poterat. Nemo sanè timidus aut dissolutus homo, quũ eam aspexisset, amare potuit, imò ne obtueri quidem omnino. Tantus splendor cum forma cõiunctus inspicientium oculos perstringebat. Supendam eam in congressibus tum alia, tum præsertim raritas efficiebat. Non enim facile cuiquam se conspiciendam offerebat, nisi quum de improuiso feras persequens, aut sese ab ali-

νηγεσίοις, καὶ περὶ αὐτὰ τὰ γυμνάσια τὸ πᾶν σῶμα ἐκτελοῦσα.

ξανθὴ δὲ ἦν αὐτῆς ἡ κόμη, οὔτι που πολυπραγμοσύνῃ γυναικείᾳ, καὶ βαφαῖς ἅμα καὶ φαρμάκοις· ἀλλ' ἦν φύσεως ἔργον ἡ χροιά. πεφοίνικτο δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ ἡλίου αὐτῇ τὸ πρόσωπον, καὶ ἐρυθήματι ἐῴκει ἀτεχνῶς. τι δὲ οὕτως ἂν ἦν γένοιτο ἄνθος, ὡς πρόσωπον καλὸν, † ἢ πρόσωπον αἰδεῖσθαι πεπαιδευμένης παρθένου. δύο δὲ εἶχεν ἐκπληκτικά, κάλλος ἄμαχον, καὶ σὺν τούτῳ καὶ φοβεῖν ἐδύνατο. οὐδεὶς ἂν ἰδὼν αὐτὴν ἠράσθη ῥάθυμος ἄνθρωπος, ἀλλ' οὐδ' ἐτόλμησεν ἂν ἀποβλέπειν τὴν ἀρχήν, τοσοῦτο μὲν τῆς ὥρας κατέλαμπεν ἡ αἴγλη τοὺς ὁρῶντας. δεινὴ δὲ ἦν ἐντυχεῖν τά τε ἄλλα, καὶ τῷ σπανίῳ. οὐ γὰρ ἂν αὐτὴν τις δυσκόλως οὐδεὶς εἶδεν. ἀλλ' ἀδοκήτως, καὶ ἀπροόπτως ἐπέφηνε διώκουσα

θηρίον

διηθεῖον, ἢ ἀμυμησμένη τις, καὶ ὡς ὑπὸ ἀστὴρ διάττουσα ἐξέλαμπεν ἀστραπῆς δίκην. εἶτα ἀπέκρυπτεν αὐτὴν διαθέουσαν ἢ δρυμὼν ἢ λόχμη, ἤ τι ἄλλο τῶν ἐν ὄρει δασέος.

καὶ οἱ ποτε † ἐπ' οἱ τὴν ὅμορον γειτνιῶσαν οἰκοῦντες, μεσούσης τῆς νυκτὸς ἐρασταὶ θρασεῖς, καὶ κωμασταὶ βαρύτατοι, δύο τῶν κενταύρων Ὑλαῖός τε καὶ Ῥοῖκος. ἦν δὲ ἄρα ὁ κῶμος αὐτῶν, οὔτε αὐλητρίδες, οὔτε αὐτὰ δὴ ταῦτα τῶν μειρακίων τῶν κατὰ πόλιν· ἀλλὰ πεῦκαι μὲν ἦσαν, καὶ ταύτας ἐξάψαντες, καὶ ἀναφλέξαντες, ἐκ τῆς πρώτης τοῦ πυρὸς φαντασίας ἐξέπληξαν ἂν καὶ δῆμον, μήτε γοῦν μίαν παρθένον. κλάδους δὲ πιτύων νεοδρεπεῖς ἀποκλάσαντες, εἶτα τούτοις ἑαυτοὺς διαπλέξαντες, εἰργάζοντο στεφάνους. συνεχῶς δὲ καὶ θαμινὰ ἐπικροτοῦντες τοῖς ὅπλοις διὰ τῶν ὀρῶν συνεκκαίοντες καὶ τὰ δένδρα, ἐπὶ τὴν παῖδα ἔφοδον, κακοὶ μνηστῆρες σὺν ὕβρει. καὶ

qua defendens, apparebat impetu repentino, & quasi stella traiiciens atque instar fulguris elucebat: statímque ipsam transuolantem occulebat vel quercetum, vel frutetum, vel aliud eius generis in monte spissum, opacúmque. Aliquãdo accidit, vt duo finitimæ regionis iuuenes, media nocte audaces amatores, insigniter lasciuientes ex Centauris Hylæus & Rhœcus venirẽt. Vtebantur autem in suo amatorio discursu non tibicinibus, neque iis quibus adolescentes in ciuitate vti consueuerant, sed † tædis, quibus incensis & flagrantibus ad primum ignis cõspectum, vniuersus populus, nedũ vna puella exhorruisset.

Fractis deinde recentibus pineis ramis, se ipsos implicauerant, ac serta fecerant, continuóque strepitu concussis armis, per montes discurrentes etiam arboribus incensis ad puellam iter affectabant nequissimi proci, iniuriam & tumultum virgini

ἐπῆλθον videtur ponendum vel ἧκον pro ἐπ'.

pinastris vel laricibus arboribus.

ὄχλος: vel κῶμος vel tale quid.

nuptialis muneris loco afferentes. Illa non ignara insidiarum (viderat enim ignem e specu) cognito quinam essent lasciui illi amatores, nihil extimuit, neque talium rerum aspectu perculsa est: sed adducto arcu, telum in eos infestum misit, & letali vulnere priorem læsit. quumque ille prostratus iaceret, secundus iam non amplius amatorum more, sed animo infesto accedebat, simul vlcisci socij mortem paratus, simul cupiditatem suam explere. Obuiam verò venit huic etiam, instar vindicis, telum aliud, (eumque confecit.) Atque hæc de Iasionis filia Atalanta in præsens dicta sufficiant.

† ἄντρῳ τὰ ἕδνα τῶν γάμων προσεκτελοῦντες. ἡ δὲ οὐκ ἔλαθεν ἡ ἐπιβουλὴ ἰδοῦσα δὲ ἐκ τοῦ ἄντρου τὸ πῦρ, καὶ γνωρίσασα οἵ τινές ποτε ἄρα ἦσαν οἱ κωμασταὶ, μηδὲν διαταραχθεῖσα, μηδὲ ὑπὸ τῆς ὄψεως καταπλήξασα, τὸ μὲν τόξον ἐκύκλωσεν, ἀφῆκε δὲ τὸ βέλος, καὶ ἔτυχε τοῦ πρώτου μάλα δικαίως. καὶ ὁ μὲν ἔκειτο, ἐπῄει δὲ ὁ δεύτερος οὐκ ἔτι κωμαστικῶς, ἀλλ' ἤδη πολεμικῶς. ἐκείνῳ μὲν ἐπαμῦναι θέλων, ἑαυτοῦ δὲ ἐμπλῆσαι τὴν ὁρμήν. ἀπήντησε δὲ ἄρα τούτῳ τιμωρὸς ὁ τῆς κόρης οἰστὸς ὁ ἕτερος, καὶ ὑπὲρ τῆς Ἰασίωνος Ἀταλάντης τοσαῦτα.

De Macareo, qui ob crudelitatem & impium nefas à dijs immortalibus punitus est.

C. II.

Mitylenensis quidam, nomine Macareus, sacrificulus Bacchi vultu quidem singularem præ-

Πῶς ὁ Μακαρεὺς ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ ἀπανθρωπίας ὑπὸ τῶν θεῶν ἐτιμωρήθη.

ΚΕΦ. Β.

Μιτυληναῖος ἀνὴρ Μακαρεὺς ὄνομα, ἱερεὺς τοῦ Διονύσου, ὅσα μὲν ἐς ὄψιν ἰδεῖν

ἰδεῖν παρῆν ἐπιεικής, ἀνοσιώτατος δὲ ἀνθρώπων τὰ μάλιστα. ξένου δὲ ἥκοντος παρ' αὐτόν, καὶ δόντος αὐτῷ παρακαταθήκην χρυσίου πλῆθος, ἐν τῷ μυχῷ τοῦ ἀνακτόρου, τὴν γῆν διασκάψας ὁ Μακαρεὺς, κατώρυξε τὸ χρυσίον. χρόνῳ δὲ ἀφικόμενος ὁ ξένος, τὸ χρυσίον ἀπῄτει. ὁ δὲ εἰσαγαγὼν ἔνδον ὡς ἀποδώσων κατέσφαξε· καὶ τὸ χρυσίον ἀνώρυξεν. ἀντ' αὐτοῦ δὲ τὸν ξένον κατέθηκε· καὶ ᾤετο ὥσπερ τοὺς ἀνθρώπους, λανθάνειν οὕτω καὶ τὸν θεόν. πλὴν οὐκ ἀπήντησε ταῦτα ταύτῃ. † πόθεν· χρόνου δὲ ὀλίγου διεληλυθότος, αἱ μετὰ τοῦ θεοῦ τριετηρίδες ἀφίκοντο. ὁ δὲ ἔθυε μεγαλοπρεπῶς. καὶ ὁ μὲν περὶ τὴν βακχείαν εἶχεν, οἱ δὲ παῖδες αὐτοῦ δύο ὄντες, ἔνδον ἀπελείφθησαν ἐν τῇ οἰκίᾳ, καὶ μιμούμενοι τὴν τοῦ πατρὸς ἱερουργίαν, τῷ βωμῷ τῷ πατρῴῳ προσῆλθον ἔτι καιομένου τοῦ ἐμπύρου. καὶ ὁ μὲν νεώτερος παρέ-

se ferebat mansuetudinem & æquitatem, cæterum omnium hominum erat impiissimus. Accidit quodam tempore, vt hospes ad eum veniret, & in eius fidem aliquantum auri deponeret. Macareus in recessu templi, eruta terra aurum defodit. Interiecto deinde tempore reuersus hospes, aurum reposcebat: Quem quum ille tanquam restituturus depositum in templum introduxisset, morte affecit: atque effosso auro, hospitem in eius locum imposuit, & recondidit: ac quemadmodum homines, sic etiam deum clàm esse arbitrabatur. Verùm euentus longè secus declarauit. Quare paucis diebus exactis dei solemnitas triennalis aderat. Tum quum ille magna celebritate diuinam rem obiret, atque in ceremoniis festalibus occupatus esset, duo filij eius domi relicti patris immolationẽ imitabãtur: accedẽtésque ad a ã paternã, ardẽt. adhuc sacris iunior collũ pbebat.

Ἀνάκτορον. quodum templum, priuatim verò Anacerum i. Castoris & Pollucis.

πόθεν. abundat.

adultior verò quum inuenisset temerè positum alicubi ensem, fratrem ceu victimam mactauit. Familia cõspecto facinore, vociferata est. Mater audito clamore exiliit: vidénsque trucidatum alterum, alterum ensem recenti sanguine cõspersum manu tenentem, arrepto ex altari torre, superstitem filium interfecit. Allatus est cædis domesticæ nuncius ad Macareum, qui relicto sacrificio, quàm potuit furentissimo impetu & iracundia in ædes insiliit, atque thyrso, quem tenebat, vxorem interemit. Scelus in omnes homines euulgatum est, comprehensúsque Macareus, & in tormentis examinatus, confessus est, quæ in templo quondam perpetrarat. In ipsis verò quæstio. vitam amisit. At illi, qui contra ius fasque peremptus fuerat, summus honor est publicè habitus, sepulcrũ quoque iussu dei constitutum. Macareus igitur non immeritò pœ-

χε τὸν τράχηλον· ὁ δὲ πρεσβύτερος ἠμελημένην εὑρὼν σφαγίδα, τὸν ἀδελφὸν ἀπέκτεινεν ὡς ἱερεῖον. οἱ δὲ κατὰ τὴν οἰκίαν ἰδόντες, αἰβόησαν. ἀκούσασα δὲ καὶ ἡ μήτηρ τῆς βοῆς ἐξεπήδησε, καὶ θεασαμένη τὸν μὲν νεκρὸν, τὸν δὲ κατέχοντα ἔτι τὴν σφαγίδα ᾑμαγμένην, δαλὸν ἁρπάσασα τὸν ἐκ τοῦ βωμοῦ ἡμίκαυτον, ταύτῃ τὸν παῖδα ἀπέκτεινεν. ἧκε δὲ ἀγγελία πρὸς τὸν Μακαρέα, καὶ ἀπολιπὼν τὴν τελετὴν ὡς εἶχε σὺν ὁρμῇ καὶ θυμῷ εἰσεπήδησεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ τῷ θύρσῳ ᾧ κατεῖχε, τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἔκτεινεν. ἔκπυστα οὖν ἐγένοντο τὰ τολμηθέντα εἰς πάντας. καὶ συλληφθεὶς ὁ Μακαρεὺς καὶ στρεβλούμενος, ὡμολόγησεν ὅτι ἐν τῷ ἀνακτόρῳ ἔδρασεν. ἐν αὐταῖς δὲ ταῖς κολάσεσι τὴν ψυχὴν ἀπέρρηξεν. ὁ δὲ παρανόμως σφαγεὶς διὰ τιμῆς ἦλθε δημοσίᾳ, καὶ ἐτάφη τοῦ θεοῦ προστάξαντος. ἔτισεν οὖν ὁ Μακαρεὺς οὐ μεμπτὴν τὴν δίκην, τοῦτο δὴ τὸ ποιητικὸν, σὺν τῇ ἑαυτοῦ κεφαλῇ,

φαλῇ, καὶ τῇ τῆς γυναικὸς καὶ σὺν καὶ τῇ τῶν παίδων προσέτι.

nam dependit iuxta poeticum illud, suo ipsius, vxorísque & liberorum capitibus.

Περὶ Βήλου μνήματος καὶ κακοδαίμονος Ξέρξου σημείου ἐν τούτῳ προφαινομένου.

De monumēto Beli atque infortunato in hoc ostento Xerxi exhibito.

ΚΕΦ. γ.

Ξέρξης ὁ Δαρείου παῖς τοῦ Βήλου τοῦ ἀρχαίου διασκάψας τὸ μνῆμα, πύελον ὑαλίνην εὗρεν, ἔνθα ἦν κείμενος ὁ νεκρὸς ἐν ἐλαίῳ, οὐ μὴν πεπλήρωτο ἡ πύελος, ἐνέδει δὲ ἀπὸ τοῦ χείλους εἰς παλαιστήν. παρέκειτο δὲ τῇ πυέλῳ καὶ στήλη βραχεῖα, ἔνθα ἐγέγραπτο, τῷ ἀνοίξαντι τὸ μνῆμα, καὶ μὴ ἀναπληρώσαντι τὴν πύελον, οὐκ ἔστιν ἄμεινον. ἀναγνοὺς δὲ ὁ Ξέρξης, ἔδεισε, καὶ προσέταξεν ἐπιχέαι ἔλαιον τὴν ταχίστην· οὐ μὴν πεπλήρωτο. ὁ δὲ πάλιν προσέταξεν ἐπιχέαι, αὔξησιν δὲ οὐκ ἐλάμβανεν, ἕως ἀπεῖπε μάτην ἀναλίσκων τὸ ἐπιχεόμενον. συγκλείσας δὲ ὀπίσω τὸν τάφον, ἀπηλλάγη ἀδημο-

C. III.

Xerxes Darii filius, effosso vetusti Beli monumento, vitream vrnam reperit, vbi iacebat in oleo cadauer: non tamen plena fuit vrna, vacuúmque è summis labris ferè palmæ spatium habuit. Adiacebat vrnæ columna exigua, in qua scriptū continebatur, eum qui sepulchrum apperuisset, neque repleuisset vrnam, pessimè habiturum. Quo lecto, Xerxes expauit, & oleum celerrimè iussit infundi. Non tamen impletum est. Qui iterum infundi iussit: sed neque sic implere potuit, donec frustratus omni labore infundendi, cessaret, clausóque monumento summa cum mœstitia disce-

deret. Neque verò falsum eum habuerunt, quorum prænuncia significatrixque extiterat columna. Nam † quinquaginta myriadum exercitu aduersus Græcos conscripto, magnam cladem accepit: reuersúsque turpissima morte vitam finiuit, noctu in stratis à proprio filio peremptus.

De Euripide in conuiuio inebriato.

C. IV.

Archelaus rex opiparum lautúmque conuiuium amicis suis parauerat. quumque inter pocula meraciùs Euripides biberet, sensim in ebrietatem est delapsus. Deinde proximè sibi assidentem Agathonem Tragicum poëtam complexus & exosculatus est, annos circiter quadraginta natum. Archelao interrogante, num adhuc in deliciis habendus videretur? respondens, Per Iouem, inquit, omnino. Non enim ver solum formosorum est pulchrum], verũ etiam autumnus.

νῶν. οὐ διεψεύσατο δὲ ἡ στήλη ὅσα προεῖπεν. ἀθροίσας γὰρ ἑβδομήκοντα μυριάδας ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας, κακῶς ἀπήλλαξεν· εἶτα ἐπανελθὼν, αἴσχιστα ἀνθρώπων ἀπέθανεν, ἀποσφαγεὶς νύκτωρ ἐν τῇ εὐνῇ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ.

Περὶ Εὐριπίδου ἐν ἑστιάσει μεθυσθέντος.

ΚΕΦ. δ.

Ἀρχέλαος ὁ βασιλεὺς ἑστίασιν παρεσκεύασε πολυτελῆ τοῖς ἑταίροις. προϊόντος δὲ τοῦ πότου, ζωρότερον πιὼν Εὐριπίδης ὑπήχθη πως κατ' ὀλίγον εἰς μέθην. εἶτα συγκλιθέντα αὐτῷ Ἀγάθωνα τὸν τῆς τραγῳδίας ποιητὴν περιλαβὼν, κατεφίλει, τεσσαράκοντα ἐτῶν που γεγονότα. τοῦ δὲ Ἀρχελάου πυθομένου, εἰ καὶ νῦν ἔτι ἐρώμενος αὐτῷ δοκεῖ εἶναι, ἀπεκρίνατο, ναὶ μὰ Δία· οὐ γὰρ μόνον τὸ ἔαρ τῶν καλῶν κάλλιστον, ἀλλὰ καὶ τὸ μετόπωρον.

Τίς

Τίς πρῶτον ἠράσθη γνησίων παιδικῶν.

Quis primus adamauerit ingenuos pueros.

ΚΕΦ. ε.

C. V.

Ἐρασθῆναι πρῶτον γνησίων παιδικῶν λέγουσι Λάϊον, ἁρπάσαντα Χρύσιππον τὸν Πέλοπος. καὶ ἐκ τούτου τοῖς Θηβαίοις ἔν τῶν καλῶν ἐδόκει τὸ τῶν ὡραίων ἐρᾶν.

Primum aiunt Laium formoforum puerorum amoribus arfiffe, & Chryfippum filium Pelopis rapuiffe. Ex quo factum eft, vt honeftum apud Thebanos haberetur, fpeciofos & elegantes amare.

Περὶ Ἀρκαδικοῦ, Θασίων, καὶ Ἀχαϊκῶν οἴνων ἰδιοτήτων.

De Arcadici, Thafiorum, & Archiuorum vinorum proprietatibus.

ΚΕΦ. ς.

C. VI.

Ἐν Ἡραίᾳ τῆς Ἀρκαδίας ἀκούω πεφυκέναι ἀμπέλους, ἐξ ὧν γίνεται οἶνος ὃς τοῦ λογισμοῦ παράγει καὶ ἔκφρονας τοὺς Ἀρκάδας ποιεῖ. τὰς δὲ γυναῖκας τεκνοποιοὺς τίθησιν.

In Heræenfium Arcadum agro vites audio nafci, ex quibus quod prouenit vinum, à rationis vfu abducit, & mentis impotes Arcadas reddit: at mulieres fœcundas ad pariendum efficit.

Ὅτι ἐν Θάσῳ δύο γένη φασὶν οἴνου γίνεσθαι καὶ τὸ μὲν ἕτερον πινόμενον. εἰς ὕπνον κατάγειν εὖ μάλα βαθὺν, καὶ διὰ ταῦτα ἡδὺν. τὸ δὲ ἄτερον ἀντίπαλον εἶναι τοῦ βίου, καὶ ἀγρυπνίαν ἐμποιεῖν καὶ ἀνιᾶσθαι παρέχειν.

Apud Thafios duo vinorum genera nafci perhibent: quorum alterum fi bibatur, fomnum admodum profundum & idcirco fuauem adferat: alterum infectum inimicúmque vitæ, vigiliarum & moleftiæ caufam effe.

μόνιον ἐν τῇ Ἰωνίᾳ διατρίβοντα, τοὺς Λυκούργου φασὶ νόμιμα ῥίψαντα ἐπίπονα ὄντα, διατεθρύφθαι τὸν βίον.

monium aiunt, quum ageret in Ionia, Lycurgi molestas laboriosasque leges reiecisse, & vitam dissolutè luxurioséque habuisse.

Περὶ Λαμίας.

ΚΕΦ. θ.

De Lamia.

C. IX.

Λάμια γοῦν ἡ Ἀττικὴ ἑταίρα εἶπεν, οἱ ἐκ τῆς Ἑλλάδος λέοντες, ἐν Ἐφέσῳ γεγόνασιν ἀλώπεκες.

Lamia igitur scortum Atticum dixit, Leones Græci, Ephesi redduntur vulpes.

Adhæret hoc præcedenti capiti

Περὶ Διονυσίου δύο γυναῖκας ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀγαγόντος.

ΚΕΦ. ι.

De Dionysio vno eodémque die duas vxores ducente.

C. X.

Ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ δύο γυναῖκας ἠγάγετο Διονύσιος, Δωρίδα τὴν Λοκρίδα, καὶ Ἀριστομάχην τὴν Ἱππαρίνου, Δίωνος δὲ ἀδελφήν. καὶ παρ' ἑκατέραν ἐπαύετο ἐν τῷ μέρει. καὶ ἡ μὲν ἠκολούθει στρατευομένῳ, ἡ δὲ ἐπανιόντα ὑπεδέχετο.

Vno die duas vxores Dionysius in matrimonium associauit, Doridem Locrensem, & Aristænetam Hipparini filiam, sororem Dionis: & cum vtrisque vicissim cubabat: atque altera sequebatur eum in bellis, altera reuersum excipiebat.

De subiugatione Persarum, & Isocrate.

Περὶ Περσῶν καταδουλώσεως, καὶ Ἰσοκράτους.

C. XI.

ΚΕΦ. ια.

Accepi Isocratem rhetorem in causa fuisse, quamobrem Persæ in seruitutem cogerentur à Macedonibus. Etenim Panegyricæ orationis, quam Isocrates Græcis exhibuit, fama in Macedoniam peruenit, atque primum quidem Philippum aduersus Asiam extimulauit. Illo verò mortuo, Alexandrum filium eius, hæredem paternorum omnium, ad bellum à Philippo susceptum, conficiendum adhortata est.

Λόγος τις εἰς ἐμὲ ἀφίκετο, λέγων αἴτιον Ἰσοκράτην γενέσθαι τὸν ῥήτορα τοῖς Πέρσαις καταδουλώσεως, ἧς ἐδουλώσαντο αὐτοὺς Μακεδόνες. τοῦ γὰρ πανηγυρικοῦ λόγου ὃν Ἰσοκράτης τοῖς Ἕλλησιν ἐπεδείξατο εἰς Μακεδονίαν ἐλθοῦσα ἡ φήμη, πρῶτον μὲν Φίλιππον ἐπὶ τὴν Ἀσίαν ἀνέστησεν· ἀποθανόντος δὲ ἐκείνου Ἀλέξανδρον τὸν υἱὸν αὐτοῦ, πατρῴων κληρονόμον, τὴν ὁρμὴν τὴν τοῦ Φιλίππου διαδέξασθαι παρεσκεύασε.

Quomodo Meton seipsum ab expeditione liberauerit, & de insania Vlyssis.

Πῶς ὁ Μέτων ἐρρύσατο ἑαυτὸν τῆς ἐξόδου, καὶ περὶ Ὀδυσσέως μανίας.

C. XII.

ΚΕΦ. ιβ.

Meton astronomus, quum Atheniensium copiæ iam in Siciliam nauigationem instituerent, ipse quoque referebatur in catalogo: cumque per-

Μέτων ὁ ἀστρονόμος, μελλόντων ἐπὶ τὴν Σικελίαν πλεῖν τῶν Ἀθηναίων ἤδη τῶν στρατευμάτων, καὶ αὐτὸς εἷς ἦν τοῦ καταλόγου· σαφῶς δὲ ἐπιστάμενος

σαλεύοντος τὰς μελλούσας τύχας, τὸν πλοῦν ἐφυλάττετο δεδιὼς καὶ σπουδάζων τῆς ἐξόδου ἑαυτὸν ῥύσασθαι. ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἐπέραινεν, ὑπεκρίνατο μανίαν, καὶ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἔδρασε πιστώσασθαι τὴν τῆς νόσου δόξαν βουλόμενος. ἐν δὲ τοῖς καὶ τὴν † συνοικίαν τὴν αὐτοῦ κατέπρησεν. ἐγειτνία δὲ αὕτη τῇ *Ποικιλίᾳ. καὶ ἐν τούτῳ ἀφῆκαν αὐτὸν οἱ ἄρχοντες. καί μοι δοκεῖ ὁ Μέτων ἄμεινον ὑποκρίνασθαι τὴν μανίαν τοῦ Ὀδυσσέως τοῦ Ἰθακησίου. ἐκεῖνον μὲν γὰρ ὁ Παλαμήδης κατεφώρασε, τοῦτον δὲ Ἀθηναίων οὐδείς.

spicuè planéque futura pericula cognouisset, magno cum metu nauigationem vitabat, studebátque immunis ab expeditione fieri. Postquam nihil proficeret, simulabat insaniam: atque quum alia multa perpetrabat, ad verisimilem morbi opinionem reddédam, tum etiam vniuersam domũ incendebat, igníque consumebat, quæ vicina erat † Pœciliæ: quam ob causam principes eum dimiserunt: Atque, vt mea fert sententia, longè callidiùs simulando præ se tulit insaniam Meton, quàm Vlysses Ithacensis. Hunc enim Palamedes deprehendit, & redarguit, illum verò nemo Atheniensium.

Οἰκία domus quæ ab vno vel altero habitatur: συνοικία verò quæ à pluribus mercede locata. Pœcile porticus erat in qua Stoici philosophãtur. ποικίλη.

Περὶ Πτολεμαίου εὐεργεσίας.

ΚΕΦ. ιγ.

Πτολεμαῖόν φασι τὸν Λάγου καταπλουτίζοντα τοὺς φίλους αὐτοῦ, ὑπερχαίρειν. ἔλεγε δὲ ἄμεινον εἶναι πλουτίζειν, ἢ πλουτεῖν.

De Ptolemai munificentia.

C. XIII.

Ptolomæum filium Lagi maxima cum voluptate aiunt amicos suos locupletes effecisse. Dicebat enim: Melius est ditare, quàm ditescere.

De Homeri carminibus & poesi. C. XIV.

Veteres Homeri carmina in certas partes distributa cecinerunt. Nominabant enim ab argumento diuersas partes, vt pugnam iuxta naues, Doloniam, vel Dolonis mentioné. Strenuitatem Agamemnonis: Adhęc nauiū catalogum, & Patroclā, & Redemptionis mercedem, & Certamina in honorem Patrocli instituta, & Iuramentorum violationem: atque hæc quantum ad Iliada pertinet. Quòd verò ad † alteram, Res in Pylo gestas aut Lacedæmone, & Calypsus specum, & Ratem, Alcinoi apologos, Cyclopiā, Necyiam, id est, de mortuis vel manibus tractationē & Circes lauacrum, Procorum cædes, De iis quæ in agro facta sunt, vel apud Laerten.

Serò autem Lycurgus Lacedæmonius, vniuersam Homeri poesim simul in Græciam importauit, has veluti sarcinas secum ex Ionia, quum eò peregrinationem suscepisset, re-

Ιλιαδ. κ.

Odysseam

*Necyia inscribitur Odissea, tum λ. tum ω. Eusth.

* Circe Od. κ. balneum Vlyßi para. Λαέρτῃ.

Περὶ Ὁμήρου ἐπῶν καὶ ποιήσεως. ΚΕΦ. ιδ.

Ὅτι τὰ Ὁμήρου ἔπη πρότερον διῃρημένα ᾖδον οἱ παλαιοί. οἷον ἔλεγον τὴν ἐπὶ ναυσὶ μάχην, καὶ * Δολωνίαν τινὰ, καὶ ἀριστείαν Ἀγαμέμνονος καὶ νεῶν κατάλογον, καὶ που Πατρόκλειαν, καὶ λύτρα, καὶ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἆθλα, καὶ ὁρκίων ἀφάνισιν. ταῦτα ὑπὲρ δὲ τῆς Ἰλιάδος. ὑπὸ δὲ τῆς ἑτέρας, τὰ ἐν Πύλῳ, καὶ τὰ ἐν Λακεδαίμονι, καὶ Καλυψοῦς ἄντρον, καὶ τὰ περὶ τὴν σχεδίαν, Ἀλκίνου ἀπόλογοι, Κυκλωπεία καὶ * Νεκυίαν, καὶ τὰ τῆς * Κίρκης νίπτρα, μνηστήρων φόνοι, τὰ ἐν ἀγρῷ, τὰ ἐν * Λαέρτῃ.

Ὀψὲ δὲ Λυκοῦργος ὁ Λακεδαιμόνιος ἀθρόαν πρῶτος εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκόμισε τὴν Ὁμήρου ποίησιν. τὸ δὲ ἀγώγιμον τοῦτο ἐξ Ἰωνίας ἡνίκα ἀπεδήμη-

σιν ἤγαγεν. ὕστερον δὲ Πεισίστρατος συναγαγὼν ἀπέφηνε τὴν Ἰλιάδα, καὶ Ὀδύσσειαν.

ferens. Postmodum verò Pisistratus, collectis in vnum omnibus, Iliadem & Odysseam confecit.

Περὶ ἀνοήτων τινῶν ἄγαν.

ΚΕΦ. ιε.

Φασὶ παχύτατον γενέσθαι τὴν διάνοιαν, οἱ τῆς κωμῳδίας ποιηταὶ, τὸ δέρμα ἔχοντα † ἀδιακέντητον, Πολυδωρόν τινα· καὶ ἄλλον Κοιωλίωνα ὄνομα, ὅσπερ τὰ κύματα ἠρίθμει ὑπὸ τῆς ἄγαν μανίας. λέγεται δέ τις καὶ Σαννυρίωνα τοιοῦτον γενέσθαι, ὃς ἐν τῇ ληκύθῳ τὴν κλίμακα ἐζήτει. καὶ Κόροιβον δὲ, καὶ Μελιτίδην καὶ ἐκείνους ἀνοήτους φασίν.

De quibusdam supra modum fatuis.

C. XV.

Comici poetæ, Polydorum quendam stupidissima mente fuisse referunt, cutémque durissimam, ideò vt pungendo transfigi non posset, habuisse, item alium quendam Cœcylionem, qui fluctus præ nimia stoliditate numerare conabatur, Fama est, similem his extitisse * Sannyrionem, qui in lecytho scalarum gradus quærebat: item, * Corœbum & * Melitiadem fuisse hebetissimi ingenij memoriæ proditum est.

ἀδιακέντητον. Vulteius videtur ἀδιάκαυστον legisse. Vertit enim illæsam ab incendio, aliisque periculis.

** Sannas quidã stultus fuit, à quo stulti omnes Sannæ dicti, Eustath.*

Fuit & Sannirio poeta.

Vide prouerbiũ, Corœbo stultior, apud Erasmum.

Meliridem vocat Cal. Rho. Vide Eustath in Odyss.

Περὶ Ἀπολλωνιατῶν, καὶ τῆς αὐτῶν χώρας, καὶ περὶ Ἐπιδάμνου.

ΚΕΦ. ις.

Ἀπολλωνιάται πόλιν οἰκοῦσι γείτονα Ἐπιδάμνου ἐν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ, καὶ

De Apolloniatis, & ipsorum regione, atque Epidamno.

C. XVI.

Apolloniatarum vrbs finitima est Epidamno, sita in Ionico sinu: atque

in proximis viciníſque circa ipſam locis fodina bituminis habetur, non aliter quàm pleræque fontium ſcaturigines; aquam, ſic illa bitumen emittens, replénſque locum. Non procul etiam ſempiternus ignis oſtenditur. Ardens verò collis eſt non ita magnus, neque ingẽs ſpatium occupans, neque longum ambitum complectens. ſulphur autem & alumen olet. circúmque ipſum pulcherrima ſunt arbuſta multáque loca viridátia, quæ nihil ab incendio vicino læduntur, neque quod ad germina, neque quod ad viriditatem plãtarum attinet. ignis verò dies noctéſque perſeuerat neque deſiit vnquam, vt inquiunt Apolloniatæ, ante; bellum quod cum Illyriis geſſerunt.

ἐν τοῖς πλησίον αὐτῆς χωρίοις ἄσφαλτός ἐστιν ὀρυκτὴ καὶ πιμπλᾶ τὸ ἄφτον ἐκ τῆς γῆς ἀνατέλλουσα τρόπον, ὃν καὶ αἱ πλεῖσται πηγαὶ τῶν ὑδάτων. οὐ πόρρω δὲ, καὶ τὸ ἀθάνατον δείκνυται πῦρ. ὁ δὲ καιόμενός ἐστι λόφος ὀλίγος, καὶ οὐκ εἰς μέγα διήκει. καὶ ἔχει περίβολον οὐ πολὺν, ὄζει δὲ θείου καὶ στυπτηρίας. καὶ περὶ αὐτὸν ἐπὶ δένδρα ἐπιθαλῆ, καὶ πολλὰ χλωρὰ καὶ τὸ πῦρ πλησίον ἐνακμάζον οὐδὲν λυπεῖ, οὔτε τὴν τῶν φυτῶν βλάστην, οὔτε τὴν τεθηλυῖαν †. καίεται δὲ τὸ πῦρ, καὶ νύκτα καὶ μεθημέραν, καὶ διέλιπεν οὐδέποτε, ὡς Ἀπολλωνιᾶται λέγουσι, πρὶν τοῦ πολέμου τοῦ πρὸς Ἰλλυριοὺς συμβάντος αὐτοῖς.

fortè addẽdum φύσιν. *ſed melius ex Caſ.* οὔτε τὴν θαλλίαν.

Apolloniatæ ad legis Lacedæmoniorum regulã peregrinos vrbe expellebant: Epidamnij verò poteſtatem omnibus in ſuam vrbẽ migrandi incolendíque faciebant.

Ὅτι Ἀπολλωνιᾶται ξενηλασίας ἐποίουν κατὰ τὸν Λακεδαιμόνιον νόμον, Ἐπιδάμνιοι δὲ ἐπιδημεῖν καὶ μετοικεῖν παρεῖχον τῷ βουλομένῳ.

Παροι-

Παροιμία, καὶ περὶ Φρυνίχου.

Prouerbium, & de Phrynicho.

ΚΕΦ. ιζ.

Ἀριθμὸν σφηκῶν πλήσσει Φρύνιχος, ὥς τις ἀλεκτρυών. παροιμία ἐπὶ τῶν κακῶς τι παχόντων. ὑποκειμένου γὰρ Φρυνίχου τοῦ τραγικοῦ τὴν Μιλήτου ἅλωσιν, οἱ Ἀθηναῖοι δακρύσαντες ἐξέβαλον δεδοικότα καὶ ὑποπλήσσοντα.

C. XVII.

Vesparum examen metuit Phrynicus, velut gallus gallinaceus: Prouerbium conuenit in eos, qui damnum patiuntur. Quum enim Phrynichus tragicus Mileti captiuitatem ageret, Athenienses metuentem perhorrescentémque lacrymantes eiecerunt.

Vide Gesner. in Historia Auium in Gallinaceo.

Περὶ Διονυσίου.

De Dionysio.

ΚΕΦ. ιη.

Διονύσιος ὁ τῆς Σικελίας, τραγῳδίαν μὲν ἠσπάζετο, καὶ ἐπῄνει, καὶ οὖν καὶ δράματα ἐξεπόνησε τραγικά· ἀλλοτρίως δὲ πρὸς τὴν κωμῳδίαν διέκειτο, ὅτι οὐκ ἦν φιλόγελως.

C. XVIII.

Dionysius Siciliæ tyrānus tragœdiam amabat, ac laudibus vehebat, tragicáque dramata faciebat. A Comœdia verò prorsus animo adhorrebat, quòd ad risum non esset procliuis.

Περὶ τῆς ὑπὸ Κλεομένους ῥηθέντων ὑπὲρ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου.

Cleomenis sententia, de Homero & Hesiodo.

ΚΕΦ. ιθ.

Ἔλεγεν ὁ Κλεομένης λα-

C. XIX.

Cleomenes patrio more

Laconicè dixit, Homerum Lacedæmoniorum esse poetam Hesiodum Helotarum: quoniam ille belligerandi, hic agros colendi rationem & viam præscriberet.

κωνικῶς κατὰ τὸ ἐπιχώριον τρόπον, τὸν Ὅμηρον Λακεδαιμονίων εἶναι ποιητὴν, ὡς χρὴ πολεμεῖν λέγοντα, τὸν δὲ Ἡσίοδον τῶν Εἱλώτων, λέγοντα ὡς χρὴ γεωργεῖν.

De quodam lubenter vita defuncto, tantum vt mortuos quosdam videre posset.

Περί τινος ἡδέως ἀποθνήσκοντος, ὅπως ἐνίδοι τινὰς τῶν τεθνεώτων.

C. XX.

ΚΕΦ. κ.

Ciuis Megalopolita ex Arcadia, Cercidas nomine, moriens dixit familiaribus suis, se non ægrè mortem obire: sperare enim se conuenturum ex Philosophis Pythagoram ex historicis Hecatæum, ex musicis Olympum, ex Poetis Homerum: & hæc effatus, vt fama est, vitam amisit.

Ἀνὴρ Μεγαλοπολίτης ἐξ Ἀρκαδίας Κερκίδας ὄνομα ἀποθνήσκων ἔλεγε πρὸς τοὺς οἰκείους, ἐν θυμούμενος, ἡδέως ἀπολύεσθαι τοῦ ζῆν. διὰ ἐλπίδος γὰρ ἔχειν συγγενέσθαι, τῶν μὲν σοφῶν Πυθαγόρᾳ, τῶν δὲ ἱστορικῶν Ἑκαταίῳ, τῶν δὲ μουσικῶν Ὀλύμπῳ, τῶν δὲ ποιητῶν Ὁμήρῳ, καὶ ἐπὶ τούτοις, ὡς λόγος, τὴν ψυχὴν ἀπέλιπεν.

De Phrygia harmonia.

Περὶ Φρυγίου ἁρμονίας.

C. XXI.

ΚΕΦ. κα.

Si quis Cælenis pelli Phrygis tibia accinat Phrygiam harmoniam,

Ὅτι ἐν Κελαιναῖς τῇ δορᾷ τοῦ Φρυγὸς ἐὰν προσαυλῇ τις τὴν ἁρμονίαν τὴν

τὴν Φρύγιον, ἡ δορὰ κινεῖται. ἐὰν δ' εἰς Ἀπόλλωνα, ἀτρεμεῖ καὶ ἔοικε κωφῇ.

pellis mouetur: sin † Apollini, quieta mutaque videtur esse.

† ad Apollinem, vel hymnum Apollinis.

De Marsia Phryge, quē à se tibia victum Apollo excoriauit, vide Ouidium Metamor. libro 6.

Περὶ Ὁμήρου ναοῦ, καὶ ἀγάλματος.

De Homeri templo, & simulacro.

ΚΕΦ. κβ.

C. XXII.

Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπάτωρ κατασκευάσας Ὁμήρῳ νεὼν, αὐτὸν μὲν καλῶς ἐκάθισε. κύκλῳ δὲ τὰς πόλεις περιέστησε τοῦ ἀγάλματος, ὅσαι ἀντιποιοῦνται τοῦ Ὁμήρου. Γαλάτων δὲ ὁ ζωγράφος ἔγραψε, τὸν μὲν Ὅμηρον αὐτὸν ἐμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμημεσμένα ἀρυομένους.

Ptolomæus Philopator, extruens Homero templum, ipsum decorè sedentem collocauit. Circumcirca verò iuxta simulacrum eas ciuitates posuit quæ Homerum sibi vendicabant. Galaton pictor Homerum finxit euomentem, reliquos verò poetas ea quę ipse euomuisset, haurientes.

Περὶ Λυκούργου τοῦ Λακεδαιμονίου.

De Lycurgo Lacedæmonio.

ΚΕΦ. κγ.

C. XXIII.

Λυκοῦργος ὁ Λακεδαιμόνιος ὁ Εὐνόμου παῖς, δικαίοις βουληθεὶς ἀποφῆναι Λακεδαιμονίους, ὑπὲρ τούτου γε οὐ καλοὺς τοὺς μισθοὺς ἠρύσατο, ἀπεκόπη γὰρ αὐτῷ τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκοπῆναι ὑπὸ Ἀλκαν-

Lycurgus Lacedæmonius, filius Eunomi, volens iustitia Lacedæmonios imbuere, non dignũ neque decorum præmium abstulit. Erutus est enim ille oculus ab Alcā-

dro, vt quidam putant, ex insidiis iactu lapidis: vt alij sentiunt, ictu baculi. Proponitur autem hoc factum iis, qui alia quàm propos uerunt, consequuntur. Ephorus verò dicit, eum in exilio fame periisse, quum in cibi non gustandi instituto perseuerasset.

βληθέντι. παθόντι.

δρου, ὡς μὲν τινές φασιν, ἐξ ἐπιβουλῆς λίθῳ † βληθείς. ὡς δὲ ἄλλος διαφοιτᾷ λόγος, βακτηρίᾳ * παθὼν τὸ πάθος. λέγεται δὲ ὁ λόγος πρὸς τοὺς ἄλλα θελήσαντας, ἄλλων δὲ τυχόντας. λέγει δὲ Ἔφορος αὐτὸν λιμῷ διακαρτερήσαντα ἐν φυγῇ ἀποθανεῖν.

De quibusdam, quibus propria leges nocumento fuerunt.

Περί τινων ὑπὸ ἰδίων νόμων βλαβέντων.

C. XXIV.

ΚΕΦ. κδ.

Lycurgus orator legem scripsit, ne mulieres in festo Mysteriorum curru veherentur. Quæ verò id fecisset, mulctam lueret, quam ipse idoneam putans constituerat. Prima verò ipsius vxor aduersus hoc decretũ deliquit, atque damnata pœnam subiuit. Pericles etiam legem posuit, ne quis * in Atheniensium republica haberetur, qui non vtroque parente ciue natus esset: qui deinde, amissis legitimis filiis, nothum superstitem habebat. Pater autem, quòd etiam Pericles

Hoc caput argumento coniunctũ est superiori

pro ciue haberetur.

Λυκοῦργος ὁ ῥήτωρ ἔγραψε μὴ ἐλαύνειν τὰς γυναῖκας ἐν τοῖς μυστηρίοις ἐπὶ ζευγῶν, ἢ τὴν δρῶσαν τοῦτο ἐπηρτῆσθαι ζημίαν, ἣν γε ᾤετο τάξας ἀποχρῶσαν. παρῆλθε τῷ ψηφίσματι ἠπείθησεν ἡ τούτου γυνή, καὶ τὴν ζημίαν ἐξέτισε καταδικασθεῖσα.

Καὶ Περικλῆς ἔγραψε μὴ εἶναι Ἀθηναῖον, ὃς μὴ ἐξ ἀμφοῖν γέγονεν ἀστοῖν. εἶτα ἀποβαλὼν τοὺς γνησίους παῖδας, ἐπὶ τῷ νόθῳ Περικλεῖ καταλέλειπτο. δῆλα δὲ ὅτι καὶ Περικλῆ

εἰ μὴ λῆς ἐβούλετο μὲν ἕτερα ἔτυχε δὲ ἑτέρων.

Κλεισθένης δὲ ὁ Ἀθηναῖος τὸ δεῖν ἐξοστρακίζεσθαι πρῶτος εἰσηγησάμενος αὐτὸς ἔτυχε τῆς καταδίκης πρῶτος.

Ζάλευκος ὁ Λοκρῶν νομοθέτης προσέταξε τὸν μοιχὸν ἁλόντα, ἐκκόπτεσθαι τοὺς ὀφθαλμούς. ἃ τοίνυν μὴ δὲ προσεδόκησε, ταῦτα ὁ δαίμων αὐτῷ παρὰ τὴν δόξαν καὶ τὴν ἐλπίδα ἐπήγαγεν. ὁ γὰρ τοι παῖς ἁλοὺς ἐπὶ μοιχείᾳ, εἶτα ἔμελλε πείσεσθαι τὰ ἐκ τοῦ πατρῴου νόμου. ἐνταῦθα, ἵνα μὴ διαφθαρῇ τὸ ἅπαξ κεκυρωμένον, ὑπέμεινεν αὐτὸς ὁ εἰσηγησάμενος ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου τῶν τοῦ παιδὸς ὀφθαλμῶν, αὑτοῦ δοῦναι τὸν ἑαυτοῦ, ἵνα μὴ ὁ νεανίσκος τυφλωθῇ τελέως.

alia voluerit, alium verò sit euentum sortitus.

Clisthenes Atheniensis, primus † exilij supplicium introduxit, atque ipse primus eo damnatus est. Zaleucus verò legislator Locrensium, iussit, vt adultero deprehenso, vterque oculus effoderetur. Quæ verò minimè expectaat, ea præter spem atque opinionem ipsi fortuna quædam obtulit. Nam filius eius deprehensus in adulterio, pœnam à paterna lege statutam luere debuit. Ibi ne, quod semel omnium sententiis confirmatum erat, irritum fieret, ipse pro altero filij oculo sibi alterum eximi passus est, vt ne prorsus cæcus fieret adolescens.

† exostracismi relegationem; ad tempus, testularum suffragio.

Περὶ Πινδάρου ἐν ἀγωνίᾳ Κορίννης ἡττηθέντος.

De Pindaro in certamine superato à Corinna.

ΚΕΦ. κε.

C. XXV.

Πίνδαρος ὁ ποιητὴς ἀγωνιζόμενος ἐν Θή-

Pindarus poeta Thebis, in contentione im-

peritis auditoribus vsus superatus est à Corinna quinquies. Redarguens verò ruditatem ipsorum Pindarus, vocauit Corinnam.

Sensus est obscurior. Forte testé vocuit.

Quomodo Diogenes cùm in inopiam extremam incidisset, seipsum sit consolatus.

C. XXVI.

Diogenes Sinopensis, desertus ab omnibus hominibus, solus relinquebatur, quum neque propter egestatem ipse quenquam reciperet, neque ipsum hospitio quisquam acciperet, omnibus enim inuisa erat eius in reprehendendo acrimonia: & quòd ad ea quæ dicebantur aut agebantur plerique omnia, sese morosum & difficilem præbebat. Proinde tristitia Diogenes confectus, summas foliorum extremitates manducabat, illa enim suppetebant. Mus verò accedens, decidentibus panis frustulis vescebatur. Diogenes igitur, quum diligenter rem spectasset, subridens animo recepto iam lætiore...

βαις, ἀμαθέσι περιπεσὼν ἀκροαταῖς, ἡττήθη Κορίννης πεντάκις· ἐλέγχων δὲ τὴν ἀμουσίαν αὐτῶν, ὁ Πίνδαρος σῦν ἐκάλει τὴν Κόρινναν.

Πῶς ὁ Διογένης ἐν ἀπορίᾳ πάντων γινόμενος παρεμυθήσατο ἑαυτόν.

ΚΕΦ. κϛ.

Διογένης ὁ Σινωπεὺς ἔρημος ἦν, καὶ μόνος ἀπέρριπτο· καὶ οὔτε τινὰ διὰ ἀπορίαν ὑπεδέχετο, οὔτε τις αὐτὸν ἐξένιζε τὸν ἄνδρα, ἐκτρεπόμενοι διὰ τὸ τοῦ τρόπου ἐλεγκτικόν. καὶ ὅτι ἦν πρὸς τὰ πραττόμενα καὶ λεγόμενα δυσάρεστος. ἠθύμει οὖν Διογένης, καὶ φύλλων ἄκρα ἤσθιε. ταῦτα γὰρ εἶ παρῆν. τοῖς δὲ ἀποπίπτουσι τοῦ ἄρτου θρύμμασι μῦς ἐχρῆτο ἐπιφοιτῶν. ὁ οὖν Διογένης φιλοπόνως κατεσκέψατο τὸ πραττόμενον, καὶ μειδιάσας, καὶ ἑαυτοῦ γινόμενος φαι-

δρό-

δρότερός τε, καὶ ἵλεως, εἶπεν. ὁ μὲν μῦς δεῖται τῆς Ἀθηναίων πολυτελείας δεῖται οὐδέν σὺ δὲ ὦ Διόγενες, ἄχθῃ, φησὶν, ὅτι μὴ συνδειπνεῖς Ἀθηναίοις; καὶ ἐπόρισεν ἑαυτῷ εὔκαιρον εὐθυμίαν.

tior & tranquillior secum: Mus hic, inquit, nihil indiget Atheniensium lauitia: & quid tu, Diogenes, ægrè fers, te cum Atheniensibus non cœnare. Atque sic opportunam animi tranquillitatem ipse sibi conciliauit.

Περὶ Σωκράτους σώματος.

ΚΕΦ. κζ.

Ὅτι τὸ Σωκράτους σῶμα ἐπιστεύετο κόσμιον, καὶ σωφροσύνης ἐγκρατὲς γεγονέναι, καὶ ταύτῃ ἐνόσουν Ἀθηναῖοι πανδημεί· καὶ οἱ μὲν ἀπέθνησκον, οἱ δὲ ἐπιθανατίως εἶχον· Σωκράτης δὲ μόνος οὐκ ἐνόσησε τὴν ἀρχήν. ὁ τοίνυν τοιούτῳ συνὼν σώματι, τίνα ἡγούμεθα εἶχε ψυχήν.

De Socratis corpore.

CAP. XXVII.

Socratem corpore moderatum & continentem fuisse creditum est: atque quum ob *eam causam passim tota ciuitate Athenienses ægrotarent, ita vt partim morerentur, partim morti proximi essent, Socrates vnus ex omnibus nunquam omnino ne ægrotauit quidem. Qui autem eiusmodi corpus gessit, quali eum animo præditum fuisse credendum est?

* intemperantiam.

De seruo Diogenis à canibus discerpto.

C. XXVIII.

Quum Diogenes patriam linqueret, vnus ex seruis eum secutus est, nomine Manes: qui non ferens eius conuersationem aufugit quúmque Diogenem hortarentur aliqui, vt eum quæreret: An non, inquit, turpe esset, quum Manes Diogenis non egeat, Diogenem Manis indigere? Verùm seruus ille, oberrans, quũ Delphos peruenisset, à canibus distractus est, & fugæ pœnam heri Diogenis nomini persoluit.

Περὶ τοῦ οἰκέτου τοῦ Διογένους ὑπὸ κυνῶν διασπασθέντος.

ΚΕΦ. κη.

Διογένης ἡνίκα ἀπέλιπε τὴν πατρίδα, εἷς αὐτῷ τῶν οἰκετῶν ἠκολούθει ὄνομα Μάνης. ὃς οὐ φέρων τὴν μετ' αὐτοῦ διατριβὴν ἀπέδρα. προτρεπόντων δέ τινων ζητεῖν αὐτόν, ἔφη· οὐκ αἰσχρὸν, Μάνην μὲν μὴ δεῖσθαι Διογένους, Διογένην δὲ Μάνους; οὗτος δὲ ὁ οἰκέτης εἰς Δελφοὺς ἀλώμενος ὑπὸ κυνῶν διεσπάσθη τῷ ὀνόματι τοῦ δεσπότου δίκας ἐκτίσας, ἀνθ' ὧν ἀπέδρασεν.

De spe.

CAP. XXIX.

Plato dicebat, spes vigilantium hominum esse somnia.

Περὶ ἐλπίδος.

ΚΕΦ. κθ.

Ἔλεγεν ὁ Πλάτων τὰς ἐλπίδας, ἐγρηγορότων ἀνθρώπων ὀνείρους εἶναι.

Περὶ

Περὶ Ὀλυμπιάδος ἐπὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ τεθνηκότι καὶ ἀτάφῳ δυσχεραινούσης.

ΚΕΦ. λ.

Ὀλυμπιὰς ἡ Ἀλεξάνδρου πυθομένη ὅτι πολλῷ χρόνον ὁ παῖς αὐτῆς ἄταφος μένει, βαρὺ ἀναστενάξασα, καὶ θρηνοῦσα εὖ μάλα λιγέως. Ὦ τέκνον, εἶπεν, ἀλλὰ σὺ μὲν οὐρανοῦ μετασχεῖν βουλόμενος, καὶ τοῦτο σπεύδων, νυνὶ οὐδὲ τῶν κοινῶν δήπου, καὶ ἴσων πᾶσιν ἀνθρώποις μετασχεῖν ἔχεις, γῆς τε ἅμα, καὶ ταφῆς· καὶ τὰς ἑαυτῆς τύχας οἰκτείρασα, καὶ τὸ τοῦ παιδὸς τετυφωμένον ἐλέγξασα.

Ὅτι Ξενοκράτης φιλοικτίρμων ἦν.

ΚΕΦ. λα.

Ξενοκράτης ὁ Καρχηδόνιος ὁ ἑταῖρος Πλάτωνος, τά τε ἄλλα ἦν φιλοικτίρμων, καὶ οὐ μόνον φιλάνθρωπος, ἀλλὰ καὶ πολλὰ τῶν ἀλόγων ζώων

De Olympiade dolente propter Alexandrum mortuum & inhumatum.

CAP. XXX.

Olympias, Alexandri mater, quum audiuisset, longo tempore iam filiũ sepulchro carere, grauiter ingemiscens, atque acerbissimè plorans: O fili, inquit, tu verò quum inter cælites locari volueris, & id perficere summo studio conatus sis, nunc neque illorum quidem, quorum omnibus mortalibus æquale & par ius est, particeps fieri potes, terræ sepulturæq; & sic simul infortunium suum luxit, simul etiam fastum & inanem filij superbiam taxauit.

Quòd Xenocrates fuerit misericors.

CAP. XXXI.

Xenocrates Carthaginensis, Platonis familiaris, tum aliàs misericordiam singularem declarauit, neque solùm hominũ, sed persæpe etiam brutorum animantium

misertus est: tum, quum quodam tempore sederet in loco aprico, passer acriter instantem accipitrem fugiens, in sinum ipsius deuolauit. At ille cum voluptate receptam & occultatam aui. m custodiuit tantisper, donec hostis è conspectu recessisset. Vbi verò iam metu periculóque solutam esse arbitraretur, nudato sinu auem dimisit, inquiēs se supplicem hosti non prodidisse.

ἠλέει· καὶ οὖν ποτε καθημένου ἐν ὑπαίθρῳ, διωκόμενος βιαίως στρουθὸς ὑπὸ ἱέρακος, εἰς τοὺς κόλπους αὐτοῦ κατέπτη. ὁ δὲ ἀσμένως ἐδέξατο τὴν ὄρνιν, καὶ διεφύλαξεν ἀποκρύψας ἔστ' ἂν ὁ διώκων ἀπῆλθεν. ἐπεὶ δὲ ἠλευθέρωσεν αὐτὸν τοῦ φόβου, ἀπλώσας τὸν κόλπον ἀφῆκε τὴν ὄρνιν, ἐπειπὼν, ὅτι μὴ ἐξέδωκε τὴν ἱκέτιν.

Quomodo Socrates iactantiam cuiusdam scorti refellerit.

CAP. XXXII.

Tradit Xenophon, Socratem aliquando in colloquium cum Theodota meretrice, fœmina formosissima, venisse. Sed & cum Calisto sermonē habuit: quæ quū diceret: Ego quidem, ô Socrates, multum tibi præsto. Nā quum tu neminem ex meis à me possis abalienare, ego quum libitum est, tuos omnes à te auoco. Respondit. Quid, in-

Πῶς ὁ Σωκράτης ἑταίρας τινὸς ἀλαζονείαν ἤλεγξεν.

ΚΕΦ. λβ.

Φησὶ Ξενοφῶν ὅτι Θεοδότῃ ἑταίρᾳ εἰς λόγους ἀφίκετο Σωκράτης, καλλίστῃ γυναικὶ οὔσῃ, ἀλλὰ καὶ τῇ Καλλιστοῖ ἦλθεν εἰς λόγους [illegible] ἔλεγεν· ἐγὼ μὲν, ὦ Σωφρονίσκου, κρείττων εἰμί σου. σὺ μὲν γὰρ οὐδένα τῶν ἐμῶν δύνῃ ἀποσπάσαι, ἐγὼ δὲ ἐὰν βούλωμαι τοὺς πάντας. ὁ δὲ, καὶ μάλα

καὶ εἰκότως· σὺ μὲν γὰρ ἐπὶ τὴν κατάντη αὐτοὺς πάντας ἄγεις, ἐγὼ δὲ ἐπὶ τὴν ἀρετὴν ἥκειν βιάζομαι. ὀρθία δὲ ἡ ἄνοδός ἐστι, καὶ ἀήθης τοῖς πολλοῖς.

quiens, mirum hoc est? siquidem tu ad decliuem tramitem omnes rapis. Ego vero ad virtutem cogo, ad quam arduus & plerisque insolitus est ascensus.

Περὶ Ῥοδώπιδος ἑταίρας τύχης.

De Rhodopidis scorti fortuna.

Κεφ. λγ.

CAP. XXXIII.

Ῥοδῶπιν φασὶν Αἰγυπτίων ἑταίραν γενέσθαι λέγει ὡραιοτάτην, καί ποτε αὐτῆς λουομένης, ἡ τὰ παράδοξα καὶ τὰ ἀδόκητα φιλοῦσα ἐργάζεσθαι τύχη προυξένησεν αὐτῇ, οὐ τῆς γνώμης, ἀλλὰ τοῦ κάλλους ἄξια. λουομένης γὰρ, καὶ τῶν θεραπαινίδων τὴν ἐσθῆτα φυλαττουσῶν ἀετὸς καταπτὰς, τὸ ἕτερον τῶν ὑποδημάτων ἁρπάσας ἀπιὼν ᾤχετο, καὶ ἐκόμισεν εἰς Μέμφιν δικάζοντος Ψαμμητίχου, καὶ εἰς τὸν κόλπον ἐνέβαλε τὸ ὑπόδημα. ὁ δὲ Ψαμμήτιχος θαυμάσας τοῦ ὑποδήματος τὸν ῥυθμὸν, καὶ τῆς ἐργασίας τὴν χάριν, καὶ τὸ πραχθὲν ὑπὸ

Rhodopin meretricem omnium Ægyptiorum ferunt pulcherrimā fuisse cui aliquando lauanti inopinatorum atque inexpectatorum amās fortuna, contulit munus non illo animo, sed fortuna venustateq; dignū. Qum enim lauaret, atque vestimenta famulæ custodirent, aquila deuolans alterum calceū abstulit, eúmque secum deportauit Memphim, iudicium exercente Psammeticho, & in eius sinum calceum iniecit. Psammetichus miratus pulchritudinem calcei, & fabricationis artem atque cōcinnitatem, & auis factū

Strabo li. 17. Rhodopen nominat, hanc historiam referens.

misertus est: tum.quum quodam tempore sederet in loco aprico, passer acriter instantem accipitrem fugiens, in sinum ipsius deuolauit. At ille cum voluptate receptam & occultatam auem custodiuit tantisper, donec hostis è conspectu recessisset. Vbi verò iam metu periculóque solutam esse arbitraretur, nudato sinu auem dimisit, inquiés se supplicem hosti non prodidisse.

Quomodo Socrates iactantiam cuiusdam scorti refellerit.

CAP. XXXII.

Tradit Xenophon, Socratem aliquando in colloquium cum Theodota meretrice, fœmina formosissima, venisse. Sed & cum Calisto sermoné habuit: quæ quũ diceret: Ego quidem, ô Socrates, multum tibi præsto. Ná quum tu neminem ex meis à me possis abalienare, ego quum libit[u] tuos omnes à te auoco. Respondit. Qui[d]

ἠλέει· καὶ οὖν ποτε κ[...]
μένου ἐν ὑπαίθρῳ, δ[...]
μένου βιαίως στρουθ[...]
πὸ ἱέρακος, εἰς τοὺ[ς]
ποις αὐτοῦ κατέπτη.
ἀσμένως ἐδέξατο τ[...]
καὶ διεφύλαξεν ἀποκρ[...]
ἕως αὖ ὁ διώκων ἀπ[...]
ἐπεὶ δὲ ἠλευθέρωσεν
τὸν τοῦ φόβου ἁπλώσ[...]
κόλπον ἀφῆκε τὴν ὄρνιν
πεπτὼν, ὅτι μὴ ἐξέδ[...]
ἱκέτην.

Πῶς ὁ Σωκράτης [...]
ρας τινὸς ἀλαζ[ο]
νείαν ἤλεγ-
ξεν.

ΚΕΦ. λβ.

Φησὶ Ξενοφῶν ὅτ[ι]
δότῃ ἑταίρᾳ. εἰς λόγ[...]
φίκτο Σωκράτης, κα[...]
γυναικὶ οὔσῃ, ἀλλὰ [...]
Καλλιστοῖ ἦλθεν εἰς [...]
γους, ἣ ἔλεγεν· ἐγὼ [...]
Σωφρονίσκου, κρείττ[...]
μί σου. σὺ μὲν γὰρ [...]
τῶν ἐμῶν δύνῃ ἀπ[...]
σαι, ἐγὼ δὲ ἐὰν βού[λωμαι]
τοὺς πάντας. ὁ δὲ, κ[...]

καὶ εἰκότως· σὺ μὲν γὰρ ἐπὶ τὴν κατάντη αὐτοὺς πάντας ἄγεις, ἐγὼ δὲ ἐπὶ τὴν ἀρετὴν ἥκειν βιάζομαι. ὀρθία δὲ ἡ ἄνοδός ἐστι, καὶ ἀήθης τοῖς πολλοῖς.

quiens, mirum hoc est? siquidem tu ad decliuem tramitem omnes rapis. Ego verò ad virtutem cogo, ad quam arduus & plerisque insolitus est ascensus.

Περὶ Ῥοδώπιδος ἑταίρας τύχης.

De Rhodopidis scorti fortuna.

Κεφ. λγ΄.

CAP. XXXIII.

Ῥοδῶπιν φασὶν Αἰγυπτίων ἑταίραν γενέσθαι λόγοι ὡραιοτάτην, καί ποτε αὐτῆς λουομένης, ἡ τὰ παράδοξα καὶ τὰ ἀδόκητα φιλοῦσα ἐργάζεσθαι τύχη προὐξένησεν αὐτῇ, οὐ τῆς γνώμης, ἀλλὰ τοῦ κάλλους ἄξια. λουομένης γὰρ, καὶ τῶν θεραπαινίδων τὴν ἐσθῆτα φυλαττουσῶν ἀετὸς καταπτὰς, τὸ ἕτερον τῶν ὑποδημάτων ἁρπάσας ἀπιὼν ᾤχετο, καὶ ἐκόμισεν εἰς Μέμφιν δικάζοντος Ψαμμητίχου, καὶ εἰς τὸν κόλπον ἐνέβαλε τὸ ὑπόδημα. ὁ δὲ Ψαμμήτιχος θαυμάσας τοῦ ὑποδήματος τὸν ῥυθμὸν, καὶ τῆς ἐργασίας αὐτοῦ τὴν χάριν· καὶ τὸ πραχθὲν ὑπὸ

Rhodopin meretricem omnium Ægyptiorum ferunt pulcherrimã fuisse cui aliquando lauanti inopinatorum atque inexpectatorum amãs fortuna, contulit munus non illo animo, sed fortuna venustateq; dignũ. Quum enim lauaret, atque vestimenta famulæ custodirent, aquila deuolans alterum calceũ abstulit, cúmque secum deportauit Memphim, iudicium exercente Psammeticho, & in eius sinum calceum iniecit. Psammetichus miratus pulchritudinem calcei, & fabricationis artem atque cõcinnitatem, & auis factũ

Strabo li. 17. Rhodopen nominat, hanc historiam referent.

mandauit, vt per vniuersam Ægyptum quæreretur fœmina cuius is calceus esset, eámque inuentam in matrimonium accepit.

τοῦ ὀρνίθος, προσέταξεν ἀ- κατὰ πᾶσαν τὴν Αἴγυπτο- ἀναζητεῖσθαι τὴν ἄνθρω- πον, ἧς τὸ ὑπόδημα ἦ- καὶ εὑρὼν γαμετὴν ἠγά- γετο.

De Dionysio.

Περὶ Διονυσίου.

CAP. XXXIV.

ΚΕΦ. λδ.

Dionysius Leonem postquam imperasset ad interitum duci, ter mandauit satellitibus vt rursus abducerent, atque ter animum mutauit. & quotiescumque accersiuisset, exosculatus est lacrymans, & execratus seipsum, quòd quum sumpsisset ensem, tandē metu vinceretur, interfici iussit: Nō licet, inquiens, ô Leo, tibi viuo esse.

Ὅτι τὸν Λέοντα ὁ Διονύ- σιος μετὰ τὴν πρόσταξ- τὴν κατ' αὐτοῦ αἴθυρ- εἰς τρὶς τοῖς δορυφόρ- ἐκέλευσεν ἀπάγειν, καὶ μ- τέγνω τρίς. καὶ καθ' ἑκ- στην μεταπομπὴν κατ- φίλει κλαίων, καὶ καταρ- μενος ἑαυτοῦ, ὅτι ὅτε ἔλ- βε τὸ ξίφος τελευτὴν ἡ- τηται τοῦ φόβου, καὶ προσ- ταξεν ἀποσφάξαι πών, ὅτι οὐκ ἔστιν, ὦ Λέον, ζῆν.

De ceruo in medendo morbo physica curatione.

Περὶ ἐλάφου ἐν νόσ- φυσικῆς θεραπείας.

CAP. XXXV.

ΚΕΦ. λε.

Physici dicunt, ceruum indigentem purgationis, seseli comedere: la-

σέσελι.

Λέγουσι φυσικοὶ -δρες τὸν ἔλαφον κα- σεως δεόμενον, † σ-

ἐσθίειν· φαλαγγίων δὲ κνήσμασιν ἐχόμενοι, καρκίνους.

borantem verò ex phalangiorum morsibus, cancros.

Περὶ Εὐρυδίκης Φιλίππου θυγατρὸς τελευτῆς.

De morte Eurydicæ Philippi filiæ.

ΚΕΦ. λς.

C. XXXVI.

Ὀλυμπιὰς τῇ Φιλίππου θυγατρὶ Εὐρυδίκῃ, ἣν ἄρα ἐξ Ἰλλυρίδος γυναικὸς τῷ Φιλίππῳ γεγενημένη, προσέπεμψε κώνειον, καὶ βρόχον, καὶ ξίφος. ἡ δὲ αἱρεῖται τὸν βρόχον.

Olympias Philippi filiæ Eurydicæ, quæ nata erat Philippo ex Illyride quadam vxore, misit cicutam, laqueum, & ensem. Illa verò laqueum delegit.

Περὶ Γέλωνος, καὶ τῶν αὐτῷ ἐπιβουλευόντων.

De Gelone, & iis qui illi insidiati erant.

Κεφ. λζ.

CAP. XXXVII.

Γέλων ὁ τῶν Συρακουσίων τύραννος τὴν τῆς ἀρχῆς κατάστασιν πραότατα εἶχε. στασιάσαντες τινες ἐπιβούλευον αὐτῷ. ἀπυθόμενος ὁ Γέλων, εἰς ἐκκλησίαν συγκαλέσας τοὺς Συρακουσίους εἰσῆλθεν ὡπλισμένος ὁ Γέλων. καὶ διεξελθὼν ὅσα ἀγαθὰ αὐτοῖς εἰργάσατο,

Gelon Syracusiorum tyrannus mansuetissimum se in imperio præbebat, seditiosi verò quidam eius vitæ tendebant insidias: quod quum resciuisset Gelon, conuocata Syracusiorum concione, armis indutus in concionem ascendit: & cõmemoratis suis erga illos meritis,

insidias d:texit, atque exutis armis, dixit ad vniuersos. En igitur amictus tunicula, nudus armorũ asto, & dedo me vobis vt pro voluntate libitóque meum agatis. Quum igitur Syracusij mirati, supplicijs afficiendos insidiatores ei tradidissent, & illum regnare iussissent, Gelon contra hos puniendos reliquit populo. Quamobrem Syracusij statuam ei posuerunt in discincta tunica, atque hoc fuit eius ad populum concionis monumentum, & in posterum regnantibus documentum.

καὶ τὴν ἐπιβουλὴν ἐξεκάλυψε, καὶ ἀπεδύσατο τὴν πανοπλίαν, εἰπὼν πρὸς πάντας, ἰδοὺ τοίνυν ὑμῖν ἐν χιτωνίσκῳ γυμνὸς τῶν ὅπλων παρέστηκα, καὶ δίδωμι χρῆσθαι ὅ, τι βούλεσθε. καὶ ἐθαύμασαν αὐτοῦ τὴν γνώμην οἱ Συρακούσιοι. οἱ δὲ καὶ τοὺς ἐπιβουλεύοντας παρέδωκαν αὐτῷ κολάσαι, καὶ τὴν ἀρχὴν ἔδωκαν. ὁ δὲ καὶ τούτους εἴασε τῷ δήμῳ τιμωρήσασθαι. καὶ εἰκόνα αὐτοῦ οἱ Συρακούσιοι ἔστησαν ἐν ἀζώστῳ χιτῶνι, καὶ ἦν τοῦτο τῆς δημαγωγίας αὐτοῦ ὑπόμνημα, καὶ τοῖς εἰς τὸν μετὰ ταῦτα αἰῶνα μέλλουσιν ἀρχὴν δίδαγμα.

De Alcibiade.

CAP. XXXVIII.

Alcibiades admodum Homerum admiratus est, & in precio habuit. Proinde quum aliquando ad ludum literarium accessisset, Iliadis rhapsodiam quandam petiit, quúmque ludimagister se nihil Homeri habere af-

Περὶ Ἀλκιβιάδου.

ΚΕΦ. λη.

Ἰσχυρῶς Ὅμηρον ἐθαύμαζεν Ἀλκιβιάδης. καὶ ποτὲ διδασκαλείῳ παίδων προσελθὼν, ῥαψῳδίαν Ἰλιάδος ᾔτει. τοῦ δὲ διδασκάλου μηδὲν ἔχειν Ὁμήρου φήσαντος, ἐντεί-ψας

ψας αὐτῷ κόνδυλον εὖ μάλα στερεὸν, παρῄνεσεν, ἐνδειξάμενος ὅτι ἐκεῖνος ἀπαίδευτός ἐστι, καὶ τοιούτους ἀποφαίνει τοὺς παῖδας.

firmaret, inflixit ei pugnum satis durum, cum imperitum esse, & similes sui pueros efficere ostendens.

Οὗτος ἐπὶ κρίσιν καλούμενος θανατικὴν ἐκ Σικελίας ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, οὐχ ὑπήκουσεν, εἰπών. Εὔηθες τὸν ἔχοντα δίκην ζητεῖν μὴ ἀποφυγεῖν, ἐνὸν φυγεῖν. εἰπόντος δέ τινος οὐ πιστεύεις τῇ πατρίδι τὴν περὶ σοῦ κρίσιν; ὁ δ' εἶπεν, οὐδὲ τῇ μητρίδι. δέδοικα γὰρ μὴ ἀγνοήσασα, καὶ σφαλεῖσα τοῦ ἀληθοῦς, εἶτα τὴν μέλαιναν ἐμβάλλῃ αὐτὶ τῆς λευκῆς ψῆφον. πυθόμενος οὖν ὅτι θάνατος αὐτοῦ κατεγνώσθη. ὑπὸ τῶν πολιτῶν δείξομεν οὖν, εἶπεν, ὅτι ζῶμεν. καὶ ὁρμήσας πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίοις, τὸν Δεκελεικὸν ἐξῆψε πόλεμον ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίοις.

Idem quum ad causam pro capite dicendam è Sicilia vocaretur ab Atheniensibus, obtemperare noluit: Stultum est, inquiens, iudicio accusatum, quum fugere possit, locum vnde effugere non possit adire: Et quũ quidam diceret, an non credis tuam causam patriæ? respondit, Imò ne matriæ quidem. Timeré enim, ne fortè per imprudentiam, aut erroré veritatis, nigrum calculũ pro candido submitteret. Quum autem audiuisset se morti à ciuibus condemnatum esse. Ergo, inquit, demonstrabimus nos adhuc in viuis agere, veniénsque ad Lacedæmonios, Decelicum bellum aduersus Athenienses mouit.

Ἔλεγε δὲ μηδὲν παράδοξον ποιεῖν Λακεδαιμονίοις, ἀδεῶς ἐν τῷ πολέ-

Idem dicebat, nihil nouum esse, si Lacedæmonij intrepidè mortem in bellis occum-

berent: defugere enim eos hoc modo legum seueritatem & cruciatum: atque labores alacriter promptéque cum morte commutare.

Dicere etiam solitus est de suis factis, se Dioscurorum vitam viuere: etenim ferè alternis diebus se mori & reuiuiscere. Nam dum populi gratiam obtineret, diis parem videri: quum illã amisisset, nihil à mortuis discriminis habere.

μῳ ἀποθνήσκοντας· τὴν γὰρ ἐκ τῶν νόμων ταλαιπωρίαν ἀποδιδράσκοντας, θάνατον ἀντὶ τῶν πόνων † ἔχουσι προθύμως ἀλλάττεσθαι.

Εἰώθει δέ φασιν, ἐπιλέγειν ταῖς ἑαυτοῦ πράξεσιν, ὅτι τὸν τῶν Διοσκούρων ζῇ βίον, παρ' ἡμέραν τεθνηκώς τε καὶ ἀναβιούς. εὐημερήσας γὰρ ἐν τῷ δήμῳ ἴσος θεοῖς νομίζεσθαι· κακῶς δὲ ἀπαλλάξας, τῶν νεκρῶν μηδὲ ὀλίγον διαφέρειν.

De Ephialte. — Περὶ Ἐφιάλτου.

CAP. XXXIX. — ΚΕΦ. λθ.

Ephialtes, quum dux ei paupertatem exprobraret: Cur non, inquit, etiam alterũ dicis, quòd iustitiam colam?

Ἐφιάλτης, στρατηγοῦ ὀνειδίσαντος αὐτῷ τινὰ πενίαν. τὸ δὲ ἕτερον, ἔφη, διὰ τί οὐ λέγεις, ὅτι δίκαιός εἰμι.

De Themistocle. — Περὶ Θεμιστοκλέους.

CAP. XL. — ΚΕΦ. μ.

Quum fortè torques aureus Persicus iaceret humi, astans Themistocles, puero dixit: Quin

Στρεπτοῦ κειμένου ἐπὶ τῆς γῆς χρυσοῦ Περσικοῦ, ὁ Θεμιστοκλῆς παρεστὼς, παιδὶ εἶπεν. οὐκ ἀναιρήσεις,

τῆς, ὦ παῖ, τὸ εὕρεμα τόδε, δείξας τὸ στρεπτόν· οὐ γὰρ σὺ Θεμιστοκλῆς εἶ δήπου.

Ὅτι ἠτίμασαν αὐτόν ποτε Ἀθηναῖοι, εἶτα ἐπὶ τὴν ἀρχὴν αὖθις παρεκάλουν. ὁ δὲ οὐκ ἐπαινῶ ἔφη τοιούτους ἄνδρας, οἵ τινες τὴν αὐτὴν ἀμίδα, καὶ οἰνοχόην ἔχουσι.

Πρὸς Εὐρυβιάδην τὸν Λακεδαιμόνιον ἔλεγέ τι ὑπεναντίον, καὶ ἀνέτεινεν αὐτῷ τὴν βακτηρίαν. ὁ δὲ, πάταξον μὲν, ἄκουσον δέ. ᾔδει δὲ ὅτι ἃ μέλλει λέγειν τῷ κοινῷ λυσιτελεῖ.

Περὶ Φωκίωνος.

ΚΕΦ. μα.

Ὀδυρομένων τῶν μετὰ Φωκίωνος μελλόντων ἀποθνήσκειν, εἶπεν ὁ Φωκίων· εἶτα οὐκ ἀγαπᾷς, Θούδιππε, μετὰ Φωκίωνος ἀποθνήσκων.

Περὶ Ἐπαμινώνδου.

ΚΕΦ. μβ.

Ἐπαμινώνδας ἐφθ-

tollis, ô puer, inuentum huiusmodi? monstrato torque. Non enim tu es Themistocles.

Athenienses quum aliquando publice eũ infamia notassent, rursum deinde ad imperium gerendum reuocarent: Nõ, inquit, laudo eos homines, qui eodem vase & pro matula, & ad infundendum vinum vtũtur.

Eurybiadæ Lacedæmonio quiddam aduersum dixerat: quúmque ille baculum intentaret, Verbera, tantummodò audias. Nouerat enim, ea quæ dicturus erat è repub. fore.

De Phocione.

CAP. XLI.

Eiulantibus iis qui cum Phocione morte erant mulctandi: Annon, inquit, ô Thudippe, pulchrum tibi ducis, cum Phocione mortem oppetere?

De Epaminonda.

CAP. XLII.

Epaminondas reuer-

sus è Laconica capitis ar-
cessebatur, quòd Bœotar-
chiam quatuor integros
menses contra legē ges-
sisset. Collegas igitur ius-
sit, vt in ipsum culpā de-
riuarent, quòd se inuitos
coëgisset. Ipse verò in cu-
riā ingressus, nō meliores
rebus gestis rationes ha-
bere se dicebat. Sin mi-
nus, se quidem interfici
postulabat, verū inscribi
columnæ, quòd nolentes
repugnantésque Theba-
nos, Epaminōdas coëge-
rit, vt Laconicā, quingētis
antè annis intactā ab ho-
stib. incendio ferróq; va-
starent: & vt Messeniis
suā restitueiét regionem
trecētis atq; triginta an-
nis occupatā à Spartanis,
séque in vnum collegisse
Arcades Thebanis socios,
& Græcis libertatem red-

γε δίκην θανάτου ἐπ…
νελθὼν ἐκ τῆς Λακωνικ…
ὡς ὑπολαβὼν τὴν βοι…
ταρχίαν τέσσαρας μῆ…
παρὰ τὸν νόμον τοῦ …
οὖν συνάρχοντας ἐκέλ…
σεν εἰς αὐτὸν τὴν αἰτί…
ἀναφέρειν, ὡς βιασθ…
τας ἄκοντας. αὐτὸς …
παρελθὼν εἰς τὸ δικασ…
ριον, οὐκ ἔφη βελτίονας …
χειν τῶν ἔργων τοὺς λόγ…
εἰ δὲ μή, ἠξίου ἀποθανεῖν…
αὐτὸν, ἐπιγράψαι μέν…
τῇ στήλῃ, ὅτι μὴ βουλο…
νους Θηβαίους ἠνάγκασ…
Ἐπαμινώνδας, τὴν …
Λακωνικὴν πυρπολῆσ…
πεντακοσίοις ἐνιαυτοῖς …
δήωτον οὖσαν † οἰκ…
σαι δὲ Μεσσήνην δι᾽ ἐ…
τριάκοντα καὶ τριακ…
σίων. συντάξεται δὲ …
ναγαγεῖν εἰς αὐτὸν …
κάδας, ἀποδοῦναι δὲ …
Ἕλλησι τὴν αὐτονομ…

† *Vide an hic sit legendum* οἰκίσαι δὲ Μεσσήνην … ἐτῶν τριάκοντα καὶ τριακοσίων ὑπὸ Σπαρτιάταις; … *Sic enim scribit Plutarchus de Pelopida & Epamin…da*, πᾶσαν τὴν Ἀρκαδίαν εἰς μίαν δύναμιν συνέστησ… τὴν δὲ Μεσσηνίαν χώραν νεμομένων Σπαρτιατῶν ἀποτεμόμενοι, τοὺς παλαιοὺς Μεσσηνίους ἐκάλουν, καὶ κατή… Ἰθώμην συνοικίσαντες. *Ergo hæc verba* συντάξεται *abundare videntur: & mox legendum* συναγαγεῖν εἰς ταυτὸν, *vel* εἰς αὐτόν.

καὶ ἀφῆκαν αὐτὸν αἰδεσθέντες οἱ δικασταί. ἐπανελθόντα δὲ αὐτὸν ἐκ τοῦ δικαστηρίου, Μελιταῖον κυνίδιον ἔσαινε· διὸ πρὸς τοὺς παρόντας εἶπε· τοῦτο μὲν ἀποδίδωσιν εὐεργεσίας μοι χάριν· Θηβαῖοι δὲ πολλάκις ὑπ' ἐμοῦ εὖ παθόντες ἔκρινάν με θανάτου.

didiſſe, (*eo ſcilicet tempore, propter quod accuſatus eſt.*) His auditis, reueriti eum iudices, liberũ pronunciarunt. Quúmque regrederetur è curia, & Melitenſis catellus blandiretur cauda, dixiſſe fertur ad præſentes. Hic mihi, inquiens, pro beneficio gratiam reponit: at Thebani, de quibus ſæpè multúmque ſum præclarè meritus, mortem mihi iudicio pœnam conſtituerunt.

Περὶ Τιμοθέου.

De Timotheo.

ΚΕΦ. μγ.

CAP. XLIII.

Ὅτι Τιμόθεος ὁ στρατηγὸς Ἀθηναίων ἐπιστεύετο εὐτυχὴς εἶναι, καὶ ἔλεγε τὴν Τύχην αἰτίαν εἶναι, † Τιμόθεον δὲ οὐδενός. καὶ οἱ ζωγράφοι δὲ καθεύδοντα ἐποίουν αὐτὸν κωμῳδοῦντες ἐπὶ τῆς σκηνῆς, εἶτα ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀπῃώρητο ἑστῶσα ἡ Τύχη, ἕλκουσα εἰς κύρτον τὰς πόλεις.

Πυνθανομένου Θεμιστοκλέους τινός, κατὰ τί μάλιστα ἤδη ἐν τῷ βίῳ ἥσθη, ἀπεκρίνατο, τὸ

Timotheus, dux Athenienſium, proſpera fortuna per omnia credebatur vti, dicebátque fortunam rerum bene geſtarũ cauſam eſſe, Timotheum verò nullius. Proinde pictores dormitantem eũ in tentorio taxantes fingebant, atque fortuna ſupra caput pendentem, ciuitates quaſi in * retem quoddã cõducere. Interrogãte Themiſtocle quodam, quánam re per vniuerſam vitam maximè fuiſſet delectatus? Quũ,

Τιμόθεον.

* naſſam.

inquit, ludis Olympicis progredientem me ad stadium totum theatrum oculos in me conuertisset.

De Themistoclis & Aristidis concertatione.

CAP. XLIV.

Iisdem tutoribus vsi sunt Themistocles & Aristides Lysimachi filius. Quare simul etiam sunt educati, & ab eodé præceptore instituti. Sed tamen & quum adhuc essent pueri, frequentibus dissidiis inter se concertarunt: & ea controuersia à primis annis vsque ad extremam senectutem inter illos perseuerauit.

De Dionysij crudelitate.

CAP. XLV.

Dionysius matrem per venenum necauit. Leptinem verò fratrem, quum in nauali prælio seruare posset, interfici passus est.

Περὶ δράκοντος εὐεργεσίας ἀναμνησθέντος.

De dracone beneficij memore.

ΚΕΦ. μς.

CAP. XLVI.

Πόλις ἐστὶ τῆς Ἀχαΐας αἱ Πάτραι. παῖς περ αὐταῖς δράκοντα μικρὸν ἐπρίατο, καὶ ἔτρεφε μετὰ πολλῆς τῆς κομιδῆς. αὐξηθέντος δὲ αὐτῷ ἐλάλει πρὸς αὐτὸν, ὡς πρὸς ἀκούοντα. καὶ ἤθυρε μετ᾽ αὐτοῦ καὶ συνεκάθευδεν αὐτῷ. εἰς μέγιστον δὲ μέγεθος ἥκων ὁ δράκων ὑπὸ τῶν πολιτῶν εἰς ἐρημίαν ἀπελύθη. ὕστερον δὲ ὁ παῖς νεανίας γενόμενος, ἀπό τινος θέαν ἐπανιὼν λῃσταῖς περιπεσὼν μετὰ τῶν συνηλίκων, βοῆς γενομένης ἰδοὺ ὁ δράκων, καὶ τοὺς μὲν διεσκέρπισεν, οὓς δὲ ἀπέκτεινεν· αὐτὸν δὲ περιεσώσατο.

Ciuitas eſt in Achaiâ, nomine Patrę. In ea puer draconem paruulum emebat, magnáque cum cura educabat: quúmq; creuiſſet, loquebatur, quaſi eum intelligente, ludens ac dormiens cum ipſo. Quum verò ad ingentem magnitudinem draco perueniſſet, in ſolitudinem à ciuibus eſt dimiſſus. Pòſt quum puer adoleſcens factus reuerſus à ſpectaculo quodam cum aliquibus æqualibus in latrones incidiſſet, & clamorem extuliſſet. ecce draco præſto eſt, & alios in fugam vertit, alios interimit, ipſum verò ſaluum conſeruat.

ΑΙΛΙΑΝΟ

ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

βιβλίον τεσσαρεσκαιδέκατον.

ÆLIANI V

RIÆ HISTORIÆ,

LIBER XIV.

Quomodo Aristoteles erga honores affectus fuerit.

CAP. I.

ARISTOTELES, filius Nicomachi, re opinionéque, vir sapientia præstans, cùm quidam ei decretum Delphis honorem eripuisset, scribens de his ad Antipatrum, inquit: Ea quæ Delphis mihi decreto sūt assignata, quibusque nūc priuatus sum, sic me affi-

Πῶς ὁ Ἀριστοτέλης πρὸς φιλοδοξίαν.

ΚΕΦ. α.

Ἀριστοτέλ Νικομά σοφὸς ἀ ὤν, κ κῶν, ἐπεί τις ἀφ τὰς ψηφισθείσας ἐν Δελφοῖς τιμὰς, στέλλων πρὸς Ἀντ περὶ τούτων, φησίν τῶν ἐν Δελφοῖς ψ των μοι, καὶ ὧν μοι νῦν οὕτως ἔχ

μή τέ μοι σφόδρα μέλειν ὑπὲρ αὐτῆς, μή τέ μοι μηδὲν μέλειν. οὐκ ἂν δ' ἦν φιλοδοξία ταῦτα, οὐδ' ἂν καταγνοίην ἔγωγε τοιοῦτόν τι Ἀριστοτέλους ἀλλ' εὖ φρονῶν ᾤετο μὴ ὅμοιον εἶναι ἀρχήν τινα μὴ λαβεῖν, ἢ λαβόντα ἀφαιρεθῆναι. τὸ μὲν γὰρ οὐδὲν μέγα, τὸ μὴ τυχεῖν· τὸ δὲ ἀλγεινόν, τὸ τυχόντα, εἶτα ἀποστερηθῆναι.

ciunt, vt neque magnoperè ea curem, nec omnino tamen non curem. Non verò hæc ab ambitione proficiscebantur. Neque tanti criminis ego Aristotelem insimulauerim. Etenim sapienter putauit non esse simile, dignitatem aliquam nõ suscipere: & quum acceperis, ea spoliari. Non enim graue est, non adipisci: at, quum adeptus sis, rursum amittere, id molestum est.

Περὶ Ἀγησιλάου, καὶ τῶν βαρβάρων ἐπιορκούντων.

ΚΕΦ. β.

Ὅτι τοὺς παραβαίνοντας ὅρκους τῶν βαρβάρων ἐπῄνεσεν Ἀγησίλαος, ὅτι τοὺς θεοὺς ἐχθροὺς αὐτοῖς ποιησάμενοι ταῖς ἐπιορκίαις, αὐτῷ φίλους, καὶ συμμάχους κατεπράξαντο.

De Agesilao, barbarorumq; periuriis.

CAP. II.

Barbaros qui iurisiurandi religionem violassent, laudare solebat Agesilaus, eo quòd peierãdo illi deos sibi ipsis infestos redderent, ipsi verò socios & auxiliares.

Περὶ ἀσωτίας.

ΚΕΦ. γ.

Τιμόθεος πρὸς Ἀριστοφῶντα ἄσωτον ὄντα, πικρότατα καθικόμενος αὐ-

De prodigalitate.

CAP. III.

Timotheus in Aristophontem prodigum grauissimè inuehebatur, in-

quiens: Cui nihil satis est, eidem etiam nihil turpe.

τοῦ εἶπεν· ᾧ ἱκανὸν οὐδὲν, ἀλλὰ τούτῳ γε αἰσχρὸν οὐδέν.

De Aristide à mustela morso, atque moriente.

CAP. IV.

Aristides Locrensis morsus à mustela Tartesia, moriénsque dixit, Multò sibi iucundiorem mortem futuram fuisse, si vel ex Leonis vel ex pardalis morsu obtigisset: (quandoquidem necesse fuisset aliquã mortis occasionem existere,) nõ ab eiusmodi contempta bestiola. Ex quibus, vt ego quidem sentio, perspicuũ est, eum acerbiùs ignominiam morsus, quàm ipsam mortem tulisse.

Περὶ Ἀριστείδου ὑπὸ γαλῆς δηχθέντος, καὶ ἀποθνήσκοντος.

ΚΕΦ. δ.

Ὅτι Ἀριστείδης ὁ Λοκρὸς ὑπὸ Ταρτησίας γαλῆς δηχθεὶς, καὶ ἀποθνήσκων εἶπεν· ὅτι πολὺ ἂν ἥδιον ἦν αὐτῷ δηχθέντι ὑπὸ λέοντος, ἢ παρδάλεως ἀποθανεῖν, εἴπερ οὖν ἔδει τινὸς τῷ θανάτῳ προφάσεως, ἢ ὑπὸ θηρίου τοιούτου· τὴν ἀδοξίαν ἐμοὶ δοκεῖν, ἐκεῖνος τοῦ δήγματος πολλῷ βαρύτερον φέρων, ἢ τὸν θάνατον αὐτόν.

Quos Athenienses ad reipub. gubernacula delegerunt.

CAP. V.

Athenienses non solùm idoneis ciuibus gerendam rempublicam, & militiam administrandã

Τίσιν ἐχρῶντο οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τὰς ἀρχάς.

ΚΕΦ. ε.

Οὐ μόνοις τοῖς ἀστοῖς ἐχρῶντο Ἀθηναῖοι πρὸς τὰς ἀρχὰς, καὶ τὰς θεραπείας

πηγίας ἐπιτηδείοις· ἀλλὰ γὰρ καὶ ξένοις προσηγοῦντο, καὶ τὰ κοινὰ αὐτοῖς ἐνεχείριζον, εἴπερ οὖν αὐτοὺς ἀγαθοὺς ὄντας κατέγνωσαν, καὶ ἐπιτηδείοις εἰς τὰ τοιαῦτα.

Ἀπολλόδωρον τὸν Κυζικηνὸν πολλάκις στρατηγὸν εἵλοντο ξένον ὄντα καὶ Ἡρακλείδην τὸν Κλαζομένιον. ἐνδειξάμενοι γὰρ ὅτι ἄξιοι λόγου εἰσὶν, εἶτα οὐκ ἔδοξαν ἀνάξιοι τοῦ Ἀθηναίων ἄρχειν εἶναι. καὶ ὑπὲρ μὲν τούτων ἐπαινεῖν χρὴ τὴν πόλιν, μὴ καταχαριζομένην τἀληθὲς τοῖς πολίταις, ἀλλὰ νέμουσαν καὶ τοῖς γένει μὲν μὴ προσήκουσι, δι' ἀρετὴν δὲ ἀξίοις τιμᾶσθαι.

commiserunt, sed sæpe etiam peregrinos ciuibus antetulerunt, eósque reipublicæ gubernationi præfecerunt, si quidem eos bonos honestósque viros cognouissent, & ad hæc munera subeundum accommodatos.

Apollodorum Cyzicenum sæpissimè belli ducem crearunt, quamuis esset peregrinus: item Heraclidem Clazomenium. Quum enim se dignos laude præstitissent, non iudicati sunt indigni, qui Atheniensium imperium tractarent. Atque ob hæc laudibus extollenda ciuitas est, quæ non ciuibus veritatem gratificando prodiderit: sed etiam iis non rarò summam rerum impertiuerit, qui nulla ipsis cognatione coniuncti essent, propter virtutem tamen honore dignissimis.

Ἀριστίππου γνώμη περὶ εὐθυμίας.

Κεφ. ς.

Aristippi sententia de hilaritate.

CAP. VI.

Πάνυ σφόδρα ἐρρωμένως ἐῴκει λέγειν ὁ Ἀρίστιππος, παρεγγυῶν μή-

Aristippus validissimis argumentis & sermonib. vsus hortabatur,

vt neque ob præterita torquerent se, neque ob ea quæ imminerent. Id enim animi bene constituti esse signum, & hilaræ cogitationis argumentum. Iubebat autem in diem animum intendere, & diei illam solummodo partem, qua quisq; quid ageret, aut cogitaret. Solū enim agebat præsens in nostra manu positum, non præteritum, neque instans. Illud enim abiisse: hoc an euenturum sit, incertum esse.

τε τοῖς παρεληλυθόσιν ἐπικάμνειν, μήτε τῶν ἐπιόντων προκάμνειν. εὐθυμίας γὰρ δεῖγμα τὸ τοιοῦτο, καὶ ἵλεω διανοίας ἀπόδειξις. προσέταττε δὲ ἐφ' ἡμέρας τὴν γνώμην ἔχειν, καὶ αὖ πάλιν τῆς ἡμέρας ἐπ' ἐκείνῳ τῷ μέρει καθ' ὃ ἕκαστος ἢ πράττει τι, ἢ ἐννοεῖ. μόνον γὰρ ἔφασκεν ἡμέτερον εἶναι τὸ παρόν, μήτε δὲ τὸ φθάνον, μήτε τὸ προσδοκώμενον. τὸ μὲν γὰρ ἀπολωλέναι· τὸ δὲ ἄδηλον εἶναι, εἰ πάρεσται.

Lex Laconica de corporum colore, & bona habitudine, item de prapinguibus.

CAP. VII.

Νόμος Λακωνικὸς περὶ τῆς τῶν σωμάτων χρόας, καὶ εὐφυΐας, καὶ τῶν ὑπερσαρκούντων.

Κεφ. ζ.

Lacedæmonii huiusmodi legem habebant, vt nemo Lacedæmoniorū mollitiem aliquam colore præ se ferret, aut corporis mole crassiore, quàm vt exercitiis conueniret, præditus esset. Nam hoc pigritiam, illud non virum ostẽdere

Λακεδαιμόνιος ἐστὶν ὁ νόμος· ὁ δὲ νόμος ἐκεῖνα λέγει, Μηδένα Λακεδαιμονίων ἀνανδρότερον ὁρᾶσθαι τὴν χρόαν, ἢ τὸν ὄγκον τοῦ σώματος ἔχειν ὑπὲρ τὰ γυμνάσια. ἐδόκει γὰρ τὸ μὲν ἀργίας ὁμολογεῖν· τὸ δὲ οὐχ ὁμολο-

γεῖν

γεῖν ἄνδρα. προσεγέγραπτο δὲ καὶ τῷ νόμῳ, καὶ διὰ δέκα ἡμερῶν πάντως τοῖς Ἐφόροις τοὺς ἐφήβους παρίστασθαι γυμνοὺς δημοσίᾳ. καὶ εἰ μὲν ἦσαν εὐπαγεῖς, καὶ ἐρρωμένοι, καὶ ἐκ τῆς γυμνασίας, οἱονεὶ διαγλυφέντες, καὶ διατορευθέντες, ἐπῃνοῦντο. εἰ δέ τι χαῦνον ἦν αὐτοῖς τῶν μελῶν, ἢ ὑγρότερον, ὑποιδούσης καὶ ὑπαναφυομένης διὰ τὴν ῥαθυμίαν πιμελῆς, ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν ἐπαίοντο, καὶ ἐδικάζοντο. ἐποιοῦντο δὲ καὶ φροντίδα οἱ Ἔφοροι καθ' ἑκάστην πολυπραγμονεῖν τὰ περὶ τὴν στολὴν, εἰ ἕκαστα αὐτῆς μὴ ἀπολείπεται τοῦ κόσμου τοῦ δέοντος. ἔδει δὲ ὀψοποιοὺς ἐν Λακεδαιμόνι εἶναι κρέως μόνου. ὁ δὲ παρὰ τοῦτο ἐπιστάμενος ἐξηλαύνετο τῆς Σπάρτης, ὡς τὰ τῶν νοσούντων καθάρσια.

Οἱ αὐτοὶ Ναυκλείδην τὸν Πολυβιάδου ὑπερσαρκοῦντα τῷ σώματι, καὶ ὑπὲρ

videbatur. Adscriptum etiam hoc erat in lege vt decimo quoque di: ephœbi ad vnum omnes publicè nudos Ephoris sese exhiberent. Quòd si esse[n]t solida corporis habitudine, valentésque & quasi sculpti ex certaminibus atque tornati (*hæc est concinno & maximè fluxo corpore, sed lacertoso, nec tamen exili & macilento*, laudibus vehebantur. Sin aliquod membrum inueniretur delicatius & mollius ob suppositam succrescentem ex ocio pinguedinem, verberabantur, & puniebantur. Etiam huius curam gerebant. Ephori, vt quotidie inspectiones obirent vestimentorum, si quid in illis fortè à decenti iustóque ornatu alienum inueniret. Lacedæmone quoque coquos esse non licebat alios, quàm carnis duntaxat. Qui verò præter hanc artem nouisset, eiiciebatur Sparta, perinde atque ægrotantium * purgamenta.

* expiationes.

Iidem Nauclidem, filium Polybiadis, nimium corpore pinguescentem, atque ingrauescentem

crassitie propter luxuriã & otium, è concione, spectantibus vniuersis, deduxerunt, & exilij mulctam ei minitati sunt, nisi culpabilem viuendi rationem istam, magísque Ionicam quàm Lacedæmonicam, in posterum commutasset. Etenim ipsius formam & corporis habitudinem dedecus adferre tum Lacedæmoni, tum legibus.

πάχυν διὰ τρυφὴν γενόμενον, ἐκ τῆς ἐκκλησίας τῶν θεωμένων κατήγαγον, καὶ ἐπείλησαν αὐτῷ φυγῆς τὴν προτίμησιν, ἐὰν μὴ τὸν βίον ὃν ἔζη τότε ὑπαίτιον ὄντα, καὶ Ἰωνικὸν μᾶλλον, ἢ Λακωνικὸν, τοῦ λοιποῦ μεθαρμόσηται. φέρειν γὰρ αὐτὸ τὸ εἶδος, καὶ τὴν τοῦ σώματος διάθεσιν αἰσχύνην, καὶ τῇ Λακεδαίμονι, καὶ τοῖς νόμοις.

ἀρεσίμ.

Quomodo Polycletus & Hippomachus imperitiam vulgi redarguerint.

Πῶς ὁ Πολύκλειτος, καὶ Ἱππόμαχος τὴν τῶν πολλῶν ἀγνοιαν ἐξήλεγξαν.

CAP. VIII.

Polycletus eodem tempore duo simulacra fecit, alterum ad arbitrium plebis, alterum iuxta peritiæ artísque normam. Gratificatus verò plebi hoc modo est: Ad singulorum accessum transposuit, & commutauit aliquid, morem gerens vniuscuiusque voluntati & dictationi. Itaque proposuit vtrumque: & alterum quidẽ omnes admirationi, alterum ludibrio

ΚΕΦ. η.

Δύο εἰκόνας εἰργάσατο Πολύκλειτος κατὰ τὸ αὐτὸ, τὴν μὲν, τοῖς ὄχλοις χαριζόμενος· τὴν δὲ, κατὰ τὸν νόμον τῆς τέχνης. ἐχαρίζετο δὲ τοῖς πολλοῖς τὸν τρόπον τοῦτον, καθ᾽ ἕκαστον τῶν εἰσιόντων μετετίθει τι, καὶ μετεμόρφου, πειθόμενος τῇ ἑκάστου ὑφηγήσει. προὔθηκεν οὖν ἀμφοτέρας· καὶ ἡ μὲν ὑπὸ πάντων θαυμάζετο, ἡ δὲ ἑτέρα ἐγελᾶτο

λᾶτο. ὑπολαβὼν οὖν ἔφη ὁ Πολύκλειτος· ἀλλὰ ταύτην μὲν ἣν ψέγετε ὑμεῖς ἐποιήσατε· ταύτην δὲ ἣν θαυμάζετε, ἐγώ.

Ἱππόμαχος ὁ αὐλητὴς, ἐπεὶ αὐτοῦ μαθητὴς αὐλῶν, ἥμαρτε μὲν κατὰ τὸ αὔλημα, ἐπῃνέθη δὲ ὑπὸ τῶν παρόντων, καθίκετο αὐτοῦ τῇ ῥάβδῳ, καὶ ἔφη, κακῶς ηὔλησας, οὐ γὰρ ἂν οὗτοί σε ἐπῄνουν.

Περὶ Ξενοκράτους καρτερίας.

ΚΕΦ. θ.

Ξενοκράτης ὁ Χαλκηδόνιος ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος, εἰς τὸ ἄχαρι σκωπτόμενος, οὐδέποτε ἠγανάκτει † φασίν. ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν παροξύνοντα αὐτὸν, ὑπὲρ τούτου ἵνα τι ἀποκρίνηται τῷ Πλάτωνι, ὅδε καὶ πάνυ ἐμφρόνως κατασπάζων τὸν ἄνδρα ἔφατο· ἀλλὰ τοῦτο ἐμοὶ συμφέρει.

ac risui habuerant. Respondens autem Polycletus: At hoc, inquit, quod vituperatis & reprehenditis, vos fecistis: quod verò suspicitis, ego.

Hippomachus tibicen, quum discipulus eius aberraret ab arte inter canendum, & nihilominus plausum auditorum assequeretur, percussit eum baculo, dicens: Perperam cecinisti: nam alioquin hi tibi non applauderent.

Vide supra lib.2. c.6.

De Xenocratis patientia.

CAP. IX.

Xenocrates Chalcedonius, quum à Platone propter mores inurbanos reprehenderetur, nunquam indignatione iráve commotus est: sed & illi qui ipsum ad respondendum Platoni instigaret: Hoc, inquit, mihi bonum atque commodum est: & prudentissimè homini silētium imposuit.

† φασίν.

Quomodo retaxarit Phocion Demadem.

CAP. X.

Athenienses Demadē præponentes Phocioni belliducem constituerunt. Qui quum ambitu superasse Phocionem, summe animum extulit: & accedens Phocionem: Accommoda, inquit, mihi sordentem istam chlamydem, quam gestare solitus es in tuo belli principatu. Cui respondens Phocion: Nūquam, inquit, quicquā tibi sordidum deerit dum talis fueris.

Πῶς ὁ Φωκίων ἀπέσκωψεν εἰς τὸν Δημάδην.

ΚΕΦ. ι.

Προείλοντο τοῦ Φωκίωνος Ἀθηναῖοι τὸν Δημάδην στρατηγεῖν. ὁ δὲ προτιμηθεὶς, καὶ μέγα φρονῶν, προσελθὼν τῷ Φωκίωνι, χρῆσόν μοι ἔφη, τὴν ῥυπαρὰν χλαμύδα, ἣν εἰώθεις φορεῖν περὶ τὴν στρατηγίαν. καὶ ὃς, οὐδέποτε εἶπεν οὐδενὸς ῥυπαροῦ σὺ ἀπορήσεις, ἕως ἂν εἶ τοιοῦτος.

Qualem debeat se rex erga subditos gerere.

CAP. XI.

Philiscus ad Alexandrum aliquando dixit. Ad gloriam incumbe: verùm ea conditione, ne sis pestis, vel magnus aliquis morbus, sed pax & sanitas: affirmans, per vim & sæuitiam imperare, expugnare ciuitates, & populos excindere, pestilentiā esse: sanitatis verò, salutis

Πῶς δεῖ εἶναι τὸν ἄρχοντα εἰς τοὺς ἀρχομένους.

ΚΕΦ. ια.

Φιλίσκος πρὸς Ἀλέξανδρον ἔφη ποτὲ, δόξης φρόντιζε, ἀλλὰ μὴ ἴσο λοιμὸς, καὶ μὴ μεγάλη νόσος, ἀλλὰ εἰρήνη, καὶ ὑγεία· λέγων τὸ μὲν βιαίως ἄρχειν καὶ πικρῶς, καὶ αἱρεῖν πόλεις, καὶ ἀπολλύειν δήμους, λοιμοῦ εἶναι· τὸ δὲ ὑγείας περινοεῖσθαι

καὶ

καὶ σωτηρίας τῶν ἀρχομένων, εἰρήνης ταῦτα ἀγαθά.

subditorum rationem habere: ea, (inquit) sunt pacis commoda.

Τί ἐπραττεν ὁ Περσῶν βασιλεὺς ὁδοιπορῶν.

Quomodo Persarum rex iter faciens tempus consumpserit.

ΚΕΦ. ιβ.

CAP. XII.

Ὅτι ὁ Περσῶν βασιλεὺς ὁδοιπορῶν, ἵνα μὴ τ ἀλύῃ, φιλύριον εἶχε, καὶ μαχαίριον ἵνα ξέῃ τοῦτο. καὶ τοῦτο εἰργάζοντο αἱ βασιλέως χεῖρες. πάντως γὰρ οὐκ εἶχεν οὐ βιβλίον, οὐ διάνοιαν, ἵν' ἢ σπουδαῖόν τι καὶ σεμνὸν τ ἀναγινώσκειν, ἢ γενναῖόν τι καὶ λόγου ἄξιον βουλεύηται.

Persarum rex iter faciens, ne tædium obreperet ex tempore * philyrium tenere solebat, & quo id scinderet, cultellum. Atque huic operi regiæ manus deditæ fuerunt. Prorsus enim, neq; libellum habebat, ad necessarium aliquid dignúmque scitu legendum, neque cogitationes ad magnum aliquid & moderabile consultandum, versabat.

Ἀλύειν, διαφορεῖν ἀδημονεῖν, ἀπορεῖσθαι, &c.

ἀναγινώσκη.

* *Inter corticem & lignum tiliæ arboris tenues tunicæ sunt multiplici membrana, è quibus vincula tilia vocantur, tenuissimæ earum philyræ, coronarum lemnisci celebres, antiquorúmque honore Plin. Et alibi. Præparantur ex eo chartæ, diuisa acu in prætenues, sed latissimas philyras.*

De Tragœdiis Agathonis.

Περὶ τῶν Ἀγάθωνος τραγῳδιῶν.

CAP. XIII.

ΚΕΦ. ιγ.

Sæpe multúmque suis tragœdiis antithera inferebat Agathon. Ea quũ quidam, velut emendaturus, ex dramatis ipsius tollere vellet: Tu verò, vir magne, non animaduertis sic delere se in Agathone Agathonem? Adeò his delectabatur: * vt ea suam tragœdiam efficere putaret.

* vt suam tragœdiam nō aliter posse placere putaret.

Πολλοῖς καὶ πολλάκις χρῆται τοῖς ἀντιθέτοις ὁ Ἀγάθων. ἐπεὶ δέ τις, οἷον ἐπανορθούμενος αὐτόν, ἐβούλετο περιαιρεῖν αὐτὰ τῶν ἐκείνου δραμάτων, εἶπεν· ἀλλὰ σύ γε, γενναῖε, λέληθας σεαυτόν, τὸν Ἀγάθωνα ἐκ τοῦ Ἀγάθωνος ἀφανίζων. οὕτως ἐκόμα ἐπὶ τούτοις ἐκεῖνος, καὶ ᾤετο τὴν αὑτοῦ τραγῳδίαν ταῦτ' εἶναι.

De Stratonico citharœdo.

Περὶ Στρατονίκου τοῦ κιθαρῳδοῦ.

CAP. XIV.

ΚΕΦ. ιδ.

Quum Stratonicũ citharœdum perhumaniter & lautè quidam excepisset, mirum in modum gauisus est inuitatione: neque enim hospitẽ aliquem habuit: quippe qui in peregrinam regionem venisset. Proinde maximas homini gratias habuit quòd ipsum sui tecti participem fecisset. Quũ verò mox videret alium

Στρατόνικον τὸν κιθαρῳδὸν ὑπεδέξατό τις ἀμφιλαφῶς. ὁ δὲ ὑπερήσθη τῇ κλήσει. καὶ γὰρ ἐτύγχανεν οὐκ ἔχων καταγωγήν, ἅτε εἰς ξένην ἀφικόμενος· ὑπερησπάζετο γοῦν τὸν ἄνδρα διὰ τὸ πρόχειρον τῆς κοινωνίας τῆς κατὰ τὴν στέγην. ἐπεὶ δὲ καὶ ἄλλον εἶδεν εἰσιόντα καὶ ἄλλον,

λον, καὶ τρόπον τινὰ ἄκλειστον αὐτοῦ τὴν οἰκίαν πᾶσι τοῖς καταλύειν προῃρημένοις· ἐνταῦθα ὁ Στρατόνικος ἔφη πρὸς τὸν ἀκόλουθον. ἀπίωμεν ἐντεῦθεν ὦ παῖ· ἐοίκαμεν γὰρ ἀντὶ περιστερᾶς ἔχειν φάτταν, ὑπὲρ οἰκίας εὑρόντες πανδοκεῖον.

introire, iterúmque aliũ. atque hoc modo nulli diuertere volenti domũ illius non patêre, Facessamus, ô puer, hinc, inquit ad suum famulum. Etenim pro columba palumbum nacti esse videmur, quum pro hospitio *pandocheum inuenerimus.

Vide Erasmũ in prouerbio. Palubé pro caupona. cauponam.

Περὶ τῶν τοῦ Σωκράτους λόγων.

De Socratis sermonibus.

ΚΕΦ. ιε.

Λόγος τις διεφοίτα λέγων τοὺς Σωκράτους λόγους εἰκέναι τοῖς Παύσωνος γράμμασι. καὶ γάρ τοι καὶ Παύσωνα τὸν ζωγράφον, ἀκούσαντα παρά τινος γράψαι ἵππον καλινδούμενον τὸ δὲ γράψαι τρέχοντα: ἀγανακτοῦντος οὖν τοῦ τὸ πινάκιον ἐκδόντος, ὡς παρὰ τὰς ὁμολογίας γράψαντος, ἀποκρίνασθαι τὸν ζωγράφον. ὅτι στρέψον τὸ πινάκιον, καὶ ὁ καλινδούμενος ἔστω σοι ὁ τρέχων. καὶ τὸν Σωκράτην μὴ σαφῶς διαλέγεσθαι, εἰ γοῦν τις † αὐτοὺς στρέψῃ, ὀρθότατα ἔ-

† αὐτοῦ τοὺς λόγους.

CAP. XV.

Vulgò aiunt sermones doctrinámque Socratis, Pausonis picturis similes esse. Pausonem enim pictorem aiunt, quũ quidã iussisset sibi volutantem equum pingere, currentẽ pinxisse: quúmque qui tabulã pingendam locârat, indignaretur, quòd contra pactum fecisset picturam, respondisse pictorem, Verte tabulã, & volutabitur equus, qui nunc currit. Ita quoque Socratem non explicatè planéq; disserere aiebãt. Quòd si quis eius dicta cõuertat, planissima prõptissimáque esse. Noluit

enim ille auditorum odium sibi conciliare: atq; ob eam causam obscuras, & quasi obliquas dissertationes proposuit.

De Hipponici ambitione.

CAP. XVI.

Hipponicus Calliæ filius statuam ponere sacrosanctum patriæ donarium in animo habebat. Quum igitur quidã ei consuleret, vt à Polycleto faciendam imaginem curaret: negauit se huiusmodi donariũ esse curaturum, cuius gloria non ad consecratorem, sed ad artificem sit reditura. Sanè enim manifestum est, spectatores in ea statua spectanda magis artem & industriam Polycleti, quàm Hipponici liberalitatem & munificentiam admiraturos esse.

De Archelao & de Zeuxidis picturis.

CAP. XVII.

Socrates dicebat Archelaum quadraginta

χθ. ἐπὶ ἐβούλ
πεχθαίεσθαι
τὶς διελέγετ
τοῦτο αἰνιγμ
τοὺς παρείχ
γίοις.

Περὶ Ἱππο
τιμίο

ΚΕΦ.

Ἱππόνικο
ἐβούλετο ἀνδ
στῆσαι τῇ πα
θημα. ἐπεὶ δ
βούλευσε ὡ
κλείτῳ κατα
ἄγαλμα· ἔ
ξειν τοιούτῳ
ἡ τὴν δόξαν
θεὶς, ἀλλ' ὁ π
δῆλον γὰρ ὡς
τὴν τέχνην, ἐ
λύκλειτον, ἀλλ
ἄγασθαι.

Περὶ Ἀρχελάου
Ζεύξιδος
φῶν.

ΚΕΦ.

Σωκράτης ἔ
χέλαον εἰς τ

πεντεράκοντα μνᾶς ἀναλῶσαι, Ζεῦξιν μισθωσάμενον τὸν Ἡρακλεώτην, ἵνα αὐτὴν καταγράφοι, εἰς ἑαυτὸν δὲ οὐδέν· διὸ πόρρωθεν μὲν ἀφικνεῖσθαι σὺν σπουδῇ πολλῇ τοὺς βουλομένους θεάσασθαι τὴν οἰκίαν, δι' αὐτὸν δὲ Ἀρχέλαον μηδένα εἰς Μακεδόνας στέλλεσθαι, ἐὰν μή τινα ἀναπείσῃ χρήμασι, καὶ δελεάσῃ, ὑφ' ὧν οὐκ ἂν αἱρεθείη ὁ σπουδαῖος.

Πῶς ὀργιζόμενός τις τὸν οἰκέτην τιμωρῆσαι ἐβούλετο.

Κεφ. ιη.

Ἀνὴρ Χῖος ὀργιζόμενος τῷ οἰκέτῃ, ἐγώ σε, ἔφη, οὐκ εἰς μύλωνα ἐμβαλῶ, ἀλλ' εἰς Ὀλυμπίαν ἄξω. πολλῷ γὰρ ᾤετο πικροτέραν, ὡς τὸ εἰκός, εἶναι τιμωρίαν ἐκεῖνος, ἐν Ὀλυμπίᾳ θεώμενον ὑπὸ τῆς ἀκτῖνος ὀπτᾶσθαι, ἢ ἀλεῖν μύλῃ παραδοθέντα.

minas in domum suam impendisse, conducto mercede Zeuxide Heracleota, qui picturis eam exornaret, in seipsum verò nihil: & ob hanc causam multos è lóginquis terræ partibus magno studio contemplandæ domus causa venire: ipsius verò Archelai gratia neminem in Macedoniam proficisci, nisi si quem fortè persuaderet pecuniis, & muneribus inescaret, quibus tamen honesti boníque viri capi non possent.

Qua pœna quidam iratus seruum suum afficere voluerit.

CAP. XVIII.

Homo quidam Chius, ira contra seruum incẽsus: Non, inquit, in pistrinum ego te detrudã, sed Olympiam ducam. Putabant enim ille, vt par est, multo durius esse supplicium, si Olympia spectãs à radiis solaribus coqueretur, quàm si in molam ad molẽdum dederetur.

De Archyta in loquendo modestia.

CAP. XIX.

Archytas, quum aliàs modestissimus fuit, tum etiam verborum obscœnitatem assiduè vitauit. Quum verò necessitas aliquando postularet absurdius aliquid dicere, nõ profatus est, sed id quidẽ tacuit, inscripsit autẽ in pariete, monstrans quod dicendum erat: neque vt diceret, cogi potuit.

De ridicula quadam historia.

CAP. XX.

Sybarita quidã pædagogus (quod genus hominum, non secus quàm reliqui Sybaritæ, luxu diffluebat) quũ puer quẽ ducebat, per viam in ficũ incidisset, & sustulisset, vehementissimè eum obiurgauit: ipse verò ridiculè rapto quod inuentũ erat, deuorauit. Quum id legerem in Sybariticis historiis, facere non po-

ἔγκατα, ἔδωκα δὲ αὐτὸ εἰς μνήμην μὴ βασκήνας διὰ φιλανθρωπίαν γελάσαι καὶ ἄλλον.

Περὶ Συάγρου ποιητοῦ.

ΚΕΦ. κα.

Ὅτι Σύαγρός τις ἐγένετο ποιητὴς μετ' Ὀρφέα καὶ Μουσαῖον, ὃς λέγεται τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον πρῶτος ᾆσαι μεγίστης οὔσης, ὑποθέσεως λαβόμενος, καὶ ἐπιτολμήσας ταύτῃ.

Περὶ τυράννου κωλύσαντος τοὺς ἑαυτοῦ ὑπηκόους διαλέγεσθαι ἀλλήλοις.

ΚΕΦ. κβ.

Ὅτι Τρύζος τις τύραννος βουλόμενος ἐξελεῖν τὰς συνωμοσίας, καὶ τὰς κατ' αὐτοῦ ἐπιβουλάς, ἔταξε τοῖς ἐπιχωρίοις μηδένα μηδενὶ διαλέγεσθαι, μήτε κοινῇ, μήτε ἰδίᾳ. καὶ ἦν τὸ πρᾶγμα ἀμήχανον, καὶ χαλεπόν. ἐσοφίσαντο οὖν τὸ τοῦ τυράννου

tui quin riderem. Idcirco verò memoriæ prodidi, quòd ea humanitate sim, vt non inuideam cæteris etiam materiam occasionémque ridendi.

De Syagro poëta.

CAP. XXI.

Poëta quidam nomine Syagrus extitit, post Orphæum & Musæum, qui dicitur primus Troianum bellum cecinisse, maximum argumẽtum carmine ausus tractare.

De tyranno prohibente subditos à mutuis colloquiis.

CAP. XXII.

Tyrannus quidã Tryzus, volens omnes coniurationum & insidiarũ contra se vias intercludere, legem suæ regionis incolis posuit, vt nemo cum altero, vt neque priuatim, neque publicè sermones misceret: quod fuit grauissimum miniméque ferendum. Itaque dolo tyranni mandatũ

eluserunt, & oculorum manuúmque gestibus, & nutu animi sensa mutuò significabant & accipiebant. Aliâs igitur acerbo vultu sese inuicem intuebantur, aliâs placato, facieque læta, atque ex vniuscuiusque superciliorum contractione perspicuum erat, eum tristé & intolerandum rerum statum indignè ferre, animi affectione per vultum ei cum quo erat declarata & ostensa. Sed hæc etiam tyrannum commouebant, quòd existimaret silentiũ quoque propter varietatem gestuum & commutationem vultus prorsus mali quid sibi moliturũ esse. Proinde etiam illud lege sustulit. Quidam itaque desolationem illam ægrè molestéque patiens, & cupiditate dissoluendæ tyrannidis permotus, in forum progressus est: ibi stans multum & feruidè lacrymatus est. Quem circumsistit confluens omnis multitudo, quibus etiam ipsis in fletum ac luctum erumpentibus, nuncium ad ty-

πρόσχημα, καὶ ἄλλοτε ἔνδον, καὶ ἐχειρονόμουν πρὸς ἀλλήλους, καὶ ἑώρων δριμὺ, καὶ αὖ πάλιν γαληνὸν, καὶ βλέμμα φαιδρόν. καὶ ἐπὶ τοῖς σκυθρωποῖς, καὶ ἀνηκέστοις ἕκαστος αὐτῶν συνωφρυωμένος ἦν δῆλος, τὸ τῆς ψυχῆς πάθος ἐκ τοῦ προσώπου τῷ πλησίον διαδεικνύς. ἐλύπει τὸν τύραννον καὶ ταῦτα, καὶ ἐπίστευε τέξεσθαί τι αὐτῷ πάντως κακὸν καὶ τὴν σιωπὴν, διὰ τὸ τῶν σχημάτων ποικίλον. ἀλλ' οὖν ἐκεῖνος καὶ τοῦτο κατέπαυσε. τῶν τις οὖν ἀχθόμενος τῇ ἀμηχανίᾳ, καὶ δυσφορῶν, καὶ τὴν μοναρχίαν καταλῦσαι διψῶν, ἀφίκετο εἰς τὴν ἀγορὰν, εἶτα ἔκλαε στὰς πολλοῖς ἅμα καὶ † θαλεροῖς τοῖς δακρύοις. περιέστησαν οὖν αὐτὸν, καὶ περιῆλθον τὸ πλῆθος, καὶ ὀδυρμῷ κἀκεῖνοι συνείχοντο. ἧκεν ἀγγελία παρὰ τὸν τύραν-

θαλεροῖς.

κὸν, ὡς οὐδεὶς αὐτῷ λέγηται νεύματι· οὐκ ἔτι δάκρυα δὲ αὐτοῖς ἐπιχωριάζει. ὁ δὲ ἐπειγόμενος καὶ τοῦτο παῦσαι, μὴ μόνον τῆς γλώττης καταγινώσκων δουλείαν, μηδὲ μόνον τῶν νευμάτων, ἀλλ' ἤδη καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς τὴν ἐκ φύσεως ἀπηλείαν ἐλευθερίαν, ᾗ ποδῶν εἶχεν ἀφίκετο σὺν τοῖς δορυφόροις, ἵνα ἀναστείλῃ τὰ δάκρυα· οἱ δὲ οὐκ ἔφθησαν ἰδόντες αὐτὸν, καὶ τὰ ὅπλα τῶν δορυφόρων ἁρπάσαντες, τὸν τύραννον ἀπέκτειναν.

Περὶ Κλεινίου, καὶ Ἀχιλλέως μουσικῇ τὴν ὀργὴν ἀναστέλλειν φιλούντων.

ΚΕΦ. κγ.

Κλεινίας ἀνὴρ ἦν σπουδαῖος τὸν τρόπον Πυθαγόρειος δὲ τὴν σοφίαν. οὗτος εἴ ποτε εἰς ὀργὴν περιήχθη, καὶ εἶχεν αἰσθητικῶς ἑαυτοῦ εἰς θυμὸν ἐξαγομένου, παραχρῆμα πρὶν ἢ ἀνάπλεως αὐτὸς ἢ

rannum allatum eſt, neminem quidem nutibus vti, at lacrymas frequentes emitti. qui feſtinans, vt & illud prohiberet, neque ſolùm linguam, nutúſque ſeruitute conſtringeret, ſed etiam oculis à natura tributam libertatem eriperet, quanta potuit celeritate, pedes cum ſtipatoribus & ſatellitibus accurrit, vt lacrymas ſedaret. At illi, quum è longo vix eum vidiſſent, eripientes arma ſatellibus, tyrannum interfecerunt.

De Clinia & Achillea muſica ſolitis iram reprimere.

CAP. XXIII.

Clinias moribus fuit honeſtiſſimus, ſapientiæ ſtudio Pythagoreus. Is ſi quando in iram delapſus eſſet, atque ad iracundiam ſe præcipitem ferri ſenſiſſet, confeſtim prius quàm prorſus inuaderetur ab ira, & elueſce-

ret in ipso mentis affectus, chordis adaptatis, citharam pulsauit. Interrogantibus autem, ob quam causam id faceret: Quoniam, inquit, mitigor animo. Videtur autē mihi Achilles etiā in Iliade, quum accinit citharæ, veterúmque res gestas cantando sibi ipsi in memoriam accersit, furorē & indignationem sopire. Etenim quum esset musicus, ex spoliis hosti ereptis, primam arripuit citharam.

ὀργὴ καὶ ἐπίδηλος γένηται ὅπως διάκειται, τὴν λύραν ἁρμοσάμενος ἐκιθάριζε. πρὸς δὲ τοὺς πυνθανομένους τὴν αἰτίαν ἀπεκρίνετο ἐμμελῶς. ὅτι πραΰνομαι. δοκεῖ δέ μοι, καὶ ὁ ἐν Ἰλιάδι Ἀχιλλεὺς ὁ τῇ κιθάρᾳ προσᾴδων, καὶ τὰ κλέα τῶν προτέρων διὰ τοῦ μέλους εἰς μνήμην ἑαυτῷ ἄγων, τὴν μῆνιν κατευνάζειν. μουσικὸς γὰρ ὢν, τὴν κιθάραν πρώτην ἐκ τῶν λαφύρων ᾖρε.

De quibusdam pecunias aspernatis pro salute ciuium, & qui creditores occiderunt.

Περί τινων χρημάτων κρειττόνων ὑπὲρ τῆς πολιτείας, καὶ τῶν δανειστὰς ἀποκτεινάντων.

CAP. XXIIII.

Κεφ. κδ.

Pecunias despexerunt, animíque celsitudinem declararunt, videntes, quum ipsi in amplissimis opibus versarentur, ciues suos extrema rerū penuria laborare, Corinthi, Theocles & Thrasonides, Mitylenæ, Praxis, atque aliis etiam hortatores & suasores extiterūt,

Χρημάτων κατεφρόνησαν, καὶ μεγαλοφροσύνην ἐπεδείξαντο, ὁρῶντες ἐν πενίᾳ τοὺς πολίτας ὄντας, πλουτοῦντες αὐτοί. ἐν μὲν Κορίνθῳ Θεοκλῆς, καὶ Θρασωνίδης, ἐν δὲ Μιτυλήνῃ Πρᾶξις. καὶ οὖν καὶ ἄλλοις συνεβούλευον ἐπικουφίσαι τῆς πενίας τὴν ἀνάγ-

ἀνάγκην τοῖς ὑποφερομένοις ἐπί. δὲ οὐκ ἐπείθον, ἀλλ' αὐτοί γε τὰ ἑαυτῶν ἀφῆκαν χρέα καὶ ὤναντο οὐκ εἰς ἀργύριον ἀλλ' εἰς αὐτὴν τὴν ψυχήν. οἱ γὰρ μὴ ἀφεθέντες, ἐπιθέμενοι τοῖς δανείσασι, προβαλλόμενοι τῆς ὀργῆς τὰ ὅπλα, καὶ δυσμαχωτάτην χρείαν τὴν ἄμαχον, καὶ τὴν ἐκ τῆς ἐπειγούσης ἀνάγκης, ἀπέκτειναν τοὺς δανείσαντας.

vt paupertatis onus egẽtibus releuarent: reliquis obtemperare nolentibus ipsi sua debita remiserunt, magnúmque ex ea re fructum perceperunt, non quidem ad pecunias quod attinet, sed quod ad animam. etenim quibus condonata sua debita non fuerant, ij facto in creditores impetu cũ armis, quæ suppeditabat ira ferox, & paupertas inexpugnabilis, & incũbentium rerum necessitas, mortem illis intulerunt.

Πῶς τις ἔπεισεν ἐν πολιτείᾳ ὁμόνοιαν καθέξεσθαι.

ΚΕΦ. κε.

Ἐστασίαζόν ποτε πρὸς ἀλλήλους οἱ Χῖοι ἀνδρειότατα, νοσήσαντες νόσον ταύτην βαρυτάτην. ἀνὴρ οὖν ἐν αὐτοῖς πολιτικὸς τὴν φύσιν, πρὸς τοὺς σπουδάζοντας τῶν ἑταίρων πάντας ἐκβάλλειν τοὺς ἐναντίους· μηδαμῶς, ἔφη, ἀλλ' ἐπεὶ

Quomodo persuaserit quidam vnitatem & concordiam in repub. retinendam esse.

CAP. XXV.

Factum est aliquando, vt Chij grauissimo seditionis morbo laborantes, tumultum inter se excitarent. Quidam igitur inter illos homo natura ciuilis & pacis amans; ad amicorum eos qui omnes aduersarios suos ex vrbe volebant eijcere. Nequaquam inquit:

sed quum victoriam obtinuerimus, relinquamus aliquos, ne procedente tempore non habentes aduersarios, nobis ipsis mutuò bellū inferamus, atque hoc dicto eos persuasit. Hæc enim adferens, benè ac rectè dicere videbatur.

De Antagoræ conuiciis Arcesilaum proscindente.

CAP. XXVI.

Arcesilaum Academicum. Antagoras poëta probris insectabatur, ídque in foro, temerè ad eū accedens. At ille magnificè prorsus, vbi quamplurimos homines stare videret. eò adibat, atque cum ipsis colloquebatur, vt conuiciator coram pluribus suam stultitiam proderet. Audientes igitur auertebant sese, & insaniæ Antagoram accusabant.

αὐτῷ.

κεκρατήκαμ
μεθά τινας,
χρόνε προϊόντ
ἀντιπάλοις,
ἀρχώμεθα π
εἰπὼν ἔπεισε
καλῶς λέγειν,
λέγειν.

Περὶ Ανταγό
λαον λοιδ
τος.

ΚΕΦ.

Αρκεσίλαο
δημίας Ανταγ
τὴς ἐλοιδόρ
φθαρεὶς ταυ
ἐν τῇ ἀγορᾷ.
μεγαλοφρόνω
ρα μάλιστα
πολλοῖς,
ρεῖτο διὰ
ἵνα ὁ λοιδορ
σιν ἀσχημονῇ
κούοντες ἀπε
μανίαν ἐπεκ
Ανταγόρα.

Περὶ Ἀγησιλάου.

ΚΕΦ. κζ.

Ἐγὼ δὲ ἐπαινῶ μάλιστα ἐκείνους, ὅσοι τὰ ὑποφυόμενα τῶν κακῶν φθείροντες ἀεὶ, ταῦτα ἐκκόπτοισι, πρὶν ἢ δυνάμεώς τινος ἐπιλαβέσθαι. Ἀγησίλαος οὖν συνεβούλευσεν ἀκρίτως ἀποκτείνειν τοὺς συνιόντας νύκτωρ ὑπὸ τὴν τῶν Θηβαίων εἰσβολήν.

De Agesilao.

CAP. XXVII.

Ego verò illos potissimum laude dignos iudico, qui nascentibus malis semper occurrunt, & ea, priusquam virium aliqua sit accessio facta, delent, & extinguunt. Agesilaus igitur consuluit, vt indicta causa ad mortis supplicium raperetur, qui noctu sub impressionem Thebanorum coitionem fecissent.

Περὶ Πυθέου ῥήτορος.

ΚΕΦ. κη.

Ὠνείδισέ τις τῷ ῥήτορι Πυθέᾳ, ὅτι κακός ἐστιν· ὁ δὲ οὐκ ἠρνήσατο. τὸ γὰρ συνειδὸς οὐκ ἐπέτρεπεν αὐτῷ. ἀπεκρίνατο δὲ ἐκεῖνος, ἐλάχιστον χρόνον τῶν πεπολιτευμένων Ἀθήνησι γενέσθαι κακός· μέγα φρονῶν δῆλον ὅτι μὴ διὰ τέλους ἦν τοιοῦτος, καὶ ἡγούμενος μὴ ἀδικεῖν, ἐπεὶ μὴ τοῖς πονηροτάτοις παρενεβάλετο. εὐήθες δὲ τοῦτο τοῦ Πυθέου. οὐ γὰρ μόνον ὁ ἀδικήσας

De Pythea oratore.

C. XXVIII.

Criminabatur quidam Pytheam quòd malus esset. At ille non inficias ibat. Hanc enim illi conscientia necessitatem imponebat. Sed respōdebat se minimo tempore omnium qui remp. Atheniēsium administrassent, malum fuisse, nempe in hoc sibi placens, quòd non perpetuò fuisset eiusmodi: putánsque se nō iniuriam facere, si non cum pessimis connumeraretur. Stolidum hoc sanè Pytheæ. Non enim

ſolùm qui iniuriam infert, malus eſt: verumetiã qui iniuriam inferre cogitauit, vt mea fert ſententia.

Quòd Lyſander pecunias Lacedæmonem importauerit.

CAP. XXIX.

Lyſander pecunias Lacedæmonem attulit, & Lacedæmonios in deorũ immortalium iuſſa delinquere fecit, quib. Spartam auro argentóque inuiam eſſe mandauerant. Quidam igitur ſapientes viri adhuc retinentes Laconicam integritatẽ, & Lycurgo, Pythióque dignam vitam agentes, ſeſe illi oppoſuerunt, & reluctati ſunt. Alij verò, qui permiſerant, infamiã reportarunt: & quæ à principio viguerat ipſorum virtus, paulatim interiit.

Quomodo Annon ſeipſum voluerit pro deo vendicare.

CAP. XXX.

Annon Carthaginenſis præ nimio faſtu, noluit intra hominum ſe-

κακὸς, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐννοήσας ἀδικῆσαι, παρά γε ἐμοὶ κριτῇ.

Ὅτι Λύσανδρος χρήματα εἰς Σπάρτην ἐπέμψεν.

Κεφ. κθ.

Ὅτι Λύσανδρος ἐκόμισεν εἰς Λακεδαίμονα χρήματα, καὶ ἐδίδαξε τοὺς Λακεδαιμονίους παρανομεῖν εἰς τὸ πρόσταγμα τοῦ θεοῦ, τὸ κελεῦον ἄβατον εἶναι χρυσοῦ καὶ ἀργύρου τὴν Σπάρτην. τῶν δὲ οὖν φρονούντων τινὲς διεκώλυον φρόνημα ἔτι κεκτημένοι Λακωνικὸν, καὶ Λυκούργου, καὶ τοῦ Πυθίου ἄξιον. οἱ δὲ προσέμενοι, διεβλήθησαν καὶ ἡ ἐξ ἀρχῆς αὐτῶν ἀρετὴ, κατὰ μικρὸν ὑπέληξεν.

Πῶς ὁ Ἄννων ἐκθεοῦν ἑαυτὸν ἐβούλετο.

Κεφ. λ.

Ἄννων ὁ Καρχηδόνιος ὑπὸ τρυφῆς ἐν τοῖς ἀνθρώπων ὅροις οὐκ ἠξίου δια-

διαφθείρειν. ἀλλ' ἐπενόει φήμας ὑπὲρ ἑαυτοῦ καταπισπείρεσθαι κρείττονας ἢ κατὰ τὴν φύσιν, ἣν περ οὖν εἰλήχει. ὄρνιθας γὰρ τῶν ᾠδικῶν παμπόλλους πριάμενος ἔτρεφεν ἐν σκότῳ αὐτοὺς, ἓν διδάσκων μάθημα λέγειν, Θεός ἐστιν Ἄννων. ἐπεὶ δὲ ἐκεῖνοι μίαν φωνὴν ταύτην ἀκούοντες ἐγκρατεῖς ταύτης ἐγένοντο, ἄλλον ἄλλοτε διαφῆκεν, οἰόμενος διαφημίσαι τῶν ὀρνίθων τὸ ὑπὲρ ἑαυτοῦ μέλος. οἱ δὲ τὸ πτερὸν ἀπολύσαντες ἅπαξ, καὶ ἐλευθερίαν λαβόμενοι, καὶ ἐς ἤθη τὰ σύντροφα αὐτοῖς ἐλθόντες, τὰ οἰκεῖα ᾖδον, καὶ τὰ τῶν ὀρνίθων ὁμουσόργου, μακρὰ χαίρειν εἰπόντες Ἄννωνι, καὶ μαθήμασι τοῖς ἐν τῇ δουλείᾳ.

pte a permanere, sed præstantiorem de se famam euulgare statuit, quàm natura, quam sortitus erat, pateretur. Itaq; plurimas aues ad perdiscendas cantiones idoneas coëmit, & in tenebris obscuróque aluit, solúmque vnam cantilenam eas docuit, Annon est deus. Quæ quum hac vna dútaxat audita voce, eam complexæ essent consuetudine, aliam alió in diuersas plagas dimisit, arbitratus hoc auium carmen de se vulgatum iri. At illæ semel alis solutæ, libertatémque adeptę, & ad consuetum sibi victũ reuersæ, naturalem cantum ediderunt, & auium modulationes recoluerunt, longo vale Annoni, doctrinæque qua in seruitute fuerant imbutæ, dicto.

Περὶ Πτολεμαίου Τρύφωνος ἐπιβαλλομένου.

Κεφ. λα.

De Ptolemæo, qui cognominabatur Tryphon.

CAP. XXXI.

Πτολεμαῖος ὁ Τρύφων, τοῦτο γὰρ αὐτὸν ἐκάλουν ἐκ τοῦ βίου, γυναικὸς

Ptolemæus *Tryphon voluptua- (hoc enim cognomen ex eius vivendi ratione inue-

nerat) quum ſpecioſa quædam mulier loqui cum eo cuperet: Prohibuit, inquit, mihi ſoror, ne ſermonem à ſpecioſa fœmina ſuſciperé. at illa intrepidè, ac feſtiuè reſpondit: Atqui à ſpecioſo inquiés, ſuſceperis. Quod quum audiuiſſet, eam laudauit.

De Timandrida, qui filiam ob acquiſitas opes non laudauit.

CAP. XXXII.

Lacedæmonius quidã nomine Timandridas, quum peregrinationem ſuſcepiſſet, familiæ procurationem filio delegauit. Deinde quum reuertiſſet, & rem multis pluribúſque partib. auctiorẽ reperiret quã antè fuiſſet, multos dixit ab illo deos, & familiares atque hoſpites iniuriis affectos. Etenim quæ in facultatibus ſuperarent, ea in illos à liberis ciuibus erogari. Verùm dum in viuis agas, pauperem atque egenum videri: at quum vita ſis defun[...] diuitias rei familiaris deprehendi, id tur[...] hominum ſocietate exiſtere.

ὡραίας ἐντ[...]
βουλομένης, ὁ [...]
γόρευσέ μοι [...]
περὶ γυναικ[...]
γον δέξασθαι, [...]
παίν, καὶ ἐμμ[...]
λου λάβοις ἄρ[...]
νος ἀκούσας [...]

Περὶ Τιμανδ[...]
πανίσαν τ[...]
τὸν [...]

ΚΕΦ. [...]

Λακεδαιμ[...]
Τιμανδρίδας [...]
δημήσας, [...]
μελεδωνὸν [...]
ἐπανήκων [...]
εὗρεν τὴν [...]
σαντα, ἧς ἀπ[...]
ἔφη πολλοὺς [...]
ὑπ' αὐτοῦ θε[...]
κείους, καὶ ξένο[...]
τὰ τούτων [...]
νέμεσθαι [...]
θέρων. τὸ δὲ ζ[...]
νεσθαι πένητ[...]
σαντα δὲ κατ[...]
πλούσιον, [...]
ἐν ἀνθρώποις [...]
στον.

Περὶ Πλάτωνος, Διογένους.

ΚΕΦ. λγ.

Διελέγετο ὑπέρ τινων ὁ Πλάτων. παρὼν δὲ ὁ Διογένης ὀλίγον αὐτῷ προσεῖχεν. ἠγανάκτησεν οὖν ἐπὶ τούτοις ὁ Ἀρίστωνος, καὶ ἔφη· ἐπάκουσον τῶν λόγων, κύον. καὶ ὃς οὐδὲν διαταραχθείς, ἀλλ' ἐγὼ εἶπεν, οὐκ ἐπανῆλθον * ἐκεῖθεν ὅθεν ἐπράθην, ὥς περ οἱ κύνες· αἰνιττόμενος αὐτοῦ τὴν εἰς Σικελίαν ὁδόν. εἰώθει δέ, φασιν, ὁ Πλάτων περὶ Διογένους λέγειν, ὅτι μαινόμενος οὗτος Σωκράτης ἐστίν.

De Platone & Diogene.

C. XXXIII.

Platone de quibusdam disserente, Diogenes præsens parum attente audiebat. Quamobrem indignatione cõmotus Plato: Quin, inquit, diligenter sermones meos auscultas canis? Qui nihil perturbatus, At ego inquit, nunquam eò sum reuersus, vnde vænij, quod canes solent: obscurè taxans ipsius in Siciliam profectionem.

* ἐκεῖσε

Aiunt Platonem de Diogene solitum dicere, illum esse Socratem insanum & furentem.

Παρὰ τίνος ἔμαθεν τὰ νόμιμα οἱ Αἰγύπτιοι, καὶ περὶ τῶν ἐκείνων δικαστῶν.

ΚΕΦ. λδ.

Αἰγύπτιοί φασι παρ' Ἑρμοῦ τὰ νόμιμα ἐκμουσωθῆναι· οὕτω δὲ καὶ ἕκαστοι τὰ παρ' ἑαυτοῖς σεμνύνειν προῄρηνται· δικασταὶ δὲ τὸ ἀρχαῖον παρ' Αἰγυ-

A quo iura didicerint Ægyptij, & de iudicibus illorum.

C. XXXIV.

Ægyptij sua iura à Mercurio profecta esse iactitant: Ita plerique sua commendare, & angustiora reddere solent. Iudices autem apud Ægy-

ptios iid m quondam fuerunt, qui & sacerdotes. In his princeps erat sententiæ maximus natu, & in omnem statuendi ius habebat. Eum omnium hominum esse iustissimum & sincerissimum oportebat, qui circa collum imaginem ex sapphiro gemmam confectam gestabat. quæ vocabatur veritas. Ego verò iudicem non tam in lapide sculptam aut expressam veritatem circumferre, quam in animo menteque insitam & infixam habere velim.

qui minimè parceret cui quam.

De Laide.

CAP. XXXV.

Lais etiam Axine nuncupata est. Quod eius cognomen ingenij sæuitiam redarguebat, quodque nimium quæstum exigeret, præsertim à peregrinis, eo quòd statim essent discessuri.

Quòd ridiculè faciant qui propter maiorum virtutes alium sapiunt.

CAP. XXXVI.

Deridendi mihi vi-

πλίοις ἱερεῖς ἦσαν. ἦν δὲ τούτων ἐξάρχων ὁ πρεσβύτατος, καὶ ἐδίκαζεν ἅπαντας. ἔδει δὲ αὐτὸν εἶναι δικαιότατον ἀνθρώπων, καὶ ἀφειδέστατον, εἶχε δὲ καὶ ἄγαλμα περὶ τὸν αὐχένα ἐκ σαπφείρου λίθου, καὶ ἐκαλεῖτο τὸ ἄγαλμα ἀλήθεια. ἐγὼ δὲ ἠξίουν μὴ λίθου πεποιημένην, καὶ εἰκασμένην τὴν ἀλήθειαν περιφέρειν τὸν δικαστήν, ἀλλ' ἐν αὐτῇ τῇ ψυχῇ ἔχειν αὐτήν.

Περὶ Λαΐδος.

ΚΕΦ. λε.

Ὅτι Λαῒς καὶ Ἀξίνη ἐκαλεῖτο, ἤλεγχε δὲ αὐτῆς τὸ ἐπώνυμον τοῦτο τοῦ ἤθους ἀγριότητα, καὶ ὅτι πολὺ ἐπράττετο, καὶ ἔτι μᾶλλον παρὰ τῶν ξένων, ἅτε ἀπαλλαττομένων θᾶττον.

Ὅτι γελοῖοι οἱ διὰ τοὺς πατέρας μέγα φρονοῦντες.

ΚΕΦ. λϛ.

Γελᾶν δὲ ἔξεστιν ἐπὶ τοῖς μέγα

μέγα φρονοῦσι διὰ τοὺς πατέρας, καὶ τοὺς ἄνω τοῦ γένους, εἴγε Μαρίου μὲν τὸν πατέρα οὐκ ἴσμεν, αὐτὸν δὲ θαυμάζομεν διὰ τὰ ἔργα. καὶ Κάτωνα δὲ, καὶ Σερβίλιον, καὶ Ὁστίλιον, καὶ Ῥωμύλον.

Περὶ ἀγαλμάτων καὶ εἰκόνων.

ΚΕΦ. λζ.

Φιλῶ δὲ μηδὲ τὰ ἀγάλματα ὅσα ἡμῖν ἡ πλαστικὴ δείκνυσι, μηδὲ τὰς εἰκόνας ἀργῶς ὁρᾶν. ἔστι γάρ τι ταῖς χειρουργίαις σοφὸν καὶ ἐν τούτοις. καὶ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα δύναταί τις καταγνῶναι ἔχειν τὰ ταύτῃ, ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκεῖνο· τῶν μουσῶν οὐδεὶς οὐδέποτε, οὔτε γραφικὸς ἀνὴρ, οὔτε πλαστικὸς, οἷός τε ἐγένετο ψευδίστατα, καὶ κίβδηλα καὶ ἀλλότρια τῶν Διὸς θυγατέρων τὰ εἴδη παραστῆσαι ἡμῖν. ἢ τίς οὕτως νεανικῶς ἐμάνη δημιουργὸς, ὥστε ὡπλισμένας ἡμῖν ἐργάσασθαι; ὁμολογεῖ δὲ τοῦτο, ὅτι δεῖ τὸν ἐν μούσαις βίον εἰρηνικόν τε ἀ-

dentur esse, qui propter parentum maiorúmque facta, cristas tollunt: si quidem Marij patrem ignoramus, quem tamen ipsum ob rerum gestarum magnitudinem suspicimus: item Catonem, Seruilium, Hostilium, & Romulum.

De statuis & imaginibus.

CAP. XXXVII.

Statuas & imagines, quas fictorum, nobis ars exhibet, non oscitanter aut obiter spectare soleo. Nam in his etiam ars manuaria iudicium aliquod sapientiámque adhibet. atque id sic se habere: quum ex multis aliis coniici potest, tum ex eo potissimum, quòd nemo pictorum seu plastarum ausus est vnquam Musis filiabus Iouis falsas adulterinas, atque alienas species affingere: neque quisquam opificum tam est expers rationis, qui nobis eas armatas effingat. Et illud argumento est eam vitam, quæ Musis tribuitur, placatam

facilem, dignámque ipsis esse oportere.

μα, καὶ πρᾶον εἶναι, καὶ ἄξιον ἐκείνων.

De Epaminonda & Pelopida.

Περὶ Ἐπαμινώνδου, καὶ Πελοπίδου.

C. XXXVIII.

ΚΕΦ. λη.

Inter alia Epaminondæ pulchrè dicta factaque, quæ quidem plurima sunt, etiam hoc numeratur. Dicebat ad Pelopidam non priùs discedere se è foro quotidie, quàm nouum aliquem amicum ad veteres adiecisset.

Ἐπαμινώνδου τοῦ Θηβαίου πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα καλὰ οἶδα, ἐνδῆ τοῖς καὶ τοῦτο δέ· ἔλεγε πρὸς Πελοπίδαν, μὴ πρότερον ἀπαλλάττεσθαι τῆς ἀγορᾶς ἡμέρας, πρινὴ φίλον τοῖς ἀρχαίοις τινὰ προσποιήσασθαι νεώτερον.

Quomodo Antalcidas munus sibi missum & vnguento tinctum reprehenderit.

Πῶς ὁ Ἀνταλκίδας ἤλεγξε δῶρον μύρῳ βεβαμμένον αὐτῷ πεμφθέν.

C. XXXIX.

ΚΕΦ. λθ.

Persarum rex (dicam enim etiam iucundum vobis aliquid) coronam ex rosis consertam intinxit vnguento, misitque Antalcidæ, de pace apud eum legationem obeunti. At ille, Suscipio quidem, inquit, donum, atque animi promptitudinem laudo; sed

Ὁ Περσῶν βασιλεὺς, βούλομαι γάρ τι ὑμῖν καὶ χαρίεν εἰπεῖν, στέφανον εἰς μύρον βάψας, διεπέπλεκτο δὲ ῥόδων ὁ στέφανος, ἔπεμψεν Ἀνταλκίδᾳ συμπρεσβεύοντι ὑπὲρ εἰρήνης πρὸς αὐτόν. ὁ δὲ, δέχομαι μὲν, ἔφη, τὸ δῶρον καὶ ἐπαινῶ τὴν φιλοφροσύνην, ἀπώλεσας δὲ τὴν

τιμώτερον ἤ τῶν ῥόδων, καὶ τὴν τῆς φύσεως εὐωδίαν διὰ τὴν ἐκ τῆς τέχνης κιβδηλίαν.

Περὶ Ἀλεξάνδρου τοῦ Φεραίων τυράννου ὠμότητος.

ΚΕΦ. μ.

Ἀλέξανδρος ὁ Φεραίων τύραννος ἐν τοῖς μάλιστα ἔδοξεν ὠμότατος εἶναι. Θεοδώρου δὲ τοῦ τῆς τραγῳδίας ποιητοῦ ὑποκρινομένου τὴν Ἀερόπην σφόδρα ἐμπαθῶς, ὅδε εἰς δάκρυα ἐξέπεσεν· εἶτα ἐξανέστη τοῦ θεάτρου. Ἀπολογούμενος δὲ ἔλεγεν τῷ Θεοδώρῳ, ὡς οὐ καταφρονήσας, οὐδὲ ἀτιμάσας αὐτὸν ᾤχετο, ἀλλ' αἰδούμενος, εἰ τὰ μὲν ὑποκριτοῦ πάθη οἷός τε ἦν ἐλεεῖν, τὰ δὲ τῶν ἑαυτοῦ πολιτῶν οὐχί.

Περὶ Ἀπολλοδώρου μανίας διὰ τὸν οἶνον.

ΚΕΦ. μα.

Οὐδ' Ἀπολλόδωρος πλεῖ-

rosarum odorem, naturæque fragrantiam artis adulteratione perdidisti.

De Alexandri Pheræorũ tyranni crudelitate.

C. XL.

Alexander Pheræorũ tyrannus, maximè truculentus, fæuúsque esse videbatur. Theodoro verò tragico poëta, cum acri animorum affectu & commiseratione Aeropen agente, lachrymas profudit, surgénsque de theatro recessit. Verùm purgans & excusans se apud Theodorum, affirmauit se non idcirco abiisse, quòd illum aut aspernari, aut contumelia afficere voluisset, sed quòd puduisset ipsum histrionis incommodis & affectionibus misericordem videri, suis verò ciuibus & subditis non item.

De Apollodori ex vino insania.

C. XLI.

Apollodorus, quum

largissime omnium vinum hauriret, non occultabat id vitij, neque celare conabatur ebrietatem, & eius mala: sed incensus & inflammatus à vino, multo * truculentior euadebat, præter naturam, corporis etiam inclinationem adiungens.

ad cædes procliuior.

σον ἀνθρώπων πίνων οἶνον, οὐκ ἀπεκρύπτετο τὸ ἑαυτοῦ κακὸν, οὐδὲ ἐπειρᾶτο περιαμπέχειν τὴν μέθην, καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς κακά· ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ οἴνῳ ὑπαναφλεγόμενος, καὶ ὑπεξαπτόμενος, ἐγίνετο φονικώτερος, πρὸς τῇ φύσει, καὶ τὸ σῶμα ἔχων ἐνδόσιμον.

Xenocratis sententia.

CAP. XLII.

Xenocrates familiaris Platonis, dicere solebat, nihil interesse pedes ne an oculos in aliena domo defigeres. Eodem enim modo peccare tam eum qui oculos in loca, quà non conuenit, verteret: quàm eum qui quò non licitum est, vestigia inferret.

Ξενοκράτους γνώμη.

ΚΕΦ. μβ.

Ξενοκράτης ὁ Πλάτωνος ἑταῖρος ἔλεγε, μηδὲν διαφέρειν, ἢ τοὺς πόδας, ἢ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς ἀλλοτρίαν οἰκίαν τιθέναι. ἐν ταυτῷ γὰρ ἁμαρτάνειν, τόν τε εἰς ἃ μὴ δεῖ χωρία βλέποντα, καὶ εἰς οὓς μὴ δεῖ τόπους παριόντα.

De Ptolemæo & Berenice.

CAP. XLIII.

Ptolemæus quum ad tesseras sederet, & alea luderet, assistens quidam condemnatorum ipsi no-

Περὶ Πτολεμαίου, καὶ Βερενίκης.

ΚΕΦ. μγ.

Ὁ μὲν Πτολεμαῖος φασὶ, καθῆστο ἐπὶ κύβοις, καὶ πεττεύων διετέλει. εἶπέ τις αὐτῷ παρεστὼς ἀνα-

γινώσκω

γίνωσκε τῶν κατεγνωσμένων τὰ ὀνόματα, καὶ τὰς καταδίκας αὐτῷ προσεπέλεγεν. ἵνα ἐκεῖνος παρασημήνηται τοὺς ἀξίους θανάτου. Βερενίκη δὲ ἡ γαμετὴ αὐτοῦ λαβοῦσα τὸ βιβλίον παρὰ τοῦ παιδὸς, εἶτα οὐκ εἴασε † διαγνωσθῆναι τὸ πᾶν· * οὐκ ἐπιφήσασα πάνυ σφόδρα προσέχοντι τὴν διάνοιαν ὑπὲρ ἀνθρώπου ψυχῆς διαλογίζεσθαι, καὶ μὴ πρὸς παιδιὰν γινόμενον. οὐ γὰρ ὁμοίαν εἶναι τὴν πτῶσιν τῶν κύβων, καὶ τὴν τῶν σωμάτων. πρὸς ταῦτα ὁ Πτολεμαῖος ἥσθη, καὶ οὐδέποτε κυβεύων μετὰ ταῦτα ὑπὲρ τοῦ ἀνθρώπου κρίσεως ἤκουσεν.

mina recitabat, & crimina in eos collata referebat, vt ille quosdã mortis supplicium commeruissent, decerneret. Berenice verò vxor eius accepto libello è pueri manibus, non permisit vt ad finem vsque legerentur: dicens, non sic obiter, aduertendum animum esse, quum de hominis salute quæritur, sed altius cogitandum, & relinquenda ludicra. Non enim similem esse casum tesserarum, & corporum. His auditis delectatum Ptolemæum ferunt, neque postea vnquam inter ludendum de capitalibus causis audiuisse.

† ἀναγνωσθῆναι.
* ἔφησε, φήσασα, πάνυ σφόδρα προσέχοντα.

Λακωνικὸς νόμος περὶ φιλαργυρίας.

ΚΕΦ. μδ.

Λακωνικὸν μειράκιον ἐπρίατο χωρίον ὑπὲρ ὀλίγον, εἶτα ἐπὶ τὰς ἀρχὰς ἤχθη, καὶ ἐζημιώθη. τὸ δὲ αἴτιον τῆς καταδίκης ἐκεῖνο ἦν, ἐπεὶ νέος ὢν τοῦ κερδαίνειν ὀξύτατα ἤρα.

Laconica lex de auaritia.

CAP. XLIV.

Lacedæmonius quidam adolescens, quum vilissimo pretio fundum emisset, ad magistratum accersitus est, & mulcta affectus. ratio verò, quamobrem iudicaretur supplicio dignus, illa fuit: quòd quum iuuenis esset, acerrimo lucri studio teneretur.

Fuit autem Lacedæmoniorum virile, vt si quod aliud, hoc institutum, nō solùm aduersus hostem in acie, verùm etiam contra auaritiam & argentum pugnare.

ἦν δὲ Λακεδαιμονίων ἐν τοῖς μάλιστα ἀνδρεῖον καὶ τοῦτο μὴ πρὸς μόνους πολεμίους παρατετάχθαι, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἀργύριον.

De quibusdam claris mulieribus.

C. XLV.

Περὶ τινῶν γυναικῶν ἐπαίνου ἀξίων.

ΚΕΦ. με.

Mulieres laude vehimus, ex Græcis Penelopé, Alcestin, & Protesilai. Ex Romanis verò, Corneliam, Porciam, & Cestiliam. Possem quidem plures recensere: sed nolo, quum Græcas paucas retulerim, Romanarum nominibus obruere, ne quis arbitretur me mihimet ipsi propter patriam blandiri & gratificari.

Γυναῖκας τῶν Ἑλλήνων ἐπαινοῦμεν, Πηνελόπην, Ἄλκηστιν, καὶ τὴν Πρωτεσιλάου· Ῥωμαίων, Κορνηλίαν, καὶ Πορκίαν, καὶ Κεστιλίαν. ἐδυνάμην δὲ εἰπεῖν, καὶ ἄλλας, ἀλλ᾽ οὐ βούλομαι τῶν τῶν Ἑλλήνων εἰπεῖν ὀλίγας, ἐπικλύσαι δὲ τοῖς τῶν Ῥωμαίων ὀνόμασιν ὡς ἂν μή με τις δοκοίη χαρίζεσθαι ἐμαυτῷ διὰ τὴν πατρίδα.

De Magnetum acie contra Ephesios.

C. XLVI.

Περὶ Μαγνήτων παρατάξεως κατὰ τῶν Ἐφεσίων.

ΚΕΦ. μς.

Magnetes, accolæ Mæandri, quum bellum Ephesiis inferrent, singuli equites commilitonem se

Οἱ Μαιάνδρῳ παροικοῦντες Μάγνητες Ἐφεσίοις πολεμοῦντες, ἕκαστος τῶν ἱππέων ἦγεν αὐτῷ συστρατιώ-

στρατιώτην, θεράποντα κύνα, καὶ ἀκοντιστὴν οἰκέτην. ἡνίκα δὲ ἔδει συμμῖξαι, ἐνταῦθα οἱ μὲν κύνες προπηδῶντες ἐτάραττον τὴν * παρεμβολὴν, φοβεροί τε, καὶ ἄγριοι, καὶ ἐντυχεῖν ἀμείλικτοι ὄντες· οἱ δὲ οἰκέται προπηδῶντες τῶν δεσποτῶν ἠκόντιζον. ἦν δὲ ἀρχὴ ἐπὶ τῇ φθανούσῃ διὰ τοὺς κύνας ἀταξίᾳ καὶ τὰ παρὰ τῶν οἰκετῶν δρώμενα ἐν ἔργῳ, εἶτα ἐκ τρίτου ἐπῄεσαν αὐτοί.

cum adduxerunt, canem venatorium, & seruum iaculatorem. Quum verò iam in manus & in conspectum ventum esset, proruentes canes aciem hostium terrore & sæuitia, & implacabili impetu perturbabant. Serui verò ante dominos prosilientes, iaculabantur. Atque post canum ferociam, quæ dispulerat ordinem, serui quoque non obscurum hostibus detrimentum inferebant. Tertiò demum ipsi hostem aggrediebantur.

* παρεμβολὴ, ἡ τῶν ὁμοίων παρένθεσις, οἷον ὁπλιτῶν παρ' ὁπλίτας. παρένταξις δὲ ἡ τῶν ἀνομοίων, οἷον ὁπλιτῶν παρὰ ψιλούς.

Περὶ Ζεύξιδος Ἑλένης εἰκόνος, καὶ Νικοστράτου ζωγράφου.

ΚΕΦ. μζ.

Ζεῦξις ὁ Ἡρακλεώτης ἔγραψε τὴν Ἑλένην. Νικόστρατος οὖν ὁ ζωγράφος ἐξεπλήττετο τὴν εἰκόνα καὶ τεθηπὼς τὸ γράμμα δῆλος ἦν. ἤρετο οὖν τις αὐτὸν προσελθὼν, τί δὴ παθὼν οὕτω θαυμάζει τὴν τέχνην. ὁ δὲ, οὐκ ἄν με ἠρώτησας εἶπεν, εἰ τοὺς ἐμοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκέκτησο. ἐγὼ δὲ ἂν φαίην τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν

De Zeuxidis imagine Helenæ, & Nicostrato pictore.

C. XLVII.

Zeuxis Heracleota, quum Helenam pinxisset, Nicostratus pictor stupefactus, imaginē intuebatur, sic vt manifestū esset eum picturam admirari. Accedens itaque quidam rogabat, Quid isti contigit, vt adeò artem admiretur? At ille: Non, inquit, id me rogares, si meos oculos haberes. Ego verò idem de ora-

tione dixerim, nisi quis eruditas habeat aures, sicut opifices oculos artis peritos, *minus utcumque artificiosam mirabitur.*

Quos Alexander suspectos habuerit.

CAP. XLVIII.

Alexander Ptolemæi dexteritatem habebat suspectam. Arrij vero turbulentiam, & Pythonis nouarum rerum studium timebat.

Quare Philippus clarissimorum hominum filios sibi ministrare voluerit.

CAP. XLIX.

Philippus, clarissimorum Macedonum liberis assumptis, sui curam ministeriúmque ipsis imposuit: non per iniuriam aut contemptum, sed vt patientes eos laborum, & ad ea, quæ fieri opus esset, peragenda promptos atque paratos redderet. Eis verò ex ipsis, qui vel luxui studerent, vel segniter pigreque iussa face-

λόγων, ἀλλ' εἴ τις ἔχει πεπαιδευμένα ὦτα, ὥσπερ οἱ χειρουργοὶ τεχνικὰ ὄμματα.

Τίνας ὁ Ἀλέξανδρος ὑπώπτευεν.

ΚΕΦ. μη.

Ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος Πτολεμαίου τὸ δεξιὸν ὑφεωρᾶτο, Ἀῤῥίου δὲ ἐδεδίει τὸ ἄτακτον, τό γε μὴν νεωτεροποιὸν Πύθωνος.

Διὰ τί ὁ Φίλιππος τοὺς τῶν δοκιμωτάτων υἱοὺς περὶ τὴν ἑαυτοῦ θεραπείαν εἶχεν.

ΚΕΦ. μθ.

Ὅτι Φίλιππος τῶν ἐν Μακεδονίᾳ δοκιμωτάτων τοὺς υἱεῖς παραλαμβάνων, περὶ τὴν ἑαυτοῦ θεραπείαν εἶχεν. οὔτι που, φασίν, ἐνυβρίζων αὐτοῖς, οὐδὲ διουτελίζων· ἀλλ' ἐκ τῶν ἐναντίων, καρτερικοὺς αὐτοὺς ἐκπονῶν καὶ ἑτοίμους πρὸς τὰ δέοντα πράττειν ἀποφαίνων. πρὸς δὲ τοὺς τρυφῶντας αὐτῶν, καὶ εἰς τὰ ἐπιταττόμενα

ῥαθύμως ἔχοντας, δ' ἔκει-το φασὶ πολεμίως. Ἀφθόνητον γοῦν ἐμαστίγωσεν, ὅτι τὴν τάξιν ἐκλιπὼν ἐξετράπετο τῆς ὁδοῦ διψή-σας καὶ παρῆλθεν εἰς πανδοκέως, καὶ Ἀρχέδαμον ἀπέκτεινεν, ὅτι προστάξαντος αὐτῷ ἐν τοῖς ὅπλοις συνέχειν ἑαυτὸν, ὁ δὲ ἀπελύσατο. ἤλπισε γὰρ διὰ τῆς κολακείας, καὶ ὑποδρομῆς χειρώσασθαι τὸν βασιλέα, ἅτε ἀνὴρ ἥττων τοῦ κερδαίνειν ὤν.

rent, his infestissimus fuisse dicitur. Aphthonetum igitur flagris cecidit, quòd quum sitiuisset, acie deserta, à via deflectens, ad publicum hospitium diuertisset, Archedamum verò morte mulctauit, quòd quum cum perseuerare cum armis iussisset, ille deposuisset. Existimabat enim se blanditiis & assentatione nullo negotio regem sibi placaturum esse quippe lucro nimium deditus.

ΕΚ ΤΩΝ

ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ

ΠΕΡΙ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ.

EX

HERACLIDE

DE POLITIIS.

Atheniensium.

ATHenienses initio quidem regio imperio vsi sunt. Dicti autem Iones tum primũ, quum Ion ipsis cohabitaret. Pandion verò Rex ab Erechtheo imperij habenas suscipiens, regnum filiis dispartitus est. Exortæ deinde inter ipsos dissensiones. Itaque Theseus conuocans eos conciliauit, æquato ipsorum inter se honore. Postea cum Theseus Scyrum accessisset, fato functus est, præcipitatus de saxis quibus-

Ἀθηναίων.

Ἀθηναῖοι τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς ἐχρῶντο βασιλείᾳ. συνοικήσαντος δὲ Ἴωνος αὐτοῖς, τότε πρῶτον Ἴωνες ἐκλήθησαν. Πανδίων δὲ βασιλεύσας μετ' Ἐρεχθέα, διένειμε τὴν ἀρχὴν τοῖς υἱοῖς. καὶ διετέλεσαν οὗτοι στασιάζοντες. Θησεὺς δὲ ἐκήρυξε καὶ συνεβίβασε τούτους ἐπ' ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ τιμῇ. οὗτος ἐλθὼν εἰς Σκῦρον ἐτελεύτησεν, ὠσθεὶς κατὰ πετρῶν ὑπὸ

Λυκο-

Λυκομήδους, φοβηθέντος μὴ σφετερίσηται τὴν νῆσον. Ἀθηναῖοι δὲ ὕστερον περὶ τὰ Μηδικὰ μετεκόμισαν αὐτοῦ τὰ ὀστᾶ. ἀπὸ δὲ Κοδριδῶν οὐκ ἔτι βασιλεῖς ᾑροῦντο, διὰ τὸ δοκεῖν τρυφᾶν, καὶ μαλακοὺς γεγονέναι. Ἱππομένης δὲ εἷς τῶν Κοδριδῶν βουλόμενος ἀπώσασθαι τὴν διαβολήν, λαβὼν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ Δειμώνῃ μοιχόν, ἐκεῖνον μὲν ἀνεῖλεν ὑποζεύξας μετὰ τῆς θυγατρὸς τῷ ἅρματι· τὴν δὲ ἵππῳ συνέκλεισεν ἕως ἀπόληται.

Τοὺς μετὰ Κύλωνος, διὰ τὴν τυραννίδα, ἐπὶ τὸν βωμὸν τῆς θεᾶς πεφευγότας, οἱ περὶ Μεγακλέα ἀπέκτειναν, καὶ τοὺς δράσαντας ὡς ἐναγεῖς ἤλαυνον.

Σόλων νομοθέτης Ἀθηναίων χρεῶν ἀποκοπὴν ἐποίησε, τὴν σεισάχθειαν λεγομένην. ὡς δὲ ἠνώχλουν αὐτῷ τινες περὶ τῶν νόμων ἀπεδήμησεν εἰς Αἴγυπτον.

dam à Lycomede, quòd timeret ne insula spoliaretur. Cuius ossa Athenienses *moniti oraculo* temporibus belli Medici domum reportarunt. Deinde post Crodidas Reges amplius nulli creati, quòd luxu ij diffluere viderentur, & molles effœminatíque euadere. Quam calumniá volens diluere Hippomenes, vnus ex Codridis, filia Limone cum adultero comprehensa, illum necauit currui iunctum vnà cum filia, illam verò postea cum equo inclusit donec moreretur.

Cylonem cum socijs tyrannidem inuadere conantem, quum irrito conatu ad aram Deæ confugissent, qui cum Megacle faciebant interfecerunt. Quod qui patrarát, vt piaculo obnoxij, vrbe pulsi.

Solon Atheniensium, legislator, nouarum tabularum auctor extitit, & sisachthiam dictam, *id est æris decisionem vel remissionem*, introduxit. Cui quum periculum crearent quidam, propter leges ab ipso latas, profectus est in Ægyptum.

Pisistratus triginta annos tyrannidem tenuit, in extrema senecta mortuus.

Πεισίςρατος τριάκοντα τρία ἔτη τυραννήσας, γηράσας ἀπέθανε.

Hipparchus Pisistrati F. puerilis erat, ac tum amoribus, tum literis deditus: Thessalus minor natu, audax. Hunc tyrannidem tenentem quum interimere non possent, fratrem eius Hipparchum interfecerunt.

Ἵππαρχος ὁ υἱὸς Πεισιςράτου παιδιώδης ἦν καὶ ἐρωτικὸς καὶ φιλόμουσος.

Θεσσαλὸς δὲ νεώτερος καὶ θρασύς. τοῦτον τυραννοῦντα μὴ δυνηθέντες ἀνελεῖν, Ἵππαρχον ἀπέκτειναν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ.

Hippias acerbior vtroque tyrannus extitit, cuius fertur lex esse de ostracismo, lata aduersus tyrānidem affectātes. At cum multi alij hac ostracismi lege in exilium acti sint, tum verò Xantippus & Aristides.

Ἱππίας δὲ πικρότερον ἐτυράννει, καὶ τὸν περὶ ὀστρακισμοῦ νόμον εἰσηγήσατο, ὃς ἐτέθη διὰ τοὺς τυραννιῶντας καὶ ἄλλοι τε ὠστρακίσθησαν, καὶ Ξάνθιππος, καὶ Ἀριστείδης.

Ephialtes permisit ex agris suis fructus decerpere qui vellent, vnde multos aluit.

Ἐφιάλτης τοὺς ἰδίους ἀγροὺς ὀπωρίζειν παρεῖχε τοῖς βουλομένοις, ἐξ ὧν πολλοὺς ἐδείπνιζε.

Cleon quum in magistratu esset, Rempub. perdidit, multóque magis qui eum secuti sunt. Ita enim se erga omnes gesserunt vt nullum, scelerum modum facerent, sustuleruntque non pauciores mille quingentis.

Κλέων παραλαβὼν διέφθειρε τὸ πολίτευμα, καὶ ἔτι μᾶλλον οἱ μετ' αὐτόν. οἳ πάντας ἀνομίας ἐνέπλησαν, καὶ ἀνεῖλον οὐκ ἐλάττους χιλίων πεντακοσίων.

Τέ-

Τούτων δὲ καταλυθέντων, Θρασύβουλος, καὶ Ῥίνων προειστήκεισαν, ὃς ἦν ἀνὴρ καλὸς κἀγαθός.

Horum euersa tyrannide Thrasybulus & Rhinon Reip. præfuerunt, vterque vir bonus & probus.

Θεμιστοκλῆς καὶ Ἀριστείδης, καὶ ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ, πολλὰ ἐδύναντο, καὶ τῶν ὁδῶν ἐπεμελοῦντο, ὅπως μή τινες ἀνοικοδομῶσιν αὐτὰς, ἢ δρυφάκτους ὑπερτείνωσιν. ὁμοίως δὲ καθιστᾶσι καὶ τοὺς ἕνδεκα, τοὺς ἐπιμελησομένους τῶν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ. εἰσὶ δὲ καὶ ἐννέα ἄρχοντες ὧν θεσμοθέται, καὶ οἱ δοκιμασθέντες ὀμνύουσι δικαίως ἄρξειν, καὶ δῶρα μὴ λήψεσθαι, ἢ ἀνδριάντα χρυσοῦν ἀναθήσειν. ὁ δὲ βασιλεὺς τὰ κατὰ τὰς θυσίας διοικεῖ τὰ πολέμια.

Themistocles & Aristides cum senatu Areopagitico plurimum etiam in Repub. potuerunt, quibus in primis viæ curæ erant, ne quis eas inædificare, vel cancellos ad eas positos excederet. Item crearunt Athenienses vndecim viros, qui seruarent carcere inclusos. Sunt & nouem archontes, ex quibus Thesmothetæ *sex*, qui simulac probati essent, solemne iuramentum præstare solebant, iustè se in magistratu versaturos, dona non accepturos, nec auream statuam posituros. Rex autem, *qui dicebatur ex nouem Archontibus*, quæ ad sacrificia spectant administrabat, & bellica *polemarchi*.

Λακεδαιμονίων.

Lacedæmoniorum.

Τὴν Λακεδαιμονίων πολιτείαν τινὲς Λυκούργῳ προσγράφουσι πᾶσαν. ὁ δὲ Ἀλκμὰν οἰκέτης ἦν Ἀγησίδου, εὐφυὴς δὲ ὢν ἠλευθερώθη, καὶ ποιητὴς ἀπέβη.

Quidam Lycurgum omnium institutorum Reipublicæ Spartanæ auctorẽ agnoscũt. Alcman cum verna esset Agesidæ, ac videretur ipsi præclari ingenij esse, manumissus est, tandémque poeta extitit.

Πωλεῖν δὲ γῆν Λακεδαιμονίοις αἰσχρὸν, νενομίσθαι τῆς ἀρχαίας μοίρας νενεμῆσθαι οὐδὲ ἔξεστι.

Turpe Lacedæmoniis terrā suam vendere. Quin & lege sancitum erat de veteri sorte, quòd nec eā fas sit *diuidi*.

Τῶν ἐν Λακεδαίμονι γυναικῶν κόσμος ἀφῄρηται, οὐδὲ κομᾶν ἔξεστιν, οὐδὲ χρυσοφορεῖν. τρέφουσι δὲ τὰ τέκνα, ὥς τε μηδέ ποτε πληροῦν, ἵνα ἐθίζωνται δύνασθαι πεινῆν· ἐθίζουσι δὲ αὐτοὺς καὶ κλέπτειν. καὶ τὸν ἁλόντα κολάζουσι πληγαῖς, ἵν' ἐκ τούτου πονεῖν καὶ ἀγρυπνεῖν δύνωνται ἐν τοῖς πολέμοις. μελετῶσι δὲ ἐκ παίδων εὐθὺς βραχυλογεῖν, εἶτα ἐμμελῶς, καὶ σκώπτειν καὶ σκώπτεσθαι. εὐτελεῖς δὲ ταφαὶ, καὶ ἴσαι πᾶσιν εἰσί. πέπτει δὲ ἐν αὐτοῖς σῖτον οὐδείς· οὐδὲ γὰρ ἄλφιτα κομίζουσι, σιτοῦνται δὲ ἄρτια.

Fœminis Spartanis ornatus omnis interdictus. Neque licet eis se comere vel aurum gestare. Pueros suos nutriunt citra repletionem, vt assuescant quū opus est famem tolerare. Assuefaciunt eos item ad furandum, & deprehensum flagris cædunt, vt hoc rudimento edocti labores & vigilias bellicas sustinere possint. Quin & student inde vsque à pueritia breuiter dicere, prætereáque argutè cauillari & excipere cauilla. Sepulturæ minimè illis sumptuosæ, & omnibus æquales. Triticum inter eos pinsitat nemo. Neque enim farinam conferunt *ad Sissitia*, sed ordeo vescuntur.

Ὅτι τοὺς εἵλωτας κατεδουλώσαντό ποτε Λακεδαιμόνιοι, Θετταλοὶ δὲ τοὺς πενέστας.

Quòd Lacedæmonij olim Helotas in seruitutem redegerunt, ac Thessali Penestas.

Ὅτι ὅτε Λακεδαιμόνιοι Μεσσηνίοις ἐπολέμουν,

Quòd Lacedæmoniis bello aduersus Messe-

λάτlω, καὶ ἀθροίζει αὐτοὺς ὅπου θέλει, καὶ ἐπὶ θήραν ἐξάγει. καὶ τὰ πολλὰ κοιμῶνται μετ᾽ ἀλλήλων. ποιοῦνται δὲ καὶ μάχας κατὰ νόμον πύξ τε, καὶ ξύλοις, καὶ ὅταν συμβάλλωνται αὐλοῦσί τινες αὐτοῖς, καὶ κιθαρίζουσι, καὶ πρὸς ἀνδρίαν, καὶ καρτερίαν ἐθίζονται, γράμματα δὲ μόνον παιδεύονται καὶ ταῦτα μετρίως. ταῖς δὲ πρὸς τῶν ἄρρενας ἐρωτικαῖς ὁμιλίαις ἐοίκασι πρῶτοι κεχρῆσθαι καὶ οὐκ αἰσχρὸν παρ᾽ αὐτοῖς τοῦτο. ὅταν δὲ κρατήσωσιν ἀπάγουσιν εἰς ὄρος, ἢ τῶν ἑαυτῶν χωρίοις κἀκεῖ ἑστιῶνται ἡμέρας ἑξήκοντα, πλείους γὰρ οὐκ ἔξεστι. καὶ δίδωσιν ὁ φιλήτωρ ἐσθῆτα, καὶ ἄλλα δῶρα, καὶ βοῦν. διαιτῶνται δὲ Κρῆτες πάντες καθήμενοι θρόνοις ἄρχονται δὲ τῶν παρατιθεμένων, ἀπὸ τῶν ξένων· μετὰ δὲ τοὺς ξένους τῷ ἄρχοντι διδόασι τέσσαρας μοίρας, μίαν μὲν ἣν καὶ τοῖς ἄλλοις,

cogit eos in vnum vbi vult, atque ad venationé educit. Vt plurimum etiã vnà somnum capiunt. Pugnant inter se *pueri*, ex legis instituto, calcibus & sustibus, quumque congrediuntur, sunt qui ipsis tibias accinunt, & citharã pulsant. Atque ad fortitudinem quidem & tolerantiam assuefiunt: sed literas eatenus tantùm discunt, vt mediocriter attingant. Videntur autem primò *Cretenses*, vsi congressibus cum pueris masculis amoris causa, neque in eo est apud illos aliquid turpitudinis. Nam si quos amare instituunt obtinent, abducunt eos in montem, aut in agros suos, ibique conuiuantur ad dies sexaginta, (vlteriùs enim non licet.) Tum verò amator veste eum donatum demittit, addens præter alia dona etiam bouem. Cretenses omnes thronis, seu sellis, insidentes cibum capiunt. Auspicantur autem à peregrinis epulas appositas distribuendo. Post eos deinde ad Archontem seu principem veniunt, cui quatuor portiones largiuntur:

etiam reli-
quis: Alt.

Vnam quam * aliis communicet: Alteram quæ ipsius Archontis sit: Tertiam quam domesticorum esse volunt: Quartā vnde supellectilem paret. Prorsus autem apud Cretenses magna humanitas peregrinis exhibetur, & supremus accubitus iis defertur.

Cyrenensium.

Battus Cyrenes conditor, priùs Aristotelis nomine appellatus fuit. Simulatque verò à Pythia Battus appellatus est, exinde id nominis retinuit. Venit autem Delphos cōsulturus oraculum de voce. Quoniam exilis vocis fuit ictus. Iubente itaque Deo in Libyam migrare, irrito id conatu initio tentauit.

Pheretima autem Arcesilai mater, & ipsa regnum obtinuit, fœmina admodum austera & curiosa. Ea belliū faciens Barcæis, cùm *vrbem eorum* Barcen occupasset, viros in crucem egit, mulieribus mammas amputauit: nec multò post ipsa putrefacta contabuit.

δευτέραν δὲ ἀρχείῳ, τρίτην δὲ τοῦ οἴκου, τετάρτην δὲ τὴν σκευῶν. καθόλου δὲ πολλὴ φιλανθρωπία τοῖς ξένοις ἐστὶν ἐν Κρήτῃ, καὶ εἰς προεδρίαν καλοῦνται.

Κυρηναίων.

Κυρήνην ᾤκισε Βάττος, ὃς ἐκαλεῖτο πρότερον Ἀριστοτέλης. τῆς δὲ Πυθίας Βάττον αὐτὸν εἰπούσης, ὄνομα τοῦτο ἔσχηκεν. οὗτος ἦλθεν εἰς Δελφοὺς περὶ τῆς φωνῆς πευσόμενος, ἦν γὰρ ἰσχνόφωνος. τοῦ δὲ θεοῦ κελεύοντος κτίζειν Λιβύην, τὸ μὲν πρῶτον ὁρμήσας ἠδυνάτησε.

Φερετίμη δὲ ἡ μήτηρ Ἀρκεσιλάου ἐβασίλευσε χαλεπὴ, καὶ περίεργος. πολεμοῦσα γοῦν πρὸς Βαρκαίους, λαβοῦσα δὲ τὴν Βάρκην, τοὺς μὲν ἄνδρας ἀνεσκολόπισε. τῶν δὲ γυναικῶν τοὺς μαστοὺς ἐξέτεμε, μετ' οὐ πολὺ δὲ ζῶσα κατεσάπη.

Βάττος

Βᾶττος δὲ ἐβασίλευσεν ὁ καλὸς καλούμενος, ἕβδομος ὢν ἀπὸ τοῦ πρώτου.

Ἀρκεσιλάου δὲ βασιλεύοντος λευκὸς κόραξ ἐφάνη, περὶ οὗ λόγιον ἦν χαλεπόν. δημοκρατίας δὲ γενομένης. Βᾶττος εἰς Ἑσπερίδας ἐλθὼν ἀπέθανε καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ λαβόντες κατεπόντισαν. νόμος δὲ ἦν τοὺς πολυδίκους, καὶ κακοπράγμονας ὑπὸ τῶν ἐφόρων προσάγεσθαι, καὶ ζημιοῦν τούτους, καὶ ἀτίμους ποιεῖν.

Bessus quinetiam Rex ibi fuit, cognomento pulcer[1], septimus videlicet à primo *Batto*.

Arcesilao autem regnante, candidus apparuit coruus, de quo graue ferebatur oraculum. Quum ad statum popularẽ Respublica recidisset, Bessus ad Hesperidas profectus, ibi oppetiit mortem: cuius caput accipientes in mare demerserunt. Lex erat *Cyrenais*, vti multas controuersias mouentes, & malas causas agentes, ab Ephoris ad iudicium adducerentur, multaque eis irrogaretur, ac infames fierent.

Κορινθίων.

Κόρινθος Ἐφύρα πρότερον ἐκαλεῖτο μέχρι Κορίνθου, ἀφ' οὗ τοὔνομα ἔσχεν. ἐβασίλευσε δὲ καὶ Βακχαῖος ὁ τρίτος, χωλὸς καὶ εὐτελὴς τὴν ὄψιν, καλῶς δὲ ἄρχων καὶ πολιτικῶς. ὢ θυγατέρες μὲν τρεῖς, υἱοὶ δὲ ἑπτὰ οἳ τὸ γένος οὕτως ηὔξησαν, ὥστε Βακχιάδας ἀντὶ Ἡρακλειδῶν καλεῖσθαι τῶν

Corinthiorum.

Corinthus priùs quidẽ Ephyra dicebatur, vsque ad tempora Corinthi *Regis*, à quo deinde nomen sumpsit *Corinthi*. Regnum tenuit & Bacchæus tertius, qui etsi claudus quidem & deformis, tamen iustè & moderatè id administrauit. Ei filię tres fuerunt & filij septem, per quos ita soboles eius aucta, vt Bacchiadæ dicerentur pro *Heraclidis*, qui iis suc-

cesserunt. Periander primus Rempublicam immutauit, satellitium sibi sumens, neque vlli in vrbe degere permittens. Deinde seruos adimens, & deliciari prohibens, in reliquis moderatè se gessit, à nemine tributum exigendo, sed contentus venalium vectigalibus & portoriis. Quumque neque iniustus, nec violentus esset, odio tamen habuit flagitia, ac quæ se prostituissent omnes mari demergi iussit. Ad extremũ Senatum sibi constituit, cui non permisit plus cõsumere, quàm pensiones ferrent.

ἐ[illegible]σεν.

ἀπ' αὐτοῦ. Περίανδρος δὲ πρῶτος μετέστησε τὴν ἀρχὴν, δορυφόρους ἔχων, καὶ οὐκ ἐπιτρέπων ἐν ἄστει ζῆν, ἔτι δὲ δούλων κτῆσιν καὶ τρυφὴν ὅλως περιαιρῶν. μέτριος δὲ ἦν ἐν ἄλλοις, τῷ τε μηδένα τέλος πράττεσθαι, ἀρκεῖσθαί τε τοῖς ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς, καὶ τῶν λιμένων, καὶ τῷ μήτε ἄδικος, μήτε ὑβριστὴς εἶναι. μισοπόνηρος δὲ, τὰς προαγωγοὺς πάσας κατεπόντισε. βουλὴν δὲ ἐπ' ἐσχάτων κατέστησεν, οἳ οὐκ † ἐφίεσαν δαπανᾶν πλέον, ἢ κατὰ τὰς προσόδους.

Eleorum.

Pantoleon inter hos, *Eleos*, regnauit, per contumeliam & proteruiam multa patrans.

Is legatos ad se missos secans & castrans testiculos suos vorare coegit.

Ἠλείων.

Πανταλέων ἐβασίλευσεν ἐν τούτοις ὑβριστὴς, καὶ χαλεπός· ὅς τοὺς πρέσβεις πρὸς αὐτὸν ἐλθόντας ἐκτεμὼν, ἠνάγκασε καταφαγεῖν τοὺς ὄρχεις.

Tenediorum.

Tenedus insula, *Cycladum vna*, initio Leucophrys dicebatur: postea, ante tempora Troiana,

Τενεδίων.

Τένεδος ἡ νῆσος, τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς Λεύκοφρυς ἐκαλεῖτο, χρόνῳ δ' ὕστερον περὶ τῶν Τρωικῶν Τέν-

νης

ης, διενεχθεὶς πρὸς τὸν πατέρα, συνῴκισεν αὐτήν. λέγεται δὲ καταψευσαμένης αὐτοῦ τῆς μητρυιᾶς καταμαρτυρήσαντος αὐλητοῦ τινος βιάζεσθαι ταύτην, εἰς λάρνακα ἐμβληθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς Κύκνου, καὶ εἰς θάλασσαν ῥιφεὶς, διασωθῆναι πρὸς τὴν νῆσον. διὰ δὲ τὸ καταψεύσασθαι τὸν αὐλητὴν, διὸ οὐ νόμιμον εἰς τὸ ἱερὸν αὐλητὴν εἰσιέναι.

Tennes, quum pater ei infensus esset, hanc inhabitauit. Fertur autē nouerca hanc calamitatem ei mēdacio machinata, attestāte quodam tibicine, quòd vim ei intulisset. Itaque is in arcam patre Cygno iniectus, & in mare proiectus, ad insulam hanc incolumis emersit. Quòd autem tibicen falsò de ipso testatus esset, eò factum vt fas non sit tibicinem templū subire *in Tenedo*.

Ὅτι Ἀμαυρὸς χωλὸς τοὺς πόδας ἐβασίλευσε ταύτης.

Regnauit & in Tenedo Amaurus pedibus claudus.

Νόμον δέ τινα φασὶ τὸν βασιλέα Τέννην διαθέσθαι, εἴ τις λάβοι μοιχὸν, ἀποκτείνειν τοῦτον πελέκει. ἁλόντος δὲ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, καὶ τοῦ λαβόντος ἐρωτήσαντος τὸν βασιλέα τί χρὴ ποιεῖν, ἀποκρίνασθαι τῷ νόμῳ χρῆσθαι. καὶ διὰ τοῦτο τοῦ νομίσματος αὐτοῦ ἐπὶ θάτερα πέλεκυς κεχάρακται, ἐπὶ θάτερα δὲ ἐξ ἑνὸς αὐχένος πρόσωπον ἀνδρὸς, καὶ γυναικός. καὶ ἐκ τούτου λέγεται ἐπὶ τῶν ἀποτόμων, τὸ ἀποκεκόφθαι Τενεδίῳ πελέκει.

Legem quandam *Tenedijs* tulit Tennes, qua dicebat adulterum deprehensum securi necare. Quum itaque filius eius esset captus, interrogante Regem qui cœperat, quid ei faciendum, respondebat, lege vtendum. Quapropter & nummo eius ab vna parte securis excusa, ab altera facies viri & mulieris vno collo iuncta. Vnde prouerbium de austeris & rigidis, vt dicantur Tenedia securi secta.

Pariorum.

In Paron insulam coloniam deduxit Parus, adducto populo ex Arcadia.

Quidam Corax dictus Archilochum poetam interfecit. Itaque Pythia ad eum aiebat, exi templo. Cui is respondit, At purus sum Rex. Eminus enim, ut Lex iubet, interfici *Archilochum.*

Coorum.

Coorum insula antiquitus appellabatur Hydrusa. Nymphæ autem prius dicuntur eam incoluisse, quas quum timeret Leo, in Carystum traiecit, Itaque promontorium quoddam in Coo Leon dictum. Ceus verò quum ex Naupacto huc habitatum transiisset, postea ab eo nomen insulæ indiderunt.

Aristæum perhibent à musis edoctum scientiam ouium & boum pascendorum: A Brisis autem melli ficij rationem, quum contigisset hîc aliquando magna lues stirpibus & animantibus, propter continuos Etesiarum flatus.

Παρίων.

Πάρον τὴν νῆσον ᾤκισε Πάρος ἐξ Ἀρκαδίας λαὸν ἄγων.

Ἀρχίλοχον τὸν ποιητὴν Κόραξ ὄνομα ἔκτεινε, πρὸς ὃν φασιν εἰπεῖν τὴν Πυθίαν, ἔξιθι νηοῦ. τοῦτον δ' εἰπεῖν, ἀλλὰ καθαρός εἰμι ἄναξ, ἐν χειρῶν γὰρ νόμῳ ἔκτεινα.

Κώων.

Ἐκαλεῖτο μὲν Ὑδροῦσα ἡ νῆσος. λέγονται δὲ οἰκῆσαι νύμφαι πρότερος αὐτήν. φοβήσαντος δ' αὐτὰς Λέοντος, εἰς Κάρυστον διαβῆναι. διὸ καὶ ἀκρωτήριον τῆς Κῶ Λέων καλεῖται. Κέως δ' ἐκ Ναυπάκτου διαβὰς ᾤκισε, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ταύτην ὠνόμασαν.

Ἀρισταῖον δέ φασι, μαθεῖν παρὰ νυμφῶν τὴν τῶν προβάτων, καὶ βοῶν ἐπιστήμην, παρὰ δὲ Βρισῶν τὴν μελιτουργίαν, φθορᾶς οὔσης φυτῶν καὶ ζώων, διὰ τὸ πνεῖν ἐτησίας.

Ἀρι-

Ἀριστείδης ἐπεμελεῖτο γυναικῶν εὐκοσμίας.

Καὶ τὸ παλαιὸν, ὕδωρ ἔπινον οἱ παῖδες, καὶ αἱ κόραι μέχρι γάμου.

Ἐν ταύτῃ τῇ νήσῳ τοῖς τελευτῶσιν οὐδὲν ἔστι πένθος ἐν ἀνδράσι περὶ ἐσθῆτα ἢ κουράν· μητρὶ δὲ νέου τελευτήσαντος, ἐνιαυτός. οὔσης δὲ ὑγιεινῆς τῆς νήσου, καὶ εὐγήρων τῶν ἀνθρώπων, μάλιστα δὲ τῶν γυναικῶν, οὐ περιμένουσι γηραιοὶ τελευτῆν, ἀλλὰ πρὶν ἀσθενῆσαι ἢ πηρωθῆναί τι, οἱ μὲν μήκωνι, οἱ δὲ κωνείῳ ἑαυτοὺς ἐξάγουσι.

Σαμίων.

Σάμον τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς ἐρήμην οὖσαν λέγεται κατέχειν πλῆθος θηρίων μεγάλην φωνὴν ἀφιέντων. ἐκαλοῦντο δὲ τὰ θηρία, Νηίδες, ἡ δὲ νῆσος Παρθενία, ὕστερον δὲ Δρυοῦσα,

Ariſtides fœminarum mores diligenti cura ordinauit.

Antiquitus aquam hîc bibebant pueri, itémque puellæ vſque dum nuberent.

In hac inſuper inſula viris fas eſt lugere fato functos, aut veſtibus, aut raſura. Matri autem adoleſcentis mortui, annuus luctus non interdictus. Quum ſalubri cælo fruatur hæc inſula, & extremam ſenectam attingere ibi hominibus detur, præſertim fœminis, non expectant tamē prouectæ ætatis qui sūt, fatum ſuum, ſed illud anteuertunt priuſquam vel imbecillitas accedat, vel parte aliqua manci fiant, ita vt hi quidem papauere, illi verò cicuta ſibi ipſis vitam eripiant.

Samiorum.

Samus initio deſerta fuit. Tenuit verò eam permagna beſtiarū copia, quæ immanem vocē ediderunt. Dictæ beſtiæ Neides. Ipſa autem inſula nūcupata Parthenia, ac poſtea Dryuſa.

Hîc Rex fuit Ancæus, cuius fertur scitum illud prouerbio iactatum. Multa cadunt inter calicem supera'que labra.

ἐβασίλευσεν αὐτῆς Ἀγκαῖος, ἐφ' οὗ, πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος, καὶ χείλεος ἄκρου, παροιμία ἐῤῥέθη.

In Samiis visa hirundo alba, nihilo perdice minor.

Ὅτι ἐν τοῖς Σαμίοις ἐφάνη λευκὴ χελιδὼν οὐκ ἥττων πέρδικος.

Pherecydes Syrius, à pediculis corrosus in Samo diem obiit, qui Pythagoræ ad se accedenti digitum per foramen exertum ostendit carne vndique nudatum.

Φερεκύδης ὁ Σύριος ὑπὸ φθειρῶν καταβρωθεὶς ἐν Σάμῳ ἐτελεύτησεν, ὅτε καὶ ἧκόντι Πυθαγόρᾳ τὸν δάκτυλον διὰ τῆς ὀπῆς ἔδειξε περιεψιλωμένον.

Eadem tempestate celebre nomen Æsopi fabulatoris innotuit, qui ex Thracibus genus ducens, libertatem ab Idmone muto obtinuit. Fuerat enim priùs Xanthi seruus. Samiorum Rempublicam Syloson euertit. Vnde natum prouerbium, Sylosontis causa lata regio.

Αἴσωπος δὲ ὁ λογοποιὸς εὐδοκίμει τότε. ἦν δὲ Θρᾷξ τὸ γένος, ἠλευθερώθη δὲ ὑπὸ Ἴδμονος τοῦ κωφοῦ. ἐγένετο δὲ πρότερον Ξάνθου δοῦλος. τὴν δὲ πολιτείαν τῶν Σαμίων Συλοσῶν ἠρήμωσεν, ἀφ' οὗ καὶ ἡ παροιμία, ἕκητι Συλοσῶντος εὐρυχωρίη.

Contigit aliquando, vt quidam Samius Theagenes nomine, ingenio non infelici, sed vitæ dissolutæ & malus, qui patria profugus Athenas accessit, vbi cum Euripide ita familiariter cõuersatus

Ὅτι Θεαγένης τῶν Σαμίων τις εὐφυὴς μὲν, ἄλλως δὲ ἄσωτος καὶ πονηρὸς, φυγὼν τὴν πατρίδα, διατρίβων δὲ Ἀθήνησι παρ' Εὐριπίδῃ, καὶ τὸ γνώμιον αὐτοῦ διὰ

φιλ-

φθείρειν, συνεργὸν αὐτὸν λαβὼν, πείθει τοὺς Ἀθηναίους, δισχιλίους εἰς Σάμον ἀποστεῖλαι· οἱ δὲ ἐλθόντες, πάντας ἐξέβαλον.

est, vt tandem vxorem eius corrumperet. Hunc adiutorem sibi nactus, persuadet Atheniensib. vt mitterent eò bis mille milites. Quod illi adducentes omnes expulerunt.

Κυμαίων.

Τηλεφάνης ἐβασίλευσε ταύτης, ὃς ἐξεφύτευσε τὴν Κυμαίων χώραν. Λυδοὶ δὲ χαλεπῶς δεσποζόμενοι ἐν Κύμῃ ὑπό τινα, ἔπεμψαν εἰς βασιλείαν καλοῦντες· οὗτος δὲ ἐτύγχανεν ἐν ἁμαξοπηγοῦ δουλεύων. δόντες οὖν οἱ Λυδοὶ λύτρα τούτῳ παρέλαβον αὐτόν. τῶν δὲ ἐν Κύμῃ τις ἐκδεδωκὼς ἅμαξαν αὐτῷ, κατεῖχεν αὐτόν· παρακαλούντων δὲ πολλῶν. μὴ κωλύειν, οὐκ εἴα, πρὸς ἐπικερτομῶν, καὶ λέγων, περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, ὑπὸ τοῦ Λυδῶν βασιλέως εἰργασμένην ἔχειν ἅμαξαν.

Cumaeorum.

In hac republica primus regnauit Telephanes, qui & regionē Cumæorum plantis & stirpibus reddidit excultam. Lydi autem quum graui cuiusdam dominatu affligerentur moniti ab oraculo Cumis esse qui eos liberaret, miserunt legatos per quos eum ad regnum capessendum vocarent. Is autem in officina cuiusdam fabri plaustrarij seruiebat. Dato igitur fabro pretio pro eius redemptione, receperunt eum. Quidam autem ex Cumæis, qui currum faciendum locauerat, detinuit eum. Quem tametsi multi rogarunt ne honori eius officeret, non demisit tamen, quin probrum adiecit, dicens: permagni se æstimare quòd ab Rege Lydorum factum currum habere posset.

Hermodice, coniux Midæ Regis Phrygum, non solùm fertur forma fuisse venustissima, sed & sapientia industriáque præstitisse, adeóque auctor primũ Cumæis monetæ cudendæ extitisse.

Ἑρμοδίκην γυναῖκα τοῦ Φρυγῶν βασιλέως Μίδου φασὶ κάλλει διαφέρειν, ἀλλὰ καὶ σοφὴν εἶναι, καὶ τεχνικὴν, καὶ πρώτην νόμισμα κόψαι Κυμαίοις.

Moris erat apud eos vt vicini omnes conferrent ad resarciendũ quæ furto ablata. Quapropter pauca furto amittebantur, quòd vniuersi pariter sua aliorúmque diligenter custodirent. Atque hinc videtur petitũ quod apud Hesiodũ est, Bos tuus non facilè perierit, ni vicinum malũ habueris. Cyrus autem quum Rempub. eorum euertisset, sub monarchia eos degere iussit.

Ἔθος δὲ ἦν αὐτοῖς εἰς τὰ κλοπιμαῖα συμβάλλεσθαι τοὺς γείτονας. διὸ καὶ ὀλίγα ἀπόλλυνται· πάντες γὰρ ὁμοίως ἐφήρουν. καὶ Ἡσίοδος ἐντεῦθεν δοκεῖ λέγειν· οὐκ ἂν βοῦς ἀπόλοιτο, εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη. Κῦρος δὲ καταλύσας τὴν πολιτείαν, μοναρχεῖσθαι αὐτοὺς ἐποίησεν.

Phidon quidam vir, admodum clarus, Rempub. omnibus in modo posuit, lege sancita, vt quilibet necessariò equũ aleret. Prometheus autẽ quidam vir grauus & dicendi peritus, mille ciuibus Reipublicæ potestatem tradidit.

Φείδων ἀνὴρ δόκιμος πλείοσι μετέδωκε τῆς πολιτείας, νόμον θεὶς, ἕκαστον ἐπάναγκες τρέφειν ἵππον. Προμηθεὺς δέ τις ἀνὴρ δραστήριος καὶ ἱκανὸς εἰπεῖν χιλίοις παρέδωκε τὴν πολιτείαν.

Ἐρι-

Ἐρετριέων.

Διαγόρᾳ εἰς Σπάρτην πορευομένῳ, καὶ ἐν Κορίνθῳ τελευτήσαντι, Ἐρετριεῖς εἰκόνα ἔστησαν.

Eretriensium.

Postquam Diagoras Spartan abiisset, & Corinthi mortuus esset, posita est ei ab Eretriensibus statua.

Πεπαρηθίων.

Αὕτη ἡ νῆσος εὔοινός ἐστι φέρει.

Peparethiorum.

Hæc insula vini admodum ferax, necnon arboribus consita, & frumenti fertilis.

Λεπρεατῶν.

Λεπρεᾶται, οἳ ἂν λάβωσι μοιχούς, περιάγουσι τρεῖς ἡμέρας τὴν πόλιν δεδεμένους, καὶ ἀτιμοῦσι διὰ βίου· τὴν δὲ γυναῖκα ἕνδεκα ἐπ' ἀγορᾶς ἄζωστον ἐν χιτῶνι διαφανεῖ ἱστᾶσι, καὶ ἀτιμοῦσι.

Lepretarum.

Lepreatæ adulteros comprehensos triduo per vrbem circumducũt vinctos, & per totam vitam infames habent. Mulierem autem adulteram indutam perlucida veste sine cingulo, in foro per vndecim dies statuunt, atque ita ignominia notant.

Λυκίων.

Λύκιοι διάγουσι λῃστεύοντες· νόμοις οὐ χρῶνται, ἀλλ' ἔθεσι, καὶ ἐκ παλαιοῦ γυναικοκρατοῦνται. πωλοῦσι δὲ τοὺς ψευδομάρτυρας, καὶ τὰς οὐσίας αὐτῶν δημεύουσι.

Lyciorum.

Lycij vitam sustinuerunt ex latrociniis. Legibus autem non vtuntur, sed consuetudinibus dominantúrque ipsis fœminæ inde vsque ab initio. Falsi testimonij conuictos diuendunt, bonáque eorum in publicum redigunt.

Tyrrhenorum.

Hi artes plurimas exercent. Omnes sub eadẽ veste cum vxoribus concumbunt, quicunque tãdem adsint. Hospites ad se diuertentes quouis officio prosequuntur. Si quis debito obnoxius soluendo non sit, insequuntur eum pueri vacuum gestantes marsupium in eius contumeliam.

Τυῤῥηνῶν.

Οὗτοι τέχνας ἔχουσι πλείστας. πάντες δὲ ὑπὸ τῷ αὐτῷ ἱματίῳ μετὰ τῶν γυναικῶν κατακεῖνται κἂν παρῶσί τινες. καὶ τοὺς καταλύοντας ξένους φιλοῦσιν. ὅταν δέ τις ὀφείλων χρέος μὴ ἀποδιδῷ, παρακολουθοῦσιν οἱ παῖδες ἔχοντες κενὸν θυλάκιον εἰς δυσωπίαν.

Molossorum.

Molossi expilato Dianæ fano quum ex statua eius coronam aureã spoliassent, sacrificiũ pro ea obtulerunt. Cephalenij autem quum aliam coronam imposuissent, reiecit eam Dea, humique iacens inuenta est. Cephalenij autem à Cephalo, Auroræ filio, nomen adepti sunt.

Μολοττῶν.

Μολοττοὶ τῆς Ἀρτέμιδος συλήσαντες τὸ ἱερὸν, καὶ τοῦ ξοάνου χρυσοῦν ἀφελόμενοι στέφανον, θυσίαν ἐπιθέσαν ἀντ' αὐτοῦ. τῶν δὲ Κεφαλλήνων ἄλλον ἐπιθέντων, τοῦτον ἀπέβαλεν ἡ θεός, καὶ χαμαὶ κείμενος εὑρέθη. Κεφαλλῆνες δὲ ἀπὸ Κεφάλου ἐκλήθησαν.

Phasianorum.

Phasin initio habitarunt Heniochi, gens immanis, cui homines excoriatos vocare in more

Φασιανῶν.

Φᾶσιν ᾤκουν τὸ ἐξ ἀρχῆς Ἡνίοχοι, κατάκοιον φῦλον ἀνθρωποφάγον, καὶ ἐνδείρειν τοὺς ἀνθρώπους

ἔπειτα

ἔπειτα Μιλήσιοι. φιλόξενοι δ' εἰσὶν, ὥστε τοὺς ναυαγοὺς ἐφοδιάζειν, καὶ τρεῖς μνᾶς διδόντας ἀποπλεῖν.

positum erat: Postea Milesij. Hospitales autem hi sunt adeò, vt naufragis viaticum præbeant, trésque minas ab nauigantibus præstent.

Ἀμοργίων.

Ἀμοργὸς οἶνον φέρει πολὺν, καὶ ἔλαιον, καὶ ὀπώραν.

Amorgiorum.

Amorgus abundè vinum producit, itémque oleum, & fructus.

Λευκανῶν.

Λευκανοὶ φιλόξενοι καὶ δίκαιοι. ἐβασίλευσε δὲ τούτων Λαμίσκος, ὃς εἶχε λύκου τὸν τρίτον δάκτυλον τοῦ ποδὸς ἀπὸ τοῦ μεγάλου.

Lucanorum.

Lucani hospitales & iustitiam colentes. Regnauit apud eos Lamiscus, cui tertius pedis digitus à maximo nō dissimilis lupi vngulæ erat.

Σαμοθράκη.

Ἡ Σαμοθράκη τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς ἐκαλεῖτο Λευκανία, διὰ τὸ λευκὴν εἶναι. ὕστερον δὲ Θρακῶν κατασχόντων, Θρακία. τούτων δὲ ἐκλιπόντων ὕστερον ἔτεσιν ἑπτακοσίοις, Σάμιοι κατῴκησαν αὐτὴν ἐκπεσόντες τῆς οἰκείας, καὶ Σαμοθράκην ἐκάλεσαν.

Samothracia.

Samothracia initio dicta Leucania, eo quòd alba sit. Postea quum Thraces eam occupassent, Thracia. Hisce deficientibus post annos septingentos, Samij patria extorres eam habitarūt, à quibus Samothracia dicta est.

Magnetum.

Hi ob incredibilem infortuniorum magnitudinem multis modis afflicti sunt. Vnde Archilochus ait: Deploro marium, non Magnetum mala. Quum autem planam & campestrem incolant terram, equorum nutriendorum curæ in primis incumbunt, sicut Colophonij.

Phamis quidam princeps eorum erat, cuius filios comprehenderũt vt qui sacrilegium inter sacrificandum commisissent. Quod & Æsopo cõtigisse memorant. Nã & is tanquã sacrilegij reus necatus est, quum reperta fuisset in stragulis ipsius aurea phiala.

Μαγνήτων.

Οὗτοι δὲ ὑπερβολὴν ἀτυχημάτων πολλὰ ἐκακώθησαν, ὅθεν καὶ Ἀρχίλοχός φησι, κλαίω θαλασσῶν, οὐ τὰ Μαγνήτων κακὰ. ἱππόβοτοι δ' εἰσὶν, ὃν τρόπον καὶ οἱ Κολοφώνιοι, πεδιάδα χώραν ἔχοντες.

Φάμις ἄρχων ἦν, καὶ τούτου τοὺς υἱοὺς ὡς ἱεροσύλους συνέλαβον θύοντας. ὅ φασι, καὶ περὶ Αἴσωπον γενέσθαι. καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἐπὶ ἱεροσυλίᾳ διεφθάρη, φιάλης χρυσῆς φωραθείσης ἐν τοῖς στρώμασιν αὐτοῦ.

Athamanum.

In ea regione, quam Athamanes habitant, mulieres terram colunt, viri greges pascunt.

Ἀθαμάνων.

Ἐν τῇ Ἀθαμάνων χώρᾳ γεωργοῦσι μὲν αἱ γυναῖκες, νέμουσι δὲ οἱ ἄνδρες.

Cytheriorum.

Cytherij asso caseo vtuntur & ficubus. Est enim insula admodum fertilis, producens mel & vinum. Sunt præterea incolæ auari & industrij.

Κυθηρίων.

Κυθήριοι ὀπτῷ τυρῷ χρῶνται, καὶ σύκοις. φέρει γὰρ ἡ νῆσος πολλὰ, καὶ μέλι, καὶ οἶνον. φιλάργυροι δέ εἰσι, καὶ φιλόπονοι.

Ῥηγίνων.

Ῥήγιον ᾤκισαν Χαλκιδεῖς οἱ ἀπ' Εὐρίπου διὰ λιμὸν ἀναστάντες. παρέλαβον δὲ καὶ ἐκ Πελοποννήσου τοὺς Μεσσηνίους τοὺς ἐν Μακίστῳ τυχόντας διὰ τὴν ὕβριν τῶν Σπαρτιάδων παρθένων, καὶ συνῴκησαν πρῶτον περὶ τὸν Ἰοκάστου τάφον ἑνὸς τῶν Διόλου παίδων, ὃν φασιν ἀποθανεῖν πληγέντα ὑπὸ δράκοντος, καὶ χρησμὸν ἔλαβον ὅπου ἂν ἡ θήλεια τὸ ἄρρεν· καὶ ἰδόντες πρίνῳ περιπεφυκυῖαν ἄμπελον, τοῦτον εἶναι τὸν τόπον συνῆκαν. τὸ δὲ χωρίον ἐν ᾧ τὴν πόλιν ᾤκισαν, Ῥήγιον ἐκαλεῖτο ἀπό τινος ἐγχωρίου ἥρωος. πολιτείαν δὲ κατεστήσαντο ἀριστοκρατικήν. χίλιοι γὰρ πάντα διοικοῦσιν, αἱρετοὶ ἀπὸ τιμημάτων. νόμοις δὲ ἐχρῶντο τοῖς Χαρώνδου τοῦ Καταναίου. ἐτυράννησε δὲ αὐτῶν Ἀναξίλας Μεσσήνιος, καὶ νικήσας ὀλυμ-

Rheginorum.

Rhegium condiderũt Chalcidenses, qui ab Euripo fame compulsi migrarunt? Adiunxerunt autem sibi ex Peloponneso Messenios, in quos Macisti inciderunt ob violatas virgines Spartanas exulantes. Habitarãt autem simul, initio apud Iocasti sepulchrum, qui vnus filiorum Dioli erat, quem ferunt à Dracone læsum interiisse. Oraculum autem eis redditum fuerat, vt vbi fœmina virum *complectetur, ibi vrbem conderent*. Itaque videntes vitem enatam circa ilicẽ, hunc locum fortè sibi datum coniecerunt. Locus vbi vrbem condiderunt Rhegium dicebatur, ab Heroë quodã indigena ita nuncupatus. Rempublicam constituerunt Aristocraticam, electis ex censu mille, qui eam administrarent. Legibus vsi sunt, quarũ auctorem Charondã Catanæũ agnoscunt. Tyrannidẽ inter eos gessit Anaxilas Messenius, qui quũ in certa-

mine Olympico mulabus victor extitisset, Græcos conuiuio excepit. Vnde iocum in eum iactans quidam dixit: Et quid hic fecisset, si equis vicisset? Epinicium, *seu carmen victoriale*, cecinit ei Simonides, quod sic incipit, Saluete velocium equorum filiæ. Fuerunt autem præterea & alij apud Rheginos, qui principatum in Republica sibi vendicarunt.

πα ἡμιόνοις, εἱστίασε τοὺς Ἕλληνας, καί τις αὐτὸν ἐπεσκώψεν εἰπών, οὗτος τί ἂν ἐποίει νικήσας ἵπποις; ἐποίησε δὲ καὶ ἐπινίκιον Σιμωνίδης, χαίρετ' ἀελλοπόδων θυγατέρες ἵππων. ἦσαν δὲ καὶ ἄλλοι δυναστευτικοὶ παρὰ τοῖς Ῥηγίνοις.

Corcyræorum.

Corcyræi Diomedis opem implorarunt, qui Draconem apud eos exortum necauit. Illis præterea auxilio venit non exigua classe, appellens in Iapygiam contra Brundusios bellum gerentem, quo nomine honores ei publici decreti.

Κορκυραίων.

Κορκυραῖοι Διομήδην ἐπεκαλέσαντο, καὶ τὸν παρ' αὐτοῖς δράκοντα ἀπέκτεινεν. οἷς καὶ συνεμάχησε στόλῳ πολλῷ εἰς Ἰαπυγίαν ἐλθὼν πολεμοῦσαν πρὸς τοὺς Βρεντεσίους, καὶ τιμῶν ἔτυχεν.

Thracum.

Quilibet Thracũ tres quatuórve vxores ducunt, ac quidem etiam triginta, quib. tanquã ancillis vtuntur. Sicut autem vxores multæ sunt, ita & ordine quodam quasi per circulũ cum iis congrediuntur.

Θρᾳκῶν.

Γαμεῖ ἕκαστος τρεῖς καὶ τέσσαρας. εἰσὶ δὲ οἳ καὶ τριάκοντα καὶ ὡς θεραπαίναις χρῶνται, καὶ αἱ περιουσίας οἱ γάμοι, καὶ ἐν περιόδῳ συνεῖσιν αὐ-

τῶν, καὶ

τοῦ, καὶ λύει, καὶ διακονεῖ. καὶ πλεῖσται μετὰ τὴν χρῆσιν χαμαὶ κοιμῶνται. κἂν δυσχεραίνῃ τις, οἱ γονεῖς, ἀποδόντες ὃ ἔλαβον, ἀπεκομίσαντο τὴν θυγατέρα. τιμὴν γὰρ λαμβάνοντες συνάπτουσιν αὐτὰς, καὶ ἀποθανόντος τοῦ ἀνδρὸς ὥσπερ τἆλλα, οὕτω καὶ τὰς γυναῖκας κληρονομοῦσι.

Ea quæ marito potitur, lauat ei vestes & ministrat. Plurimæ earum, postquam eis mariti vsi, humi dormire cogũtur. Quòd si quæ indignè id ferat, poterant parentes refundere Pretiũ numeratum, ac domum reducere filiam. Pretio enim accepto iungũt eas matrimonio, mortuóque viro, sicut res aliæ, vxores defuncti hæreditate acquiruntur.

Μινωῶν.

Minoorum.

Μινώαν τὴν ἐν Σικελίᾳ, Μακάραν ἐκάλουν πρότερον. ἔπειτα Μίνως ἀκούων Δαίδαλον ἐνταῦθα μετὰ στόλου παραγενέσθαι, καὶ ἀναβὰς ἐπὶ τὸν Λύκον ποταμὸν τῆς πόλεως, ταύτης ἐκυρίευσε, καὶ νικήσας τοὺς βαρβάρους ἀφ' ἑαυτοῦ προσηγόρευσεν αὐτὴν νόμοις Κρητικοῖς θεὶς αὐτῇ.

Minoam Siciliæ vrbẽ, priùs Macaram, *ac si beatam dicat*, nuncuparunt. Minos autem, quũ intellexisset Dædalum, *se fugientem* eò classe appulisse, ascendens per Lycum fluuium vrbe potitus est. Victis itaque Barbaris ab se vrbi nomen imposuit, legésque Creticas seruare iussit.

Λοκρῶν.

Locrorum.

Ἐγένετο Λοκρὸς Ξενόκριτος τυφλὸς ἐκ γενε-

Xenocritus poëta, qui cæcus in lucem ex vte-

Locrensis fuit, vt item Erasippus. Apud eos moris non est lugere mortuos, sed quum efferunt eos læti conuiuium agitant. Nusquam apud eos mercatus sunt, vbi res commutare licet, sed quiuis agricola sua vendit.

Si quis conuictus furti esset, effodiebantur ei oculi. Contigit autem vt Zaleuci filius furti reus conuinceretur, cui quum Locrenses pœnam remitterent, non tulit id pater, sed sibi vnum, alterum filio voluit erui oculum.

Ptolemarchus, periurio se obstringens, Corinthiorum classem eu[a]sit, quem fabulantur idcirco noctu dormitantem à mustelis corrosum, vt tandem animum despondens sibi ipsi manus inferret.

Chalcidensium.

Chalcidenses præter alias vrbes, quidam eorũ etiam Cleonas in Atho monte condiderunt: videlicet qui Elymnio à muribus, (vt fabula eorum habet) pulsi sunt, quum non solùm alias e[r]utas res, sed & ferrum corroderent.

ὁ ποιητής, καὶ Ἐράσιππος. παρ' αὐτοῖς ὀδύρεσθαι οὐκ ἔστιν ἐπὶ τοῖς τελευτήσασιν. ἀλλ' ἐπειδὰν ἐκκομίσωσιν εὐωχοῦνται. καπηλεῖον οὐκ ἔστι μεταβολικὸν ἐν αὐτοῖς, ἀλλ' ὁ γεωργὸς πωλεῖ τὰ ἴδια.

Ἐὰν δὲ ἁλῷ τις κλέπτων, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεται. Ζαλεύκου υἱὸς ἑάλω, καὶ τῶν Λοκρῶν αὐτὸν ἀφιέντων, οὐχ ὑπέμεινεν, ἀλλὰ τὸν αὑτοῦ δὲ ἕνα, καὶ τοῦ υἱοῦ ἕνα ἐξεῖλεν.

Πολέμαρχος ἐπιορκήσας τὸν τῶν Κορινθίων ἀπέφυγε στόλον, καὶ μυθολογοῦσιν ὅτι καθεύδοι νύκτωρ τὰς γαλᾶς δάκνειν αὐτὸν, καὶ τέλος διαποροῦντα ἑαυτὸν ἄγξειν.

Χαλκιδέων.

Κατῴκησαν δὲ καὶ Κλεωνὰς Χαλκιδεῖς, οἱ ἐν τῷ Ἄθῳ ἐξαναστάντες, ἐξ Ἐλυμνίας, ὡς μὲν μυθολογοῦσιν, ὑπὸ μυῶν, οἳ τἆλλα κατήσθιον αὐτῶν, καὶ τὸν σίδηρον.

Νόμος δὲ ἦν Χαλκιδεῦσι μὴ ἄρξαι μηδὲ πρεσβεῦσαι νεώτερον ἐτῶν πεντήκοντα.

Lex autē apud Chalcidenses erat, ne magistratus vel legati munere fungeretur, qui annis quinquaginta minor esset.

Κεφαλλήνων.

Cephaleniorum.

Ἐν Κεφαλληνίᾳ Προμνήσου υἱὸς ἐκράτησε, καὶ χαλεπὸς ἦν, καὶ ἑορτὰς πλέον δυοῖν οὐκ ἐπέτρεπεν, οὐδ' ἐν πόλει διαιτᾶσθαι πλέον ἡμερῶν δέκα τοῦ μηνός, τάς τε κόρας πρὸ τοῦ γαμίσκεσθαι αὐτὸς ἐγίνωσκεν. Ἀντήνωρ δὲ λαβὼν ξιφίδιον, καὶ γυναικείαν ἐσθῆτα ἐνδυσάμενος εἰς τὴν κοίτην ἀπέκτεινε, καὶ ὁ δῆμος αὐτὸν ἐτίμησε καὶ ἡγεμόνα κατέστησε καὶ ἡ κόρη ὑφ' ἧς αὐτὸς εἰσῄει, ἐπικλίνεσθαι ἐγένετο. μαρτυρεῖ δὲ καὶ ἐκ Τυρρηνίας Ὅμηρος παραβαλεῖν εἰς Κεφαλληνίαν, καὶ Ἰθάκην, ὅτε δὴ ὀφθαλμοὺς λέγεται διαφθαρῆναι νοσήσας.

In Cephalenia filius Promnesi regnauit, homo immitis & asper, qui ciuibus suis non nisi duo concessit festa, neque in vrbe degere, nisi ad dies decem in mense. Puellas antequam nuptum darentur, ipse cognouit. Antenor autem quidam sumto gladio vestem induit muliebrem, atq; ita in lecto eum necauit. Quamobrem id honoris consequutus, vt principe eum crearent. Quin & puella, cuius ille sumpta veste ad tyrannū ingressus, suis honoribus affecta est. Testatur etiam Homerus se ex Tyrrhenia in Cephaleniam & Ithacam traiecisse, quum morbo correptus oculos amisisset.

Rhodus.

Rhodon insulam perhibent antiquitus in mari delituisse: postea arefactam emersisse. Dicta autem initio Ophiusa, *quasi serpentina*, ob multitudinem serpentum, qui in ea exorti erant.

Ephesus.

Ephesum dictã aiunt à nomine cuiusdã Amazonum. Alij dictam volunt à verbo Ἐφεῖναι, quod sonat permittere vel concedere, eò quod Hercules Amazonibus hanc regionem à Mycale *promontorio* Pitanen vsque concesserit.

Phocea.

Phoceam sunt qui à Phoco principe nuncupatam sentiunt: sunt itẽ qui à Phoca marina dictã volunt, quam in siccum egressam viderunt *primi habitatores*.

Croton.

Crotonem initio condidit Croton quidam.

Ῥόδος.

Ῥόδον τὴν νῆσον τὸ παλαιὸν κεκρύφθαι λέγουσιν ὑπὸ τῆς θαλάσσης, ἀναφανῆναι δὲ ὕστερον ξηραν, θεῖσαν ἐκαλεῖτο δὲ Ὀφιοῦσα, διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐνόντων ὄφεων.

Ἔφεσος.

Ἔφεσον κληθῆναί φασιν ἀπὸ μιᾶς τῶν Ἀμαζόνων. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ τὸν Ἡρακλέα ταῖς Ἀμαζόσιν ἐφεῖναι τὰ ἀπὸ Μυκάλης ἕως Πιτάνης.

Φώκαια.

Φώκαιαν οἱ μὲν ἀπὸ Φώκου ἡγεμόνος ὀνομάσαι, οἱ δὲ ὅτι φώκην εἰς τὸ ξηρὸν εἶδον ἐκβαίνουσαν.

Κρότων.

Κρότωνα ἐξ ἀρχῆς Κρότων ᾤκισεν.

Ανερ-

Ἀκραγαντίνων. | *Agrigentinorum.*

Ἀκραγαντίνων Φάλαρις ἐτυράννησε, παρανομίᾳ πάντας ὑπερβάλλων. οὐ γὰρ μόνον ἐφόνευε πολλοὺς, ἀλλὰ καὶ τιμωρίαις παρανόμοις ἐχρήσατο, καὶ τοὺς μὲν εἰς λέβητας ζέοντας, τοὺς δὲ εἰς τοὺς κρατῆρας τοῦ πυρὸς ἀπέστελλε, τοὺς δὲ καὶ εἰς χαλκοῦν ταῦρον ἐμβαλὼν κατέκαιεν. ὕστερον ὁ δῆμος ἐτιμωρήσατο, ἐνέπρησε δὲ καὶ τὴν μητέρα, καὶ τοὺς φίλους. μεθ' ὃν Ἀλκμάνης παρέλαβε τὰ πράγματα, καὶ μετὰ τοῦτον Ἄλκανδρος προέστη ἀνὴρ ἐπιεικὴς, καὶ εὐθένησαν οὕτως ὡς περιπόρφυρα ἔχειν ἱμάτια.

Κέφαλον μαντευομένῳ περὶ παίδων ὁ θεὸς εἶπεν, ᾧ ἂν ἐντύχῃ πρώτῳ συγγενέσθαι. τῷ δὲ περιτυχεῖν Ἄρκον, καὶ πλησιάσαντα γενέσθαι γυναῖκα, ἐξ ἧς τὸν Ἀρκείσιον φερο-

Phalaris apud Agrigẽtinos tyrannidem inuasit, qui immanitate omnes superauit. Nam non solùm è medio multos sustulit, sed & exquisitis crudelibúsque suppliciis vsus est. Quosdam enim in lebetes feruentes, alios in crateras ignis iniecit, alios denique in Taurũ æneum inclusos necauit. Tandem verò populo iustas pœnas dedit. Præterea matrem quoque & amicos quosdam cremauit. Post eum Rempublicam administrauit Alcmanes, cui succedens Alcander, insigni æquitate præditus vir, Agrigentinis præfuit. Quo gubernante ita creuerũt ipsorum opes & potentia, vt vestes ferrent purpura vndique prætextas.

Cephalus quum Oraculum de liberorum procreatione consuleret, responsum à Deo retulit, vt in quam primũ incidisset, ei se misceret. Itaque quum primùm Arco obuiam factus esset, ei congressus, sustulit fœmellam. A cuius

nomine ferunt Arcisium dictum.

νόμως ὠνομάσθαι λέγεται.

Ithacorum.

Portitor quidam nomine Parias latrones transuexit, senémque captiuum, & picem. Hortante autem sene isto emit Parias à latronibus picem. Erat enim in pice aurum occultatum. Itaque eo ditatus sacrifi asse fertur Seni bouem. Vnde prouerbium natum: Nemo præter Pariam benefactori suo bouem vnquam immolauit.

Ἰθακησίων.

Πορθμεὺς Παρίας ὄνομα λῃστὰς διεπόρθμευσε, πρεσβύτην αἰχμάλωτον, καὶ πίτταν. καὶ ὠνεῖται ταύτα παρὰ τῶν λῃστῶν, δεηθέντος τοῦ πρεσβύτου. ἦν δὲ ἐν τῇ πίττῃ κεκρυμμένον χρυσίον. πλουτήσας οὖν, θῦσαι λέγεται τῷ πρεσβύτῃ βοῦν. διὸ καὶ εἰς παροιμίαν ἦλθεν, οὐδεὶς πώποτε εὐεργέτης βοῦν ἔθυσε, ἀλλ' ἢ Παρίας.

Aphytæorum.

Iustè & modestè viuunt Aphytæi, nec attingunt aliena, etsi ianua omnium aperta. Aiunt peregrinum quendam vinum apud ipsos emtũ non auexisse, quod nauigatio accelerãda ipsi instaret. Relicto igitur in abitu vino, quum id nemini commendasset, alteris reuersus nundinis reperit illud intactum.

Ἀφυταίων.

Δικαίως καὶ σωφρόνως βιοῦσι καὶ ἀλλοτρίου οὐ θιγγάνουσιν ἀνεῳγμένων τῶν θυρῶν. φασὶ δέ ποτε ξένον πριάμενον, οἶνον μὴ ἀναλαβεῖν, ἐπείξαντος αὐτὸν τοῦ πλοῦ· καταλιπεῖν δ' αὐτὸν ἐν τῇ ἀποστάσει οὐδένι παραδόντα, ὕστερον δὲ κατ' ἄλλην ἐμπορίαν ἥκοντα, εὑρεῖν τοῦτον ἄθικτον.

Ἰασίων.

Ἰασίων.	*Iasensium.*
Τούτοις οὐκ ἐξῆν ἐν γάμοις πλείοις ἑστιᾶν δέκα, καὶ γυναικῶν ἴσων, οὐδὲ γάμον ποιεῖν πλεῖον ἡμερῶν δύο. ἐπεσκόπουν δὲ καὶ τοὺς ὀρφανοὺς ὅπως παιδεύονται, καὶ τὰς οὐσίας αὐτοῖς ἀπεδίδοσαν εἴκοσι ἐτῶν γινομένοις.	Hisce non licebat ad nuptias inuitare plures quàm decem viros, totidémque fœminas: neque nuptiarum solemnitatē vltra biduum extrahere. Aduertebant diligenter, quo orphani honestè educarentur, quibus patrimonium in manus tradebant, simulatque vigesimum ætatis annum attigissent.
Ἴκαρος.	*Icarus.*
Ἴκαρος ἡ νῆσος Ἰχθυοῦσα ἐκαλεῖτο διὰ τὸ κάλλος τῶν ἐν αὐτῇ γινομένων ἰχθύων, πρὸς ἣν Ἴκαρος προσέβαλεν, ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα ἔσχεν. ὁ δὲ μῦθος πτερωθεὶς (?) αὐτὸν ἀπὸ Κρήτης φησὶν ἐλθεῖν. οἱ δὲ ἀποδράντα μετὰ τοῦ πατρὸς ἐπὶ τριήρων, διὰ τὸ δεῖξαι τὴν εἰς Λαβύρινθον εἴσοδον τῷ Θησεῖ.	Icarus insula antiquitus Ichthyusa dicebatur, quòd pisces pulcerrimos gigneret. Ad hanc Icarus appulit, vnde ab eo nomen accepit. In fabulis est, alis illū ex Creta huc delatum venisse. Alij narrant illum fugientē triremibus cum patre huc accessisse, eò quòd Theseo indicasset ingressum in Labyrinthum.
Ἄργιλος.	*Argilus.*
Ἄργιλον τὸν μῦν καλοῦσι Θρᾷκες. οὗ ὀφθέντος, πόλιν κατὰ χρησμὸν ἔκτισαν, καὶ Ἄργιλον ὠνόμασαν.	Thraces murem Argilum vocant. Itaq; quòd viso mure, vrbem ex oraculi monitu condidissent, Argilum eam dixerunt.

Thespiensium.

Apud Thespienses dedecuserat artem discere, vel circa agros colendos occupari. Quamobrem plerique eorum egeni erant, & Thebanis parcè degentibus multa debebant.

Θεσπιέων.

Παρὰ Θεσπιεῦσιν αἰσχρὸν ἦν τέχνην μαθεῖν, καὶ περὶ γεωργίαν διατρίβειν, καὶ διὰ τοῦτο πένητες οἱ πλείους ἦσαν, καὶ Θηβαίοις οὖσι φειδωλοῖς πολλὰ ὤφειλον.

FINIS.

ΤΕΛΟΣ.

RERUM

RERVM ET VERBORVM in Æliano & Heraclide memorabilium index.

in Academia ridere cur non licuerit 121
Achilles iram quomodo represserit 398. eius adiutor quis 306
Achiui de Ioue mutato quid senserint 11
Achiui vini quæ proprietas 352
Adiutorum variorum exempla 306
Adolescentis responsio, interrogati quid didicisset 245
Adulter comprehensus in Creta 296
Ægyptij tormentorum patientes 196. iura à quo didicerint 405
Ægisthus nutritus à capra 318. eius parẽtes eo.
Ægium 11
Æneæ pietas 139
Æschines 212
Æschylus damnatus 171
Æsopus quando floruit 430
Ætna 212
Agamemnonis quis fuerit adiutor 306
Agatho poëta 57
Agatho Euripidi amatus 59
Agathoclis caluities 269
Agesilaus 195.264
Aglais tibicina 21. eius cantus eod. coma eod. voracitas eod. pater eod.
Agathonis tragœdia 390
Agrigentinorum luxus 309
Alalcomeneis Minerua 331
Alcetas 75
Alcibiades 270
Alcithoë 125
Alomanes 129
Alexander III. nuptias quãdo celebrarit 208. notatur ab Olympiade 269. quorum virtuti fuerit offensus 299. vinosus 76. 307. nutritus à vulpe 318. iacet inhumatus

336. in tyrãnum quomodo elatus 223. à quo sepultus 338. eius litteræ 20.34. in Phocionem amicitia & magnificentia 20. inepta de pictura sentẽtia 34. mors 336. ambitio 56. fames 314. celeritas 253. deliciæ 222
Alexandri Pheræensium tyrãni crudelitas 409
Amasis 77
Amaurus regnat in insula Tenedo 426
Amœbeæ modestia 118
Amor 89. eius ratio 94. ministri 91
Amores ridiculi & absurdi 248
Anacharsis 76.164
Anacreon 224. Polycrati cur adamatus ibid.
Anagogia 11
Anapus 69
Anatum pulli 253
Anaxagoras 87. Clazomenius non risit 213. eius epitaphium 219
Anaxarchus ridens Alexandrum 247
Anaxilas 22
Anniceris eques bon9 63
Anima 93
Annonis ambitio 403
Annus magnus
Amorgiorum resp
Antagoræ conuicia
Antenor Troian adiutor
Antigonus 88.240 quo vsus adiuto eius mansuetud
Antalcidas munus missum cur rep derit
Antisthenis arrogãt
Apelles 34. repreh Alexandrum 34. amores 312. de pisto sententia
Aphytensium resp.
Apollo 15. eius sent de Hercule
Apollodorus 11. ei silium de ornat Socratem eod. in ex vino
Apolloniatarum v tus 357. eorum v regio
Araneæ tela in te Cereris
Arcadum cibus
Arcado
Arcadici vini propr 351
Archedicæ amor
Archelaus 5
Architæ apophth.

eius modestia 394
Archilochus seipsum redarguit 258
Argilus 444
Argiui vinosi 96. taxati in comœdiis ibid.
Arginorum cibus 123
Aristander Telmis. 336
Aristides morsus à mustela 382. eius luctus eod. mors eod.
Aristippe 125
Aristippus 237. eius de hilaritate sententia 383
Aristomache Polycrati cõiugata matrimonij ius violat 323
Aristophanes 14. nugator 46. eius nomẽ cur ampliatum 49
Aristoteles iratum Alexandrũ quomodo sedarit 328. de cygno 8. eius dissidiũ à Platone 105. erga honores quomodo affectus 380. cur reliquerit Athenas 121. eius ingratitudo 142. morbus 238
Aristoxenus à risu abhorruit 214
Artaxerxes 26. 250. eius de Rhacoce sentẽtia 30
Asopus 69
Aspasia 286. munerum contemptrix 280. cõsolatur Artaxerxen 290. à Cyro amata 284. 296. eius venustas 279 educatio 278. frugalitas in vestitu 282. prudentia 280. somnus 279. insomnium 277. patria ibi. parẽtes ibid. morbus 278. visio 279. luctus 278
Assyriorũ mores 132. 139
Astrologi apud veteres 255
Astydemeia 19
Atalanta 339. ab vrsa lactata 340. in Parthenio monte collocata 339. à quibus sic dicta 340. à patre cur exposita 339. à pastorib. ablata 340. eius vestitus 342. forma eod. lectus eod. spelunca 341
Athamanorum respublica 436
Athenis quæ primò inuenta 122
Atheniẽses scorto similes 328. de Euripide malè iudicarunt 41. eorum superstitio 169. lex de certamine gallinaceorum 94. pœna in Socratem 12. decreta 42.

factum in Æginetas 42. iudicium in Socratem 40. cibus 123. in Mytyleneos crudelitas 42
Athletæ Crotoniatæ mors misera 244
Athos 11. quales habeat columbas ibid.
Attica lex de sepultura corporum 558
Atticarum mulierum deliciæ 14. Augeas 19
Auxiliator infelix 128
B
Bacchanaliorũ festũ 49
Bacchiades 14
Bacchi cognomina 124. comites 123
Bacides tres 313
Barbarorum inscitia 207
Barbarorum an aliquis impius 66
Barbarorũ periuria 381
Bellorum apud antiquos initia 328
Beli monumentum 349
Beneficentia donum Dei 332
Beneficentiæ exẽpla 256
Beneficiorum olim qui memores 135
Beabicarum mores 133
Bestius quis 425
Bibliorum qui mores 133
Bouis mactatio apud Athenienses 205
Brasidas 325
Bruta à vino quomodo abhorreant 74
Buphoniorum festum apud Athenienses 205
Byzantiorum vinolentia 95
C
Cæsar Aristonis ianuam cur frequentarit 101. eius in administranda repub. cura ibid.
Calamodrus vorax 22
Calanus 75 eius mors violenta 163
Calceamẽta Romanarũ mulierum 194
Callicrates Lacedæmonius 18
Calumnia populi 89
Callimachus de columbis 10
Cambetis voracitas 21
Cãcri marini cõtra hyoscyamum remedium 5
Canes Ægyptij cur furtim bibant 4
Cantibaris vorax 21
Canum Ægyptiorũ prudentia 3
Capræ Cretenses 6
Caprarum Cretensium contra sagittas remedium

dium quale 6
Carmanorum cibus 123
Carromes 29
Caucones 19
Celaena 142
Celtae pericula cur non fugiant 304. eorum audaciae ibi.
Ceorum lex 122. senes quare seipsos interficiant ibi.
Cercidae cupiditas moriendi vnde 360
Cereris delubrum 331. simulacrum in Sicilia 22
Ceruorum physica curatio 370
Ceus senex 109
Chaeronensis belli initiũ 328
Chalcidensium resp 407
Charidemus 75
Charidae voracitas 22
Charippi voracitas ib.
Chariton 34. eius & Melanippi amor ibi.
Charõ Lampsacenus 10
Chium vinum 310. vnde dictum eod.
Choaspi aqua 316
Choenix panis mẽsura 21
Cicero quo vsus auxiliatio 307
Cimonis equi 244
Cineas medicus 311. eius in Pyrrhum insidia 312
Ctesias 194
Citharoedus à Sybaritis occisus 126
Clazomenij 52
Cleomenis dol9 293. eius sentẽtia de Homero 366
Cleon 42. in dramate positus 47
Cleonymi voracitas 22
Clinias iram quomodo represserit 397
Clisthenes 363
Clitomachi continentia (118
Cnis 69
Concilio stupidus 357
Coenae opiparae 55
Colchorũ ritus qui 153
Colũbae annuatim quoties pariant 9
Columbae candidae 11. ouis vt incubant 9
Columbae vbi Veneris comites 11
Columbarũ qualis coitus 9. earum coitus deficiente masculo ibid.
Columbarum Aegyptiacarum partus 10. earũ osculandi mos ibi. & oua ex coitu foemellarum ib. partus qualis ib. earum pullos masculus cur foueat ibi.
Colophonij 14

Conon 43
Continentes 118
Coorum respub. 428
Corcyrensium resp. 438
Corinthij vinosi 96
Corinthiorum luxus 14. & resp. 425
Corœbus stolidus 377
Corporum certamē vbi primò inuentum 122
Coum vinum 310
Craterus 222
Cratetis magnificētia 89
Creta 92
Cretenses capræ 6
Cretenses iusti 59
Cretenses periti sagittādi 6. eorū lex de disciplinis 43 resp. 422
Creticum vinum 310
Critias 49
Crito 12. eius consilium de fuga Socratis 40
Ctesias verax 22
Cyana fons 69
Cydoniates 325
Cygni cantandi studiosi 9. iracundi eod. seipsos perimunt eod. eorum cantus quando suauissimus eod. cum aquilis bellum eod. proles eo. volandi peritia & vis eod.
Cyrenensium luxus & respub.
Cymensium qu pub.
Cyrus fluuius 26 qua
Cyrus à cane e 318. eius pharet rus

D

Daiphantus
Daphnis
Dardanensiū m
Daricus
Darius ab Ale quando victus
Deambulatio L moniis prohib
Deceleia
Delus 11. eius nau
Delphicū oracul
Demades belli d cur punitus
Demaratus
Demetrij & Ti comparatio
Demetrij imp 300. & incont 228. item luxu
Demochares
Democriti paren
Democritei quo iutore
Demosthenes ad nem in caupo ire noluerit

Demosthenes illustris 212
Demosthenis leuitas 235
Diagoras Melius 60
Dictamus 6
Dij poliorum festũ apud Athenienses 205
Diogenes mendicãs 117. canis à Platone cur dictus 405. quomodo inops factus 64. eius de Megarensib. dictũ 329. dictum in Dioxippum 331. dicterium in Diotimum 64. morbus 257. audiendi sitis 261. mors 214. seruus a canibus discerptus 366
Dion missus in exilium 322. recepit vxorem quæ matrimonij ius violarat 323
Dion non turbatus ob mortem filij 86
Dionysius Siculus 274 vno die bigamus 353. eius dictum 42. fœda libido 227. mors eod. paupertas eod. pingue do 231. sacrilegium 15. voracitas 231
Dionysio monarchiam portenderit 322
Diotimus 75
Dioxippus pugil 331. eius affectus in mulierem ib. mors 266
Dirce fons sanguine impletus 330
Donorũ contẽptores 271
Dorophorica 18
Draco à puero educatus 379
Draconis leges 211
Dulce vinum Græcis cur dictum 310
Dysmenidæ 89

E

Ebriosorum exempla 75
Echecrates sophista 21
Electra 157
Elega 124
Eleorum respub. 426
Empedoclis vestitus 3.1
Epaminondas 291. 375 munerũ contemptor 272. eius dictum 408. inopia 162
Ephesus 442
Ephialtes 82. 418. munera contempsit 275
Ephororum subsellia fuligine aspersa 52
Epicharmus de senectute 70
Epicuri fœlicitas 145
Epicurei à quib. expulsi 231
Epizephyrij Locri 72
Equus Apelli cur laudatus præ Alexandro 34

Erafinus 69
Ergana dea 2
Eryce quis locus 11
Erycinorum sacrificia ib.
Erymanthius 69
Erysichthon asinus, vorax, Myrmidonis filius 22
Eubatæ continentia 252
Eubulæ templum 308
Euripides inebriatus 255
Eurotas 69
Eurudamas suos dentes cur absorbuerit 264
Eurydices mors 371
Euthymus 218
Exenetus Agrigétinus 41
F
Febris templú & ara 296
Fœlicitas vera quæ 43
Fœminæ amentes 124. nudæ ibi visæ ibi.
Formicæ sensum an habeant, & quá laboriosæ in victu parando 7
Fortuna varia 139
G
Galaton pictor Homeri 361
Galetes cur adamatus 23
Gallorum gallinaceorú certamen quãdo cœpit 64
Gelon Syracusius in somnio territus, exclamás, à cane excitatu[s]
lutus me[tu]
Gelonis insidiator[e]
Glauco
Gnathæna confut[...] quacem
Gorgius 17. eius pa[...]
Gorgiæ imprudent[...]
Gorgiæ obitus
Gorgiæ vestitus
Græci vinum ole[...] scebant
Græcorum optim[...] perrimi
Græcorũ varia vin[...]
Græcis quæ dies auspicata
Græcorũ misericor[...]
H
Harmatodij for[...] 175
Hectoris adiutor 345
Hedera sylvestris c[...] phalangiorum sus remedium 6[...]
Helena à Zeuxide
Heraclidis pugilis [...] sitas
Hercules citharan[...] sans 119
Herculis cognom[...]
Herculis columnæ
Herculis in hostes[...] gnitas

Hermodica 432
Hieronis liberalitas 220. in fratres amor 221 quis auxiliator 306
Himeræus Athenod. 21
Hipparchus amauit Homerum 204
Hipparchi mors 271
Hipparchi sapientia 203 studium erga doctos ib.
Hippiæ vestitus 311
Hippomachus tibicē 387
Hippomachus pugil vulgi plausum nō probat percutiēdo laudatum discipulum 39
Hippomiges quis 234
Hipponici ambitio 392
Hirundo peruigil 301
Homerus poëtarum primus 233. eius de insepultis locus 308. poësis 356
Homeri poësim in Græciā quis portarit 356. in ordinem quis digesserit ib.
Homeri simulacrum & templum 361
Hyacinthus 341
Hylæus 345
Hyoscyamus 5

I

Iasensium respub. 445
Iada nō gustant vinū 72
Icarus 445
Ichus 268
Illyrii vinosi 96
Imagines fluuiorum 68
Imaginis Theonis explicatio 80
India quales habeat columbas 10
Indicæ mulieres pœnarum patientes 198
Indi Homero delectati 313
Indorum cibus 123. & mores 132
Ingenuitas morum 241
Iniuriæ exempla 173
Interitꝰ rerū & mūdi 211
Iolais 291
Ioniæ ciuitates 206
Isas puer 176
Ismenias quomodo adorarit regem Persarum 16.17.18
Ismenius fons 330
Isocrates de Atheniensibus 327
Italia 234
Ithacensium respub. 444
Iudiciorum locus Athenis 368
Iupiter in columbam 11

L

Lacedæmonij iusti 59. laboris studiosi 38. valetudinis ib.

Erasinus. 69
Ergana dea 2
Eryce quis locus 11
Erycinorum sacrificia ib.
Erymanthius 69
Erysichthon asinus, vorax, Myrmidonis filius 22
Eubatæ continentia 252
Eubulæ templum 308
Euripides inebriatus 255
Eurotas 69
Euridamas suos dentes cur absorbuerit 264
Eurydices mors 371
Euthymus 218
Exęnetus Agrigétinus 41
F
Febris téplũ & ara 296
Fœlicitas vera quæ 43
Fœminæ amentes 124. nudæ ibi visæ ibi.
Formicæ sensum an habeant, & quã laboriosæ in victu parando 7
Fortuna varia 139
G
Galaton pictor Homeri 361
Galetes cur adamatus 23
Gallorum gallinaceorũ certamen quãdo cœpit 64
Gelon Syracusius in somnio territus, exclamãs, à cane excitatus & solutus metu 8
Gelonis insidiatores 371
Glauco 18
Gnathæna confutat loquacem 297
Gorgias 17. eius pater ib.
Gorgiæ imprudentia ibi.
Gorgiæ obitus 71
Gorgiæ vestitus 311
Græci vinum oleo miscebant 311
Græcorum optimi pauperrimi 79
Græcorũ varia vina 310
Græcis quæ dies fuerit auspicata 61
Gręcorũ misericordia 110
H
Harmasodij fortitudo 175
Hectoris adiutor quis 345
Hedera sylvestris contra phalangiorum morsus remedium 6. (144
Helena à Zeuxide picta
Heraclidis pugilis ebriositas 307
Hercules citharam pulsans 119 668
Herculis cognominatio
Herculis columnæ 161
Herculis in hostes benignitas 307

Hermodica 432
Hieronis liberalitas 220.
in fratres amor 221
quis auxiliater 306
Himeræus Athenod. 21
Hipparchus amauit Homerum 204
Hipparchi mors 271
Hipparchi sapientia 203
studium erga doctos ib.
Hippiæ vestitus 311
Hippomachus tibicẽ 387
Hippomachus pugil vulgi plausum nõ probat percutiẽdo laudatum discipulum 39
Hippomiges quis 234
Hipponici ambitio 392
Hirundo peruigil 301
Homerus poëtarum primus 233. eius de insepultis locus 308. poësis 356
Homeri poësim in Græciã quis portarit 356. in ordinem quis digesserit ib.
Homeri simulacrum & templum 361
Hyacinthus 341
Hylæus 345
Hyoscyamus 5

I

Iasensium respub. 445
Iada nõ gustant vinũ 72
Icarus 445
Ichus 268
Illyrii vinosi 96
Imagines fluuiorum 68
Imaginis Theonis explicatio 80
India quales habeat columbas 10
Indicæ mulieres pœnarum patientes 198
Indi Homero delectati 313
Indorum cibus 123. & mores 132
Ingenuitas morum 241
Iniuriæ exempla 173
Interit⁹ rerũ & mũdi 211
Iolais 291
Ioniæ ciuitates 206
Isas puer 176
Ismenias quomodo adorarit regem Persarum 16.17.18
Ismenius fons 330
Isocrates de Atheniensibus 327
Italia 234
Ithacensium respub. 444
Iudiciorum locus Athenis 368
Iupiter in columbam 11

L

Lacedæmonij iusti 39. laboris studiosi 38. valetudinis ib.

Lacedæmoniorum amatores 92. exercitia 325 fœminæ 302.421. lex amatoria 94. respublica 419. ruditas 325
Lacidas 76
Laconica lex de corporũ colore 384
Lais 292
Lais Axine 406
Lamia 353
Laodocus 134
Lasus 313
Laudis mediocritas quomodo seruanda 34
Leges propriæ quib. nocuerint 362
Leæna robustissimũ animal apud Græcos 315
Leocorium templũ 308
Leonibus ægrotantibus quid medeatur 6
Leonidas 113
Leonatus 222
Aesc 308
Lepreas Herculi inimicus 18. eius mors 19
Lepreatarum resp. 433
Lesbium vinum 310
Leucanorum qui mores respub. 435
Leucippe 125
Leucothea 15
Lex de vini abstinẽtia 72
Libyci honorificẽ sepeliunt interfectos à bestiis 329. eorum funebres hymni eod.
Linus 120
Liuiæ à columbis an diuersæ Aristoteli 16
Locri iusti 59
Locrensium in Dionysij familiam factum 227
Loceorum respub. 439
Luculli adiutor quis 307
Luscinia an insomnis 301
Lycurgus Lacedæmonius 361. eius iustitiæ studiũ eod. vxor punita eod.
Lycurgo cur erutus oculus 361. eius mors 362
Lyciorum respub. 433
Lydorum mores 133
Lyra Paridis 247
Lysander 108.270.332. Lacedæmonios quomodo peccare fecerit 402

M

Macareus sacrificulus 346. à diis cur punitus 348. eius impietas 347
Magnetum acies contra Ephesios 412
Magnetum mala in prouerbium 436
Magorum Persicorum sapientia 63
Maiorum virtus minores an exaltet 406

Ma-

Mali: post mortem an quieti 138
Mantinenses iusti 59
Mardus Rhacoces 29
Mas Hippomiges 234
Massaliotica lex 72
Matrimonia in lapicidinis contracta 320
Medea proprios liberos an occiderit 172
Medicinæ olim qui studiosi 238
Medicorum in Aspasiam crudelitas 278
Medon quis 206
Megabyzus 33
Melanippus 34
Melitti macies 254
Menecrates medicus Iouē se appellat 325. eius epistola ad Philippũ, & superbia 326
Menelaus venator 222
Meton seipsum liberat expeditione 354
Metopas 69
Midias 101. infans 321
Midæ formicæ importãt in os frumentũ eod.
Miletij 73
Milo elatus ob robur 60. quomodo fortis 61. 303. eius robur in tenendo malo 61
Miltiades Cherronesi cõditor 313
Miltiadę tres eod.
Mimnermus eod.
Mineruæ simulacrum combustum spontanea flamma 331
Minorum resp. 439
Mises 28. eius donum ad Artaxerxem 28
Mithridates vorax 22
Mnemon 26
Modesti 118
Mœchus ereptus ex vinculis 270
Mœotarum cibus 125
Molossorum respublica 414
Monetam qui primò excuderint 295
Mulier prægnans capitis damnata 170
Mulieres luxuriosæ 13
Mulieres Indicæ 198
Mulierum luxuriosarum ruina 13
Mures vaticinãdi an periti 7. astuti ib.
Musæ inermes cur pingantur 291
Mycalas 62
Mycerinus 77
Myrmecides Milesius 15. eiusdem & Callicratis quadrigæ ib.
Mysteriorum festum 362

N

Nauclidis pinguedo 346
Neleus qui 206
Niciæ diligentia in sua arte 118
Nicippus 23
Nicodorus pugil 60. legislator factus ib.
Nicomachides 63
Nicostratus 133. eiusdem cum Laodoco dissidiũ 134
Niobes filij quot 113
Nisæus 75

O

Obscurorũ quorũdã nobilitatorum exépla 318
Ochus 53
Oenycinus 217
Olympiadis luctus 367
Olympus 83
Onchesti palus 330
Oreebantij carmina 268
Onicadmus pugil 267
Orrhopheres 78
Ossa 83
Ouis peperit leonem in pascuis Nicippi 23

P

Pallantium collis 296
Pamphaës donum 157
Panaresi macies 255
Pancasta concubina Alexandri 312
Pariorum respub. 428
Parrhasius picto[r]
Parsimoniæ exem[pla]
Parthenius mon[s]
Patres à filiis oc[cidi] iustum
Pausanias Ceran[eus]
Pausaniæ amor[e] mors
Peculatores apud 262
Pelias nutritus [à] 318. eius paren[tes]
Pelopidas mune[rum con]temptor
Peloponnesiaci [...]tium
Peneus
Peparethiorum [...]
Perdiccas 222. [...] dacter leænæ [...] 316
Perdicum propr[ietas]
Periandri duo
Pericles 143. ei[us ...]rum morte n[...]mitas
Peripatetici de a[...]
Persę Melophori [...]cti 223. quãdo [...] eorũ cibus 12[...] lex de ferẽdis [...]bus 24. eorũ [...] mero delecta[...] ges legatis [...] dederint mu[...]

subiugatio 354. triremes vbi perierint 11
Persica stola 28
Persici belli initiũ quod 328
Phædon 12
Phalanges 2. textoriam artem ignorant ib. eorum cibus ib. tela ib.
Phalangium 6. cruciat eosnos ib.
Phalangiorum morsus lethalis 6
Phaonis formositas 303
Phasianorum resp. 434
Pheido 432
Pherecydes confectus à pedunculis 430. cur punitus 158
Pherenice 251
Pheretime 424
Philetas plumbũ in calceis cur habuerit 233. eius macies 233.234
Philippus cur clarissimorũ liberos famulos habuerit 414. illudit Menecrati 326. eius cõtinentia 214. dicterium ibi. epistola ad Menecraté 326. victoria 214
Philosophi qui militarũt 196
Philosophia ab administratione reip. an aliena 97
Philoxenus helluo 256
Phocea 442
Phocion 53.324.375. Alexã drum quomodo remunerauit 20. cõiicitur in carceré 324. eius humanitas ib. & in patriã beneuolentia ibi. præcepta vltima ibi.
Phorbas 18
Phryne lupa 244
Phrynichus 90. in lucem cur electus eod. eius metus 359
Phthia 11. Ioui adamata ibid.
Pictores veterum ignari 257
Pigritiæ exempla 260
Pindarus tyrannus 114
Pindarus à Corinna quo modo superatus 359. ab apibus alitus 321. eius domus ab Alexandro honorata 352
Pingendi ars 209
Pisandri voracitas 22
Pisces à polypodibus vt capiantur 1
Pisistratus 215.216.418. erga ciues qualis 210
Pityrei voracitas 21
Pittacus de fortuna 357
Placẽta Socrati missa 275

Platanus à Xerxe quomodo amata 51
Plato 66.265. à Timotheo laudatus 55. apes in ore eius mellificát 321. eius contempta vita 229. paupertas 22. & gloria 78. humilitas 141. in Agrigentinos apophthegma 309. pater ib.
Pœnæ in seruos exemplum 393
Poliarchi deliciæ 205
Polium vinum 310
Polycleti simulacra 386
Polycratis auxiliarij 306 eiusdem diligétia 224
Polydorus stupidus 357
Polygnotus 134
Polypodes 1. eorũ insidię quales eo. & robur eo.
Pompeius Cratippi ianuam cur frequétarit 201. eius in administrá da repub. sedulitas eo.
Posidippus 21
Pramnium vinum 310. Cereri sacrum eod.
Praxithea 308
Prodigalitatem quid sequatur 381
Præti filię amentes 124
Protagoras 18
Proteæ crapula 307. eiusdem educatio ibi.
Protogenes pictor 317. septénio pingit Ialysũ ib.
Prouerbiũ de Phrynico 359
Proxenus 306
Ptolem. munificétia 355
Ptolemæus Tryphõ 403
Puerorum qui primi amatores 351
Pythagoræ de veritate sententia 332. eiusdem mirabiles opiniones 149. vestitus 311
Pythagorici à quo adiuti 306
Pythagoras Apollo hyperboreꝰ cognominatꝰ 354
Pytheas orator 401

Q

Quadrigæ sub muscam absconsæ 13

R

Ranæ Ægyptiæ 3. earum caliditas 3. earũdé cũ hydro concertatio ib.
Regis officiũ quod 388
Rerumpub. amatorum exempla 399
Regnũ nobilis seruitꝰ 59
Rhacocis constantia in damnando filio 29
Rheginorum resp. 437
Rhodiorum obsonia 22
Rhodopidis fortuna 369

Rho-

Rhodus 442
Rhœcus 345
Riserint qui non 213
Romæ quis cōditor 197
Romanorū in Pyrrhum fidelitas 302
Romanis cum Lacedæmoniis quæ lex communis 120
Romuli & Remi qui parentes 197

S

Sacarū equi 315. & mores circa matrimonium ib. mores in luctu 315
Sacri belli initiū quod 328
Samiorum respub. 429
Samios quomodo notarint Athenienses 42
Sannyrio stupidus 357
Sannyrionis macies 254
Sappho 301
Sardorum lex 132
Satyrus fistulator 120
Satyri 123
Saurematarū cibus quis ibid.
Scipio munerum contēptor 273
Scythæ 75
Semiramis Assyria 316
Senectus 70. Sesostris 262
Sibylla Ægyptia 313
Sibylla Cymæa ibi. Erythræa ibid. Iudæa ibid. Samia ib. Sardiana ibi.
Sibyllæ quatuor ibi.
Siciliæ lapicidinæ 320
Siculus quidam bonis oculis præditus 276
Silenus 101
Sileni 123
Silphium vbi crescat 314
Simiarum esus remediū leonis 6
Simmias 12
Simonides 249
Sinætas 26
Smilacis copia vbi 84
Smindyrides Sybarita 305. eius deliciæ 239. 305. & voracitas ibid.
Socrates 11. Alcibiadem erigit cōtra merū populi 32. detrucidatus à tyrānis 44. loquax 47 munerū contemptor 242. refellit iactātiam scorti 368. senex & ægrotus 71. vxor 194. taxatus ab Aristophane 45. fastum Alcibiadis quomodo retuderit 117. eius corpus 365. eiusdem de Apollodori consilio æstimatio 12. & deliciæ 142. genius 202. mors 12. sermones 391. vultus non mutatus 226

Solon quis 59.215. Megarenses quomodo vicerit 199. eius leges 211. στρατήγημα 417. stratagema 199
Somnus mortis frater 71
Spartiatæ & amor nihil turpe norunt 94
Stagiritarum lex 129
Stolidorum apud antiquos exempla 357
Stratonicus citharœdus 390
Sues agrestes medici 5
Syagrus poëta 395
Sybaritæ 14
Sybaritæ ridicula historia 394

T

Tachi mors 160
Talētū Babylonicum 17
Tapyrorum vinolētia 94
Tarentini temulenti 309
Tarentinorū ieiuniū 171
Taurosthenis victoria 221
Telemachi adiutor quis 306
Telephus à cerua nutritus 318. huius parentes ibi.
Telmissus 69
Temesensis heros 218
Tempe Thessalica 82
Templum voracitatis vbi 22
Temporis æstimatio apud Lacedæmonios 38
Tenedus insula 426
Tenediorum respub. ibi.
Terpander 325
Testudines marinæ 4. earum ratio 5. cur abscondant sobolem ib. partum in terra edūt ibid.
Thales 98
Thasius pictor 134
Thasium vinum 310. eiúsque proprietas 351
Theagenes eiectus in exilium 430
Thebæ ab Alexandro captæ 352
Thebani Corinna 364 eorum prodigia 330. lex de infantibus 40
Themistocles 129. Hieronem prohibet à ludo 225. magnanimitas 109. renunciat prodigalitati 45. quercubus similis 236. eius & Aristidis certamen 378
Theon 80
Theopa 308
Theramenes 237
Thespiensium resp. 446
Thessalus 418
Thraces vinosi 96. eorū respub. 438

Thra-

Thraciæ regis crudelitas in liberos 166
Thrasylli dementia 156
Thucydides 325
Thurij 333. colunt Boreá ibid.
Thyj voracitas 21
Timandridas 404
Timesias 294
Timocreon vorax 22
Timolaus 75
Timotheus 42. eius de Platonis fœlicitate sententia 43
Tirynthiorum cibus 123
Tithraustes 16
Titormus, eius robur 303
Tityri 123
Tryzus qualis tyrannus 395
Tyndaridæ 137
Tyrannus ab amasio interfectus 210
Tyranni 254
Tyranni in Melanippũ miseratio 38
Tyrrhenorũ respub. 434
Tyrteus 325

V

Varus siue hydrus 3
Vaticin. Anaxarchi 243
Veneris è Sicilia discessus in Libyam 11
Veritas donum Dei 332
Vestitus splendidus 245
Veterũ proprietates 150
Vici per fumum quomodo capti 314
Vlyssis adiutor 306. eiusdem insania 355
Vnitas in repub. quomodo retinenda 399
Voraces nonnulli 21
Vulpes marina 4. hamo non capitur ibid.

X

Xanthippes de Socrate dictum 226
Xenagoras amphora cur dict⁹ 307. ei⁹ ebrietas ib.
Xenocles Euripide quib. fuerit superior 41
Xenocratis patientia 387
Xenophõ filij obitũ quomodo tulit 87. pulchritudinis amator 113
Xerxes bibit aquã putridã à benefactore præbitam 316. in Lydia cur tam diu moratus 52. eius commeatus 316

Z

Zaleucus 363. eius lex de abstinentia vini 72
Zenon 240
Zeuxidis pictura 393. & imago 41. & pueri 33
Zoilus, canis rhetoricus, eius patria, præceptor, habitus 274

FINIS.